

Filipovy příběhy **1**

O Filipovi, Janě a Daně **1**

Příběh Filipa a Jany

Filip Bartmann

1. Jak všechno začalo...

Náš příběh se začíná odehrávat předposlední školní den před letními prázdninami v městské čtvrti Zákoutí. Ráno jako obvykle vstali v 6 hodin, aby se připravili do školy. Filip chodil do čtvrté třídy základní školy a jeho sestra Jana do třetí. Vstávali společně se svými rodiči, kteří jim s vypravováním pomohli. Nejdříve se umyli a oblékli. Následovala snídaně ke které měli rohlíky se sýrem, máslem a kakaem, velmi jim to chutnalo. Tak jim rychle utekla hodina, kterou měli na vypravení do školy. Rozloučili se s rodiči a rychle šli na tramvaj. Cestou si vykládali o filmu na který měli ten den jít, velmi se na něj těšili. Tak jim rychle utekla cesta na tramvaj a ta rychle jela. Do školy dorazili, krátce před tři čtvrtě na osm. Rozloučili se a šli každý do své třídy, kinu, totiž předcházela hodina ve třídě. Filip si ihned po příchodu do třídy sedl do své lavice a čekal na příchod třídní učitelky. Mezitím než přišla přemýšlel o pohádce Lotrando a Zubejda, kterou uvidí v Kině. Jak přišla třídní učitelka celá třída se postavila, aby jí pozdravila. Pak dala třídě pokyn k posazení a ke hraní připravených her. Filip si sedl a rozhlížel se kolem, protože byl samotář a tím pádem měl ve třídě jen dva kamarády. A tak byl rád jak třídní učitelka řekla: "Připravte se děti už půjdeme do kina." Všichni se oblékli, obuli a dali se na cestu do kina. Filip šel sám. Do kina jeli tramvají. Cestou v tramvaji se trochu rozpovídal se svou kamarádkou Radanou: "Co tě nejvíc baví nejvíc?" ptal se Filip. "Mě nejvíc baví stavění modelů podle časopisu ABC", odpověděla Radana a hned se na totéž zeptala Filipa a ten jí odpověděl: "Vidíš Radano mě taky. A jaké modely jsi už postavila?" se hned nato zeptal a sám předtím odpověděl: "Já jsem už postavil: Městskou Památkovou Rezervaci I., čokoládové město Orion a chystám se stavět Městskou Památkovou Rezervaci II. - Židovské město". Radana se ho zeptala: "To je těch hodně domečků, že?" Já bych to nikdy nevládla dělat tak náročnou stavbu to mě baví spíš dělat menší modely třeba už mám hotovou loď Calshot Spit nebo auto Béemvé třista dvacet i, diorámata z ABC a spoustu dalších. Přijemně jim tak utekla cesta a vystupovali. Došli do kina a posadili se tam. Jakmile tam byla celá škola Filip se ohlédl po své sestře a uviděl ji. Světlo se začalo pomalu zhasínat a na plátně se objevily první titulky uvádějící pohádku. Filip se zabral do dívání na film a velmi rychle mu utekl ani se mu nechtělo věřit to byly skoro dvě hodiny.

Po filmu je učitelka zavedla zpět do školy a cestou se Filip opět bavil se svou kamarádkou Radanou.“Že to byla hezká pohádka co?“zeptala se Radana a Filip na to :“Jo ,byla velmi pěkná a nejvíc se mi líbilo jak se jmenovali ti velvyslanci.“ „Halí ,Belí a Zelí jako v té písničce Halí belí koně v zelí že?“ „Filip na to.A tak si o tom filmu vykládali než došli ke škole.Tam Filip počkal na svou sestru než přijde i její třída.Čekal asi deset minut.Jak přišla přivítali se a šli na tramvaj, která jim za chvilku jela a cestou domů byl Filip zamyšlený uvažoval o zítřejším vysvědčení.Vyrušila ho Jana:“Co myslíš dá mi naše třídní z Přírodopisu jedničku,mám tam dost dvojek:Ale jestli mi jí dá budu mít samé jedničky.“ „Nejlepší budeš mít,když se necháš překvapit:“ řekl jí na to Filip ,“ to já zase uvažuji co dostanu z ze čtení a kreslení.Z kreslení mi hrozí trojka,protože moc kreslit neumím a ze čtení můžu dostat dvojku.Ta dvojka mi ani moc nevádí ,ale ta trojka by mi zkazila vyznamenání.“ Vtom Jana vykřikla:“Filipe,vždyť už máme vystupovat:“Rychle došli ke dveřím tramvaje,taktak to stihli,už se ozývalo výstražné znamení.Vyskočili z tramvaje a šli domů.

V jejich bytě ve jednopodlažním panelovém domě je přivítala jejich maminka:“Jak jste se měli ,co bylo ve škole a jak se vám líbila pohádka?“ „Byla hezká“,odpověděla Jana a Filip ji hned přitakal:“Jo byla velmi pěkná,ale už mám velký hlad ,co jsi nám mami připravila dobrého k obědu?“ „Připravila jsem vám k obědu Rajskou polévku a palačinky se šlehačkou a jahodami co tak máte rádi.“ „To jsi hodná velmi ti děkujeme“,křičeli přes sebe.Rychle ze sebe shodili oblečení a běželi do koupelny umýt si ruce a už byli u stolu.Maminka jim rychle nachystala Rajskou polévku a velmi rychle ji snědli a palačinky v nich byly také velmi rychle.

Po obědě šli do svého pokoje a Filip se pustil do slepování první části Městské Památkové Rezervace II. a Jana do vyšívání.Tak jim uteklo celé odpoledne a zarachotil klíč v zámku,rychle všeho nechali běželi přivítat svého tatínka, který přišel z práce.Hned po příchodu jim sdělil novinu:“Dneska jsem vsadil ve sportce a dnes je v jackopotu celých třicet miliónů korun.Dneska večer bude losování snad nám to vyjde a vyhrajem.“Všichni z toho byli moc vzrušení a už se nemohli dočkat osmi hodin večerních,kdy probíhá losování,připadalo jim to ,že čas se vleče o hodně pomaleji než,kdy jindy a u večere se ne bavili o ničem jiném.Uvažovali co by si za ty peníze koupili.Jana navrhovala velký dům,nové auto.Filip zase počítač ,nebo rovnou notebook,to bylo jeho největší přání,nebo by se mu líbilo koupit nějaký statek s velkou zahradou a k tomu nějakého

pořádného koně, aby s ním mohl jezdit do školy a každý den by se projížděl po zahradě na něm. Tak dojedli a všichni šli k televizi, protože začínal jejich oblíbený seriál, romantická telenovela, "Esmeralda". Tak si rychle ukrátili čas, který jim do losování zbýval. Po ní se podívali na zprávy a už byli celí netrpěliví, jestli vyhrajou. Ale dočkali se a známá znělka uvedla losování. Po prvním tahu, začínali být smutní, protože nevybrali ani jedno jejich číslo. Za to v druhém tahu se jejich napětí zvyšovalo s každým, protože všechny byly ty jejich. Napětí vrcholilo před dodatkovým číslem. I dodatkové číslo bylo správné. Poté nastala velká radost, kterou ani snad nelze vyjádřit, vyhráli totiž přesně třicet milionů, byli z nich boháči. To veselí trvalo celou půlhodinu. Tatínek šel do komory a přinesl šampaňské víno, které tam měli uschováno na zvláštní příležitost už celých pět let a otevřel ho. Dostali i Filip s Janou, i když by neměli, ale byli z toho tak rozradostnění, že to v té chvíli nehrálo žádnou roli. Jakmile vypili první skleničku, hned dostali druhou a toto veselí trvalo až do desíti hodin večer, kdy už maminka řekla, že už musejí jít spát, aby byli dobře vyspaní na zítřejší vysvědčení. Ale i když si lehli, tak nemohli vůbec usnout, protože to pro ně byla tak velká událost, že o tom museli pořád přemýšlet a uvažovat, až je kolem půlnoci přece jen přemohl spánek.

Ráno se vzbudili velmi brzy a zase uvažovali o té velké výhře. a už se nemohli dočkat až zazvoní budík. Jakmile zazvonil rychle vstali a umyli se a oblékli. Snídání rychle zhltili, protože taky se už nemohli dočkat co dostanou na vysvědčení a jakou za to dostanou odměnu. Po snídání se rychle rozloučili s rodiči a už rychle šli na tramvaj, která ne a ne jet. až se podívali na hodinky a zjistili, že tam stojí o čtvrt hodiny dřív. Domů už se nevraceli, protože by to už nemělo smysl. Tak tam nedočkavě čekali, až tramvaj konečně jela. Nastoupili do ní a zdálo se jim, že jede nějak moc pomalu. Tak dojeli až ke škole, kde se rozdělili s šli každý do své třídy. Tam už netrpělivě čekali na každý svou učitelku. Zdálo se jim to, že to snad nikdy nebude, že učitelka přijde, ale přišla. Před vysvědčením se rozdávaly pochvaly. A už to přišlo, rozdávaly se vysvědčení. Nejdříve dostal Filip, protože byl první podle příjmení ve třídě. Učitelka ho vyzvala, aby k ní přišel. Jak mu učitelka vyslovoval gratulaci k vyznamenání, už věděl, že mu z té výtvarky učitelka tu trojku nedala a byla to jediná dvojka na jeho vysvědčení. Filip odcházel velmi šťastně do své lavice a nemohl se dočkat až to řekne doma svým rodičům. Jak se vysvědčení dorozdávalo učitelka jim popřála

hezké prázdniny a pustila je domů. Před školou Filip počkal na Janu než přijde a přišla za chvíli a Hned řekl Filipovi jak to dopadlo s jejím vysvědčením a zeptala se ho na jeho: "Filipe já mám samé jedničky a co ty máš to vyznamenání?" Filip na to odpověděl: "Jo Jano nedala mi z té výtvarky trojku, mám z ní dvojku a je to jediná dvojka na mojim vysvědčení, jinak mám samé jedničky. Došli k tramvajové zastávce. Tramvaj jim rychle jela.

Hned ,když dorazili domů, chtěli se pochválit se svým vysvědčením, ale velmi je překvapilo, že je jejich tatínek doma. Ten jim nejdřív ukázal kufřík s třiceti miliony, otevřel ho a oni ani nemohli uvěřit ,že ta spousta bankovek je jejich. až se vynadávali tatínek schoval kufřík do trezoru a teprve teď přišla řeč na jejich vysvědčení. Hned Filip i Jana běželi do předsíně, aby ho vytáhli z tašky a ukázali ho. Jak si ho maminka i tatínek prohlédli, řekli jim co za něj dostanou: "Pozitíí pojedeme na dovolenou do Krkonoš do Špindlerova mlýna na dva týdny a potom pojedeme na dva týdny do Ameriky a na další dva týdny na Kanárské ostrovy, ale Ameriku a Kanáry zařídíme až přijedem z Krkonoš. Tak už pomalu přemýšlejte co si chcete vzít sebou." Filip i Jana byli moc překvapení a hned se vrhli mamince i tatínkovi kolem krku. Potom se už pustila maminka do vaření a Jana jí při tom pomáhala. Filip šel do svého pokoje a uvažoval co si vezme sebou. Řekl si ,ale že to má čas až do zítřka, když jedou až pozitíí a dal se do modelování.

Přesně v poledne byl nachystán oběd, kuřecí polívka a kuře s rýží a švestkovém kompotem. Po obědě navrhla maminka, že si zahrajou karetní hru Kanastu a všichni souhlasili. Tatínek zašel pro karty a šli do obýváku. Nejdříve vyhrávala Jana, ale ke konci štěstí přešlo na maminku. Když dohráli, zjistili, že jsou už čtyři hodiny odpoledne. Jana se nabídla mamince, že jí uklidí nádobí a vytře podlahu v koupelně a kuchyni a Filip ,že vysaje celý byt. Stihli to přesně do začátku Esmeraldy. Potom se podívali na zprávy. Následovala večeře. Pak se Filip a Jana vykoukali a šli spát.

Následující den spali až do devíti hodin. ani se jim nechtělo věřit, že už jsou prázdniny a s nimi spojeny dva měsíce volna a letos i užívání, protože vyhráli třicet milionů. Vstali a šli do ložnice rodičů, aby je vzbudili, že už je devět hodin, aby vstávali. Byli překvapení, že tam uviděli i tatínka. Mysleli si ,že už bude dávno v práci, nevěděli, že si vzal dva měsíce volna. Tatínek jim to vysvětlil a hned byli samou radostí bez sebe. Maminka mezitím vstala a nachystala jim snídání. Za chvíli byla hotová a měli k ní velmi dobrou ovesnou kaši. Po snídání se umyli a šli se obléct. Pak na Filipa

a Janu čekalo velké překvapení,když tatínek jim řekl:“Pojďte rychle půjdeme koupit počítač.Filip i Jana se rychle nachystali a tatínek šel nachystat auto.Za chvíli pro ně přišel a chtěla s nimi jít i maminka,ale tatínek řekl:“Zůstaň radši doma to by se nám do auta nevešel už počítač.“Maminka tedy souhlasila.Nasedli do auta a jeli do centra-Trsavy.Tatínek zaparkoval,vystoupili z auta a šli do počítačového obchodu.Prodavač se jich zeptal co chtějí a oni odpověděli ,že počítač.Nakonec si vybrali ten nejlepší co měli,byl to počítač s procesorem na 133 Mhz s 15¹ monitorem,inkoustovou tiskárnou a skenerem.Tak tak ,že se jim to vešlo do auta.Prodavač jím to pomohl naložit.Rychle se rozjeli domů,aby vše ukázali mamince.Doma už na ně čekala maminka s obědem.Po obědě donesli krabice domů,rozbalili je začali nedočkavě sestavovat kabely počítač.Po půlhodině ho konečně spustili.Rozzářila se před nimi obrazovka monitoru s logem operačního systému a za chvílku se objevila pracovní plocha.Rychle se pustili do objevování toho co počítač umí.Až do večere se od něj nehnuli.Po večeři si všichni uvědomili,že vlastně musí balit.Maminka s tatínkem se do toho pustili.Jana a Filip šli do svého pokoje a taky se pustili do balení věcí pro ně potřebných.Filip i Jana byli za hodinu hotovi a maminka jim řekla ať se jdou okoupat a spát a oni poslechli a za půl hodiny byli v posteli.Než usnuli mysleli na nadcházející dovolenou.

¹ 15¹-čti patnácti palcový.Palec délková míra.

2. Cesta na dovolenou a velké neštěstí

Ráno už nemohli dospat,jak už se těšili na dovolenou.Vstali brzy a maminka jim rychle nachystala snídani.Nasnídali se,potom se umyli a oblékli a maminka sbalila poslední věci.Nanosili kufry a tašky do auta.S posledními taškami zápasili o místo.Rychle nasedli do auta a jeli na nádraží,kde vysedli.Tatínek jim pomohl přinést zavazadla na peron a šel odvézt auto domů.Za půlhodiny přijel tramvají.Čekali na vlak.Vlak přijel za čtvrt hodiny.Nastoupili do něj a tatínek naložil zavazadla.Vlak se za chvílku rozjel.Pohodlně se usadili ve svých sedadlech a začali uvažovat,kam všude půjdou.Filip,aby mu cesta rychleji ubíhala si vytáhl časopis a dal se do čtení.Jana si vytáhla křížovku a dala se do luštění.Tak jim ta cesta rychle ubíhala.Až na jednom nádraží Filip vyhlédl ven a uviděl tam holčičku přesně na vlas podobnou Janě a hned to ukázal svým rodičům a ti se hned taky velmi podivili.Holčička podobná Janě také nastoupila do jejich vlaku.Filip se dal do čtení časopisu a Jana do luštění křížovek a brzy na to zapomněli.

Když už měli větší polovinu cesty za sebou nabídla se maminka s tatínkem,že zajdou do jídelního vozu něco nakoupit k jídlu a že jim to přinesou ať tam Filip a Jana počkají.Filip i Jana nadšeně souhlasili.Maminka si vzala jen peněženku a ostatní věci i doklady tam nechali,aby je Filip pohlídal.Maminka i tatínek odešli do jídelního vozu.Jana řekla Filipovi:“Počkej tu na mě jo?Já si zajdu na záchod“,a Filip přikývl.Když se Jana vracela ozval se prudký náraz a Filip ztratil vědomí.Probral se až za nějakou dobu a první co uviděl byla Jana zaklíněná pod zdí vlaku.Za chvíli si uvědomil co se stalo,že jejich vlak měl asi nehodu.Podíval se po mamince a tatínkovi a nikde je tam neviděl.Napadla ho hrůzná myšlenka,jsou mrtví v jídelním voze?,ale nebyl schopen se ani rozbřečet.Když tu ucítil palčivou bolest v nohách a uviděl,že je má zaklíněny pod troskami stolu a konstrukcí uložení zavazadel.Rozhlédl se ještě pořádněji kolem a uviděl většinu pasažerů tohoto vagónu v bezvědomí nebo zraněných.Jana se už také probrala a začala naříkat jak ji to moc bolí.Filip byl zoufalý.Pokusil se zvednout stůl a konstrukci.Nepodařilo se mu to.Nevěděl co má dělat.Nic ho nenapadalo.Ta doba než přijeli záchranáři se mu zdala nekonečná.Záchranáři vešli do jeho vagónu a nejprve se věnovali těm co jsou na tom nejhůř.Mezi nimi byla i Jana.Nejdřív se

pokoušeli odstranit části vagónu. Nedařilo se jim to. Zkoušeli to celou hodinu. Nakonec to vzdali a zaznělo to nejhorší co Filip ve svém životě slyšel: „Musíme ji amputovat pravou nohu jinak ji odtud nedostanem. Přineste skalpel a kostní pilku.“ Filip byl tak zoufalý, že nebyl schopen vydat hlásku. Viděl jak přinášejí nástroje a jak ji tu nohu amputují a stále nebyl schopen ani hlásku ani pohybu. Jen na ztřeštěně hleděl. Viděl jak ji odnášejí. A teprve jak ji odnesli dal se do hlasitého pláče. Záchranáři přišli k němu a začali ho vyprošťovat. Přitom se ho zeptali proč pláče, ale Filip jim stále ještě nebyl schopen odpovědět. Vyprostili ho a vynesli ven. Jenomže venku uviděl další hrůzu. Jídelní vagón byl celý v plamenech! Chtěli ho odvézt do nemocnice a teprve teď byl schopen něco říct: „Odvezte mě do stejné nemocnice jako tu holčičku co jste ji uřezali tu pravou nohu, je to totiž moje sestra. Naložili ho do vrtulníku a už ho tam odváželi. Cestou se ho snažili uklidnit, protože pořád plakal. Nedařilo se jim to. V nemocnici mu dali uklidňující prášky. Teprve po nich za hodinu se uklidnil a odpověděl na otázku co se mu stalo a proč nebyl k uklidnění: „V tom vlaku uřezali mé sestře nohu a zemřeli tam mí rodiče.“ Potom ho zavezli na několik nutných vyšetření. Na nich zjistili, že je v pořádku, že nemá žádné vnitřní zranění, ale rozhodli se, že ho tam nechají přes noc, aby se uklidnil. Dali mu ještě uklidňující prášky na spaní a po nich Filip velmi rychle usnul.

Vzbudil se až druhý den. Nejdříve si nemohl uvědomit co se stalo, až za chvíli se mu vybavily hrůzné okamžiky předešlého dne. Hned zavolal sestru a zeptal se: „Sestro prosím vás, kde je moje sestra? To je ta, kterou včera přivezli s uřezanou nohou“ a sestra mu odpověděla: „Je na jednotce intenzivní péče.“ a Filip se jí hned zeptal jestli by jí mohl vidět a sestra mu to povolila. Dovedla ho za Janou. Zrovna tam byla lékařská vizita. Filip se jich hned zeptal: „Proč je na jednotce intenzivní péče, co s ní je?“ a oni mu odpověděli: „Měla vnitřní zranění a včera jsme ji museli operovat, ale dostane se z toho, to nejhorší má už za sebou. Tak se jí ve vlaku musela amputovat noha.“ Filip se trochu uklidnil. Sestra ho chtěla odvézt na jeho pokoj, ale Filip nedal jinak než, že zůstane s Janou. Sestra ho alespoň přemluvila, aby šel na snídani.

V jídelně ho posadila k jednomu stolu a přinesla mu snídani až na stůl. Zůstala s ním až než dojedl a pak ho odvedla k Janě a rovněž s nimi zůstala. Dala Filipovi ještě uklidňující léky. Filip se jí zeptal: „Kdy se asi probere, nevíte sestro.“ „Probere se až k večeru a Filipe nevykej mi, říkej mi Bětko.“ Filip souhlasil: „Ano Bětko.“ Tak tam seděli v mlčení až do oběda. Na oběd šla sestra rovněž s ním. Po

obědě ho odvedla do jeho pokoje ať se prospí a Filip souhlasil. Teprve teď sestra odešla. Filip spal hodně dlouho a velmi ho udivilo, když slyšel hlas sestry Bětky volající ho na večěři. Po večěři šel zase za Janou. Ta už se pomalu probírala. První co udělala bylo, že svým zrakem hledala Filipa. Filip to uviděl a přistoupil k ní blíž. Jana k němu chtěla natáhnout ruce, ale byla tak slabá, že se jí to nepodařilo. Filip ji podal ruku a Jana se ho chtěla na něco, zeptat, ale Filip položil prst na ústa, aby ještě nic neříkala a tak tam byli potichu než Jana usnula. Potom šel Filip do svého pokoje spát.

Ráno hned jakmile se vzbudil šel za Janou. Ale jaké bylo jeho překvapení, když uviděl Janu, jak vstává z postele. Hned jí řekl: „Lehni si Jano vždyť jsi teprve druhý den po operaci.“, ale ta mu na to: „To není třeba mi už je dobře a povím ti jak to bylo. Když jsem večer usla měla jsem velice zvláštní sen. Zdálo se mi, že jsem někde v budoucnosti na vesmírné lodi na podobné jako vídáme v pátek v seriálu Star Trek a ke mně mluvila doktorka: „Jano my ti vyléčíme všechny zranění a zítra už ti bude dobře.“ A přejížděla po mně nějakým přístrojem a já cítila jak se mi ulevuje a když jsem se jí zeptala jestli mu vrátí nohu odpověděla: „To bohužel nejde už tak dost zasahujeme do tvého světa tím, že tě vyléčíme.“ Až mi vyléčila všechny rány tak řekla: „Vrať se do svého světa.“ Pak se mi už nic nezdálo. Vzbudila jsem se chvíli před tím než jsi přišel a zjistila jsem, že to byla pravda to co se mi zdálo, že jsem až na tu nohu úplně zdravá.“ Když to dokončila zjistili, že jsou kolem nich udivení doktoři. Nevšimli si totiž, že mezitím co to Jana vyprávěla Filipovi přišli na lékařskou visitu a že si to všechno vyslechli. Hned odvezli Janu na vyšetření a všechno se potvrdilo. Všechny vnitřní zranění byly zahojené a místo na noze po amputaci rovněž. Dovezli ji na její pokoj a řekli: „Pozítří vás oba propustíme a teď převezeme Janu k tobě na pokoj Filipe.“ Vzali její lůžko a odvezli ho na Filipův pokoj. Sestra Bětka přichystala Janě vozík, ale to ho odmítla: „Já nebudu jezdit na kolečkovém vozíku, já se chcu naučit chodit o berlích. Sestra tedy vozík odvezla a přinesla jí berle. Za čtvrt hodiny se na nich naučila chodit.

Sestra je odvedla na snídani. Když se nasnídali šli do svého pokoje. Teprve tam se Jana zeptala: „Filipe a co je s maminkou a tatínkem?“ „Filip jí musel sdělit neradostnou odpověď: „Naše maminka i tatínek jsou mrtví, zemřeli v jednom z vagónů, jsme naprosto sami. Jestli nechceme pozítří do dětského ústavu, musíme zítra utéct.“ Jana souhlasila, ale hned měla otázku: „V čem, ale utečeme, když nemáme nic na sebe.“ „To mě vůbec nenapadlo“,

reagoval na to Filip,ale hned měl nápad:“Sestra co se o nás tak stará nás má ráda a pomůže dokonce nechce,abychom ji vykali,ale říkali ji Bětko.“Sotva Filip dokončil větu hned se objevila a Filip ji přednesl svou prosbu.Nejprve se zdráhala svolit,ale na žadonění Filipa a jeho důvody souhlasila.Zítra ráno jim donese oblečení a pomůže jim k útěku,měla ale jednu podmínku,že ji o sobě dají vědět.Oni souhlasili.

Sestra jim potom navrhla:“Pojďte,půjdem do oběda do nemocničního parku.“Janě sestra donesla papuč,Jana si ho obula a vzala si berle.Sestra je dovedla k výtahu a sjeli o dvě patra níž do přízemí nemocnice.Dále šli východem pro nemocné do nemocničního parku.Tam se procházeli do oběda.Po obědě si šli lehnout do svého pokoje do své postele.Tak prospali skoro celé odpoledne.Večer se probudili a už čekali na sestru až je odvede k večeři.Ta za nějakou dobu přišla.Po večeři ukázala Filipovi koupelnu.Filip se okoupal.Po něm šla Jana a sestra šla s ní aby jí pomohla.Potom jim dala dobrou noc,zhasla světlo a odešla.Filip si s Janou ještě chvíli povídal o zítřejším útěku.Za chvíli však usnuli.

3. Útěk

Ráno je Bětko brzy vzbudila. Přinesla jim oblečení. Rychle se oblékli. Potichu rychle šli k požárnímu schodišti: Bětko jim otevřela a vyprovodila je ven. Jana cestu po schodech zvládla s menšími obtížemi. Dole jim Bětko otevřela dveře a rozloučila se s nimi se slzami v očích, velmi si je totiž za těch pár dní oblíbila, ještě před rozchodem jim dala nějaké peníze na jejich cestu. Na tramvaj už šli sami. Cestou si koupili jízdenky. Za chvíli tramvaj přijela, nastoupili do ní a zeptali se, jak se dostanou na nádraží, řidič jim to ochotně vysvětlil. Poděkovali a počkali na tramvaj, která je tam doveze. Ta jim za chvíli jela, nastoupili do ní a za tři čtvrtě hodiny byli na nádraží. Vystoupili a rychle si šli koupit jízdenky na vlak. Když tu Janu, ale napadlo: "Filipo, jak já nastoupím do vlaku?" Filipa to zarazilo, ale napadl ho nápad zeptat se na to při kupování jízdenek. Prodačka řekla, že to řekne výpravčímu a ten jim pomůže. Počkali na vlak a když přijel, přišel k nim výpravčí a pomohl Janě nastoupit. Pak šli dál do vlaku a posadili se do svých sedadel a vlak se za chvíli rozjel. Cestou se o ničem nebavili, protože byli ještě smutní ze smrti rodičů. Cestou domů ani neusli jenom se bez zájmu dívali z okna vlaku. Cesta jim ubíhala velmi pomalu. Nakonec se přece začali blížit k domovské stanici. Filip i Jana vstali a šli ke dveřím. Vystupoval s nimi i jeden pán, kterého Filip požádal, aby pomohl Janě vystoupit z vlaku.

Pak už šli na tramvaj a jeli domů. Tu Filipa napadlo: "Jak se dostanem domů vždyť nemáme klíče." Za chvíli napadlo Janu: "Můžeme zajít za paní bytnou, aby nám je půjčila ona je musí mít." Filip jí na to řekl: "To je dobrý nápad, že jsem na to nepřišel sám." Dojeli domů a zazvonili na paní bytnou, ta jim otevřela a souhlasila, že jim klíče do druhého dne půjčí. Došli do jejich bytu, otevřeli a vešli do něj. Byl, ale celý nějaký smutný, něco tam chybělo a to co tam chybělo byli maminka a tatínek. Nejdřív šli do ložnice rodičů, sedli si tam na postel a ponořili se do vzpomínek na své rodiče. Teprve za dvě hodiny, kdy byli takto ponořeni do svých vzpomínek, si uvědomili, že mají hlad. Jana se šla podívat do lednice, ale tam nic nebylo. Podívali se také do kredence, jestli tam nejsou alespoň rohlíky nebo kousek chleba, nebyly tam. Jana navrhla, že půjdou nakoupit a Filip souhlasil. Zavřeli byt a šli s Janou do potravin naproti přes ulici. V tom si Jana uvědomila, že zapomenuli peníze. Vrátili se tedy zpět do bytu a chtěli si vzít peníze

z trezoru.Filip ho chtěl otevřít,jenomže si uvědomil,že ho tatínek zahesloval a nemohl si vzpomenout na tu kombinaci čísel.Zeptal se Jany:“Nepamatuješ si tu kombinaci těch čísel,já si na ni nemůžu vzpomenout a jestli si na ni nevzpomeneme budeme muset zůstat asi o hladu,protože zde jsou veškeré naše peníze.“Jana přemýšlela,ale nemohla ji ta kombinace za nic napadnout..Hlad se stále zvětšoval.Jana řekla:“To je těžké si na to vzpomenout,vždyť jsme byli v tu chvíli tak rozrušení a ani jsme nevnímali co nám tatínek říká.“Pořád přemýšleli a nemohlo je nic napadnout.Filip se šel podívat do tatínkova kalendáře,jestli to tam nebude.Našel tem jenom smutnou upomínku na rodiče.Filip totiž obrátil list kalendáře a tam uviděl poznámku:Koupit dárek,Miriaminy narozeniny!!!Filip přišel za Janou a řekl ji:“Našel jsem tam jenom poznámku o máminých narozeninách.Když tu Jana zavýskla:“Filipe to je ono,ten kód bylo datum maminčiných narozenin.“Filip si na to také teď vzpomněl.Šli k trezoru a vytočili čísla datum maminčiných narozenin,otočili kolem a trezor se otevřel.Rychle si vzali dostatek peněz a opět zamkli byt a šli do obchodu.Nakoupili jenom hodně rohlíku,protože na nic jiného neměli chuť .Vyšli z obchodu a hned začali jíst od včerejšího večera totiž nedostali nic k jídlu a v nemocnici byly porce jídla hrozně malé.Než došli do bytu měli všechny rohlíky snědené,ale zahnali tím jejich velký hlad.Chodili po bytě sem tam,ale nic je nebavilo dělat,byli stále smutní z toho neštěstí..Tak jim utekl čas až do večera.Šli znova do obchodu a nakoupili další rohlíky.Doma je snědli.Potom se šel Filip vykoupat a pomohl s tím Janě.Potom si šli lehnout a oba se před spaním rozbřečeli,Všechno v jejich bytě jim připadalo velmi smutné a opuštěné.Nakonec po dlouhých chvílích pláče a zármutku přece jen usnuli.V noci se jim zdálo o jejich rodičích.

Ráno,když se z těch krásných snů vzbudili,uvědomili si,že to všechno byl jen sen byli z toho smutní.Vzali si několik rohlíků a šli do ložnice rodičů si je sníst.Po snídani tam zůstali a vzpomínali na šťastné chvíle s rodiči a za každý byt i malý prohrěšek je potichu odprošovali.Místy se rozplakali.Nejvíce je tísnila jejich samota.Se vším se museli spoléhat jen a jen na sebe.Tak tam leželi a vzpomínali až do doby oběda,kdy si vzali zase další rohlíky.Pak šli zase nakoupit,ale zase jenom rohlíky,protože pořád na nic jiného neměli chuť ,stále je velmi tísnil stesk po rodičích.Z obchodu šli za paní bytnou jestli si její klíč můžou ještě nějakou dobu ponechat a ona souhlasila.Potom se vrátili zase zpět do jejich bytu a dostali nápad,že se půjdou projít..Nákup dali do bytu a zamkli ho a sešli ze

schodů.Vyšli ven,bylo velmi teplo.Procházeli se tak celé hodiny beze slov.Kolik je hodin si uvědomili,až když se začalo stmívat.Dali se na cestu domů.Domů dorazili až po setmění.Vzali si zase několik rohlíků ,umyli se a šli spát.Rychle usnuli.

Další den ráno se vzbudili dost pozdě.Nasnídali se tentokrát už v kuchyni.Potom se umyli a chtěli se obléct.Jenomže zjistili,že už mají dost prádla špinavého a že už ho moc nemají,protože skoro všechno měli sbaleno na dovolenou.Jana se pustila do praní a pomáhal jí Filip.Dělali to sami poprvé,protože Jana do té doby pouze sledovala maminku jak to dělá,ale sama to ještě nikdy nedělala.Do poledne měli vypráno všechno své prádlo a pověšeno na svém balkoně.Jana navrhla:“Filipe ,pojďme nakoupit,já se pokusím uvařit oběd.Sice jsem to ještě nikdy sama nedělala ,ale dívala jsem se jak to maminka dělá a snad to zvládnu také.“Vzali si peníze a šli nakoupit.Jana koupila všechno co si myslela ,že je třeba na švestkové knedlíky.Doma pohledali kuchařku.Našli ji.Filip našel recept na švestkové knedlíky.Jana postupovala přesně podle receptu,když bylo třeba něco přinést,Filip ji pomohl a přinesl to.Tak měli za hodinu hotový oběd,první Janin.Oba byli netrpěliví jak to dopadne.dopadlo to velmi dobře,předčilo to jejich očekávání.Knedlíky byly jen krapínek přesoleny.

Po obědě Jana myla nádobí a Filip ho uklízel.Na to se šli podívat na balkon ,jestli je už prádlo suché a zjistili,že ano.Filip našel Janě žehličku a Jana se pustila do žehlení.Filip ji přitom pomáhal.Nejdřív se jim to nedařilo.Všechno prádlo bylo spíše pokrčené než vyžehlené.Zkoušeli to několikrát a postupně se zlepšovali a do večera bylo všechno prádlo vyžehleno.

Kolem šesti Jana připravila večeři.Filip ji odnesl do obývacího pokoje,kde si pustili televizi.Podívali se na „Esmeraldu“ a na zprávy.Po nich uviděli upoutávku na pěkný film.Na něj se taky podívali.Potom už byli unaveni,skoro se nebyli schopni umýt,jak byli po něm unaveni.V posteli usnuli velmi rychle.

Ráno vstali,jako obvykle se umyli a oblékli a Jana nachystala snídani.Při snídani si uvědomili,že je tomu co ztratili rodiče právě týden a trochu zesmutněli.Po snídani Jana umyla nádobí a šli se projít ven na krátkou procházku.Byl opět krásný letní den a bylo pěkně horko.Šli jen v tričkách a kraťasech.Procházeli se až do oběda.Cestou se už spolu bavili a začínali být veselí.Dokonce si už vyprávěli vtipy a smáli se jim.Když přišli domů zjistili,že mají jenom rohlíky a k tomu dva sýry.

Filip navrhl: “Náš obchod už je zavřený. Půjdeme nakoupit do supermarketu, ten je otevřený až do večera.” Vzáli si peníze a šli na tramvaj, která jim za chvilku jela. V tramvaji si koupili jízdenky na cestu tam i zpět. Dojeli k supermarketu, vystoupili. Došli do něj, vzali si nákupní vozík a vjeli dovnitř. Dříve, když tam byli s rodiči ani se jim nezdál tak rozlehlý a cizí. Vjeli dovnitř a i uličky se jim zdály neznámé. Jak projížděli dali se do nakupování. Koupili si spoustu čokolád a sladkostí, dále narazili na prodej masa, koupili si maso na obědy. Potom už nevěděli co si mají koupit a přemýšleli co všechno jejich rodiči nakupovali. Po chvilce je napadlo, že to budou asi ještě mouky a cukr. Dojeli k pokladně, všechno zaplatili. Koupili si ještě několik tašek. Filip do nich ten nákup naskládal a když je potěžkal zjistil, že jsou dost těžké, ale musel to zvládnout, protože Jana byla bez nohy a chodila o berlích. Filip všechny tašky posbíral a šli na tramvaj a domů. Doma zjistili, že jsou už tři hodiny odpoledne. V kuchyňce si našli recept Svíčkové na smetaně a pustili se do vaření. Zase se nemohli dočkat jak ten jejich pokus dopadne a dopadl opět velmi dobře. Po obědě šli k počítači a zapli si ho. Až do večera zjišťovali jeho možnosti a učili se s ním zacházet. Večer Jana nachystala večeři a snědli si ji u počítače. Do zpráv byli u počítače. Po zprávách se umyli a šli spát.

V neděli se vzbudili velmi brzy. Nasnídali se v posteli. Potom se umyli a svátečně oblékli. Šli do kostela na mši. Jeli tramvaji dvě zastávky. Mše byla také jakási smutnější, když na ní byli poprvé sami. Kázání se jim líbilo. Po kázání následovala bohoslužba oběti a ta utekla jako voda. Po mši šli domů a Jana s Filipem si udělali oběd. Měli tentokrát k obědu vepřové řízký s brambory. Po obědě šli do obývacího pokoje a pustili si pohádku. Po pohádce si zahráli Kanastu. Večer nachystala Jana večeři a po ní se šli projít. Byl krásný letní vlahý večer. Cestou si povídali: “Co bude dělat dál?” začala Jana a Filip pokračoval: “Co by musíme si zvyknout být sami a o všechno se sami starat?” a dále pokračoval, protože mu došlo, že jsou z nich vlastně boháči, miliónáři. “a hlavně si hodně a hodně užívat!” Jana radostně souhlasila: “Jé vždyť jsme na to úplně zapomněli, že máme tolik peněz. Od zítřka si začnem užívat.”

4. Taxikář

V pondělí ráno,když se vzbudili bylo už neobyčejně horko. A tak ,když se umyli,oblékli a nasnídali,se rozhodli,že půjdou na koupaliště a zůstanou tam celý den.Nejdříve si nachystali plavky,potom začali hledat deku.Nemohli ji,ale najít a tak se rozhodli,že si ji cestou zajdou koupit.Filip nešel telefonní seznam a našli si seznam taxikářů.Jana jednoho z nich vybrala a zašla k telefonu a zavolala tam.Ozval se příjemný hlas, který se ji zeptal,co si přeje,kam mají přijet.Jana nadiktovala svoji adresu a rozloučila se.Filip vytáhl dostatek peněz z trezoru a dal je do peněženky.Zamkli byt a vyšli ven na určené místo příjezdu taxiku.Taxík za chvíli přijel.Řidič je pozdravil a oni nastoupili.Zeptal se jich:“Tak kam to bude.“a Jana odpověděla:“Do prodejny textilu.“Řidič se rozjel.Do čtvrt hodiny tam byli,řidič zastavil a otevřel jim dveře a Jana mu řekla:“Počkejte tady na nás za chvíli přijdem.“

Vešli do obchodu.Chvilku bloudili než našli prodejnu textilu.Když tam vešli prodavačka se jich zeptala:“Co si přejete?“Jana odpověděla:“Prosili bychom plážovou deku.“Prodavačka jim jich několik ukázala.Jana si spolu s Filipem vybrali dvě z nich.Potom si ještě zašli koupit slunečník a už šli před obchod.Nastoupili to auta a na taxikářovu otázku odpověděli:“Zavezte nás na koupaliště.“Jeli z města do odlehlější čtvrti,kde se koupaliště nacházelo.Zaplatili mu a řekli mu:“Přijed'te pro nás ve čtyři hodiny odpoledne.“Rozloučili se.šli na koupaliště tam si našli pěkně slunečné místo,dali si tam deštník a šli se na záchod převléknout.Potom se vrátili zpět na koupaliště.Lehli si na deky a lehli si na sluníčko, které je pěkně hrálo.Když už jim začínalo být horko,šli do vody.Jana mohla zůstat jenom u okraje,protože se ještě nenaučila plavat bez nohy.Filip plaval po bazénu asi hodinu.Tu je napadlo ,že si můžou něco dát v restauraci.Vzali si peníze,oblékli si trička a kraťasy.Pan vrchní jim hned přinesl jídelní lístek,aby si vybrali co jim nejvíce chutná.Za chvíli přišel a zeptal se jich:“Co si prosím dáte?“Filip mu odpověděl:“Dal bych si hovězí polévku a smažený Hermelín s hranolkami a k tomu Coca-cola a nakonec zmrzlinový pohár s jahodovou,vanilkovou,citrónovou a čokoládovou zmrzlinou a šlehačkou.“A Jany se zeptal:“A co ty Jano?“ „Já bych si dala taky tu hovězí polévku a k tomu dva bramboráky a pomerančový džus a nakonec bych si dala mramorový

řez s horkými malinami a to je vše.“Pan vrchní odešel.Jídlo se začalo připravovat.Filip i Jana netrpělivě čekali a přitom se bavili,začal Filip:“To je dneska ,ale horko co Jano?“a Jana na to přikývla:“Jo Filipe je.“a zavedla řeč na trochu jiné téma:“Co myslíš Filipe naučím se ještě někdy plavat,když jsem bez nohy?“a Filip ji na to odpověděl:“To nevím,ale myslím si,že...“Tu Filipovu řeč přerušil příchod vrchního s polévkou.Zdvořile jim ji podal a oni poděkovali.Dali se do jídla.Za chvíli měli polévku snědenu.Filip chtěl opět pokračovat v rozhovoru,jenže v tu chvíli opět přišel pan vrchní a přinesl jim jejich hlavní chod.Vzali si přibory, které jim byly přineseny s polévkou a dali se do jezení hlavního chodu,ani přitom nemluvili jak jim to chutnalo.Celou dobu věnovali na vychutnání těch dobrot.Když dojedli chtěl se Filip pustit podruhé do dokončení rozhovoru:“Budu o tom plavání...“a dál se zase nedostal, pan vrchní tu už byl s pohárem pro Filipa a mramorovým řezem pro Janu.Jak se na to jídlo podívali mysleli si ,že ho nesnědí jak už byli najedení,ale začali s pojídáním těch dobrot.Po dojedení se Filip už nepokoušel dokončit rozhovor a udělal dobře,protože pan vrchní tam zase byl hned s účtenkou v ruce.Jana zaplatila a pan vrchní se jich zeptal:“Jak vám u nás chutnalo.“a oni oba odpověděli:“Velmi dobře,děkujeme.“

Odešli na pláž na svá místa,skoro se odvalili ,jak byli přejedeni.Lehli si na pláž koupaliště a hodně dlouhou dobu tam leželi a nebyli schopni pohybu.Když už vytrávili šli opět do vody se vykoupat.Ve vodě byli hodně dlouho a velmi je překvapilo troubení.Když se podívali odkud vychází zjistili,že z jejich taxíku.Rychle šli z vody ven.Došli k taxíku a řekli:“Počkejte tady na nás ,my se jenom převlečeme a hned přijdem. Šli se převléct.Za chvíli byli zpátky v taxíku a na otázku:“Kam vás mám zavést?“ Filip odpověděl:“Prosím zavezte nás domů na Zákoutí.“řidič šlápl na pedál a rozjel se.Filip i Jana celou cestu seděli a nic neříkali.Cesta jim ubíhala docela rychle a když dojeli domů zaplatili a předtím než odešli ještě řidiči řekli:“Přijed'te prosím zítra v devět hodin ráno zase na toto místo.“Řidič souhlasil.Filip vzal všechny věci Jana si vzala berle a šli domů.Odemkli byt a vešli do něj.Filip otevřel okna.Prevlékli se a sedli si na chvíli do křesla a Jana si vzpomněla:“Filipe běž se prosím tě podívat do schránky dneska má přece přijít ábíčko.“Filip na to odpověděl:“Máš pravdu úplně jsem na to zapomněl.“Vstal,vyšel z bytu a seběhl po schodech.Podíval se do schránky a ábíčko tam bylo.Rychle vyběhl zpět zabouchl dveře bytu a nedočkavě roztrhl folii ve které byl každý výtisk časopisu pečlivě zabalen.

Rychle si sedli k sobě na pohovku a netrpělivě prohlíželi jednu stránku za druhou. Filip se nejvíce těšil na stránky vystřihovánek, doufal, že tam nalezne další část Městská Památková Rezervace II. Nebyl zklamán, byly tam. Pak pokračovali v prohlížení dalších listů časopisu. Když si doprohlíželi časopis, Filip šel do svého pokoje, dal se do dokončení slepování předešlé části, kterou nestihl dokončit. Jana si zase vzala časopis, sedla si do křesla a dala se do čtení. Před Esmeraldou Jana začala chystat večeři, nachystala obložené rohlíky. Potom zavolal Filipa, aby už nechal modelování a šel se navečeřet k televizi. Filip si modelování rychle uklidil a šel do kuchyně. Odnesl mísu s obloženými rohlíčky do obývacího pokoje k televizi. Podívali se na Esmeraldu a zprávy. Potom se už jen umyli a šli spát. Jana už se naučila mýt sama i s berlemi. Před spaním si ještě natáhli budík na půl osmé ráno. Večer usnuli velmi rychle.

Ráno je vzbudil budík. Vstávat se jim ještě nechtělo a proto leželi v posteli až do osmi hodin a přitom se bavili. Začala Jana: "Filipe, kam pojedem dneska?" Filip se podíval z okna a odpověděl na to: "Dneska, když je škaredě tak to budeme mít nejlepší zajeť si nějakého hradu nebo zámku." Jana souhlasila s Filipem. Vstali. Jana dala ohřát rohlíky do trouby, protože už byly od soboty dost tvrdé. Mezitím se umyli a oblékli. Ke snídani si vzali rohlíky se sýrem. Potom si jenom nachystali ještě nějaké věci, které budou dneska sebou potřebovat. Krátce před devátou si vzali deštníky a Jana narazila na další problém, který musí vyřešit, protože přišla o nohu, totiž jak si má ten deštník vzít, když má obě ruce plné berlí. Nakonec to vyřešili tak, že se s ním Filip o jeho deštník rozdělil. Vyšli ven a za krátkou chvíli taxikář přijel. Nastoupili dovnitř a taxikář se jich zeptal: "Kam vás mám zavést?" Filip pokračoval otázkou: "Doporučte nám nějaký hrad poblíž." Taxikář pokračoval: "Mohli bychom zajet třeba na Bouzov nebo do Částolovic. To je tu nejbližší." Jana si vybrala: "Pojedme na Bouzov." Filip s ní souhlasil: "Ano zavezte nás na Bouzov." Rozjeli se a cestou se na dnešní výlet těšili. Filip s Janou nahlas uvažovali, co budou dělat po prohlídce hradu Bouzova. Nakonec se přestali bavit a pozorovali okolní krajinu, která jim za okny ubíhala. Jeli chvílemi poli, lesy nebo malými městečky, vesničkami. Filipovi se nejvíce líbila architektura starších domečků na vesnicích a ve vesničkách co chvíli ukazoval Janě: "Hele, ten domeček je hezký, co?" a Jana s ním pokaždé souhlasila. Tak asi za hodinu a půl dojeli k Bouzovu. Zaparkovali tam. Filip řekl taxikáři: "Počkejte na nás tady tři hodiny." Taxikář souhlasil.

Došli nádvořím k pokladně.Filip se postavil do Fronty a řekl Janě:“Posaď se tam na tu lavičku,ty máš berle,já mezitím vystojím tu frontu a koupím lístky.Koupím je na všechny okruhy jo?”Jana souhlasila:“Ano Filipe kup lístky na všechny okruhy.”Jana se posadila.Filip stál ve frontě.Za chvíli se dostal na řadu a na prodavaččinu otázku:“Jaký okruh si přejete?”odpověděl:“Prosil bych všechny okruhy dvakrát.”Prodavačka se ho ještě zeptala:“Jaký druh vstupenek chcete dětské dospělé,studentské nebo důchodcovské?”a dostala odpověď:“Dva dětské.”Prodavačka mu řekla:“První okruh začíná za deset minut,druhý za hodinu a deset minut a třetí za dvě a půl hodiny.”Filip vzal lístky a šel za Janou.Šli ke vstupní bráně počkali tam deset minut.Když přišla průvodkyně přivítala je,vybrala si od nich lístky a vpustila je do hradu.Provázela je různými sály,jídelnou a říkala jim různé zajímavosti.Tak jim rychle uběhla hodina vymezena první prohlídce.Průvodkyně je vyprovodila ke vstupní bráně.Tam také čekala další průvodkyně.Zase si vybrala lístky a vpustila je dovnitř.Uvnitř jim vykládala další zajímavosti a procházeli dalšími místnostmi.Filip i Jana už začínali být u unavení.To je ještě čekala polovina tohoto okruhu a ještě jeden, poslední.Ale utekl jim i ten.Před posledním měli deset minut pauzu a plně ji využili k sednutí na lavičku a odpočívání.Za deset minu opět stáli u vchodu a odevzdali poslední lístky.V tomto okruhu měli absolvovat procházku po ochozech.Ta trvala nejkratší dobu asi půlhodiny.Tento okruh se jim líbil nejvíc ze všech,protože na něm byl nejlepší výhled.Když ukončili i tuto prohlídku jejich první cesta vedla k taxíku.Sotva ho uviděli rozešli se rychleji už se v něm viděli.V taxíku ze řidiče zeptali:“Znáte tady nějakou dobrou restauraci v podhradí“, a on odpověděl:“Ano znám,mám vás tam zavézt?”Filip souhlasil:“Prosím zavezte nás tam.”Za chvíli tam byli.

Vysedli s taxíku a vešli dovnitř.Filip vybral stůl,ke kterému si sednou.Za chvíli přišel číšník a přinesl jim jídelní lístek.Vybrali si rychle,oba zeleninovou polévku a k tomu kuřecí řízek z bramborovou kaší.Za chvíli je číšník obsloužil.Jedli rychle za chvíli v nich obé zmizelo.Zaplatili a zase nasedli do auta.Taxikáři řekli:“Zavezte nás domů na Zákoutí.”V autě ani nemluvili.Už se těšili domů až si odpočinou.Cesta jim docela rychle utekla.Ani se nenadali a už museli vystupovat.Předtím než odjel mu Filip řekl:“Čekejte na zítra zase v devět hodin na tomto místě.”Řidič souhlasil.Vešli zase do bytu.Když se Jana podívala na hodiny řekla:“Filipe to už je pět hodin,to jsem si ani nemyslela ,že už je tolik.”Filip byl také překvapen.Převlékli se.Filip se dal do lepení

modelu Městská Památková Rezervace II. Jana si pustila počítač a zkoušela ho. V šest večer Jana počítač vypla a šla udělat něco k večeři. Filip modeloval do Janina zvolání: „Filipe večeře už je hotova.“ Filip si rychle sklídil věci a šel odnést talíře do pokoje. Pustili si televizi a dívali se na jejich oblíbenou „Esmeraldu“. Po té se podívali na zprávy. Když zprávy skončily, Filip se nabídl Janě: „Jano já umyju to nádobí už ho je tu hodně.“ Jana nabídku přijala. Jana se mezitím umyla. Když se umyli oba, Filip ještě natáhl budík a potom velmi rychle zmožení dojmy tohoto dne usnuli.

Další den ráno je vzbudil budík. Hned se umyli a oblékli. Jana nachystala snídani. Nasnídali se. Při snídani Jana navrhla: „Filipe víš co, dneska bychom si mohli zajet do Beskyd na Ostravici.“ Filip souhlasil: „Jo Jano to je velmi dobrý nápad.“ Do příjezdu taxíku jim zbývala ještě celá tři čtvrtě hodina. Jana navrhla: „Filipe teďka zajdem nakoupit, už nemáme žádné rohlíky ani nic jiného.“ Filip souhlasil. Oblékli se a šli do jejich obchodu nakoupit. Nakoupili hodně rohlíků, potom nějaké oplatky, salámy a sýry. Filip nesl jako obvykle nákup domů. Doma Filip navrhl Janě: „Jano, já ten nákup sklídím jo?“ Jana přikývla. Filip sklídil nákup do ledničky a už netrpělivě čekali na devátou hodinu. Taxík přijel o něco dříve a už na ně zatroubil. Filip se podíval s okna a uviděl jej. Rychle na sebe hodili lehké svetříky. Filip vzal tašku s jídlem co Jana nachystala.

Rychle nasedli do auta a na řidičovu otázku odpověděli: „Zavezte nás do Beskyd na Ostravici.“ Řidič šlápl na pedál plynu a už jeli. Cestou si vykládali o různých věcech. Tak projížděli různými krajinami. Jeli kolem polí, luk, pastvin na kterých se pásly krávy, kozy, ovce a koni. Právě pro koně měla Jana slabost a když nějakého uviděla hned je Filipovi ukázala: „Hele Filipe tady jsou ale krásní koni.“ a Filip na to přikyvoval. Jeli také lesy a různými městy, městečkami a vesničkami. Tak jim cesta pomalu ubíhala. Filip navrhl Janě: „Zvládneš to jít až ke „koláčové boudě“?“ a hned na to dodal: „Mohli bychom to zkusit nemyslím, já si myslím, že to nebude tak obtížné ta túra.“ Janě nezbývalo na ty důvody nic než přikývnout. Mezitím už dojeli do Ostravice.

Vystoupili tam Jana si vzala berle. Filip řekl řidiči: „Přijedte pro nás v pět večer.“ Filip vzal batoh ve kterém měli svačinu a čaj a vyrazili. Ten den bylo krásné teplo, nebylo ani horko ani zima. K tomu sem tam pofukoval vlahý větřík. Nejhorší byl začátek než došli k horké chatě Ondráš. Filipovi se to dařilo zvládnout, ale Jana měla s tím výstupem problémy. Tak došli až k horské chatě Ondráš. Tam

Jana řekla Filipovi. „Filipe ,tady si zajdem na horkou čokoládu, musím si odpočinout.“ Filip musel souhlasit. Vešli dovnitř a po chvilce našli restauraci. Vešli do ní. Filip vybral stůl, kde si sednou. Za chvíli přišla obsluha s otázkou. „Co si dáte?“ Filip odpověděl: „Dvakrát horkou čokoládu a zmrzlinový pohár s čokoládovou, vanilkovou a citrónovou zmrzlinou.“ Číšník se ho ještě zeptal. „Zmrzlinu rovněž dvakrát?“ a Filip odpověděl: „Ano zmrzlinu také dvakrát.“ Za chvíli mu čokoládu i zmrzlinu přinesli. S chutí to snědli. Potom ještě zaplatili a šli pokračovat v cestě na „koláčovou boudu“. Janě se nechtělo a přemlouvala Filipa: „Filipe pojďme už dolů mi se už dál nechce. Už mě od těch berlí bolí ruce.“ Filip ale nedal jinak: „My půjdem dál.“ Jana na to: „Tak si běž sám já jdu dolů, počkám tě u auta. Sejdeme se v pět u taxíku.“ A už šla. Filip ji chytil za ruku, že tak tak nespádla a řekl ji: „Tady jsem starší já, ty mně budeš poslouchat, starší totiž vždycky rozhodují, zatímco mladší je poslouchají a starší jsem tady já. Takže teď půjdeme dál!“ Jana ho uraženě poslechla, ale řekla mu: „Jestli půjdeme nahoru a budu muset jít s tebou, do večera s tebou nepromluví ani slovo.“ „Tak dobře jak chceš já s tebou taky slovo nepromluví.“ A šel. Zlost jim oboum dodávala energie a tak šli velmi rychle a cesta jim rychle ubíhala. Ani Filip ani Jana se ale cestou nebavili. Mezitím už začalo být horko už bylo poledne. Jana už začala mít hlad, ale s Filipem se nebavila, tak radši nic nejedla. Filip našťestí stroze řekl: „Tady si sednem a najíme se.“ Vytáhl z batohu dvě svačiny a čaj. Jednu podal Janě a jednu si vzal sám. Stále spolu nepromluví. Filip si myslel, že Jana nemůže tak vyvádět a Jana byla uražena, že jí Filip nemá co do čeho nutit. Když dojedli Filip mlčky vzal Janě z ruky sáček a sklidil ho do batohu. Napil se čaje a pak podal flašku s čajem Janě. Když Jana dopila čaj dala ho opět mlčky Filipovi. Ten vše sbalil a už normálně řekl Janě: „Vstávej půjdeme dál.“ Jana, ale dál byla uražena a nemluvila s Filipem. Filip ji nechal být, ale jeho ten vztek už přešel a čekal na to až přejde i Janu. Za chvíli ten vztek přecházel i ji a začala: „Filipe, budeš se už se mnou bavit já už nejsem našťvaná.“ Filip na to: „Uznáváš, že si to přehnala.“ Jana na to. „Jo Filipe už budu hodná.“ Tak je oba ten vztek přešel. Jana se zeptala Filipa: „Filipe, kdy už tam budem. Už jsme šli dost dlouho.“ „Já si myslím, že za půl hodiny bychom tam už měli být.“ na to Filip. Tak šli dál. Za chvíli Filip řekl: „To je dobře, že se ochladilo. To je úleva po tom horku co bylo, že Jano.“

Jana se podívala na oblohu a řekla: „Jo Filipe jenomže to se ochladilo proto, že bude bouřka, podívej se na ty mraky na

oblohu.“Filip se podíval na oblohu a musel souhlasit:“Jo máš pravdu,bouřka bude.Měli bychom zrychlit , nebo nás ta bouřka zastihne.“Zrychlili tempo.Za chvilku však začal vát studený vítr.Filip i Jana si oblékli lehký svetřík, který měli našťestí sebou.Začalo se však ochlazovat ještě víc a začalo se také stmívat.Filipovi i Janě už bylo zima.Zdáli bylo slyšet už rachot hromu a začalo se blýskat.Filip řekl Janě: „Jano podívej se kam bysme se měli schovat.Někde,kde na nás nebude tak pršet.Já se taky budu dívat.“Tak šli dál.Již začínalo pršet.Filip našťestí,ale našel úkryt pod jedním ze stromů, který měl dlouhé větve a řekl Janě: „Jano podívej se tady se mužem schovat.Tady na nás nebude pršet.“Sotva se tam schovali už začalo hřmět čím dál silněji a začalo se častěji blýskat.Za chvilku se spustil silný liják a ani ten strom pod kterým byli je nemohl ochránit před tím deštěm co vypukl.Brzy měli mokré všechno co na sobě měli.Blesky křížovali nebe jeden za druhým a hrom nepřestával rachotit.Oba měli velký strach,protože jim ho naháněla ta samota a nepřestávající hluk.Čas jim utíkal velmi pomalu.Byla jim zima,čím dál větší.Už to vypadalo,že bouřka ustupuje.Přestávalo pršet a přestávalo se blýskat i hřmet.Obloha se dokonce i trochu rozjasnila.Vzápětí to bylo ještě horší než předtím.Hřmění nepřestávalo a blesk už ani neuhasínal.čas jim plynul ještě pomaleji než předtím.Nepronесли ani slovo.Když tu naráz uviděli blesk jak letí rovnou do stromu pod kterým seděli.Filip vykřikl: „Rychle Jano ten strom-spadne na nás.“Jana se rychle postavila a běžela odtud.Filip také rychle běžel jinam.Strom padal rychle.Tak tak mu unikli.Zimu na sobě už ani necítili.Už si ani nesesdli.Rozhodli se,že půjdou dál.Nemysleli na nic jiného než ,aby už byli z toho pryč.Šli dál.Voda z nich už doslova stékala potůčky.Bouře pořád nepřestávala.Jana řekla Filipovi: „Musíme si sednout a počkat než to trochu přejde.Mi ty berle v té vodě kloužou.Já bych pořád padala.“Filip souhlasil.Našel nějaké sušší místo a tam se posadili a čekali než ta bouře přejde.Trvalo ještě dlouho než přešla.Seděli tam a třásli se zimou.Když konečně přešla byli hrozně promrzlí.Podívali se na hodinky a ani se jim nechtělo věřit,že už uplynulo od začátku bouře tak dlouho,byly to celé dvě hodiny.

Sluníčko začalo hřát,jako by to chtělo všechno vynahradiť.Za chvíli jim přestalo být zima a začali se zahřívát.Za chvilku ,když už cesta trochu vyschla se vydali na cestu dál.Věci na nich už začali schnout.Než došli ke „koláčové boudě“ byli už úplně suší.Vešli dovnitř.Jana našla místo,kde se posadit a sedli si

tam. Objednali si teplý čaj, aby se zahřáli a mísu koláčů. Za chvíli jim to všechno donesli. Nejdřív vypili čaj a pak se dali do koláčů. Byly výborné. Když dojedli, zaplatili. Filip se podíval na hodinky, zjistil že už jsou čtyři pryč, řekl: „Jano musíme jít velmi rychle, už jsou čtyři pryč. Taxík tam na nás nebude čekat věčně.“ Filipa ještě napadlo, že by se zeptal obsluhy, jestli tam nemají telefon: „Nemáte tady telefon.“ „Ne, bohužel telefon tady žádný nemáme.“ Filip rychle vzal všechny věci a dali se na cestu zpátky. Šli jak nejrychleji to šlo. Cestou dolů jim to šlo rychleji než nahoru. Jana musela vyvíjet to nejvyšší úsilí, aby Filipovi vůbec stačila. V polovině cestu dolů museli, ale zastavit, protože Jana už nemohla, byla už unavená. Zastavili se na deset minut. Když pokračovali v cestě podíval se Filip na hodinky a řekl: „Jano nejde to zrychlit? Máme tam být už za deset minut a to jsme teprve za polovinou cesty.“ „Filipe já už rychleji jít nemůžu. Já jdu jak nejrychleji můžu. Cestou skoro vůbec nemluvili, jak spěchali. V pět hodin byli teprve ve třech čtvrtinách cesty dolů. Dole byli až půl šesté. Honem se dívali, jestli tam ještě ten jejich taxík stojí. Nejprve ho neviděli. Už si mysleli, že budou muset jet domů vlakem.

V tom se před nimi objevil řidič a řekl: „Přišli jste v poslední chvíli už jsem myslel, že neprijdete, že jste tam nahoře zůstali do zítřka. Tak pojdte rychle do auta a pojedem. Na Zákoutí, že?“ „Ano na Zákoutí.“ mu odpověděli. Rychle nastoupili. Řidič šlápl na pedál a rozjeli se. Cesta jim pěkně ubíhala. Asi v půli cesty mu řekli: „Zastavte cestou až někde bude nějaká pěkná restaurace. My se tam zajdeme najíst.“ řidič jim odpověděl. „Za chvíli bude jedna, tam vám zastavím.“ Tak pokračovali v cestě. Brzy jim zastavil a řekl: „Tady je ta restaurace. Mám tady zastavit?“ Filip se zeptal Jany: „Chceš být tady?“ Jana souhlasila: „Jo Filipe tady mužem zůstat.“ Filip řekl řidiči: „Ano zastavte tady.“

Zaparkovali a Filip s Janou vystoupili. Vešli dovnitř. Udivila je nádherná výzdoba sálu. Ve chvíli u nich byla obsluha a usadila je k jednomu stolu. V tu chvíli byl rovněž přinesen jídelní lístek. Vybrali si na co měli chuť. Ve chvíli, kdy odložili jídelní lístek, obsluha hned byla u nich a zeptala se jich co si přejí k jídlu. Řekli jim svá přání. Do deseti minut jim byla přinesena polévka. Jakmile ji dojedli, hned před ně postavili hlavní chod. Totéž se dělo i se zákuskem a placením. Po zaplacení jim obsluha odsunula židle a vyprovodila je ven. Ještě jim otevřeli dveře. Filip i Jana nevycházeli z údivu nad úrovní té restaurace. Nastoupili do auta a řidiči řekli: „Zavezte nás už teď na Zákoutí.“ Cestou domů si Filip a Jana

povídali a žasli nad úrovní té restaurace.Když dojeli domů rozloučili se s řidičem,ale těsně před odchodem mu řekli: „Počkejte nás zítra jako obvykle na tomto místě zase v devět.Doma se jenom ještě umyli a převlékli.Před spaním Filip natáhl budík.Za chvílku usnuli.

Další den ráno je vzbudil budík.Když se podívali ven uviděli nebe jasné a bez mráčků.Oba si vzpomněli na jejich milovanou maminku.Ten den měla mít totiž narozeniny.Oba na ni při své ranní modlitbě nezapomněli.Pomodlili se za ní společně dvakrát Otče náš a Zdravas Maria.Když se pomodlili Jana vstala,nachystala jídlo k snídani.Filip se mezitím umyl a oblékl.Po snídani se umyla i Jana.Při snídani na ně dolehl smutek,že už nemůžou slavit narozeniny své maminky,že už je mrtvá a nikdy ji už neuvidí.Při snídani se Jana zeptala Filipa: „Co dneska budeme dělat?“ Filip ji odpověděl: „Mě zrovna nic nenapadá a co tebe Jano?“Jenomže Janu taky nic nenapadalo.Nakonec se rozhodli,že se zeptají na radu taxikáře.Jana nachystala sebou malé svačinky a něco k pití.Do devíti hodin jim to uteklo velmi rychle.Přesně v devět Filip zamykal byt a odcházeli z něj.Došli do taxíku, který stal na svém obvyklém místě a čekal na ně.Na obvyklou otázku odpověděl Filip: „Doporučte nám něco,kam bychom měli dneska jet,nás už nic nenapadá.“ „Dneska bysme mohli jet na počítačovou výstavu.Ta je v centru na výstavišti.“řekl jim řidič.Filip i Jana souhlasili.Rozjeli se tam.v centru na výstavišti byli za půl hodiny.Vysadil je tam a řekl jim: „Přijedu v pět hodin odpoledne,protože dřív hotovi nebudete.“Oba souhlasili.Vešli branou dovnitř.Za branou si koupili vstupenky.Se vstupenkami dostali rovněž i plánek celého výstaviště a ještě nějaké reklamy co mají určitě navštívit na výstavě Compotek.Vešli nejdříve do jednoho pavilonu prohlíželi si počítače a různé počítačové periferie.Byli tím vším celí unesení.Nestačili se dívat na jedno,potom na druhé..Procházeli výstavní plochou ani nevnímali čas.Došli na konec prvnímu pavilonu,potom šli do druhého.Tam byly samé notebooky.Divili se těm všem možným tvarům.Další pavilon byl věnován tentokrát věnován mobilním telefonům různých značek.Měli také různé tvary a různé velikosti.Byli udiveni,když uslyšeli vyzvánět zvony poledne.Pavilon mobilních telefonu měli doprohlížený,vyšli ven a každý se potichu pomodlili Anděl páně.Potom nepohrdli pavilónkem ve kterém byla restaurace.Obsluha nebyla ani rychlá ani pomalá.Po jídle pokračovali v prohlížení výstavy počítačů Compotek.Vešli do dalšího pavilonu,tentokrát věnovanému počítačovým stanicím-serverům.Udivovaly je jejich velikosti.ani je nenapadlo,že by

počítače mohly být tak velké.Vždycky si mysleli,že existují počítače jenom takové jako mají doma.V druhé hale tohoto pavilonu byla výstava počítačů do ruky.Ty byly tak malé,že Filipa i Janu udivovalo,že takové počítače mohou existovat.Neměly ani klávesnici.Když se obsluhy u stánku zeptali: „Jak se na těch počítačích píše,když nemají klávesnici.Ochotně jim to ukázali.Filip i Jana se divili schopnostem těchto počítačů.Uměly totiž poznat tiskací i psací písmena psané rukou.Prohlíželi si je všechny.Po absolvování tohoto pavilonu je čekal další,tentokrát věnovaný softwaru²,operačním systémům.Tam je také udivilo,kolik jich může existovat.Mysleli si ,že existuje jenom ten co mají na počítači doma.Další a poslední pavilon byl s ostatními programy.Oba se opět divili rozmanitosti produktů.Když si ho doprohlíželi,podívali se na hodinky a zjistili,že řidič měl úplnou pravdu,když říkal,že dřív než pět venku z toho veletrhu nebudou.Bylo totiž právě krátce před pátou hodinou odpoledne.Vyšli branou výstaviště na parkoviště a už se dívali po jejich taxíku.Neviděli ho ještě.Oba si sedli na lavičku a prohlíželi si letáky, které na výstavě pobrali.za chvílku,ale uslyšeli troubení a když se podívali ,uviděli že je jejich taxík už na místě.Cestou domů se ho zeptali: „Bude i zítra ta výstava otevřená? My si tam chcem nějaké věci koupit.“Řidič jim na to odpověděl: „Ano ,zítra je ten veletrh otevřený.Já půjdu s vámi,když si chcete něco koupit,protože vám by to samotným neprodali.To je na vás hodně peněz.“Mezitím dojeli na Zákoutí.Řidič je vysadil a řekl jim: „Zítra vás čekám tady na tomto místě v devět hodin.“Filip i Jana souhlasili.

Došli domů.Filip se dal do modelování Městská Památková Rezervace II. a Jana začala vyšívat.V šest Jana vyšívání sklídila a řekla Filipovi: „Filipe pojd' večeřet.K večeři si vezmeme ty chlebičky co jsem dnes sebou nachystala.“Filip sklídil modelování a šel rychle za Janou do kuchyně.Vybalil z batohu obložené housky a nachystal je na talíř.Odnesl je samozřejmě do obýváku a pustil televizi.Jestě nebyla jejich oblíbená telenovela.Za chvílku se už ozvala jejich oblíbená znělka a písnička: „Esmeralda en to ojos La noche y el dia uno son Esmeralda.flor de campo me vees noc la luz del corazon.Esmeralda amor.Esmeralda amor.Tu amor es puro como el sol.Esmeralda amor.Esmeralda amor.Tienes los ojos estrella que alumbran mi cancion Esmeralda flor de campo quisiera que veas lomo yo Esmeralda.De poco estabad a ir bella brillando,y noc tu

² počítačovým programům

amor,tu desnudes se partio en dos,mi corazon.Esmeralda amor Esmeralda amor.Tienes los ojo del amor.“Potom už následoval děj toho dílu.Když skončila následovaly zprávy.Pak už se Filip a Jana jen umyli a šli spát.Filip ještě natáhl budík a potom už usnuli.

Ráno je vzbudil jako obvykle budík.Rychle vstali.Umyli se a oblékli.Nasnídali se.Filip vzal hodně peněz z trezoru a dal je do peněženky.Měl totiž v úmyslu koupit na výstavě hodně věcí.Krátce před devátou už čekali na obvyklém místě na taxíka.Ten tam za chvíli dorazil.Nastoupili.Řidič je uvítal potom šlápl na pedál s plynem a rozjeli se směrem k výstavišti.Brzy tam byli.Řidič zaparkoval auto a všichni z něj vystoupili.

Cestou na výstaviště řidič řekl: „Prosím tykejte mi a říkejte mi Svát'o.“Filip i Jana souhlasili a taky mu řekli: „Říkej nám Svát'o mi Filipe a ji říkej Jana.“ a ukázal přitom na Janu.Mezitím došli k bráně a Filip koupil vstupenky,koupil jednu i jejich řidiči.Potom pokračovali v rozhovoru.Pokračoval řidič: „Jakto,že jezdíte pořád sami?To vás rodiče nechali samé a jeli na dovolenou o prázdninách bez vás?“Jana měla v něho důvěru a odpověděla mu: „Ne ,nám oba rodiče zemřeli při havárii vlaků předminulou sobotu.To jsem taky přišla o tu nohu.To,že jsme sami,ale nikde neříkejte,my nechcem do dětského domova.My to zvládnem sami.“Řidič se podívil: „A jakto,že ještě nejsi v nemocnici a nemáš na noze sádku?“Jana mu odpověděla: „To mi nebudete věřit ten příběh,ale já vám ho povím.“a vykládala mu jak se tak rychle uzdravila.Svát'a pokračoval: „To snad není možné to se ti opravdu stalo.To ses doopravdy během jednoho snu uzdravila?“Mezitím vstoupili do pavilonu s mobilními telefony.Jana mu odpověděla: „Ano to se mi opravdu stalo.“Svát'a se tomu velmi divil.Došli do druhé haly tohoto pavilonu,kde byla prodejna.Vstoupili do ni.Prohlíželi si jednotlivé mobily.Svát'a jim poradil: „Kupte si tento ten je nejlepší.Ten mám taky.“Filip si ještě nějakou dobu prohlížel a pak se rozhodl koupit si ten co mu Svát'a doporučil.Došli k pokladně tam Filip zaplatil.Pak vyšli s pavilonu a šli do dalšího pavilonu,tentokrát s notebooky.Tam také vešli do druhé haly,kde byl market.Filip si prohlížel jednotlivé notebooky a nemohl se rozhodnout,který si koupit.Prohlížel si hlavně jejich výdrž na baterie a rychlost procesoru.Nakonec si vybral ten nejvýkonnější s nejdelší výdrží na baterie.Před pokladnou mu Svát'a řekl: „Dej mi peníze na ten notebook já ho jako zaplatím.“Filip souhlasil a dal mu peněženku.Když vyšli z pavilonu Svát'a peněženku vrátil Filipovi.Potom šli ještě do pavilonu s počítači do kapsy.Tam si Filip vybral také ten

nejvýkonnější. Zaplatil zase Svát'a. Jakmile vyšli z tohoto pavilonu byli překvapení, že je teprve poledne. Svát'ovi řekli: „Teď nás zavezeš domů jo? Musíme si všechny ty věci vyzkoušet.“ Svát'a souhlasil. Cestou domů se ho Filip zeptal: „Neřekneš nikomu to naše tajemství o tom, že naši rodiče jsou mrtví, že? On jim na to odpověděl: „Neřeknu to nikomu. Vaši rodiče jeli na dovolenou a nechali vás tu samotné.“ Filip byl spokojen. Předtím než vystoupili řekl jim: „budu vás tady čekat zase zítra v devět.“ Filip i Jana souhlasili. Svát'a odjel, ještě mu zamávali.

Potom už šli domů. K obědu si vzali jenom rohlíky, protože oba chtěli všechny ty věci hned zkusit. Nejdříve začali zkoušet mobil. Nedočkavě otevřeli krabici. Pustili přístroj, jenomže na displeji se objevilo: Neprovedli jste aktivaci a přístroj se vypnul. Jana se podívala do příručky a tam zjistila, že nejdřív musí do přístroje vložit SIM kartu a pak zavolat na číslo: 0206/846297 aby se telefon aktivoval. Chvilku jim trvalo než přišli co je to SIM karta. Když to zjistili vyloupili tu část, která se měla vložit do mobilního telefonu. Potom odkryli baterii a našli tam prostor pro SIM kartu. Vytočili určené číslo a hlas jim oznámil: „Aktivovali jste váš mobilní telefonní přístroj a hovor byl ukončen. Ještě zbývalo podle příručky telefon nabít. Setřeli barvy s pole, kde bylo napsáno dobíjecí číslo a zavolali na číslo, které bylo uvedeno, že na něho mají volat. Potom se dali do čtení příručky, aby s tím mobilem uměli zacházet. Hned si všechno co bylo v příručce zkusili ve skutečnosti. Přišli také na to, že v mobilu jsou tři hry: Pexeso, had, ten se jim nejvíc líbil a logickou hru, které nerozuměli. Hned by chtěli někam volat, jenomže neměli kam. Pak vybalili počítač do kapsy a hned jej zkusili zapnout a zkusili co všechno umí. Taky si vzali příručku a podle ní se ho učili ovládat. Potom si chtěli vyzkoušet ještě notebook, ale Filip se podíval na hodiny a řekl: „Jano ten notebook si vyzkoušíme po Star Treku jo?“ Jana souhlasila. Filip vzal oplatky a pustil televizi. Zrovna končily zprávy. Ještě proběhla reklama a už se objevil Star Trek. Jakmile skončil hned zaplil notebook a za chvíli se před nimi rozzářila jeho obrazovka. Uviděli stejný operační systém jako mají na stolním počítači: Jana nejprve hledala myš, když tu si všimla takové plošky pod klávesnicí. Položila tam prst a pohnula s ním, pohnul se i kurzor na obrazovce. Jana hned řekla Filipovi: „Filipe už jsem přišla na to jak se ovládá myš. To musíš dát prst na tu destičku a hýbat s ním. To je ta myš.“ Filip si to hned vyzkoušel a fungovalo to. Jana ten notebook zkoušela a mezitím si Filip četl příručku. Za chvíli na něj Jana zavolala: „Filipe

ten notebook se vypnul a nejde zapnout.“ „Musíš ho dát nabít do zásuvky elektrického proudu.“odpověděl ji na to Filip. „A to ho po tu dobu nebudu moct používat?“zeptala se Jana. „Ne,to stačí dát šňůru do zásuvky hned ho můžeš zapnout.“Jana to tedy udělala.Vyzkoušela ho zapnout a on se zapnul.Za chvíli se před ní opět rozzářila obrazovka s plochou operačního systému.Za nějakou dobu se Filipa zeptala: „Na co jsou tady ty žárovčičky?“Filip ,protože to už měl přečteno,jí odpověděl: „Ty ti ukazují jak máš nabitou baterii a jestli je počítač zapnutý nebo je v pohotovostním režimu,nebo je v režimu spánku.“ „Co to je režim spánku?“hned se zeptala Jana. „To je notebook jako vypnutý,ale stačí abys zmáčkla klávesu nebo pohla kurzorem myši a on se velmi rychle nastartuje.Nemusíš čekat tak dlouho než naběhne operační systém.“Filip ji to ukázal jak se to dělá a Jana si to pak sama vyzkoušela.V šest vypnuli notebook a Jana nachystala večeři.Filip ji jako obvykle přinesl do obýváku,kde večeřeli a sledovali „Esmeraldu“.Nakonec se podívali ještě na zprávy.Po zprávách si uklidili ve svém pokoji.Pak se ještě umyli.Před spaním Filip natáhl budík a velmi rychle zmoženi dojmy toho dne usnuli.

Ráno je vzbudil jako obvykle budík.Hned vstali a nasnídali se.Při snídani Jana navrhla: „Filipe,dnes bychom se mohli podívat do Zoo nemyslíš.V tuto dobu do ní jezdíváme každoročně.“ Filip souhlasil.Rychle se umyli a oblékli.Předtím než jeli šli koupit jídlo,od středy totiž ještě nebyli v obchody nakoupit potraviny.Když se vraceli z obchodu už na ně čekal Sváťa.Do okýnka mu Jana řekla: „Počkejte tady na nás chvíli ,my jenom sklídíme nákup a hned přijdem.“Sváťa souhlasil.zanesli nákup domů.Filip ho sklídil do ledničky.

Potom už spásali do auta.Když nastoupili Sváťa se jich zeptal: „Tak kam dneska pojedeme?“Filip mu hned odpověděl: „Dneska bychom mohli jet do Zoologické zahrady.Dokud byli naši rodiče naživu,jezdili jsme tam každý rok.“Sváťa šlápl na pedál a už jeli.Za půl hodiny už byli v Zoo.Předtím než vysedli jim Sváťa řekl: „Jestli proti tomu nic nemáte já bych šel s vámi ať nemusíte jít sami,aby vám bylo veseleji.“Filip i Jana radostně souhlasili.Šli ke vstupní bráně.Když se jich prodavačka ptala: „Jaké lístky?“ Sváťa rychle odpověděl: „Jeden dospělý a dva dětské.“Prodavačka mu je dala,řekla cenu a on zaplatil.Filip i Jana byli překvapeni: „Velmi ti děkujeme to jsi ani nemusel.“a on jim řekl: „To nestálo ani za řeč.“Procházeli se po Zoo a obdivovali jednotlivé zvířata.Sváťa jim o nich říkal různé zajímavosti,ktelé nepřečetla Jana s cedulek co

byly u každé klece a výběhu. Uprostřed procházky po Zoologické zahradě jim Svát'a nabídl: „Pojďte do tady té restaurace na oběd já vás zvu.“ Filip hned na to: „To né my pozvem tebe.“ Svát'a si ale nedal říct: „Nechte měl udělat vám radost.“ Filip nakonec souhlasil: „Tak dobře, když ti to udělá radost. Uvnitř jim Svát'a objednal a řekl: „Uvidíte, že to co jsem vám objednal jsou velké dobroty po nich se budete oblizovat.“ Do čtvrt hodinky jim to jídlo přinesli a opravdu se velmi oblizovali, když ho dojedli. Po jídle hned Jana poděkovala: „Děkuju ti to bylo výborné, nikdy jsme nic lepšího nejedli.“ On jim na to odpověděl: „To nestojí za řeč to byla maličkost.“ Potom zase vyšli ven a pokračovali v prohlídce Zoo. Čekal je pavilon s opicemi. Filipovi se nejvíce líbil šimpanz. Tak si prohlíželi Zoo až do dvou hodin odpoledne.

Vyšli branou zpět a Svát'a je zavezl domů. Hezky se s nimi rozloučil. Před jejich odchodem jim ještě řekl: „Zítra vás vozit nemůžu, zítra je neděle, ale v pondělí zase můžu přijet. Mám vám tady zítra poslat kolegu?“ „Ne nemusíte my zítra taky nikam nepojedem.“ Rozloučili se. Filip i Jana šli domů. Filip se dal do lepení Městská Památková Rezervace II. a Jana do pletení, to jí taky moc bavilo. To dělali až do sedmi hodin večer, kdy Jana nachystala večeři. Navečeřeli se tentokrát v kuchyni, protože v televizi nic nebylo. Po večeři se podívali na zprávy, pak se umyli a šli spát. Filip tentokrát budík nechystal, protože na druhý den nikam nespěchali. Usnuli velmi rychle.

5. Nemoc

V neděli ráno se vzbudili dost pozdě.Nejdřív vstala Jana,aby nachystala snídani.Potom vstal i Filip.Nasnídali se a oblékli se sváteční oblečení,protože šli do kostela.Šli tentokrát na tramvaj,protože je Svát'a nemohl ten den vozit.Tramvaji jim za chvilku jela.Nastoupili do ní a jeli s ní až do kostela.U kostela z ní vystoupili a šli do něj.Mše začala brzy po jejich příchodu do kostela.Janě utekla mše rychle,ale Filipovi pomalu,nebylo mu totiž dobře,místy mu dokonce byla zima,ale Janě nic neříkal,nechtěl ji zkazit mši a myslel si,že to nic nebude,že to jenom z námahy toho minulého týdne.Po mši jeli tramvaji domů.

Cestou se Jana chytla Filipa za ruku a ucítila,že je nějaká chladná,rychle sáhla Filipovi na čelo a její hrozivé podezření se potvrdilo,Filip má horečku a je nemocný!Nic mu o tom,ale ještě neříkala.Když dorazili domů dala Filipovi teploměr,aby si změřil teplotu.Filip nejprve odmítal: „Já nemám teplotu,to nic není.Mi není dobře z toho,že jsme minulý týden celý někam jezdili.“Jana mu nakonec teploměr vnutila.Po uplynutí deseti minut Filipovi ten teploměr z pod paže vytáhla a nemohla věřit svým očím.Na teploměru bylo naměřena teplota 38.5°C!Rychle řekla Filipovi: „Ihned se převleč do pyžama a lehni si,máš velmi vysokou teplotu 38.5°C.“Filip se podřídil Janě a lehl si.Zimnice jim ani netřásla a sotva si lehl upadl do horečky a ani nevnímal co se děje kolem.Jana začala být bezradná.Nevěděla co má dělat.Přemýšlela co dělala maminka nebo tatínek,když byla nemocná.Vybavilo se jí,že dávali na snížení horečky vždycky Paralen.Šla ho hledat.Za chvilku ho našla.Rychle jeden vzala.Jenomže narazila na další problém,jak donést Filipovi vodu nebo čaj,aby jim ten Paralen zapil.Ted' by se jí hodilo kolečkové křeslo,jenomže to neměla.Obě ruce měla totiž plné,protože v nich držela berle.Napadlo ji,že bude muset asi zavolat Svát'u ,aby jim pomohl.Nakonec,když už brala do ruky mobil,aby mu zavolala,napadlo ji,že si může kolem těla uvázat opasek a udělat ho trochu širší a tu sklenku si k tělu přivázat.Vyzkoušela to a Fungovalo to.Tak donesla Filipovi čaj a lék.Filip si ho nechtěl vzít,at' ho Jana nechá spát a odpočívat,že on nanic nemá chuť.Janě se naštěstí podařilo ten prášek a čaj do Filipa dostat.Potom si lehla k němu a odpočívala,přitom hlídala Filipa.Jana chtěla taky usnout,ale nedařilo se jí to,protože byla z nastalé situace zoufalá.Nevěděla jak se má chovat a měla strach,aby se Filipův stav

nezhoršil.Tak Janě to odpoledne pomalu plynulo.Filipův stav se naštěstí nezhoršoval.Později,když mu sáhla na čelo,ucítila,konečně s úlevou,že mu horečka trochu klesla.Filip však pořád spal.Jana už byla trochu klidnější a tak upadla do dřímoty z únavy a stresu, který prožívala.Večer Filipovi horečka znovu stoupla.Jana spala a probudilo ji ,když Filip z horečky volal: „Mami,tati né nenechte Janě tu nohu uřezat,zachraňte ji.Rychle utíkejte pryč ten vlak se srazil.Ne neumírejte já vás potřebuji.Nenechávejte nás tady samotné,né nedělejte to...“Jana Filipovi sáhla na čelo a zjistila hroznou zprávu Filipovi stoupla horečka.Rychle šla pro teploměr,aby mu změřila teplotu.Těch deset minut,než se změří Filipovi ta teplota se jí zdalo nekonečných.Bylo jí do pláče,myslela si,že to snad nevydrží to zoufalství.Za oněch deset minut vyndala Filipovi teploměr z pod paže a uviděla to,na teploměru bylo 39,0°C.Jana už nevěděla co dělat.Rychle se rozběhla pro Paralen,nejdřív si však naštěstí přečetla letáček a zjistila,že mu jej může dát až za tři hodiny,on se totiž může brát pouze co osm hodin.Jana přemýšlela co má dělat.uvažovala dlouho,až ji konečně napadlo,že by mohla vyzkoušet dát Filipovi kolem těla mokré prostěradlo,maminka to tak vždycky dělala,když byla Jana nemocná.Rychle šla najít prostěradlo.Jakmile ho našla hned s ním šla do nádržky a tam ho namočila do studené vody.Chytila ho a jak se dalo došla s ním k Filipovi.Ted' před ní byl další úkol vysvléct Filipa a zamotat ho do toho prostěradla.Jana zatřásla Filipem: „Filipe vstaň,posaď se,musíš se vysvléct,ty máš vysokou horečku,musím ti dát mokré prostěradlo na snížení té horečky.“Jana mu pomohla a nakonec se jí to podařilo,jak ho vysvléct,tak ho zabalit do mokrého prostěradla.Jenomže pak si ještě uvědomila,že zapomněla na to důležité,zapomněla zabalit Filipa do hrubé deky.Velmi rychle pro ní šla.Když se vrátila Filip už zase ležel,ale musela mu říct. „Filipe,prosím tě vstaň ještě,já jsem tě zapomněla zabalit do deky,musím tě tam zabalit.“ Filipovi se nedařilo vstát,Jana naléhala,až po hodně dlouhé chvíli Filip vstal a Jana ho mohla zabalit do deky.Potom jej přikryla peřinou.Filip opět upadl do horečky.Jana si vedle něj lehla do své postele a nevěděla co bude dál,co má dělat, a tak se dala do usedavého pláče,ale nebyl nikdo,kdo by jí utěšil,plakala dál,až měla celý polštář mokrý.Nakonec v pláči usnula,ale nespala vůbec,klidně,co chvilku se probouzela.Pláč naštěstí tím přerývaným spánkem nakonec ustal,ale zoufalství a beznaděj ne.Kolem půlnoci se trochu víc vzbudila sáhla Filipovi na čelo a s úlevou zjistila,že mu horečka,o něco klesla.Sřepala teploměr a dala jej Filipovi pod paži,ten se sice

v rozespaní nejprve vzpíral,ale pak se Janě podvolil.Jana čekala deset minut,než se Filipovi ta teplota změří,byla hodně nervózní,aby Filipovi ta teplota klesla.Po deseti minutách vytáhla Filipovi teploměr z podpaží a s úlevou zjistila ,že Filip má horečku „jen“ 37,9°C.Vstala,aby Filipovi přinesla Paralen s vodou,aby mu ta horečka úplně klesla.Napustila vodu z vodovodu do skleničky a jako,předtím ji odnesla Filipovi.Filip ji vypil.Jana si potom lehla a už spala klidněji,když věděla,že Filipovi ta horečka klesla.Tak usnula a spala až do šesti hodin ráno.

Hned jakmile se vzbudila,první co bylo,udělala,že Filipovi sáhla na hlavu.Ucítla,že ji má dost teplou,ale nebyla již tak horká jako předešlý den.Střepala teploměr a dala ho Filipovi pod paži.Po deseti minutách jej Filipovi opět vytáhla a byla už trochu klidnější,protože na teploměru bylo naměřeno 37,7°C.Filip se s ní začal i trochu bavit a říkal: „Jano,co budem dneska celý den dělat,já se nudím.“ „Dneska budeš celý den ležet,abys mohl co nejdříve být zdravý.“mu na to odpověděla Jana.Tak leželi až do osmi hodin ráno,kdy Filip řekl Janě: „Jano,já mám hlad,dones mi prosím tě něco k jídlu.“ Jana na to odpověděla: „Hned Filipe,pockej deset minut.“a vstala a šla nachystat snídani.Jenomže narazila zase na problém jak ji k Filipovi donést.Zapřemýšlela se,jak to udělat.Za chvílku ji napadlo,že asi nejlepší bude,aby si uvázala kolem krku popruhy ze stužky,ktou mají a vzala tácek a do něj vyvrtala dírky a ty stužky těmi dírkami provléct.Jak ji napadlo,tak to udělala.Přinesla Filipovi jídlo,housku se salámem.Filipovi dávala do pusy a Filip ochotně jedl.Potom mu ještě přinesla čaj,taky na podnose.Lehla si zase do postele k Filipovi,když tu ji překvapilo troubení klaksonu.Vstala a už se začínala oblékat,ale zazvonil jejich mobil,Jana ho šla rychle zvednout a ozval se jí hlas Sváti: „Proč nejdete,co se s vámi děje?“Jana mu na to odpověděla: „Dneska nemůžeme nikam jet,Filip je nemocný,včera a v noci měl vysokou horečku,my ti zase zavoláme až se Filip uzdraví,ale nebude to asi dřív než za týden.“ „A jak je Filipovi teď?Už je mu líp?“ zeptal se Svát’a. „Ano,teď už skoro nemá horečku“ odpověděla Jana. Svát’a se ještě zeptal: „Nemám tam za vámi přijít a s něčím vám pomoci?“ „Ne to se nemusíš obtěžovat,my to ty zvládneme dobře.“ odpověděla Jana a Svát’a pokračoval: „Tak teda dobře tak ahoj až vám bude dobře,ale kdyby jste něco potřebovali tak mi kdykoliv zavolejte.“ Jana se taky rozloučila: „Ahoj Svát’o.“

Potom se umyla a převlékla.šla za Filipem si opět lehnout a vzala si knížky,ktou měla právě rozečteny.Filip se s Janou místy

bavil o různých věcech.Kolem deseti hodin dopoledne sáhla Filipovi na hlavu a ucítila,že začíná být opět teplá.Střepala tedy teploměr a dala ho Filipovi pod paži,počkala deset minut a pak se podívala na teploměr a uviděla na něm naměřeny 37,8°C.Byla klidná,protože to už nebyla ta vysoká horečka co předtím,ale řekla Filipovi: „Filipe lež a odpočivej a nebav se radši se mnou pořád máš horečku.“Filip nebylo z té horečky už moc dobře a proto radši Janu poslechl.Za chvíli Janě řekl: „Jano já mám nějakou zimnici mi je zima.“ „Filipe klidně lež a spi,Já ti teď další Paralen dát nemůžu,můžu ti ho dát až za čtyři hodiny to bude až ve dvě hodiny odpoledne.Vydrž to.“Filip teda nic neříkal a spal.Jana si četla knihu.Tak jim ten čas pomalu utíkal.Chvilku před polednem Jana Filipovi opět změřila teplotu a zjistila,že mu dokonce trochu klesla,měl už „jenom“ 37,4°C.

Jana řekla Filipovi: „Filipe klidně tu lež,já zajdu nakoupit něco k jídlu.“Filip souhlasil,jenomže Janě vyvstal další problém, a to jak dopravit nákup domů.Za chvíli ji naštěstí napadla spásná myšlenka a to,aby si vzala batoh a do něj ten nákup dala.Začala batoh hledat a brzy jej našla.Jestě si vzala peníze a šla.V obchodě nakoupila rohlíky,uzeniny,nějaké sladkosti Filipovi a jiné potřebné věci.Při nákupu jí pomohla prodavačka,protože by nemohla sama nést košík a nakupoval,musela mít rukách berle.U pokladny jí prodavačka pomohla i sklidit nákup do batohu a dala jí ho na záda.Jana došla domů a nákup sklídila.Měla s tím jenom menší problémy.Když byl nákup sklizen,vzala sladkosti a donesla je Filipovi.Filip si nějaké z nich snědl.Jana mu sáhla opět na čelo a změřila mu teplotu,naměřila mu 37,9°C.Jana ,ale neměla starost,nebyla to tak vysoká teplota jako dříve.Filip za chvíli usnul a Jana si k němu lehla a taky usnula.

Tak spali celé odpoledne a Filip se vzbudil k večeru.Hned zavolal na Janu: „Jano mi je zima,vzbud' se.“Jana se ihned vzbudila a sáhla Filipovi na čelo a bylo hodně horké.Hned dala Filipovi pod paži teploměr a netrpělivě čekala opět deset minut.Po deseti minutách vytáhla teploměr pod Filipovy paže a ke svému zděšení zjistil,že mu horečka prudce stoupla,na teploměru bylo 39,2°C.Jana rychle běžela pro vodu a Paralen.Nabrala sklenku vody a dala ji spolu s Paralenem na podnos a donesla to Filipovi.Filip ihned vypil vodu a snědl Paralen a pak upadl do horečky.Jana z toho byla smutná,myslela si,že už mají vše za sebou.Lehla si k Filipovi a ani si nečetla,jenom myslela pořád na svojí situaci.Jana zase upadla do beznaděje a dokonce se rozplakala.Tak v pláči usnula.Spánek to byl přerývaný.Co chvíli se budila a sahala Filipovi na čelo,jestli mu ta

horečka klesla.Jenomže pořád neklesala,držela se na stejné úrovni.Kolem půlnoci sáhla zase Filipovi na čelo a zdálo se jí,že nějak moc pálí.Dala Filipovi teploměr pod paži a nemohla se dočkat konce těch deseti minut.Filip se ani tomu měření nebránil.po uplynutí deseti minut Jana Filipovi vytáhla teploměr.Podívala se na něj.Nemohla uvěřit svým očím na teploměru bylo naměřeno přesně 40,2°C.Jana už byla úplně zoufalá.Přemýšlela co má dělat.Namočila opět prostěradlo a zabalila do něj Filipa,ten už nekladl žádný odpor.Zabalila ho ještě do deky a lehla si vedle něj a čekala na to až Filipovi horečka klesne.Usnout vůbec nemohla.Tak tam jenom ležela a bděla.na nic přitom nemyslela.jediné co chtěla bylo,aby už to skončilo,aby byl Filip zdravý.Za chvíli sáhla Filipovi opět na čelo a bylo stále stejně horké,nic se nezměnilo.Teplotu mu neměřila,protože si myslela,že to nemá smysl.Když se v jednu hodinu po půlnoci podívala na budík,nechtělo se jí věřit ,že uplynula teprve hodina,zdála se jí ta doba jako by už uběhlo půl dne.Tak Janě pomalu ubíhala ta noc.Co chvíli Filipovi kontrolovala teplotu,jenomže ta pořád neklesala.Vyzkoušela také jak mokré je prostěradlo co má Filip na sobě,bylo úplně suché.Rychle mu ho vyměnila za mokré.Opět si lehla a myslela jenom na to,aby Filipovi horečka konečně klesla a nestoupila mu.Jana se dala opět do pláče.Všechno jí připadalo tak hrozné.Nakonec ze své velké únavy upadla do hlubokého spánku,že by jí nikdo a nic nebylo schopno probudit.

Ráno se vzbudila dost pozdě až v deset hodin dopoledne.První se všeho co udělala bylo,že sáhla Filipovi na čelo.Zjistila ulevující zprávu.Filipovo čelo bylo ještě jenom trochu teplé.Dala pod Filipovu paži teploměr a čekala netrpělivě deset minut.Vzápětí však zjistila Filipovu teplotu 37,3°C.Jana byla moc šťastná,nedá se vůbec vypovědět to její štěstí,že Filip už skoro nemá teplotu.Jana šla rychle nachystat Filipovi snídani.Za chvilku mu jí donesla.Filip ji s chutí snědl.Přitom se zeptal Jany: „Co to se mnou bylo v noci,vůbec jsem nevěděl co se se mnou děje?“Jana mu odpověděla: „Měl jsi hodně vysokou teplotu.“ „Já jsem měl hrozné sny a můžu už vstát?“pokračoval Filip.“Ne nemůžeš.“odpověděla mu Jana.Po snídani si Jana lehla do postele vedle Filipa a ležela tam.Přitom se s Filipem bavili o různých věcech.

Po nějaké době řekl Filip Janě: „Mohla bys mi prosím tě přinést notebook,anebo ne ty vlastně nemáš jak,já si pro něj zajdu sám,ty bys ho neměla jak přinést.“ „Ne já si už nějak poradím já ti ho přinesu,ty pěkně lež a odpočívej ať ti nestoupne horečka.“mu na

to řekla Jana.Filip už mezitím vstal a šel pro něj.Podivil se při tom,že je tak slabý.V posteli si ho hned zapnul a začal si hrát karetní hru, která byla součástí operačního systému.Jana si lehla k němu do postele a sledovala jak Filip hraje.Když Filip dohrál jednu hru,řekla mu Jana: „Filipe ted' si zahraju jednu hru já,ty zase po mně.“Filip to nechtěl nejprve dovolit,ale po chvíli přemlouvání Janou jí to dovolil.Filip ji sledoval a radil ji dobré tahy.Při tom jim ten čas rychle utíkal.Tak hráli až do poledne.V poledne Jana sáhla Filipovi na čelo a ucítla,že je teplejší.Hned dala Filipovi teploměr pod paži a počkala u něj deset minut.Filip měl teplotu 37,6°C.Jana mu řekla: „Filipe vypni ten počítač a odpočívej ta teplota ti zase stoupła.”Filip ji poslechl.

Jana šla pak uvařit něco dobrého k jídlu.šlo jí to hůř,protože ji Filip nemohl pomáhat.Za hodinu byl oběd hotový a Jana Filipovi do oběda oběd donesla,dala ho na táč, který vymyslela.Jakmile to Filip uviděl,zeptal se ji: „Jak jsi na to přišla,na ten podnos a stuh kolem krku.To je dobrý nápad.To mně by něco takového nenapadlo.“ „Dalo mi to chvilku přemýšlení na to přijít,ale musela jsem vymyslet jak ti některé věci přinést.Měl jsi vysokou horečku a já jsem musela k tobě ty věci nějak dopravit.Ty by sis pro ně nemohl zajít.“ Jana Filipa nakrmila,potom se šla do kuchyně najíst sama.Po obědě si lehla a Jana Filipovi řekla: „Ted' se prospíme,musíš hodně spát ,aby ses co nejdřív uzdravil.“Filip nejprve odmítal,ale vzápětí ho přemohla únava a on usnul.Za chvilku po něm usnula i Jana.Tak spali celé odpoledne.Vzbudili se až v podvečer.

Filip si hned sáhl po počítači a zapnul si ho.To vzbudilo Janu.Jana vstala a hned se dívala jak Filip hraje karty.Navrhla mu: „Vypni ten počítač a zahrajem si v posteli Kanastu,souhlasíš?“Filip souhlasil a vypnul počítač.Jana zašla do šuplíku a vytáhla karty.Jana je v posteli zamíchala a rozdala Filipovi i sobě.Hrát začal Filip.Zahráli si čtyři hry a potom šla Jana nachystat večeři,aby ji stihla k jejich oblíbené telenovele „Esmeralda“.Po ní se ještě podívali na zprávy.Během zpráv Jana změřila Filipovi horečku a naměřila mu horečku 37,9°C.Hned mu řekla: „Filipe hned ,jak skončí zprávu,musíš si jít lehnout.Horečka ti už zase začíná stoupat.“Filip neměl jinou možnost než souhlasit.Než šel do postele si vzal na Janinu žádost v kuchyni Paralen.V posteli počkal na Janu než se umyje.Za chvilku byla hotova i Jana a hned oba usnuli.

Další den ráno se vzbudil nejdříve Filip,ale ležel v klidu,nechtěl Janu budit.Nechal jí do sytosti vyspat.Trvalo dlouho než se Jana vzbudila.Filip si krátil tu dobu tím,že si vzal notebook a

hrál na něm karty.Pořád,ale prohrával.Za chvílku ho to přestalo bavit.tak jen zíral do stěny než se Jana vzbudí.Trvalo jí to hodně dlouho,ale Filip se dočkal.Hned po vzbuzení dala Jana Filipovi pod paži teploměr,aby si změřil teplotu.Teploměr tentokrát ukazoval teplotu 37,2°C.Jana to hned řekla Filipovi: „Filipe máš ještě teplotu 37,2°C,musíš ještě ležet.Já ti jdu nachystat snídani a přinesu ti ji do postele.“Filip ji na to řekl. „Ne to nemusíš.Já už vstanu a najím se už v kuchyni.“Jana nesouhlasila: „Ne Filipe tu snídani si sníš v posteli.to pro mě není žádný problém donést ti tu snídani.“Filip jí oponoval: „Ne já se najím v kuchyni,chci na chvílku vstát a dělat něco jiného než pořád ležet.“Jana musela s Filipem souhlasit.Filip vstal a otevřel okno.Do pokoje ihned vstoupil svěží letní vzduch.Jana šla nachystat snídani, která byla za chvíli hotova.Zavolala na Filipa, který pořád ještě stál u otevřeného okna a vdechoval svěží vzduch.Když Filip uslyšel volání,hned vstal a šel za Janou do kuchyně a nasnídal se.Po snídani si šli oba dva lehnout.Filip si vzal počítač do kapsy tzv.Palm.Zkoušel co dovede.Nejdříve zkoušel jak dobře rozezná jeho písmo.Rozeznal všechny tiskací písmena,pouze z některý,i Filipovými psacími písmeny si nevěděl rady a přiřadil je ke špatným písmenům.Filip byl s ním celkem spokojený.Jana si mezitím četla knížku.Filip našel v kapesním počítači i velmi užitečný program na zaznamenávání kontaktů a plánovací diář.Filip nejdříve vyzkoušel záznamník kontaktů.Jako první údaj si do něj dal telefonní číslo na jejich kamaráda Svát'u.Potom se dal hned do vyzkoušení plánovacího diáře, fungoval rovněž bezchybně.Hned si tam vyzkoušel něco zaznamenat a byl s ním spokojen.Hned začal obojí ukazovat Janě, které se obojí líbilo.

Když všechno vyzkoušeli, byl právě čas obědu.Jana vstala a šla do kuchyně.Filip ji chtěl hned pomáhat,ale Jana mu řekla: „Jen hezky Filipe lež, buď rád, že nemáš vysokou horečku.“Za hodinu byl oběd hotový.Filip vstal a naobědval se.Po obědě mu Jana změřila teplotu a neměl ji moc velkou, jenom 37,1°C.Jana mu navrhla: „Filipe teď se prospíme jo?“Filip souhlasil a hned usnul.Jana usnula za chvíli po něm.Tak spali celé odpoledne.Vzbudili se až v podvečer.Filip si hned vzal notebook a hrál karty.Jana jej jako obvykle sledovala.Krátce po šesté hodině šla Jana nachystat večeři.Když byla večeře hotova, odnesl ji Filip do obývacího pokoje, kde se jako obvykle dívali na televizi.Když večer televize skončila, Jana Filipovi změřila teplotu, naměřila mu 37,0°C.Filip se šel umýt a po něm Jana.Večer nemohli oba dlouho usnout.

Ráno se vzbudili velmi brzy,ale nechtělo se jím vstávat a proto leželi v posteli a podřimovali až do desíti hodin dopoledne.Když se vzbudili Jana změřila Filipovi teplotu a neměl ji už.Měl jenom 36,6°C.Jana nachystala snídani.Po ní se Filip umyl a oblékl.

Hned si pustil velký počítač.Za chvilku mu naběhl operační systém.Do CD mechaniky strčil instalaci operačního systému a na nabídce, která se ihned objevila našel závodní hru.Spustil si ji.Jana si vzala vyšívání a dala se do vyšívání.Filip ji hrál celé dopoledne až do oběda.V poledne Jana dokončila vyšívání dečky a ihned ji ukázala Filipovi.Jemu se líbila a pochválil Janu: „Jé Jano to jsi udělala moc hezky.Moc se mi líbí a kam si ji dáš?“ „Schovám ji do skříňky,kam dávám vyšívání.Ted' jdu udělat oběd.“odpověděla Filipovi.Filip hned vypnul počítač a šel ji pomáhat.spolu měli oběd hotový za hodinu.Po obědě Jana Filipovi řekla: „Filipe ted' si musíš lehnout,aby si nedostal ještě horečku.“ Filipovi se nechtělo: „Mi už je dobře já si lehat nemusím.“ „Ale musíš.“ na to Jana.Filipovi se nechtělo přemlouvat Jana a proto ji poslechl:viděl,že Jana je neústupná.Filip za chvíli usnul a Jana si vzala knížku a dala se do čtení.Tak jim to odpoledne pěkně uběhlo.Filip se vzbudil pozdě večer a hned jak se ta stalo Jana začala chystat večeři.Měla ji hotovou přesně,když zaznívaly úvodní tóny znělky „Esmeraldy.“Filip odnesl večeři do obýváku a navečeřeli se.Během večeře Jana pronesla větu: „Toto je naše poslední nádobí,zítرا se bude muset všechno umýt.Po zprávách se umyli a šli hned spát.

6. Úklid

Další den ráno se vzbudili velmi brzy.Nejdřív se vzbudil Filip.Rychle vstal a šel umýt všechno nádobí.Když ho utíral ozvala se z ložnice Jana: „Filipe co to tam děláš,pojď si lehnout.“ „Hned jenom co utřu zbývající nádobí.“odpověděl ji Filip.Za chvílku bylo vše hotovo a Filip si šel za Janou lehnout.Filip navrhnul Janě: „Dneska bychom mohli uklidit co říkáš Jano?Uklizeno nemáme už skoro měsíc.“Jana souhlasila a šla nachystat snídani.

Po snídani Vzal Filip vysavač,aby se dal do vysávání.Jana mu předtím řekla: „Filipe nachystej mi prosím tě kýbel já budu vytírat zatímco ty budeš vysávat.“ Filip ji na to řekl: „Ne já to vytřu až dovysávám.“ „Ne já chcu vytírat.Chci také něco dělat,nech mě to prosím tě udělat.“žadonila Jana. „Tak dobře donesu ti ten kýbel.“souhlasil Filip.Za chvílku byl kbelík s vodou připravený.Filip ji ho dal do kuchyně.Jana si sedla na zem a začala vytírat.Vždycky,když se chtěla posunout,udělala to pomocí rukou.Na rukách se nadzvedla popošla jimi.Filip začal vysávat.Tak jim šla ta práce pěkně od ruky.Po dokončení kuchyně zavolala Jana na Filipa: „Filipe,prosím tě přenes mi ten kbelík do koupelny,abych tam mohla pokračovat ve vytírání.“Filip hned vypnul vysavač a šel ji kbelík přenést.Jana tam pokračovala stejným způsobem jako v kuchyni.Kbelík přenášela šoupáním po zemi.Za chvílku byla i s tím hotova a tak se rozhodla ,že se pustí do utírání prachu.Našla prachovku a pustila se do toho.Šlo ji to dobře ještě líp než čekala.Když byla asi uprostřed utírání prachu,naraz ji podjely berle a byla na zemi.Filip,který zrovna šel kolem obýváku s vysavačem,aby tam vysál,to uviděl a rychle se za ní rozběhl a zeptal se jí: „Nestalo se ti nic Jano?“ Jana mu odpověděla: „Ne nestalo,jenom jsem se trochu bouchla do zadku.“Filip ji pomohl vstát a když se chtěla pustit zase do utírání prachu,řekl ji: „Ne to dělat nebudeš.Mohla by sis ublížit.“ „Ne já to dodělám.Nedělej si Filipe starosti já už nespadnu.Já jsem šikovná.“naléhala na něj až Filip souhlasil.Filip v tom pokoji také vysával.

Jakmile Jana doutírala prach,podívala se na hodinky a řekla: „Filipe vždyť už je dvanáct pryč.Už musíme dělat oběd.“Filip dovysával pokoj a šel Janě pomáhat s vařením,podával ji různé věci se spížíky,z lednice a také hrnce ze skříněk.Janino vaření se za tu dobu co vařilo změnilo skoro úplně k dokonalosti.Už uměla vařit

jako jejich maminka.Za půl hodiny měli spolu oběd hotový.Moc jim chutnal.

Po obědě pokračovali v úklidu bytu.Filipovi zbývalo vysát ještě jejich pokoj.Jana se zapřemýšlela jak by mohla umýt okna,ale nemohla na nic přijít.Nakonec se smířila s tím,že to nezvládne.Když Filip dovysával,řekla mu: „Filipe teďka nám zbývá ještě umýt okna,uděláš to prosím tě?Já jsem přemýšlela jak to udělat,ale nic mě nenapadlo.“ Filip ji hned řekl: „Jo hned to udělám.To pro mě není nejmenší problém.Jenom musíš stát u mě a říkat mi jak se to dělá,protože to teďka budu dělat poprvé.“Jana šla za Filipem a říkala mu jak má co dělat.Filip za chvíli všechno pochopil a ke konci už myl okna sám.

Úklid dokončili přesně,když začínal Star Trek.Pustili si televizi a dívali se na něj.

Když skončil navrhl Filip: „Jano,teď bychom se mohli jít projít do šesti hodin na hodinu,nemyslíš.Venku je krásný vlahý večer.“Jana souhlasila.Převlékli se a šli se ven projít.Procházka jim udělala velmi dobře.Cestou se bavili o různých věcech: „Co myslíš co bude dneska v Esmeraldě?“začal Filip. „Já nevím,večer to uvidíme.“pokračovala Jana „a víš co.Dneska večer bychom mohli zavolat Svát'ovi,ne?“Filip souhlasil: „jo vidíš to bysme mohli.To je dobrý nápad.Hned jak skončí zprávy,můžeme mu zavolat.“Jana souhlasila: „To bysme mohli,ale nebude to už moc pozdě?“ „Ne já si myslím,že ne.“odpověděl ji na to Filip.Tak jim ta procházka krásně ubíhala.

V šest hodin došli domů.Jana se dala do chystání večere a Filip ji při tom pomáhal.Tentokrát chtěla Jana udělat Filipovi radost a proto udělali špagety se sójovým masem a ďábelskou omáčkou z kečupu majonézy a česneku.Do „Esmeraldy“ byla večere hotova.Filip ji jako obvykle donesl do obýváku k televizi.Bylo jim nějak příjemněji,když měli v bytě uklizeno.Televize jim rychle utekla a po „Esmeraldě“ než byly zprávy Filip umyl nádobí a také ho uklidil.

Po zprávách Filip vzal mobil a zjistil,že je vybitý.Zeptal se Jany: „Jano,nevíš kde je nabíječka.Musíme ten telefon dat do zásuvky,je úplně vybitý.“Jana se zapřemýšlela a nemohlo ji napadnout kam ji jen dali.Dali se oba do hledání,ale nabíječka pořád nikde.Prohledali už snad každý kout v bytě,ale nemohli ji za nic najít.Tak ji hledali asi ještě půl hodiny a když bylo hledání bezvýsledné navrhnul Janě: „Nehledej už ji,zítra zajedem do města

koupit jinou.“Jana s Filipem souhlasila.Rychle se ještě umyli a potom si už jenom lehli a rychle usnuli.

Další den ráno se vzbudili dost pozdě.Filip šel nachystat snídani,chtěl tím překvapit Janu.Jana se vzbudila akorát,když měl snídani dochystanou a chystal se ji zavolat.Jana se v posteli hned dívala po Filipovi a když ho neviděla hned ho volala: „Filipe,kde jsi? Co děláš?“a Filip se jí hned ozval:“Nachystal jsem ti snídani.Vstaň a pojd' sem se nasnídat.Jana hned vstala a při tom mu řekla: „Filipe to jsi hodný,že jsi tu snídani nachystal místo mě.“Nasnídali se a Jana si při snídani vzpomněla na kupování nabíječky do mobilního telefonu:“Filipe měli bychom si pospíšíť,nebo už nedostaneme koupit tu nabíječku.Dneska je sobota.Dneska zavírají obchody už v poledne.“Filip souhlasil.Po snídani se rychle umyli a oblékli a šli na tramvaj,protože neměli čím zavolat Svát'u.

Tramvaj jim dlouho nejela.Podívali se na jízdní řád a viděli na něm,že tramvaj měla jet už před deseti minutami a nejela.Další měla jet za dalších deset minut a tak se rozhodli,že na ni počkají.Na ostatních jízdních řádech si všimli,že měli jet i jiné tramvaje,ale po nich bylo pusto prázdno.Filip řekl Janě: „Jano,dneska se asi tu nabíječku nedostanem koupit.Je asi nějaká porucha tramvají.Počkáme na tu další a potom půjdeme domů.“Jana souhlasila.Jenomže ani za deset minut žádná nejela.Jana navrhla Filipovi: „Počkejme ještě chvilku jo Filipe?Možná,že už nějaká tramvaj pojede.“Filip ji přitakal.Čekali a když už chtěli odejít domů,právě uslyšeli jet tramvaj.Zavýskli si.Uviděli jet první tramvaj a za ní další a další.Čtvrtá v pořadí byla ta jejich.Rychle do ní nastoupili.za půl hodinu byli už ve městě v centru.

Filip se podíval na hodinky a uviděl,že už bude jedenáct: „Jano musíme jít rychle ,nebo nám ty obchody zavřou.Už bude jedenáct a v jedenáct se většina obchodů v sobotu zavírá.“Přidali do chůze.Přesně za tři minuty jedenáct byli u obchodu.Prodavač už zavíral obchod.Filip s Janou přišli právě včas,ještě jim otevřel.Zeptal se jich: „Co si přejete?“ a Jana odpověděla: „Nabíječku k mobilnímu telefonu Nectea 5110.“Prodavač ji za chvíli přinesl.Jana mu zaplatila a odešli.Cestou na tramvaj si Filip Janě povzdechl a také ji navrhl: „Jano, taktak jsme to stihli co?A víš co?Když už jsme ve městě nemohli bychom si zajít na oběd?“Jana ráda souhlasila: „Jo to bysme mohli už se na něj těším.“

Za chvíli právě na jednu velmi hezkou restauraci narazili.Jana navrhla: „Tady bychom mohli zajít Filipe.“Filip souhlasil.Vešli dovnitř a Filip našel místo k sezení.Nebylo to sice

podle jeho představ,ale bylo tam.Pak přišel číšník a nabídl jim jídelní lístek.Když si vybrali tak za chvíli přišel,aby se jich zeptal: „Co si přejete k obědu?“a oni odpověděli to co si vybrali.Velmi si na tom pochutnali.Po obědě zaplatili a šli na tramvaj, která jim brzy jela.Neměli už co ve městě dělat.Všechny obchody už byly tou dobou pozavírány.

Vystoupili u supermarketu a šli tam nakoupit.Nákup v supermarketu zvládli za půl hodiny.Domů dojeli ve čtvrt na dvě odpoledne.Filip rychle vybalil nabíječku a dal nabít mobilní telefon.V tom uviděl zapadlou za skříň starou nabíječku a hned řekl: „Jano zrovna jsem našel tu nabíječku ,co jsme včera hledali.to by naštvalo co?“ „Jo to by naštvalo,ale co se dá dělat.Už jsme koupili novou.Tak máme alespoň dvě,kdyby se jedné něco stalo.“reagovala Jana.

Filip řekl: „Jano,já teďka budu modelovat jo? A co budeš dělat ty?“ „Já si vezmu pletení a budu plést.“odpověděla Jana.Filip si tedy vzal modelování a Jana štrikování a tak strávili zbytek odpoledne.

Před večerí Filip navrhl: „Jano,teď bysme mohli zavolat Svát'ovi,nemyslíš.“Jana souhlasila.Mobil už byl nabitý a tak vytáhli nabíječku ze zdi a telefon z nabíječky.Filip vybral číslo z Sváti z telefonního seznamu co na telefonu byl a za chvíli se ozval Svátův hlas: „Ahoj.“Filip hned rovněž pozdravil: „Ahoj Svát'o.“ Dále rozhovor probíhal mezi Filipem a Svát'ou,začal Svát'a: „Jak se ti daří Filipe už jsi zdravý?“ „Jo jsem už úplně zdravý.“ „Co ti vůbec bylo,Filipe?“ „Měl jsem hrozně vysoké horečky a zimnice,ale Jana se o mně starala a s její pomocí jsem se uzdravil.“ „A co jste dělali jinak? A Kdy jsi se uzdravil?“ „Vysoké horečky mi skončily v úterý,pak jsem měl horečky už jenom něco přes sedmatřicet ještě asi dva dni.“ „A jak vysoké horečky to byly?Kolik jsi měl nejvíc?“ „Nejvíc jsem měl 40,1°C.“ „Cože tolik a byl jsi u doktora?“užasl Svát'a „Ne nebyl.Jana mi dávala studené prostěradlo na tělo a dávala mi Paraleny a tak mi tu horečku srazila.“Ale byla to hrozná nemoc.Už bych ji nechtěl nikdy mít.Jsem rád,že jsem už z ní vyléčený.“ „To jste teda zvládli opravdu perfektně.A bez doktora.To bych já nikdy nezvládl.“ „To my jsme zvládli a docela dobře.“ „A co jste dělali jinak?“ „V pátek jsme uklízeli a sobotu jsme šli koupit nabíječku k mobilnímu telefonu,protože se nám ta co jsme měli od koupení mobilního telefonu ztratila.Proto jsme ti nezavolali už včera,ale dneska.Měli jsme mobil vybitý a neměli jsme ho jak nabít.A to ještě nevíš všechno.Právě,když jsem dával ten mobil nabít,tak jsem uviděl

tu původní nabíječku.“ A jak jste se tam dneska dostali,vždyť tramvaje hodně dlouho nejezdily.“ „Co se stalo,že nejezdily?“ „To byla velká havárie.Nepřál bych vám ji vidět.To se srazily tři auta s tramvají a přežili jenom dva lidé,ale obraťme list.Dej mi taky Janu ať si s ní taky popovídám.“Filip předal Janě telefon a Jana se hned do telefonu ozvala: „Haló.Ahoj,tady u telefonu Jana.Jak se máš Svát'o?“ „Dobře a jak ty?“zeptal se Svát'a a dále rozhovor pokračoval mezi Janou a Svát'ou: „Už dobře.Co děláš celé dny ty Svát'o?“ „to víš od rána do večera vozím lidi sem tam.Slyšel jsem,že jsi měla problémy s Filipem,tu nemoc.Klobouk dolů,jak jsi to zvládla sama s ním.Zvlášť,když jsi bez nohy a měla jsi to tím ztížené.Ted'ka mě napadá,jak jsi vůbec zvládla nosit Filipovi léky a něco k zapití a jak jsi mu nosila prostěradlo?“ „Zvládla jsem to.Na nošení vody nebo čaje a léků jsem si vzala podnos do kterého jsem si udělal několik děr.Těmi jsem prostrčila stužku a celé jsem si to dala kolem krku a na tom jsem to všechno Filipovi nosila.“ „To je dobrý vynález,to by mně tedy nenapadlo.Co jinak mi ještě povíš?“ „Mně už ani nic nenapadá.“Tak mi řekni,kdy příště zavoláš.“ „Tak třeba v pondělí ráno.Mohlo by to být v osum?“ „To by mohlo.“souhlasil Svát'a.Ještě se rozloučili a Jana zavěsila.

Filip se podíval na hodiny a řekl: „Jano podívej se už je čtvrt na sedm.To už bude za chvilku Esmeralda.Musíme si s tou večerí pospíšet.“Jana souhlasila: „ani jsem si při tom telefonu neuvědomila jak ten čas letí.“rychle se dali oba do chystání večere.V půl sedmé ji měli nachystanou.Zapli televizi,ale znělka jejich oblíbené telenovely nikde.Za chvíli si Filip uvědomil: „Jano vždyť je dneska sobota a Esmeralda je jenom od pondělí do pátku.“Janu to ted' taky napadlo,že by čekali marně.Tak se tedy navečeřeli.Po večeri se umýt.Potom se už podívali jenom na zprávy a šli spát.

Další den ráno se vzbudili už kolem osmi.Jana si povzdechla: „Zase neděle ráno.To to utíká.Vždyť neděla tu byla před chvilkou.Co Filipe?“ Filip souhlasil: „Jo byla.Do kostela si zajdem zase dopoledne jo?“ „Jo do kostela půjdeme dopoledne.Ted' se pomodlíme a potom se nasnídáme a půjdeme.vstali a umyli se.Potom Jana nachystala snídani.Po snídani šli do kostela.Jeli jako obvykle tramvají a po dvou zastávkách vystoupili.Mše jim rychle utekla a když skončila šli domů.Jana s Filipem si připravili oběd,protože se jim nechťelo jet do města do restaurace.

Odpoledne,když se po obědě prospali,šli na procházku do Parčíků.Byl to velmi horký den.Oba měli jenom lehké tričko a

krat'asy.Jana už chodila normálně.Už ji ani nepřipadlo,že je bez pravé nohy a chodí o berlích.Připadalo ji to už jako samozřejmost.Filip navrhnul: „Jano pojďme si zajít do cukrárny na nějaký zákusek a zmrzlinu.Souhlasíš?“ „Ano to je výborný nápad.Taky mám na to chuť a v tom vedru to hodně osvěží.“Za chvilku byli u cukrárny.Sedli si tam na dvě volná místa.Brzy za nimi přišla číšnice a zeptala se jich co chtějí.Jako první odpověděl Filip: „Já bych si dal čokoládovou,vanilkovou a malinovou zmrzlinu a k tomu jahodový řez a punčový řez a ještě laskonku.“ Po něm odpovídala Jana: „Já bych si dala jogurtovou,ostružinovou a broskvovou zmrzlinu a čokoládový dort,harlekýn a ještě dvě trubičky.“ Číšnice se jich ještě dotázala: „To je vše?“ „Ještě bychom si dali dvě koly s ledem.“odpověděl Filip.Za pět minut jim bylo vše přineseno.Hodně jim všechno chutnalo.Nakonec ještě zaplatili a šli.Pokračovali v procházce po Parčících.Horko pořád nepolevovalo i když už bylo půl páté večer.Procházeli se ještě do šesti hodin večer.To už se začalo konečně ochlazovat.

Doma Jana nachystala večeři,kterou Filip jako obvykle přenesl do obývacího pokoje,kde se navečeřeli.Po večeři se ještě umyli a podívali na zprávy.Před spaním Jana otevřela okno,kterým šel do bytu vlahý vzduch,bylo tam totiž po tom horkém dnu hodně horko.Při otevřeném okně brzy usnuli.

7. Moře

Další den ráno se vzbudila nejdříve Jana. Počkala než se Filip začal probouzet. Jakmile se vzbudil, hned na něj začala: „Filipe, víš co se mi dneska v noci zdálo.“ A Filip odpověděl: „Ne nevím. Tak mi to teda pověz.“ „Dneska se mi zdálo, že se právě koupem v moři a že můžu plavat, protože mám obě nohy. Byli tam i maminka a tatínek.“ pověděla mu Jana a Filip na to Janě řekl: „Jednu maličkost z toho snu si můžem splnit. Tu dovolenou u moře. Zavoláme Svát'ovi, aby pro nás přijel a půjdeme do centra do cestovní kanceláře, kde si nějaký zájezd k moři vyberem. Souhlasíš Jano?“ Jana se celá rozzářila: „Filipe moc ti děkuji, ty jsi moc hodný. ani nevíš jakou jsi mi tím udělal radost. Už teď se na to těším. Víš už kam bychom mohli jet?“ „Ne nevím a ty už máš nějakou představu?“ odvětil Filip. „Jo mám. mi by se líbilo jet do Řecka. Tam je moc hezky. Pamatuješ si na předloňskou dovolenou. To jsme tam taky jeli a moc se nám oboum tam líbili. Já si nedovedu přestavit hezčí dovolenou než právě v Řecku.“ odpověděla Jana.

Potom šla celá rozzářená nachystat Filipovi snídani. Udělala mu za to tu největší dobroty co tam měla. Při snídani se celou dobu bavili o tom co budou na té dovolené dělat. Hned po snídani vytočili číslo Sváti. Ten se jim hned ozval: „Ahoj, Filipe nebo Jano.“ Filip pokračoval: „Tady je Filip. Volám jestli bys nemohl dnes pro nás přijet. My bysme chtěli zavést do centra a zajít do cestovní kanceláře si vybrat dovolenou na kterou bychom letos s Janou jeli.“ „Za půl hodiny jsem u vás.“ odpověděl Svát'a ,ještě se rozloučil: „Ahoj Filipe.“ „Ahoj za chvíli Svát'o.“ rozloučil se Filip a zavěsil

.Hned řekl Janě: „Za půl hodiny pro nás přijede. Oblečme se.“ Jana se zaradovala, že přijede tak brzy. Hned se oblékli. Filip vzal peníze z trezoru, protože už v peněžence skoro žádné neměli. Vyšli ven na chodník ,na obvyklé místo, kam Svát'a přijíždí. Čekali ještě asi deset minut, než uviděli přijíždět Svát'ovo auto. Když přijel, zastavil jim, aby nastoupili a přivítal je: „Ahoj zase po týdně Filipe a Jano.“ a Filip i Jana se s ním přivítali skoro současně: „Ahoj Svát'o. To jsme rádi, že tě zase vidíme.“ „Tak dneska chcete jet do centra, do cestovky? A kam chcete jet? Na hory“ zeptal se jich. Ne my chceme jet do Řecka.“ odpověděla Jana. „Tak daleko a sami?“ podivil se Svát'a. „Jo tak daleko a sami.“ přisvědčili mu. „A umíte nějaký cizí jazyk? To potřebujete, abyste se tam vůbec domluvili?“ zeptal se jich Svát'a. Jana hned horlivě přisvědčila: „Já umím anglicky.“ „A jak

moc?“ptal se Svát'a. „Učím se anglicky už pět let.“odpověděla mu Jana. „Tolik.“podivil se Svát'a.Tak se cestou bavili o nadcházející dovolené.

Brzy ale dorazili na parkoviště v centru.Svát'a tam zaparkoval a Filip s Janou vystoupili.Svát'a ještě zamkl auto a šel s nimi.Prošli náměstím a Svát'a je dovedl k jedné cestovní kanceláři,ktou on dobře znal a líbila se mu.Když vešli dovnitř,překvapil je útulný interiér a dobrá klimatizace,ktará je osvěžila po cestě autem do města,byť jen dvacetiminutové.Přivítal je milá paní a hned se jich zeptala: „Co si přejete?“ Jana na to rychle odpověděla: „Nějakou dovolenou v Řecku.“ Prodavačka jim podala katalog se zájezdy do Řecka a dala jim židle na posazení.Filip i Jana si prohlíželi se Svát'ou různé zájezdy.Za chvilku jim prodavačka nabídla ještě zájezdy Last minute.Byly tři.Odjezdy prvních dvou byly už za tři dny a odjezd třetího byl za týden a půl.Ten třetí Jana hned zavrhl a nakonec si vybrali zájezd na Kos.Na obrázku je lákal krásný hotel u pláže.Svát'a zaplatil penězi,ktaré mu dal Filip cestou do cestovky,protože by vypadalo podezřele,aby jedenáctiletý hoch platil tak velkými penězi.Měli také trochu potíže,aby tam mohli jet sami Filip s Janou.Prodavačka jim řekla,že pokyny dostanou zítra.

Svát'a je zavezl rovnou domů,protože museli rychle balit,aby to do odjezdu stihli.Dneska museli také zjistit co si mají ještě zítra dokoupit.

Za půl hodinky byli už doma.Se Svát'ou se rozloučili slovy,aby přijel zítra v devět,že půjdou spolu nakupovat nějaké věci,co budou potřebovat na blížící se dovolenou.Doma se dali rychle do balení věcí.Filip navrhoval teplejší oblečení,protože měl pořád strach,aby mu nebylo zima.Bral si proto,vždycky na sebe,nebo sebou víc věcí než bylo potřeba,říkal: „Radši ,ať mám víc věcí,než aby mi něco scházelo a bylo mi zima.“ Jana byla pravý opak,ta si brala raději mň věci,než aby měla s sebou něco navíc.Radši zmokla,než by si vzala deštník.Tak jim to balení pěkně utíkalo.Na papír si psali věci,ktaré bude třeba ještě koupit:opalovací krém, podušku,plovací kruh,protože Jan by jinak nemohla do vody dál od břehu,nemohla bez nohy plavat.Dále si napsali:čokolády na cestu,také nějaké oplatky a džusy na pití,aby cestou neměli žízeň a slané tyčinky s praženými solenými „burašidy“,osmisměrky a křížovky na ukrácení času.Víc už je nenapadlo do by ještě měli kupovat na dovolenou k moři.Balili až do poledne,kdy Jana řekla Filipovi: „Filipe pojď mi pomoct s vařením.Už musíme dělat oběd,bude za chvilku poledne.“

Filip souhlasil. Hned nechal balení a šel Janě pomáhat s obědem. Podával jí různé věci, které potřebovala k vaření a za hodinu měli oběd připravený. Po obědě Jana navrhla: „Filipe, nepůjdem si na chvilku zdřímnout?“ „To je dobrý nápad, taky se mi chce spát.“ souhlasil Filip. Tak si lehli a spali až do pěti hodin odpoledne. Do pokoje jim šel horký letní vzduch.

Když se vzbudili ihned pokračovali v balení věcí na dovolenou. Filip si teď balil věci, které si myslel, že budou s sebou na zábavu potřebovat. Balil: notebook, věci, které potřeboval na lepení a vystřihování vystřihovánek z ABC, karty-Kanastu. Jana si balila také věci na pletení a vyšívání. Taky si vzpomněla, že dopoledne zapomněla zabalit plavky a tak je zabalila. Do večera měli sbaleny všechny věci, které měli doma a které si mysleli, že budou potřebovat. Hotovi s tím byli, krátce před Esmeraldou.

Jana nachystala večeri a Filip ji jako obvykle odnesl do obývacího pokoje, kde se podívali na Esmeraldu a zprávy, po kterých se umyli a šli spát.

Ráno se nejdříve vzbudila Jana. Podívala se na budík a uviděla, že je už osm pryč. Vstala a šla potichu nachystat snídani, aby Filipa nevzbudila. Podařilo se ji to. Když nesla snídani Filipovi do postele, ještě vstal a proto na něj zavolala: „Filip vzbud se už bude půl deváté. Musíme snídat.“ Filip se vzbudil, nejdříve vylekán, že zaspal, že nestihnou být v devět hodin hotovi. Když vzápětí uviděl Janu se snídání v ruce, byl uklidněn, protože si už byl jist, že v devět stihnou být připraveni odjet. A doopravdy, za půl hodiny byli připraveni k odjezdu.

Došli na známé místo, kde je vždy čekal Svát'a se svým autem. Svát'a právě přijížděl. Nasedli do auta. Na otázku: „Kam vás mám zavést dneska?“ odpověděla Jana: „Do obchodního domu, musíme nakoupit ještě nějaké věci co budem potřebovat sebou na dovolenou do Řecka.“ „Nezavezu vás do obchodního domu v centru, ale do jednoho ještě lepšího. Nechte se překvapit. Až ho uvidíte budete velmi překvapeni, jak je veliký. Najdete tam úplně všechno. Na co pomyslíte. Určitě se vám tam bude moc líbit.“ vychválil jim obchodní dům Svát'a. Ten den bylo doopravdy moc horko. Museli v autě otevřít všechny okna, aby se tam dalo vydržet.

Tak dojeli až k obchodnímu domu. Velmi se podivili jak byl veliký³. Byl větší než jiné obchodní domy, které dosud viděli. Ještě

³ Pro představu, byl asi tak velký jako obchodní dům Futurum.

víc se Filip s Janou podivili, když vjížděli do podzemní garáže. Jejich městečko bylo totiž malé a proto tam žádný tak veliký obchod neměli. Tento byl dostavěn teprve nedávno, proto v něm ještě nikdy nebyli. V podzemní garáži Sváťa zaparkoval, vystoupili a vzali si vozík, který byl hned u skleněných dveří vchodu. Vstoupili na pojízdnou nakloněnou rovinu a Sváťa jim hned ukázal: „Vidíte to ozubení na tom pásu? To je, aby ti neujížděl vozík, aby ti tu držel. Schválně. Zkus ho pustit Filipe.“ Filip se podívil, vozík stál na místě: „Fakt ten vozík stojí na místě.“ Mezitím dojeli schodištěm z podzemních garáží do obchodního domu. První co uviděli bylo hodně restaurací a občerstvení. Sváťa je k jednomu přivedl a řekl: „Troje americké brambory.“ Za chvilku je měla obsluhující nachystané. Sváťa je vzal a našel místo, kde se posadili. Dal jedny Filipovi a Jedny Janě. Filip se ho hned zeptal: „Proč jsou ty brambory se šlupkou?“ „To tak má být. Jez je i se šlupkou, jsou tak dobré.“ odpověděl mu hned Sváťa. Filip s Janou je vyzkoušeli a pochvalovali si je: „Jo ty jsou doopravdy moc dobré. Vybral jsi je dobře Sváťo. Děkujem ti.“ Když dojeli odnesl Sváťa tácičky s plastovými vidličkami do koše a zeptal se jich: „Co chcete teď nakupovat?“ a Jana mu odpověděla: „Musíme koupit čokolády, oplatky, podušku, kruh na plavání, abych mohla plavat, protože bez nohy už bohužel nikdy nebudu moct normálně plavat. Ještě musíme taky koupit opalovací krémy a džusy a věci na ukrácení chvíle, třeba osmisměrky nebo křížovky.“ „Pro podušku a plovací kruh pro tebe Jano budou mít ve sportovních potřebách, tam zajdeme nejdříve.“ řekl Sváťa a zavedl je tam. Filip s Janou si vybrali podušku, která se jím líbila. Byla trojdílná a dala se tím pádem skládat. V předu měla opěrky pro hlavu a na předních bocích měla opěrky pro ruce ve kterých byly dva otvory na skleničku třeba s džusem. Na každé straně byl jeden. Pak si Jana vybrala plovací kruh. Sváťa ještě než opustili sportovní potřeby Janě navrhnul: „Jano, já mám ještě nápad. Kup si tady ten nafukovací polštářek.“ a přitom na jeden hezký ukázal: „Ten si dáš pod sebe a možná se tak naučíš trochu plavat.“ Jana odmítala: „Ne to si nebudu kupovat. Já se už stejně nikdy plavat nenaučím.“ „Ale naučíš. Musíš to zkoušet.“ opáčil Filip a šel dva polštářky koupit. Potom je Sváťa zavedl do velkých potravin, které byly součástí obchodního domu a řekl jim: „Tady si nakupte jídlo a křížovky.“ Nejdříve narazili na noviny a časopisy, kde si koupili tři křížovky a čtvery osmisměrky. Dále šli kolem počítačů. Jana navrhla Filipovi: „Filipe, kupme si tady ten mikrofon k počítači. Bude se nám hodit.“

„To je dobrý nápad.“souhlasil Filip.Dal jej do nákupního vozíku.Narazili také na videokamery.Tam si zase Filip vybral jednu, která se mu nejvíce líbila.Jana si zase vybrala digitální fotoaparát.Narazili na oblečení.To prošli zcela bez zájmu,protože nakupování oblečení pro ně bylo vždycky otravou.Těšili se až skončí.Procházeli obuví a Svát'a jim připomněl: „Máte boty do vody? V moři můžou být mořští ježci a to bych vám nepřál zažít.Šlápnout na mořského ježka.“ „Boty do vody nemáme.Koupíme si je teda.“souhlasil Filip.prošli police s botami až uviděli boty do vody.Svát'a vybral Filipovi boty,které by mu asi seděly na nohy.Nezmýlil se byly mu dobré.Pak vybral také jedny Janě,nejdříve je měla malé a tak Svát'a vybral jiné a ty ji už byly dobré.Dali je do vozíku.V oddělení drogérie Jana koupila opalovací krémy s vysokým faktorem.Nakonec se dostali k potravinám kde nakoupili sladkosti,slanosti,věci k pití a věci k jídlu.Filipa napadlo: „Jano,mohli bysme koupit nějaké instantní polévky nemyslíš?“ Jana souhlasila a tak si vybrali instantní polévky a dali je opět do košíku.Koupili také salámy a maso a na Filipovu žádost také maso na řízky.Filip měl totiž rád na cesty chleba s řízky.Připadalo mu,že to k sobě neodmyslitelně patří.Tak došli až k pokladnám.Postavili se do jedné fronty a počkali až na ně přijde řada.Ta na ně přišla za chvíli.Zaplatili,Filipovi se údivem skoro zatočila hlava,kolik to všechno stálo peněz.Tak tak mu vyšly peníze co měl s sebou.Po zaplacení mu v peněžence nezbyla ani koruna.

Filip dostal hlad a protože neměl peníze poprosil Svát'ů: „Svát'o,prosím tě nepůjčil bys nám peníze na oběd.Hned ,když dojedeme domů,ti je vrátím.Ted' ale nemáme žádné peníze a bylo by zbytečné se kvůli toho vracet domů a zase zpět.“ „Už ani nemluv.To nestojí za řeč.Já vás na ten oběd tady zvu.Nemusíš mi nic vracet.“odvětil Svát'a.Filip věděl už z minula,že přemlouvav ho,že mu ty peníze vrátí je zbytečnost,protože on by si je nikdy nevzal zpět.Zavedl je do jedné hezké restaurace co tam měli.Za chvíli jim přinesli jídelní lístek.Filip s Janou si vybrali na moc drahé jídlo.nechtěli využívat Sváti ve svůj prospěch.Jídlo jim přinesli skoro ihned,co si ho objednali.Po obědě napadlo Filipa,že nemají žádné pásky do videokamery a žádné video na kterém by si nahrané záběry přehrávali.Uvědomil si ,že budou muset doopravdy se vrátit domů a pak zase spět do obchodního domu koupit zbývající věci.

Když dojedli řekl Svát'ovi: „Svát'o můžeš mě zavést domů pro peníze.Já jsem si ted' ještě uvědomil,že nemáme pásky do kamery a video.Jana tady na nás počká.“Janě nezbývalo než

souhlasit s Filipem, jestliže nechtěla jít zase do toho horka venku. Filip ji řekl: „Procházej se tady, však mu tě někde najdem.“ Filip vzal vozík s nákupem, aby ho už odvezl domů a šli se Svátou k autu. Uložili do něj nákup a jeli domů. Do Filipova bytu dojeli za půl hodiny. Filip vzal všechnen nákup a odnesl jej domů. Naštěstí jej napadlo sklidit do ledničky maso a uzeniny. V bytě bylo k nesnesení horko. Filip se úplně potil po dobu co tam byl. Co nejrychleji, aby byl už z toho horkého pekla pryč, otevřel trezor a vzal z něj hodně peněz na nákup. Venku bylo trochu líp. Když dosedl do auta a chystali se odjet napadlo Svátu: „Máte vy vyměněné peníze do Řecka?“ „Nemáme.“ odpověděl Filip. „Musím se ještě jednou vrátit do bytu pro peníze. Já jich sebou asi nemám dost na všechno.“ Tak se šel vrátit zpátky pro peníze. Za chvilku byl zpátky v autě a jeli opět do obchodního domu. Vedro bylo k nevydržení. Filip se už těšil, aby byl u moře na dovolené. Už myslel, že se nedočká toho, aby byli v obchodním domě.

Pocítil ohromnou úlevu, když vešli dovnitř. Osvěžila ho klimatizace. Nejdříve si koupil zmrzlinový pohár se třemi kopečku zmrzlinu. Když ji dojedl, začal hledat Janu. Nemohl ji najít. Řekl Svátovi: „Rozdělíme se. Ty prohledáš tady a já tady. Za půl hodiny se sejdem.“ Jak se už chtěli rozejít uviděli Janu. Jana k nim rychle šla a řekla: „Už jsem si myslela, že nepřijdete. To vám to trvalo dlouho.“ Svát je zavedl do obchodu s elektronickou. Filip tam koupil kazety do videokamery. Koupil jich padesát, pro jistotu, aby jim neutekl nějaký ten záběr. Pak koupil video. Odnесли vše zase do auta a potom už jeli cen do toho horka.

Jeli do banky vyměnit peníze české koruny na řecké drachmy. Do čtvrt hodiny tam dojeli. Svát a Filipovi řekl: „Filipe dej mi peníze, které chceš vyměnit. Ty jsi na měnění peněz ještě malý. Já je v bance s tebou vyměním.“ Filip mu hned peníze dal. Jana počkala v autě. Filip se Svátou šli do banky. Chvilu v ní počkali. Peníze jim byly vyměněny. Vrátili se do auta a jeli domů pokračovat v balení.

Balili věci, které ten den koupili. Nejdříve sbalil tašku s jídlem a zábavou. Měli ji jako příruční zavazadlo. Filip navrhl: „Do ní bysme mohli zabalit také ten notebook, abychom ho měli pořad po ruce.“ „To myslíš vážně?“ otázala se ho na to Jana. „Jo myslím.“ odpověděl jí klidně Filip. „A co kdyby se rozlila třeba limonáda do té tašky? Tak co potom. To bychom si kupovali nový notebook.“ zeptala se ho Jana. „To mě teda nenapadlo. Ještě, že tě mám. Já bych klidně sbalil notebook do stejné tašky jako jídlo.“ odpověděl Filip. Vzali si teda ještě jedno příruční zavazadlo. do něj

si zabalili videokameru, digitální fotoaparát, nějaké pásky na nahrávání a notebook, aby si mohli s ním na dovolené hrát. Když s balením skončili, oddechli si. Byli úplně mokří. Horko už sice polevovalo, protože se už blížil večer.

Filip si s Janou pustil počítač. Hráli na něm karty a do čtvrt na sedm večer, kdy se dali do chystání večere. Při večeři se podívali na televizi. Po ní se umyli a šli spát. Nemohli usnout, protože jim bylo hodně horko. Venku už sice bylo chladněji, ale byl za celý den hodně vyhřátý a než vychladne, tak to nějakou dobu trvá.

Ráno se vzbudili docela dost nevyspaní, protože v noci usnuli až hodně pozdě. Už se těšili na zítřek, protože už odjížděli k moři. Tentokrát snídani nachystal Filip. Když byla hotová, zavolal Janu, aby šla snídat.

Po snídání si nachystali věci na koupaliště, neboť vedro z minulých dnů stále nepolevovalo. Spíše se stupňovalo. Nejdříve museli vybalit nějaké věci, které si zabalil k moři, protože si sbalili i věci, které potřebovali na koupaliště. Sotva si je dochystali už venku na ně čekal Svát'a. Filip vzal všechny věci a šli ven. V autě se nebavili o ničem jiném než o dovolené u moře.

Za nějakou dobu dorazili ke koupališti. Se Svát'ou se domluvili, aby je tam čekal ve tři čtvrtě na tři hodiny odpoledne. Našli si na koupališti místo, kde si lehli. Hned se, ale šli převléct na záchod. Když byli převlečení, šli oba do vody. To byla úleva! Pěkně chladivá voda. Hned se cítili o mnoho líp. Ve vodě byli celé dvě hodiny a ani s ní nevyhlázali. Nechtělo se jim do toho horka tam venku. Jana byla celou dobu u břehu a Filip po bazénu plaval. Voda byla pořád, krásně chladivá i když venku bylo stále horčeji a horčeji.

Po dvou hodinách, ale přece vylezli a za deset minut byli úplně suší. Takové tam bylo horko. Lehli si na chvíli na lehátko, ale sluníčko je tak pálilo, že museli brzy jít do restaurace, aby se nespálili. Tam si dali oběd. Po obědě šli opět do vody, ale nemohli už na tak dlouho jak by byli chtěli, protože byla už jedna hodina pryč a před třetí je čekal Svát'a. Museli se do té doby také převléct a sbalit si všechny věci. Půl třetí tu bylo za chvíli. Oba vylezli z vody ač se jim vůbec nechtělo. Jana řekla Filipovi: „Filipe mi se z té vody do toho horka vůbec nechce.“ „Mi taky ne, ale zítra večer už budem u moře a tam budeme moci být u vody jak dlouho chceme. Klidně celý den.“ Řekl Janě Filip. Šli se převléct a potom si sbalili věci. Ještě chvíličku počkali na Svát'u. Když přijel, nastoupili. Vezl je domů a zeptal se jich: „Máte už všechno na cestu, zjištěno jak se dostanete do Prahy na letiště, koupené lístky na vlak?“ Janu to velmi moc

překvapilo: „Ne nic z toho zajištěno nemáme.My vlastně nemáme ani letenky do letadla.Včera jsme se vůbec nedívali do schránky,jestli nám vůbec přišly.Zavezte nás domů.Já se podívám na to ,jestli nám přišly letenky a převlečeme se.Potom to s námi zařídí Svát'o,že?“ Svát'a souhlasil.Když dojeli domů,Filip se podíval do schránky na dopisy.Bylo jich tam hodně.Došli do bytu a převlékli se.Jana se podívala na obálky a uviděla jednu s logem cestovní kanceláře s kterou jeli na dovolenou.Rychle ji otevřela,uviděla letenky a informace.Přečetla si je.Zjistila ,že odlet je ve dvě hodiny odpoledne.Myslíla si,že mají hodně času.Že se v klidy vyspí hodně dlouho.

Do taxíku dorazili za chvíli.Jana řekla všechno Svát'ovi a ten ji se smíchem odpověděl: „Jano,vždyť do Prahy je to celých pět hodin.A taky než se dostanete z nádraží na letiště,tak to nějakou dobu potrvá.To budete muset zítra vstávat hodně brzy.O tom že byste spali do devíti nebo desíti o tom si nechte zdát.Zítra budete muset vsávat tak už po páté hodině ráno.“Jana byla velmi překvapena.Vzápětí si však uvědomila jak byla její úvaha hloupá.Taky si uvědomila,že se toho musejí ještě hodně naučit,že je ještě hodně věcí o kterých vůbec nic neví.Za chvíli dorazili na nádraží.Svát'a s nimi šel koupit jízdenky na vlak.Chvilku počkali.Když si koupili jízdenky,Svát'a je zavedl do internetové kavárny, která byla nedaleko.Pomohl jim najít spojení z nádraží v Praze na letiště.Měli tam i tiskárnu a tak si vše vytiskli.Cestou domů jim Svát'a navrhnul: „Co říkáte tomu ,abyste mi někdy z té dovolené zavolali.Já jsem si na vás už hodně zvykl a budete mi tu hodně chybět.“Filip i Jana souhlasili.Zrovna se už blížili domů a Filip řekl Svát'ovi: „Svát'o obrať to.Musíme jít do pobočky mobilního operátora.My nevíme jak se ze zahraničí vůbec volá.“ „Vy máte jiného než já.To já vám nepomůžu.musíme tam zajet.“Brzy tam dojeli.Zeptali se jich jaké mají přání a Filip odpověděl: „Potřebujeme vědět,jak se z mobilního telefonu telefonuje ze zahraničí.“ Obsluhující jim řekl: „Ukažte mi jaký máte mobilní telefon a já vám podle toho řeknu jak se z něj telefonuje.“ Filip mu ho ukázal.Obsluhující nejdříve zjistil,že se jedná o předplatní telefon.Podle toho jim vysvětlil jak mají ze zahraničí telefonovat.Řekl jim také: „Kupte si ještě tyto dvě předplatní karty,protože to co ještě na kontu mobilního telefonu máte to určitě na telefonování ze zahraničí stačit nebude.“a ukázal jim dvě karty s kreditem 800 Kč.Filip souhlasil a koupil jich dvojnásobek.Celkem tedy získal kredit 3200 Kč.Zaplatili a prodavač jim dal ještě několik

letáčku o volání ze zahraničí.Filip mu poděkoval a odešli do auta.Svát'a je zavezl domů a cestou se s nimi domluvil: „Já vás zítra počkám u domu v šest hodin a odvezu vás na nádraží souhlasíte?“ Oba byli potěšeni Svát'ovou nabídkou a ihned souhlasili.Před panelovým domem se ještě rozloučili a šli domů.

Sbalili si znovu věci, které měli sebou na koupaliště a Filip si podle pokynů na kartičce nabil mobilní telefon.Už se začal blížit večer.Ještě jim zbývalo z chystání na zítřejší cestu udělat jednu věc a to usmažit řízky a dát je do chlebů.Do televize měli řízku usmaženy a k večeři si vzali jenom rohlíky s máslem.Po zprávách ještě namazali chleba hořčicí a dali do nich řízky.Jana vše zabalila do ubrousků a dala do tašky s jídlem.Filip rychle zapnul počítač a napsal tam o co všechno nechtějí v televizi přijít,napadl ho totiž,že jim tu televizi nahraje Svát'a.Ještě si to vytisknul a nachystal na zítřek.Potom už se jenom umyli a šli spát.Nejdříve nemohli usnout,protože byli ze zítřka hodně nervózní,byla to totiž jejich první cesta ,co jeli někam úplně sami a museli se spoléhat jenom na sebe a na nikoho jiného,jako když měli ještě rodiče a když něco udělali tak jim vždycky pomohli.Nakonec přece jen usnuli.

8. Cesta na dovolenou

Ráno vstali,jak si včera naplánovali,už v pět hodin ráno.Byly ještě nevyspalí,ale vstali.Nasnídali se jenom tak polehku,protože bylo ještě moc brzo na to,aby měli hlad.Po snídani se umyli a oblékli.Ještě měli půlhodiny času.Filip si také vzpomněl,že nedali do tašky nabíječky ani k mobilu ani k notebooku.Rychle je dal do tašky.Jana zkontrolovala celý byt,jestli není někde něco zapnuté nebo jestli neteče voda a jestli jsou všechny okna dobře zavřené.Jana totiž při balení vždycky asistovala mamince a tak věděla co maminka vždycky při odjezdu dělala.Mezitím se už přiblížila šestá hodina a už viděli Svátovo auto z okna.Filip vzal všechna zavazadla ,Jana si vzala na záda batoh a do ruky papír a tím co jim má Svát a nahrát,když budou pryč.

Došli ke Svátovu autu,Svát a jim tam vše naložil a vyjeli k nádraží.Filip řekl Svátovi: „Mohl bys nám prosím tě nahrát tyto věci na video,abychom se na ně podívali až zase přijedem domů?“ „Jo nahraju vám je všechny.Filipe dej mi ten papír do přihrádky.“ odpověděl jim na to Svát a. „Moc ti děkujem.“poděkovala Jana. „Tak co těšíte se na tu dovolenou?“Zeptal se jich Svát a. „Moc,jenom máme strach z letadla.Nejvíce se těšíme až přistaneme v Řecku na letišti.“odpověděla mu Jana. „Letadla se vůbec nebojte.Na to se těšte.To budete mít krásný výhled.“uklidňoval je Svát a.Tak si vyprávěli cestou na nádraží.Za půl hodiny tam dojeli.Svát a jim pomohl odnést věci na peronu,kde měl přijet vlak.

Tak tam čekali.Už se ani moc nebavili,protože byli nervózní a z cestu.Už byli jenom krůček od jejího zahájení.Však Jana Svátovi řekla: „Už jsme z té cestu nervózní.Je to naše první cesta co jedem sami.“ Svát a ji na to řekl: „Bud' klidná,vždyť to nějak dopadne.A kdybyste si přece nevěděli rady,zavolejte mi a já vám vždycky poradím co a jak.Stačí vyťukat na mobilu mé číslo a má rada je vám vždycky k dispozici.Ničeho se nebojte.Uvidíte,že všechno dobře dopadne a pak budete na sebe hrdí jak jste to všechno krásně zvládli a budete šťastni.“I ten poslední čas co byli s někým jiným než sami se sebou jim utekl a už viděli blížít se vlak.Oba z něj měli trochu strach,protože oba měli v živé paměti co se stalo skoro před měsícem,jak je vlak připravil o ty co nejvíce měli rádi o rodiče.

Svát a jim pomohl se zavazadly do vlaku a také pomohl Janě nastoupit.Uložil jim zavazadla v nad jejich místy,kde seděli.Pak už se s nimi rozloučil slovy: „Hlavně se u toho moře nauč dobře

plavat Jano. A až přijedeš tak mi to ukážeš. Už se na to moc těším. „Svátá odešel. Když došel před jejich okno, vlak se pomalu rozjížděl. Oba mu mávali, jenže se jim už začal ztrácet z očí. Tu na ně padla samota, tíživá samota. Ani si spolu navykládali. Cítili, že teď přichází velké chvíle, den D. A budou muset prokázat, že se o sebe dokážou postarat sami. Tak o tom cestou uvažovali. Jeli mlčky celou hodinu. Po té hodině se, ale ozval hlad a jako první promluvila Jana: „Filipe nasnídáme se, co říkáš?“ „To je dobrý nápad. Já mám také už hlad.“ odvětil Filip. Filip sundal tašku s jídlem a vytáhl z ní chleby s řízky. Najedli se a vzali si křížovku. Luštili ji spolu. Když je to přestalo bavit, tak se opřeli o sedátko a pozorovali ubíhající krajinu z okna. Viděli lesy, skály, pole, louky, vesnice a vesničky, nádraží na kterých stáli někdy dýl, někdy kratší dobu. Tak jim ta cesta pěkně ubíhala. Když je omrzelo dívat se z okna, si vzali osmisměrky a luštili je. Cesta to byla dlouhá trvala celých pět hodin. Filip byl trochu nervózní, když slyšel o zpoždění vlaku, bylo už velké už měli zpoždění celé půlhodiny. Na trati po které jeli se totiž opravovalo, dělal se tam modernější koridor. Vlak mohl jet tudíž pomaleji než je zvykem, někdy musel skoro zastavit, aby tím místem projel. Filip řekl Janě: „Stihnem dojet na letiště včas už máme zpoždění půlhodiny. Neodletí nám letadlo?“ „To určitě stihnem a letadlo nám neuletí. Ještě dnes večer budeme u moře. Uvidíš.“ uklidňovala jej Jana. Mezitím se dostali už do půlku cesty vlakem. Jeli už dvě hodiny a třicet minut. Filip navrhnul: „Nezapneme si notebook, aby nám ta cesta rychleji ubíhala. Já se už úplně nudím a to máme jet ještě jednou tak dlouho.“ Filip vytáhnul notebook i přes Janiny protesty a zapnul ho. Spustil plánovací program a naplánoval si dnešek, jak asi bude vypadat. Napadlo jej začít se zaznamenáváním předchozích dnů od doby co se jim stalo to neštěstí, při kterém přišli o rodiče a Jana o nohu. Chtěl, aby to byl jejich deník. Jana, když viděla co dělá, se ho zeptala: „Co to Filipe děláš?“ „Dělám náš deník od doby co jsme úplně sami.“ odpověděl Filip. „Proč ho děláš v plánovacím diáři? Deník se píše přece do sešitu.“ zeptala se nechápavě Jana. „V plánovacím diáři se mi dělá líp. Tam nemusím vypisovat slohovky o tom co děláme a přitom se dozvím to co chci. To je co jsme který den dělali a kdy jsme to dělali. Plánovací diář je na to dokonce lepší než obyčejný sešit-deník. Do toho si neuložíš tolik informací.“ Filip si až do konce cesty zaznamenával do notebooku deník a Jana mu přihlížela. Když se přiblížila jejich výstupní stanice a zároveň konečná stanice vlaku, sbalil Filip notebook do tašky a začal chystat věci na

cestu,sundával je z poličky nad jejich sedadly.Jana si na sebe vzala těžký batoh,musela,protože Filip by tolik věcí sám neunesl.Za chvilku vlak dojel do stanice.Filip s Janou vystupovali na konec.Nejdříve vystoupil Filip a sundal všechna zavazadla.Potom se rozhlížel,kdo by pomohl Janě vystoupit z vlaku,jenomže všichni šli svou cestou a nikoho nenapadlo se rozhlídnout,jestli někdo nepotřebuje pomoc.Filip přemýšlel jak Janě z vlaku pomoci.Po chvíli uvažování na to přišel a tak i Jana vystoupila z vlaku.

Šli z nádražní halou a oba se rozhlíželi po ceduli,na které by byla směrovka na autobus.Filip se podíval na hodinky a uviděl,že kupodivu měl vlak jenom čtvrt hodiny zpoždění a oddechl si.Jana si uvědomila,že nemají jízdenky a hned to řekla Filipovi: „Filipe vždyť my nemáme jízdenky,jak můžeme jet autobusem.Musíme se vrátit,trafiku jsme už minuli.“Vrátili se do trafiky a koupili tam jízdenky na cestu tam i nazpátek.Opět pokračovali v cestě na autobus,tu Filip uviděl ceduli:Východ z nádraží na autobusové stanoviště. „to jsme měli štěstí,že jsme se vrátili zpět pro ty jízdenky.Už bychom tu bloudili.Předtím jsme tu ceduli úplně přehlídli.“Vyšli průchodem ven nádraží.Jana se rozhlídla a po chvíli uviděla autobusovou zastávku.Ukázala ji Filipovi a šli tam.Podívali se na jízdní řád a uviděli to co již věděli,že autobus jim pojede za dvacet minut a cesta,že bude trvat,půl hodiny.Počkali tam mlčky na autobus,který skutečně za třetinu hodiny přijel.

Nastoupili do něj a jeli k letišti.Byli z toho všeho tak nervózní,že spolu mimo to co bylo nutné nepromluvili ani slovo.Cestou se dívali z okna a poznávali Prahu,ve které dosud nebyli.Byla to jejich první cesta do hlavního města.to zvyšovalo jejich nervozitu.Nevěděli jestli včas najdou letiště.Jejich obavy se však po půlhodině rozplynuly,protože autobus jim zastavil přímo u letiště.Nejdříve ho objížděl a pak zastavil u hlavního vchodu.Oba vystoupili.

Vešli dovnitř letiště a rozhlíželi se po jejich skupině.Jenomže ta nikde.Viděli spoustu monitorů a na žádném nebyl jejich let.Rozhodli se,že si sednou a počkají co se bude dít.Čím dýl čekali tím byla jejich nervozita větší a větší.Půlhodiny před odletem se jejich let konečně objevil na třech obrazovkách.Filip to hned nadšeně oznámil Janě: „Jano,vidíš,náš let už je na obrazovkách.Pojďme rychle k nim.“Vstali a vzali si zavazadla a šli k jedné přepážce.Byla tam velká fronta lidí.Filip se díval po někom,kdo by byl z jejich zájezdu,ale nikoho neviděl.Řekl Janě: „Jano ty tady stůj,já se jdu podívat jestli někoho z našeho zájezdu

nenajdu.“ „Co když se ztratíme.Nechod' nikam Filipe.Zůstaň tu.“naléhala Jana. „Ne to nejde.co bychom dělali,kdybychom ani tam nikoho nenašli.Jdu se po někom podívat a ty hlídej zavazadla.“řekl ji na to Filip.Šel se podívat po někom,kdo by byl z jejich zájezdu,až se ho zeptala jedna paní z jejich letu: „Co hledáš?“ Filip odpověděl: „Hledám někoho z cestovní kanceláře Hellas tour.“ „Já mám zájezd také s touto cestovní kanceláří.“uklidnila ho paní. „Jak to ,že tu nikdo z té cestovky není?“Zeptal se Filip. „S delegátem se máme sejít až na letišti,kde přistaneme.“odpověděla mu paní.Filip ji ještě poděkoval a šel to říct Janě.Oba to uklidnilo a čekali až na ně přijde řada s odbavením zavazadel.To trvalo asi patnáct minut.Pak už vešli do letištní haly a za chvíli šli ještě kontrolou,jestli u sebe nemají zbraň nebo něco podobného.Když prošli i tuto přepážku,tak je pouštěli delší chodbou do letadla.Z chodby vstoupili do letadla.

Tam je přivítala letuška a zavedla je na jejich místa.Měli dobré místa.Filip pustil Janu si sednout k oknu,aby dobře viděla a sám si sedl na druhé místo od okna.Filip si vzal informace a přečetl si tam,že mají vypnout mobilní telefon.Zašátral v kapse a mobil našel.Ihned jej vypnul.V letadle čekali ještě asi deset minut,než chodba-tunel, kterým do letadla vstoupili se oddálil a začínali rozjíždět.Filipovi i Janě bušilo srdce,že to bylo skoro slyšet.Jeli poprvé sami letadlem.Dříve,když jeli na dovolenou letadle,to bylo asi dvakrát,je uklidňovali při cestě rodiče.Nejdříve jeli pomalu,potom se skoro zastavili a hned na to se rozjeli vysokou rychlostí,to se Filipovi hodně líbilo.Oba se dívali jestli už vzlétli a za chvíli tomu tak bylo,odlepili se od zemského povrchu a začali stoupat k nebi.V tom se ozvaly reproduktory,vítal je kapitán na palubě,řekl jim kudy poletí a že let bude trvat asi dvě hodiny.Filip i Jana seděli připoutáni bezpečnostními letadly na svých sedadlech a skoro ani nedýchali,jaký měli z toho letadla strach.Stoupali stále výš a výš.Oba viděli,jak se povrch planety zmenšuje,stále víc.Nakonec,když vystoupali do potřebné výšky,byly už pole a louky malé jako čtverec v sešitě Filipovy matematiky.Domy už nebyly vůbec vidět.Všechno bylo tak malé,že se až nechtělo uvěřit,že se tam vejde člověk a dokonce několik.Letadlo už vystoupalo do potřebné výšky,měli dokonce pod sebou i mraky a nad nimi byla jasná obloha a slunce.Oba neměli ani pomyšlení na to,aby se se sebou bavili.Mysleli a dívali se jenom na to co bylo pod nimi.Srdce jim bušilo už míň,protože překonali první okamžiky letu,ale pořád měli strach.Nejvíce se těšili až budou opět nohama na

zemi.Tak jim ten let ubíhal.Už si mohli rozepnout i bezpečnostní pásy,ale ani Filip ani Jana to neudělali.Měli různé kraje.Do reproduktoru nad nimi někdy zaznělo,že prolétají tou a tou zemí.V půlce cesty začaly letušky rozvážet pití.Nejdříve nealkoholické nápoje.Filip i Jana si dali Coca-Colu.Potom rozváželi alkoholické nápoje,to si Filip ani Jana nedali.Za to když rozváželi teplé nápoje tak si Filip i Jana dali oba horkou čokoládu.Když rozvezli všechno pití,jeli zase s vozíkem,tentokrát všechno posbírat.Filip i Jana se zase dívali z okna na krajinu pod sebou.Za deset minut,ale vezli další věci,tentokrát jídlo.Filipovi i Janě došlo,že mají hlad,když to uviděli.Byli celí nedočkaví,aby už to u nich bylo.Za chvíli dojeli s vozíkem i k nim a dali jim oběd.Oba rychle odkryli poklop a zvědavě se podívali co dobrého jim nachystali.Dali se do jídla.Brzy ho měli snědené.Když dojedli zase jim tácky odvezli a oba se zase dívali z oken.Po deseti minutách už to hlásilo z reproduktorů,aby se připoutali a rozsvítla se kontrolka nad jejich hlavami.Oba byli připoutání celou dobu a tak teď nemuseli nic dělat.Mysleli si:Už,abychom přistáli.Doufám,že to přistání dopadne dobře.Nejdříve nic necítili ani nepozorovali,že by letadlo klesalo.Za chvíli jim však začalo zaléhat v uších a to už poznali,že klesají.Bylo to už i vidět,že se blíží opět k zemskému povrchu.Klesali stále níž a země pod nimi se zase zvětšovala do svých původních rozměrů.Po určité době už byli skoro u zemského povrchu a za chvíli se ozval menší náraz a byli opět na zemi.Letadlo začalo brzdit a uvnitř se ozval hlasitý potlesk.Když letadlo dobrzdilo,začali všichni vystupovat.Na ně přišla řada uprostřed.Filip mezitím vytáhl ze zavazadlového prostoru příruční zavazadla.do letištní haly je odvezl autobus.

Už zase viděli frontu.Moc se jim nechtělo čekat,ale museli.Filip vytáhl pasy,svůj a Janin.Když byli odbaveni u pasů,viděli delegátku své cestovní kanceláře.Nad hlavou držela složku s logem Hellas tour.Filip i Jana se jí přihlásili a ona je mile přivítala: „To vy jste ty dvě děti,co jely samy?“ „Ano,to jsme.“odpověděla ji Jana.Filip šel k pásu pro svá zavazadla, která mu po nějaké době přijely.Šel za delegátkou a dal Janě na záda batoh.

Když byli všichni ze zájezdu u delegátky,tak je zavedla k autobusu,do kterého nastoupili.Filip s Janou si našli dvě místa uprostřed.Bylo jim hrozně horko a klimatizace u autobusu skoro nefungovala.Po chvíli až všichni nastoupili ,se autobus rozjel a delegátka je přivítala a představili se.řekla jim několik slov o zájezdu.Taky ji pověděla,že za chvíli zastaví v jedné řecké taverně a

tam jim dá podrobnější informace o zájezdu a nabídku možných výletů. Po chvíli cesty autobusem po ostrově Kosu dorazili do vybrané taverny. Sešli se tam i s jiným zájezdem, který měl velmi podobný program jako oni a přijel také dnes. Tentokrát vykládala informace o zájezdu průvodkyně druhé cestovní kanceláře. Nabídla jim mapu ostrova a Filip ji koupil. Povykládala jim také o ostrově. Pak následovala nabídka výletů. Filip hned řekl Janě: „Ten na sopku a tři ostrovy si koupíme, souhlasíš?“ Janě se to také líbilo a tak šel Filip objednat oba výlety pro dva. Opět nasedli do autobusu, který je tentokrát už vezl přímo na jejich místo. Po nějaké době cesty dorazili, před jejich studia, která nesla jméno Babis.

Vystoupili a vzali si svá zavazadla z kufru. Průvodkyně s nimi šla až před dům. Tam na ni čekal domorodec. Domluvila se s ním a začala rozdávat klíče. Filip s Janou se dozvěděli, že celé studia budou obsazeny, jenom Čechy z jejich zájezdu. Po chvílce dostal i Filip klíče. Rozloučili se s průvodkyní a šli do svého pokojestudia⁴. Oba si hned lehli. Filip si uvědomil, že si ještě nepřetočil hodinky a tak to hned udělal a řekl Janě: „Přetoč si hodinky o hodinu dopředu, ještě jsme to neudělali.“ „Jo máš pravdu. Zapomněli jsme to udělat, když nám to v autobuse říkali. A měli bychom si přetočit hodiny i na mobilu a v notebooku.“ Filip souhlasil. Zapnul mobil a po chvílce se na displeji objevil název tamějšího operátora. Filip si vybral volbu z menu a přetočil hodiny o hodinu dopředu. rovněž vybalil i notebook a když mu naběhlo operační systém, udělal totéž. Vzal si ho do postele a pokračoval v zaznamenávání neobvyklého deníku. sluníčko mezitím začalo pomalu zapadat. Filip to ihned řekl Janě: „Jano pojď na balkon, sluníčko už zapadá.“ Když na něj vstoupil, čekalo na něj první překvapení. Moře bylo vidět až v dálce. Jana se šla podívat na balkon a uviděla totéž co Filip, že moře je dost daleko. Řekla Filipovi: „To je teda hrozné. V katalogu bylo, že budeme mít moře blízko hotelu a zatím je tak daleko.“ Filip ji na souhlas kývnul hlavou. Sedli si na balkon na židle z sledovali západ slunce. Filip se podíval na hodinky a zjistil, že už je devět hodin večer a navrhnul Janě: „Teďka bysme mohli zavolat Svát'ovi, nechceš?“ „Vždyť je už devět hodin večer. to už bude dávno spát.“ namítla mu Jana. Filip ji vysvětlil: „Tady je o hodinu víc. Takže u nás je teď doopravdy osm hodin večer.“ Jana chápavě řekla: „Aha. Tak to bysme Svát'ovi zavolat mohli.“

⁴ Studio-pokoj s kuchyňským koutem

Filip si vzal mobil a postupoval podle pokynů, které dostal. Nejříve vytočil číslo s určenou předvolbou, které odeslalo zprávu domů, že chtějí volat. Za chvíli se ozvalo zvonění, zpětné volání. Filip ho zvedl a po chvíli vyzvánění se jim ozval Svátův hlas: „Ahoj Filipe a Jano. Jak se tam máte? Cestu jak vidím jste zvládli dobře.“ „Aáale moře nemáme vůbec blízko hotelu, jak to mělo být.“ postěžoval si Filip a předal k telefonu Janu a rozhovor dále probíhal mezi Filipem a Janou: „Jak se máš Svát’o?“ „Dobře, už se těším až vás zase uvidím. A jak ty Jano? slyšel jsem, že k moři to máte daleko. Byli jste už u něj?“ „Ne nebyli, před chvílí jsme se dívali z balkonu a viděli jsme, že je daleko.“ „Jaké máte ubytování? Pěkné?“ „Jo ubytování je tu hezké. Máme jeden pokoj a v rohu něho kuchyňský kout. V další místnosti máme koupelnu a záchod. A taky máme balkón, ale to už jsem ti říkala.“ „Líbí se ti tam i když moře máte daleko?“ „Docela jo, líbí. Koupili jsme si taky dva výlety, jeden na tři ostrovy a druhý na sopku. Už se na ně těšíme.“ „Jo to je dobře. Hlavně všechno nahrajte na videokameru, abych se na to mohl s vámi podívat.“ „Neboj se. Všechno ti nahraju a nafotíme.“ „Tak mi ještě něco pověz.“ „Já už nevím co. mě už nic nenapadá.“ „Tak dobře. Zavoláme si zase za dva dny touhle dobou, souhlasíš?“ „To bychom mohli.“ souhlasila Jana. Ještě se rozloučila: „Ahoj Svát’o.“ „Ahoj Jano.“ rozloučil se Svát’a.

Filip vybalil sobě i Janě pyžamo. Potom se oba vysprchovali ve sprše. Janě to nešlo, protože musela stát ve vodě na berlích a tak ji Filip pomohl. Když byli oba umytí, šli spát. Usnuli ihned tvrdým spánkem.

9. Dovolená

Ráno spali dost dlouho a když se vzbudili, bylo už devět hodin. Oba vstali. Filip vybalil další jídlo, protože na doporučení v cestovní kanceláři si neobjednávali žádné jídlo. Nasnídali se. Po snídani se oba umyli a oblékli do plážového. Filip vzal všechny věci, které na pláž potřebovali. Část jich vzal sám a část nesla Jana na zádech v batohu.

Zamkli pokoj a sešli po schodech ze svého studia. Vyšli před bránu a dali se dál po cestě kudy přijeli, to byla odbočka k studiím, nebyla to asfaltová cesta. Byla hlinitá. Dál než k jejich studiím dopravní prostředky nejezdily. Šli až došli ke křižovatce. Nevěděli kam odbočit. Filip navrhnul: „Pojďme doleva. to vypadá, že ta vede k moři. Ta cesta doprava ta vede od břehu.“ Jana s ním souhlasila. Vydali se cestou nalevo. Zdála se jim ta cesta dlouhá. Když se otočili, uviděli své studia. Jana řekla Filipovi: „Nezabloudili jsme. Neměli jsme jít doprava?“ „Určitě jdeme dobře. Za chvíličku už budeme u moře.“ Odpověděl jí na to Filip. Ještě šli kousek prašnou cestou a za chvíli se před nimi otevřela mořská pláž. Filip řekl Janě: „Vidíš, šli jsme dobře, zbytečně jsi sýčkovala. Ale stejně, je ta pláž daleko od hotelu. Měla být skoro u něj. Až přijedem domů, budeme si stěžovat, aby nám vrátili alespoň část peněz. To se nedá, aby si z lidí dělali úplnou srandu.“ Filip na to řekl: „Nic nám už nepomůže, dva týdny tady stejně musíme zůstat. Toho rozčilování už nechej a radši si pojďme najít nějaké hezké místo na pláži a jít do vody.“ Jana s ním souhlasila. Našli si hezké místo na kamenité pláži u moře. Janě se šlo po ní těžko. Po tom kamení ji klouzaly berle. Filip rozbalil na pláži deku a oba si na ní sedli. Filip taky nafoukal podušku a Janin polštářek, aby se naučila plava a plovací kruh. Když to měl hotové, zbývalo mu ještě roztáhnout deštník, aby se od slunce nespálili, ale jenom opálili. Jana řekla Filipovi: „Vysvleč si tričko. Já tě namažu opalovacím krémem, aby ses nespálil.“ Filip Janu poslechnul. Vybalil opalovací krém a podal ji ho. Vysvléknul si tričko a Jana ho namazala, potom namazala i sebe a řekla: „Filipe, namaž mi prosím tě záda. Já si na ně nedosáhnou.“ „Jak se to dělá to mazání krémem?“ zeptal se Filip. „Udělej to jak to umíš.“ odpověděla mu na to Jana. Filip to tedy udělal, jak to uměl. Když byli oba dva namazáni krémem, tak si lehli na deku a opalovali se.

Po chvíli je to přestalo bavit. Filip navrhnul: „Jano půjdem si teď zaplavat jo?“ „Běž si Filipe zaplavat, já zůstanu u břehu, aby

mě voda omývala. "řekla na to Jana Filipovi, ale ten to odmítl: „ Ne ty si vezmeš kruh a půjdeš se mnou do vody a budeš se učit plavat.“ „Ne, já budu jenom u okraje.“ odmítla ho Jana. Filip jí násilím navlékl kruh kolem těla a chtíc nechtíc Jana musela do vody. Ke břehy došla s berlemi a když byla ve vodě, berle nechala na okraji a chytla se Filipa. Ten jí odvedl do hloubky po pás, aby se mohla ponořit do vody. Janě se ve vodě hned líbilo. Byla ráda, že ji do ní Filip odtáhnul a donutil do ní jít, Filip řekl Janě: „Jano, zůstaň tady já si jdu trochu zaplavat. Za chvílku jsem u tebe.“ a šel si zaplavat. Jana si mezitím užívala vody. zkoušela i trochu plavat. Moc jí to nešlo. Než přišla o nohu při hrozné nehodě také plavat skoro neuměla. ale začínala se už plavání učit. Ted' bude mít plavání stížené. Jana se dívala za Filipem, aby se jí neztratil z očí. Měla z toho strach, protože v cizině si myslela, že by si bez Filipa neporadila. Už viděla Filipa se vracet. Byla ráda. za chvílku byl Filip u ní. Pak plavali chvílku vedle sebe a hráli si v té vodě. Dováděli v ní, jako děti. Byli ted' úplně šťastní. nic jim ke štěstí nechybělo. Po asi dvou hodinách vylezli z vody. Filip zase Janě pomohl až na břeh, držel ji na straně, kde přišla o nohu. Když došli na břeh Jana si zase vzala berle a došli na svojí deku a lehli si tam. Sluníčko příjemně hrálo. Filip se podíval na své hodinky a zjistil: „Jano to je hodin. Už je poledne pryč. Ted' je právě tři čtvrtě na jednu.“ „Co? Tolik?“ podivila se Jana. Tak tam pěkně leželi a sluníčko je hrálo. Bylo jim příjemně teplo. Zavřeli oči a cítili jak jim sluníčko prohřívá tělo. Leželi tam asi půl hodiny, pak Jana řekla Filipovi: „Já jdu do vody. Pojď mi prosím tě pomoci. Pak si můžeš zase lehnout a já budu ve vodě.“ Filipovi se nechtělo, ale pomohl Janě do vody. Když byl zase na své dece, tak pozoroval Janu, jak si ve vodě hraje. Líbilo se mu to. Po patnácti minutách pozorování vstal a šel za Janou do vody. Ve vodě byli do čtyř hodin odpoledne. To se už nikomu z nich ve vodě nechtělo být. Nudilo je to, Vody si užili dost. Lehli si ještě na sluníčko než uschnuli. Pak se oblékli a šli zpátky na pokoj.

Na pokoj dorazili za čtvrt hodiny. Cesta se jim pořád zdála dlouhá. Na pokoji se převlékli do normálního oblečení. Filip vybalil nějaké jídlo a oba se najedli. Když byli po jídle, oba si lehli na postel a odpočívali. Tu Filip i Jana ucítili, jak je páli záda. Filip si začal stěžovat: „Jano mě nějak bolí záda. Úplně mě pálí.“ „Mě taky úplně pálí. Já si sundám tričko a podíváš se mi na ně.“ Jana si sundala tričko a Filip se ji na ně podíval. Měla je úplně červené. Filip jí hned řekl: „Máš je úplně červené. Ted' se podívej na ty moje.“ Filip je měl také červené. Jana na to Filipovi řekla: „Máme oba spálené záda. Na pláži

jsme se spálili.Vždyť my jsme se po prvním koupání ve vodě už nenamazali.Filipe podej mi tašku se zdravotními potřebami z kufru.Já jsem náhodou vzala krém na popáleniny.Viděla jsem to vždycky u maminky,když balila věci na dovolenou.Vždycky ho sebou brala.Proto jsem ho vzala i já sebou.Ted' už vím proč.“ Filip podal Janě tašku se zdravotními potřebami a Jana z ní vytáhla krém a namazala Filipovi záda.Filip udělal Janě totéž.Potom si lehli o'ba na břicho.Filip si vzal notebook a zapnul si jej.Pokračoval v zaznamenávání deníku.Tak leželi do půl šesté,kdy Filip navrhnul: „Nemyslíš Jano,že bysme už neměli ztrácet čas ležením a jít se radši projít po okolí,jak to kolem vypadá.“Jana nadšeně souhlasila.

Převlékli se a Filip vzal peníze.Zamkli pokoj a šeli po schodech.Z bránu tentokrát šli doleva.Po pár metrech vyšli na hlavní silnici.Tam zabočili doprava a za chvíli narazili na obchůdek-supermarket.To nabyl žádný velký supermarket jaký znali u nich doma.Byl to jenom menší obchůdek ,jako znali samoobsluhy u nich doma.Vešli do něj.Viděli tam různé věci.Jana si tam uvědomila: „Filipe,měli bychom koupit nějakou vodu,Tady se z vodovodu voda nepije.“ Podívali se po vodě a za chvíli uviděli balení šesti flašek po jeden a půl litrech.Filip je vzal a šel s nimi k pokladně.Prodávčka mu ukázala částku na pokladně.Jana řekl Filipovi: „Kupme si ještě nanuk,abychom se osvěžili.“ „Rychle pro nějaké zajdi.“Jana šla k mrazicímu boxu a vzala dva,jeden pro sebe a jeden pro Filipa.Šla s nimi k pokladně,kde Filip vše zaplatil.Rozbalili nanuky a cestou na pokoj si je snědli.Na pokoji Filip nechal vodu a šli znovu ven.Pokračovali stejným směrem dál.Uviděli co mají kolem.Narazili na další obchůdky.Cestou míjeli také několik taveren.Ve tři čtvrtě na sedm se rozhodli vrátit zpět.Než došlo domů,dostali se k taverně jménem Eucalyptus.Jana navrhla Filipovi: „Zajďme si tady na večeři.Tady to vypadá moc hezky.“ „To bysme mohli.“souhlasil s Janou Filip.

Vešli dovnitř a našli si jeden volný stůl.Filip se podíval na hodinky a uviděl,že je půl osmé.Filip hned řekl Janě: „Ted' bude dlouho trvat než odsud odejdem.V řeckých tavernách jsou vždycky hodně pomalí.“ Jana si to také uvědomila a přikývla Filipovi hlavou.Na jídelní lístek ,ale nečekali dlouho.Jeden z číšníků jim ho po asi pěti minutách přinesl.Nesl také džbán s vodou a předkrm,veky a máslo.Filip se s Janou nejprve podívali do jídelního lístku.Byl naštěstí v angličtině.Oba si vybrali nejprve řecký salát.Potom si vybrali další jídla.Z předchozí dovolené v Řecku věděli,že salát se jí před jídlem,ne jako příloha k jídlům.Když měli vše vybráno odložili

jídelní lístek a začali jíst předkrm.Po dojedení předkrmu přišel číšník a zeptal se jich anglicky co si přejí a Filip mu nadiktoval jejich přání.Filip si pochválil Janě. „Tady jsou nějak rychlí.Na Thassosu byli pomalejší.Už se mi ta jejich pomalost líbila.škoda ,že tady jsou rychlejší.“ „Vzpomínáš,když jsme si na Thassosu dali poprvé salát.To nám ho přinesli jako první a my jsme pořád čekali než nám přinesou ostatní jídlo.A dělali jsme si všichni legraci,že snad tu slepici ,co jsme měli tam snad honí po dvoře a ještě z ní škubají peří.Nakonec jsme se z hladu pustili do salátu.Když jsme ho dojedli,tak nám přinesli ostatní jídlo.A před odjezdem jsme zjistili,že jeden z obsluhujících,co nás obsluhoval nejčastěji uměl částečně česky a jak jsme doufali,že tu naší legraci neslyšel.“navázala na něj Jana. „Jo vzpomínám.“na to Filip.Když to dořekl už jim nesli řecký salát s vekou.Rychle se do něj oba pustili.Velmi jim chutnal.Za chvilku jej měli snědený.Čekali na hlavní chod.Tentokrát se začal bavit nejdříve Filip: „Jano,líbí se ti tu.Mi i přes některé nedostatky,jako je ta dlouhá cesta k moři líbí.“ „Mi taky.Moře je příjemné,jenom mě bolí ty spálené záda.Dneska jsme se neměli spálit.“Filip s Janou souhlasil: „Jo měli jsme si dát dneska pozor.Ted' se nebudeme moct už tak opalovat.“ „Já si myslím,že bude stačit,když budeme pořád v tričku i do vody si ho budem brát a budeme se víc mazat opalovacími krémy.To určitě bude stačit.“řekla Jana a Filip: „Snad to bude stačit.Snad máš pravdu.Kdyby už nesli jídlo.Já už mám docela hlad,ty ne?“ „Jo to by mohli.Filipe,víš kolik je hodin?Už je za deset minut osm.“pověděla Jana. „Tolik!“podivil se Filip.Mezitím jim nesli jejich hlavní chod-ražniči z ovčího masa.Rychle jej začali jíst.Hodně jim chutnalo.Při jídle ani nemluvili.Už se začínalo stmívat a Filipa napadlo a když dojedli to navrhnul Janě: „Zůstanem tu než se setmí.“ „To je dobrý nápad,objednáme si koly a budeme je do té doby popíjet.“pokračovala v návrhu Jana.Po deseti minutách,když dojedli k nim přišel číšník a Jana mu přednesla své přání.S nápojem číšník přišel podivuhodně rychle.Filip i Jana popíjeli kolu a mezitím se stmívalo víc a víc.Oboum se jim to velmi líbilo.Tak jim ten čas hezky utíkal.Když se setmělo dopili kolu a kývli na číšníka,že chtějí zaplatit.Ten po deseti minutách přišel a Jana zaplatila.Potom řekl Filip Janě: „Jano,ted' už půjdeme na pokoj,souhlasíš?už jsem hrozně unavený.“ „To je dobrý nápad.Já už jsem také unavená.“reagovala Jana.Šli na pokoj.Po chvilce tam dorazili.Ještě se museli umýt a když byli hotovi ještě si namazali záda a potom už šli spát.Nemohli si

lehnout na záda,protože je pálela.Za chvíli oba usnuli a spali až do rána.

Ráno se vzbudili okolo sedmé hodiny.Jana nachystala poslední snídani z domácích zásob.Mezitím se Filip vzbudil.Když byla snídane nachystaná vstal a šel si ke stolu sednou a oba se nasnídali.Po snídani Jana navrhla: „Filipe,už nemáme co jíst.Měli bysme zajít do supermarketu nakoupit něco k jídlu.Hlavně pečivo.“Filip s ní souhlasil.Po snídani se oba oblékli a šli do supermarketu.Cestou se bavili o tom co budou dneska dělat.V supermarketu nakoupili vše potřebné.Ze supermarketu se vrátili rovnou na pokoj.Filip dal věci z nákupu do ledničky.

Potom vzali věci na pláž a vydali se na ní.Cestou jim pofukoval větrík.Po čtvrt hodině na pláž konečně dorazili.Už se těšili do vody.Našli si na pláži hezké místo a dali si na něj deku a sedli si na něj.Namazali si záda opalovacím krémem a oblékli si trička.Potom hned šli do vody ,Filip plavat a Jana si v ní hrát.Snažili se mít záda co nejvíc pod vodou,protože jim to dělalo příjemné.Filip zaplavaval a vrátil se k Janě.Tentokrát se ji snažil učít plavat.Jana ale nechtěla ať se Filip snažil sebevíc.Filip ji nakonec nechal,myslel si:Když se nechce učít plavat,je to její chyba.Však ona na to časem přijde,že chce plavat a že se to i naučí.Ve vodě si tedy oba hráli.Janě bylo ve vodě s nafukovacím kruhem nejlépe,protože to bylo jediné místo kde mohla sát a nemusela mít v ruce berle.Ve vodě bylo do poledne,kdy Jana navrhla: „Filipe už bychom měli jít na pokoj.Já jsem si uvědomila,že maminka nás také přes poledne,když jsme byli u moře brala domů.Abychom se nespálili.“Filip musel souhlasit,nechtěl mít ještě víc spálené záda než měl.Pomohl Janě na deku,kde měla berle,Na chvíli ,než oschli,si lehli na sluníčko.Potom šli domů ,na pokoj.Jana nachystala oběd,udělala instantní polévku.Po obědě si oba lehli na postele a za chvíli usnuli.Spali asi do tří hodin odpoledne.Když se vzbudili,šli ihned na pláž si do večera zaplavat.

Když vlezli do vody,zdála se jim nějaká studená.Nikomu z nich se do vody nechtělo,ale nakonec se přemohli a vlezli do ní.Ani po chvíli se voda nezdála teplejší.Jana už chtěla vylézt z ní ven: „Filipe ,pojď mi pomoci z vody ven.“ „Ne nepomůžu,oba v ní zůstanem.Jestli se chceš zahřát,musíš plavat.Jinak se nezahřeješ.“odmítl Filip.Jana se nechtěla učít plavat.Alespoň trochu ve vodě chodila ,aby se trochu zahřála.Filip kolem ní plaval.Ve vodě byli nakonec hodinu a půl.Potom z vody vylezli.Lehli si na chvíli

na pláž,aby oschli.Jenomže foukal vítr a bylo jim zima.Oba se osušili osuškou a oblékli se.Šli opět na pokoj.

V šest hodin,když se převlékli šli ven.Chtěli se projít zase kolem taveren a do jedné si zajít.Jana přišla s nápadem: „Filipe dneska bychom mohli jet do centra a podívat se tam.Co říkáš?“ „To bychom mohli.Autobusová zastávka je tady.Tak tu počkáme a pojedeme do centra.“souhlasil Filip.Po chvílce jim autobus jel.Filip koupil dva lístky a sedli si na volná sedadla.Pozorovali kudy jedou až dojeli na konečnou k molo.

Jako první si šli prohlédnout loď.Nejvíce jich bylo dřevěných.Jedna z nich se jim obzvláště líbila.Vypadala docela starobyle a u ní stál kapitán.Měl plnovous a vypadal jako kapitán z pohádek.Jana řekla: „Škoda,že jsme si nevzali kameru ani foťák.Příště to musíme udělat,abychom to tu všechno Svat'ovi nahráli a mohl se na to podívat a také my po několika letech si připomenout tuto atmosféru.“ „Máš pravdu Jano.Příště si určitě kameru a foťák vezmeme.“Šli ještě dál a viděli další hezké lodičky.Když došli na konec lodí,rozhodli se,že půjdou zpátky na molo k zastávce.Pak se šli projít ještě k dalším lodím.Byla tam také velká loď ,trajekt.Filipovi i Janě se moc líbila.Šli se dál projít podél mola.Narazili na městské pláže.Byly doslova přeplněny lidmi.Jana řekla Filipovi: „To jsme ještě měli štěstí,že jsme skončili na té pláži,kde jsme.Tady by to bylo hrozné.Plavat mezi tolikati lidmi.To u nás jich není víc než dvacet.“Od městské pláže se vrátili zase zpět.U zastávky Filip navrhnul: „Jano ,teď bysme mohli jít do města,když jsem prošli molo.“ „Zůstaňme radši tady.Co když se ztratíme.Víš,že průvodkyně říkala,že nemáme chodit moc do města,že se můžem snadno ztratit.“měla strach Jana a Filip ji uklidnil: „Půjdeme jenom na okraj.Nikde dovnitř chodit nebudeme.To víš,že já bych se ztratit nechtěl.Já z toho,že bychom se ztratili mám největší strach,tak nebudu chodit nikam,abychom se ztratili.Jen pojďme Jano.Já ti ručím,že se neztratíme.“Jana jim teda byla uklidněna a šla do první uličky.Uviděli tam několik obchodů.Ulička byla delší a tak s ní šli dál.Když došli na konec,vrátili se.Cestou zpátky na molo Filip uviděl jednu hezkou uličku a řekl Janě: „Jano tady zahame.Jenom do té uličky nakoukneme a hned se vrátíme zpátky.“ „Filipe radši do ní nezaahýbejme.Co když se ztratíme.“bála se Jana. „Ne neztratíme.Víš,co jsme ti říkal před chvílkou.“uklidňoval ji Filip. „Jo ale,když se vrátíme,půjdeme už na večeri.Mám velký hlad.“ „Tak dobře,půjdeme.“souhlasil Filip.Šli uličkou a uviděli další

obchody.Když došli trochu dál,začali se vracet.Po chvilce narazili na tu svou uličku a šli zpět k molu.Když došli k molu podíval se Filip na hodinky a uviděl ,že je už třičtvrtě na osm.Řekl Janě: „Jano,musíme si pospíšet s večerí,už bude osm a v deset odjíždí poslední autobus.A také bysme neměli být venku tak dlouho sami.“

Prošli se kolem mola a za chvilíčku narazili na italskou restauraci.Jana navrhla: „Pojďme tady.Vypadá to tu hezky a možná ani nebudou tak pomalí jako Řekové,když je to italská restaurace a budem rychle obslouženi.“Filip Janu poslechl a šli do té restaurace.Sedli si za volný stůl a počkali na číšníka.Ten přišel rychle a ukázal jim jídelní lístek.Filip i Jana si vybrali špagety a řecký salát.Nejdříve jim přinesli řecký salát,jak se na Řecko slušelo.Když jej dojedli,přinesli jim v okamžiku špagety.Po dojení špaget číšník přišel s tím jestli si něco ještě nepřejí.Jana navrhla Filipovi: „Filipe mohli bychom si dát ještě ten Banana Split.Ten vypadal v jídelním lístku dobře.“ „To bysme mohli.“souhlasil Filip a řekl to obsluhujícímu číšníkovi.Do pěti minut ho měli před sebou naservírovaný.Když dojedli banánový desert,číšník dorazil Filip zaplatil.

Zvedli se s Janou,Filip se podíval na hodinky a zjistil,že je teprve půl deváté,byl překvapen: „Jano to byli rychlí.Je teprve půl deváté.To se ještě na půl hodinu projdem kolem mola a podíváme se na lodě,jako jsou krásně osvětlené.V devět pojedem autobusem domů.“Janě se už nechtělo,byla unavená,ale šla se s Filipem podívat na lodě a i jí samotné se prohlídka lodí líbila.Byly všechny krásně osvětlené.Neměli ,ale dost času si je všechny prohlédnout,protože se blížila devátá hodina a oni museli jet domů.V devět došli k autobusu.Tu si Filip uvědomil,že mají volat Svát'ovi: „Jano ještě nemůžeme jet domů.Máme volat Svát'ovi.“ „A nepočkalo by to až než dojedeme domů?“zeptala se Jana. „Ne nepočkalo.Svát'a by nevěděl,protoč nevoláme.Zavoláme mu teď.“řekl Filip.

Vytáhnul mobil z kapsy a vytočil Svát'ovo číslo.Po chvilce se ozvalo zvonění.Filip zvedl hovor.Ozval se mu oznamovací tón a brzy i Svát'ův hlas: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svát'o.“ozval se Filip a rozhovor probíhal mezi Filipem a Svát'ou: „Jak se tam máte? Umí už Jana plavat?“ „Ne neumí a nechce se pořád učit plavat.Snad ji to přejde začne chtít učit se plavat.“ „Co jste dělali ty dva dny co jsme se neslyšeli?“ „Byli jsme na pláži.A pláž je hrozně daleko.“Do toho se vmísila Jana a vzala si telefon k uchu: „Cesta nám trvá dokonce patnáct minut.“ „Jakto že ses ještě nenaučila plavat?Udělej mi radost a nauč se plavat než přijedeš domů.“ „A proč bych se

snažila? Stejně se mi to nikdy nepodaří a nikdy už nebudu umět plavat.“ „Ale budeš, jenom musíš chtít. Uvidíš, že na konci dovolené už budeš umět plavat tak dobře, že ve vodě nikdo nepozná, že jsi přišla o nohu.“ „Já si myslím, že to tak nikdy nebude. Nikdy už nebudu plavat normálně.“ „To si jenom myslíš. Uvidíš. Jenom se snaž. Filip mi říkal, že jste byli celé dva dny na pláži. A to jste nedělali nic jiného?“ „Dělali. Včera jsme si zašli na večeri do jedné taverny. Jmenovala se Eukalyptus a dneska večer jsme jeli do hlavního města. Právě v něm ještě jsme. Za deset minut nám pojede autobus k nám domů.“ „Co? Tak pozdě? To byste už dávno měli být na pokoji v hotelu.“ „Ale když večer je v Řecku nejkrásněji. Řecko právě večer žije.“ „No dobře, ale dávejte tam na sebe velký pozor. Co budete dělat zítra?“ „Zítra budeme asi celý den na pláži. Jenom přes poledne půjdeme na pokoj, protože jsme se hned první den spálili na zádech a teď nás to hodně bolí. Bereme si teď na sebe tričko a to i do vody, aby se nám to popálení zad zlepšilo. V noci na zádech ani neležíme. Já jsem sebou vzala našťestí mast na popáleniny a ta nám alespoň trochu pomáhá.“ „Jak se vám to spálení stalo. Co jste u toho moře dělali?“ „První den jsme byli celý u moře namazali jsme se krémem jenom než jsme šli poprvé do vody. Potom jsme už na to zapomněli a do konce dne jsme se nemazali. Teď se už mažeme opalovacím krémem skoro pořád.“ „To je dobře. Chybami se člověk učí. Uvidíte, že za chvíli si ve světě poradíte, jako když jste měli rodiče a dokonce ještě líp. Budete lepší než oni.“ „Snad. Ale bylo by lepší, kdyby tu mohli být s námi a pomáhat nám.“ řekla trochu posmutněle Jana. „Buďte na sebe hrdí. To co vy zvládáte, to by hned tak nějaké dítě nezvládlo. Každé jiné by už bylo dávno zavřené v dětském domově a o takové dovolené a svobodě by si jen mohlo nechat zdát.“ „povzbudil Janu Svát'a a podíval se na hodinky a uviděl, že jim za chvíli už jede autobus a tak se s Janou rozloučil: „Jano já už musím končit, protože vám za chvíli jede autobus. Ahoj Jano.“ „Ahoj Svát'o.“ rozloučila se Jana a Svát'a zavěsil. Filip si schoval mobil k sobě do náprsní kapsy a začali se dívat po autobusu.

Brzy ho uviděli. Podívali se na ceduli a viděli, že to je ten jejich. Neměli totiž moc velkou šanci se zplést. Na ostrově jezdily jenom tři autobusy a k tomu jeden na úplně opačnou stranu než jeli oni. Nastoupili do něj a Filip koupil jízdenky. Sedli si na své sedadlo a sledovali cestu. Všude kolem byla velká tma a oba se v ní špatně orientovali. Filip si pamatoval, že jeli kolem velkého hotelu, který bude určitě osvětlen, ale nebyl si úplně jistý tím, že ho najdou. Řekl Janě: „Hledej velký, osvětlený hotel. Tam máme vystupovat. Jmenuje

se Kipriotis.Tak ho hledej,abychom věděli ,kde máme vystoupit.“Jana mu na to přikývla,ale ani jeden z nich si nebyl jistý tím ,jestli náhodou nepřejedou.Celou cestu z toho byli nesmírně nervózní.Nakonec uviděli malé obchůdky a Jana řekla Filipovi: „Tady máme vystoupit.Hotel jsme asi přehlédli.Pamatuješ si, nastupovali jsme u obchůdku.“Filip přikývnul a zmáčkl signalizaci,že má řidič zastavit,protože na tom ostrově to byl tak,že autobusu nezastavovali na každé zastávce,ale jenom na té,před kterou někdo zmáčknul signalizaci.Filip i Jana vystoupili a oddechli si.Jenomže uviděli,že jsou u obchůdků o zastávku dřív.Zastávka byla našťěstí krátká.Filip řekl Janě: „To byla cesta co?Já jsem měl strach , abychom nepřejeli.V té tmě nebylo vůbec vidět,kde jsme.Měli jsme štěstí,že jsme nepřejeli.“ „Jo to měli.“přikývla Jana a pokračovala: „Jenom jsem už hrozně unavená a těším se už do postele.Z té procházky tentokrát radost nemám,ale je to lepší,než kdybychom přejeli.“Mezitím došli kolem hotelu Kipriotis až ke svým studiím Babis.Vešli bránou dovnitř a vyšli po schodech nahoru do svého pokoje.

V pokoji se jim nechtělo vůbec mýt,jak byli ospalí.Nikdo z nich se nepřemohl.Filip otevřel dveře na balkon,aby jim tam šel čerstvý vzduch.Oba se převlékli do pyžama a lehli do postele.Filip navrhnul Janě: „Víš co?My bysme se měli mýt hned jak přijdeme z pláže a potom večer,když jsme unaveni bychom už nemuseli.“To už Jana byla,ale v polospánku a jenom trochu přikývla a spala dál.Filip usnul rovněž ihned.

Ráno spalo dost dlouho.Když se vzbudili,uvědomili si,že je neděle.Společně se pomodlili a pomodlili se také za rodiče.Trochu při té vzpomínce posmutněli.Když se domodlili,Jana nachystala snídani.Oba si sedli ke stolu a nasnídali se.Po snídani se převlékli do plážového a vzali si věci, které s sebou na pláž potřebovali.Na pláž došli jako obvykle za čtvrt hodiny.Na pláži si lehli na své oblíbené místo.Namazali se opalovacím krémem a vysvlekli si kraťasy.tričko si oblékli,protože se nechtěli zase spálit.Hned šli oba do vody.Filip pomohl Janě do vody jako obvykle.Jana nechala berle na jejich dece a cestou do vody se držela Filipa,který ji pustil až byla v hloubce,ve které by nespadla a neublížila si.Ve vodě byli zase dost dlouho.Z vody vylezli až před polednem.Lehli si na sluníčko,jenomže byl zase studený vítr.Na studenou vodu si už zvykli,ale studený vítr jim pořád vadil.Leželi tam než oschli,potom si oblékli kraťasy na pokoj.

Jana na pokoji uvařila instantní polévku.Po polévce si vzali rohlíky s jamem.Když se najedli,Jana si uvědomila: „Filipe,musíme

jít pro vodu.Už nám dochází poslední flaška.“Filip tím nebyl nadšen,ale šel s Janou do jejich supermarketu.V něm koupil jedno balení vody,věci k jídlu a nakonec si koupili dva nanuky,pro každého z nich jeden.Když zaplatili,hned nanuky otevřeli.Filip nesl nákup domů.Na pokoji dali ihned láhev s vodou do ledničky,aby se jim vychladila a osvěžila.

Filip otevřel balkon a oba si lehli do postele.Za chvilku oba spali.Spali až do tří hodin odpoledne,kdy se nejprve vzbudil Filip a ležel potichy,aby nevzbudil Janu.Jana se vzbudila po čtvrt hodině.Podívala se na Filipa a když uviděla,že už také nespí,řekla mu: „Teď jsme měla Filipe zvláštní sen.Zdálo se mi,že vidím naše rodiče a ,že mi říkají ,že jsou naživu a za dlouhou dobu se setkáme.“ „To se ti zdálo.To není možné,aby to byla pravda.Vždyť jsem při tom neštěstí byl.Oba jsou bohužel mrtví.Už je nikdy neuvidíme.Musíš se tím Jano smířit.“Byl překvapen jejím snem Filip. „Asi máš Filipe pravdu.Asi to byl jenom sen a nic z toho není pravda.Bohužel.“povzdechla si Jana.

Filip zapnul notebook a zaznamenával do něj nové údaje.Jana ho pozorovala.Po chvilce si,ale vytáhla pletení a v posteli pletla.To dělali až do čtyř hodin odpoledne.

Ve čtyři Filip vypnul notebook a řekl Janě: „Pojď půjdeme na pláž,ať si užijeme moře.“Jana poslechla Filipa.Převlékli se do plážového a šli na pláž.Na pláž došli za obvyklou dobu a sedli si na známe místo.Oba se ihned nakrémovali.Lehli si na chvilku na sluníčko.Studený vítr již nefoukal a bylo příjemně teplo.Po chvilce přece šli do vody.Byli v ní celou hodinu.Po hodině šli z vody ven a lehli si na deku na pláž.Bylo jim příjemně.Když oschli šli zase zpátky na pokoj.

Na pokoji se umyli a převlékli.Jakmile byli hotovi,šli se projít.Bylo už šest hodin večer.Prošli se opačným směrem než poprvé.Narazili na další obchůdek.Koupili si tam nanuky a potom se vraceli zpět,protože čas utekl na sedm hodin večer.Cestou si vykládali.Filip: „Jano,tak zítra jedem na výlet,ke třem ostrovům.Těšíš se?“ „Jo moc.Už ,aby to bylo.Nic si teď víc nepřeji.“odpověděla mu Jana. „Já se nejvíce těším na plavbu lodí.Já mám loď rád.Moc.Někdy mi na nich je špatně od žaludku,ale ještě nikdy to nebylo tak hrozné,abych to na sobě dal znát.Poznalajs to na mně někdy,že mi je špatně?“ zeptal se Filip a Jana mu odpověděla: „Ne nepoznala,ale všimla jsem si někdy,že jsi stranou a nevnímáš události kolem.Jenom sedíš ani nic neříkáš.Mi ještě nikdy nebylo na lodi špatně a mám plavbu na nich ráda,ale to ty všechno přece víš.Já

se taky těším na plavbu lodí a taky na výroby hub na mytí z mořských hub.“ „To bude určitě zajímavé,ale nejvíce se přece těším na loď.“řekl Filip.Tak došli až k taverně Eucalyptus.

Našli si tam volná místa a sedli si na ně.Po chvílce přišel číšník a dal jim jídelní lístek.Oba si z něj vybrali,tentokrát špagety a řecký salát,protože to bylo jediné s ražničem co jim chutnalo a věděli co to je.Po chvílce jim přinesl překrm a vodu a řecký salát.Když oboji snědli ,tak jim za deset minut přinesli špagety.Filip si ještě přiojednal dvě koly.Dopili a dojedli už za tmy.Zaplatili..

Z taverny se šli ještě kousek projít,protože se jim noční Řecko moc líbilo.Procházeli se půl hodiny tam a půl hodiny zpět.

Na pokoji se převlékli a Jana řekla Filipovi: „Filipe natáhni na zítřek budík.Zítřa musíme vstávat už v půl sedmé ráno,protože odjezd je už v osm hodin.“Filip vytáhnul mobil a chtěl ho zapnout.Nepodařilo se mu to.Po chvílce si uvědomil,že ho už delší dobu nenabíjeli a že se tím pádem už vybil.Vytáhnul z kufru nabíječku a dal ho nabít.Ted' se mu podařilo ho zapnout.Natáhnul budík na půl sedmou ránu.Pak už si lehli a brzy usnuli.

10.Výlet ke třem ostrovům

Ráno Filipa i Janu vzbudil budík.Rychle vstali a Jana nachystala snídani.Oba se nasnídali.Při snídani si vykláli o nadcházejícím výletu: „Jano,těšíš se na dnešní výlet?Já moc.“ „Těším se.Ještě hodinu a půl a už na něm budeme.“ „Já mám z toho výletu i trochu strach.Je to náš první výlet tady.No,snad dobře dopadne.“ „Ne neboj se Filipe,když jsme už zvládli sem přijet a dokonce jet sami do hlavního města.Dokonce jsme jeli zpátky v noci za tmy a zvládli jsme to,tak dnešní výlet bude úplná maličkost.“ „Asi máš pravdu Jano.“ „Určitě Filipe.“ „Víš,kde je videokamera a foťák?“ „Jo je v kufru.Doufej Filipe,že je nabitá.“ „Já si myslím,že jo.A digitální fotoaparát?“ „Ten je také v kufru.Snad je také nabitý.“ „Po snídani se na to podíváme.Za hodinu by se to taky trochu nabilo,ale nemohli bychom točit a fotit,jak bysme chtěli.“zakončil Filip.Za chvílku byli po snídani a podívali se na kameru i foťák.Oboji bylo nabité.Jana řekla Filipovi: „Měli jsme to ale štěstí,že je obojí nabité co?“ „Jo to měli.“souhlasil Filip.Filip si na cestu nachystal videokameru a Jana digitální fotoaparát.Filip si vzal také sebou mobilní telefon,pro jistotu,aby byl klidnější.Kdyby se něco stalo,aby se mohli poradit se Svátou.Potom se umyli a oblékli.Ještě jim zbyla celá půlhodina času.Jana navrhla Filipovi: „Filipe víš co bys ještě mohl vzít sebou?Počítač do kapsy.“ „Jo vezmu jej.“souhlasil Filip a šel ho vytáhnout z tašky a dát do brašny k videokameře. „Vzala si věci na plavání?“připomněl Filip Janě. „Vidíš nevzala.Ještě,že jsi mi to připomněl.“odpověděla Jana a po chvílce se ještě zeptala: „A my tam budeme plavat?“ „Jo budeme.Jednak v moři a také nakonec na pláži jednoho ostrůvku.Na jméno se mě neptej,protože si jméno ani jednoho z těch ostrůvku nepamatuji.“odpověděl ji Filip.

Čtvrt hodiny před odjezdem řekla Jana Filipovi: „Filipe pojďme už.Za čtvrt hodiny nám to jede,tak abychom tam byli včas.“Filip souhlasil.Jana si vzala na záda svůj batoh a Filip vzal videokameru a tašku s dalšími důležitými věcmi.Zamknuli svůj pokoj a sešli po schodech.Vyšli ven branou.Postavili se na hlavní silnici,kde měl přijet jejich autobus.Filip navrhnul Janě: „Jano,počkej tu chvílku.Já zajdu do obchodu naproti pro nanuky.“ „Ne nechod.Co když to mezitím pojede.Zůstaň tu.“naléhala Jana,ale Filip ji na to řekl: „Já jsem za dvě minuty zpátky a do té doby to nepojede.Neboj se.“a šel koupit nanuky.Za dvě minuty byl zpátky i

s nanuky a řekl Janě: „Vidíš, stihnul jsem to. Nic nejelo.“ Dal Janě jeden nanuk a sám si jeden rozbalil.

Právě když dojedli nanuk, přijel autobus. Filip s Janou do něj nastoupili. Uvítala je jejich delegátka. Filip se s Janou posadili na dvě místa asi uprostřed autobusu. Průvodkyně k nim hned přišla a začala se jich ptát: „Jak se vám tady líbí?“ Jana ji odpověděla: „Moře je dost daleko. V katalogu bylo, že je blízko hotelu a ne čtvrt hodiny cesty.“ „Cože? To že vám ukazovali v cestovní kanceláři?“ divila se průvodkyně. „Ano ukazovali.“ odpověděla Jana. „Moc se vám za cestovní kancelář omlouvám. To jsme netušila, že vám ukázali takovou nehoráznost. Ale i tak, jak se vám moře líbí?“ „Moře je dobré. Jenom voda je studená. Mohla by být teplejší. Pláž je hezká. Někdy tam sice fouká vítr, ale jinak je to docela hezká dovolená, mimo dlouhou cestu na pláž.“ odpověděla Jana. Průvodkyně se jich ještě zeptala: „Jak to že vás rodiče pustili samé.“ Filip se do toho rychle vložil, protože tušil, že by jí Jana řekla celou pravdu a je lepší, když pravdu o nich zná co nejméně lidí: „Pustili, protože si myslí, že se už o sebe dovedeme sami postarat. A prozatím nám to jde velmi dobře.“ „Už musím odejít.“ řekla ještě průvodkyně a odešla dopředu do autobusu. Jana se hned zeptala Filipa: „Proč jsi ji lhal Filipe. Vždyť to je jenom průvodkyně. Ta by nám nic neudělala, kdyby se dozvěděla pravdu.“ „To nemůžeš nikdy vědět. Čím méně lidí zná pravdu tím lépe. A ty už ji nikomu neříkej rozumíš. Já mám pro to dobrý důvod. Vždycky, když se tě někdo zeptá proč jsme tady sami, tak je to protože nám rodiče důvěřují. Rozumíš?“ řekl ji Filip. „Rozumím.“ odpověděla Jana. Vtom zastavili u hotelu a přistoupili další lidé. Když jeli dál k lodi, byli už v hlavním městě ostrova, průvodkyně je přivítala a popřála mnoho krásných zážitků na tomto výletě. Filip se s Janou dívali kolem a poznávali město až dorazili k přístavu.

Tam jim řidič zastavil, aby všichni vystoupili. Průvodkyně je zavedla na jednu loď a Filip k Janě řekl: „Ta se nám předevířem, když jsme byli v městě líbila. Co?“ Jana na to přikývla a postupovala s Filipem na loď. Nejhorší se jí šlo po můstku, protože se kymácel a jí se špatně držela s berlemi rovnováha. Nakonec se přece dostala na loď. Po deseti minutách vypluli. Nejdříve pomalu. Filip s Janou zůstali na zádi lodi. Filip vzal dvě židle a postavil je tam. Sedli si na ně a dívali se okolo. Filipovi nebylo moc dobře a tak nic neříkal, jenom dýchal vzduch. Ten mu dělal dobře. Jana seděla u Filipa a dívala se kolem. Viděla, že je Filipovi špatně a proto si jej moc nevšímala. Sundala si batoh ze zad a vytáhla z něj digitální

fotoaparát. Vstala a šla k boku lodi. Šlo ji to těžko, protože se loď kymácela a ji se špatně udržovala rovnováha. Opřela se o bok lodi a vyfotila Filipa, jak sedí na židli a je mu špatně. Podařilo se jí to na první pokus. Pak vyfotila vlny za lodí. Když oboji vyfotila, šla si sednout opět na své místo. Zeptala se Filipa: „Už ti je líp?“ „Jo už je mi trochu lépe, ale pořád to ještě není dobré.“ odpověděl ji Filip a Jana se ho zeptala: „Půjčíš mi na chvilku kameru? Já bych si ráda něco z lodi natočila.“ Půjčím, ale dávej na ni pozor, protože kdybys s ní něco udělala neměli bychom potom čím točit.“ dovolil ji to Filip. „Budu na ní dávat pozor.“ odpověděla. Filip ji dal kameru a Jana točila cestu lodi. Nejprve ze svého místa, potom vstala a opřela se o bok lodi a točila odtamtud. Za chvíli uviděla v kameře ostrůvek na kterém byla z květin udělaná Řecká vlajka. Natočila ji a také si vytáhla foťák a vyfotila ji. To už ji přestalo bavit točit a sedla si zase na své místo vedle Filipa. Filipovi se už udělalo dobře a hned to řekl Janě: „Jano už mi je konečně dobře. Jak ti jde focení a točení?“ „Dobře. Umím foťák i kameru ovládat dobře.“ odpověděla mu Jana. „Půjč mi kameru, já si to chci také vyzkoušet.“ požádal Filip Janu a ta mu kameru půjčila. Filip spustil natáčení. Natočil Janu a také natočil loď, co Jana nemohla. Filip vyšel také do po schodech nahoru na terasu lodi a točil odtamtud. Jana musela zůstat na palubě lodi, protože by nevyšla schody. Byly pro ni moc příkré a také se loď kymácela.

Když Filip sešel dolů za Janou, začala loď právě zastavovat a přišla za nimi průvodkyně, že teď mají půl hodiny pauzu na koupání v moři u prvního z ostrovů. Filip začal zvažovat jestli půjde do vody. Měl trochu strach, aby se neutopil, jestli umí na to dost dobře plavat. Jana o plavání vedle lodi vůbec neuvažovala, protože neuměla vůbec plavat a ani kruh by ji neuklidnil. Jana se rozhodla, že do vody nepůjde. Filip se rozhodnul, že do vody půjde. Řekl Janě: „Jano, já se jdu na záchod převléct, Ty tady zůstaň sedět. Já za chvilku přijdu.“ a šel se na záchod převléct. Po chvilce přišel a řekl Janě: „Já si jdu na chvilku zaplavat. Namaž mi prosím tě záda, abych se nespálil.“ Jana mu záda namazala a řekla mu: „Nebud' v té vodě dlouho. Přijď co nejdřív. Já tady nejsem sama ráda.“ „Ve vodě budu dvacet minut a ty bud' úplně klidná. mi se nic nestane a do dvaceti minut budu sedět u tebe.“ řekl ji na to Filip. Šel ke schodišti na boku lodi a Jana ač nerada, musela poslechnout Filipa. Rozhodla se ale, že Filipa ve vodě natočí. Šla na okraj lodi a začala se dívat po Filipovi. Po chvilce jej uviděla. Zmáčkla spoušť kamery a točila Filipa ve vodě. Filipovi se ve vodě líbilo. Měl sice trochu z té hloubky strach, ale snažil se jej

přemáhat. Voda byla vlažná, přesně příjemná. Jana točila Filipa celých dvacet minut, kdy byl ve vodě. Když uviděla, že se už blíží k lodi, přerušila natáčení a šla si sednout na své místo. Filip k ní po chvíli přišel a dělal, že neví, že ho Jana ve vodě natáčela. Řekl ji: „Jdu se na záchod převléct. Počkej tu ještě chvíli.“ Jana souhlasila.

Když Filip přišel řekl Janě: „Ukaž mi kameru. Já se podívám co jsme už natočili.“ Jana mu ji musela dát, ale nechtělo se jí, protože tím prozradila, že nevydržela po těch dvacet minut sedět na svém místě. Filip si přetočil kazetu a začal se dívat na externím displeji na to co natočili. Po chvílce uviděl sebe ve vodě. Protože věděl, že to bude po celých dvacet minut, tak ten úsek zrychleně přetočil a řekl Janě: „Jano, ty nevydržíš sedět ani dvacet minut na svém místě beze mne?“ „Ne vydržím.“ přiznala se Jana. Filip jenom mávnul rukou. To se už začaly rozbíhat motory a to bylo znamení konce pauzy. Filip si oddechl, protože mu už začínalo být nedobře. S rozjetím lodi mu začínalo být líp, až mu bylo opět úplně dobře. Filip viděl do kajuty, že chystají jednohubky. Docela už na ně měl chuť. Za chvíli je nesli na palubu a každý si jednu vzal. Cesta po moři jim pěkně utíkala a Filipovi i Janě se velmi líbila. Vítr jim foukal příjemně do tváře. Místy byli na boku paluby a dívali se na moře, jak je krásné. Po dvou hodinách začal být v dálce vidět přístav a když se Filip podíval na hodinky, zjistil s údivem, že je poledne pryč. Po deseti minutách zakotvili v přístavu.

Vyšli z lodi ven a průvodkyně mávala logem jejich cestovní kanceláře, aby se u ní všichni sešli. Po chvílce, kdy byli všichni, jim řekla na kterém se nacházejí ostrově a různé informace o něm. Když jim to řekla, tak je zavedla do jedné restaurace a v ní byla zvláštnost, kterou jim řekl cestou tam: „Taverna do které jdeme má jednu zvláštnost a to, že vrchní obsluhuje tak rychle, že byste tomu jen ztěží věřili, že je taková rychlost možná. On jídlo doslova hází na stůl. Také mluví velmi hlasitě. Musíte hlavně rychle reagovat na jeho povely.“

Mezitím tam došli a průvodkyně jim ukázala stoly, ke kterým si mají sednout. Průvodkyně vůbec nepřeháněla. Bylo to doslova tak jak řekla. Filip se té rychlosti velni divil. A když viděl kolik talířů udrží na jedné ruce, byl v úžasu. Filip si objednal s Janou kuře. Rychlost s jakou jim byl naservírován řecký salát a následně i kuře byla nevidaná. V té tevně byli hotoví ani ne za půl hodiny.

Průvodkyně je potom vedla přístavem až došli k jedné malé prodejničce hub. Zašla dovnitř a nějaké houby jim přinesla. Řekla jim jak se takové houby vyrábí. Filip hned pohotově vytáhnul kameru a

začal to natáčet, aby o takovou zajímavost nepřišli. Průvodkyně jim ukázala i jednu houbu ve tvaru klobouku. Filipovi i Janě se to moc líbilo. Když přednáška z skončila, dala jim průvodkyně rozchod a sraz za půl hodiny u lodi. Filip se chtěl vrátit, ale Jana mu řekla: „Pojďme se podívat dovnitř do obchůdku. Já bych se moc ráda na nějaké houby podívala.“ Filip ji to povolil, chtěl ji udělat radost a to se mu podařilo velmi dobře. Uvnitř se líbilo i samotnému Filipovi. Byl rád, že Janu poslechnul a že šli dovnitř. Oba si vybrali a koupili nějaké houbičky.

Jenomže, když vyšli, podíval se Filip na hodinky a tam zjistil: „Jano, musíme jít rychle zpátky na loď. Máme už jenom patnáct minut.“ Rychle šli zpátky. Nebyli si moc jisti, jestli jdou správnou cestou. Měli strach, jestli se na loď vrátí včas a to jejich strach ještě zvětšovalo. Po chvilce narazili naštěstí na lidi z jejich skupiny. Filip se jich zeptal: „Kudy máme jít k lodi?“ a oni jim řekli: „Pojďte s námi. My jdeme také na loď.“ Filipa i Janu to uklidnilo. Na loď dorazili přesně v dobu odjezdu ve čtvrt na tři.

Všichni museli zase stát než se loď rozjede. Museli ale ještě deset minut čekat na tři opozdilce. Po deseti minutách se už začali rozjíždět. Když byli dost daleko od břehu, pustil je námořník, aby si vzali židle a sedli si na ně. Všichni na lodi už byli unaveni. Filip s Janou seděli na svých místech a už se jim nechtělo ani jít k okraji paluby a natáčet moře kolem. Jenom ze svých míst pozorovali moře kolem. Oba upadali do polospánku. Cesta jim ubíhala a oba byli překvapeni, že byli za chvíli u dalšího posledního ostrova. Jana se podívala na hodinky a zjistila, že jsou už tři hodiny: „Filipe, vždyť už jsou tři hodiny. My jsme asi museli usnout.“ Filip ji na to přikývnul hlavou.

Když byli opět venku z lodi, řekla jim průvodkyně, že tady mají hodinu na koupání v moři a dala jim rozchod. Filipovi se pláž líbila, protože měl radši pláž písčité než kamenité. Za to Jana by byla radší, kdyby to byla pláž kamenitá. Našli si místo a Filip na ně dal deku. Jana dala Filipovi kolem těla deku a Filip se převlékl. Filip taktéž pomohl Janě se převléknout. Oba šli hned do vody. Filip zjistil: „Jano, tady můžeš jít daleko. Ta voda není dlouho hluboká a je příjemně teplá.“ Oba si ve vodě hráli. Filip si zase na chvíli zaplavoval. Viděli také, protože pláž byla blízko přístavu, připlouvat a odplovat různé turistické lodě. Ve vodě nebyli dlouho, měli strach, aby jim neujela loď. Filip pomohl Janě jako obvykle z vody a potom si lehli na pláž. Filip se podíval na své hodinky a zjistil, že ještě neuplynulo ani půlhodiny od doby co šli do vody. Nikomu

z nich se ale už znova do vody nechtělo. Na pláži leželi ještě čtvrt hodiny. Potom Filip sbalil jejich věci. Jana ještě navrhla: „Filipe mohli bychom to tu natočit, ještě než půjdeme zpátky na loď. Abychom věděli, jak to tu vypadalo.“ Filipovi se Janin nápad líbil a proto hned vytáhnul videokameru z tašky a začal to tam natáčet. Natočil i Janu. Když měl všechno natočené, oba se vraceli na loď.

Došli na ni včas. Před lodí je čekalo překvapení. Jeden z námořníků měl před lodí připravenou hadici a každý kdo vešel na loď si musel nechat opláchnout nohy, aby jim nezašpinil loď. Oba si museli nechat opláchnout nohy a potom vešli na loď. Odevzdali dalšímu námořníkovi lístek, který dostali při odchodu z lodi. Museli zase čekat než všichni nastoupí a než loď odjede z přístavy, aby si mohli vzít židle a sednout si na ně. Trochu je ta koupel v moři osvěžila, ale i tak byli už dost unaveni. Oba se těšili až si na pokoji odpočinou. Jana se zeptala Filipa: „Tak co Filipe. Líbila se ti ta dnešní cesta?“ „Líbila, ale mohlo to být lepší. Šli jsme jenom na dva ostrovy a u toho jednoho jsme jenom zastavili na koupání.“ odpověděl ji Filip. „Mi se nejvíc líbily ty houby a jak ten pan vrchní rychle obsluhoval a kolik nesl těch talířů. To bylo Filipe co?“ „Jo. Já bych nikdy tolik nezabral aniž bych je rozbil. Ten musel mít zkušenosti. Muselo mu to asi dlouho trvat než se to naučil.“ „To muselo.“ přisvědčila mu Jana. Tak jim ta cesta pěkně ubíhala. Za čtyřicet minut už vplouvali do přístavu odkud vypluli. Zase museli vstát než dojeli k molu. Když tam dojeli, všichni vystoupili.

Jejich průvodkyně zase mávala složkou, aby k ní všichni šli. Řekla jim, že je zavede autobusu, že tam nemohl stát, protože nevěděl v kolik hodin přesně přijedou. Vedla je kolem mola a po deseti minutách chůze uviděli autobus a celí unavení do něj nastoupili. Za chvilku autobus jel. Nejdříve zavezl do hotelu ty co bydleli v centru. Potom už jel k jejich studiím Babis. Průvodkyně k nim opět přišla a zeptala se jich: „Jak se vám líbil dnešní výlet. Viděla jsme, že se ve vás rodiče nezmýlili, zvládli jste ho skvěle.“ „Líbil se nám ,moc.“ odpověděla Jana. Tak jim utekla cesta i k jejich studiím. U nich se s nimi průvodkyně rozloučila.

Filip i Jana byla šťastní, že je zase vidí. Rychle šli k nim. Vešli branou dovnitř a po schodech nahoru do svého pokoje. Jak otevřeli dveře, ucítili horko. Filip rychle otevřel balkon a už šel do jejich pokoje čerstvý svěží vzduch. Oba si hned lehli a odpočívali. k životu se probudili a v sedm hodin večer. To se oba umyli. Jana navrhla: „Filipe, teď bychom si mohli zajít na večeři do

Eukalyptu,co?“ „To bychom mohli.“Oba se převlékli z domácího oblečení do venkovního.Kameru i foťák nechali doma,mysleli si,že mají ještě dost času na to ,aby si natočili jejich oblíbenou tavernu.Mobil si vzali ale sebou,protože chtěli zavolat večer Svát'ovi.

V půl osmě vyšli ven a šli rovnou do jejich oblíbené taverny.Po chvilce je obsloužil jejich známý číšník.Obsluhoval je pořád jeden a tentýž.Přinesl jim jako obvykle jídelní lístek.Vybrali si z něj zase ražniči a řecký salát.Přinesli jim to tak rychle,jak bylo v té taverně zvykem.Dojedli v půl osmé.To měli ještě čas a proto Filip navrhnul: „Pojďme se do devíti projít.Potom zavoláme Svát'ovi.“

Janě se nechťelo,ale šla s Filipem,protože ji nenapadlo co jiného by do té doby mohli dělat.Procházka se ukázala nakonec jako příjemná.Oba je velmi osvěžila.Devátá hodina se přiblížila velmi rychle.

Filip vytáhnul mobilní telefon a vytočil Svát'ovo číslo.Po chvilce se mu ozval Svát'a se svým oblíbeným pozdravem: „Ahoj Filipe a Jano.“ a Filip na to: „Ahoj Svát'o.Jak se máš?“ „Dobře.To víte,tady je pořádné horko a musím jezdit autem a v tom je to vedro ještě mnohem větší.Vždycky se těším na večer až se ochladí a skončí mi služba.A taky až mi zavoláte.A jak se máte vy?Dneska jste byli na výletě ,že?“ „Ano byli.Mně i Janě se líbil.Byli jsme na dvou ostrovech a u jednoho jsme zastavili,abychom si tam zaplavali.Jana samozřejmě zůstala na lodi a já jsem po chvilce uvažování šel do vody zaplavat.Plaval jsem dobře.Ani jsme nevěděli,že dovedu tak dobře plavat.Voda byla příjemná.Ve vodě jsem byl dvacet minut a Jana mě po celou dobu točila.Lod' máme taky natočenou.Byla hezká,byla celá ze dřeva.A vždycky,když jsme odjížděli z přístavu,nebo do něj přijížděli museli jsme vstanout ze židlí a stát než odjedem nebo přijedem do přístavu.“ „Filipe dej mi k telefonu také Janu.“a Filip předal telefon Janě: „Ahoj Jano,jak se máš?“ „Dobře Svát'o.“ „To je odpověď dobře.Co jsi dělala?O dnešním výletě jsem slyšel už od Filipa.“ „To jsi ještě neslyšel všechno.Potom jsme byli ještě na jednom ostrově.Nejdříve jsme šli na oběd a ten pan vrchní,ten byl tak rychlý,že jsme všichni žasli.A kolik unesl talířů,to bylo také něco.Po obědě nás průvodkyně zavedla do prodejny hub z mořských hub.To jsou takové ty houby na mytí víš?A něco nám o nich řekla.Na posledním ostrově jsme zastavili na vykoupaní.Tam byla písčitá pláž a já písčité nerada,ale dalo se to vydržet.Z ostrova jsme jeli rovnou domů.“ „Umíš už Jano plavat?“ „Ne neumím.Ani se nechcu plavat učit.“ „Do příštího

telefonu se,ale plavat naučíš.Rozumíš?Proto mi zavolejte až za tři dny,ve čtvrtek.“ „Ahoj Svát'o.“rozloučila se Jana a Svát'a: „Ahoj Jano a a't ve čtvrtek slyším, že ses už trochu naučila plavat.“a zavěsil.

Když domluvili,začali se vracet domů.Domů šli už mlčky.Na pokoji se jenom převlékli a pak šli spát.Usnuli zmožení dojmy toho dne velmi rychle.

11.Další dny dovolené

Ráno spali dlouho.Vzbudili se až v devět hodin oba najednou.Jana nachystala snídani a zjistila,že jim dochází voda a řekla Filipovi: „Filipe po snídani musíme zajít koupit vodu.Už nám dochází.“Nasnídali se.

Po snídani se umyli a oblékli a šli do obchodu.Koupili tam pečivo vodu a opět nanuky a nějaké další věci.Z obchodu šli rovnou na pokoj.Tam se převlékli do plážového.Filip vzal věci na pláž a Jana si vzala batoh.Filip tentokrát vzal i polštářek,aby se Jana konečně naučila plavat.Jana mu ještě před odchodem navrhla: „Vezmi sebou také kameru,abychom si to tam konečně taky natočili.“ „Dobře kameru vezmu.Doufám,že na té kazetě ukážeš Svát'ovi,že umíš plavat.Nechtěj přece,aby si o tobě myslel,že jsi nějaký mrzák,kterému se k tomu to,že je mrzák líbí a chce aby byl ještě větší.“Řekl jí Filip a Jana na to: „Tak dobře,plavat se naučím.To totiž nechci,aby si někdo o mě myslel,že se mi líbí,že jsme beznohá a že se nechci vyrovnat normálním lidem.To teda ne!!!“Filip se v duchu velmi zaradoval,protože věděl,že konečně Janu přesvědčil,aby se naučila plavat a přestala ze sebe dělat chudinku,která,protože přišla o nohu se nenaučí plavat.Po tomto rozhovoru šli na pláž.

Cesta jim uběhla velmi rychle.Na pláži rozložili svoje věci.Filip nafouknul polštářek.Oba se ještě důkladně namazali,aby se zase nespálili,protože to jejich spálení z prvního dne ještě nepominulo.Pořád je ještě bolelo.Hned jak měli toto hotovo,šli oba do vody.Filip Janě do ní jako obvykle pomohl.Jana řekla vzdorovitě: „Filipe tak mě teda nauč plavat,když si myslíš,že to zvládnu.“Filip jí dal pod tělo polštářek a řekl: „Teď se na něm snaž udržet.Já budu vedle tebe a kdybys spadla tak tě podržím.“Jana to tedy zkusila.Nejdříve jí to nešlo,ale na popáté se jí podařilo na polštářku udržet.Filip ji pochválil: „Vidíš,že to jde.Teď si to zkoušej.Nejdůležitější je udržet se na vodní hladině.Uvidíš,že brzy to zvládneš i bez polštářku ,sama.Potom se jenom naučíš nějaká tempa a bude to.“Janě se plavání dařilo,ani nečekala,že ji půjde tak dobře,Vždycky si totiž myslela,že se už plavat nikdy nenaučí.Byla ráda,že ji Filip k tomu dostrkal,ale nedala to na sobě ani znát.Na to byla příliš hrdá.Po chvilce Filip Janě řekl: „Zkoušej se udržet na hladině tady u kraje.Já si půjdu na chvilku zaplavat.Můžeš se na mě taky dívat jak to dělám“a zaplavat si.Plaval asi deset minut.Po deseti

minutách se vrátil k Janě. Jana ho po celou tu dobu pozorovala..Když se k ní vrátil, nechali už učení. Ve vodě si hráli. Bavilo je to. Voda byla, ale studená. Pohybem se v ní zahřáli. Po hodině Filip řekl: „Jano buď teďka ve vodě na chvíli sama. Já zajdu pro kameru a natočím Svát'ovi, jak se učíš plavat.“ „Tak dobře. Uvidí jak už umím hezky plavat.“ Filip šel na břeh a zapnul kameru. Jana si lehla na polštářek, který měla stále přivázaný k ruce. Snažila se, aby vypadal co nejlépe, aby Svát'a viděl jak umí hezky plavat. Filip ji točil asi deset minut v kuse. Po deseti minutách šel za Janou do vody a dováděli tam spolu. Líbilo se jim tam. Před polednem z ní vylezli. Filip jako obvykle pomohl Janě z vody. Na pláži si lehli na sluníčko, aby oschli a Filip řekl Janě: „Tak vidíš, že se naučíš plavat a jak ti to jde hezky. To jsi říkala, že se plavat nikdy nenaučíš.“ Jana nic neříkala, protože nechtěla přiznat porážku, ale byla velmi ráda, že ji to tak dobře jde. Když oschli, oblékli se a šli zase na pokoj.

Na pokoji Jana udělala oběd, po kterém si lehli a hned usnuli. Spali asi do třech hodin odpoledne. Vzbudili se oba naraz. Filip si hned vzal notebook a pokračoval v zaznamenávání jejich deníku. Když do něj napsal nové věci, pokračoval v zaznamenávání věcí před dovolenou po nehodě. To dělal do čtyř hodin odpoledne, kdy mu Jana řekla: „Filipe pojďme už na pláž, už jsou čtyři hodiny.“ Vzali si zase všechny věci, které na pláž potřebovali a šli na ni.

Když došli na pláž, šli hned do vody. Samozřejmě se předtím ještě namazali opalovacími krémy. Ve vodě si hráli. Filipovi ani Janě se do učení plavání už nechtěli. Nechali ho na další den. Filipa napadalo ve vodě: „Jano co říkáš tomu, že bychom si koupili šnorchly, abychom se mohli dívat pod vodu. To budeš mít to plavání hned zábavnější. Uvidíš.“ „To je dobrý nápad. To bychom mohli. Koupíme je hned dneska večer. Souhlasíš?“ „Souhlasím.“ odpověděl na Janin radostný návrh Filip. Ve vodě byli hodinu. Po které šli opět na pláž oschnout. Na pláži leželi půl hodiny, po které se vrátili na pokoj.

Na pokoji se umyli a převlékli do oblečení, které měli na chození po Řecku. Když byli hotovi, šli ven. Šli do jejich obchůdku. Dívali po šnorchlech. Hned jich několik uviděli. Filip si s Janou dva vybrali. Koupili si k nim už tradičně dva nanuky. Po zaplacení se vrátili na pokoj, aby se šnorchly nachodili po Řecku. Oba jimi byli nadšeni a těšili se na další den až si je ve vodě vyzkoušejí. Z pokoje šli zase ven a Jana navrhla Filipovi: „Filipe dneska bychom mohli jít před večeri na procházku. Co říkáš?“ „To

bysme mohli.“souhlasil Filip. „A na trochu delší jo?Trochu dál než jenom k další zastávce.“žadonila ještě Jana.Filip ji na to přikývnul.Večer byl příjemný.Procházka se jim oboum líbila.Šli nejprve mlčky,ale po chvíli se Jana rozpovíдалa: „To to utíká co Filipe?Dneska je už prvního Srpna.Před měsícem,to jsme se o tom čase těšili na dovolenou.Já jsem ještě byla úplně zdravá a naši rodiče ještě žili.A podívej se co se za ten měsíc stalo.“ „Jo,hodně.Měli jsme také štěstí,že jsme narazili na tu hodnou sestřičku a Svát'u,protože teď jsme mohli už být v dětském domově.M8me vlastně štěstí v neštěstí.“pokračoval Filip a Jana na něj navázala: „Filipe kdoví,co nás ještě potká.Měli bychom denně děkovat Bohu,za to co máme.Protože to,že ještě nejsme v dětském domově to neznamená,že se do něj ještě nemůžeme dostat.Než budeme mít jistotu,že se do něj nedostaneme uplyne ještě jedenáct let,kdy už budeme plnoletí.Buďme rádi,že se máme jak se máme a pořád za to děkujeme Bohu.Co třeba,kdybychom předtím než se nám to stalo nevyhráli třicet milionů.To bychom o tom čase také byli v dětském domově,protože bychom neměli za co žít a o tom co teďka máme bychom mohli jenom snít a snít.“ Filip na to přikývnul: „Musíme doufat,že se do dětského domova nedostaneme a budeme moct žít svobodně a dokázat světu,že si poradíme sami.I bez rodičů.Musíme věřit ,doufat a modlit se o to.“Dále už rozhovor nepokračoval.Sami v duchu přemítali o své situaci.Cesta jim ubíhala rychle a došli docela daleko.Narazili cestou na tavernu.

Filip navrhnul: „Když jsme už došli tak daleko,tak bychom mohli jít dneska do této taverny.Co na to říkáš Jano?“ „Mohli.“souhlasila Jana.Vešli dovnitř a našli si místa na sezení.Po chvílce k nim dorazil číšník s jídelním lístkem.Filip i Jana si vybírali něco k jídlu a po chvílce si vybrali.Oba samozřejmě chtěli řecký salát,ten pro ně byl u řeckého jídla nepostradatelný.Potom si vybrali další jídlo.Teprve za patnáct minut přišel číšník s otázkou co si přejí.Filip mu přednesl své přání.Mezitím se začínalo už stmívat.Na kolu ,kterou si objednali,čekali dalších pět minut.Na řecký salát si museli počkat dalších pět minut.Jana se otočila a uviděla do kuchyně: „Filipe,můžem se dívat jestli nám už chystají to jídlo,za mnou je vidět do kuchyně.“A opravdu.Filip se podíval a uviděl ,že za pultem je vidět do kuchyně.Po chvílce měli řecký salát snědný.Oba pozorovali ,co se děje v kuchyni.Viděli tam chystat různá jídla.Čas jim přitom příjemně ubíhal.Přinesli jim i další jídlo.Filip se podíval na hodinky a zjistil,že už uběhlo dvacet minut od doby co dojedli řecký salát: „To nám to pěkně uběhlo než nám

přinesli to hlavní jídlo co Jano?“ „Jo uběhlo.Tady jsou konečně řecky pomalí.Tady to už nějakou dobu trvá.“potvrdila Jana.Když dojedli kývli na číšníka,že chtějí zaplatit.Ne přišel uplynula čtvrt hodiny.Filipovi a Janě se to čekání ,ale líbilo.Po zaplacení se dali na cestu domů.

Jana řekla Filipovi: „To byl ale krásný večer,že Filipe.Mi se velmi líbil.“ „Mi taky.Narazili jsme také na příjemnou restauraci, s řeckou pomalostí.“potvrdil Janě Filip. „Ale už jsme unavená a nejvíce se už těším do postele Filipe.“ „Já taky a jak.“Cestou domů,protože už byli hodně unavení,se vůbec nebavili.Šli mlčky.Na pokoji se převlékli do pyžama a jak lehli tak ihned usnuli.

Další den ráno se vzbudili oba překvapivě brzy.Jana nachystala snídani.Zjistila při tom,že jim zase dochází voda a sdělila to Filipovi.Tomu se nechtělo,jako obvykla,ale nedalo se nic jiného dělat.Cestou navrhnul Filip Janě: „Víš co.Dneska bychom se mohli zajet podívat na Termály.Tam jsme ještě nebyli a ať máme změnu.Třeba to tam bude hezčí než u nás.Určitě tam bude teplejší voda než u nás,jinak by se to tam nejmenovalo Termály.“Mezitím došli k obchodu,kde si nakoupili.Cestou zpět na pokoj se Filip zeptal: „Tak co tomu návrhu říkáš?“ „Tak tam pojedem.Třeba tam bude doopravdy teplejší voda.“souhlasila Jana.Na pokoji sklidili nákup do ledničky a dali se do chystání věcí na pláž.Brali jich sebou víc,protože jeli na celý den pryč.Po chvilce měli vše nachystáno.Jana vzala do svého batohu i flašku s pitím.

Zamkli pokoj a šli k obchůdku na zastávku za které měl autobus jet.Filip se podíval na jízdní řád a uviděl,že právě teď odjíždí z centra.Termály,totíž byly na opačnou stranu než centrum.Jezdil tam autobus směr centrum Termály.Na Termály,jezdil jenom někdy.Většinou měl konečnou o tři zastávky dříve.Filip s Janou na něj chvilku počkali a když přijel nastoupili do něj.Jana si sedla na sedadlo.Filip musel stát,protože v autobuse nebyla žádné další místo volné.Cestou vnímali krajinu kolem.Filipovi i Janě se velmi líbila.Jeli pořád do mírného kopce.Po levé straně část viděli moře.Cesta autobusem jim rychle uběhla a oni už z něj vystupovali.Jana řekla Filipovi: „Filipe,podívejme se,jak jezdí autobus zpátky a kdy jede poslední.“Podívali se a zjistili,že ve čtvrt na pět odpoledne.Pokračovali v cestě na Termály.Šli dost strmou cestou.Jana řekla Filipovi: „Filipe,to jsem zvěda jak ten kopec vyjdeme.Což o to.Ty ho vyjdeš bez problémů.ale jak ho vyjdu já s těmi berlemi.To nebyl dobrý nápad sem jezdit.“ „To vyjdeme.Sice to bude těžké ,ale to oba vyjdeme.“řekla na to Filip

Janě. Pokračovali v cestě dolů. Viděli, že je ta cest dost příkrá, ale šli dál. Po chvílce dorazili na pláž. Podívali se nahoru a Filip řekl: „To je doopravdy vysoko. Cesta zpět bude těžká, ale mu ji vyjdeme.“ „Snad máš pravdu Filipe.“ „To víš že jo.“ zakončil Filip. Před nimi se rozevřela pláž Termálů. Uviděli přeplněnou pláž. Nechtělo se jim tam vůbec zůstat, ale řekli si, že, když už tady jeli a šli, že by byla hloupost odsud odjíždět a stejně by se domů vrátili až v poledne.

Procházeli pláž a viděli všude obsazeno. Nakonec si ve stínu našli místo pod skalním převisem. Rozbalili si věci. Filip tam položil deku a oba si na ni lehli. Hned se oba napili vody, takovou měli po cestě žízeň. Potom Filip řekl Janě: „Jano, já se jdu podívat jenom kousek. Viděl jsme tam záchod, půjdu se tam převlíknout.“ „Ne nechod tam. Nenechávej mě tu samotnou.“ „Za chvílku budu zpátky.“ řekl nekompromisně Filip, vzal si plavky a šel tam. Po chvílce se vrátil a řekl Janě: „Jano, pojď se tam také převlíknout. Já půjdu s tebou, abys nepadla.“ Jana souhlasila. Když se vraceli zase na pláž, navrhla Jana: „Filipe v poledne si zajdeme na oběd do té taverny, co je nahoře. Souhlasíš?“ „Jo půjdeme tam.“ Na pláži šli hned do vody.

Byla příjemně teplá. Nejdříve byli oba u okraje. Potom zašel Filip Janě na pláž pro polštářek a nafouknul ji ho. Ve vodě jej Janě uvázal na zápěstí a řekl: „Ted' se vyzkoušej udržet ne hladině vleže. Jestli chceš dej si pod sebe polštářek, aby tě nadnášel. Nejdříve se pokus už bez něho udržet.“ Jana to vyzkoušela a šlo jí to. „Filipe mi to jde.“ zajásala. „Ted' vyzkoušel kopat nohama a pádlovat rukama. Já Jano promiň já si neuvědomil, že máš jenom jednu nohu. Tak tedy pádluj nohou. Nesmíš si připustit, že ti to plavání nepůjde. Musíš se snažit ze všech sil a uvidíš, že ti to půjde. Já ti teď dám pod tělo ruku a zkoušej to.“ řekl jí na to Filip. Jana zkoušela plavat. Nejprve se jí to nedařilo. Po chvílce se však trochu zlepšila a na vodě se začínala udržovat a dokonce se trochu pohnula z místa. Byla šťastná, že se jí pomalu daří plavat. „Filipe mi se daří hýbat z místa.“ zněl její radostný výkřik. Filipa to, že se Jana učí plavat také rozradostnilo. Zkoušela to a pořád se jí dařilo. Sice se jenom trochu hýbala z místa, ale Jana byla ráda i za to. Oba byli velmi šťastní. Po půlhodině je plavání už přestalo bavit a šli si na pláž lehnout, aby oschnuli. Samozřejmě se ihned nakrémovali, aby se nespálili.

Když trochu oschli navrhla Jana: „Filipe, ted' bysme mohli ten úspěch jít zajíst do restaurace. Co říkáš?“ „Počkej Jano ještě chvílku. Mi je na tom sluníčku příjemně. Restauraci nám

nezavřou. Půjdeme za dvacet minut.“ „Ne, já chci hned. Potom už nechci.“ „Ne za dvacet minut. Teďka prostě nepůjdeme.“ „Ale ano půjdeme hned.“ „Ne půjdeme až za půl hodiny. A říkej si co chceš, já tě už neposlouchám.“ „Půjdeme hned. Jestli nejdeš ty se mnou, tak já půjdu sama. Kde jsou peníze?“ „Já ti žádné peníze nedám. ty půjdeš až se mnou.“ „Tak si je vezmu sama.“ řekla Jana a začala prohledávat věci, které sebou měli. Nemohla ji, ale najít: „Kde jsi Filipe tu peněženku dal? Já ji nemůžu nikde najít.“ „Najdi si ji sama, když nepočkáš půl hodiny.“ Za chvíli Jana konečně peněženku našla: „Jdu sama a ty si tady lež.“ a šla. Filip se za ni díval a myslél si: když tu chvíli nepočká, tak ať si jde sama. Mí je to jedno, alespoň si tady poležím a nemusím nikam chodit. Jana se už šplhala do mírného svahu k restauraci, když tu jí najednou uklouznuly berle a Jana spadla. Skutálela se dolů. To už Filip vstal a běžel za ní, jestli se jí nic nestalo. Po chvíli k ní doběhl, Jana už vstávala, a zeptal se jí: „Jano, neudělala sis nic?“ „Ne, naštěstí ne. Jsem v pořádku.“ „Promiň, že jsem se k tobě choval tak škaredě.“ „No dobře Filipe. Promím ti to.“ řekla mu na to Jana.

Filip už šel s Janou. Posadili se v té taverně a počkali než přinese číšník jídelní lístek. Jídelní lístek jim byl přinesen brzy. Filip si pořad oddechoval, jak se vyděsil, když Jana spadla. Když si vybrali, za chvíli přišel číšník a oni mu nadiktovali co si přejí. Za pět minut jim přinesl předkrm a řecký salát. Po dojetí řeckého salátu jim bylo po chvíli přineseno i ostatní jídlo. Po obědě šli zpátky na pláž. Filip už Janě z kopce pomáhal. Došli zase na své místo. Filipp navrhnul Janě: „Já mám nápad Jano. Teď půjdeme do jezírka. Jsou tam myslím teplé prameny. Zaplavem si do něho odsud, protože je blízko a ty si při tom vyzkoušíš plavání. Za jak dlouho se tam dostaneš.“ Jana Filipovi neodporovala a poslechla ho.

Filip ji jako obvykle pomohl do vody. Jana si vzala ještě na ruku polštářek. Dala se do plavání. Nejdříve jí to nešlo, ale po několika pokusech se zase začala pomalu hýbat z místa. Jana si hned zavýskla: „Filipe, mi to jde.“ „To je dobře. Jen tak dál. Uvidíš, že za chvíli už budeš umět plavat výborně, jako bys byla zdravá. Mohli jsme si sebou vzít ty šnorchly. Škoda, že jsme to neudělali. Když budeš mít šnorchl, hned se ti bude lépe plavat. Uvidíš“ „Mohli jsme se dívat pod hladinu, kdybychom je měli.“ řekla Jana a pokračovali v plavání k termálnímu jezírku, protože při bavení neuměli plavat a proto po tu dobu stáli. Po delší době doplávali k jezírku.

Usadili se v něm. Nejdříve si sedli jenom na okraj a Jana si pochvalovala: „Ta voda je příjemně teplá, že Filipe?“ „Jo je velmi

teplá a ani to v tom horku není nepříjemné.“dostala odpověď.Po chvíli se přesunuli blíž ke středu jezírka,kde teplé prameny vytékaly.Voda byla čím dál horčejší.V jezírku bylo málo lidí a to jim oboum bylo příjemné.Nakonec si sedli až do středu a užívali si teplých pramenů.Naneštěstí v tu chvíli přijížděla výletní loď a zastavila na jejich pláži.Lidé z ní vyskákali a většina z nich šla naneštěstí právě do termálního jezírka.To se Filipovi ani Janě nelíbilo.Jana řekla Filipovi: „Filipe,pojďme už z jezírka ven,je tu už moc lidí a už se mi nechce tady být.“ „Tak dobře půjdeme,protože ani já nemám rád tolik lidí pohromadě.“Plavali zase zpátky.

Studená voda, která je po vyplutí z jezírka obklopila se jim vůbec nelíbila,protože i když ani ta nebyla studená,přece jim taková, po vyplutí z mnohem teplejšího jezírka,připadala.

Na břehu si lehli na sluníčko a počkali než uschnou.Filip se po chvíli podíval na hodinky a vykřiknul: „Jano,my už musíme jít,protože už je půl čtvrté a ve čtvrt na pět nám jede poslední autobus.“ „Cože ,tolik?“divila se Jana.Rychle si sbalili všechny věci a spěchali na autobus.šli jak nejrychleji mohli.Bylo velmi horko a oboum jim to šlo velmi pomalu.Kopec byl příliš prudký.Z obou pot jenom lil,ale nezastavovali se,protože měli strach,že jim autobus ujede.Tak šli nahoru.Dostali se už hodně vysoko.Museli se na chvíli zastavit,protože už oba nemohli a byli mokří jako myši.Po chvíli odpočinku pokračovali zpátky nahoru.Janu už bolelo celé tělo z toho výstupu a šlo se jí s berlemi velmi špatně.Nakonec došli nahoru k autobusové zastávce a Filip se podíval na hodinky a uviděl na nich čtyři hodiny odpoledne.Filip se do nich zadíval jestli nestojí.Viděl,že ne.Podíval se tedy i na displej mobilního telefonu a i ten ukazoval stejný čas.Filip řekl Janě: „Na pláži jsme se špatně dívali na hodinky,ted'ka jsou teprve čtyři hodiny.“ „Cože?“řekla nevěřicně Jana a pokračovala: „To mi chceš říct,že jsme se švali nahoru zbytečně.“ „Jo,bohužel ano.“odpověděl Filip.Bylo jim oboum nevydržitelně horko.Filip se šel podívat na jízdní řád autobusu a zjistil,že jim autobus jede za dvacet minut jede a řekl to Janě: „Autobus nám jede až za dvacet minut.“ „Až za tak dlouho?To tady nevydřžeme.A že bysme pili vodu,tak té už máme málo,tak tou se neosvěžíme.“ „To je směla,ale budeme muset tady vydržet..“sedli si na lavičku,která u zastávky byla.Seděli na ni,ale vedro bylo čím dál horší.Oba si mysleli,že to už nevydrží tak to bylo hrozné. „Filipe mi je strašně horko to se už nedá vydržet a žádný stín tady není.“ „Musíme to vydržet,nic jiného se nedá dělat.Ale nejvíc se stejně těším až budeme v autobuse,“ a podíval se na hodinky: „musíme

čekat ještě čtvrt hodiny. Už nám uteklo pět minut, tak snad tak vydržíme i následujících patnáct. „Seděli na lavičce a mysleli na jedině: Aby už autobus přijel. Jenomže to čekání bylo stále horší a horší, jak na sobě pociťovali to horko. Jana vytáhla flašku s pitím a oba se napili, jenomže voda je vůbec neosvěžila, tím horkem totiž úplně zteplala. Filip se zase podíval na hodinky a zjistil, že musejí čekat ještě deset minut. Jenomže čas jim ubíhal stále pomaleji. Nakonec tam jenom seděli a už nic neříkali. Následujících pět minut se zdálo jako celá hodina. Filip se už ani na hodinky nedíval. Čas jim utíkal stále pomaleji. Nakonec se přece dočkali. Viděli autobus příježdět. Jana hned řekl Filipovi: „Autobus už jede.“ Oba byli velmi rádi. Pomalu se zvedli z lavičky a šli na zastávku.

Mezitím autobus dojel na nástupiště. Vystoupili z něj lidé, kteří autobusem přijeli. Potom už nastoupili jenom Filip s Janou a ostatní cestující. Autobus se rozjel k domovu. Po chvíli cestu tam byli. Filip i Jana vystoupili. Na pokoj šli co mohli nejrychleji.

Když do něj dorazili, Filip otevřel dveře ne balkon, aby tam šel chladný vzduch, aby je osvěžil. Oba se hned napili chladivé vody z ledničky, která je osvěžila. Potom si lehli do postele a odpočívali a nabírali sílu. Za půl hodiny si odpočali.

Oba šli do sprchy se umýt. Když byli hotovi, dohodli se, že půjdou do jejich klasické taverny Eukalyptus. Vzali si peníze a mobil a šli. Cestou si vykládali: „Tak co, Filipe, líbil se ti dnešní výlet? Mi jo až na to čekání na autobus, to bylo k nevydržení.“ „Mi se taky líbil až na tu štvanci na autobus a čekání na něj. Nakonec jsme to všechno, ale přečkali.“ Mezitím došli do taverny.

Posadili se v ní. Za chvilku přišel číšník a dal jim jídelní lístek a přivítal je: „Vítám vás tady.“ „Cože vy umíte česky?“ zeptala se Jana. „Trochu umím. Byl jsem v České republice a navštívil jsem několik měst. Byl jsem v Praze, Ostravě, Brně, České Budějovicích, Přívoře a mnoha dalších.“ „Vy jste byl v Přívoře? My odtamtud pocházíme. To je ale náhoda. Kdy jste tam všude byl?“ zeptala se Jana. „Před dva roky. Moc se mi vaše země líbit. Tam se naučit trochu česky. Nejvíce mi chutnat vaše pivo. A jak vám se líbit tady?“ „Líbí se nám tu moc. Nejvíce se nám líbí vaše taverna.“ řekla Jana, aby jej polichotila. „Ale vy mít určitě hlad, tak co byste si přát?“ na tuto otázku mu odpověděli tím na co mají chuť a co si vybrali. Potom už číšník obsluhoval ostatní co tam přišli. Filip se s Janou mezitím najedli. Když se najedli, zaplatili a šli na do svého

pokoje,protože už byli hodně unaveni,neboť nemohli odpoledne spát.

Na pokoji se oba rychle převlékli do pyžam a šli spát.Usnuli velmi rychle.

V noci se Jana vzbudila a šla na záchod.Rožnula tam světlo,když tu najednou přestalo svítit.Pokusila se rožnout ještě jednou,ale bezúspěšně.šla za Filipem a uviděla,že to světlo,které bylo u stropu ,které nevěděli k čemu je se rozsvítilo a Jana pochopili,že jde o nouzové světlo.Vzbudila Filipa: „Filipe,něco se stalo se světlem.Já jsem šla na záchod,rožnula jsem světlo v koupelně a to se nerožnulo.Pokusila jsem se ho rožnout ještě jednou,ale pořád nic.Potom jsem šla za tebou a tady se rozsvítilo to světlo.“Filip se probral a podíval se.Viděl také svítit to světlo.Vyzkoušel rožnout světlo v ložnici,ale nepodařilo se mu to.Oba se tedy oblékli a šli ven.Jana navrhla Filipovi: „Filipe,ta taverna určitě patří k nám.Pojďme jim o tom říct,třeba s tím něco udělají.Šli do taverny a snažili se jim to anglicky vysvětlit.V taverně jim vůbec nerozuměli,až po několikátém pokusu Filipa s Janou konečně pochopili,že jsou ze studii Babis a řekli jim,že oni k nim nepatří a jeden z nich je zavedl ke dveřím majitele studii.Zaklepal na něj a když otevřel,vysvětlil mu to.Majitel pochopil,že vybili pojistky a šel je zapnout.Když vyšel ven,tak jim anglicky řekl,že ve vše v pořádku a Jana mu poděkovala.Šli zpátky do svého pokoje a převlékli se do pyžama.Za chvílku oba spali a spali až do rána.

Ráno se vzbudili normálně.Jana nachystala snídani.Oba se nasnídali.Potom se umyli a oblékli do plážového.Vzali si věci na pláž a vyrazili.Došli na ni za obvyklou čtvrt hodinu.Na pláži si rozložili věci na své oblíbené místo.Oba se nejprve nakrémovali.Potom si lehli na deku,aby se trochu opálili.Bylo jim oboum příjemně.Filip řekl Janě: „Vzpomínáš si co bylo před měsícem?“ „Jo vzpomínám.To jsme ještě nevěděli co s námi bude.Před měsícem jsme o tom čase byli ještě v nemocnici.Já jsem se zrovna v ten den ráno zázračně uzdravila.Já pořád nechápu jak to bylo možné,že jsem se tak rychle uzdravila.“ „To byl asi paranormální jev,jeden z kterých mi nikdy nepochopíme.“ „Já bych řekla,že to bylo z budoucnosti,protože tam byli normální lidé,jako jsou teď.Já si myslím,že lidé se v budoucnosti budou umět přenášet v čase.Škoda,že mi neřekla jak to s námi bude v budoucnosti.“ „Buď ráda,že to nevíš.Kdo ví co se stane a je dobře,že to vůbec nevíme.Oni jsou tam určitě vyspělejší a proto ví proč ,co a jak dělají.Kdyby si mysleli,že ti pomůže ,že budeš vědět co se stane

určitě by ti to řekli.Nejlepší co budeme moct udělat je to,že se necháme budoucností překvapit.“ „Asi máš pravdu Filipe,asi to bude lepší.A víš co?Ted' bychom si už mohli jít do vody zaplavat.Ležíme tu už hodně dlouho na tom sluníčku.Jo a vzal si Filipe ty šnorchly na plavání do vody?“ „Vždyť vždycky balíš přece ty.Tak jak to já mám vědět.“ „Takže tím mi chceš říct,že sebou šnorchly nemáme?“ „asi ne.Já se podívám do tašky.“řekl Filip a podíval se do ní: „Ne bohužel šnorchly sebou teď nemáme.Ale co,tak si je vezmeme sebou odpoledne.Ted' budeme muset plavat bez šnorchlů a brýlí.“ „Co se dá dělat,budeme muset.“konstatovala Jana.

Šli tedy do vody.Filip samozřejmě jako obvykle pomohl Janě.Ve vodě se ihned dali do plavání.Jana si sebou už nevzala polštářek,chtěla se na hladině udržovat i bez něj.Po chvilce se ji to už dařilo.Z místa se hýbala rychleji.Jana byla z každého pokroku velmi ráda.Plavali s Filipem kolem pobřeží tam a zpět.Než doplvali na jeden konec uplynulo půlhodiny.Před cestou zpět řekla Jana Filipovi: „Filipe,ted' plavej jak nejrychleji umíš.Já si přitom chci vyzkoušet jak jsem rychlá.Jak ještě musím v plavání zrychlit.“Filip se teda dal do nejrychlejšího tempa a Jana se pokusila o totéž.Po chvilce byl mezi nimi už velký rozestup.Nakonec se Filip zastavil než k němu Jana doplave.Když k němu doplávala,žřekl ji: „Jano uvidíš,že před odjezdem z dovolené už budeš umět plavat stejně rychle jako já.Vždyť se teprve učíš plavat.“ „Myslíš,že jo.Já si myslím,že úplně stejně rychlá jako ty nikdy nebudu,ale plavat se naučím.“ „Nechme se překvapit.“zakončil hovor Filip.Potom plavali podél břehu k jejich místu.Po necelé půlhodině tam doplvali.Filip pomohl Janě zase z vody na jejich deku.

Na dece se nejprve nakrémovali a potom si lehli a podřimovali.Bylo jim příjemně ,protože sluníčko krásně svítilo a hrálo.Čas jim pěkně utíkal.Tak tam leželi celou hodinu.Po hodině Filip navrhnul Janě: „Jano,pojďme si na chvilku zaplavat už se blíží poledne.“

Filip zase pomohl Janě do vody.Plavali tentokrát opačným směrem než dopoledne.Janě už plavání docela šlo.Dokonce se zase o trochu zrychlila.Po chvilce se obrátili zpět,protože se už blížilo poledne.Na pláži za chvilku oschli.Vrátili se zpět na pokoj.

Na pokoji Jana udělala instantní polévku a další lehké jídlo.Po jídle si oba lehnuli.Po chvilce spali.Filip se ale vzbudil už za hodinu.Nechtěl rušit Janu,proto si vzal notebook a pokračoval v zaznamenávání událostí posledních dnů.Bylo jich už více,protože

včera po celý den byli na Termálech. Než se Jana vzbudila měl je všechny zaznamenané.

Potom se převlékli do plážového, vzali věci na pláž. Filip připomněl Janě: „Jano, měli bychom vzít ten šnorchl a brýle.“ Sbalili si tedy ještě ty věci. Filip si naštěstí ještě před odchodem vzpomněl, že už delší dobu nedali nabít mobilní telefon. Podíval se na něj a zjistil, že už je skoro vybitý. Dal ho do zásuvky nabít a dali se na cestu na pláž.

Šli tentokrát hodně rychle. I když šli tak rychle, cesta se jim pořád zdála dlouhá a nepříjemná. Po deseti minutách došli na pláž a našli si tam své místo.

Po chvilce slunění šli do vody. Dali si na hlavy šnorchly a brýle. Plavali po delší trase podél pláže a dívali se co je pod hladinou. Oboum se jim to líbilo. Viděli pod vodou hlavně malé rybičky, ty se jim líbily nejvíc. Když doplávali skoro ke konci, uviděla Jana pod vodou mořské trávy, těch se začala štitit a obrátila se zpět. Na chvilku se zastavili a stoupli si ve vodě. Filip se Jany zeptal: „Proč nechceš plavat dál?“ „Protože jsou tam ty mořské trávy a těch se já štitím. Radši se obrátíme a poplaveme zpátky.“ „Tak dobře.“ souhlasil Filip. Plavali zase zpět. Místy se některý z nich zastavil a pozoroval ryby. Když se po nich ohnali rukou, aby některou z nich chytili, skončilo to neúspěchem, protože ryby byly rychlejší a mrštnější než oni. Tak doplávali až ke břeku. Filip pomohl Janě z vody na deku. Na dece leželi než oschli.

Když oschli, sbalili si své věci a dali se na cestu domů, protože už bylo pozdě odpoledne. Cestou Jana navrhla Filipovi: „Už jsme dlouho nebyli v centru, dneska bychom tam mohli jet nemyslíš Filipe?“ „Ne dneska jsem už docela unavený. Do města pojedeme až zítra. Dneska se navečeříme v naší taverně Eukalyptus.“ „Ale já chci do města.“ „Přestaň vyvádět Jano. Buď rozumná. Do města pojedeme až zítra. Uvidíš, že si dneska uděláme hezký večer i tak. Možná bude ještě hezčí než ve městě. Jak přijdeme domů, tak se okoupeme a potom se půjdeme projít, třeba k moři. Když už budeme mít procházení dost, potom si zajdeme do taverny. A nezapomeň, že nám má volat ještě Svát'a.“ „Tak dobře.“ řekla poraženě nakonec Jana. Tak došli na pokoj.

Na pokoji se umyli a převlékli. Na chvilku si v něm sedli a dívali se z balkonu, protože na něm ještě nikdy delší dobu neseděli. Nejdříve se podívali pod sebe a tam uviděli balkony pokojů pod sebou. Byly jich ještě dvě řady. Přičemž ta poslední řada to ani balkony nebyly, byla to spíš terasa, protože byly úplně v přízemí. Dále

pod sebou viděli trávník. Viděli také stromy a v dálce moře. Sedli si na chvilku na dvě židle, které na balkoně byly. Ještě se kolem nějakou chvilku rozhlíželi. Když si už dost odpočinuli, šli z balkonu ven a Filip zavřel dveře.

Vzali si sebou peníze, mobil a kameru, aby mohli cestou něco natočit. Jana si vzala digitální fotoaparát, aby mohla fotit co se jí cestou bude líbit. Vyšli ze svého pokoje a sešli ze dvoupatrových schodů, celé studia je měly celkem tři. Šli kolem fontány branou ven. Zahnuli doleva a po pár metrech došli na hlavní asfaltku. Jana navrhla Filipovi: „Filipe, dneska půjdeme doleva. Souhlasíš?“ „Tak dobře, projdeme se doleva.“ Po chvilce chůze řekl Filip Janě: „Jano, já tě teď natočím, abychom to tady měli natočené, protože jsme ještě skoro vůbec netočili.“ Filip spustil natáčení u kamery a točil Janu, jak jde a krajinu kolem ní. Po chvilce ho to přestalo bavit. Šli po chodníčku, který byl po levé straně cesty. Po pravé straně byly už hory a tam průvodkyně nikomu nedoporučovala chodit, protože tam jsou velmi jedovatí hadi. Filip s Janou poslechli průvodkyni, protože nechtěli, aby se jim něco stalo. Nevěděli co by si jeden bez druhého počali doma a natožpak na ostrově v cizí zemi, proto poslouchali všechny rady bez výjimky. Cestou narazili na odbočku vlevo k pláží. „Pojďme se tam podívat.“ napadlo Janu. „To bychom mohli.“ dostala od Filipa odpověď. Zabočili tedy na odbočku vlevo k pláží. Šli po prашné hlinité cestičce, která se kroutila všemi směry. Kolem cesty bylo pole. Narazili také na palmy a na nich rostly banány. Jana řekla Filipovi: „Filipe, postav se k těm palmám, já je chci vyfotit, protože růst banány, to vidím poprvé v životě.“ Filip se jí tam postavil a ho i s palmou vyfotila. Mimo té fotky udělala ještě tři další. Po palmách uviděli nějaký bar, ale ten se ani Filipovi ani Janě vůbec nelíbil, proto si ho nijak zvlášť neprohliželi a pokračovali v cestě k pláží. Po zpestření následovalo kolem cesty zase jenom pole. Už začínaly být vidět pláže, když se před nimi vytyčil problém, před nimi se objevil cedule v angličtině: Cizím vstup zakázán. „Filipe, nechodme tam, pojďme už zpátky.“ „Pojďme alespoň kousek, uvidíš, že se na tu pláž nějak dostaneme.“ „Ne radši tam nechodme.“ „Aáale.“ mávnul rukou Filip a šel tam. Po krátké cestě narazili na jedno stádo koz a po chvilce na další. To Jana řekla Filipovi: „Jestli ne předtím tak teď se určitě vracím. Já nechci mít žádné problémy.“ a otočila se na cestu nazpátek. Filip věděl, že Janu už nepřesvědčí, aby pokračovala v cestě a sám už také nechtěl pokračovat dál, šel s Janou nazpátek. Procházeli opět kolem polí, baru s palmami a dalším polem. Tak se dostali zase na hlavní

silnici.mezitím se už začalo stmívat.Nikomu se už nechtělo pokračovat v cestě dál.Vraceli se pomalu zpět.Po půlhodině stáli u jejich taverny.

Filip se podíval na své hodiny a zjistil: „Jano,my jsme měli volat Svát'ovi už před deseti minutami.Rychle mu musíme zavolat.“Poodešli od taverny,Filip vytáhnul mobil a po chvílce se ozvalo vyzvánění zpátečního hovoru.Když ho Filip přijal v telefonu se ozval obvyklý pozdrav: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svát'o u telefonu Filip.Hned začerstva ti musím říct velkou novinu.“ „Jakou?“ Představ si,že Jana už skoro umí plavat.“ „Coože?“užasl do telefonu Svát'a a pokračoval: „Jak se ti to podařilo Filipe?Ty jsi teda šikovný,že jsi Janu k plavání přiměl.Nebo se rozhodla sama?“ „Sice sebechvála smrdí,ale byl jsem to já,kdo Janu přiměl k plavání.řekl jsem ji něco moc nepříjemného a to ji donutilo učit se plavat.“ „A jak dobře už umí?“ „Na vodě se udrží.Dokonce s ve vodě hýbe a plava,jenom ještě trochu pomalu.Já jsem ti její první chvíle co se učila plavat natočil.“ „To jste mě oba velmi potěšili.Nejvíce z celého videa se těším na to až uvidím,jak se Jana učí plavat.Filipe předej mi Janu k telefonu,chci ji za ten úspěch pochválit.Filip předal telefon Janě: „Ahoj Jano,slyšel jsem,že už umíš plavat.“ „Jo umím a už mi to docela jde,ani jsem si nemyslela,že se mi to tak někdy,když jsem přišla o nohu podaří.Jenom jsem ještě trochu pomalá.“ „Být rychlejší než Filip,nebo alespoň stejně rychlá se ti určitě podaří.“povzbudil Janu Svát'a i když sám věděl,že nikdy dva lidi neplavou stejně rychle a Jana bude určitě pomalejší než Filip. „To doufám,že budu rychlejší než Filip.Jsem tak šťastná,z toho že umím plavat.Ani nevíš Svát'o jak.Jsem moc ráda,že mě Filip k tomu plavání nakonec přemluvil.“ „Vidíš a to jsi říkala,že se nikdy plavat nenaučíš a ejhle už to skoro umíš.Udělal a jsi velmi dobře,že jsi se nakonec do toho plavání dala.“ „Jo udělala.A co jinak Svát'o,jak se máš ty,at' se nebavíme jenom pořád o mém úspěchu.“ „Já se mám normálně,jako předtím.Pořád je tady strašné horko.Snad jenom jedna novinka,V úterý byl pořádný slejvák.Pršelo tři hodiny vkuse a dost.Jinak je tady pořád horko a horko.A jaké tam máte počasí vy?“ „My tady máme počasí dobré.Je tu sice docela horko,ale dá se to vydržet.To ve středu jsme jeli na Termály.To tam je termální jezírko,ve kterém přímo pramení teplé prameny a je v něm pěkně teplo.Cestou z nich jsme šli na autobus do pěkného kopce.Byl dost vysoký.A to jsme se teda pořádně zapotili,než jsme ho vůbec vyšli.Když jsme ho vyšli,tak horko bylo ještě horší.Sedli jsme si na zastávku a autobus nám jel až za dvacet

minut.Po chvílce jsme mysleli,že ho nevydržíme,I voda v mém batohu byla teplá,že se vůbec nedala pít a natož,aby osvěžila.To vůbec ne.Tak jsme si sedli na lavičku na autobusové zastávce a seděli jsme a nic jsme neříkali.Jediné na co jsme mysleli bylo,aby už ten autobus už konečně přijel a udělal konec našemu trápení.Mysleli jsme ,že se ho vůbec nedočkáme.Nakonec ale přijel a jaká to byla potom úleva,když jsme se dostali na pokoj a otevřeli okno a lehli si.To si můžeš představit.“ „A vy jste byli v tom jezírku?“ „Jo.Nejdříve jsme seděli na krajíčku,potom jsme se postupně dostávali až ke středu,kde už bylo pořádně horko.Když jsme plavali z jezírka zpět na pláž,tak voda, která se nám předtím zdála docela teplá,začala dost studit.Jinak se tady nic zvláštního nestalo.I když,ještě jsem si na něco vzpomněla.My chodíme skoro pokaždé do taverny Eukalyptus.A představ si,ten číšník tam mluví i česky a říkal nám,že jel na zájezd do České republiky a mezi jinými navštívil i naše město.“ „Fakt?“divil se Svát'a. „Sice mluví česky dost trhaně,ale jinak mluví česky docela dobře.Taky se ti musíme pochválit jak nám prasklo světlo v koupelně a my jsme si zapnutí pojistek vyřídili úplně sami.Jinak už tady doopravdy není nic nového.“ „Tak už se asi rozloučíme.Ještě,kdy si zase zavoláme?“ „Tak třeba v neděli.“navrhnul Filip,který si vzal zatím telefon k uchu. „Tak ahoj Filipe.“rozloučil se s nimi. „Ahoj Svát'o.“rozloučil se Filip.

Potom už šli jenom do restaurace.V restauraci je si našli volný stůl. Skoro ihned přišel jejich kamarád-číšník a zeptal se jich: „Co si přejete?“a Filip mu nadiktoval co si vybral.Samozřejmě mezi tím nechyběl řecký salát.Přesně když byli hotovi,volal už číšníka další host.Filip s Janou seděli na svých židlích a ani se spolu nebavili,neměli o čem.Vybavili se totiž dost při telefonu se Svát'ou.Tak jenom mlčky čekali na to než jim přinesou řecký salát.Přinesli jim ho do deseti minut.Když jej snědli,tak se mezi sebou rozpovídali.Začal Filip: „Tak co budeme dělat zítra?“ „Já bych chtěla,abychom zítra zůstali u nás na pláži a odpočívali na ní.“ „Já si taky myslím,že to bude nejlepší.Ty se budeš zítra učit plavat a já tě budu nahrávat,abychom měli co ukázat Svát'ovi.“ „Jo to se budu zítra zvlášť snažit,abych se mu ukázala,že umím plavat úplně normálně a rychle.A jinak zítra pojedeme večer do města zase.“ „Víš,že to je dobrý nápad.Já bych taky zítra chtěl do města.Mohli bychom zítra odpoledne odejít dříve z pláže ,abychom tam mohli být pokud možno co nejdýl.Posledně jak jsme tam byli,tak to jsme moc času neměli.Rozhodně ne alespoň tolik co bych chtěl.Vůbec jsme si

to města ještě neprohlídli.Byli jsme pořád jenom na okraji.Zítřa půjdeme trochu více dovnitř,abychom viděli jak vypadá uvnitř.“ „Dovnitř nepůjdeme,vždyť se můžeme ztratit a co potom.Já rozhodně nechci v noci přespávat kdesi ve městě.“ „A co bychom jinak mohli v tom městě dělat.“ „Procházet se podél břehu.“ „To jsme ale dělali posledně.Zítřa rozhodně půjdeme ve městě dovnitř.Nemusíš se bát,že se ztratíme.Určitě to není tak složité,abychom se tam ztratili.Mimoto si sebou vezmeme mapu,ktou jsme si koupili na začátku zájezdu.V ní poznáme kudy jsme šli a neztratíme se.“ „Tak dobře,když chceš,ale kdybychom se ztratili tak to bude na tebe Filipe.Já spoléhám na tebe.“souhlasila nakonec Jana,ale to už jim nesli jídlo a tak nepokračovali v hovoru.Když dojedli,zaplatili a vydali se na cestu domů.

Šli kolem taverny,co byla vedle té jejich,ale nezalíbila se jim.Potom cesta pokračovala kolem stromů, které byly po obou stranách cesty.Potom už narazili na tavenu, která stála u jejich studií a zahrnuli doleva.Ted' zbývalo jenom dojít par kroků k bráně a dalších několik kroků k schodům a po schodech do druhého patra.Když došli nahoru,podívali se z venkovní chodby, která vedla k jednotlivým pokojům dolů na fontánu, které byla večer osvětlena třemi žárovkami, červenou, modrou a zelenou.Když se na ně Filip s Janou dívali shora, měla jinou barvu než zdola, protože žárovky proměňovaly barvy vody při pohledu z různých stran.To se Filipovi i Janě velmi líbilo.Když se vynadávali, šli do svého pokoje.

Filip v něm otevřel balkónové dveře, aby šel dovnitř svěží vzduch.Oba se už jenom převlékli a šli spát.Protože se za ten dost unavili, usnuli oba skoro ihned.

Ráno se vzbudili v osm hodin.Jana nachystala snídani a oba se nasnídali.Potom Jana nachystala věci na pláž a Filip ji při tom pomohl.Než odešli,podíval se na mobil a zjistil, že je skoro vybitý a proto jej strčil nabít do zásuvky.Taky si vzal kameru, aby mohl Janu nahrávat jak plave a udělat tím Svátovi radost.Jana sebou vzala jako obvykle batoh a do něj vodu k pití a další věci na pláž.

Vyšli z brány a dali se na cestu doprava, ta vedla k moři.Vpravo míjeli další studia a vpravo míjeli zeď.Před křižovatkou uviděli dvě krávy a jedno tele.Janě se velmi líbilo a proto řekla Filipovi: „Filipe,půjč mi prosím tě kameru,já bych si ty krávy a to tele ráda nahrála,mi se hrozně líbí.“Filip ji dal kameru a Jana si krávy s teletem nahrála.Potom pokračovali na křižovatce rovně,protože cesta vlevo vedla k dalšímu hotelu a Filip s Janou šli k moři.Cesta byla prашná hlinitá.Kolem cesty rostly jenom jákési

rákosy.Po pravé straně prosvítalo přes ně drobné údolíčko,vypadalo spíš jako vyschlý mělký rybník.Před pláží byla ještě jedna křižovatka s cestou, která vedla kolem pláže.Za ní už bylo rovnou pláž.

Na ní si Filip s Janou našli své oblíbené místo a Filip tam roztáhnul deku.Oba si na ni na chvilku lehli a dívali se po rozlehlé pláži, která se jen mírně stáčela.Vlevo byl vidět výběžek ostrova Kos s hlavním městem Kos.Oba si vysvlékli kraťasy,ale trička si pro jistotu nechali,aby se nespálili.Samozřejmě se nakrémovali.Ještě chvilku leželi na sluníčku a vyhřívali se.Dívali se ne moře,v dále pluly lodě.Po chvilce dorazili vřdycky ke břehu vlny,které ty lodě udělaly.Když byli Filip s Janou ve vodě,tak se jim vřdycky ty vlny líbily.Pokaždé čekali na tu největší, kterou ta či ona loď udělá, aby je krásně zhoupala.

Když je omrzelo jenom tak ležet na pláži,Filip pomohl Janě do vody.Nejdříve spolu ve vodě plavali.Plavali nejdříve podél pláže napravo.Oba se dívali pod vodu brýlemi.Pod vodou byly hlavně kameny a sem tam nějaká rybka.Filip plaval pomalu,aby mu Jana stačila.Když doplávali zase ke svému místu,vylezl Filip z vody a šel na svoji deku,aby mohl natáčet Svát'ovi Janu jak už umí plavat.Jana mezitím ve vodě stála na místě,protože ji voda nadnášela.Jakmile uviděla Filipa připraveného,začala plavat ze všech sil,aby bylo vidět na videu,že plave velmi dobře.Plavala jejich obvyklým směrem.Filip použil na kameře zoom,aby byla Jana na tom videu vůbec vidět,po chvilce doplávala už tak daleko,že ani zoom nepomohl,aby ji Filip zachytil.Počkal než doplave na konec a potom zase začal natáčet Janu než doplávala k jejich místu.Filip viděl,že plavání Janě,když se snaží ze všech sil jde docela dobře.Filip ji jako obvykle pomohl z vody ven a oba si lehli na deku a slunili se.Sluníčko příjemně hrálo.Filipovi i Janě bylo velmi příjemně.Vítr se ani nepohnul.Na sluníčku leželi asi tak hodinu.Potom šli zase do vy si zaplavat.Plavali jejich obvyklým směrem.Když se vrátili zase na pláž,hodiny už ukazovaly půl dvanácté dopoledne.Na deku si lehli ještě na půl hodiny.

Potom se vraceli známou cestou domů ,na pokoj.Ve svém pokoji se převlékli z plážového a Jana nachystala oběd.Po obědě si oba lehnuli.Filip,ale zapnul notebook a natáhnul budík na půl třetí,aby stihli být dost dlouho na pláži a zároveň mohli být dost dlouho ve městě.Oba usnuli hodně rychle.Vzbudil je až v půl třetí natáhnutý budík.Rychle vstali a dali se do chystání věcí na pláž.Když Jana chtěla sbalit vodu na pláž,zjistila,že už žádnou

nemají a řekla Filipovi: „Filipe,musíme jít nejdříve ,než půjdeme na pláž,jít nakoupit vodu,protože už žádnou nemáme.“

Šli tedy nakoupit vodu.Vyšli ze studii a dali se cestou nalevo a pak zahrnuli napravo.Po chvílce došli k supermarketu.Vešli dovnitř a udělali svůj obvyklý nákup.Z obchodu šli rovnou na pokoj,kde nákup sklidili.Jana si do batohu zabalila vodu.Potom se převlékli a šli na pláž.

Šli jejich obvyklou a jedinou cestou na pláž.Došli n ni,protože hodně spěchali dokonce už za deset minut.Rozložili si své věci na obvyklé místo.Hned si vysvlékli kraťasy,nakřemovali se a šli do vody.Filip Janě jak už bylo zvykem do vody pomohl.Voda je studila.Plavali podél pobřeží směrem doprava.Po chvílce plavání se trochu zahřáli.Při plavání pozorovali podmořský svět,který je pořád bavil i když to už viděli poněkolkáté.Plavali pořád stejnou trasou.Po půlhodině se ocitli zase na dece.Chvilku se slunili.Po čtyřiceti minutách se Filip podíval na hodinky zjistil,že je nejvyšší čas,aby šli na pokoj,protože jinak nestihnou jet do města na tak dlouho,jak chtěli.

Na pokoji se v rychlosti umyli a převlékli.Do města si sebou vzali samozřejmě mobil a peníze.Filip si vzal kameru a Jana digitální fotoaparát,aby mohli fotit a točit,co se jim bude líbit.Byly hotovi velmi brzo.

Ze svého pokoje šli rovnou na autobusovou zastávku a počkali tam na autobus,který jel za chvíličku.Filip koupil dvě jízdenky do centra a sedli si na volná místa v autobuse.Do města jeli blízko pobřeží a tak viděli pořád na moře.Před centrem se od moře trochu vzdálili.Jeli kolem rozestavěných domů,které tam stály dlouho,protože Řeci byli velmi pomalí a to bylo znát i na takových věcech,jako jsou rozestavěné domy nebo hotely.Před konečnou zastávkou zahrnuli doleva a to už viděli z okna autobusu přístav.Jakmile autobus zastavil,oba vystoupili a jak Filip minulý den řekl,dali se do poznávání města.

Nejdříve zahrnuli o uličky,ve které šli,když se do města dostali poprvé.Po chvílce se dostali na náměstí,kde stála velká tržnice.Přešli tedy náměstí a podívali se do ní.Viděli tam prodávat různé věci,lastury,různé koření,mořské hvězdice a různé výrobky z nich vyrobené,například lodička ze škeblí,ta si Filipovi s Janou líbila nejvíce.Na pultech leželo také ovoce a zelenina.Filip ani Jana si ale nic nekoupili,protože věděli,že všechno co uvidí hezkého ve městě si kupovat nemohou,neboť by se jim to nikam nevešla a ani by to všechno neunesli a také by s tolika věcmi neměli co dělat.Vyšli

druhým vchodem, který byl na opačné straně ven a narazili na kostelík, který byl řeckokatolický. Došli k němu a vešli dovnitř. Velmi se jim celý kostelík líbil. Měl uvnitř velmi hezkou výzdobu. Po prohlídce kostela pokračovali v prohlídce města cestou, která vedla od kostelíku dále. Za chvíli narazili na uličku ve které bylo hodně obchůdků se suvenýry. Jana navrhla Filipovi: „Pojďme tam. Určitě v ní najdeme hodně hezkých suvenýrů, které si koupíme před cestou domů.“ Filip neměl žádných námitek a tak do té uličky vešli. Prošli každý obchůdek, který tam stál. V obchodech bylo opravdu hodně věcí. K vidění prodejci vystavili třeba velké šachovnice s řeckými figurkami. Filipovi se velmi líbily. Filip ani Jana se nestačili divit co všechno viděli. Líbilo se jim opravdu skoro všechno. Tak prošli uličku až nahoru, kde se Filip podíval na hodinky a zjistil, že mají ještě dost času. Před nimi se otevřelo několik taveren. Přemýšleli do které jít, nemohli si vybrat. Nakonec je zlákala jedna taverna úplně vlevo.

Našli si místa a sedli si na ně. Po chvilce k nim přišel obsluhující číšník a dal jim jídelní lístek. Filip i Jana si z něj za chvíli vybrali na co měli chuť. Zavřeli jídelní lístky a po deseti minutách k nim přišel číšník s otázkou, samozřejmě v angličtině, co si přejí. Oba mu nadiktovali co chtějí. Samozřejmě mezi tím nechyběl ani řecký salát, který jim přinesli nejdříve. Snědli jej rychle. Čekal ještě na hlavní chod a tu chvíli si ukrátili povídáním. Začal Filip: „Jano, tak co? Líbí se ti tady a to si měla strach, že se ztratíme. Já jsem hned od začátku věděl, že to není tak složité, jak nám průvodkyně říkala na začátku. A kdybychom nešli víc dovnitř tak bychom ani nevěděli jaké ty jsou krásné obchůdky a co se v nich dostane koupit krásných suvenýrů.“ „Rozhodně si nějaké musíme než pojedeme domů koupit. Mi se doopravdy nejvíce líbí ty řecké šachovnice s figurami z řeckých pověstí. Jednu si musíme před odjezdem rozhodně koupit. Vzpomínáš Filipe, jak jsme po nich toužili už při dovolené na Thassosu?“ „Jo vzpomínám. To nám je rodiče nechťeli koupit, že nemáme dost peněz. Teď je to ale pravý opak, Peněz máme až dost. Taky si musíme koupit mořskou hvězdicí. Ty největší jo?“ „Ano tu největší a taky si koupíme nějaké mořské škeble. Víš co si mi tím připomněl?“ „Ne.“ „Jak jsme na Thassosu sušili ty raky, které nám stejně někdo potom ukradl.“ „To jsme se měli dobře co? Jak nám bylo dobře s maminkou a tatínkem. To jsme ještě nikdo nevěděli co se stane v budoucnosti, To jsme ještě nevěděli, že pojedeme znovu do Řecka, ale sami. Kdyby ta doba šla tak vrátit zpátky.“ „Jo měli, ale ten čas bohužel nejde zpátky vrátit.“ přikývla Filipovi Jana a už

veselejším hlasem Filipovi oznámila: „Filipe,podívej se už nám nesou jídlo.“Filip se podíval a viděl,že jim jídlo doopravdy nesou.Rychle se do něj dali a za chvílku ho měli v sobě.Číšník hned přišel s účtem, který Filip zaplatil.

Dali se na cestu zpět domů,protože už neměli víc času,jestli si chtěli prohlédnout a natočit přístav.Cestou zpět Filip skoro celou točil na kameru.Nejvíce točil uličku s obchůdky.Kostel s tržnicí natočil zvenku.Z náměstí šli u tržnice šli k přístavu o jednu uličku víc vlevo.V její půli narazili na obchůdek označený Fast Food⁵.Upoutala je cedule s názvem Gyros.Počkali si ve frontě a po chvílce na ně přišla řada.U okýnka řekli co chtějí a prodavačka se dala ihned do chystání.Viděli,že má v ruce placku a do ní okrajuje maso ze špalíku u kterého bylo topení a dává na to ještě další věci.Sedli si k jednomu ze stolů,který u občerstvení stál.Rychle se dali do jedení a chutnalo jim to výborně.Po jídle zaplatili a šli k přístavu: „To bylo Filipe dobré,že?“ „Jo,musíme do města chodit častěji,abychom si tu dobrotu mohli dávat častěji.“Došli až k molu.To už se začalo stmívat.

Filip zapnul natáčení u kameru začal natáčet.Točili jednu lodičku za druhou.Některé začínaly rozsvěcovat žárovky,které je hezky osvětlovali.Zakotveno bylo velké množství lodí,všechny však měly společné,že byly ze dřeva a malé.Měly jenom jednu palubu a nahoře uprostřed se po schodech chodilo ještě na jednu,která nebyla po celé lodi,ale jenom uprostřed.Filip zvlášť natočil tu ve které jeli na výlet ke třem ostrovům..Druhou lodí,kterou točil více než ty ostatní byla loď Eva se správným kapitánem,který se jim líbil už při předchozí návštěvě města.Kapitán,když viděl,jak se jim ta loď líbí,tak jim pokynul,aby na tu loď vešli a ukázal jim jí.Dovolil jim i aby si sedli na palubu.Filip samozřejmě všechno nahrál,protože se jim to všechno moc líbilo.Na palubě seděli asi deset minut,po kterých se s kapitánem rozloučili.Ten jim ještě na rozloučenou ukázal tetování na pravé paži.Filip to samozřejmě důkladně natočil.Pokračovali v procházce po přístavu a zaznamenávání lodí.Tak došli až na konec mola.Mezitím se už úplně setmělo a lodě,zapnuly všechno své osvětlení,které je krásně osvětlovalo.Proto Filip stále nepřestával s natáčením a cestou zpět točil noční osvětlené lodě.Když došli skoro k Evě,upozornila Jana Filipa: „Filip,mohli bychom natočit tady tu kotvu?“ „Jano,já si myslím,že by bylo lepší ji vyfotit.Na ni nic,co by vyniklo zvlášť na videu není.“Filip přestal

⁵ Je to anglický název pro občerstvení.

natáčet a postavil se Janě ke kotvě a Jana jej u ní vyfotila. Potom pokračovali v cestě po molu, kde už ale nestály žádné plachetnice. Tak došli až k autobusové zastávce a to už hodiny ukazovaly devět hodin večer.

Zrovna viděli příjíždět autobus a tak přidali do kroku, aby ho stihнули. Na zastávku došli právě včas. Rychle nastoupili do autobusu. Filip koupil jízdenku a sedli si na dvě volná místa uprostřed autobusu. Autobus se rozjel. Viděli krajinu, kterou viděli už při cestě do města, jenomže teď byla jiná, tmavá. Denní krajinu jim připomínala jen trochu. Po chvíli cesty zase vyhlíželi z oken autobusu hledali jejich zastávku. Měli strach, jestli ji najdou. Jak už zdaleky viděli obchůdky, pro jistotu Filip zmáčkl tlačítko pro zastavení. Vystoupili a uviděli, že jsou jako poprvé o zastávku dříve. Do autobusu už nenastupovali.

Domů se rozhodli, že půjdou pěšky. Koneckonců to nebyla zase tak dlouhá cesta. Šli po chodníku. Po jeho levé straně vedla hlavní silnice, za kterou už byla příroda. Po levé straně stála zeď. Cesta se nezměnila až k hotelu Kipriotis. To už byl velký hotel, postavili ho daleko větší než, kde bydlel Filip, studia Babis. Ten měl několik pater a to se do něho nešli Filip ani Jana podívat. Filip s Janou věděli, že jim zbývá jenom kousek cesty. Za chvíli viděli jejich supermarket a vedle něj tavernu.

Na pokoji se převlékli do pyžam a šli spát. Usnuli jako obvykle velmi rychle.

Ráno se vzbudili brzy. Vstali ihned. Jana začala chystat snídani. Vzali si ji na balkon, aby měli hezký výhled ven. Filip při snídani Janě navrhnul: „Jano, dneska, když jsme se vzbudili tak brzy, tak bychom mohli jet zase na ty Termály. Posledně se nám tam nakonec přece líbilo. A tu cestu do kopce nakonec si necháme víc času a půjdeme tak abych na autobus nemuseli čekat déle než pět minut.“ „Mi se ale nechce. Žůstaňme dneska u nás na naší pláži. Na Termály můžeme jet jindy. Vždyť tu ještě budeme dlouho.“ „Jedme dneska. Jindy se nám jet na ně už nemusí podařit. Poslechni mě.“ „No tak dobře, abys měl radost. Tak pojedem a natočíme to tam. Posledně jsme sebou neměli kameru.“ souhlasila Jana. Po snídani se dali rychle do chystání věcí, které sebou budou potřebovat. Nechyběl mezi nimi samozřejmě Janin foťák ani Filipova videokamera.

Z pokoje šli rovnou na zastávku, která stála přímo u supermarketu, kde chodili nakupovat. Po chvíli čekání uviděli jet autobus s cedulí Termály, samozřejmě v řečtině a angličtině. Filip s Janou do něj nestoupili, Filip koupil lístky a sedli si na dvě volná

místa. Z okna pozorovali krajinu, kterou projížděli. Po levé straně viděli skály, po pravé svah a moře s malými plážemi. Cesta se po celou dobu nezměnila. Tak dojeli až na zastávku k Termálům, kde z autobusu vystoupili.

Zase šli z kopce. Po levé straně cesty se vypínala skála, která, čím sestoupili níž, tím čněla víc a víc do výše. Po pravé straně naopak se skála svažovala až k pláži. Před pláží narazili na budku, ve které prodávali nanuky. Oba si hned každý jeden koupili, aby je osvěžil, protože je ta cesta docela unavila. Než nanuky snědli došli akorát na místo, kde leželi při předcházející návštěvě Termálů.

Ihned si tam rozložili své věci, aby si někdo to jejich místo nevybral. Filip si vyndal kameru z tašky a začal natáčet okolí. Nejdříve natočil moře, potom natáčel místo, kde seděli, šel také k termálnímu jezírku. Tím pro tuto chvíli dokončil natáčení. Filip si také sedl na deku a připravil se na koupání. Když měli všechno nachystané, ještě si na chvíli lehli, protože si chtěli odpočinout než půjdou do vody. Leželo se jim pěkně, protože sluníčko krásně hrálo a to se jim velmi líbilo. Po dvaceti minutách se už jim do vody začalo chtít.

Vzali si šnorchly s vodními brýlemi a šli do vody. Filip samozřejmě Janě do ní pomohl. Vlažná voda jim udělal dobře, osvěžila je. Rychle začali plavat. Nejprve k termálnímu jezírku. Svět pod vodou se jim líbil víc než ten co vidávali na jejich pláži. Viděli spoustu rybek a hodně mořských rostlin. Plavali docela daleko, ale jenom kolem pláže. Do hloubky ani jeden z nich neplaval. Filip protože chtěl plavat blízko Jana a Jana, protože ještě natolik dobře plavat neuměla. Když je omrzelo plavat dál, vrátili se zpátky. Doplavali až k místu, kde měli věci a Filip řekl Janě: „Jano, zůstaň ve vodě. Já si vezmu kameru a natočím tě ve vodě. Ty jak tě budu točit, plavej kousek, jak jsme plavali my před chvílkou spolu.“ Jakmile Jana uviděla, že má kameru v ruce a točí ji dala se do plavání jak ji Filip řekl. Po pár metrech plavala zase zpátky. Tak to chvíli dělala než uviděla, že již Filip odložil kameru a nenatáčí. Doplavala až ke břehu, kde Filip stál připravený ji pomoci, aby se dostala na pláž, na deku.

Oba si na ni lehli a odpočívali a cítili, jak sluníčko krásně hřeje. Skoro při tom usnuli. Tak jim utekl čas až do jedenácti hodin dopoledne, kdy Jana Filipovi navrhla: „Filipe, pojďme na oběd. Já už mám velký hlad.“ „Tak brzo?“ divil se Filip: „Vždyť je teprve jedenáct.“ „Pojďme už.“ naléhala Jana: „Já mám hlad.“ „tak

dobře.Půjdeme teda hned.Vezmeme si sebou kameru a já tavernu při jídle natočím,at' na ni máme nějakou památku,protože tady asi po třetí už nepojedeme.“Šli do taverny.

V ní ještě skoro nikdo neseděl,protože ještě nenastal čas oběda.Číšník přišel s jídelním lístkem ihned.Filip s Janou si vybrali rychle a číšník u nich byl zase velmi rychle a ptal se jich co si přejí.Oni mu to samozřejmě nadiktovali.Mezitím do taverny přišli další lidé.Po chvilce čekání před nimi stály talířky s řeckým salátem,který si nikde neopomenuli objednat.

Z tavernu šli zase na pláž a tam se natáhli a nechali se vyhřívat poledním sluníčkem.Tak na té pláži usnuli ani nevěděli jak.Probudili se teprve po dvou hodinách.Oba to,že usnuli velmi překvapilo.Když se Filip podíval na hodinky,které nosil na ruce,zjistil,že už je půl druhé odpoledne.Řekl Janě: „My jsme spali celé dvě hodiny.Ted' už musíme rozhodně do vody,abychom si ji ještě užili.

Filip jako obvykle Janě do vody pomohl a tentokrát plavali opačným směrem,než předtím.Vpravo totiž viděli jenom balvany a je zajímalo co je za nimi.Dalo se uprostřed nich proplavat.Vedla tam úzká cestička,kde se dalo částečně proplavat a projít.Vydali se teda tam a za krátkou dobu doplvali k balvanům.Oba se snažili úzkou štěrbinu proplavat.Kousek se jim to dařilo.Pak Filip chytil Janu pod pravou paží,aby jí pomohl ten obtížný úsek cesty přejít.Jana šla po levé noze a Filip ji držel za tu stranu,kde o nohu přišla.To už měli secvičené,jak ji tak Filip několikrát denně pomáhal do vody.Projít jim šlo docela těžko,protože štěrbinu nabyla pro dvě děti vedle sebe dost široká.Nakonec jí,ale prošli a oba pokračovali v plavání dále.Před nimi se otevřelo moře a opuštěná pláž,ke které se dalo dostat jenom po moři.Oba se ne ni chtěli dostat,protože se jim moc líbila.Nad ní se vzpínala skála,která ji pěkně před sluníčkem schovala.Jenomže se před nimi vyskytl problém.Aby se tam dostali,museli by překonat cestu po hloubce a to měl Filip strach.Neuměl by si totiž v takovém případě poradit.Jana na něj ale naléhala: „Poplavme na tu pláž.Já to dovedu.Nic se mi nestane.Uvidíš.“ „Ne to je pro nás moc nebezpečné.Poplaveme radši zpátky.“ „Nebud' zbabělec.Já to dokážu.“řekla Jana a vrhla se do vody.Filip vyděšeně na Janu zakřičel: „Co to děláš Jano.Vždyť se utopíš.Tak dobře plavat ještě neumíš,aby to uplavala.“Jana ale plavala dál.Filip se vrhnul do vody za ní.Jana prozatím plavala bez větších potíží a to Filipa uklidnilo.Za chvilku však viděl jak Jana vyplivuje šnorchl z pusy a začíná lapat po dechu.Nezvládala se

udržet na vodní hladině a začala se topit.Filip se za ní bezhlavě vydal.Před očima mu vybíhaly obrazy,jak se Jana utopí.Rychle plavat za ní.Chtěl jí zachránit.Měl strašný strach.Po pár metrech ji doplaval.Chytil jí pod ramenem a plaval s ní na mělčinu.Cestou viděl mu nahnalo strach,jak viděl,že Jana dost kašle,ale uklidnilo ho „že j Jana naživu..Tak doplaval až na tu plázičku a tam Janu pustil.Jana stále ještě kašlala.Filip měl strach,jestli se ji něco nestalo.Po chvílce kašel našťestí přestal a Filip se jí hned zeptal: „Co se ti stalo?“ „Nabrala se mi voda do šnorchlu a vdechla jsem ji.Jenomže jsem ji potřebovala vykašlat a to jsem v té vodě nemohla a pak už víš.Začala jsme se topit.“ „Vidíš,měl jsem pravdu.Jak tě napadlo jít do hloubky,když ještě neumíš tak dobře plavat.Víš co by se stalo,kdybys se k tobě včas nedostal.Já bych nevěděl co bez tebe dělat.O rodiče jsme přišli.Jediné co nám zbylo,je,že máme jeden druhého.A kdybys byla utopila tak nevím co bych dělal já.Asi bych do té vody skočil taky a utopil se.Vidíš jak nerozumně se chováš.Snaž se mně poslouchat a nedělej hlouposti,protože jediné co nám zbylo je,že máme jeden druhého.Tak si to dobře pamatuj a vícekrát takovéhle už nedělej.Já vždycky vím co říkám.“zakončil monolog Filip a Jana chápavě pokývala hlavou na souhlas,že chápe Filipovu řeč a souhlasí s ní.Na pláži ještě chvílku seděli.Jana myslela na to,co jí Filip před chvíličkou řekl a Filip se ještě vzpomínal na toho šoku,co mu Jana způsobila.Nadávat ji nechtěl,protože věděl,že se Jana potrestala dost sama.

Po asi půlhodině se rozhodli vrátit zpět na pláž.Jenomže Filipa napadlo jak se vrátit na pláž,když po souši se tam dojít nedalo a v moři země brzy klesala.Nakonec se rozhodl takto: „Jano,protože se zpět nemůžeme dostat jinak než po hloubce,budeš muset po té hloubce plavat také.Poplaveš,těsně vedle mě a budeš dávat obzvláště velký pozor,aby se ti nestalo to co předtím.Budeš šnorchl držet pevně v puse a hlavně dávej pozor,abys jej měla stále nad hladinou.“ Jana se řídila přesně podle jeho pokynů,protože ani ona by nechtěla podruhé zažít to peklo ve vodě.Už si totiž myslela,že to nepřezijí.Plavala velmi opatrně.Držela se těsně vedle Filipa.Nakonec našťestí šťastně doplávali na mělčinu k balvanům,přes které Filip Janu převedl.Tak se dostali do moře k jejich plážím.Ještě doplávali ke břehu,na kterém Filip Jako obvykle pomohl Janě z vody ven a lehli si do stínu na svou deku a odpočívali.Stále ještě oba mysleli na to co se mohlo stát a našťestí se nestalo.

Když se po chvilce Jana podívala na hodinky a zjistila kolik je,řekla Filipovi: „Filip musíme jet domů,protože je už půl třetí a nechceme se přece honit jako posledně.“Filip souhlasil.Rychle se dali do sbalování svých věcí.Filip udělal ještě poslední záběry na pláži Termálů a vydali se na cestu zpět k autobusu.Cesta jim ubíhala docela pomalu a dost je oba namáhala.Cestou,poučení od minule si ještě koupili nanuky,aby je cestou osvěžili.Tak šli až nahoru.Cestou se nebavili,protože je cesta dost unavovala.Nakonec ale nahoru pomalu došli a autobus viděli akorát přijíždět.Nastoupili do něj,Filip koupil jízdenky a jeli domů do hotelu..Cesta autobusem jim rychle uběhla,protože je ten den docela zmohl.Ani se nenadali a vystupovali.Došli do jejich pokoje,kde si lehli a odpočívali.asi dvacet minut.

Po té době se šli umýt a převléct do oblečení, které nosili vždy,když chodili ven na procházky po ostrově.Jakmile se připravili vyvstal před nimi otázka kam teď,protože měli ještě docela hodně času.Filip navrhnul: „Mohli bychom jet do města,když máme tolik času.“ „Mi se do něj ale moc nechce,já bych radši zůstala tady.“ „Ale co bychom tu dělaly,vždyť je ještě moc brzy.Nejlépe uděláme,když pojedem do města.Ve městě jsme toho ještě moc neviděli a bude nás to tam bavit.Uvidíš.“ „Nó tak dobře,když myslíš.“nechala se nakonec přemluvit Jana.Vzali si sebou věci, které potřebovali do města a šli na autobusovou zastávku.

Autobus jim za chvíličku jel.Nastoupili do něj a vydali se na známou cestu do města,do kterého po čtvrt hodině cesty dojeli.Vystoupili jako obvykle na molu.

Šli jejich známou uličkou,ale Filip navrhnul,aby zahrnuli doleva.Tam vedla delší rovná cesta.Ještě zahrnuli doprava a před nimi e otevřely vykopávky ze starého Řecká.Jana řekla Filipovi: „Filipe,pojďme se na ně podívat,určitě se nám budou líbit.“ „Já si myslím,že bysme na ně radši neměli chodit.Co když nás tam zavřou.“ „Nebud' strašpytel.Jindy jsi odvázný a teď by ses bál se jít podívat na vykopávky.“Filipa tedy Jana nakonec udolala a vešli do prostou vykopávek, který byl zadarmo přístupný.Viděli různé sloupy a i zbytku řeckých domů a různých jiných řeckých staveb.Filip všechno samozřejmě natáčel na video a Jana fotila věci, které se líbily zase jí.Tak prošli celé vykopávky a čas jim příjemně utíkal a velmi se divili,že než vyšli zpět na ulici uplynula celá hodina.Vraceli se pomalu zpět na molu.

Času měli dost a proto se rozhodli,že se půjdou projít do uličky s obchody.Šli zase jejich známou cestou kolem tržnice a

kostela.Tak se dostali až na ní.Došli až úplně nahoru,cestou si samozřejmě prohlídli všechny obchody,co tam stály.Ještě nic nekupovali,to nechali až na poslední cestu do města.Nahoře za uličkou prošli kolem taveren a pokračovali dál v cestě. Uličkou, která vedla stejným směrem co ulička s obchody.Tak se po chvilce dostali k dalším vykopávkám.Vešli po schodech dovnitř a začali si je prohlížet.Zase se jim moc líbily.Prošli jimi křížem krážem.Nejvíce se jim líbily mozaiky na podlahách, které se docela zachovaly.Neviděli je však celé,protože byly zakryté,aby se neponičili.Jenom jedinou viděli celou a to na ni ještě nesměli vstoupit.Kolem celé totiž stálo zábradlí,aby bránilo vstupu a shora ji chránila před dešti a nepříznivými vlivy střecha.Filip ji celou natočil na video,stejně jako ostatní.Na mozaikách viděli výjevy ze starého Řecka a Říma.Tak prošli další vykopávky a vrátili se zpět na uličku.Už se začalo stmívat.

Protože Filipovy hodinky,na které se Filip po vstupu na uličku podíval ukazovaly už tři čtvrtě na osm večer,se začali vracet zpět do přístavu ,aby jeli domů.Cestou Jana navrhnula: „Filipe,dneska bychom mohli zajít na večeri do naší taverny Eukalyptus.Co tomu říkáš?Já si myslím,že to je dobrý nápad:“ „To bychom mohli,abychom se s jídlem nemuseli honit.“přisvědčil Filip a pokračoval otázkou: „Co budeme dělat zítra?“ „Já mám návrh.Mohli bychom jet na další vykopávky do Asklepeionu.“ „Tak tam pojedeme.Vezmeme si sebou zase kameru a ty si vezmeš foťák.Odpoledne nepůjdeme vůbec na pláž a po obědě si zdřímáme jenom na chvilku a hned pojedeme do Asklepeionu.“ „Já už se na zítřek strašně moc těším.“rozjásaně řekla Jana.Pokračovali v cestě na molo.Došli k obrazu na nároží domu,kde věděli,že mají zahrnout ke kostelu,ale Jana navrhla: „Filipe,pojďme se podívat ještě dolů ,tam jsme ještě nebyli.Času máme docela dost.“ „Tak dobře.“přikývl Filip a šli se podívat do kratší dolejší části uličky.Prošli tam zase všechny obchody.Když došli na konec vrátili se zpět k nároží domu,na kterém byl pověšen obraz.Vraceli se kolem kostela a postranní uličkou vedle tržnice.Došli na náměstí odkud se vraceli kolem obcerstvení,kde si nezapomněli koupit Gyros, který jim velmi chutnal.Sedli si na lavičku ke stolu a snědli Gyros.Jakmile dojedli pokračovali setmělým a osvětleným Řeckem na molo k autobusové zastávce. Za chvilku tam došli a rozhodli se,že ještě před cestou domů se podívají na lodě a projdou po přístavu.

Prošli se kousek kolem dřevěných lodí a pak Jana navrhnula: „Filipe pojďme se podívat také na druhou stranu

přístavu.Tam jsme se ještě moc neřvali a neprocházeli.“ „To je dobrý nápad.“přisvědčil Filip a dali se do cesty tam.Vraceli se zase kolem dřevěných lodí a pokračovali přístavem dál.Až došli ke zdi,zabočili doleva.Po chvilce cesty uviděli velkou loď-trajekt.Filip ihned vytáhnul kameru a začal ji natáčet.Jana si udělala její fotku.Viděli jak do ní nastupují lidi a vjíždějí auta.Filip to samozřejmě všechno pečlivě zaznamenával videokamerou.Po dvaceti minutách se začal zvedat nástupní můstek a loď se začínala rozjíždět.Po dalších asi pěti minutách už loď začínala mizet z obzoru a Filip,když se podíval na hodinky,zjistil: „Jano,my musíme jít rychle na autobus,protože je třičtvrtě na devět a ,abychom stihli dojet do tavernu ve slušnou dobu a oba jsme za dnešek dost unaveni.“Dali se do rychlejší chůze a za chvilku došli na autobusovou zastávku.Filip se podíval a jízdní řád a uviděl,že autobus jel před třemi minutami a další pojede až za osmnáct mnut.Ihned to sdělil Janě a ani tu to nenadchlo.Filip navrhnul: „Jano,mohli bychom se mezitím projít na další zastávku.Není daleko.“Šli,protože se jim nechťelo jenom tak čekat na zastávce a nic nedělat.Po pravé straně míjeli taverny.Některými procházeli,protože měli židličky až na chodník.Kolem nosíku Filipa a Jany se linuly líbezné vůně a viděli hodně rozmanitých druhů jídel.Několikrát si říkali,že v té nebo oné taverně zůstanou na večeři a do Eukalyptu půjdou někdy jindy.Nakonec se ale vždycky rozhodli pokračovat v cestě a nezůstávat na večeři.Tak došli až na konec pásu taveren,který se linul podél celého pobřeží.Přešli silnici a dostali se na konec přístavu.Zrovna míjeli malíře a u lidí,kteří malovali na lidi napodobeniny tetování.Jana na Filipa naléhala: „Filip,nech mi to udělat.Mi se to moc líbí.“ „Ne Jano ty si to nenecháš dělat.Ani to není hezké.“ „Ale mi se ta napodobenina tetování moc líbí.“ „Ani nemáme moc času.Za patnáct minut jede autobus.“ „Však pojede ještě další.Času máme ještě dost.Já si chci prostě na ruku nechat něco namalovat.“ „Ale já jsem řekl,že nenecháš a ty mě poslechněš.“ „Moc,tě Filipe prosím.Dovol mi to.Já to tetování hrozně chci.Ani nevíš jak po tom toužím.Udělej mi něco pro radost.Moc tě Filipe prosím.Jestli mi to dovolíš budu až do konce dovolené moc hodná a nebudu už nic jiného chtít.“Filip viděl,že mu už jiná možnost než Janě dovolit,aby si nechala napodobeninu tetování na ruku udělat: „No tak dobře.Tak si to nechej teda udělat.Jak vidím tak mi nic jiného nezbyvá.“ „Jé ty jsi ale Filipe hodný.Moc ti děkuji.“Zajásala Jana vlepila Filipovi jako vděčnost jednu pusu.

Počali než dokončí toho co měl jeden umělců před Janou a Jana si sedla na židli, která tam na dlažbě u přístavu stála. Jana mu řekla anglicky co chce a on ji ukázal katalog ze kterého si vybrala, který obrazec na ruku chce. Jana si vybrala ten, který se ji nejvíc líbil a umělec se dal do práce. Filip samozřejmě všechno sledoval. Místy zapnula kameru a něco z umělcovy práce natočil, aby i na to měli nějakou trvalou památku. Tak jim uběhla celá půlhodina a Janino „tetování“⁶ se blížilo ke konci. Když umělec svou práci dokončil Filip zaplatil a pokračovali v cestě k další autobusové zastávce.

Jana Nadšeně řekla Filipovi: „Že to mám moc hezké Filipe. Mi osobně se ten obrázek moc líbí. Jenom škoda, že po čase zmizí a nic mi na té ruce nezůstane.“ „Jednou budeš ráda, že to na ruce nemáš natrvalo a, že to zmizí.“ Prošli pod velkým obloukem a zahrnuli doprava. Po pravé straně stály různé obchody a po levici viděli moře, městské pláže, které byly opuštěny. Neviděli na nich skoro ani živáčka. Tak došli až na další autobusovou zastávku, kde počkali a další autobus, který jim jel velmi brzy. Už za pět minut.

Nastoupili do něj a sedli si na volná místa a další z dobrodružných cest potmě domů mohla začít. Do půlky cesty seděli klidně, ale pak začali sledovat bedlivě cestu, aby nepřejeli zastávku na které mají vystupovat. Nakonec vystoupili opět o zastávku dřív.

Nenadchlo je, že mají před sebou ještě další kus cesty. Šli celí unavení jejich již známou cestu. Velmi si oddechli, když uviděli hotel Kipriotis. Celí malátní únavou došli do Eukalyptusu a sedli si na jedno z volných míst. Po chvilce čekání přišel jejich oblíbený číšník a donesl jim jídelní lístek, aby si vybrali na co budou mít chuť. Oba si vybrali. Mezitím jim přinesl tradiční předkrm a džbán studené vody. Po několika doušcích už byli svěžejší. Netrpělivě čekali na své jídlo. Nakonec se jej dočkali a s chutí všechno snědli. Když dojedli, zdálo se jim doba než číšník přijde nekonečná. Tak je ten den unavil. Číšník po chvilce ale přišel a Filip zaplatil. Hezky se s nimi rozloučil.

Oba už velmi pospíchali na pokoj, kde se stačili jenom převléct a už usnuli tvrdým spánkem.

Další den si pěkně pospali. Vzbudili se až v půl desáté dopoledne. Po chvilce si uvědomili, že je neděle a tak začali společnou motlitbou za rodiče. Po ní se pomodlili jejich každodenní motlitby každý zvlášť. Trochu při vzpomínce na rodiče

⁶ Jedná se o umění Henny-Tattoo

posmutněli. Zvláště, když si uvědomili, že právě před měsícem nastalo jejich nejtěžší životní období, kdy poprvé zakoušeli život bez rodičů. V posteli na ně ještě čtvrt hodiny vzpomínali a pak se Jana dala do chystání snídaně, kterou měla hotovu během chvilky. Nasnídali se a balkoně a pak si v největší rychlosti začali chystat věci na pláž. Filip si chtěl sebou vzít kameru, ale zjistil, že je úplně vybitá. Dal tedy baterii nabít. Jana se podívala do ledničky a tam uviděla, že otevírá poslední láhev s vodou. Řekla Filipovi: „Filipe ještě na pláž nemůžeme. Dochází nám voda. Musíme ji zajít koupit.“ „Cože? To se na pláž dneska skoro nedostaneme.“ „Bohužel. Já za to nemůžu. Já bych taky raději šla na pláž a nešla nic kupovat, ale musíme.“

Z obchodu se na pokoj vrátili za dvacet minut. Dali si flašky s vodou chladit do lednice a konečně šli na pláž. Sluníčko už pěkně hrálo. Na pláž šli největší možnou rychlostí. Stihli na ni dojít za deset minut. Velmi se za tu dobu zpotili a tak se velmi těšili na chladivou vodu, kterou měli. Rozložili si své věci na pláž a nakrémovali se.

Potom pomohl Filip Janě do vody a dali se do plavání. Studená voda je osvěžila. Plavali jejich obvyklou trasou směrem doprava kolem pláže. Pod vodou sledovali mořský život. Tak plavali celou hodinu po které si lehli na deku na pláž a nechali se vyhřívat sluníčkem, jehož teplo jim bylo velmi příjemné. Tak tam leželi dost dlouho až do poledne, kdy Filip rozhodnul: „Jano musíme jít domů, abychom se zase nespálili a neměli zkažený konec dovolené.“

Sbalili si své věci a šli na pokoj, kde Jana udělala oběd, po kterém si lehnuli. Filip, ale natáhnul budík, aby měli dost času jet do Asklepeionu. Spali jenom půl hodiny. Oba by spali ještě déle, ale nemohli, protože by nestihli vykopávky. Oblékli se a Filip si dal baterii do kamery, aby mohl natáčet. Vyměnil rovněž pásek v kameře, protože ten předešlý měli celý zaplněný událostmi z dovolené. Jana si chtěla vzít foťák, ale rovněž zjistila, že baterie došla. Museli se tedy smířit pouze s videokamerou.

Šli na autobus, který jel do centra na známou zastávku k hotelu Kipriotis. Autobus jim akorát jel. Nasedli do něj a čekali než je doveze do centra. V centru vystoupili a podívali se na jízdní řád autobusu do Asklepeionu. Uviděli, že jim jede za půl hodiny a tak Jana navrhla: „Filipe nemohli bychom si než nám pojede autobus zajít na Gyros. Mám na něj velkou chuť.“ „Vidíš, to je dobrý nápad. Já na něj mám také chuť. Při tom nám rychle uteče čas než přijede autobus. Šli uličkou na Gyros ke stánku, který znali. Prodávačka je

rychle obsloužila,zvládala to rychleji,protože měla sebou teprve sedmiletou holčičku, která nosila jídlo zákazníkům.Filipa a Janou také obsloužila.Sedli si ke stolku a snědli Gyros.Když dojedli, zbývalo jim už jenom něco málo přes deset minut ,aby došli k autobusu.Na zastávku došli přesně včas.Autobus už přijížděl.Nastoupili do něj,Filip koupil lístky do Asklepeionu a posadili se na volná místa.Strach,že by přejeli zastávku,kde mají vystoupit neměli,protože jako konečnou měl autobus právě zastávku Asklepeion.Cestou se rozhlíželi z oken a vnímali město kolem.Viděli různé obchody,hotely a jiné budovy a samozřejmě také řeky s turisty na chodnících.Cesta autobus se různě kroutila.Jednou jim připadalo,že tam tudy už jeli.Nakonec dojeli do Asklepeionu.

Vystoupili z autobusu a vydali se jedinou možnou cestou, která tam vedla.Kolem ní rostly různé vysoké stromy.Cesta jim připadala dlouhá až se před nimi rozevřel pohled na vykopávky,před kterými stála pokladna.Filipa i Janu pustili bez placení,protože viděli,že jsou ještě malé děti a ty mají vstup povolen zadarmo.Dostali ještě plánek s anglickými popisky vykopávek.Filip si hned připravil kameru a začal natáčet.Prošli všechny vykopávky některé s jim líbily více jiné méně.V půlce prohlížení už Jana projevila svou únavu: „Filipe,nemohli bysme si Na chvilku sednout,já jsem už unavená a potřebovala bych si odpočinout.“ „To je dobrý nápad.Já jsem také unavený a ani mě to nenapadlo.“souhalsil Filip.Sedli si pod skálu, která tam stála.Jana vytáhla vodu a oba se s chutí napili.Jana se při tom zeptala Filipa: „Filipe,jak se ti tu líbí?“ „Není to nejhorší.Ve městě jsme viděli víc a hezčích vykopávek,ale tady je k těm vykopávkám zase popis.Ve městě jsme o tom co jsme viděli nic nevěděli a tady víme co vidíme.“ „Ve městě stály doopravdy hezčí vykopávky než tady a mi se tady tyhle.“a ukázala na vykopávky,které tam stály, „skoro vůbec nelíbí.Nikde žádná mozaika.Jenom sloupy jsme ve městě neviděli.Jinak tady není nic nového.Ještě,že jsme mohli jít zadarmo,jinak by mně mrzelo,že jsem jim tady něco dala.“ „Tak co odpočala sis už Jano?“ zeptal se Filip. „Počkejme ještě pět minut.“ „Tak dobře.To se nám ta dovolená chýlí ke konci.Ve čtvrtek už zase odlétáme zpět domů.“ „To už bude doopravdy tak brzy.“ „Jo bude.“ „Já,kdyby to záviselo na mně,tak bych v řeky zůstala klidně natrvalo.“ „Jenomže to nejde a stejně by se ti život tady po nějaké době omrzel a chtěla bys jet domů.Víš jaké je na to přísloví?“ „Jo všude dobře,doma nejlépe.Jenomže to přísloví platí u jiných lidí ne u nás.Domov nám bude už na vždycky připomínat rodiče.“ „Dome

budeme muset také dávat pozor,aby nás neodhalili,že nám rodiče umřeli a že žijeme naprosto sami.Bez dozoru dospělé osoby.Kdyby se to někdo dozvěděl,tak se dostaneme ihned do dětského domova a na volnost,ktitou máme bychom jenom vzpomínali.“ „Už bychom mohli vstanout a pokračovat v prohlídce.“zakončila rozhovor Jana.Oba vstali a pokračovali v prohlídce vykopávek.Za dvacet minut vycházeli branou Asklepeionu ven na autobus.Jana se šla rychle podívat do jízdního řádu a šla říct Filipovi: „Filipe autobus nám jede až v půl čtvrté.Ten předešlý nám právě před chvílkou ujel.Představ si,kdybych vyšli o sedm minut dříve,tak jsme ho stihli.“ „To je ale směla.No co se dá dělat.sedneme si tady na lavičku a počkáme ne něj.“sedli si na lavičku a Filip pokračoval: „Zítřka bychom měli jet do města nakoupit nějaké suvenýry,protože v úterý pojedeme na výlet k sopce na ostrov Nissiros a ve středu už budeme balit a na delší výlet do města už nebude čas a ve čtvrtek odlítáme.To se stihneme jenom projít po okolí a do města jet to už nepřipadne v úvahu.Tak co tomu nápadu říkáš Jano?“ „Asi to uděláme jak ty chceš.Já už začínám mít pomalu strach z letadla,aby s námi nespadlo.“ „Žádné letadlo s námi nespadne,protože letadla jsou bezpečná.Nic se nám nestane.Navíc máš na strach z letadla ještě minimálně tři dny čas.Ted' si ještě uživej toho,že můžeme být na dovolené v Řecku.“Tak jim utekl čas než autobus přijel.

Nastoupili do něj a vydali se na cestu do centra.Zase pozorovali z oken autobusu město až dojeli na molo,kde vystoupili.Jana se zeptala Filipa: „Kam půjdeme.Všude,kde jsme mohli jít,tam jsme už šli a času máme dost.“ „Já bych navrhoval jít se podívat do uličky s obchody a začít si vybírat suvenýry,kté si zítřka koupíme.“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Jana.Šli uličkou,kde prodávají Gyrosy,samozřejmě si každý jeden koupil a hned snědl.Pokračovali až na náměstí k tržnici,do kté vešli.Kolem stánků s ovocem prošli nevšímavě.Všímat si začali až stánků na konci tržnice,kde prodávali suvenýry.Vedle jednoho z nich měli vystavené koření.Janě se hodně líbily pletené ošatky s hodně druhy koření.Nejvíce se jí líbily malé flaštičky s různými věcmi,kté ošatky obsahovaly.Jana navrhla Filipovi: „Kupme si nějaké ošatky.Mi se líbí.“ „Nechme kupování až na zítřek.Kdybychom kupovali všechno bez rozvážení,tak bychom to pak neměli kam dát.Víš,že se nám tady líbí spousta věcí.Dneska si všechny obchody projdeme a rozhodneme se co si zítřka koupíme.Víš co?Budeme si všechno co si chceme koupit zapisovat.Tak si nejlépe zapamatujeme všechno a dobře se rozhodneme.“Filip zašátral v kapse jestli v ní

něco na psaní nemá a našel,ke svému překvapení kapesní počítač.Zapnul ho a fungoval.Spustil jednoduchý textový editor a začal si zaznamenávat co mají v úmyslu koupit.Jako první zapsal ošátku s kořením,co chtěla Jana.Dále v tržnici narazili na mořské lastury a hvězdice.Oboum se jim líbily lodičky z lastur.Tak jim rostla řada všeho co chtějí nakoupit v tržnici.Když z ní vyšli ven pokračovali v cestě k obchodní uličce kolem kostela.U kostela stál rovněž jeden krámeček.Před nim Jana viděla ještě pestřejší ošátky.Jana si je prohlížela a nemohla se rozhodnout, které si koupí.Jestli ty v tržnici,nebo tyhle tady.Zeptala se Filipa: „Které si ti Filipe více líbí?Já se nemůžu rozhodnout,jestli si koupím ošátku v tržnici nebo tady.“ „Však do zítřka máš na rozmyšlenou času dost.Mě se neptej, které si ti líbí víc,protože mi připadají obě stejné.“ „V žádné z nich jsem ,ale neviděla nic na Gyros.No snad ještě někde uvidím.“konstatovaka nakonec Jana.Pokračovali do uličky s obchod.V nich se každému líbilo něco.Tak před nimi vyrostla další řádka věcí, které si chtějí koupit jako suvenýry.Líbily se jim různé sochy samozřejmě jejich vysněné šachovnice s řeckými figurkami.V každém obchodě jich měli hned několik.Všechny se jim líbily.Jenom si vybrat tu pravou a nejhezčí.Každá však dost vážila a proto museli omezit výběr na malé šachovnice,což se jim nechtělo,ale neměli jinou možnost.Tak se dostali doprostřed uličky,kde ji křižovala jiná ulice.Filip navrhnul Janě: „Jano,pojd'me se do té uličky.“a ukázal na ni.“ „Pojd'me tam až cestou zpátky Filipe.To bude lepší.“ „Ne půjdeme do ní teď.“ „No tak dobře.“Zahnuli doprava a dali se do prohlížení uličky.Nestálo na ní už tolik obchodů,jako na té po které šli před chvilkou,ale také tam nějaké byly.Po chvilce,když zjistili,že se dostávají zpět k molu,řekla Jana: „Filipe,vrátíme se zase na uličku s obchody.Tady se dostaneme zase k molu.“Filip neměl námitek a tak po chvilce cesty stáli na uličce,ze které zahnuli.Pokračovali v prohlídce obchodů.V jednom se Filipovi hodně zalíbila peněženka: „Jano,že je hezká.“hned si ji s Janou prohlížel a Jana: „Ukaž mi ji.Je ta je hezká.Mi se taky líbí.Zítřka si ji kup.A podívej Filipe,tady mají taky jednu co se mi líbí.“Filip se podíval,ale nelíbila se mu: „Ne ta se mi nelíbí.Tu bych si rozhodně nekupoval.“ „Mi se ale líbí.Asi si ji zítra koupím.Nebo si mám koupit radši tuhle.“a ukázala na jinou. „Tahle už je lepší.Tu si kup.“ „Já si asi koupím tu první,nebo tu druhou.Hele Filipe.Ta se mi líbí ještě víc.“a ukázala na další, kterou si začala ihned prohlížet.Filip už začínal mít návštěvy v tom obchodě docela dost,ale snažil se ovládnout a nedát nic najevo. „Co říkáš? Mám si ji koupit.“ „Tak třeba tu ,ale pojd'me už konečně ven z toho

obchodu.Mě to tady už vůbec nebaví a zítra je taky den.“ „Jenomže zítra si už nemůžu vybírat.Zítra musíme kupovat a být rozhodnutí co si koupíme,Tak se musím dneska rozhodnout, kterou z těch třech co se mi tak líbí.“a pokračovala v prohlížení.Filipovi se nechtělo čekat a ovládal se,aby nezačal dělat nějaké nerozumnosti,ale když uviděl a uslyšel: „Filipe a co říkáš téhle?“nedokázalo Filipově výbuchu již nic zabránit.Vzal peněženku a vyvedl Janu z obchodu,natolik se ještě ovládl,aby nezačal dělat v obchodě nerozumnosti.Na ulici už ale nevydržel: „Jano copak si myslíš,že mám chuť strávit celý večer v obchodě.Já jsem ti říkal ať jdeme,ale ty nic.Jakoby se nechumelilo,stále si prohlížíš peněženky.samé peněženky,pořád jenom peněženky nic jiného.Že já jsem chtěl už pryč tě nezajímá! Pořád jenom ty,ty,ty!!Pořád se o tebe člověk stará.Pořád na tebe musím dávat pozor!“hřímal Filip,ale Jana jej pěkně usadila: „Já? Ne.To teďka chceš,aby bylo všechno po tvém ty.Ne já,ale ty.“Filipa ten Janin klidný hlas ještě více rozzuřil.Nevěděl co má vzteky dělat.Nejhorší bylo vědomí,že nemůže dělat co chce,protože je na cestě mezi lidmi,ale zuřivost v něm vřela stále víc a víc.Chtěl by vybuchnout,jenomže neměl jak.Tak došli až na konec uličky a Filip šel pořád dál.Jana jej následovala.Filip nevěděl vzteky co dělá.Jana za ty roky co s Filipem žila,věděla že není radno v takových to chvílích na něj vůbec mluvit nebo dorážet a že potřebuje vybit někde v zlobě nashromážděnou energii a že ji nemá kde vybit.Na konec jej vztek začal pomalu přecházet a začal se uklidňovat.Tak došli až na konec ulice k vykopávkám,kam už jednou došli.To Filipa vztek úplně přešel a uvědomil si svoji směšnost a rychle se Janě omluvil: „Jano,promiň mi ten výbuch.Já nechápu jak se to mohlo stát.Já ti slibuji,že se již nikdy nic podobného nestane.“ „Neslibuj co nemůžeš splnit.“ „No dobře.“Šli zase usmíření zpátky do uličky s obchody a vraceli se na molo.Do obchodů již nešli.Než došli na molo utekl čas až k osmé hodině večerní a začínalo se stmívat.

Filip navrhnul Janě: „Jano co říkáš,že bychom si zašli na oběd to té italské restaurace.“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Jana a zašli si na večeři.Oba měli velký hlad.Restaurace působila příjemným dojmem a oba se v ní dobře najedli.Po večeři je už nenapadlo co by měli dělat a proto uspěl návrh Jany, které se zavíraly víčka,protože se odpoledne moc neprospali,aby jeli domů,že akorát stihnou jak vystoupí zavolat Svát'ovi.

Autobus jim jel brzy.Nastoupili do něj a nechali se vézt do hotelu,kde opět vystoupili o zastávku dříve.Filip se podíval na hodinky a zjistil,že je za tři minuty devět.

Vytáhl mobil z kapsy, vytočil Svátovo číslo a počkal než Svátá telefon zvedne. Ozval se obvyklý pozdrav: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svátó.“ „ozval se hned Filip. „Jak ses měl Filipe ty celé tři dny co jsme spolu nemluvili?“ „Dobře. Jako vždycky. Je tady příjemně. V pátek jsme jeli do hlavního města a našli jsme v něm jednu uličku plnou krámků. Nejvíce se nám líbily šachovnice s řeckými figurkami. Jednu si rozhodně zítra chceme koupit jako suvenýr.“ „Zítra? Vždyť odjíždíte přece až ve čtvrtek.“ „Jenomže v úterý jedeme ne výlet na ostrov Nissiros, kde uvidíme sopku a ve středu už začneme balit a nebude čas jet do města kupovat nějaké suvenýry. Proto je koupíme již zítra.“ „Tak to je v tom případě rozumné rozhodnutí. Filipe. A co jinak. Co jste dělali v sobotu?“ „V sobotu?“ řekl zamýšleně Filip. „Jo už vím. My jsme jeli ještě jednou na termály se vykoupat. My jsme plavali k jedné plži kolem balvanů a já jsem Janě říkal, ať tam neplave, že je tam hluboko, jenomže Jana neposlechla a málem se utopila. Naštěstí to dobře dopadlo a nic ji není. Ještě teď se mi dělá špatně, když si na to vzpomenu a jsme rádi, že je to šťastně za námi. Dneska dopoledne jsme plavali na pláži u hotelu a odpoledne jsme jeli se podívat na vykopávky do Asklepeionu. Moc se nám nelíbily. Mnohem hezčí jsme viděli ve městě. Tam byly i mozaiky, které se nám moc líbily. Samozřejmě jsme se snažili co nejvíce nahrávat, abychom ti mohli co nejvíce věci ukázat až přijedeme. Což bude už brzy. Moc se domů netěšíme. Nejraději bysme tady zůstali ještě moc dlouho. Jenomže to nejde. Musíme jet ve čtvrtek domů. A jak se máš ty Svátó?“ „Já. Nijak zvláštně. Jako každý jiný den. Jenom tady není takové strašné horko jako v předcházejících dnech. Ted' je chladněji a dost přšelo. Jenomže zase hlásí od úterka, že bude opět horko a to moc veliké. Pořád taky někde jezdím autem. Jinak tady nic nového není. Vše je při starém. Dej mi Filipe taky Janu.“ a Filip předal telefon Janě: „Ahoj Svátó.“ „Ahoj Jano. Jak se máš. Slyšel jsem od Filipa, že jsi se málem utopila. Jak se ti to stalo?“ „Plavala jsem tam, kde mi Filip zakázal a voda se mi dostala do šnorchlu a já ji vdechla. Potřebovala jsem se vykašlat, jenomže to na té hloubce nešlo a to jsem se začala topit. Filip za mnou rychle plaval a zachránil mne. Ted' už určitě dám vždycky na jeho rady. Víím, že to se, mnou myslí dobře a budu ho vždycky poslouchat.“ „To je moc dobře, že jsi sama uznala svou chybu a že se již nebude nikdy opakovat. To jsem rád. A jinak už mi nic nepovíš?“ „Já už nevím co bych ti řekla. Všechno co se tady stalo ti již řekl Filip.“ „Tak dobře. Asi bude nejlepší, když dnešní hovor ukončíme. Ted' jenom, kdy si zase zavoláme.“ „Já si myslím, že to

bude nejlepší ve středu.Den před tím než odjedeme.To se taky domluvíme o příjezdu domů.“ „Tak dobře.Ahoj Jano“ „Ahoj Svátó.“rozloučila se Jana a zavěsila.Dala telefon Filipovi.

Mezitím došli až ke studiím.Vešli dovnitř a převlékli se.Sotva si lehnuli do postelí spali až do druhého dne.

Ráno se vzbudili a nasnídali.Po snídani se převlékli do plážového.Filip si sebou vzal kameru,aby mohl natočit jejich předposlední den na pláži.Jakmile se připravili vyrazili na pláž.Ten den sluníčko obzvláště hřálo.Asi chtělo Filipovi a Janě vynahradiť,že ve čtvrték musejí opustit Řecko což se ani jednomu z nich samozřejmě nechťelo.Vždyť tady měli všechno co si přáli.Jenom jedno jim tady chybělo –domov.Jenomže ten jim připomínal smrt rodičů, která pro ně byla stále velmi bolestná.Tak došli na pláž,kde si na svém oblíbeném místě rozložili věci.

Oba se ihned nakrémovali,aby neměli poslední dny dovolené zkažené,tím že se ještě spálí.Oběma jim to stačilo,první den.Nyní si dávali pozor.Lehli si nejdříve na deku a nechali se sluníčkem vyhřívát.Po dvaceti minutách však Filip navrhnul Janě: „Jano,teď se půjdeme do vody vykoupat jo?“Jana souhlasila a proto šli oba ihned do vody.Filip Janě jako obvykle pomohl.Plavali jako obvykle.Po plavání si zase lehli na sluníčko a vyhřívali se.Tak jim uteklo celé dopoledne a ani se nenadali a museli jít zpět do svého pokoje.Moc se jim nechťelo,protože věděli,že se jejich odjezd velmi rychle blíží.Na pokoji si uvařili oběd,po kterém si lehli a usnuli.

Odpoledne se vzbudili docela pozdě ,až ve čtyři hodiny.Rychle se začali oblékat,aby stihli nakoupit dost suvenýrů.Filip sebou vzal počítač do kapsy ve kterém měli zaznamenáno co všechno si chtějí koupit.Cestou na autobus se bavili o tam co si z té řady co mají zaznamenánu koupí. „Filipe já bych určitě koupila velkou mořskou hvězdici a nějaké škeble.“ „Já asi taky,ty dvě věci určitě koupíme.A víš co bysme ještě měli koupit?“ „Ne.“ „Tu lodičku z těch škeblí.Ta se mi tam moc líbila.Jo a co tu šachovnici.Já si myslím,že i když se nám tak moc líbí,že bysme si ji neměli kupovat,protože i ta nejmenší je dost těžká a uvědom si,že poneseme sebou dost těžkých věcí celou cestu domů a možná až na nádraží v Zákoutí na nás bude čekat.Jinak všechno po celou cestu poneseme my.“Mezitím došli až k autobusové zastávce a nastoupili do autobusu,který akorát jel.

V něm pokračovali v rozhovoru o tom co si sebou koupit domů. „Filipe,já si myslím,že šachovnici bychom si měli určitě koupit,Mi se nezdála tolik těžká,abychom ji neunesli.Pamatuj

Filipe,že zavazadla máme lehčí,protože jsme snědli skoro všechno jídlo.“ „Ale tu šachovnici .Já nevím.Já bych ji radši nekupoval.Ještě se nám cestou domů rozbije.No uvidíme.A co dál si chceme koupit?“ „Ještě peněženky a já si chci koupit ošatku kořením.“ „Tak už sis vybrala,ktou peněženku si chceš koupit?“ „Vybrala.Koupím si tu prostřední.Ta se mi líbila nejvíce.“ „Já si nemám z čeho vybírat.Mi se líbí ta,co jsem ji viděl jako první.A už sis vybrala,kde si budeš kupovat tu ošatku s kořením?“ „Já si asi koupím tu v tržnici.Ta se mi nakonec líbí nejvíce.A co?Filipe?Koupíme si nějakou sošku jo?“ „Asi ano.Nejvíce se mi líbí ta ruka co svírá děťátko.Taky nesmíme zapomenout na nějakou řeckou hudbu.Pamatuješ,posledně,když jsme jeli do Řecka,tak jsme si taky koupili CD s řeckou hudbou a moc se nám pak líbilo.“ „Jo určitě si nějaké koupíme.A to je už asi vše co si tady koupíme.Mě už nic jiného nenapadá.“ „A co nějaký dárek pro Svát'u.Ten si žádný suvenýr odtud nezaslouží?“ „Zaslouží.Jak jsme mohli na něj zapomenout.No ještě,že sis Filipe vzpomněl.“Tak dojeli až na molo,kde z autobusu vystoupili.

Z mola šli kolem občerstvení,kde si koupili Gyrosy.Jedli je cestou než došli k tržnici,kde začali nakupování suvenýrů.Prošli celou tržnicí až na konec,kde si Jana koupila ošatku s kořením a oba malou mořskou hvězdici a velkou mořskou hvězdici,několik lastur a lodičku z nich,ktará se jim moc líbila.Z tržnice namířili rovnou do uličky z obchody.Jana Filipovi připomněla: „Filipe,měli bychom koupit také nějaké polednice.Co říkáš?“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Filip.Cestou se dívali po pěkných pohlednicích,ktaré si chtěli koupit.Tak došli až na uličku s obchody,kde chtěli udělat největší nákup suvenýrů.Procházeli jeden obchod za druhým a kupovali věci,ktaré se jim líbily.Tak nakoupili několik sošek nepočítatelně pohlednic.V jednom obchodě je zaujaly karty s obrázkem Kosu.Ty si rovněž koupili.V obchodech viděli různé šachovnice.Uvažovali,ktou si koupí,protože měli opravdu velký výběr.Nakonec v jednom obchodě našli jednu malou a docela lehkou šachovnici,ktou koupili.Ještě si koupili peněženky,ktaré si včera vybrali a začali se vracet na molo.Filip měl plné ruce.Skoro tu kopy věcí,ktaré si koupili nemohl unést,jak to všechno bylo těžké. „Docela se nám ten nákup vydařil Filipe,že?“ „Jo vydařil.Jenom jsme udělali hloupost,že jsem ti nedal sebou batoh,abys mi pomohla něco nést,protože toho je doopravdy hodně a jak to má jeden člověk unést.“ „Však to Filipe zvládneš.“ „Jo,ale pojedeme hned už domů a na večeri si zajdeme do našeho

Eukalyptusu.“ „A nešlo by ,abychom zůstali ve městě.“nesměle prosila Jana. „Já bych také rád ve městě zůstal jenomže to nejde.Já nezvládnou tu kupu věcí vláčet celý večer.“ „No tak dobře.“Pomalu došli až k autobusové zastávce,kde počali na autobus.Začínalo se stmívat. „Tak dneska Jano určitě nevystoupíme dřív.Dneska rozhodně vystoupíme včas.“ „Dneska je vidět ještě dobře,tak to by bylo abychom nevystoupili včas.“

Mezitím přijel na zastávku autobus.Filip s Janou do něho nastoupili a ledovali cestu, která vypadala jinak než jak ji znali,když se po setmění vracívali na pokoj.Dívali se z oken až nastala polovina cesty,začali se dívat pozorněji,aby včas uviděli hotel Kipriotis.Uviděli obchůdky,kde vždycky vystupovali,ale nevystoupili tam.Za chvílku uviděli hotel Kipriotis.Filip zmáčkl signalizaci,aby řidič autobusu na zastávce vystoupil.Když autobus zastavil uviděli obchod,kde chodí vždycky nakupovat a vystoupili.Poprvé správně.Došli na pokoj,kde všechny věci, které si toho odpoledne koupili vyložili a pořádně si je prohlídli.

Prohlížení jim trvalo asi půlhodiny,po které chtěli jít na večeri do jejich oblíbené taverny.Tu se Filip rozpomněl: „Jano,my si musíme dneska nachystat věci na zítřek,protože zítra jedeme přece na výlet na ostrov Nissiros.“ „Máš pravdu Filipe.“zarazila se Jana a pokračovala: „Tak to si než půjdeme na večeri musíme nachystat věci,protože potom budeme dost unaveni a věci bychom si nenachystali.“Filip zkontroloval kameru,jestli je dost nabitá a jestli je v ní dost pásku.Nabitou ji měl dost a pásek si nachystal sebou pro jistotu jeden navíc.Jana si přichystala svůj foťák.Když se dívala jestli má dost místa v paměti zjistila,že ji zbývá ještě jenom pět snímků,proto se Filipa zeptala: „Filipe,já si do notebooku dám nějaké snímky.Paměť mám totiž skoro plnou.“ „Dobře.Mám ho v šuplíku u své postele.“Jana si jej vytáhla a po chvilce zkoumání našla správnou díрку kam má strčit šňůru od foťáku.Po chvilce měla práci hotovu.Pokračovali chystáním dalších věcí, které si mysleli,že další den budou potřebovat.Filip Janě nachystal batoh,aby si mohli nakoupit na ostrově dost věcí a Filip nemusel nést všechno,jako dnes.Tak si postupně nachystali všechny věci.

Když si nachystali všechny věci,šli na večeri do oblíbené taverny,kde na ně čekal jejich známý číšník.Hned jim přinesl jídelní lístek a Filip i Jana si z něj vybrali na co měli chuť.Řecký salát mezi tím samozřejmě nemohl chybět.Dívali se na ulici a připadala jim kouzelná.Viděli tavernu s obchodem naproti a jezdit motorky a sem tam nějaké auto.Slyšeli hrát řeckou hudbu, která se jim moc

líbila.Taverny osvětlovalo umělé osvětlení a lampičky,kterými si je vyzdobili samotní majitelé.Celou atmosféru potrhovalo nádherně tmavé nebe.Filip i Jana si připadali jako v pohádce a vychutnávali každou chvíli,aby jim z toho neunikla ani jedna.Nechtěli,aby tento večer někdy skončil tak se jim líbil.Číšník jim přinesl řecký salát.Velmi jim chutnal.Ražniči jim také připadalo nějaké lepší.Tak večer pomalu ubíhal a chýlil se ke konci.Filip objednal sobě i Janě po jedné Kole,aby jej protáhnul a mohli si ho užívat. „Jano škoda,že ten krásný večer nemůžeme trávit společně s rodiči.Škoda,že musíme být sami.“ „O kolik krásnější bychom jej měli,kdyby vedle nás seděla naše maminka a náš tatínek.Vykládali bychom si s nimi a oni by nás hlídali,abychom neudělali žádnou hloupost a s láskou by se o nás starali.Jak to dělali za dob,kdy ještě žili,před tou strašnou nehodou.“Tak plynul čas až se Filipovi i Janě začalo chtít spát.Sice neradi,ale zaplatili a šli na svůj pokoj.

V pokoji se stačili převléct a ihned usnuli a spali až do druhého dne ráno.

12.Sopka

Ráno je vzbudil budík, který si předešlého dne nastavili, aby nezaspali. Jana v rychlosti nachystala snídani a oba se nasnídali. Převlékli se a zkontrolovali si jestli mají všechno co ten den budou potřebovat nachystané. Zjistili, že ano. Jana ještě si dala do batohu vodu, aby neměli žízeň. Měli ještě půlhodinu času. Jana navrhla: „Filipe, pojďme už čekat na zastávku.“ „To myslíš vážně? Já tam nebudu stát půlhodiny. Nám úplně stačí, když odsud vyjdeme deset minut předem a ještě tam budeme sedm minut čekat. Nejlépe uděláme, když půjdeme na těch necelých dvacet minut si sednout na balkon a dýchat čerstvý mořský vzduch.“ „No tak dobře.“ Z balkonu se dívali na moře. Někdy viděli jak v dálce proplová ta či ona loď. Oběma se to líbilo. Tak jim uteklo celých dvacet minut a Jana to hned Filipovi připomněla: „Filipe, už bychom měli jít.“ „Však jo už jdeme.“ Filipe ještě zavřel balkónové okno, aby je náhodou nevykradli. Zamkl pokoj a šli na zastávku, na kterou došli za dvě minuty.

Nechtělo se jim stát a Filip navrhnul: „Jano, sedněme si na tu zídku co tady stojí.“ Jana návrh hned uposlechla a sedla si vedle Filipa a oba vyhlíželi, jestli už autobus jede. Projíždělo tudy více autobusů, ale žádný z nich nenesl logo Hellas tours. Až přesně v osm hodin uviděli takový jet opačným směrem. Věděli, že se musí nejprve otočit a pak přijede pro ně. Během dalších dvou minut autobus skutečně přijel.

U dveří už čekala průvodkyně z druhé cestovní kanceláře, která měla zájezd ve stejnou dobu jako Hellas tours. Mile je oba přivítala a Filip s Janou si našli místa uprostřed ještě skoro prázdného autobusu. S nimi nastupovali ještě jenom jedni lidé a jinak nikdo. Popojeli kousek a u hotelu Kipriotis k nim přistoupilo více lidí. Pak jel bez přestávky až do města ke druhému hotelu Hellas touru. V centru přibrali ještě lidi z dalších hotelů. Pak vyjeli dál, kde to už ani Filip ani Jana neznali. Nejprve jeli městem a potom po silnici vedoucí kosem. Oba se dívali velmi pozorně oknem, aby jim nic z toho co vidí neuniklo. Filip začal rozhovor: „Jano, dneska asi z centra lodí nepojedeme. Pojedeme asi odjinud. Co Filipe?“ „Jo pojedeme. Kdoví odkud. Však to uvidíme. Necháme se překvapit. Tu bude asi nejlepší.“ „Jo to bude.“ přikývla Jana. Dívali se dál z okna a pozorovali krajinu, která mýjela kolem. Nejprve jeli vnitrozemím ostrova, potom se přiblížili k pláží a jeli kolem nich. Průvodkyně si

před ně přisedla na volné sedadlo a zeptala se jich: „Jak se vám tady líbí a daří.“ Hovor pak probíhal mezi Janou a průvodkyní: „Líbí se nám tady.Po prvním zklamání,že máme pláž daleko od hotelu se nám tady hodně líbí a nejradyji bychom tady zůstali navždy,jenomže to nejde.Ve čtvrtek musíme jet domů.“ „A kde jste ubytování?“ „Ve studiích Babis.Původně jsme měli být na plážích Lambi,ale teďka jsme... Ani nevím jak se vlastně ty pláže,na kterých jsme jmenují.“ „Buďte rádi,že jste se na ně nedostali.Kolem pláží Lambi jsme jeli před chvílkou a je ti na nich mnohem horší než na těch,na kterých jste ubytováni.Jsou celé zarostlé křovím a moře je na nich také škaredé.“ „Tak to jsme doopravdy rádi,že jsme se nakonec dostali tam,kde teď jsme.Na to,že je máme daleko od studií jsou docela hezké.Jenom voda v moři je trochu studená.Jinak se nám pláž i moře velmi líbí.Taky jsme jeli na termály a líbilo se nám na nich.Nejvíce se nám líbila termální jezírko.Horké prameny pěkně hřáli.Nejméně se nám líbila cesta zpátky na autobus,protože to horko se nedalo vydržet.I když jsme šli hodně pomalu,pot z nás obou jenom lil.Ještě horší jsme to měli než nám jel autobus.To jsme mysleli,že to nevydřžeme.Nakonec jsme vše přečkali.“ „To je dobře a kde máte rodiče?Jak jsem si všimla,dneska jste na výletě sami.“ „Rodiče máme doma.Do Řecka jsme jeli sami.“ „To se o vás rodiče nebojí.“ „Ne nebojí.My jsme už šikovní.My se dovedeme o sebe postarat sami.“ „Jak ráda by ji Jana řekla celou pravdu,že oni už žádné rodiče nemají a jsou na tomto světě úplně sami,jenomže nemohla,protože nechtěla do dětského domova. „Teď jsem si všimla,že máš vedle sebe berle.Co se ti stalo?“ „Při neštěstí,kdy jsme jeli na dovolenou se náš vlak srazil s jiným.Já jsem se zrovna vracela na své místo,Když tu se to stalo.Obal vlaky se srazily.Mi část vagónu přiskřípla nohu a museli mi ji uřezat.“ „Jak jsi se s tím dokázala vůbec vyrovnat?“ „Musela jsem.nic jiného se v tu chvíli nedalo dělat.Po čase jsem si na to zvykla a teď mi už ani nepřijde,že jsme jiná než ostatní kolem mne.“ „To tě moc obdivuji.Máš můj veliký obdiv.Kdyby mně se něco takového stalo,tak bych se z toho nejspíš nikdy nevzpamatovala a vždycky bych se cítila méněcenná.A jak vůbec plaveš,nebo to vůbec neumíš?“ „Umím.Naučila jsem se plavat a jde mi to docela dobře:Nejdříve jsem Filipovu snahu o to ,abych uměla plavat odmítala,ale nakonec jsem se začala učit plavat a zjistila jsem,že to není nic těžkého.“ „A kdy se ti to zranění vůbec stalo? Mluviš o něm,jako kdyby se to stalo před nedávnem.“ „Stalo.Stalo se mi to na začátku letošních prázdnin.“Obě by si jistě vykládaly ještě dlouho,jenomže průvodkyni přerušil příjezd před hotel,kde

musela uvítat poslední účastníky zájezdu.Když i ti nastoupili jeli rovnou do přístavu.Kolem cesty rostly různé stromy.Filip ani Jana nevěděli kudy jedou.Cesta se jim ale líbila.Tak jim cesta pěkně uběhla a autobus zastavoval na parkovišti.Od průvodkyně dostali povel,že se má teď vystupovat.Oba vystoupili a šli za průvodkyní, která je vedla přístavním městečkem,kolem domů,které se Filipovi i Janě líbily.Šli skoro rovně.Vůbec nezahýbali.Tak došli až do přístavu,kde uviděli několik lodí.Mezi nimi i dvě malé lodi,na kterých stály auta a motorky.Průvodkyně je do jedné z nich zavedla.Filip s Janou zůstali na palubě,tam se jim líbilo.Loď měla i nadpalubí,ale nechťelo se jim tam po schodech lézt.Sedli si na židličky v přední části lodi a čekali než se rozjede.Filip se díval na hodinky a viděl,že je už půl desáté,tedy doba,kdy měla loď odjet,ale pořád stála na místě.Postavil se k zábradlí a díval se jestli se už rozjíždějí,ale pořád nic.Filip si zase sedl k Janě na židli a čekal až seč loď pohne kupředu.Po chvílce se tak skutečně stalo a začali plout.Filip řekl Janě: „Já jsem myslel,že nikdy nezačneme plout.Máme zpoždění deset minut.No snad to nebude vadit.“ „Určitě ne.Oni to musejí mít spočítané.Víš ty kolikátá je to jejich cesta.Všechno určitě stihneme.“Tak seděli a dívali se kolem.Po chvílce na vrhla Jan: „Pojďme se podívat do nadpalubí.“ „A ty to zvládneš?“ „Snad jo.“Jana schody zvládla docela dobře.Několikrát málem spadla,ale nahoru nakonec došli.Sedli si na dvě místa u kraje a dívali se na vlny,které se kolem lodi dělaly.Oběma se moc líbily.Plavba se jim moc líbila.Filip dokonce neměl mořskou nemoc.Obdivovali vlny,které za lodí zůstali.Filip vytáhnul kameru,aby z nich něco natočil.Natočil i Janu,jak sedí na svém místě.“Oba byli velmi šťastni a radovali se z krásného výletu.Když Filip dotočil,šel si sednout k Janě a zeptal se ji: „Jano,tak co líbí se ti dnešní výlet?“ „Jo líbí,jenom,kdyby mě přestala bolet ta pravá noha.“ „Jak tě může bolet,když jsi skoro o celou přišla.“ „Jo jenomže mě bolí právě to místo,kde končí.“ „Snad to nebude nic vážného.“polekal se Filip. „Ta noha mě začala bolet,jak jsi ty natáčel.Jenom,kdyby to brzy přestalo.Mi to docela vadí.“ „No s tím teď nic neuděláme.Uvidíš.Nemysli na to,nenech tomu,aby ti to zkazilo dnešní výlet.“ „Pokusím se.“zakončila hovor Jana.Filipa to znervóznilo. „Snad to Janu brzy přejde a nic z toho nakonec nebude.Co když je nemocná.A co já tady.Jenom Panebože ať se jí nic nestane,ať ji nic není a ať se brzy uzdraví a ať ji to co nejdříve přestane bolet.Ale co když to nepřestane,tak co potom.Já nechci do dětského domova.A co budeme dělat tady sami v Řecku,když ji to

nepřejde.Já mám takový strach.Jenom ať ji to co nejdříve přejde.Jediné co teďka můžu je to,že budu doufat a modlit se.Nic jiného mi nezbyvá.Snad nás v tom Pánbíček nenechá.On ví proč co dělá.“zakončil vnitřní monolog Filip.Moc klidný ale nebyl.Jana si toho všimla a řekla mu: „Co je Filipe?Ty jsi z toho nervózní.“ „Ne nejsem.“zalhal Filip Janě,aby ji uklidnil,jenomže Jana tu lež prohlédla: „Já vím,že jsi z toho nervózní.Že jsem ti to říkala.Měla jsem si to nechat pro sebe a nic ti neříkat.Tak bys byl klidný a jediný,kdo by z toho mohl mít strach,bych byla já.“Cestu jim to oběma pokazilo.Dívali se přes palubu a sledovali vlny,které jim teď připadaly smutnější.Filip je natáčel.Snažil se uklidnit,ale moc mu to nešlo.Měl pořád strach,aby Janiny bolesti nezesílily a nemusela do nemocnice,protože to by byl jejich konec a Filip si to moc dobře věděl a měl z toho strach.Cesta jim ubíhala jenom velmi pomalu.Už se ani jeden z nich netěšil,že uvidí činnou sopku.Jana,protože měla bolesti a Filip,protože měl velký strach ,co s nimi bude,jestli to Janu nepřejde.“Nakonec se přiblížili ke břehu ostrova Nissiros.Oba vystoupili .Rychle se dívali po průvodkyni.

Šli těsně za ní,aby se ještě neztratili.Filip se zeptal Jany s úzkostí ve hlase: „Ještě tě Jano ta noha bolí?“ „Jo bolí.“Průvodkyně hovor slyšela a tak se jich zeptala: „Která noha tě bolí?“ a Jana odpověděla: „Ta pravá v místě,kde jsem o ní přišla.“ „Tak z toho si nic nedělejte.To je úplně normální po tom co se ti Jano stalo.To tě bude bolet ještě delší dobu.Z toho nemusíte mít strach.A jak se vůbec jmenujete,abych vás mohla nějak oslovovat?“ „Já se jmenuji Filip.“ „A já Jana.“představili se. „Já se jmenuji Katka.“představila se ještě průvodkyně.Filipovi spadl kámen ze srdce,když slyšel průvodkyni. „Z toho doopravdy nemusíte mít strach.Vím co mluvím,protože jsem zdravotní sestra a pracuji v nemocnici.Jediné co mě udivuje je,že noha začala Janu bolet až teď.Normálně bolí hned po operaci.“Jana se hned pustila do vysvětlování,proč to asi tak je.Popsala ji zevrubně své záračné uzdravení.Nevynechala žádný detail. „Tak tomu teda je.“divila se průvodkyně,když Jana dovypyprávěla. „To je skutečně neuvěřitelné.To bych nevěřila,že je něco takového možné.A já jsem se divila,že ti už nic není a ty ses uzdravila tak brzy po nehodě.To se už ničemu nedivím.“zakončil údiv průvodkyně.Mezitím se dostali až ke kostelu,kde začínala prohlídka ostrova.Pověděla jim mnoho zajímavých věcí o kostelu a o víře v Řecky.Filip i Jana se leckterým řeckým zvykům divili.V kostele zůstali asi dvacet minut.Z kostela pokračovali křivolakou uličkou dále.Průvodkyně jim při tom

pověděla: „Uličky jsou křivolaké,protože tady fouká dost silný vítr a Když nejsou uličky rovné,tak vítr skoro vůbec nefouká,proto jsou také tak úzké.Modrá barva zase přitahuje sluníčko,aby tady měli tepleji.“Filipa průvodčin výklad velmi zajímal ,zato Jana se rozhlížela kolem a nevěnovala mu žádnou pozornost.Pokračovali cestou po vysokých schodech a stoupali stále výš.Janě se líbily Řecké domy.Obdivovala je.Stále se dívala nahoru.Dokonce málem spadla.Filip ji tak tak zachytil.Potom se už Jana radši dívala pod nohy,aby se to nezopakovalo,protože nechtěla skončit se zbývající nohou v sádře.Toho,že ji pravá noha bolela se snažila si nevšímat a docela se jí to dařilo.Pomohlo ji také,že je průvodkyně uklidnila.Když vyšli po schodech nahoru otevřel se před nimi překrásný výhled ne celý přístav a ještě na moře, které brázdili lodě.Filip rychle zapnul kameru a začal tu krásu natáčet.Průvodkyně všem nechala trochu času,aby se pořádně rozhlédli.Po deseti minutách pokračovali v cestě a za chvíliku narazili na velký kostel,kde se kupila spousta lidí.Zítra měl totiž začínat velký svátek pro řeky.Průvodkyně je vzala dovnitř a ukázala jim další zajímavosti.Dovnitř vstoupili halou a pak sešli po schodech dolů,kde uviděli hlavní místnost vyzdobenou ikonami.Viděli jak je věřící líbají.Tak si prohlídli kostel a dali se na návrat zpět do přístavu stejnou cestou.Průvodkyně jim cestou řekla: „Ostrov je zajímavý taky tím,že tady žijou nejedovatější hadi v širokém okolí.“To Filipa docela vylekalo,protože měl odjakživa z hadů strach a když šli s rodiči někdy na výlet do lesa,tak se bál každého štípanečku,že je to had.Rodiče jej museli vždycky uklidňovat,že ho žádná zmije neštípla.Filip věděl,že tady nemůže začít panikařit,protože tady nemá žádné rodiče,kteří by jej uklidňovali.Věděl,že bude muset svůj strach překonat a zůstat statečný.Měl,ale velký strach,aby se mu nic nestalo.Snažil se nedát nic najevo.Filip se začal pozorovat jestli jej nic neštípe.Jediné co ho uklidňovalo,že jsou ve městě a tam snad hadi nežijí.Janu to vůbec nezneklidnilo,věděla,že tady se jim nic takového stát nemůže.Že hadi žijí daleko od lidí,ale tušila,že Filipa to vyvede z míry.Nic mu neříkala,protože mu nechtěla udělat ostudu mezi lidmi.Tak došli ještě kousek a průvodkyně jim řekla: „Teď máte půlhodiny volno a potom se sejdem v přístavu.“Filip s Janou se toho zalekli,protože se na ostrově moc nevyznali.Šli rovnou za průvodkyní.Cestou narazili na obchod ,kde uviděli vystavené hezké fotky a slyšeli hezkou hudbu.Jana se zeptala průvodkyně: „Katko,dá se tady ta hudba koupit?“ „Dá,proto by ne?“a řekla prodavači ,že Jana si chce koupit jedno CD s touto hudbou.Prodavač hned ochotně

šel a nabídnul Janě na výběr tři CD s hudbou. Jana řekla Filipovi: „Koupíme si všechny tři. Souhlasíš?“ „Cože? A nestačily by dvě?“ „Ne já chci všechny tři.“ „No tak dobře.“ nechal se udolat Filip a dal Janě peníze. „Moc ti Filipe děkuji.“ Jana zaplatila a měla všechny tři CD. Hned je dala Filipovi, aby jí je strčil do batohu. Průvodkyně vyšla z obchodu a Filip s Janou šli hned za ní. „Vy se bojíte, že se tady nevyznáte a že se ztratíte?“ zeptala se průvodkyně. „Ano bojíme, proto jdeme raději hned za vámi.“ odpověděl po pravdě Filip. Tak pojdte za mnou. To jste mi měli říct hned, že máte strach z toho, že byste se mohli ztratit. Líbí se vám dnešní výlet?“ „Jo moc se nám líbí.“ „A to jste ještě neviděli tu sopku. To teprve pak budete unešeni. Ta se vám bude moc líbit. Nejprve si ale všichni zajdeme na oběd do jedné taverny. K obědu máme objednané kuře s rýží.“ „A je k němu řecký salát?“ zeptala se Jana. „Ano nejprve všichni dostanou řecký salát. Ten vám určitě moc chutná.“ „Jak jste to poznala?“ zeptal se udiveně Filip. „Protože se na něj tak ptáte. Kdyby vám nechutnal, tak byste se na něj neptali a řecký salát chutná většině turistů, tak proč by nechutnal zrovna vám.“ Mezitím došli k přístavu, kde měli čekat na autobus, který je zaveze k sopce. „Tady počkáme na autobus, který nás doveze k sopce. Nejdříve nás však zaveze do taverny na oběd. Těšíte se na něj? Já moc.“ „My taky. Jenom nám nesedí to kuře. V Řecku jsme mohli mít něco lepšího.“ řekla Jana. „Jo, to máš Jano těžké. Za prvé musí být to jídlo levé, aby to neodradilo účastníky zájezdu a za druhé je těžké se seřadit do chuti všech. Kdybychom dávali nějakou specialitu, tak by třeba většina lidí nemusela chutnat a kuře to chutná většině lidí.“ „A proč to nejde udělat tak, že by si lidé vybrali až na místě.“ „To taky nejde, protože na to nemáme čas. Jídlo už musí být předem připravené.“ „Tak to asi doopravdy jinak nejde.“ „A co si dáváte jinak, když jdete do řecké taverny.“ „Různě, ale většinou jsou to špagety nebo ražniči. Jinak z jídelního lístku nic nepoznáme co je a to máme osvědčené. U toho máme jistotu, že nám to bude určitě chutnat.“ Mezitím se začali scházet i ostatní účastníci výletu a proto průvodkyně od Filipa a Jany odešla začala se věnovat i ostatním lidem. Do deseti minut přišli všichni. Průvodkyně je zavedla na místo, kde měl přijet autobus. Stáli tam přesně v dobu, kdy měl jet, jenomže autobus tam nestál. Průvodkyně jim řekla, že to nic není, že se asi někde zdržel a že určitě brzy přijede. Filip s Janou si prohlíželi okolí a Jana udělala nějaké fotky. Filip ho natočil, aby si ukrátil čas. Právě do konce kazety. Filip tedy kazetu vyměnil a přestal natáčet. Čekali na autobus, který přijel o čtvrt hodiny opožděn. Rychle

do něj nastoupili a vydali se na cestu do taverny. Jeli hodně do kopce. Na cestu se přesně vešel autobus, v protisměru by se jen těžce mýjel s nějakým dalším vozidlem. Filip se dal do natáčení okolí, kolem velmi úzké cesty rostla spousta stromů. Stále měli pod sebou větší a větší kloubky. Filip se raději dolů nedíval, protože to v něm vyvolávalo strach. Janě se naopak hloubka velice líbila a dělala právě co nejvíce fotek s hloubkou, která se pod nimi rozprostírala. Cesta se klikatila a tak někdy byla hloubka na druhé straně než seděli Filip a Jana. To se potom z okna díval a rád. Tak dojeli až k taverně, kde je autobus vyložil.

Všichni si sedli k jednomu velkému stolu, který měli přichystaný, aby si k němu sedli. Řecký salát už měli naservírovaný. Filip i Jana se rychle dali do jeho jezení, protože měli už velký hlad. Mezitím začali přinášet hlavní chod, kuře s rýží, k tomu ještě nedopečené a mělo na sobě kůži a ještě měli jenom stehýnko, které Filip už vůbec neměl rád. Nic jiného, než, aby je snědl mu nezbývalo.

Po obědě opět nasedli do autobusu, který je vezl rovnou k sopce. Výška, do které jeli se stále zvětšovala. Filip se divil, jak to ten řidič zvládne jet po tak úzké silnici a k tomu mít ještě pod sebou tak příkrý svah, který vede do takové hloubky. Tak se dostali až na samý vrchol a začali sjíždět do údolí. Filip s Janou pořád hledali špici, ve které je sopka, jenomže ta pořád nikde. „Jano, to by mě zajímalo, kde je ta sopka, já pořád žádnou nevidím.“ „Já také ne. Sopka, to je přece vždycky vrchol, který má díru dovnitř a noc takového tady nikde nevidím.“ „Však za chvíli zjistíme, kde ta sopka je.“ Tu je přerušil průvodkyně, která jim oznamovala, kde leží vyhaslá sopka. Filip s Janou se dívali a divili se, že není ve tvaru kužele, ale jakési díry. „Jano, to jsem nečekal, že takhle může vypadat sopka, já jsem vždycky čekal, že bude mít tvar kužele a zatím to.“ „Já taky.“ přikývla Jana. Autobus postupoval dál cestou do údolí. Před koncem cesty zase začal stoupat a průvodkyně už oznamovala, že už jedou na sopky. Filip s Janou se rozhlíželi a žádný špičatý vrchol hory neviděli. Po chvíli dojeli na parkoviště, kde všichni z autobusu vystoupili.

Průvodkyně je vedla k sopce po cestě, která směřovala příkrě dolů. Všichni už cítili síranový zápach. Průvodkyně jim o něm řekla, že pochází ze sopky. Po delší namáhavé cestě se ocitli uvnitř sopky. Filipa s Janou udivilo, že takhle sopka vypadá, jako menší kráter v zemi. Průvodkyně vzala kámen a uhodila jim o zem. Pod všemi se to trochu zahoupalo. Stáli totiž na usazeninách, které se

v kráteru sopky za dobu její nečinnosti vytvořily. Taky jim ukázala sopouchy, malé trubičky vedoucí z nitra sopky. Z nich stoupala velmi horká pára, taková, že když průvodkyně do jednoho z nich nalila vodu, tak v okamžiku začala vřít a za chvíli se vypařila. Všichni pociťovali velké horko, které u sopky panovalo. Filip samozřejmě vše natáčel videokamerou, aby jim nic z toho neuniklo a mohli tu nádheru ukázat doma Svát'ou, který se už určitě na vše těšil. Ještě jeden pokus učinila průvodkyně, rozbila jedno vajíčko a vlila ho do dalšího sopouchu. V okamžiku se připravilo volské oko. Filip vyzkoušel nad jeden sopouch dát ruku a rychle ucuknul, tak horká pára z něj vycházela. Průvodkyně jim ukázala ještě ztvrdlou síru na okrajích sopouchů a řekla: „Kdo má dost odvahy, tak ten si může nějakou síru vzít. Jenom dávejte pozor, abyste se nespálili.“ Jana řekla Filipovi: „Filipe, já mám v batohu plastovou krabičku. Vyndej mi ji prosím tě. Já se chci pokusit dostat nějakou síru na památku.“ Když měla v ruce krabičku, klekla si na zem, do místa bez sopouchu a pokusila se krabičkou nějakou síru vydobýt. Podařilo se jí nakonec ukořistit velké množství síry. Jana to velmi potěšilo: „Filipe, to jsem šikovná, že se mi podařilo dostat tolik síry.“ Filip si prohlédl množství a polichotil Janu: „To se ti podařilo té síry dostat doopravdy mnoho.“ Po chvíli jim průvodkyně řekla: „Teď je rozchod a za tři čtvrtě hodiny bude sraz na parkovišti. Filip ještě chvíli natáčel sopku a běžovou barvu země. Potom se začal s Janou ubírat zpět bílou, příkrvou cestou. Šlo jim to docela ztěžka. Museli se často zastavovat. Filip měl strach, aby Jana nespadla. Několikrát se tak málem stalo. Filip ji chtěl chytit za loket, ale Jana jej vždy odmítala: „Tím mi nepomůžeš. Kdybys mě chytil, tak o to jistěji spadnu. Mi se líp takhle.“ Filip ji teda nechal, ať jde bez držení. Cesta nahoru je velmi zmožná. Z obou, když došli nahoru, doslova crčel pot.

Jana Filipovi navrhla: „Filipe, pojďme si dát do toho občerstvení něco chlazeného, co by nás osvěžilo.“ „Jo rozhodně do něj půjdem, jenom doufám, že v něm budou mít pořádně vychlazené nanuky, aby nás osvěžily, protože jinak nevím, jak tady ještě nějakou dobu vydržíme. Vešli dovnitř a Filip řekl prodáváči své přání. Jenomže se dozvěděl, že mají jenom plechovky s ledovým čajem. Filip si koupil hned šest plechovek, takovou měl žízeň a tolik potřeboval osvěžit. Venku se ho Jana zeptala: „Nanuky neměli co?“ „Uhodlajs. Tak jsme vzal alespoň pro každého tři plechovky tohoto ledového čaje.“ „To je dobře. Alespoň to.“ řekla Jana a v největší rychlosti otevřela svoji plechovku a vlila ji do sebe. Když dopili první plechovku, hned otevřeli druhou. Třetí už nevypili. „To mě to

osvěžilo.“oddechl si Filip a Jana taky: „Mě to taky velmi osvěžilo.To jsme potřebovali.Jinak nevím,jak bychom tady ještě vydrželi.“ „Pojďme se podívat ještě na kraj sopky.Já to tady z hora ještě natočím.“ „Tak dobře.“souhlasila Jana.šli ještě k okraji sopky a Filip ještě chvilku natáčel.Potom si sedli před obcerstvení a čekali na příjezd autobusu. „Filipe líbilo se ti v té sopce jako mně?Mise v ní líbilo totiž hodně.“ „Mi taky.A nejvíce mě překvapil tvar sopky.Oba jsme čekali,že bude vypadat úplně jinak než ve skutečnosti vypadá.Nikoho z nás nenapadlo,že bude mít tvar kráteru.“ „Ono je to i logické.“ „Logické?“řekl udiveně Filip. „Jo logické.Když si představíš sopečnou erupci,tak ta vlastně ten vrch sopky utrhne.Potom z ní zbude jenom takovýhle kráter.Původně byl jistě mnohem hlubší,ale postupně se na něm utvořila kůra,takže po něm můžeme chodit.“ „Máš pravdu Jano.Ted',když o tom uvažuju,tak mi ti už nepřipadá tak divné.Asi máš pravdu,že to tak doopravdy bude.“ „Filipe,nevíš za jak dlouho nám jede autobus?“ „Já si myslím,že za chvilku.Však uvidíme.Podle toho,že už tady skoro všichni čekají,tak bych soudil,že asi doopravdy za chvilku.“ „To je dobře,protože mi se nechce jenom tak sedět.Začínám se nudit.“ „Jenom se dívej po okolí,jak je tady nádherně.Do takových míst se zase hned tak nedostaneme.Tak si užijej ,že jsi u opravdové činné sopky.Vždyť to se nám může podařit jen jednou v životě a už nikdy jindy,tak na to myslí Jano.“Přesně,jakmile Filip dokončil větu,se u nich objevila průvodkyně: „Jak se vám výlet líbil?“ „Moc se nám líbil.“ihned horlivě přisvědčila Jana a pokračovala: „Nejvíc nás překvapil tvar sopky.Vždycky jsme si totiž mysleli,že má tvar jehlanu a zatím vypadá jak kráter.“ „Já jsem si také myslela než jsem tady poprvé přijela a také mě to překvapilo.To je asi normální.Asi si každý,kdo neuvidí opravdickou sopku bude to tak představovat.Za chvilku už pojedou autobus a zaveze nás do přístavu.Stihneme to přesně.Mohli jsme mít čas ještě v přístavu,jenomže se autobus opozdil a proto budeme muset spěchat na loď.“ „A neujede nám?“ptala se se strachem Jana. „Ne to se nemusíš bát Jano.Při odchodu dali na lodi každému lístek a podle toho poznají jestli někdo nechybí.Oni neodjedou do té doby než dostanou poslední lístek.Oni mají všechno promyšlené.Takže z ničeho takového nemusíš mít Jano strach.“uklidnila Janu průvodkyně.Průvodkyně s nimi seděla do doby než jel autobus, který měl opět zpoždění ,tentokrát deset minut.

Jakmile přijel všichni do něj nastoupili a sedli si na svá místa. „Tak co těšíš se Filipe už na pokoj?Já osobně se na něj těším moc.Dnešek mě docela dost unavil.“ „Jo Jano,taky se těším až si na

pokoji vlezu pod sprchu na potom si lehnu a budu odpočívát.Na to se teď těším ze všeho nejvíce.“ „Jenomže nás čeká ještě cesta lodí a autobusem zpět na pokoj.To bude asi ještě hodina a půl než se dostaneme na pokoj.“ „To je ještě dost dlouho.“ „Já už ruce skoro necítím a levou nohu také ne.Ta pravá mě bolí také,jenomže tak zvláště.“ „Jak zvláště?“ „Ona mě bolí,jako,kdybych o ní nepřišla.Mě bolí právě ta část o kterou jsem přišla a nemám ji.“ „To je divné.Jak tě může bolet to co nemáš?“ptal se udiveně Filip. „To já nevím.To je to.“ „A bolela tě ta noha přes den,když jsem chodili?“ „Já nevím.Já jsem na bolest nemyslela.Asi ani moc ne.“ „Jsem rád,že tě noha přes den moc nebolela a nekazila ti výlet.“ „Jo výlet mě uspokojil.Oba kostely se mi líbily,ale nejlepší byla sopka.Jí nemohly kostely vůbec konkurovat.“ „Taky byl zajímavý výklad průvodkyně o Řecky a řeckých zvycích.“ „Jaký výklad?“ „Přece ten co nám říkala cestou.“ „Jenomže já jsem nedávala moc pozor.Já jsem obdivovala řecké domy.“ „Tak pozor jsi měla dávat,protože průvodkyně měla výklad velice zajímavý.Podívej se ven z okna,už jsme nad sopkou.Víš co Jano?Nejlepší bude,když ho vyfotíš.“ „Tak dobře vyfotím sopky,ať máme z návštěvy sopky i nějaké fotky.“ „Ta věta ti jde dobře do rýmu.“ „Do rýmu?“ „Jo,přece sopky fotky.Ty slova se ti rýmují.“ „Máš Filipe pravdu.“Jana vytáhla foťák a ještě v poslední chvíli udělala fotografii sopky.Autobus zahýbal od sopky a začal klesat do údolí do přístavu.Filip i Jana seděli unaveně na sedadlech a přemýšleli o tom co ten den viděli.Při přemýšlení se dívali z okna a pozorovali krajinu kolem.Filipovi už hloubka nepřipadala hrůzostrašná,tak ho ten den unavil.Tak pokračovali cestou do přístavu.Pořád klesali.Filip i Jana se velmi těšili na loď,ktará je doveze na Kos.Tak dojeli do přístavu.dojeli přesně v dobu,kdy měla mít odjezd jejich loď.

Průvodkyně je na ni zavedla co nejrychlejším tempem,aby moc nezdržovali.Na loď došli o deset minut později.Kapitán je uvítal na palubě.Filip navrhnul Janě: „Pojďme zase do nadpalubí.Mi je tam nejlíp.“ „Jo půjdeme tam.Chladivý vzduch udělá naší únavě dobře a osvěží nás.“souhlasila Jana.Nahoru došli bez větších problémů.Jakmile si sedli loď se již dívala do pohybu a začínali plout zpět na ostrov Kos.Chladivý vzduch,ktará na moři vznikál,je doopravdy velmi osvěžoval. „Filipe,ten vzduch je příjemný co?“ „Jo je.“ „A dívej se na ty krásné vlny.Takové se nedělaly,když jsme jeli dopoledne tady.“ Filip otevřel oči a přisvědčil: „Toho jsem si ani nevšiml.Ty jsou krásné.“ „Teď mni zrovna jedna špláchla do obličej.Filipe to bys mohl natočit Filipe.“ „Na tak dobře,tak ty vlny

natočím.“řekl Filip a už šahal po videokameře a začal natáčet.Cesta jim příjemně ubíhala.Malý trajekt jel velmi rychle a tak Filipovi nebo Janě často šplouchla nějaká vlna do obličeje a osvěžila je.Filipovi i Janě se šplouchání vln velice líbilo.Tak pluli ke Kosu až viděli v dále první obrysy ostrova.Jana je upozorovala Jako první: „Filipe,vidíš před námi se ukazují obrysy Kosu.“Filip se podíval a radostně přisvědčil: „Ano před námi jsou už první obrysy našeho ostrova.“ „Ještě nám zbývá cesta autobusem a budeme doma.Já se tak těším až si konečně po dnešku odpočinu.“ „Já taky.“přisvědčil Filip a pokračoval: „Já už skoro necítím tělo a o nohách ani nemluví.“Tak pomalu dopluli do přístavu.

Když vystupovali z lodě Filip se díval po logu cestovní kanceláře a průvodkyní.Za chvílku ji uviděl.Rychle spěchal s Janou za ní,aby se neztratili,protože to bylo to poslední co by si Filip na konci tak krásného dne přál.Došel k ní.Všichni se vydali na cestu k autobusu.Procházeli přístavním městem jako dopoledne,jenomže ani Filip ani Jana už nevnímali nic z jeho krásy.Jediné na co mysleli: „Jenom,at' jsme už doma.Nebo alespoň v autobuse.“Oba šli těsně za průvodkyní.Tak došli až k autobusu,do kterého rychle nastoupili.Sedli si na stejná místa jako dopoledne,při cestě na výlet.Nevnímali ani horko v autobusu.Vnímali jediné jak je dobře ,že sedí a za chvílku se vydají na cestu domů,na pokoj,kde si dokonale odpočinou.Po chvílce se autobus rozjel.Oba se dívali bezděčně z okna ven do dálky. „Filipe co budeme dělat zítra?“začala hovor Jana. „Zítra?Já si myslím,lže nejlépe uděláme,když budeme celý den na pláži,at' si ji pořádně užijeme.Když tu jsme zítra poslední den.“ „Tak dobře.To je dobrý nápad.A já mám ještě jeden návrh.“ „A jaký?“ „Abychom se večer prošli pěšky do města.“ „Cože?Do města.Vždyť je to daleko.“ „To se ti Filipe jenom zdá.Když to říkám já,pro kterou je chůze obtížnější,tak máš jistotu,že nepůjdeme daleko.Víš,že já nerada chodím daleko.“ „Do zítřka si to ještě rozmyslím.Neměli bychom lepší,kdybychom zítra radši zůstali do večera u moře.To by bylo rozhodně lepší než se tahat do města.“ „Do města to budeme mít určitě lepší.“ „Jo ve městě jsme už hodně večerů zažili,zatímco na pláži ani jeden.A taky jsem si teď uvědomil,že ani na pláži celý den zůstat nebudeme moci,protože zítra musíme balit“ „Balení stihneme za čtvrtek dopoledne.Zítra ještě balit nebudeme muset.“ „Myslíš?“ „Myslím.Balení nám půjde určitě rychle.“ „Víš,co bychom ještě mohli koupit?“ „Ne ,nevím.“ „Mohli bychom a určitě ještě koupíme řecký med s ořechama.“ „A kde jsi ho viděl?“ „U nás v supermarketu.“ „A nebylo by lepší koupit u nás

doma normální med a dát do něj ořechy?“ „Proč kupovat normální med,když můžeme mít s ořechama?“ptal se nechápavě Filip. „Já jsem myslela,že ten med nebudeme kupovat tady v Řecku,ale u nás doma v České republice a dáme do něj ořechy a bude stejně dobrý jako ten z Řecka.“ „To nemáš pravdu Jano.Med vyrobený v řecky je med vyrobený v Řecku a ten ničím nenahradíš.Rozhodně si koupíme alespoň tři lahve.“ „No jak myslíš,ale poneseš je ty.“ „Však jo.Ponesu,když by ti těch pár gramů navíc vadilo.“dokončil Filip právě,když se blížili k prvnímu hotelu,kde vystupovali první lidé,se kterými se průvodkyně rozloučila. „Tak Jano,ještě chvilka a budeme i my na pokoji.“ „Chvilka?Vždyť než dojedeme domů,tak to potrvá ještě bez mála půlhodiny.“ „Ale ta půlhodina už uteče.Než se naděješ budeme doma u hotelu vystupovat.“Autobus se zase rozjel na cestu domů.Filip se díval z okna ven a vnímal hezkou krajinu kolem.Moc se mu líbila.Videokameru nevytáhoval,protože ji měl natočenou už jednou a to při cestě k sopce.Tak jim cesta ubíhala.Než se nadali dojeli do města a začalo hromadnější vystupování.Tak se dostali až ke studiím Babis,kde vystupovali i oni.Průvodkyně se s nimi rozloučila.

Filip s Janou se vydali na cestu k pokoji.Jenomže v taverně, která stále těsně u studií seděla průvodkyně cestovní kanceláře Hellas tours a zakývala na ně,aby šli k ní.Filipovi ani Janě se nechtělo,ale co se dalo dělat,museli tam jít.Když se přibližovali,viděli tam sedět i ostatní lidi z jejich studií.Sedli si na volná místa.Průvodkyně jim řkala pokyny k blížícímu se odjezdu.Filip s Janou se dozvěděli,že do jedenácti hodin dopoledne musí opustit pokoj a ve tři hodiny odpoledne je odjezd od hotelu.Filipa ani Janu nepotěšilo,že se již mluví o odjezdu,na který se nikdo z nich vůbec netěšil.Výklad trval dvacet minut,po kterých všechny průvodkyně propustila.

Došli na pokoj,kde s oba umyli a převlékli se.Filip navrhnul Janě: „Jano,vždyť bychom mohli na večerní pláž jít dneska.“ „Já jsem ale moc unavená a nikam se mi nechce,ale není to špatný nápad.Tak nejdříve si zajdeme na večeri do našeho Eukalyptu a potom se půjdeme projít na pláž.Tak dobře,půjdeme na ni a zítra půjdeme do města jak jsem chtěla já.“ „Já si myslím,že bychom to měli udělat dneska tak,že nejdříve půjdeme na pláž a potom do Eukalyptu,protože pak už bude tma a teďka se za chvilku začne stmívat a takový západ slunce na pláži bude určitě moc hezký.Taky sebou vezmu kameru,abychom mohli ten západ natočit.“ „To mě

Filipe nenapadlo.Takže dobře,ted' se půjdeme na pláž projít a potom za tmy půjdeme na večeři.“

Filip vzal kameru a vydali se na pláž.Sluníčko už začínalo pomalu zapadat.Zapadalo krásně.Filipovi i Janě se to nesmírně líbilo.Filip se snažil co nejvíce z té krásy zachytit na video,aby si ji mohli,kdykoliv připomenout a prožít ji znova.Cestou si povídali,začala Jana: „Ty jsi fakt měl dobrý nápad,že jsme šli nejdříve tady.Ten západ slunce je tady u moře moc krásný.Kdybych to věděla dříve,určitě bychom si tady zašli určitě vícekrát.Škoda,že jsme tolik západu slunce zameškali.“ „To máš Jano pravdu,ale kdybychom šli večer na pláž při západu slunce,tak by nás brzy omrzelo a přestalo by se nám to líbit.Tak,když ten západ slunce vidíme poprvé,tak nás hodně kouzlí,ale je to doopravdy krása.“tak došli na pláž,kde si sedli na lehátka pod slunečníku a pozorovali moře. „Filipe,pamatuješ,jak jsme byli na dovolené na Thassosu.To jsme měli pláž hned u hotelu a přijeli jsme do něj pozdě večer.“ „A šli jsme hned na pláž.Ten den svítil moc krásně měsíc.“ „Krásně se odrážel od mořské hladiny a nám všem se to moc a moc líbilo.Potom se už svit měsíce ani jednou neopakoval.Už ani jednou nesvítil a tak jsme na to čekali a nic.“ „Pamatuješ Jano,jak jsme každý večer chodily do nějaké taverny na večeři.A všechny taverny stály pěkně u moře.“ „Tak nám k večeři šplouchaly vlny a mohli jsme se dívat na překrásné moře.“ „Taky jsme někdy chodili do blízkého města,já už sice nevím,jak se jmenovalo,ale ty večerní procházky byly moc krásné.“ „A pamatuješ,jak když jsme byli v jedné taveně,jak zhasli světlo a my měli štěstí,protože jsme měli zrovna sebou malou baterku a tak jsme si mohli svítit,než přinesli na stoly svíčky.“ „Taky jsme tam měli hezké molo,na kterém prodávali různí stánkaři a pamatuješ,jak jsem si koupil to ovívátko a chtěl jsem si koupit ještě jedno,jenomže jsme se k tomu už nedostali a tak jsem měl jenom jedno.“ „A pamatuješ,jak jsem si vrazila do nohy mořského ježka?“ „To bylo,jak jsi se snažila rychle plavat za maminkou,když ti uplaval ten polštářek co?“ „Jo to bylo tehdy a to jsem si tehdy také pořezala tu nohu nějakou střepinou v moři.A maminka měla z toho ježka velký strach,hned mě chtěla vézt k doktorovi.Naštěstí jsme našli v recepci jednoho pána z jiné cestovní kanceláře,než s kterou jsme jeli a ten maminku uklidňoval,že to není vůbec vážné a říkal nám,že vůbec nebude potřeba,abychom k nějakému doktorovi jezdili,jenomže naše maminka si to nenechala vymluvit a on nás tam ochotně zavezl.Uklidnil ji teprve,když tam doktor nebyl a museli jsme jet s nepořízenou domů.“ „A to jsme se také seznámili s tím

Řekem co tě potom ošetřoval než se ti ten ježek spravil.“ „Jmenoval se,to si ještě teď dobře pamatuji,Dimitrij.A do konce dovolené jsem na tu nohu skoro nemohla našlapovat.“ „Až těsně před koncem dovolené se ti ten největší trn uvolnil.A vzpomínáš na to,jak jsi ten den už nemohla jít do vody a potom jsi kvůli toho plakala.Bylo ti to líto,že všichni ostatní směji do vody jenom ty ne.Potom jsme si koupili boty do vody a bez nich nás rodiče do vody už nepustili,aby se něco takového už neopakovalo.“ „To byla doopravdy krásná dovolená jenom,kdyby se ještě mohla opakovat,ale to už nejde,když nám oba rodiče umřeli a kdo by tušil,že ta noha,do které jsem si tehdy vrazila ten trn a nemohla jsme na ni pořádně našlapovat,že jednou na ni už vůbec nenašlápnu,že o ni při jedné nehodě,při cestě na dovolenou,na kterou jsme se oba tak těšili ,že o ni přijdu a jediné co mi zbude bude pahýl,kousek stehna, a bolest toho co nemám,asi aby mi tu skutečnost,že jsem do konce života mrzák a nic než mrzák připomínala.“dořekla větu Jana a hořce se únavou a smutkem rozplakala.Filip vzal její hlavu do rukou a silně ji přitisknul ke své hrudi.Jana se ho rovněž pevně chytla,ale pláč neustával.Okolí mezitím potměnělo a na nebi se rozsvítil měsíc.Kolem se rozmístila tma. „Jano,na tak neplač.Co ti je?“snažil se ji uklidnit Filip,ale Jana v pláči nepřestávala. „Co mi je?Ty se ptáš co mi je?Vždyť to víš sám.Už pozítří se máme vrátit zpět do našeho bytu, který nám bude připomínat,že jsme na tomto světě sami,úplně sami.“vzlykala Jana. „Jano,všechno bude zase dobré.Uvidíš.Jenom přestaň plakat.“ Janin usedaví pláč neustával: „Jak bude všechno zase dobré,když nám oba rodičové zemřeli a už nemůžou obživnout.“Filip nevěděl,jak Janu utěšit,protože všechno co Jana říkala byla pravda.Nevěděl co jí říct,jak ji uklidnit až ho napadla slova: „No vyplač se Jano.To ti určitě pomůže.Jenom se vyplač.“Filip už také neměl daleko do toho,aby se rozplakal také.Snažil se být silný,aby to Jana na něm nepoznala,že je z toho smutný stejně jako ona a dokonce mnohem víc. „Jano,neříkej,že se nemáme na co doma těšit.A co Svátá?“ „Svátá je Svátá,ale není to nikdo z našich rodičů.“pořád vzlykala Jana.Filip pořád tisknul Janinu hlavu na sebe.Z Janina pláče měl už promáčené celé své tričko. „No tak Jano,přestaň už plakat,no no.Já vím,že to teďka budeme mít těžké,ale určitě se přes to přeneseme a bude zase dobře.Uvidíš Jano.“Janin pláč se konečně trochu uklidnil.Zvedla své uplakané oči a podívala se na Filipa.Pohládila ho po vlasech a řekla mu: „Ani nevíš,jak jsem ráda,že tě mám.Bez tebe nevím co bych si počala.Ty jsi má jediná útěcha v tom co nás potkalo.Bez tebe bych byla úplná troska a dávno bych už seděla

někde v domově.Ty jsi to jediné co mám.“Filip ji také hladil a stále ji měl přitisknutou k sobě.Janin pláč se ve Filipově objetí pomalu uklidnil.Filipa ani nestudilo promočené tričko, které měl na sobě.Když viděl, že Jana nepláče chtěl ji potěšit: „Víš co Jano? Ted'ka si zajdeme na večeri do naší taverny.“ „Tak dobře.“řekla Jana a vypadala už veseleji: „Jenomže jak se chceš vrátit potmě,když nemáme žádné světlo a tady už není vidět skoro na krok.Filip se zapřemýšlel a po chvílce ho napadlo: „Jano,máš tady ten svůj foťák.V něm je přece blesk a ten nám trochu posvítí na cestu z pláže.“ „Máš pravdu Filipe.Digitální fotoaparát sebou náhodou mám.“Jana vytáhla foťák a dala ho Filipovi.Ten držel prst na spoušti a blesk ji svítil na cestu. „Docela dobře svítí na to, že je to jenom blesk.“chválil si Filip.Cestou se lekali,kdejakého šelestu,protože neviděli co jej vydává ve tmě šelesty vypadaly hroživě.Filip čekal,kde se na něj vyřítí nějaké zvíře nebo nějaký zločinec.Janě tma také naháněla hrůzu.K prvním studiím došli strachem celí bez sebe.Než došli k osvětlené hlavní silnici se uklidnili.Janu už smutek zcela přešel.Než došli do taverny,zeptal se jí Filip,protoč,jsi se Jano na té pláži tak rozplakala?“ „Já ani nevím Filipe.Asi to bylo tím,že se blíží konec naší dovolené tady a taky,že jsme po dnešku už dost unavená.“ „Doufám,že se mi tady už nerozláčeš.“

V taverně si sedli na volná místa.Jejich oblíbený číšník je obsluhoval.Při tom slyšel Filipovu a Janinu rozmluvu o odjezdu domů.Za necelých čtrnáct dnů si je oba natolik oblíbil,že se mu nechtělo věřit,že už brzy odjedou z Řecku domů.Pozval je na zítřejší večeri,že ji dostanou úplně zadarmo jako důkaz jeho přízně.To Filip ani Jana nemohli odmítnout a tak přikývli.Tak jim utekla předposlední večere v Řecku.Po večeri se s nimi srdečně rozloučil a Filip s Janou se vydali na cestu ke studiím Babis.

Do nich došli po pěti minutách chůze.Oba se v rychlosti převlékli a lehli si.Za chvílku oba spali až do druhého dne rána.

13.Konec dovolené

Ráno se vzbudili dost pozdě.Jana se rychle dala do chystání snídaně, kterou měla hotovu za chvíličku.Oba ji s chutí snědli na balkoně a vnímali při tom vůni oceánu a Řecka s vědomím, že je to jejich poslední den tady v Řecku.Snažili se na to moc nemyslet, ale ani jednomu to nešlo.Po snídani si nachystali věci na pláž a rychle se vydali na jim už dobře známou cestu.

Cestou dost pospíchali a proto stihnutí na pláž dojít už za deset minut.Celou cestu prožívali, že je to jejich poslední cesta na pláž.Filip ji natáčel na videokameru.Na pláži si na svém obvyklém místě rozložili své věci.Nejprve si lehnuli na chvíli na sluníčko, které ten den hrálo ze všech sil, jako by vědělo, že Je to poslední Filipův a Janin den tady a chtělo jim vynahradit ztířejší odjezd domů.Filip i Jana se oddávali slasti, hrání sluníčka.Leželi tak asi celou půlhodinu, než Filip navrhnul: „Jano, pojďme už do vody.Jo?“ „Počkejme tady na pláži ještě chvíli.“ „Ne pojďme hned.“ „No tak dobře.“nechala se nakonec přemluvit Jana.Filip ji jako obvykle chytil za ruku, kde neměla nohu a podpíral ji než došli tak hluboko, aby se ve vodě udržela stát na jedné noze.

Vzali si na obličej podvodní brýle a šnorchl a dali se do plavání jejich obvyklým směrem.Voda studila, ale Filipovi i Janě to nevadilo, protože věděli, že zítra o tom čase se budou chystat k odjezdu a budou moci na chlad vody jenom vzpomínat a jinak nic.Dívali se na podmořský život.Filip si myslel: „škoda, že nemůžu natáčet pod vodou, že ta kamera, co jsme si koupili není na natáčení pod vodou, protože záběry podmořského života by určitě stály za to.Než pojedeme na další dovolenou k moři, tak si určitě koupím kameru, se kterou se dá pod vodou natáčet.“Tak doplavali až na konec, kam dál Jana plavat nechtěla, protože se štitila mořských řas a dali se do plavání zpátky k místu, kde měli věci.Dráha jim rychle uběhla a když doplavali ke svým věcem navrhl Filip: „Pojďme už z vody ven zase se opalovat.“ „Tak běž Filipe, já ještě zůstanu ve vodě a budu si jí užívat.“ „Pojď radši taky z vody ven.Však do ní zase za chvíli půjdeme.“naléhal Filip. „Mi se nic nestane.Já nikam sama plavat nebudu.Já zůstanu tady na místě a nechám na sebe šplouchat vodu.Vidíš, zrovna tam jede loď.To budou krásné vlny.Nech mě si jich užívat.“ „No tak dobře zůstaň, ale nikam daleko neplavej.Rozumíš?“řekl uklidněn Filip. „Dobře, zůstanu tady na kraji a ty na mě uvidíš.“Filip šel na pláž a opaloval se.Sluníčko hrálo

ještě víc než předtím. Filipa teplo ukolébalo až k usnutí. Jana se nechávala nadnášet vlnami a taky si užívala svitu sluníčka. Velmi se jí to líbilo, jak krásně sluníčko hrálo. Jana sem tam udělala několik temp sem a tam, aby se trochu zahřála, protože i přes teplo sluníčka voda studila. Tak jim uběhla celá hodina. Po té Janu omrzela voda a zavolala na Filipa, aby pro ní přišel, že chce z vody ven, jenomže Filip neslyšel, protože na pláži usnul. Jana si toho všimla, ale přesto na něj volala, ale nepodařilo se jí ho obudit. Začala přemýšlet jak by se z vody dostala sama. Nic ji nenapadalo. Za chvíli zase na Filipa zavolala, ovšem opět bezvýsledně. Filip pořád nic. Janě se nechtělo zůstat ve vodě a proto začala horečnatě uvažovat co má dělat. Stále na nic nepřišla. Voda ji dost studila. Nakonec ji napadlo, aby se z vody dostala jako batole, po třech. To však hned zavrhl, nechtěla se před celou pláží ztrapňovat. Pak si ale uvědomila, že na pláži je všehovšudy devět lidí a rozhodla se, že se tak z vody dostane. Nejdříve se pomocí nohy a rukou dostala na kraj moře a pokračovala po třech na deku. Tu se Filip konečně probudil. Chvilku mu trvalo než si uvědomil, že jsou na pláži a Jana, když usnul zůstala ve vodě. Rychle jí běžel naproti, aby jí pomohl. Chytil ji za ruku a došli na deku. Filip se ji zeptal: „Proč jsi, mě nezavolala. Hned bych pro tebe šel.“ „Já jsem tě Filipe volala, jenomže ty jsi spal tak tvrdě, že mi nezbylo nic jiného než se dostat na deku svými vlastními silami.“ „Jo? Tak jsem spal.“ divil se Filip. Jana si lehla na deku a snažila se pochytat ještě co nejvíce slunečních paprsků. Jednak, aby se z té vody zahřála a jednak si užít poslední den u moře. Filip řekl Janě: „Jano, počkej mě chvíli na dece, já se půjdu trochu ochladit do vody.“ Jana nic nenamítala. Lehla si na deky a podřimovala. Teplo jí dělalo příjemně. Filip mezitím u břehu plaval. Když ho přestalo bavit zůstat jenom u břehu, křikl na Janu: „Jano, já si jdu zaplavat naší obvyklou trasu. Počkej na mě na dece. Za chvíli jsme zpátky.“ Filip viděl, že Jana nic, tak si myslel, že s tím souhlasí a začal plavat. Jana mezitím usnula. Filip plaval dál a díval se na podmořský život. Jana se probudila a dívala se po Filipovi, jenomže ten nikde. Volala: „Filipe, Filipée, Filipée.“ Jenomže odpověď žádná. Vstala a vzala si berle a začala se po Filipovi rozhlížet. Nikde jej však neviděla. Myslela si: „Kde jen může být. Co když se mu něco stalo a já teď nevím, kde je.“ Sedla si na deku a dala se do pláče, protože se naráz cítila strašně osamělá a napadla ji strašná myšlenka: „Co, když mě Filip opustil a už se nevrátí.“ Pořád se ale po něm dívala s nadějí, že jej ještě uvidí. Filip ale po řád nikde. V pláči volala: „Filipe, Filipe, kde jsi?“ Filip pořád neodpovídal. Jana si zase sedla na

deku a plakala.Stále s nadějí,že se Filip objeví.Tak jí plynula pomalu sekunda za sekundou,ale Filip se neobjevoval.Začala uvažovat co má sama dělat.Napadlo ji,že zavolá Svát'ovi co má dělat.Jenomže si uvědomila,že mobil nechali na pokoji.

Rozhodla se,že tam půjde.V breku vstala a vydala se na cestu.Snažila se jít,jak nejrychleji mohla,ale pořád se jí zdálo,že jde moc pomalu.Každý metr cesty se jí zdál o hodně smutnější než kdy jindy.Pořád myslela: „Kde jenom může Filip být.Proč odešel a nic mi neřekl?“Hlavou se jí honila spousta myšlenek.Dvě však převažovaly: „Co když mě Filip opustil.“ a „Co když se Filipovi něco stalo.“Jana byla zoufalá.Došla do jejich pokoje.Zjistila,že si v tom zoufalství zapomněla vzít sebou klíče.Věděla,že bude muset jít zase na pláž.Celých dlouhých deset minut než dojde tam a další deset než dojde zpátky a bude moct zavolat Svát'ovi co se jí stalo.Janin pláč stále neustával,spíše nabíral na síle.Jana se snažila jít co nejrychleji.Nejraději by běžela,jenomže to nemohla,protože měla jenom jednu nohu a s berlemi se to nedalo.Pláž se jí pořád zdála strašně daleko,ať šla jak nejrychleji uměla.Uběhlo pět minut a to se dostala teprve do poloviny cesty.Spěchala,jak jen nejrychleji mohla,ale čas i cesta se neuvěřitelně vlekly.Jana ani nepocíťovala polední žár slunce.Tak byla zoufalá z toho,co se jí právě stalo.Za dalších pět minut doběhla na pláž.V duši měla malou,velmi malou nadějí,že Filipa na pláži uvidí.Po Filipovi to vypadalo,že se slehla zem.Jana se horečnatě přehrabovala věci, které na pláži měli a hledala klíče od jejich pokoje,nejdříve je nemohla najít,ale po chvílce je konečně našla a dala se co možnou nejrychlejší chůzí směrem na pokoj.Filip zrovna doplaval ke břehu a viděl Janu,jak co nejrychleji odchází.Nevěděl,co si má o tom myslet.Snažil se co nejrychleji doplavat břehu.Všimnul si také ,že má Jana na obličejí spoustu slz.Přemýšlel co se stalo,vždyť Janě přece řekl,že si jde zaplavat.Tu mu to došlo.Jana volání neslyšela a teď jej hledá. „Jak se mi mohlo stát,že jsem si neuvědomil,že mě Jana neslyší.Viděl jsem,že nereaguje na to co jí říkám a přesto jsem si šel zaplavat.Proč jsem jenom byl líný a nešel se z vody přesvědčit,že mě Jana slyší,když jsem to viděl,že mě Jana neslyšela.“myslel si Filip a přitom běžel co největší rychlostí za Janou,aby všechno,co provedl mohl napravit.Běžel jak nejrychleji mohl.Už ji uviděl.Za chvílku ji doběhnul.Jana si několikrát protřela oči,aby se přesvědčila,že to není klam. „Jano,já tě moc prosím za odpuštění toho co jsem ti způsobil.“ „Kde jsi byl Filipe?Já jsem byla už úplně zoufalá.Nevěděla jsem kam jsi šel.“ „Já jsem si byl zaplavat na naší trasu.Z vody jsem to na

tebe zakřičel.“ „Já jsem v tu dobu spala.“ „Mi se z té vody nechtělo a tak jsem si řekl,že to asi slyšíš a souhlasíš s tím.Rozhodně bych to nikdy nebyl udělal,kdybych věděl,jaké to bude mít následky.Tohle jsem doopravdy nechtěl.Kdybys věděla jak je mi to hrozně líto.“Janin pláč ustal.Jana objala Filipa kolem krku a veliký smutek vystřídala vlna štěstí z toho,že Filipa opět našla. „Slibuji ti,že odteďka,když někam půjdu,vždycky ti to dám vědět,tak,že to nepřeslechněš.Kdybys věděla,jak mi bylo,když jsem tě viděl běžet celou uplakanou z pláže pryč.Kam jsi vůbec běžela?“ „Já jsem běžela do pokoje pro telefon.Zavolat Svát'ovi a poradit se s ním co mám dělat.Šla jsem do něho už podruhé.Poprvé jsem si zapomněla tady na pláži klíče,tak jsem se pro ně vracela.“Filip přitiskl Janu k sobě a Jana se cítila při návalu té velké lásky provinile,že jí vůbec napadlo,že by jí Filip byl schopen opustit a nechat jí tady samotnou na pospas osudu.

„Pojď Jano vrátíme se zpět na pláž.Souhlasíš?“ „Dobře vrátíme se zpět.“ „A usmívej se.No tak usměj se na mně.Nebud' už smutná.Podívej se na mně,ať vidím,že jsi veselá a ,že se na mně už nezlobíš.“ Jana byla tak ráda,že Filipa vidí,že se nedokázala na něj vůbec zlobit.Tak spolu došli na pláž.Sedli si vedle sebe na deku a ještě dlouho se k sobě tiskli.Vyrušil je až prodejce koblih svým nabízením koblih. „Jano,já ti koupím tři koblihy na usmířenou jo?“řekl Janě a zvedl se a šel Janě koupit k obědu tři koblihy.Sám si koupil jeden.Přinesl je Janě, která je rychle snědla.Takový měla hlad.Filip snědl svou.Potom navrhnul Filip Janě: „Jano,pojďme si zaplavat.Jo?“ „Tak dobře půjdeme.“odpověděla Jana.Veselost se do ní zase pomalu vracela.

Šli do vody a dali se do plavání.Plavali jejich obvyklým směrem.Jana pozorovala pod vodou rybičko.Tentokráte jich pod hladinou plavalo hodně.Když doplávali do většího hejna rybiček,Jana se po jedné ohnala rukou,chtěla ji chytit,jenomže rybička se jí šikovně vysmekla a plavala nerušeně dál.Jana jich vyzkoušela chytit ještě několik,ale pokaždé se stejným úspěchem.Když se podívala na hladinu,vylekala se.Nikde neviděla Filipa.Řekla si: „Už zase.To to nestačilo jednou.“Naštěstí v tom okamžiku Filipa uviděla a oddechla si. „Kde jsi Filipe zase byl?“volala na něj. „Já jsem plaval.Jenomže ty jsi zůstala tady na místě.Naštěstí jsem si za chvílku všimnul,že neplaveš vedle mě a plaval jsem za tebou.“vysvětlil Janě Filip. „Tak pojď a poplav za mnou.“řekl Filip.Jana teda plavala za Filipem.Tak doplávali až na konec své trasy a začali se zase vracet.Poledne už minulo.Filip ani

Jana si toho však nevšimli. Jana dávala velký pozor, aby se zase neztratila. Co chvíli se po Filipovi dívala. Tak doplávali zpět. Filip Janě pomohl na břeh.

Lehli si na deku a snažili si co nejvíce užít slunečních paprsků a co nejvíce se ještě opálit. Nikdo z nich se nedíval na hodinky, nechtěli vědět kolik je hodin, protože nechtěli zjistit, že jim zbývá málo času posledního dne u moře. Sluníčko krásně hrálo. Jana na škaredý zážitek toho dne zapomněla a nemyslela na něj. „Filipe, tak zítra o tom čase se asi začneme loučit s Kosem, co?“ „Jo začneme, ale teď na zítřek ještě nemysli. Je ještě dnesek a hodně dneška.“ „Jenomže já musím myslet, že zítra poletíme letadlem a já mám strach, že spadneme.“ „Na to ještě dneska nemysli, nech si strach z letadla na zítřek.“ „Jenomže já z něj mám strach už dneska.“ „Neboj se Jano, naše letadlo nespadne a teď myslí na to, že jsme na pláži u moře. No není to něco fantastického?“ „Já se snažím, jenomže musím pořád myslet na zítřek.“ „No tak na něj myslí. Já ti asi nedovedu pomoci.“ zakončil rozhovor Filip. Oba zavřeli oči a leželi na dece. Tak jim čas ubíhal, ani nevěděli jak. Když je přestalo bavit ležet, podíval se Filip na hodinky a zjistil: „Jano, pojďme si rychle zaplavat, protože jestli chceme jít pěšky do města, jakože chceme, tak musíme jít rychle z pláže, protože je čtvrt na čtyři.“ „Tolik?“ „Bohužel ano, tolik.“ smutně přisvědčil Filip.

Pomohl Janě do vody a dali se do plavání. Plavali tentokrát na druhou stranu, doleva. Obeplávali malý výběžek, který jim zakryl pláž. Pořádně si prohlíželi podmořský svět a pláž kolem, protože věděli, že jsou ve vodě naposledy a vůbec se jim z vodou nechtělo loučit. Tak doplávali dost daleko. Jana navrhla: „Zůstaňme tady chvíli. Sem jsme mockrát neplavali, tak ať si to tady víc prohlédneme jak to tady vypadá.“ „Ne, Jano raději poplaveme zpátky. Musíme ještě dojít domů, umýt se a nachystat a taky dojít do města. To se zdá, ale času je málo. Kdybychom tady zůstali, pak by se mohlo stát, že se do města pěšky nedostaneme a to by byla škoda neprohlédnout si kudy jsme do města jezdili.“ „Ale přesto bychom tady mohli alespoň pět minut zůstat a rozhlížet se kolem.“ „No tak dobře. Těch pět minut tady zůstat můžeme, ale déle rozhodně ne.“ souhlasil Filip. Oba se rozhlíželi kolem a všimli si i těch nejmenších detailů. Tak hezky strávili následujících pět minut, po kterých je začala voda studit a proto začali plavat zpět. Za dvacet minut už leželi zase na dece a opalovali se s vědomím, že je to úplně naposledy pro dlouhou dobu, že podobná chvíle nastane až někdy za

rok.Jak rádi by zůstali na pláži ještě hodně dlouho,ale nedalo se nic dělat.Museli se z deky zvednout a jít pomalu zpět na pokoj.

Snažili se jít co nepomaleji a celou cestu si vtisknout do vědomí,jak jen to nejlépe šlo. „Filipe,tak jdeme po této cestě naposledy co?“ „Jo jdeme po ní naposledy.Měli jsme krásnou dovolenou,ale rodiče nám na ní prostě chybí.“ „O kolik jsme mohli mít dovolenou veselejší být tady s námi.“ „Nemluv tak Jano.Nezkazme si poslední cestu z pláže na pokoj.Na takové věci bude čas později.“ „Máš pravdu Filipe,nebudeme si kazit poslední cestu na pokoj studií Babis.“Tak jim utíkala i poslední cesta od moře.Za křižovatkou narazili na krávu s telátkem a Janě se moc líbilo: „Že je hezké Filipe,co?“ „Jo mi se taky líbí.Slyšíš jak bučí.“Popošli dál domů a uviděli dalších několik krav a telátek za ohradou po opačné straně než stály jejich studia. „Oni asi bučí na sebe.Volají se.“dedukovala Jana. „Asi jo,protože ta kráva s telátkem jsou uvázané a nemůžou k nim.“Došli až ke schodům studií. „Jano,vzpomínáš si,když jsme ze začátku chodívali po těch schodech,tak se nám zdála vůně těch kytek odpudlivá a vadila nám.A teď je mi docela příjemná a vůbec mi nevadí.“ „Mi,když si vyzkouším k ní čichnout,tak se mi zdá také příjemná.Mají ty kytky zvláštní vůni.Zvláštní,ale hezkou.Člověk si na ni musí nejdříve zvyknout a teprve potom se mu začne líbit.“Při hovoru vyšli po schodech do jejich pokoje.

Filip odemkl dveře,vešli do něj a Filip otevřel okno. „Nenajíme se teď Filipe?Já mám docela velký hlad.“ „Nenajíme se raději ve městě?“ „Do města se hned tak nedostaneme a od rána jsme nic mimo těch koblih nejedli.Já si udělám teď instantní polévky a vezmu si něco k jídlu a ty se najež ve městě,když nemáš hlad.“ „Já se mezitím než se najíš půjdu do sprchy umýt.“zakončil hovor Filip.Jana se najedla.Umyla se po Filipovi.Filip zkontroloval kameru a zjistil,že je v pořádku.Jana si přesunula snímky z foťáku do notebooku a vyšli.

Šli na hlavní silnici,kde zahrnuli doprava a cesta do hlavního města začala.Míjeli zastávku u hotelu Kipriotis,kde obvykle nastupovali.Pokračovali dál po hlavní silnici.Po pravé straně míjeli pláže a keře.Po levé straně měli řecké hory a přírodu,kam měli od průvodkyně zakázáno vstupovat. „Že jsme udělali,Filipe,dobře,že jsme se nakonec rozhodli tady jít.“ „Asi jo.“připustil Filip. „Měl bys už ale začít nahrávat.Nemyslíš?“ „To máš pravdu.Úplně jsem na to zapomněl.Ještě že jsi mi to připomněla,jinak bychom neměli nic nahraného.“Filip vytáhnul videokameru z brašny a začal natáčet

okolí,kudy šli.Míjeli obchody,u kterých skoro vždycky vystupovali,protože měli strach ,aby nepřejeli zastávku,kde mají vystoupit.Do teď znali kudy jdou,protože tudy šli již několikrát,ale od teď cestu znali jen z okna autobusu.Cesta jim rychle a příjemně ubíhala.Rozhlíželi se kolem,aby si z ní co nejvíce zapamatovali.Došli k další autobusové zastávce.Nikoho nenapadlo počkat na autobus a zbytek cesty už jet.Oba měli skálopevné rozhodnutí do města dojít po vlastních.Jana nepocíťovala únavu.Pokračovali v cestě. „Nevzala jsi sebou Jano něco k pití.Já začínám dostávat žízeň?“ „Ne,já jsem úplně zapomněla vzít sebou vodu.Budeme muset tu žízeň vydržet než dojdeme do města.Jinou možnost nevidím.“ „Ty máš také žízeň?“ „Když to tak říkáš,tak ji taky začínám dostávat.Jenomže nám nezbyvá nic jiného,pokud chceme do města dojít pěšky,tu žízeň vydržet a já si myslím,že ji vydržíme.Co říkáš Filipe?“ „No pokusím se.“řekl nerad Filip.Sluníčko ještě svítilo a hrálo a to zvyšovalo Filipovu a Janinu žízeň.Když došli k další zastávce Filip řekl Janě: „Já mám tu žízeň moc velkou.Pojď zůstaňme tady a počkejme na autobus.“ „Pojďme dál.Žízeň určitě vydržíme.Když ji vydržím já,tak proč bys to nezvládl také.“Filip Janu poslechl a pokračovali v cestě dál ke městu.Po dvaceti minutách cesty se jim oběma dostalo odměny,uviděli obchody. „Já jsem ti Filipe říkala,že žízeň vydržíme a ani nemusíme.Narazili jsme na obchody.Tady si koupíme něco k pití.“ „To je dobře,protože kdyby tady ty obchody nestály,tak bychom na příští zastávce určitě sedli na autobus a pokračovali v cestě jím.Protože já jsem tu žízeň už nedokázal vydržet.“Tak došli až k obchodům.Vešli do jednoho z nich a uviděli lednici a chlazenými nápoji.Oba si koupili po jedné Kole.Hned jak zaplatili otevřeli každý svou láhev a jedním hltem vše vypili až do dna. „To je mi hned líp.“oddechl si Filip. „Mi se také moc ulevilo.Neprohlédneme si tady ty obchody Filipe,třeba tu ještě najdeme nějaké věci,kté bychom si chtěli koupit jako suvenýry.Co říkáš Filipe?“ „Neměli bychom radši pokračovat v cestě?“mínil Filip. „Do města stihneme dojít určitě včas,vždyť už jsme v polovině cesty.“ „Jo?Jakto víš?“ „Přece se dívám na zastávky a ty jsou očíslované.Ted' jsme zrovna míjeli zastávku číslo sedm a my vystupujeme u zastávky třináct.“ „No,jak chceš Jano.“Vyšli ze supermarketu s potravinami a podívali se do prvního obchůdku,kde viděli spoustu hezkých věcí,některé z nich si koupili.Tak prošli ještě druhý z obchodů a pokračovali na cestě do města.Cesta jim hezky ubíhala. „To je prima výlet.“začal před koncem cesty Filip.

„Je.Ještě,že jsi se nechal včera mnou přemluvit,abychom dnešní poslední večer udělali tak,ale stejně jsem čekala,že cesta bude kratší.Takhle dlouhou jsem si ji nepředstavovala.“ „Na molu si sedneme,abychom si odpočali.“ „Tak dobře.Mně ta cesta také už unavila.“souhlasila Jana.Kolem nich se začínalo stmívat.Právě míjeli rozestavěné domy. „Ta Řecká pomalost je vidět doslova všude Jano.“ „Jo je.Ty rozestavěné domy se za celou dobu co tady jsme vůbec nezměnily.Stále jsou ve stejném stavu jako na začátku.“ „Kdyby alespoň něco,ale nic se na nich nezměnilo.Na těch se už hodně dlouho nepracovalo.To u nás by o tom čas byly skoro úplně dostavěné a chyběly by jenom maličkosti,ale co nám je do Řeckých domů.At' si s nimi dělají co chtějí.Nám to může být přece úplně jedno Jsou to snad naše domy?“ „Nejsou.“ „Tak vidíš.Budeme se radši bavit o jiných věcech.“ „Máš pravdu Filipe.“souhlasila s Filipovým názorem Jana. „Ale o čem se budeme,Filipe,bavit?Mně nic,kromě zítřejšího odjezdu nenapadá.“ „Tak se jenom dívejme po okolí a myslíme na to,abychom si co nejvíce z toho zapamatovali.“zakončil Filip hovor.Tak přešli rozestavěné domy,Filip je také natočil, a začali se blížit ke konci své cesty,k molu.Už viděli oblou,pod kterým projížděli před vjezdem na molo.Prošli pod ním a Filip uviděl tetovače,tu ho napadlo zeptat se Jany na její tetování: „Jano,jak vypadá ten tvůj obrázek na ruce.Máš ho tam ještě,nebo jsi ho už smyla.“Ta vyhrnula krátký rukáv trička, které na sobě měla a podívala se: „Vidíš Filipe,pořád je ještě ve stejné podobě,jako když mi ho namalovali.Ještě se nesmyl a doufám dlouho nesmyje.Já na něj při sprchování dávám pozor,aby se nesmyl.Nerada bych o tu krásu přišla.Doma to musím hned ukázat Svát'ovi.“ „Tak se ti to líbí?“ „Jo.Líbí se mi ten obrázek moc.A nenecháš mi Filipe udělat na druhou ruku ještě jeden?“ „Zbláznila ses?Jeden obrázek ti musí stačit.To je až na hlavu jeden obrázek.“Jana viděla,že tentokráte Filipa nepřemluví,protože Filip pronesl větu razantně a v takových případech u něho není naděje na splnění prosby a proto se žadoněním přestala.Došli do přístavu.

Sedli si na jednu lavičku naproti lodím a prohlíželi si je.Taky se s nimi v duchu loučili. „Filipe,že jsou ty lodičky hezké,škoda že je vidíme už naposledy.“ „Vždyť je máme natočené na videu a na to se můžeme kdykoliv podívat.“ „Jenomže video je video a skutečnost skutečnost.Video nám nikdy nenahradí skutečné lodě a skutečný přístav.Taky si doma nebudeme moct dát Gyros.Zajdeme si na něj,až si odpočineme.“ „Jo zajdeme.Dáme si hned dva.“ „Tolik?Nebude nám z toho špatně?“divila se Jana.

„Nebude.Dva Gyrosy to není tak moc,aby nám z nich bylo špatně.Dívejme se na potemňující přístav a vnímejme jeho atmosféru.Dívej se na lodě,jak se rozsvětlují a pozorně si prohlížej přístavní večerní život.“ „Jo je krásný.Mi se ani nechce vstávat z lavičky.Já bych tady nejraději zůstala až do samého rána.“ „Já taky,jenomže nemůžeme.Musíme si zajít ještě na Gyrosy a rozloučit se s okolím.taky musíme jet domů a autobusy v noci nejezdí a pěšky bych zpátky dojít už nedokázal.Posedíme tady ještě dvacet minutek a pak se půjdeme projít.“ „To je hezké jak sluníčko zapadá.Vidíš Filipe už je skoro na obzorem,za chvílku už úplně zapadne a kolem nás se udělá tma.Svítit budou jenom světla.Kdybychom už nebyli tak unaveni,tak jsme se mohli projít i cestou zpátky.Víš jak by to bylo hezké,jít po tmavé cestě,kde nesvítí ani jedna lampa jenom světla aut a měsíce.“ „Jano to by bylo hezké,jenomže to bohužel nejde.Škoda,že jsme si to neuvědomili dřív než jsme tady šli.Cestou tam jsme mohli jet autobusem a cestou zpátky pěšky.“ „Jenomže to jsme už nemuseli také zvládnout a nešli bychom pěšky ani tam ani zpátky a to by byla škoda.Tak máme jisté,že jsme šli pěšky jednu cestu a viděli jsme kudy jsme jezdili často do města.Potmě bychom také neviděli soustu věcí, kterých jsme si všimli teď.“ „A víš co Jano?Uděláme nejlépe,když teďka vstaneme a půjdeme si na ten Gyros.Však se tady můžeme ještě vrátit a sníst si ty Gyrosy třeba tedy.“ „Ty jsi dobrý.Než tady dojdeme,tak nám oba Gyrosy vystydnou a já si chci poslední Gyrosy sníst v každém případě teplé a ne studené.“ „Tak dobře,Jano,máš pravdu.To mi nedošlo.Tak si je sníme u občerstvení o potom se můžeme tady vrátit a dívat se na přístav.“

Z přístavu šli k kuličce,kde věděli,že dostanou koupit Gyrosy,na které se moc těšili.Prodavačka je mile přivítala.Překvapilo,že chtějí každý dva Gyrosy,ale bez okolků jim je připravila.Filip i Jana do sebe oba Gyrosy hodili,že prodavačka nechtěla věřit,že jsou tak rychlí.Filip zaplatil a zeptal se Jany: „Kam chceš jít teď na molo nebo si ještě prohlídnout město?“ „Radši si prohlédneme ještě město a na molo půjdeme před odjezdem.“ „Tak dobře.“Vyšli uličkou nahoru na náměstí před tržnicí a šli až ke kostelíku, který měli nádherně osvětlený. „Ten kostelík by nebylo špatné natočit na video.“ „To máš pravdu Jano,hned jej natočím.“Od kostela šli zase zpět na molo,protože času, který mohli strávit ve městě valem ubývalo.

Sedli si na lavičku,na které seděli předtím a prohlíželi si lodě.Snažili se co nejvíce vychutnat okamžiků co můžou na molu

zůstat.Nikomu se nechtělo podívat kolik je hodin,aby nemusel vyřknout nepotěšující rozsudek: „Musíme jít na autobus.“Tak jim utíkaly poslední minuty pobytu v přístavu,až se Filip konečně podíval na hodinky: „Jano,už máme nejvyšší čas jít na autobus.Víš ty kolik je už hodin?“ „Ne nevím.“ „Už je půl desáté.To ještě máme jít na večeři do Eukalypstu.Doufám,že nebudou mít zavřeno a že toho číšníka co si nás oblíbil nezklameme.“Vydali se neradi na cestu k autobusu.

Na zastávce čekali jenom chvilku.Autobus jim jel brzy.Nastoupili do něj a vydali se na poslední cestu z města domů.Dívali se pořádně z okna a snažili se všímat kudy jedou.Cesta jim utíkala rychle.Také sledovali pozorně cestu,aby včas vystoupili,ani dřív ani později.Měli velké přání,aby se jim poslední den večer podařilo vystoupit na správné zastávce.Jenomže jejich přání zůstalo nevyslyšeno.Vystoupili opět o zastávky dříve.

Vydali se teda trochu zklamání na cestu do jejich oblíbené taverny.Před ní je čekal jejich oblíbený číšník a přivítal je.Zavedl je k jednomu zvlášť prostřenému stolu a řekl jim: „Chvilku tady počkat.Já mít připravené jídlo pro vás.Já vám ho přinést.“ A odešel do kuchyně. „To se máme,Filipe,že?Jídlo zvlášť připravené pro nás.To se jen tak někomu nepoštěstí.“ „To ne.Získali jsme tady dobrého kamaráda.Škoda,že nevíme jak se jmenuje,ale na to se ho ptát nebudeme,aby si o nás nemyslel něco špatného.Třeba,že nejsme vychovaní.To ne.“zakončil Filip rozhovor.Čekali než jim ho přinese.Za chvilku jim nesl pro každého dvojitou porci řeckého salátu.Sedl si k nim a pozoroval je: „Vy teda zítra odjždět?“ „Ani my zítra odjíždíme.“potvrdila mu Jana. „Líbit se vám tady?“ „Jo líbilo se nám tady moc.Pláž tady máte hezkou a moře také.“ „Kde vy mít rodiče?“ Odpověděla mu zase Jana: „My rodiče nemáme.Nám rodiče umřeli.“ „U koho vy bydlet.“ „My bydlíme sami.“ „Kdy se vám to stát?“ „Nám se to stalo začátkem letošních prázdnin.Jeli jsme vlakem na dovolenou a vlak měl nehodu.“ „Co to být vlak?“ „Vlak-train.“ „Aha.“ „Při tom jsem také přišla o tu nohu.“ „To mi vás být líto.“Tu jejich rozhovor přerušilo volání na číšníka. „Já muset jít.Počkat tady na mně chvilku.“ „Proč jsi mu to vykládala Jano?“ „Co proč jsem mu vykládala?“ „No přece,že jsme sami a rodiče nám zemřeli.“ „Vždyť to je Řek a ten nám nic neudělá.Přece nebude volat do Česka na policii,aby nás udal.Ty by byla naprostá hloupost.On nám nic neudělá.A řecká policie ta s tím nemá nic společného.“ „No snad máš pravdu Jano.“Viděli,že jim nesou bohatě obložený talíř se samými dobrotami a tak svůj rozhovor ukončili.S talíři přišel i číšník

a zase si k nim sedl.Na nic se jich neptal,protože věděl,že jsou zaneprázdnění jídlem.Když dojedli pokračoval v rozhovoru: „Jak vám to chutnat?“ „Bylo to vynikající.Nic lepšího jsme ještě nejedli.“přisvědčila za sebe a Filipa Jana a pokračovala s ním v rozhovoru. „Jak se vám u mě líbit?“ „Máte to tady hezké.Ta vaše taverně byla pro nás ta nejoblíbenější.“Tak jim večer unikal.Nikommu se nechťelo odejít z tavernu,protože věděli,že je to naposledy.Ani číšníkovi se nechťelo s nimi loučit.Přinesl jim ještě dezert na zakončení.Nabídl jim i skleničku domácího alkoholu Ouza.Filip odmítl,ale Jana si dala říct a jednu skleničku si přinést.Filip si místo toho vybral sklenku Koly.Janě Ouzo velmi chutnalo,chtěla by si dát ještě+ skleničku.Číšník,když chtěla požádat ještě o jednu odešel a Jano to řekla Filipovi,ale ten ji vykázal do patřičných mezí: „Zbláznila ses Jano.Pít tady alkohol.Chceš se snad opít a vypadat jako stará Hromádková?“ „Jaká stará Hromádková?“ „Přece z Káji Mařika.Ty jsi už na tu knížku nepamatuješ?“ „Pamatuji.“ „Tak to se chceš válet po cestě?Nepřipadáš si hloupě?A navíc alkohol pro tak malé děti ještě nepatří.Chceš,aby se z tebe stal opilec?“ „Ne to v žádném případě nechci.“ „Tak vidíš.Už i to jedno Ouzo je na tebe až moc.Takže žádné druhé si už dávat nebudeš.Rozumíš?“ „Jo rozumím.Dám si teda jednu Kolu.“Číšník k nim zase přicházel a nesl v ruce celou flašku Ouza.Chtěl nalít ještě Janě,jenomže ta ho velmi striktně odmítla a požádala si o Kolu. „Vem si se mnou ještě skleničku.“ „Ne já si už nedám ani jednu.Já chci Kolu.Pro mě alkohol není.“Číšník si nalil sobě už čtvrtou.Filip viděl,že jde do tuhého,že se číšník čím dál víc opíjí. „My už musíme jít.Je nám to líto,ale musíme dneska ještě sbalit nějaké věci.“ „Vždyť jsme přece říkali,že balení stihneme za zítřek.“ „Zůstat tady ještě chvílku.Mi si tak dobře povídat.“a vypil další dvě sklenice alkoholu. „Já jsem si uvědomil,že to balení za zítřek nestihneme.Bohužel už musíme jít.Moc vám děkujeme za krásnou a dobrou večeři.“Vzal Janu za ruku a snažil se jí odtamtud dostat.Jana mu neodporovala,ale když trochu poodešli zeptala se ho: „Proč jsme museli odtamtud odejít.Vždyť nám tam bylo dobře.“ „Ty sis Jano nevšimla jak do sebe lil jednu skleničku Ouza za druhou?“ „Ne nevšimla.“ „Kdyby nezačínal být opilý,tak si tam klidně pro měn za mně zůstaňme ještě dvě hodiny,ale tak jsme museli odejít.Kolik je vlastně hodin?“položil si otázku Filip a podíval se na své hodinky. „Jano,vždyť už je půl jedenácté.Na pokoji se rychle převlečeme a půjdeme spát.“Mezitím došli a pokoji.

Vešli dovnitř a oba se převlékli. Jana vznesla návrh: „Filipe, pojďme ještě na chvilku na balkon užít si posledního řeckého večera.“ „Neměli bychom jít radši spát.“ „Ne, zůstaňme ještě chvíli na balkoně.“ „Tak dobře,“ nechal se Filip přemluvit, „ale zůstaneme tady jenom dvacet minut a půjdeme spát. Nezapomeň Jano, že se domů dostaneme až někdy pozdě v noci.“ Sedli si na židličky na balkon a dívali se do noci. Z dálky se k nim nesla hudba z nějakého hotelu. Oběma se líbila a dokreslovala atmosféru řecké noci. Tak plynula minuta za minutou. Dívali se směrem k moři a pozorovali lodě, které tu a tam pluly po moři. Pokaždé se jednalo o loď hodně vzdálené, takže z nich toho moc vidět nebylo. Přesně po dvaceti minutách však uviděli plout jednu nádhernou plachetnici blízko břehu. „Filipe, skoč rychle pro kameru. To stojí za to natočit.“ Filip rychle vešel do pokoje a vytáhnul kameru ze skříně. Rychle došel na balkon a chtěl natáčet, jenomže loďka mezitím odpplula. „Škoda, že jsi o tu loď přišel. To byla úplná nádhera jak tady plula. To bylo úplně jako by se vznášela na nebi.“ „Však já jsem z ní kousek viděl a ta vypadala nádherně. Jak měla krásně ty plachty osvětlené. To se hned tak neuvidí. No, našťástí jsem viděl alespoň kousek. Kdybych tu kameru našel rychleji mohli jsme ji natočit rychleji a sami se na ní po čase podívat a ukázat ji Svátovi. No co se dá dělat.“ „To je Filipe venku večer krásně co?“ „Je tady moc hezky. Ani se mi nechce jít už do postele, ale musíme. Nic jiného se nedá dělat. Tak pojď Jano jdeme spát.“ „Počkej Filipe ještě chvilku, když tu je tak krásně.“ „Dokdy chceš zůstat na balkoně?“ „Zůstaneme tady do půlnoci a pak doopravdy půjdeme spát.“ „To je vyloučené. Tak dlouho nemůžeme zůstat nespát.“ „No tak Filipe, vždyť je to jenom ještě hodina.“ „Tak jo Jano, ale déle ani o chlup.“ „protože ani jemu se nechtělo ukončit tento krásný poslední večer v řecky. Věděl sice, že zítra budou nevyspaní, ale uvědomil si, že to nebude tak důležité, když budou cestovat. Dívali se kolem. Chladivý vzduch je příjemně osvěžoval. Jana se podívala na hodinky a řekla Filipovi: „Ještě hodinu odjíždíme zítra.“ „Nechápu.“ „Protože ještě hodinu je dnešek a proto odjíždíme zítra.“ „Jo aha. Teď mi to došlo, jak to myslíš Jano.“ „Jenomže poslední minuty toho dne utíkaly velmi rychle. Oběma se začínalo chtít čím dál víc spát. Snažili se to spaní přemoci, aby vydrželi až do půlnoci. Co chvilku se dívali na hodinky, kolik času jim ještě do půlnoci zbývá. V půl dvanácté se jim oči zavíraly natolik, že skoro usínali, ale pokaždé se jim podařilo ze začínajícího spánku probít. „Ještě máme před sebou poslední

půlhodinu dnešku.“konstatovala Jana. „To už jenom tak málo.“nechtělo se uvěřit Filipovi.Seděli na židlích a spánek je bral čím dál víc.Hudba, která se jim líbila mezitím skončila.Dále slyšeli jenom tichou noc rušenou jenom místy projíždějícím motocyklem nebo autem.Čas zase ubíhal a uběhla čtvrt hodina.Filip i Jana na lavičkách klimbali.Pět minut před půlnocí se probudili.Čekali s napětím na půlnoc. „Ještě pět minut odjždíme zítra.“řekla smutně Jana.Vteřiny posledních pěti minut ubíhaly velmi pomaly.Oba nespustili z hodinek oči a o půlnoci Jana smutně konstatovala: „Dneska odjždíme domů.“ „Jo dneska.Tak to je konec dovolené v Řecku a teď musíme jít bezpodmínečně spát,abychom byli zítra alespoň trochu k něčemu a nespali celou cestu.“Tu si Filip uvědomil: „Jano,my jsme zapomněli zavolat Svát'ovi.“ „Jé máš pravdu Filipe.Kde je mobil?“ „Ty mu chceš volat teď'ka?“ „Jo chci.“ „To je už moc pozdě.Zavoláme mu zítra ráno.“ „Není to moc pozdě?“ „Jindy mu volat nemůžeme,když jsme to tak zvorali.Dneska mu už volat nebudeme,na to je teď' moc pozdě.O tom čase bude určitě spát a my ho nebudeme budit.Nejlépe uděláme,když si teď' lehneme a budeme spát.“ „Asi máš pravdu Filipe.“Oba si lehli a usnuli velmi rychle a spali až do druhého dne ráno.

Ráno se vzbudili brzy.Jana nachystala co možno nejrychleji snídani.Po snídani Filip připomněl: „Jano,teď zavoláme Svát'ovi.“Vytáhnul mobil a zavolal na Svát'ovo číslo.Ten to za chvílku vzal a ozval se svým obvyklým pozdravem: „Ahoj Filipe a Jano.“Filip mu po pozdravu rychle vpadl do řeči: „Promiň Svát'o,že jsme ti včera nezavolali.Úplně jsme na to zapomněli.Já nechápu jak se nám to mohlo vykouřit z hlavy a přitom jsme na to tak mysleli.“ „No neomlouvajte se už“,smál se Svát'a a Filip si oddechl,že Svát'a se nezlobí, „já to úplně chápu,že jste měli poslední den v Řecku na dovolené a že jste mysleli na jiné věci.Radši mi řekněte jak jste se měli od neděle,kdy jsme se slyšeli naposledy.“ „V pondělí jsme jeli do města nakoupit suvenýry a nakoupili jsme si jich dost.To uvidíš až ti je všechny ukážeme.Jinak jsme pondělí strávili na pláži.“ „Co jste dělali v úterý?To jste se jeli podívat na sopku ,že?“ „Ano to jsme se jeli podívat na ostrov Nissiros.“pokračoval v Filip,se kterým Svát'a mluvil. „Jak se vám líbil.“ „Líbil se nám moc.Nejdříve jsme se prošli po městě a potom nás autobus zavezl na oběd,ze kterého jsme jeli rovnou na sopku.My jsme hledali pořad nějaký kužel,ale ten tam nestál.Teprve jakmile jsme tam dojeli,j sme se dozvěděli,že sopka vypadá jako menší kráter a ne jako nějaký kužel.“ „To jste si ji tak představovali.No,abych řekl pravdu,tak já jsem si ji

představoval také tak. „Celou jsme ti ji natočili na video a doma ti ji určitě ukážeme.Určitě se ti bude moc líbit.Ze země šla pára a ta měla teplotu určitě několik set stupňů Celsia.Ona šla ze sopouchů.To byly takové díry, které vedly přímo do nitra sopky.Odtamtud máme také ztuhlou síru.Prostě výlet k sopce bylo to nejkrásnější co jsme tady v řecky zažili.“ „A co jste dělali včera?“ „Včera jsme dopoledne leželi na pláži a i jsme plavali.Odpoledne jsme šli pěšky do hlavního města.To také byla nádherná procházka.“ „A co jste dělali ve městě?“ „Ve městě?Tam jsme si sedli do přístavu a pozorovali ho.Když nás to přestalo bavit,tak jsme si šli koupit Gyrosy a podívat se na náměstí před tržnicí.Potom jsme si sedli ještě na chvílku do přístavu a jeli jsme domů,kde na nás čekal v teverně Eukalyptus číšník, který si nás velice oblíbil a připravil nám dokonce večeři zdarma.Moc nám chutnala.Zůstali jsme tam asi do půl jedenácté.Pak jsme šli na pokoj a sedli jsme si do půlnoci na balkon a po půlnoci jsme si teprve vzpomněli, že ti máme zavolat,ale nechtěli jsme tě v noci rušit.“ „Vy byste mně nikdy nerušili.To jste mi měli zavolat i o půlnoci.Tak teď vím co jste dělali.Ted' se můžeme domluvit na dnešku.Kdy dojedete domů?“ „To ještě nevíme.My víme jenom,kdy dojedeme do České republiky.To bude asi v sedm hodin.“ „Tak pozdě.To přistanete jako v Praze.“ „Přistaneme v Praze na Ruzyni.“ „A pojedete do hotelu.“ „Ne pojedeme na nádraží a vlakem domů.“ „Není to pro vás trochu pozdě jet Prahou?Měli byste raději v noci přespat v nějakém hotelu a ráno se vydat na cestu domů.“ „Nám se nechce do nějakého hotelu.My pojedeme rovnou domů.“ „Tak dobře jak chcete,ale dávejte na sebe pozor.Nechod'te tmavými ulicemi a podchody.Kdy budete vědět,kdy dojedete domů?“ „My to budeme vědět asi kolem deváté.Tak to mi zavolejte ať vím kdy vás mám čekat na nádraží.“ „Takže dneska se ti kolem deváté ozveme.Ještě ti dám k telefonu Janu,protože chce s tebou ještě mluvit.“a předal telefon Janě. „Jak se máš Jano?“ „Dobře,jenom mě od úterka bolí pravá noha.“ „To je ta o kterou jsi přišla,že?“ „Jo je.Mě bolí ta část o kterou jsem při té nehodě přišla a ten konec.Nejprve jsem z toho měla strach,ale pak nás průvodkyně uklidnila,že to je normální po takovém zákroku a že z toho nemusím mít žádný strach.Stejně bych byla radší,kdyby mě ta noha nebolela vůbec.To že to není nic vážného to je dobré,ale přesto to bolí.To mi nic nepomůže.“ „Tu bolest budeš muset Jano nějakou dobu vydržet.Snad po čase přestane.Jinak ti nic k tomu říct nemůžu.Musíš doufat,že to bude co nejdřív.“ „Budu doufat,že ta bolest přejde.“ „Tak už asi budeme

končit,však se dneska ještě uslyšíme večer.Tak ahoj Jano.“ „Ahoj Svát'o.“rozloučila se Jana a Svát'a zavěsil.

„Teď začneme teda balit.“rohodla Jana.Nejprve si sbalili oblečení a jiné důležité věci.Při tom si všimli,že věci, které sebou vezli k zábavě vůbec nepoužili. „Filipe,zbytečně jsme sebou vezli všechno na lepení Městská památková rezervace II..Vůbec jsi nic z toho tady nepoužil.“ „Jo úplně jsem na ni zapomněl.Doma už bude určitě další ABC s další částí a mi toho ještě tolik chybí.Doma budu muset několik dnů vkuse lepit,abych stihl dohnat to,co jsem poslední dobou zanedbal.Za poslední měsíc jsem skoro vůbec nemodeloval,ale teď to bude něco jiného.“ „Taky jsme sebou vezli zbytečně katry.Ani jednou jsme si je nezahráli.A to je škoda.Alespoň vidíš,že se dá žít i bez takových věcí a ani si na ně nevzpomeň.“ „Máš pravdu Jano.Ale s nimi se dá žít lépe a mě to moc baví jako tebe pletení a jiné holčičí věci,které tě baví.Kdoví co se stalo za tu dobu co jsme se nedívali na televizi v Esmeraldě?“ „To uvidíme až přijedeme domů a Svát'a nám dá videokazety.Taky jsem zvědavá co doma uvidíme.Taky se těším na Star Trek.Kdo ví co tam uvidíme.“ „Na ten se těším také,ale měli bychom nechat toho mluvení a pokračovat v balení,protože už nemáme moc času.V kolikže máme opustit pokoje?“ „Do jedenácti hodin.“ „Tak to máme na balení čas ještě necelé dvě hodiny.Musíme si pospíšet,abychom všechno stihli včas.“Pokračovali v balení.Sbalili si už suvenýry.Tak jim utíkal čas.Dobalili v deset hodin.Filip řekl Janě: „Teď na mně tady počkej.Já snesu do přízemí zavazadla.“

Vzal tedy zavazadla a nanosil je postupně do přízemí.Jana zůstala na pokoji.Filip ještě zkontroloval stolky,skříň,pod postelemi a kredenc,jestli někde něco nezapomněli a když zjistil,že ne,navrhnul Janě: „Pojďme se ještě na chvilku sednout na balkon.Máme ještě čtyřicet minut.Tak ať si jich užijeme.“

Sedli si na balkon a loučil se z výhledem na moře a balkonem.Rozhlížel se kolem. „Filipe,mohli bychom natočit ještě náš pokoj,abychom i na něj měli nějakou památku.Co tomu říkáš?“ „To je dobrý nápad.“Vytáhnul kameru a natočil celý pokoj i výhled z balkonu.Natočil i Janu,jak na něm sedí.Potom kameru opět sklídil a sednul si k Janě na židli a napadla ho otázka: „Kam dáme kameru a notebook a tvůj foťák než pojedeme.Mi se nechce ty věci celou cestu nosit sebou.Dole je nechat nemůžeme.Tam by nám je mohl někdo ukrást a to bych nechtěl.V notebooku máme diář od začátku prázdnin a v kaměře poslední záběry z dovoleně.“ „Já vezmu přes rameno kameru a foťák.Ty poneseš notebook.“nabídla se Jana. „Ty

jsi hodná.Moc jsi mi pomohla.“Tak jim utíkal poslední čas,který mohli strávit na pokoji a přiblížila se jedenáctá hodina,kdy museli opustit pokoj.Přesně v jedenáct se zvedli ze židlí na balkonu,vzali si své zbývající věci a opustili pokoj.

Šli ještě do supermarketu,kde jindy nakupovali.Koupili si řecký med a nanuky.Nanuky si snědli cestou ke studiím.Do zavazadel si sbalili řecké medy.Potom se rozhodli,že půjdou ještě naposledy na pláž,protože je nic rozumnějšího nenapadalo.Šli pomalu.Prohlíželi si důkladně cestu a loučili se sní.Tentokrát věděli,že se loučí určitě naposledy.Tak došli až na pláž.Lehli si na lehátka a poslouchali hukot moře.Do vody nešli.Jenom si v ní smočili nohy,aby se osvěžili.Jinak seděli pořád na lehátkách a loučili se z pláží.Filip i Jana se snažili užít posledního zbytku chvil na pláži,protože se jim zalíbila i přes počáteční odpor z délky cesty.Do kamení si nelehali,protože už na sobě měli oblečené oblečení na cestu.Jana měla oblečené šaty se sukní,které se jí moc líbily a Filip tričko a jeansy.Sluníčko krásně hřálo.Tak tam seděli asi dvacet minut.Po dvaceti minutách navrhnul Filip: „Jano,co říkáš tomu,že bychom si teď zašli na oběd?Já už mám docela hlad a jíst budeme až někde v letadle.“ „A nezůstaneme na pláži?Něco k jídlu si můžeme koupit i v supermarketu před odjezdem a sníst to cestou v autobuse.“ „Jak chceš Jano.Na poslední den budeš rozhodovat ty.“ „Jo,vážně Filipe.“řekla Jana potěšena. „Ty jsi hodný.Tak zůstaneme ještě půlhodiny na pláži a potom si zajdeme na ten oběd.“ „Tak dobře.“souhlasil Filip a pokračoval: „To je ale krásně na té pláži dneska co?“ „Jo je.Dneska se mi na pláži moc líbí.Škoda,že na ni nemůžeme zůstat déle a musíme jet domů.“ „A nemůžeme do vody.“ „Jo nemůžeme do vody,ale i tak jsme měli krásnou dovolenou.Pěkně jsme se opálili a spálili.“ „To máš Jano pravdu na začátku jsme se spálili,ale potom jsme už dávali pozor a jenom jsme se opalovali.Však nás to nějakou dobu také bolelo.“ „Když si uvědomím,že zítra už zase budeme sami v tom opuštěném bytě,který nám bude navždycky připomínat naše zemřelé rodiče,tak mi začíná být smutno.Budeme muset dávat pozor a bojovat,aby nás nikdo neodhalil.“ „Máš pravdu,ale nesmíš všechno vidět tak smutně.Budeme zase u nás doma v České republice zase budeme moci mluvit Česky.“ „Co je to všechno proti tomu,že nemáme rodiče.Proč se nám to muselo Filipe stát?Proč zrovna nám?Proč ne někomu jinému.Proč?Jenom proč?“ „Na to asi nikdy nenalezneme odpověď.Asi protože to bylo určeno,aby se to stalo právě nám.“ „Proč jsme museli přijít o rodiče?“ „Cožpak nestačí,že jsem přišla o

nohu a jsem doživotně mrzák.Nic jiného než mrzák,se kterým nikdo nebude chtít mít něco společného.“ „Nesmíš to vidět Jano tak černě.To bychom měli potom nejlepší,kdybychom se oběsili nebo utopili,ať máme po všem a nemusíme ničemu čelit.Musíme si zvyknout čelit problémům,ktelé nám život přinese.Jinak se nikam nedostaneme.Já vím,že naše situace není zrovna růžová,ale musíme si na ni zvyknout jinak nám nic nepomůže.“ „Tobě se líbí,že se budeme muset skrývat a dávat pozor,abychom něco z našeho tajemství nevyzradili ještě více než deset let,protože by se nám mohlo stát,že se dostaneme do dětského domova.Tobě se to líbí.Mi teda ne.“ „Jo,jenomže po těch krutých letech třeba přijdou zase šťastná.Budeme si muset vytrpět deset let,ale potom se nám třeba poštěstí a na tady to budeme vzpomínat jenom jako na noční můru.“ „Ale ty Filipe nemyslíš na to,že se nám nepodaří zůstat na svobodě a že se třeba dostaneme do domova.Co pak?“ „Potom já už nevím,ale nemysli Jano hned na to nejhorší.Snaž se myslet na to,že jsme ještě v Řecku a pak tady je také Svát'a,ktelý by nás určitě nenechal na pospas.Ten by nám určitě pomohl.Tak vidíš,že nejsme tak úplně sami.Máme tady na tomto světě ještě někoho,kdy nám určitě pomůže.Tak buď trochu veselá Jano.“ „Tak dobře Filipe,pokusím se nezkazit nám zbytek dovolené.“ A pokusila se o chabý úsměv. „No vidíš,že to jde.Dívej se na moře a poslouchej jeho šumot.Ten tě určitě dobře naladí.Vždyť je tak příjemný.“Jana si teda lehla na lehátko a oddala se poslouchání vln a teplu slunce.Začínalo ji být příjemně a přestávala myslet na to co je čeká doma.Jana skoro usnula,když si uvědomila,že mají jít ještě na oběd a připravovat se k odjezdu.Podívala se na hodinky a zjistila,že mají nejvyšší čas jít z pláže pryč.Řekla to Filipovi a ten souhlasil,že z půjdou z pláže pryč,protože už mu dost kručelo v břiše.Oba se zvedli jen neradi a pohledem se s pláží loučili.Pomalou odcházel na cestu ke studiím. „Filipe,tak tudy se vracíme úplně naposledy.Ani se mi nechce věřit,že nám ta dovolená tak rychle utekla.Vždyť to bylo před chvílkou co jsme se tady celí šťastní chystali a těšili se na tu dovolenou.“ „Jenomže už je bohužel pryč a my musíme domů.Čeká nás tam několik hodin televize.Svát'a nám donese kazety s Esmeraldou,Star Trekem a na ty se přece moc těšíme,nebo se mýlím?“ „Nemýlíš.Moc se na ně těším.“ „Když nás to dma přestane bavit,tak můžeme říct Svát'ovi a ten nás určitě ochotně zaveze na nějaký výlet do hor.Můžeme si třeba dělat každý den jeden,jak jsme to dělali než jsme jeli tady do Řecku.“ „Nejdřív,ale zůstaneme dva týdny doma a budeme dělat to co jsme nestihli.Ty se určitě hned,jak

se dodíváme na video,pustíš do modelování Městské památkové rezervace II.“ „To určitě,protože jsem na ni už vhodně dlouho nesáhnul.Strávím nad ní nejspíše několik dnů než budu mít hotové všechno co jsem dosud zameškal.Potom se pokusím modelovat hned jak přijde ABC,aby se mi to již tolik nenakupilo.Taky na nás čeká doma počítač.Na ten se taky těším až ho po dlouhé době zase zapnu.“ „Vždyť máš sebou notebook a na něm jsou stejné programy jako na notebooku.Tak doma normální počítač to nebude nic nového.“ „Ale počítač je počítač a notebook notebook.A už se blížíme k našemu Babisu.Za chvíli dojdeme do taverny a naposled si v ní dáme něco k jídlu.“ „Doma také budeme chodit na oběd do restaurace jo?“ „To uvidíme,ale nezdá se ti hloupé chodit na oběd,když doma si ho můžeme udělat lepší.Tu umíš dobře vařit a já ti budu pomáhat.“ „A neměli bychom lepší chodit do restaurace.Tak bychom to měli bez práce.“ „Na tom se domluvíme doma.Ted' myslíme na to ,že máme před sebou poslední minuty strávené v Řecku.“ „Minuty ještě Filipe ne.To spíš hodiny.“ „No tak hodiny.“

Došli k taverně a číšník je jako obvykle mile přivítal.Posadili se k volnému stolu.Hned jim přinesl jídelní lístek a začal s omluvou: „Moc se omlouvat za konec včerejšek.Já se nechťít opít.Moc toho litovat.Já mít nešvar.Při odjezdu já rád pít.“ „Neomlouvej se už.My to chápeme,že jsi si nás oblíbil a že nechceš,abychom odjeli a proto sis včera vzal trochu víc Ouza než bys měl.“uklidnil ho Filip. „Já se za své včera chování moc stydět.Já se nechťít tak chovat před dětmi a dávat jim špatný příklad.“ „Nech už omlouvání.Tvoje omluva byla přijata a my tě chápeme.“řekl Filip a začal mu diktovat co si vybrali k poslednímu obědu v Řecku.Číšník rychle odešel připravit jim oběd. „Tak ještě nám tady zbývají poslední dvě hodiny,Filipe.Mi se tak nechce odsud odjíždět.Bylo nám tady příjemně.“ „Mi se také odtud nechce,ale nic jiného nemáme na výběr.Musíme odtud odjet.Zůstat tady nemůžeme.Tak si musíme posledních chvil tady náležitě využít.Po obědě se půjdeme ještě projít po okolí.“Číšník jim už nesl jejich oblíbení předkrm.Rychle se pustili do jeho jedení.Také mysleli na to ,že je to jejich poslední opravdu Řecký salát.Jakmile měli dojedeno už se jim neslo další jídlo.Filip s Janou si vybrali ražniči,které si za celou dovolenou oblíbili.Číšník jim ho nesl zvlášť důkladně připravené,aby měli na jeho tavernu hezké vzpomínky.Za hodinu jeho tavernu opustili.

„Jano,kam se chceš ještě na poslední necelou hodinu projít?“zahájil Filip otázkou. „Já si myslím,že se asi projdeme

kousek po hlavní silnici kolem pláží k hotelu Kipriotis. Možná ještě kousek dál a potom už zpátky, abychom dorazili na místo srazu včas a neodjeli nám.“ „To by nám neodjeli. Oni by na nás čekali: To si nemohou dovolit nechat někoho v Řecku. To by na nás určitě čekali než přijdeme, jenom by nám to muselo být hloupé.“ „Budeme dělat tak, abychom tam došli o čtvrt hodinu předem. Takže teď máme ještě čtyřicet minut času na to, abychom si naposledy prošli místa, která nám po dva týdny sloužila jako náš domov.“ „Nejdříve si zajdeme do supermarketu pro nanuk.“ „To je dobrý nápad.“ souhlasila a zakončila hovor Jana. Ze supermarketu šli na procházku k hotelu Kipriotis. Když k němu došli Filip navrhnul Janě: „Máme ještě půl hodiny času. Co říkáš tomu, že bychom se do něj zašli podívat?“ „Mi se nechceš do něj chodit. Nejsme v něm ubytováni a to by se nemělo dělat. Můžou nám vynadat, že do něj chodíme a nejsme v něm ubytováni. Já nechci mít na poslední den tady nějaké nepříjemnosti. Poslechni mne Filipe a nechod'me tam.“ „Jak chceš Jano, ale je tam spousta obchodů a proč by upoutávky na obchody umísťovali tady na zastávku, kdyžby byly přístupné jenom hotelovým hostům? Nezdá se ti to divné.“ „Já bych se raději ještě prošla. Suvenýry už nějaké nakoupené máme a nemusíme tady utratit všechny peníze co tady máme. Co oko nevidí to ruka nekoupí.“ „Tak jak chceš. Pojd'me se ještě kousek tůhle směrem projít.“ Šli směrem k městu. Jana pořád kontrolovala hodinky, aby nešli moc dlouho a stihli se včas vrátit ke studiím Babis. „Mi se tak moc nechce odsud pryč Filipe, ale musíme co?“ „Jo musíme.“ „A zase poletíme letadlem a pojedeme vlakem.“ „Ty už máš strach i z vlaku?“ „Já nechápu, že ty ho nemáš. Může se s námi zase nabourat a já nechci přijít ještě o tebe.“ „Ale prosím tě Jano. Vlak se s námi nenabourá. To může zůstat naprosto klidná a letadlo s námi taky nespadne.“ „A co když jo.“ „Když s námi letadlo spadne, tak to alespoň budeme mít za sebou a nebudeme se muset starat. Jenomže letadlo s námi doletí určitě do Prahy-Ruzyně a určitě i šťastně přistaneme. Ničeho z toho se bát nemusíš.“ „My jsme se zabrali tak do hovoru a já se zapomněla dívat na hodinky. Filipe už se musíme obrátit a jít zpátky. Došli jsme docela daleko.“ „Došli až skoro do místa, kde se silnice stýkala s pláží. Cestou zpátky pokračovali v rozhovoru. „Filipe, jenomže já mám stejně strach, že s námi to letadlo spadne nebo vlak s námi nabourá.“ „Ty si myslíš, že bych tě pustil do něčeho co bych si myslel, že je pro nás nebezpečné. To bych ani omylem neudělal. Letadlem jedeme protože vím, že letadla jsou bezpečná a vlakem taky. Jano, kolikrát jsme už jeli vlakem?“

„Hodněkrát.“ „A kolikrát jsme se z toho nabourali?“ „Jenom jednou.“ „zněla Janina odpověď.“ „Tak vidíš.Jenom jednou.Vícekrát se nám nic podobného nestane.“ „Jenomže jednou to stačilo,aby se nám oběma změnily životy a přišli jsme o rodiče.“ „Buď klidná a ničeho se neboj.Cesta určitě proběhne dobře a my se někdy zítra ráno dostaneme na naše nádraží a Svát'a nás zaveze na Zákoutí.Tak už se Jano neboj.“konejšil ji Filip.Jana ale se nedala uklidnit.Přestala o tom mluvit,protože se ji to zdálo hloupé.Nenapadlo ji nic lepšího o čem se chtěla s Filipem bavit a proto raději do konce cesty mlčela.Za dvacet minut stáli u studií.

Viděli tam čekat jeden pár lidí.Filip s Janou byli překvapeni,že tam nikoho jiného mimo nich nevidí.Popošli k nim a čekali až uvidí ostatní lidi.Měli ještě čtvrt hodiny čas a je překvapilo,že tam všichni nečekají jako oni.Filip začal nosit k bráně zavazadla,aby je měl připravené až přijede autobus a mohli je hned naložit.Nejprve Filip vzal kufr.Janě řekl: „Sedni si na něj ať nemusíš stát.Já přinesu ostatní zavadla.“Jana Filipovu nabídku poslechla a sedla si na kufr.Začínalo se ji chtít spát.Myslela si: „Aby už tady ten autobus přijel a mohla jsem si do něj sednout a začít odpočívat.Nebo tady usnu.Já bych tak spala.“Filip nanosil i ostatní zavazadla a postavil se vedle Jany.Jiné zavazadlo,na které by si mohl sednout neměli.Žádní další lidé nepřicházeli a proto se šel Filip zeptat mladého páru,který stál u studií: „Nevíte,prosím vás,proč tady ještě nikdo není.“ Žena mu odpověděla: „Nevíme,ale asi si ostatní myslí,že mají stále čas a určitě přijdou.Kde máte rodiče,že vás tady vidíme samé a na odjezd jsi se šel zeptat ty?“ „Rodiče nás tady pustili samé,protože ví,že se o sebe dokážeme postarat sami a nemusí se o nás bát.My jsme šikovní.Však jsme pobyt tady zvládli bez sebemenších problémů.“ „To máte teda náš obdiv,že drahoušku?“ „To teda jo.To my bychom naše děti nikdy nepustili bez dozoru do ciziny.“odpověděl muž.Filip šel zpátky za Janou a zase se vedle ní postavil. „Proč tady ještě nikdo není?“otázala se ho. „Ta paní mi říkala,že si ostatní asi myslí,že ještě mají dost času.A jsme tady ve správnou dobu,protože věděla o čem mluvíme,takže také určitě také čekají na autobus.“ „Jenom nevím,proč ses jich šel ptát,protože to je jasné,že ostatní nejsou dochvilní a nejspíš na ně budeme muset čekat.“ „No,no,nejsi ty nějaká chytrá.Ty jsi chtěla,abychom tady stáli ještě čtvrt hodiny před tím,než nám přijede autobus.Já jsem věděl,že tady budeme čekat.A kolik máme vůbec času?“zeptal se sám sebe Filip a podíval se na hodinky: „Za pět minut autobus přijede a ostatní z našeho zájezdu ještě nepřišli.“

„Snad nám neuletí letadlo.Nezdrží nás tady dlouho.Doufám,že ostatní také brzy přijdou.“ „Před chvilkou jsi byla chytrá a teď se už zase bojíš.Ty musíš mít strach za všeho i z toho z čeho strach mít nejde tak ty ho máš.A na tvoji otázku.Kdyby nám letadlo přece jen uletělo i když to má pravděpodobnost asi tak dvě procenta ze sta,tak bychom mohli zůstat další den tady v Řecku.Tobě by se to nelíbilo?“ „Líbilo,ale lepší bude když ho stihneme a domů se dostaneme zítra.S Kosem jsme se už rozloučili.Tak co bychom tady ještě dělali.“Autobus už přijížděl a v té samé chvíli se vynořili i ostatní členové zájezdu. „Vidíš Jano,zbytečně jsi se strachovala,že nestihneme letadlo,protože ostatní lidé přijdou pozdě.“Autobus jel dál a za chvilku přijel a zacouval před jejich studia.

Filip rychle nesl zavazadla,aby je řidič naložil,nesl je jako první ze všech.Průvodkyně je hezky přivítala na jejich poslední cestě po Kosu.Nastoupili si do přední části autobusu.Pohodlně se usadili a čekali na odjezd.Loučili se posledními pohledy s místy, která jim dávala na poslední dobu domov a odpočinek.Každý řekl v duchu tomu místu: „Ahoj,moc se mi tady líbilo.“a řidič nastartoval a ten se dal do pohybu.Slyšeli v hlas průvodkyně, která je vítala naposledy v autobuse.Autobus mezitím jel cestou, kterou oba dobře znali,protože jí jezdili do města a celou si ji prošli. „Tak a jsme na cestě domů.“zahájila rozhovor Jana. „Jo jsme.Ted' pojedeme ještě do městského hotelu pro ostatní a pak rovnou na letiště.“ „Kdoví jak se tady líbilo ostatním lidem.Jestli se těší domů,nebo jestli by tady také rádi zůstali a nejezdili nikam jako my.Kdoví co budou dělat až přijedou domů.Kdo na ně bude čekat a na koho se těší.Určitě mají na co.“ „Vždyť my taky.Těšíme se přece na Svát'u a on na nás.“ „Máš pravdu Filipe,ale stejně na nás čeká doma prázdný byt a nic jiného.Svát'u uvidíme leda tak,že nás někam zaveze a potom pojedeme zase s jinými zákazníky.On nás může leda po cestě potěšit slovem jinak nic.“ „Máme ale jeden druhého a to je přece už hodně nemyslíš Jano?“ „Je to tak.Máme jeden druhého a můžeme se na sebe spolehnout v každé situaci.Ted' si odpřísaňme,že nikdy nenecháme toho druhého na holičkách a vždycky mu pomůžeme a tak to zůstane na věky.“ „Já ti teda Jano přísahám,že se vždycky budu snažit ti pomáhat ve všem co uděláš a bude správné a nikdy tě nezradím.“ „Já ti Filipe na tomto místě přísahám,že ti vždycky pomůžu pokud budeš jednat správně a dobře a nikdy tě nezradím.“Když dokončili přísahu,dojeli právě k hotelu ve městě,kde nastupovali ostatní.Autobus u něj zastavil a řidič čekal než všichni nastoupí.Filip s Janou se rozhlíželi kolem,protože

tam,kde stál ten hotel nikdy,pokud šli do města,nedošli a chtěli to místo před svým odjezdem poznat alespoň z autobusového okna.Po deseti minutách už všichni do autobusu nastoupili a ten se mohl rozjet.Jeli městem kolem mola až z něj vyjeli ven na cestu k letišti. „Filipe,tak za chvilku dojedeme na letiště.Ted' nás nečeká do zítřejšího rána už nic jiného než cesta.Nejvíce se těším domů.“ „Proč?Vždyť ještě před chvílí se ti domu vůbec nechtělo.“ „Jo,jenomže to jsme ještě měli poslední chvíle pobytu tady a teď už jedeme a to je nejlepší mít cestu za sebou.Když cesta,tak už její konec a ten nás čeká doma.“Průvodkyně k nim přišla a zeptala se jich: „Jak se vám dovolená líbila?“ Jana jí odpověděla: „Líbila se nám.Nejdříve jsme si sice nemohli zvyknout na dlouhou cestu na pláž a studenou vodu,ale nakonec jsme si na to všechno zvykli.“ „Voda tady není studená.Jenom teplota je tady vysoká.Většinou kolem 37 stupňů,proto se vám zdá voda studená.“ „Tak teď už to chápu.“řekla překvapeně Jana.Cesta jim mezitím ubíhala.Filip se zeptal průvodkyně: „Tady jsme ale při cestě sem nejeli,že?“ „Jeli jsme tudy.Jinak se z letiště nedá dostat.To je jediná možná cesta.“Filip cestu pořád nepoznával,ale myslel si,že to je tím,že si ji předtím nezapamatoval.Průvodkyně šla zase dopředu do autobusu.Stále jeli do kopce k letišti ve skalách.I Filip myslel na totéž,aby cesta úspěšně skončila doma na městském sídlišti Zákoutí a šťastným shledáním se Svát'ou.Průvodkyně se se všemi začala loučit,protože se už blížili k letišti.Když průvodkyně dokončila rozloučení,všichni už viděli hlavní budovu letiště.Za chvilku stál autobus před ní.Všichni z něj vystoupili.Průvodkyně před autobusem samozřejmě počkala než všichni dostanou svá zavazadla.

Z parkoviště je zavedla do haly.Dva monitory zobrazovaly jejich let,avšak u přepážek ještě nikdo nestál.Postavili se do fronty a čekali.Viděli,že je ještě do odletu dost času,ten měl nastat až šest hodin večer a hodiny ukazovaly teprve čtyři hodiny odpoledne.Filip se díval pořád po průvodkyni.Za chvilku ji ztratil z očí,protože se pohybovala v celé frontě a bavila se se všemi lidmi tohoto zájezdu a loučila se s nimi.Čekání jim ubíhalo pomalu.Janě se chtělo spát,často zívávala,ale nelitovala,že včera šli spát až po půlnoci.Letištní hala měla příjemnou teplotu,protože ve vybavení měla i klimatizaci,které činilo podmínky pro čekání vydržitelnými.Filip se díval,jestli už někdo stojí u přepážky,ale ta stále zela prázdnotou.Průvodkyně k nim přišla a rozloučila s nimi slovy: „Doufám,že jste na ostrov Kos nezanevřeli a přeji vám šťastnou cestu domů a krásné shledání s rodiči.Už se neuvidíme,protože musím jít do příletové haly,abych přivítala nové

turisty, kteří do Řecka přijeli. Nashledanou. „a odešla k dalším lidem, se kterými se ještě nerozloučila. Odbavovací přepážky se otevřely v půl páté. Fronta se začala pomalu posouvat kupředu. Venku se slunce začínalo sklánět k obzoru. Tak jim ubíhaly poslední chvíle na dovolené až se na ně dostala řada. Filip dal na pás zavazadla, která patřila do letadla do zavazadlového prostoru. Od přepážky šli k pasové kontrole. Tam už to šlo daleko rychleji. Úředníci zkontrolovali razítka, která do pasů do stali při vstupu do Řecka a prošli ještě kontrolou jestli nemají sebou nějakou zbraň a dostali se do odletové haly. Do odletu jim ještě zbývala celá tři čtvrtě hodinka. Přes skla viděli letadlo, kterým brzy poletí domů, jak ho chystají k odletu. Viděli také odlétat a přistávat další letadla. Sedli si na židle a dívali se po ostatních účastnících zájezdu, protože v hale čekali lidé i na jiná letadla a Filip ani Jana pořádně nerozuměli hláškám z reproduktorů. Lidé odcházeli na jiná letadla a zase jiní přicházeli. Filip po chvíli hledání našel pár, se kterým se seznámili před odjezdem a nespouštěl z něj oči. Janin strach z letadla se z ubývajícím časem do odletu zvětšoval. Srdce ji bilo čím dál divočeji až ho šlo skoro slyšet. Netrpělivě sledovala hodiny visící na stěně. Čas se ale neúprosně blížil šesté hodině. „Filipe, já mám z toho letadla strach a čas odletu se blíží.“ „Jano, přestaň s tím strachem, vždyť ten let je tak krásný a ty se ho bojíš. To já se na něj krásně těším. Uvidíš s okna krásnou krajinu a oblaka, které zdola vypadají nevábně. Zato z letadla nabírají opravdu krásných tvarů. A ty se toho bojíš.“ „Do odletu jim zbývala jenom čtvrt hodina. Filip se zase podíval po páru, za chvíli ho spatřil. Přesně v šest hodin bylo letadlo připraveno k nástupu a ke startu. V rozhlase slyšeli, že se mají připravit k odletu.

Šli ke dveřím, kde na ně čekala asistentka, která kontrolovala letenky. U dveří čekal autobus, který vzal první lidi. Filip s Janou jeli ve třetím kole. U letadlových schodů z autobusu vystoupili a začali nastupovat do letadla. Janin strach dostupoval vrcholu. Nad schody je čekala česká letuška a zavedla je k jejich místům. Podívali se z oken a viděli letištní plochu. „To nám to Jano vyšlo, kdybychom seděli o dvě místa dříve, tak jsme skoro nic neviděli, protože tam je křídlo. Tak co? Bojíš se ještě Jano?“ „Ještě trochu. Nejvíce se teďka těším až přistaneme v Praze a budu zase stát nohama pevně na zemi.“ Připoutali se. Do letadla nastupovali další lidé a sedali si na různá místa. Filip si vzal pokyny k letu a přečetl si je. „Jedeme Jano nejmodernějším letadlem Boeing 737-300, tak se nám určitě nic nestane a domů dojedeme v pořádku.“ „Jenomže ty právě nejvíce

padají.Jestli je ve zprávách,že spadlo nějaké letadlo,tak je to skoro vždycky Boeing.“ „Jenomže se Jano uvědom,kolik letadel denně létá a kolik z nich spadne.Je to opravdu jenom zlomek z těch letadel,ktelé doletí naprosto v pořádku.“Vedle nich si sedl jeden pán.Do letadla nastupovali poslední cestující a za chvilku z okna viděli,že schody přistavené k letadlu odjíždí a slyšeli zvuky rozbíhajících se motorů.

Za chvilku se letadlo začínalo rozjíždět.Napětí uvnitř Jany dosahovalo vrcholu.Nejdříve jeli pomalu po letištní ploše až se začali přibližovat k jejímu konci.Letadlo na sekundu zastavilo a pak se rozjelo co možná nejrychleji.Filip i Jana se dívali z okna jestli už začínají stoupat.Po chvíli se zvedli a začali stoupat do nebeských výšin.Filip s Janou cumlali bonbóny,ktelé jim před vzletem přinesla letuška,aby se jim při stoupání neudělalo špatná.Cítili na sobě velký tlak jak letadlo stoupalo.Dívali se z oken a viděli pod sebou stále se zmenšující krajinu.Janin strach se trochu zmenšil,když vzlétli,ale stále neustával.Brzy se vznesli nad mraky.Krajina pod nimi plynula pomalu.Oba se dívali z oken letadla a pozorovali ji.Nad nimi už zhasnulo světýlko,že se mají připoutat a z reproduktorů se ozvalo uvítání posádky letadla.Přivítal je i kapitán letadla.Let jim ubíhal.Slunce se chýlilo stále víc k západu a z letadla to vypadalo velice hezky.Filip poprosil Janu,aby vstala a vytáhnul kameru.Potom se zase oba posadili.Filip zapnul kameru a začal západ slunce natáčet.Natáčet také mraky kolem nich.Letušky začínaly rozvážet občerstvení.Začaly kávou čajem a horkou čokoládou.Filip i Jana si oba dali horkou čokoládu,protože ji oba měli moc rádi a kupovali si ji všude,kde stál automat,ktelý jim ji připravil.Letušku pokračovaly roznášením nealkoholických nápojů.Filip si dal Kolu a Jana Fantu.Z alkoholu,ktelý se roznášel potom si ani Filip ani Jana nevzali.Konečně se dostalo i na jídlo.Oba nedočkavě sundali kryt a dali se do jedení.Jídlo zakončili zákuskem.Janina nervozita začínala opadávat.Cesta jim krásně ubíhala a už dávno neletěli nad územím Řecka.Blížili se stále víc k domovu.Janu únava a ospalost přešla.Cítila se svěží. „Za hodinu začneme přistávat na Ruzyni.“začal Filip hovor. „Na to se teď nejvíce těším.Abychom už zase stáli pevnýma nohama na Ruzyni.Potom zavoláme Svát'ovi a domluvíme se s ním.Filipe,taky se těšíš na Svát'u?Já jo.“ „Já se také moc těším na Svát'u.“přisvědčil Filip a uvědomil si,že neví jestli vypnul před vstupem do letadla mobil.Rychle si šáhnul do kapsy a s oddechem zjistil,že vypnutý je.Letušky zase procházely letadlem a sbíraly tácky od jídla.Filip s Janou zase pozorovali krajinu z letadla a

let jim příjemně utíkal.Nad nimi se rozsvítilo světlýlko oznamující,že se mají připoutat a z reproduktorů znělo,že právě letí turbulence.Jana dostala strach.Filip zůstal klidný jako předtím,protože věděl,že turbulence je zcela běžný jev a není se čeho obávat,že teď letadlo zcela určitě nespadne.Vletěli do mraků, které jim zakryli výhled.Z oken neviděli nic jiného než mraky.Jana seděla celá tuhá na svém sedadle.Filip nechápal, proč vyhlásili turbulenci,vždyť letadlo letí stále bez sebemenšího otřesu.Filip se díval z okna i když z něj nic neviděl.Na Janu se nedíval a proto si nevšiml jaký má strach.Filip se těšil až zase z mraků vyletí,aby se zase mohl dívat z okna a vidět z něj něco jiného než mraky.Jana se z okna nedívala,protože ji to děsilo mnohem víc než,když se dívala před sebe.Jana myslela na jednu jedinou myšlenku: „Ať už to konečně přejde a jsme na letišti.“Nic jiného si v tuto chvíli nepřála.Filipovi nic neříkala,protože ji to v tom strachu nenapadlo.Stále letěli v mracích a turbulenci.Filip pochopil,že turbulence může nastat jedině v mracích jinak nikde.Po čtvrt hodině mraky konečně přeletěli a zase se otevřel výhled na krajinu pod nimi.Kontrolky nad nimi zase zhasly a Jana se začala uklidňovat.Podívala se nesměle z okna ven.Filip se podíval na Janu a všiml si,že se uklidňuje.tu ho napadlo,že Jana měla při té turbulenci strach: „Jano,ty jsi měla strach?“ „Jak jsi to Filipe uhodnul?“ „Podíval jsem se na tebe a všimnul jsem si,že jsi ještě celá ztuhlá.Neměla,jsi proč být nervózní,protože turbulence je zcela běžný jev a letadlo při něm zaručeně nespadne.Ještě,že se ta turbulence nedala skoro poznat,protože jinak nevím,co bys dělala.To se letadlo prostě propadává.To jsou takové díry ve vzduchu a letadlo jimi klesne třeba naraz o několik metrů,ale nespadne při tom.Měla jsi mi hned říct,že máš strach a já bych ti hned řekl do je to ta turbulence a nemusela si se vůbec bát.“ „Příště,ti určitě hned řeknu,že mám strach,protože vidím,že jsem ho měla zbytečně.“ „Až zase někam příště poletíme,tak už určitě nebudeš mít strach z turbulence,že?“ „Když jsi mi ji tak důkladně vysvětlil,tak už určitě ne.Jenom doufám,že nám už žádná neznepříjemní let.“ „Ještě nám zbývá asi třicet pět minut do přistání.Už se určitě začínáme přibližovat k českým hranicím.“Jana už zůstala skoro úplně klidná.Čekala na přistání.Myslela si,že začnou už každou chvíli klesat,jenomže pořád letěli rovně a neklesali.Filip s Janou si přetočili hodinky,aby ukazovaly správný čas,protože Řecko leželo v jiném časovém pásmu než Česká republika.Jana začínala zase dostávat strach,že neklesají: „Filipe,proč ještě neklesáme?“ „Asi proto,že ještě nemáme klesat,ale

neboj se, že bychom zůstali navždy ve vzduchu kroužit. To se určitě nestane. Asi máme nějaké zpoždění oproti plánu a přistaneme a něco málo později. „uklidnil Filip Janu. Dívali se z okna. Zdálo se jim, že jsou už v České republice a měli pravdu. Ve třičtvrtě na sedm letadlo začínalo klesat. Nejprve jenom nepatrně, že to Filip ani Jana nepostřehli. Začínali cítit tlak v uších, které jim zaléhaly. Kontrolka se ještě nerozsvítila, ale Filip i Jana se přesto již připoutali. Z reproduktorů slyšeli, že začínají přistávat a jaké je v České republice počasí. Na závěr se rozloučil i kapitán letadla a to už začali pořádně klesat. Nikdo už skoro nic neslyšel. Rozsvítily se i světýlka, že se mají připoutat. Konec letu se závrtně blížil. Krajina pod nimi nabývala stále větších rozměrů. Rozpoznali už dobře řeky pod sebou. Poznali a Labe. Z dálky už viděli Prahu. Letadlo stále víc klesalo až před sebou uviděli letiště. Ještě chvilka letu a bum, přistáli. Letadlem se ozval tleskot všech cestujících. Letadlo zpomalovalo. Filip a hlavně Jana si oddechli, že mají let úspěšně za sebou. Letadlo stále víc zpomalovalo až se zastavilo před letištní budovou. Všichni stále ještě seděli, nějakou dobu trvalo než k letadlu přistavili tunel. Jana vstala a Filip začal vytahovat věci z prostoru nad nimi. I ostatní lidé vstávali, stále však ještě nikdo nevystupoval. Až za pět minut se začala masa lidí z letadla hrnout ven. Filip s Janou si ještě sedli a čekali než se ulička trochu uvolní, aby mohli dobře projít. Za chvilku šli vystoupit. U východu stála letuška, která se s pasažéry loučila.

Šli chodbou nahoru až se dostali do letištní budovy. Šli do místnosti, kde se vydávají zavazadla. Běžící pás se stále nehýbal a tak Jana navrhla Filipovi: „Co říkáš tomu, že bychom teďka zavolali Svát'ovi než začnou vyjíždět zavazadla.“ „Tak dobře.“ suohlasil Filip a vytáhnul z náprsní kapsy mobil. Po chvilce vyzvánění se mu ozval Svát'ův hlas: „Ahoj Filipe a Jano. Tak co, už jste v Praze?“ „Ano, právě čekáme na zavazadla a tak jsme se rozhodli, že ti zavoláme, že jsme doletěli v pořádku. Let jsme měli dobrý. Sice jsme po čtvrt hodiny nic neviděli, protože jsme letěli v mracích a tím pádem jsme měli slabou turbulenci, že bych ji nepoznal, kdyby nám to neoznámili a Jana měla veliký strach. Nakonec jsme šťastně přistáli tady na Ruzyňském letišti.“ „Tak to jsem rád, že let máte za sebou teď vám už jenom zbývá dojet vlakem domů. Víte už v kolik vám vlak pojede?“ „Ne víme. Teprve před chvilkou jsme přistáli, tak to ještě nemůžeme vědět. Dozvíme se to asi za hodinu a půl na nádraží.“ „Jo, nechápu jak mě mohlo napadnout, že víte v kolik vám jede vlak, jsem to ale hlupák. Takže mi zavolejte až se dostanete na nádraží a dozvíte se v kolik vám jede vlak. A dej mi ještě

k telefonu Janu. Skoro nikdy s ní pořádně nemluví. „Filip předal telefon Janě: „Ahoj Svát’o. Tak jak už víš tak jsme na letišti a moc se na tebe těšíme domů. Ještě nám teda zbývá dostat se na vlak a vlakem domů. Jenom mám strach, aby se s námi nenaboural. Škoda, že jediná rozumná cesta jak se dostat domů je právě vlakem. Nejraději bych jela něčím jiným než právě vlakem. Když pomyslím na vlak, tak se mi v hlavě vybaví pokaždé ta strašná nehoda.“ „Snaž se ten strach překonat, abych věděl, že jsi statečná holka. Filip jel také tím vlakem a nebojí se. Vidíš?“ „Jo vidím. Sice se dost bojím, ale přemůžu se a vlakem pojedu. Jeli jsme jím i při cestě tam a nic se nám nestalo, tak snad dobře dojedeme i domů. Ale potom do vlaku nesednu nikdy. To je naposledy co pojedu vlakem, potom mě do něj nikdo nedostane.“ „Uvidíš, že dostane. Taková nehoda jaká se stala vám se stane možná za takových pět let. Takže můžeš vlakem úplně klidně jet.“ Zavazadla začala vyjíždět. „Tak dobře Svát’o. Už nám jedou zavazadla. Musím končit. Však se uslyšíme ještě na nádraží. Tak ahoj Svát’o.“ Svát’a se také rozloučil a zavěsil.

Jana dala Filipovi mobil a dívala se po zavazadlech. Za chvilku první uviděla. Oznamila to radostně Filipovi. Ten je sundal a už jelo další a zase další. Tak dostali všechna zavazadla. Filip s Janou rychle ven s letiště, aby jim neujel autobus, kdyby jim jel.

Došli na zastávku a Filip se podíval na jízdní řád. Zjistil, že autobus jel před pěti minutami a další pojede až za dvacet minut. Ihned to sdělil Janě. Sedli si na lavičky autobusové zastávky. Začínalo se stmívat a kolem panoval teplý letní večer. Filip vytáhnul sobě a Janě ze zavazadel lehký svetrík, protože od odletu z Řecka měli na sobě Filip jenom kalhoty a tričko a Jana lehké letní šaty o to večer nestačilo. Budovy a reklamy se kolem začaly osvětlovat. Místy váh vlahý letní větřík. Na zastávku přišli i někteří ostatní lidé z toho letu a mezi nimi i letuška. Janu pobolívala pravá noha, ale Filipovi nic neříkala, protože věděla, že by jí to stejně vůbec nepomohlo. Sezení jí trochu pomáhalo, noha jí bolela méně. Filip seděl vedle ní. Oba ten den unavili a těšili si až si doma odpočinou. Z krásné dovolené jim zbývalo jenom málo, nepříjemná cesta domů. Oba netrpělivě vyčkávali příjezdu autobusu. Seděli mlčky než jim přijel autobus.

Nastoupili do něj. Filip vynesl všechna zavazadla a sedli si na místo blízko dveří, aby mohl na zastávce, kde budou vystupovat rychle vynést zavazadla a nezdržovat provoz. Dával pozor na zastávky, aby nepřejeli. Z oken viděli už tmavou noční Prahu. Obou naháněla strach. Filip myslel na Svát’ovo varování a Jana ta měla

strach i tak,protože Praha je velké město a je v ní určitě hodně špatných lidí.Báli se,aby je někdo nepřepadl.Cesta jim ubíhala pomalu.Nejdříve opustili letiště a potom jeli ulicemi Prahy.Po pětadvaceti minutách cesty dojeli na zastávku,na které vystupovali.Filip vynesl kufry a ostatní zavazadla z autobusu.Šli do podchodu na metro.Filip řekl Janě: „Teď musíš dávat ohromný pozor,abychom nepřejeli,protože jedeme moc krátký úsek cesty.Pak co nejrychleji vystup,abys v metru nezůstala.“ „Nestraš mně Filipe.“ „To je jenom upozornění,ale oba se určitě z metra dostaneme včas.Neboj se Jano:“Za chvílku došli až do podzemí k zastávce metra.Vyhlíželi ho,kdy vyjede z tunelu.Před jeho příjezdem ucítili z tunelu závan vzduchu a už metro přijelo.Filip rychle dal dovnitř všechna zavazadla.Stihnul to přesně na čas.Metro se rozjelo.První zastávku nevystupovali,ale tu druhou už ano.Filip zase v největší rychlosti vytáhnul zavazadla z vozu a šli na další jezdicí schody.Tentokrát jeli nepříjemně dlouhými schody s tunelem,ve kterém se Filipovi nedělalo dobře,protože měl stejný sklon jako schody a to v něm budilo dojem,že padá.Tak dojeli níž do podzemí a došli na další zastávku metra, které po chvilce přijelo.Zase do něj rychle nastoupil.Tentokrát jeli jenom jednu zastávku.Vystoupili také rychle.Z metra vyjeli na povrch a šli na nádraží.Praha už byla úplně tmavá.Stačil jim malý kousek cesty,který museli projít po venku.

Vstoupili do nádražní budovy.Nejdříve šli delší chodbou a až došli do prostor nádraží.Vyšli po schodech nahoru,kde prodávali jízdenky.Filip Janu posadil na lavičku a podíval se na tabuli s odjezdem vlaků.Zjistil,že jim vlak domů odjel před necelými pěti minutami.Oba to zklamalo.Další vlak,který jel směrem k ním domů na tabuli ještě nebyl ani zobrazen,což Filipovi i Janě ukazovalo,že na nádraží stráví asi delší dobu než jim nějaký vlak pojede. „Počkej na mně tady Jano,já se jdu jenom zeptat,kdy nám jede vlak a koupit jízdenky na něj.Za chvílku se vrátím.“Jana ho pozorně sledovala kam jde.Šel nejprve na informace,zjistit v kolik jim vlak jede a z informací šel k přepážce koupit sobě a Janě jízdenku.Jana z něj po celou dobu nezpustila oči.Když přišel,hned se ho zeptala: „Tak Filipe,za jak dlouho nám ten vlak jede?Tak kdy?“ „Bohužel jsem zjistil,že první vlak,který nám pojede jede až po jedenácté hodině.“ „Cože?Za tak dlouho.Do jedenácti to jsou ještě skoro celé dvě hodiny.To tady máme tak dlouho čekat?“ „Budeme muset.Nic jiného nám totiž nezbyvá.Filip si sedl k zavazadlům vedle Jany.Vytáhnul si ze z tašky notebook a začal zapisovat do diáře věci,které v Řecku prožili,protože na to neměl delší dobu čas.Jana vedle něj seděla a oči

se jí zavíraly. Ani nevěděla jak a usnula. Filip si toho všimnul, položil notebook vedle sebe a dal Janinu hlavu na své kolena a pohladil ji. Filip měl také co dělat, aby neusnul, jenomže on spánek přemáhal úspěšně. Filip si potom zase vzal notebook a chtěl pokračovat v zapisování, ale zjistil, že to nedokáže, když mu Jana spí na kolenech. Filip teda počítač vypnul a velice opatrně jej uložil do tašky. Vzpomněl si, že mají volat Svát'ovi.

Vytáhnul mobil z kapsy a zavolal na Svát'ovo číslo. Ten telefon rychle zvednul a pozdravil svým tradičním pozdravem. Filip ho také pozdravil: „Ahoj Svát'o.“ „Proč mluvíš tak potichu?“ „Před chvilkou totiž Jana usnula a já ji nechci vzbudit, proto ti řeknu jenom krátce. Vlak přijede k nám domů na nádraží kolem čtvrté hodiny ráno.“ „Není to nějak pozdě?“ „Jo, protože odsud vlak odjíždí až po jedenácté hodině, proto nechci také Janu budit a skončím s tebou.“ „Zavolejte mi dvacet minut před tím než dojedete na nádraží. A teď teda ahoj Filip zítřka doma.“ „Ahoj Svát'o.“ rozloučil se Filip a schoval mobil do kapsy, tak, aby Janu nevzbudil.

Seděl na lavičce a díval se do na tabule, jestli už ukazují ten jejich vlak, ale vlak stále nikde. Na tabuli naskakovaly různé jiné vlaky a tím se Filip bavil, aby neusnul, protože nemohl nechat bez dozoru jejich zavazadla, mohl by jim je někdo ukrást a to Filip rozhodně nechtěl. Čas ubíhal velmi pomalu. Filipovi nohy trpily jak na nich Jana seděla, ale neodvážil se ani nejmenšího pohybu, aby Janu nevzbudil, protože věděl, že nutně potřebuje spánek. Filip skoro usínal, ale pokaždé se mu naštěstí podařilo probudit a neusnout tvrdým spánkem. Dostával žízeň a hlad, ale nevstával, protože věděl, že by tím Janu určitě probudil a to v žádném případě nechtěl. Rozhodl se, že raději hlad a žízeň vydrží. Žízeň měl stále větší, ale ani se nepohnul. Na tabuli stále naskakovaly různé vlaky a kolem nich chodila spousta lidí. Někteří se na ně usmáli, jiní si jich vůbec nevšimli. Byl to vskutku roztomilý pohled. Dvě děti, z nichž jedno větší hlídá spící menší holčičku. Spánek Filipa netrápil, protože ho trýznila žízeň a ta mu nedovolila usnout. Když se Filip podíval na hodiny, které visely mezi tabulemi ukazujícími příjezdy a odjezdy vlaků, zjistil, že uplynula teprve půlhodina od doby co sem přišli. Skoro už necítil nohy, ale stále se nepohnul. Jana spokojeně oddychovala, což naznačovalo její dobrý a klidný spánek. Čas Filipovi stále neplynul rychleji. Už ho omrzelo sledovat příjezdy a odjezdy vlaků a tak se díval do prázdna. Pohladil po vláskách Janu, která to ani nevnímala. Filipovi se jedna minuta zdála jako jedna hodina. Pokaždé, když se podíval na hodiny viděl, že se ručičky hodin

posunuly jenom o malý kousek.Filipovi nahánělo noční nádraží strach.Když se zase za chvíli podíval na hodiny zjistil,že je deset pryč.Za chvíli si uvědomil,že asi usnul.Podíval se po svých věcech a zjistil,že nic nezmizelo.Oddechl si.Podíval se na Janu a ta se probírala.Podívala se na Filipa: „Já jsem usnula?“ „Jak dlouho jsem spala?“ „Spala jsi skoro hodinu.“ „Tak dlouho a proč jsi mne Filipe nevzbudil?“ „Protože jsi spánek moc potřebovala.Jenomže do toho jsem usnul i já.Naštěstí se nám za tu dobu nic neztratilo.“ „Za jak dlouho nám jede vlak?“ „Za hodinu.Jano,když už jsi vzhůru,tak dávej chvíli pozor na zavazadla.Já nám oběma zajdu pro něco k jídlu a pití.Určitě máš také hlad a žízeň.“ „To mám.“přisvědčila Jana.Dívala se za Filipem.Po chvíli z něj viděla jenom hlavu a tu sledovala velice pozorně.Viděla ho stát u pultu jak kupuje nějaké věci.Po deseti minutách se vrátil k Janě s jídlem a pitím.Jana se nedala pobízet a dala se do jedení a pití.Filip hltavě vypil krabičkové pitíčko.Takovou měl žízeň.Když dojedli Filip pobídnul Janu: „Jano,lehni si mi zase na kolena a spi.Já tě včas probudím.“ „Jenomže mi se už nechce spát.“Jana seděla vedla Filipa a nelehla si na něj.Spánek jí už přešel. „Tak,ještě naše poslední cesta Filipe,co?“začala rozhovor Jana. „Jo ještě cesta vlakem a budeme doma.“Mezitím naskočil na tabuli jejich vlak. „Jano,na tabuli je konečně náš vlak.“ „Není to moc brzy,Filipe.“ „Raději už půjdeme na nástupiště Jano.“

Oba se zvedli a vydali se na cestu na nástupiště,kde měl přijet vlak.Na nástupišti si sedli na lavičku a vyčkávali na svůj vlak.Jana neusnula.Čas jim utíkal rychle a brzy jim zbývalo do příjezdu vlaku jenom deset minut.Netrpělivě jej vyhlíželi.Na nástupišti se začínal srocovat větší dav lidí,čekajících na stejný vlak.Ve Filipovi a Jana vzbuzovalo tmavé nástupiště strach a hrůzu.Ani se nenadali a vlak již přijížděl.Lokomotiva supěla a brzy vlaku skřípěly.

Filip nejprve vynesl zavazadla do vlaku a potom chtěl pomoci Janě.Z nástupiště se ozval hlas: „Já ti se sestrou pomůžu.“Filip pomoc přijal.Tak oba nastoupili do vlaku.Našli si svá místa.Filip s pomocí mladého muže donesl zavazadla a uložil je.Vlak se začínal rozjíždět.Filip zavřel dveře od kupé,měli štěstí.Nikdo jiný mimo nich na kupé nebyl.Oba se dívali z oken a pozorovali temnou cestu kolem sebe.Cesta jim rychle ubíhala.Jana usnula skoro hned,ale Filipovi se spát nechtělo.Pozoroval Janu,jak spí.Nakonec také na chvíli usnul.

14.Doma

O půlnoci je vzbudil průvodčí.Filip vytáhnul jízdenky a dal mu je.Průvodčí jízdenky označil a odešel.Jana si sedla vedle Filipa,protože seděla naproti něj. „Ještě čtyři hodiny a zase budeme doma.“konstatovala Jana a Filip navázal: „A uvidíme naše Zákoutí,ale neuvidíme rodiče,ale i bez nich se určitě naučíme žít.Předtím než jsme jeli do Řecka tak nám to začínalo jít.“ „Máš pravdu Filipe,šlo nám to velmi dobře.Já si myslím,že si zvykneme na samotu a brzy zase budeme šťastni,jestli nám to naše štěstí někdo nepřekazí,jestli se nedostaneme do dětského domova.Budeme o naší svobodu bojovat vždycky a za každou cenu.Souhlasíš Filipe?“ „Souhlasím Jano.Naší svobodu nám nesní nikdo a nikdy vzít a taky nám ji nevezme.A když dospějeme,tak svůj příběh zveřejníme v televizi a budeme příkladem pro ostatní děti, které potká něco podobného,aby se v žádném případě nevzdávaly a nešly do dětských domovů.Ale obraťme list.Dnešek asi strávíme tím,že se budeme celý den dívat na televizi.“ „To určitě,schválně si spočítáme jak dlouho se na ni budeme dívat.Tak to je jedenáctkrát hodina plus dvakrát hodina,celkem třináct hodin,takže u televize strávíme i zítřek.Na dva dny máme o zábavu teda postaráno.Co budeme dělat příští týden?“ „To se rozhodneme v neděli.Tak to bude určitě nejlepší.V neděli si naplánujeme příští týden.“ „Já bych ráda jezdila na výlety.Každý den na jeden,jako jsme to dělali před odjezdem.“ „To uvidíme.Teď bychom měli ale zase spát.Já pro jistotu natáhnu mobil na půl čtvrté,abychom nezaspali dobu,kdy máme zavolat Svát'ovi a dáme se zase do spaní.Lehni si mi zase na nohy,at' se ti spí líp.“zakončil Filip hovor.Jana ho poslechla,protože se jí na sedadle spalo špatně.Za chvílku zase usnula.Filip nemohl usnout a tak se díval z okna ven na krajinu, kterou projížděli.Moc z ní neviděl.Poslouchal Janino spokojené oddechování, které ho uklíbalávalo.Místy podřimoval,ale vždycky se po chvílce probudil,takže neusnul.Vlak kodrcal po kolejích,což měl Filip rád až do nehody.Jeli různými nádražími,na některých zastavovali,menší projížděli jenom s menším zpomalením.Tak jim cesta ubíhala.Kupé jim osvětlovalo jenom světlo z lamp podél trati,protože Filip světlo v kupé vypnul,aby mohli spát a nic je nerušilo.V nádražích kolem jejich kupé procházeli lidé,někteří nastupovali a někteří vystupovali.Před každým odjezdem slyšel hvizd průvodčího,po kterém se vlak dával do pohybu až nabral plnou rychlost.Jana stále spala a spokojeně

oddychovala.Tak jim utíkala cesta až Filipovi zapípal v kapse mobil.To Janu vzbudilo a zeptala se Filipa: „Filipe,to už je tolik?“ „Jo Jano,je půl čtvrté.Za deset minut musíme zavolat Svát'ovi a za něco přes půlhodiny dojedeme domů.“ „Tak to už nám končí cesta.Ještě půlhodiny cesty a potom přivítání se Svát'ou a pojedeme s ním domů.Filip netrpělivě čekal na tři hodiny a čtyřicet minut,kdy jim měl volat Svát'ovi.Stále sledovat displej telefonu a jakmile ukazoval tento čas zavolal na Svát'ovo číslo.V telefonu se ozvalo ještě trochu ospalé: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svát'o,tak ti voláme,na nádraží dojedeme asi o pět nebo deset minut později,tak nás prosím tě čekej na peronu,abys mohl pomoci Janě z vlaku.“ „Jo,přesně ve čtyři hodiny už budu stát na nádraží a vyhlížet váš vlak.Tak už se na vás oba moc těším.Ahoj Filipe.“ „Ahoj Svát'o.“rozloučil se ještě Filip.Filip začal chystat věci,aby se stihli včas připravit na výstup.Sundal všechny věci z poličky nad sedadly.Musel si na něj stoupnout,aby na ně dosáhnul.Nakonec se mu to podařilo.Venku se už začínalo rozednívat,jejich cesta vlakem se chýlila k úspěšnému konci.Když odjeli z poslední stanice,před jejich výstupem,řekl Filip Janě: „Pojď ke dveřím a zůstaň tam.Já nanosím všechny zavazadla.“Jak řekl,tak udělal.Jana si sedla na kufr, který Filip přinesl nejdříve,aby si na něj sedla,aby neupadla,protože se neměla jak držet a vlak sebou házel.Filip se díval se dveří,jestli už vidí jejich nástupiště,jenomže je pořád neviděl.Obloha před nimi začala před východem slunce rudnout.Uslyšeli skřípění brzd vlaku a před sebou uviděli jejich nádraží,na kterém stála postava Sváti.Filipa to potěšilo.Šel ke dveřím,kde měli vystupovat.Počal než se vlak úplně zastaví.

Jakmile úplně stál otevřel dveře a s pomocí Sváti vytáhnul zavazadla.Nakonec přišla na řadu Jana.Ted' nastal čas k uvítání.Oba padli do Svát'ovy náruče,celí šťastní,že se zase vidí.Vlak zase odsupěl dál.V radostném obětí zůstali celé dvě minuty.Potom je Svát'a zahrnul otázkou: „Tak,jakou jste měli cestu.“Tu začali oba jeden přes druhého říkat své dojmy z cesty,takže se Svát'a nic nedozvěděl: „Přestaňte se překřikovat,tak se od vás nic nedozvím.“napomenul je Svát'a.Potom začala vyprávět Jana.Filip ji nechal,protože v telefonu mluvil skoro pořád on,tak nechal povyprávět dojmy ze své první samostatné dovolené Janu,která vyprávění nedokončila ani,když vstupovali do auta a dávali se na cestu.Svát'a se ji neptal kam chtějí,protože velmi dobře věděl,že chtějí domů si po cestě odpočinout.Po celou dobu cesty ho oba zahrnovali svými dojmy.Cesta jim rychle ubíhala a brzy stáli před

panelákem, ve kterém bydleli. Svát'a jim zastavil a oni vystoupili. Potom je zavedl ke kufru a otevřel jej. Oba se podívali dovnitř. Uviděli plný kufr potravin. „Tady jsem vám nakoupil, abyste nemuseli jít hned po příjezdu z dovolené chodit někam nakupovat.“ dodal na vysvětlenou Svát'a. „To jsi nemusel. Ty jsi hodný. Moc ti děkujeme. Udělal jsi nám velikou radost.“ děkovali mu. „To nebyl takový problém. Tak a teď půjdeme vynést zavazadla. Souhlasíte?“ Svát'a vzal část zavazadel a Filip druhou část.

Vyšli po schodech nahoru a Filip začal uvažovat, kam dal klíč od bytu. Přemýšlel, ale nemohl si vzpomenout, kam ho před odjezdem strčil. Po chvilce ho napadlo podívat se do peněženky. Uviděl v ní klíč. To si oddechl. Otevřel dveře a vešli dovnitř. Zavazadla položili blízko dveří. Jana v bytě už zůstala a počkala na Filipa a Svát'u, kteří šli ještě pro nákup. S nákupem přišli za chvíli. Jana mezitím otevřela okna, aby se vyvětral vzduch, který tam vznikl za jejich čtrnáctidenní nepřítomnosti. Před dveřmi dal Svát'a Filipovi kazety a rozloučil se s ním. Osaměli v bytě.

Převlékli se do pohodlnějšího oblečení. Lehli si na pohovku a Filip strčil do videorekordéru kazetu s televizí nahranou od Sváti. „Filipe, my musíme uklidit nákup, před tím než se začneme dívat na televizi. Všechno by se nám zkazilo. Filip ač nerad vstal spolu s Janou a šel sklidit nákup. Hlad ještě neměli. Od ledničky šli rovnou zpět k televizi a Filip pustil video. Zazněla první znělka telenovely Esmeralda. Po prvních dvou dílech si nachystali snídani a snědli si ji samozřejmě u dalšího dílu. Potom se vkuse dívali na televizi celé dopoledne. Oběd nevařili, protože by je to zdrželo od sledování televize, kterou sledovali až do čtyř hodin odpoledne, kdy si udělali přestávku, protože v televizi běžel další díl Star Treku a oni se na něj nechtěli dívat před tím než uvidí dva předcházející díly. Tento díl si samozřejmě nahráli.

Během přestávky se šel Filip podívat do schránky. Přinesl velkou spoustu pošty. Položil ji na stůl a poznamenal: „Měli bychom projít všechnu poštu. Máme ji tady už pěknou hromádku. Zítřka ji rozhodně všechnu rozbalíme a projdeme, jestli v ní není něco důležitého.“ Podívali se z okna a naskytl se jim pohled na ulice plné aut, tramvají, autobusů a spěchajících lidí, jak rozdílný od obrázků, které viděli v Řecku z balkonu, ten krásný pohled na moře a zeleň.“ Rychle začali směřovat svůj pohled jinam než z okna. Lehli si na pohovku před video a čekali až nastane pátá hodina, kdy Star Trek obvykle končí.

V pět opět usedli k televizi a pokračovali ve sledování videa, které ukončili až v devět hodin večer. V tu dobu se oba pořádně umyli a šli spát.

Další den spali hodně dlouho. Vzbudili se až v půl desáté dopoledne. Filip vstal a nachystal snídani. Donesl ji Janě do postele. „Tak, jsi ráda, že jsme zase doma?“ „Lepší jsme se měli v Řecku, ale v posteli jsme jíst nemohli. Jenomže nám ten byt připomíná naše rodiče a to mi zase vadí.“ „Snaž se na to nemyslet Jano.“ „Pokusím se Filipe. Dobrou jsi udělal snídani.“ V posteli si ještě poleželi až do čtvrt na jedenáct.

Když se umyli a oblékli, začali nejnutnější práci, prohlížením dopisů. Nejdříve Filip rozbalil obě Abecéčka a nedočkavě si je prohlížel. Nejvíce se těšil na vystřihovánky, jestli je tam další pokračování Městská památková rezervace II. V obou našel. Po prohlížení časopisů se vrhli na další dopisy. Většina jich byla pro maminku nebo tatínka. I když cizí poštu otevírat nikdy neměli ve zvyku, tentokrát to udělali, protože v těch dopisech mohlo být napsáno něco důležitého. V jedné obálce špatně zavřené našli upomínku na zaplacení nájemného. Zapřemýšleli se, jak ho zaplatit, aby si paní domácí nevšimla, že jsou v bytě sami. Po chvilce je napadlo, že jí řeknou, že rodiče odjeli na dovolenou a že je nechali doma samotné. To uznali, jako dobrý nápad. Filip vytáhnul z trezoru peníze a šel zazvonit na paní bytnou. Ta mu hned otevřela a Filip ji na otázku, proč platí on odpověděl předem připravenou odpověď. Bytná ji přijala, jako dostačující, ale dostala podezření. Filip se zase vrátil do jejich bytu. Jana mezitím rozbalila další dopisy.

Když se Filip vrátil otvírala právě předposlední. Tu Filip uslyšel Janin jásot. Rychle se šel za Janou podívat a zjistit co je důvodem jejího jásotu. Vzal ji z ruky ten dopis a v něm uviděl potvrzení o koupi domku v Petrovicích s přiloženou fotografií. Filip také začal jásat, protože věděl, že budou moci opustit tento byt, který jim připomínal smutnou vzpomínku na rodiče. Oba jásali. Když měli jásotu dost, podíval se Filip ještě na poslední dopis. Podle rukopisu adresy poznal, že ji psal tatínek. Nedočkavě jej otevřel a zjistil, že v něm bylo tatínkovo blahopřání k maminičiným narozeninám s fotkou vystřiženou z katalogu. Na fotce uviděli ten dům v Petrovicích. To jim došlo, že ten dům na fotkách je dárek k maminičiným narozeninám, což jim trochu pokazilo jejich radost z něj. Jana navrhla, aby to zavolali hned Svátovi, ale Filip nechtěl.

Blížilo se poledne. Filip navrhnul Janě: „Dneska si uděláme oběd sami. Mi se nechce chodit do nějaké restaurace. Co ty na to?“

„Já bych zase ráda šla do nějaké.Mi se nechce vařit.“pak se zamyslela a řekla: „Ale,když chceš,tak ti to udělám kvůli.“ „Tak se dáme rychle do vaření.“Jana začala vařit a Filip jí při tom pomáhal.Vytahoval jí věci z lednice a ze spíže a nosil jí je,protože věděl,že pro Janu se ohnout nedovede.Oba pořád jenom zářili radostí, kterou jim dárek k maminčiným narozeninám způsobil.Sice je trochu tížilo,že to je dárek pro maminku a ne pro ně,tak jestli ho mají použít pro svůj prospěch,když je maminka mrtvá.Oběd měli hotový za necelou hodinku.Po obědě uvažovali co dělat.

Filip navrhnul procházku.Jana souhlasila,protože v bytě se začínalo dělat pěkné horko.Filip si vzal do kapsy mobilní telefon.Vyšli před paneláky a moc se těšili na procházku.Šli do městské části Parčíky. „Tak co těšíš se Jano,až poprvé pojedeme do našeho nového domova?“ „Moc se Filipe těším.Podle fotky to vypadá ,že máme ten domeček,někde v lesíku,takže až v něm začneme bydlet,tak určitě budeme moc zapomenout na ty horka v paneláku,protože stromy do něj nepustí tak velký sluneční žár.“ „Máš pravdu.Bude to určitě moc krásně.Když večer otevřeme okno,tak uslyšíme šumět les a zpěv ptáčků a žádný hluk aut a jiných dopravních prostředků,jak to známe odsud.Jenom šum lesa.To bude nádherné.“ „Jenomže,ted' mě napadnul jeden problém.Na Svát'u jsme úplně zapomněli.Jak se s ním budeme moc scházet,když budeme v Petrovicích a to je odsud jistě daleko.To za náma nebude moc jezdit každý den.Jemu se asi nebude líbit,že nás skoro vůbec neuvidí a přijít o jediného přítele,to bych nechtěla,zvláště,když nevíme co nás může v budoucnu potkat a kdy ho ještě budeme potřebovat.“ „Dooopravdy,na Svát'u jsme úplně zapomněli.Mi se také nechce ho opustit.Jenomže co máme dělat.Na jedné straně klidný domeček někde v lesíku a na straně druhé zůstat tady v paneláku a moc vidět Svát'u kdykoliv.Já nevím co uděláme.Řekneme mu to?“ „Já nevím,jestli bychom se měli o tom vůbec před Svát'ou zmiňovat,abychom jej neurazili,že už o něj nestojíme.Jak jen to uděláme.“ „Popřemýšlíme o tom a snad na něco přijdeme.Musíme přijít na nějaké řešení.Musíme.“Sluneční žár je páлил.Dostávali velkou žízeň.Narazili na cukrárnu.Jana přijala Filipův návrh,aby do ní šli.Dali si každý po Kole a zmrzlinovém poháru.Z cukrárny pokračovali v procházce.Kolem čtvrté hodiny se dali na cestu zpět.Procházka se jim líbila. „Tak co budeme dělat až přijdeme domů?“otázala se Jana. „Já myslím,že bychom měli vybalit věci z Řecku.“ „Asi jo.Než je všechny vybalíme to bude osm a pak půjdeme spát.Zítra budeme odpočívát a v příští týden zůstaneme

celý doma,ale ten další budeme jezdit každý den na výlet.“ „To by šlo.Já budu celý příští týden lepit,abych dohnal to co jsem zanedbal.Dokončím také zápisy událostí z Řecká.Ještě mi toho hodně chybí.Než to všechno uděláme,bude celý příští týden pryč.“ „Já budu vyšívat a plést.Jenomže jak to uděláme s tím stěhováním,přišel jsi už na něco?“ „Uděláme to tak,že si necháme dva týdny na rozmyšlenou.Příští týden ještě určitě zůstaneme tady a ten další pojedeme denně na nějaký výlet a potom se rozhodneme.“ „Zatím nebudeme nic říkat ani Svátovi.Potom mu to řekneme.Prozatím budeme dělat jako by nic.“Cesta jim hezky utíkala. „Jenomže,Jano,já bych se tam tak strašně rád přestěhoval,z toho městského hluku.Mi se rozhodně nechce tady zůstat.Za dva týdny uvidíme,až se nám ten nápad v hlavě uleží.“Po šesté hodině dorazili do bytu.

Filip otevřel dveře a vešli dovnitř.Filip šel nejprve do lednice a napil se džusu.Potom se dali do vybalování. „Někdy příští týden budeme muset také prát Filipe.Pomůžeš mi?“ „Že se vůbec ptáš Jano.Určitě ti pomůžu.“ „Asi vypereme hned v pondělí.Musíme vyprat ty věci z Řecká,protože je máme dost špinavé.To nám zabere celé dopoledne.Taky se musí odpoledne ty věci vyžehlit,ale u toho mi pomáhat nemusíš.Na berlích se udržím sama i s žehličkou v ruce.Mohl bys mezitím povysávat.Taky musíme utírat prach a umýt okna.Jé Filipe my máme před sebou,ale kupu práce.Ve středu,ale už budeme určitě se vším hotovi a začneme se bavit svými zálibami.“ „To mně vůbec nenapadlo,že musíme udělat tolik práce.To je tím,že nemáme rodiče.Nikdy po mně maminka ani tatínek nic nechtěli a teď je toho naráz tolik co musela vždycky maminka stihnout.Nikdy si ani slůvkem nepostěžovala,že toho je na ní moc a všechno vždycky s ochotou udělala.Ani jsem nevěděl,že měla tolik práce.Ted' je všechna na nás dvou a jí ti vždycky a se vším pomůžu to ti slibuji.Vždycky ochotně a bez odmlouvání,alespoň se o to pokusím.Nezaručuji ti,že se mi to vždycky podaří,víš jaký jsem,ale budu se snažit.“Jana při vybalování rozdělila oblečení na to,které použili a které zůstalo nedotčeno.Použitě dala do koše na špinavé prádlo a nepoužité dávala Filipovi a ten je nosil do skříně na uložení.Po vybalení prádla pokračovali vybalováním suvenýrů.Pořádně si je prohlíželi a vzpomínali na Řecko.Než se nadali hodiny ukazovaly čas sedm hodin večer.Tedy čas na večeři.

Neměli sice ještě všechno vybalené,ale rozhodli se,že s vybalováním skončí.Šli do kuchyně a nachystali si večeři.Do zpráv

ji měli snědenou.Po zprávách se umyli a šli spát.Filip otevřel okno v ložnici a usnuli velmi rychle.

Další den se vzbudili v osm hodin ráno.Filip si vzal na čtení ABC a Jana knížku,nechtělo se jim vstávat.Nakonec vstala Jana a šla do kuchyně nachystat snídani.Když ji měla hotovou,zavolala Filipa: „Filipe,pojď si pro tu snídani.Mám ji hotovou.“Filip vstanul a šel si pro ni.Vzal ji i Janě.Nasnídali se oba v posteli.Potom už měli nejvyšší čas obléknout se a jít do kostele na mši.

Jeli jako obvykle tramvají dvě zastávky.U kostela vystoupili.Cestu od tramvaje ke kostelu měli krátkou.V kostele si sedli co nejvíce dopředu,aby dobře viděli na oltář.Za chvilku mše začala.Sloužil ji stejný kněz jako obvykle.Po mši sedli na tramvaj a jeli zase domů.

Oběd udělali jako obvykle spolu.Jana vařila a Filip jí pomáhal.Šlo jim to hezky a ve jednu hodinu mohli obědovat.Jana se naučila za tu krátkou dobu vařit na výbornou.Po obědě uvažovali co budou dělat: „Jano,co budeme teď dělat?“ „Já si myslím,že bychom si mohli dělat své záliby,když zítra budeme celý den prát prádlo a uklízet byt.“ „Tak to uděláme.Já budu pokračovat v deníku.“

Filip šel k počítači a Jana si lehla do postele a dala se do čtení.Na počítači po chvilce naběhnul operační systém a Filip mohl začít pracovat.Začal tím,že připojil kabelem notebook k počítači a zkopíroval do něj dosavadní deník.Potom mohl pokračovat v zaznamenávání dalších položek do deníku.Jana v ložnici usnula.Z jejich pokoje bylo slyšet stále klapání kláves,jak Filip do klávesnice při psaní bušil.Kolem třetí hodiny se Jana vzbudila a šla se podívat za Filipem a viděla,že je velmi zaneprázdněn prací u počítače. „Filipe,prosím tě vstaň na chvíli od počítače a dones mi židli.“ „To si jí nemůžeš donést sama.Nevidiš,že právě pracuji?“řekl Filip,protože se tak zabral do práce,že nevnímal okolí a zapomněl,že si Jana židli přinést nemůže protože má v ruce berle a s těmi to nejde.Jana se urazila: „Nemůžu,protože mám v ruce berly a ty to moc dobře víš.Když mi teda tu židli přinést nemůžeš tak já jdu do kuchyně vyšívat a ty si tady zůstaň sám.Jak řekla,tak také udělala. „Nechod' Jano nechod' pryč,já jsem si to neuvědomil.Odpusť mi prosím tě.Slibuji ti,že se něco takového už víckrát nestane.“ „Ne zůstanu v kuchyni a budu vyšívat.“ „No tak jak chceš.Kdyby sis to přece jenom rozmyslela,tak mi řekni a já ti tu židli přinesu.Tedy jdu pokračovat v deníku na počítač.“řekl Filip a odešel do jejich pokoje.Zasedl zase za počítač a pokračoval v práci.Jana v kuchyni vyšívala.Tak jim odpoledne utíkalo.Otevřeli si okna,protože

odpolední slunce svítlo přímo do jejich bytu a přestávalo se v něm dát vydržet.Měli otevřená všechna okna.V šest hodin večer dokončil Filip deník.

Šel za Janou a zeptal se ji: „Nechceš si jít k počítači na chvilku zahrát karty?“ „Chci.Tak pojď me.“Filip vzal z kuchyně židli a prošli předsíní do jejich pokoje.Filip pustil Janu si sednout na kancelářskou židli a sám si sedl na židli z kuchyně.Jana si spustila karty a dala se do jejich hraní.Filip ji pozoroval.Jak dohrála jednu hru ona zahrál si také jeden pasiáns.Oba zvítězili.Po Filipovi zase hrála Jana.Tak to dělali až do sedmi hodin večer.

Filip nachystal večeři a snědli si ji v kuchyni.Po zprávách,na které se dívali v obývacím pokoji,se oba umyli a šli spát.Okna nezavřeli,nechali přes celou noc otevřená,aby jimi proudil dovnitř chladný vzduch a čil pobyt v bytě snesitelnější.Spali klidně celou noc.

Ráno se nejprve vzbudila Jana.Vzbudila se už v půl šesté ráno.Filip vedle ní spokojeně oddychoval.Venku už začínalo svítat.Vstala a šla se podívat k oknu.Pak si zase na šla lehnout a pokoušela se ještě usnout,ale nedařilo se jí to.Proto začala přemýšlet o nabídce na přestěhování do Petrovic.Z venku slyšela hluk dopravy představovala si jaké by to měli hezké v lese.Zdál se jí ten nápad výborný,pak ji zase napadlo co se Svátou,ten má by ve městě.Pak si představovala,jak si mohli to stěhování užít,kdyby nikdy nenastal 2.červenec nebo,kdyby jeli na tu dovolenou o den dříve nebo později.Představovala si jak by maminka zjistila o tatínkově dárku a jak by se všichni radovali a stěhovali by se co možná nejdříve.Jaké štěstí by všichni pocítovali.Nastěhovali by se tam určitě hned na druhý den a mohli by všichni být spolu.Potom se zase přenesla do tvrdé reality a uvědomila si,že již žádné rodiče nemají a že se do nového domova přestěhují jediné sami a bez rodičů.Jaké to stěhování budou mít smutné oproti radosti, kterou mohli s rodiči mít.Stále ji spánek nepřepadal.Hodiny už ukazovaly tři čtvrtě na sedm.Jana stále uvažovala,jak se mohli mít,kdyby nepřišli o rodiče.Představovala si jak si mohli na dovolené kam nedorazili užít.Nemuseli mít ještě žádné starosti,jenom se mohli z života radovat.Každý den by určitě šli na nějaký výšlap na nějakou horu,který by skončili pořádným obědem,po kterém by se pomalu vraceli zpět dolů.Přitom by si vykládali s rodiči jak je ten svět krásný a kam půjdou druhý den.Na pokoji by si odpočinuli a potom šli na večeři po které by si zcela jistě zašli ještě s rodiči na večerní procházku po okolí.Jenomže nic takového nemůže nastat,protože oni

už žádné rodiče nemají. Musejí se starat o sebe sami. Janě, aniž si to uvědomila, začaly po tváři téct slzy smutku. Filip stále ještě spokojeně oddychoval, ale Jana nemohla usnout. Stále myslela na to, že nemají rodiče. Nakonec se rozplakala. Plakala potichu, nechtěla, aby to Filip zjistil. Filip se začal probouzet. Jana si toho nevšimla. Filip se podíval na Janu a uviděl, že pláče. Zeptal se ji: „Proč Jano pláčeš? Co se stalo?“ „Já pláču, protože jsem si uvědomila, jak jsme mohli být teď šťastní, kdybychom o ně nepřišli.“ „O rodiče jsme přece přišli před měsícem. Musíme si začít zvykat na život bez nich.“ „To já Filipe vím. Já jsem se vzbudila kolem půl šesté s začala jsem si představovat, jakou jsme při tom stěhování mohli prožívat radost a také na tu dovolenou, na kterou jsme už nedojeli. Ta představa mě rozplakala.“ stále ještě vzlykala Jana. „My si můžeme udělat stovky krásných dovolených Jano. My máme v trezoru miliony.“ „Jenomže peníze ti nikdy nenahradí vlastní rodiče Filipe. Za peníze si toho koupíš spoustu, ale pravou vzájemnou lásku, jakou k sobě cítí rodiče a děti, tu si za peníze koupit nikdy nemůžeš.“ „Jak tě mám Jano utěšit?“ „Já nevím.“ „Zvykni si už Jano na to, že rodiče už nikdy neuvidíme. Jinak ti pomoci už nedokážu.“ Janu pláč přecházel. „Na tak vidíš, že nemusíš plakat hned po ránu a zkazit si tak celý den. Nemí lepší začít den úsměvem na toho koho máš ráda.“ Jana se pokusila o úsměv a docela se jí to podařilo. Filip ji obejmul a přitisknul k sobě. Oba cítili lásku toho druhého. Jano smutek začal přecházet, když cítila jak ji má Filip rád.

„Co říkáš tomu Jano, že bychom si teď spolu nachystali snídani?“ „Tak dobře Filipe a pokusím se už vypadat veseleji.“ Oba vstali a šli do kuchyně. Jana chystala snídani a Filip jí při tom pomáhal. Měli ji nachystanou za chvíli. Potom si šla Jana lehnout a Filip ji zanesl jídlo do postele. Pak ho donesl i sobě a začali snídat.

Po snídani se umyli a museli začít prát. Filip Janě roztrídil prádlo podle barvy. Jana věděla, že se nesmí dávat do pračky prádlo více barev, protože vždycky, když maminka prala tak jí Jana ochotně pomáhala. Proto teď věděla jak na to. Když měli prádlo roztríděné, dal Filip do bubnu pračky všechno prádlo jedné barvy. Jana ještě na prádlo nasypala prášek a začalo se prát. Potom Jana navrhla Filipovi: „Filipe, než se vypere první prádlo, tak bychom mohli uklidit trochu bytu. Ty bys teď mohl povysávat v ložnici a já utřu v ložnici prach na skříních.“ Filip neměl námitek. Vzal si vysavač a dal se do vysávání ložnice. Jana utírala prach. Filip ji pořád jedním očkem hlídal, jestli nepadá, aby k ní mohl rychle přiběhnout. Janě šlo utírání prachu dobře. Na berlích se zvládla udržet jenom za

paže.Když měli úklid ložnice hotov,pračka právě doprala.Šli do koupelny a Filip pověsil prádlo z pračky na šňůru, která jim visela nad vanou.Potom dali do pračky další prádlo a to už nastal čas začít vařit oběd.

Filip při něm jako obvykle Janě pomáhal.Přesně v poledne ho měli hotový.

Po obědě vytáhli prádlo z pračky a pověsili ho co se vešlo ještě nad vanu a zbytek pověsili na balkon.Na balkoně jim zbývala ještě trocha místa a tak dali do pračky poslední prádlo.Potom Jana vyzkoušela prádlo nad vanou a zjistila,že je úplně suché.Filip jí ho sundal a odnesl do chodby,kde obvykle žehlili.Filip donesl Janě židli,aby na ni mohl stát koš s prádlem,aby na něj Jana dosáhla. „Ted' můžeš Filipe pokračovat ve vysávání.Já to tady už zvládnou docela dobře sama.“řekla Jana,když měla vše na žehlení připravené.S žehlením neměla moc velké zkušenosti.Prádlo se jí pod rukama spíš krčilo,než aby se žehlilo.Tak se jí stávalo,že jeden kousek prádla musela žehlit třeba i pětkrát než se jí podařilo ho vyžehlit dobře.Ke konci ji už žehlení začínalo jít dobře.Takže další prádlo, které mezitím uschlo vyžehlila naprosto bezchybně.Ještě ji zbývalo vyžehlit poslední prádlo.Filip mezitím vysál celý byt a měli část úklidu hotovou.

Skončili před šestou hodinou večer.Nachystali si večeři a v půl sedmé seděli už u televize a sledovali další pokračování jejich oblíbené telenovely.Po něm se podívali ještě na zprávy,po kterých se umyli a šli spát.Spali jako obvykle při otevřených oknech.Za chvílku usnuli a spali celou noc až do druhého rána.

Ráno se vzbudili oba naráz.Podívali se z okna a uviděli,že je venku škaredě a prší,což je vůbec nepotěšilo,ale na druhou stranu měli radost,že konečně nebudou mít v bytě takové horko.Jana si vzala ke čtení knížku a Filip časopis.Když je přestalo,čtení bavit,oba vstali a umyli se.Potom Filip nachystal snídani, kterou si snědli v kuchyni.

Dopoledne pokračovali v úklidu.Nejdříve sklidili všechno prádlo do skříní.Jana pokračovala v utírání prachu.Na Filipa zbyla ještě poslední práce, kterou museli v bytě udělat a to umytí oken.Filip pod Janiným dohledem si připravil na mytí oken vodu a pod jejími instrukcemi převzatými z mamčiných úst začal mýt okna.Nejprve se to Filipovi nedařilo,ale po chvíli mu to začalo jít dobře,takže jej Jana mohla opustit a pokračovat v utírání prachu na nábytku.Jana měla hotovo dříve než Filip a uvědomila si,že ještě nemají vytřené podlahy v kuchyni a předsíni a koupelně.Zavolala na

Filipa: „Filipe,pojd' sem prosím tě na chvíličku.“ „Co je?“ „Nebudu to na tebe řvát po celém bytě.Pojd' sem.“ „Nepočkalo by to chvíli?“ „Ne nepočkalo,anebo jo.“naštvala se Jana.Filip,když domyl okno,hned za Janou přišel a zeptal se ji: „Co jsi chtěla.Už jsem tady.“ „Chtěla jsem abys mi nabral vodu,abych mohla vytřít,jenomže když jsi nešel,tak mně napadlo:Proč to mám dělat já a ještě se Filipa o něco doprošovat.Takže tu podlahu,když jsi nemohl jít hned vytřeš ty.Pro příště si dáš alespoň pozor,abys přišel hned jak tě volám.“ „Cože?Vytři tu podlahu ty.Nevidíš jak ti pořád pomáhám.“ „Uděláme to jak jsem řekla já Filipe.Ty tu podlahu vytřeš.Koneckonců bych se musela potýkat s velkými problémy,abych tu podlahu dobře vytřela a ty to dovedeš mnohem lépe než já.Ty se můžeš ohnout a případně si dřepnout nebo kleknout na kolena,kdežto já se při vytírání musím válet po zemi a ještě se tě mám dovolávat a pokaždé dlouho čekat.Prostě tentokrát vytřeš ty.“Filip se při Janině řeči zastyděl a už nic nenamítal.Šel dokončit mytí oken.Jana si sedla do křesla v obývacím pokoji a pletla si svetr.Před polednem přišel za Janou Filip: „Jano už se blíží poledne.Měli bychom začít vařit.Já mám už veliký hlad.“

Jana se zvedla a šla do kuchyně začít vařit.Filip ji jako obvykle pomáhal.Oběd si snědli v kuchyni.Po obědě si oba lehli.V bytě měli příjemně teplo,protože venku pořád ještě přišlo a nevypadala,že by mělo škaredé počasí hned tak přestat.Všechna okna měli zavřená,aby jim do bytu neproudil z věku chlad.Jana si vzala knížku a Filip časopis.Jana za chvíli usnula,ale Filipovi se spát nechtělo.Po chvíli vstal a šel k počítači.Vytírat nemohl,protože nevěděl,jak se dělá voda na vytírání.Zapnul si ho a zaznamenal do deníku co dělali dnes.To měl za chvíli hotové.Přemýšlel co by mohl dělat dál.Počítač vypnul a vytáhnul si modelování a pokračoval v tvorbě Městská památková rezervace II.Jana mezitím stále spala.Vzbudila se,přesně jakmile měl Filip dokončený domeček do rezervace.Jana se podívala jestli Filip leží vedle ní a neviděla ho.Zavolala na něj,hned se jí ozval.Sklidil si věci,které k modelování potřeboval.Šel za Janou, která vstávala.

„Jano,ukáž mi jak si mám připravit vodu na vytírání.“Jana šla s Filipem do koupelny a pohlídala ho,aby dal do vody správné množství čisticího prostředku.Filip začal vytírat.Jana si zapnula počítač a zkusěla na něm co umí.Filipovi vytírání moc nešlo,ale snažil se vytřít co nejlépe.Ke konci se mu začínalo dařit.Připravil ještě jednou vytírání a vytřel vše ještě podruhé,aby to měl uděláno důkladně.Když měl vše hotovo,šel za Janou do jejich pokoje a řekl

ji: „Jano,pojď se podívat jak jsem krásně vytřel.“Jana se zvedla od počítače a šla se na Filipovo dílo podívat: „Podařilo se ti to dobře Filipe.Vidíš a já bych s tím měla velké problémy,kdežto tobě se to podařilo hezky a s mnohem menšími problémy.“ „Je to tak Jano.“nemohl nic než potvrdit Filip. „Ted' se už můžeme Filipe po celý zbytek týdne věnovat jenom svým zálibám.“

Filip vzal Janě židli do jejich pokoje a sednul si za stůl.Vytáhnul si věci, které potřeboval na modelování a pokračoval v něm.Jana si zase hrála s počítačem.Po delším mlčení obou začala Jana: „Kdoví co ted' dělá naše kamarádka Nela z bytu pod námi.Už dlouho jsme jí neviděli.“ „My jsme na ni přes své potíže úplně zapomněli.Musíme se za ní zítra určitě podívat.“ „Řekneme jí pravdu,nebo si budeme vymýšlet?“ „To já Jano nevím.Ona má už dvanáct let.Ted' jde o to jestli něco řekne,když jí řekneme,že to je jenom mezi námi.To by chtělo vědět,jestli to hned neřekne rodičům,protože pak bychom byli prozrazení.Její rodiče by určitě hned volali na policii a my bychom jeli hned do domova a to ani jeden z nás přece nechce.Podle měn bychom to měli udělat tak,že jí prozatím ni neřekneme.Když se nám zeptá,odpovíme jí,že nás rodiče nechali samotné a že oni jeli na dovolenou.Řekneme jí,že se brzy vrátí.“ „Jenomže Filipe ona stejně pozná,že jsme tady sami pořád.Nemůžeme ji pořád lhát.Když za námi přijde a pořád neuvidí naše rodiče,tak ,může pochopit,že jsme sami.To je obtížná situace Filipe.Musíme považovat co by bylo nejlepší udělat.“ „Mně také Jano nenapadá jestli jí to máme říct nebo ne?Asi nejrozmumněji uděláme,když jí prozatím pravdu neřekneme a potom.To se uvidí.Zjistíme jestli dovede udržet něco v tajnosti a když dovede,tak jí řekneme pravdu.“ „Tak dobře brácho.Tak to teda uděláme.Mě osobně také nic lepšího nenapadá.“Filip pokračoval v modelování a Jana v poznávání počítače. „Filipe,my bychom potřebovali nějaké příručky k tomu počítači,abychom se dobře naučili používat všechny programy, které na počítači máme.“ „Tak můžeme někdy tento týden zajet do města a po nějakých se v knihkupectví podívat.“ „Co třeba v pátek?“ „To bychom mohli.To už se určitě začnu blížit konci modelování.Tak dobře Jano.A pojedeme se Svát'ou nebo pojedeme sami tramvají?“ „Já si myslím,že nejlépe uděláme,když pojedeme tramvají a Svát'u necháme do příštího týdne,kdy denně někam pojedeme odpočívat.“ „Tak pojedeme tramvají.Souhlasím s tebou Jano.“zakončil rozhovor Filip.Do šesti hodin večer pokračovali ve své činnosti.V šest večer Jana vypnula počítač a šli oba do kuchyně.

Dali se do chystání večere, kterou za chvíli dokončili. Filip odnesl oba talíře do obývacího pokoje k televizi, kterou posléze také zapnul. Právě v ní končil seriál, který předcházela jejich oblíbené telenovele. Podívali se na něj a netrpělivě čekali na další pokračování Esmeraldy, protože poslední díl skončil velice napínavě. Jana se na ni těšila víc. Po deseti minutách se dočkala a začala znít znělka. Po telenovele se podívali ještě na zprávy. Venku pořád přišlo. Po zprávách se umyli.

Jana Filipovi navrhla: „Filipe, zahrajme si Kanastu. Už jsme ji dlouho nehráli. Spát půjdeme v devět hodin. Mi se teď spát nechce.“ „Mi se zase spát chce Jano.“ „Filipe, moc tě prosím, zahrajme si ji teď. Já si ji chci strašně moc zahrát.“ „A nemůžeme si ji zahrát zítra?“ „Ne dneska.“ „Tak dobře Jano, zahrajeme si ji teď, ale jenom pod podmínkou, že v devět hodin skutečně skončíme.“ „V devět hodin Filipe na sto procent skončíme.“ „Ujistila Jana Filipa. Filip se tedy nechal přemluvit a dal se do hry. Zašel pro karty, zamíchal je a začali hrát. V první hře vyhrál Filip. Ukončil ještě dříve než začala Jana vykládat a Kanastu si vůbec nestihla udělat a ke vši smůle držela v ruce všechny čtyři žolíky a dvě dvojky, proto si také neudělala Kanastu. Čekala na jednu poslední dvojku, pomocí které by nad Filipem s převahou zvítězila, jenomže se stal pravý opak. Další hru začínal Filip, který dostal do rukou většinu Janiných žolíků a dvojek. Podařilo se mu také během hry dokoupit zbývající karty do dvojkové kanasty. Janu to už rozzlobilo, že hráli dvě hry a ani v jedné nevyhrála. Hráli ještě jednu třetí a vyhrál opět Filip. To už se blížila devátá hodina a Jana začala škemrat: „Filipe, zahrajme si ještě jednu hru, abych vyhrála. Potom už půjdu bez řeči spát.“ „Ne, půjdeme spát hned.“ „Moc tě prosím Filipe, no tak Filípku.“ „Tak dobře Jano, ale jenom jednu.“ Filip rozmíchal karty a rozdál. Začali hrát. Filip pochopil, že Janu dokud alespoň jedou nevyhraje do postele nedostane. Rozhodl se, že tuto hru zahraje tak, aby Jana vyhrála. Podařilo se mu to. Jana vyhrála. „Filipe, zahrajme si ještě jednu hru, když teď vyhrávám.“ „Ne Jano, už nebudeme hrát. Ani se mně nepokoušej přemlouvat jdeme spát.“ Jana viděla, že už s Filipem nic nesvede a proto se poddala a šla si lehnout do postele.

Za chvíli přišel i Filip a oba skoro ihned usnuli. Venku už také byla tma. Spali celou noc až do druhého dne ráno.

15.Kamarádka Dorotka

Ráno probudilo Filipa a Janu zvonění na zvonek.Polekali se,protože nevěděli,kdo by mohl tak brzy chodit a proč zrovna k nim.Filip vstal a šel ke dveřím.Zvonění se ozvalo ještě jednou.Filip se podíval kukátkem ve dveřích a uviděl před jejich dveřmi stát jejich kamarádku,se kterou se moc nevidali,Dorotku: „Jano,před dveřmi stojí Dorotka.Mám ji pustit dál?“ „Jo Filipe,pust' ji.“Filip teda odemkl dveře a vpustil Dorotku dovnitř. „Ahoj Filipe,vy ještě spíte?“ „Jak vidíš,tak teprve před chvilkou jsme se vzbudili.Proč jsi přišla?“ „Moji rodiče jeli na tři dny pryč na menší dovolenou,tak jsem se přišla podívat za vámi,abychom něco spolu podnikli.“odpověděla jedenáctiletá,nepříliš vysoká s dlouhýma rukama a nohama,Dorotka. „Tak pojd' dál.Co říkáš tomu,že by ses s námi nasnídala a potom něco vymyslíme.“Jana se mezitím vynořila z ložnice a Dorotka se podívala: „Ty jsi Jano bez nohy?“ „Jak vidíš o nohu jsem přišla.“ „A kdy se ti to Jano,prosím tě,stalo?“ „To je dlouhá historie.Později ti ji povím,protože se mě na to ptají skoro všichni,tak snad pochopíš,že mně už začíná nudit to pořád někomu vykládat.“ „A kde máte rodiče?To jste sami doma.Pokud já vím,tak jste ještě nikdy doma sami nezůstali.Vždycky zůstala při nejhorším s vámi doma ona.Já nechápu tu změnu.“ „To je ještě delší historie a my ti ji povíme jindy.Ted' na to není ještě vhodná doba.Prozatím ti řeknu,že zůstáváme nějakou dobu sami doma.“řekla Jana a pokračovala pozváním: „Tak pojd' Dorotko k nám do kuchyně a dáme si něco ke snídání.Nebo jsi už snídala?“ „Ne,ještě ne.“

Zahnuli z chodby doleva a vešli dveřmi do kuchyně.Dorotka si sedla za stůl a počkala co Filip s Janou nachystají.Jana se podívala do ledničky a zjistila,že už skoro všechno snědli.Uviděla rovněž kupu špinavého nádobí na kredenci: „Dorotko,jak vidíš,tak na snídání si ještě počkáš.V ledničce už nic nemáme a skoro všechno nádobí máme už špinavé.“řekla Dorotce a pokračovala k Filipovi: „Filipe,zajdi prosím tě nakoupit něco k jídlu,lednička je úplně prázdná.Já mezitím umyju tu kupu nádobí co tady je.“Filipovi se nechtělo,ale neměl,pokud chtěl snídat jinou možnost,proto se v rychlosti v koupelně umyl a převlékl a vyrazil do obchodu nakoupit.Jana zůstala v pyžamy a začala mýt nádobí.Dorotka se ji hned nabídla: „Jano,jestli chceš,já ti s tím nádobím pomůžu,aby ses nemusela na těch berlích tak trápit.“ „Já se na berlích netrápím.Vidíš nádobí mi jde mýt úplně dobře.Já se opřu

pažemi o berle a myju. Při tom nemůžu vůbec spadnout.“ „Tak dobře Jano, jak chceš. Když mi nechceš říct, jak se ti to s tou nohou stalo, tak mi alespoň řekni, kdy se ti to přihodilo. Při mé poslední návštěvě koncem května jsi byla, ještě přece úplně zdravá a teď.“ „S tou nohou se mi to stalo na začátku letošních prázdnin, ale jak se mi to stalo, to ti ještě neprozradím. To si necháme s Filipem ještě pro sebe. Je to totiž velké tajemství a závisí na něm naše štěstí jinak, bych ti všechno ihned řekla. Jenom se na mně kvůli toho nezlob. Já bych ti, kdyby to šlo všechno ihned řekla, ale problém je, že já ti nic říct nemůžu.“ „Když mi ten důvod nechceš říct, tak je to asi závažná věc a proto se kvůli toho na tebe zlobit nemůžu. Musím jenom doufat, že mi to jednou říct moci budeš a že se to dozvím. Ale neobrátime už list. Bavme se o něčem jiném. Co chcete dneska dělat?“ „My ještě nevíme. Máš nějaký nápad?“ „Mně také nic nenapadá, co bychom mohli dělat. Fotbal u našeho domu na trávníku hrát jak jsem původně chtěla nemůžeme, protože ty ho hrát nemůžeš. To bych ti zase neudělala, abych hrála s Filipem a ty jsi musela stát odstrčená v koutě. Takže něco co můžeme dělat všichni tři.“ „Nechceš si třeba Dorotko vyzkoušet počítač?“ „To je docela dobrý nápad. A vy máte počítač? Odkdy? Tady se teda dějí změny a já o nich vůbec nic nevím.“ „Počítač jsme dostali na začátku prázdnin, protože jsme, to ale vůbec nikomu neříkej, vyhráli ve sportce třicet milionů korun.“ „Dorotce se otevřela v úžasu pusa a zůstala sedět několik vteřin jako opařená, jak ji ta zpráva moc překvapila.“ „To je teda, ale já se u vás už ničemu nedivím. Nepřekvapila by mne už ani zpráva, že vám rodiče ty peníze všechny dali a že si tady v tomto bytě žijete sami, bez rozkazů rodičů.“ „Jana se právě chtěla začít dovít nad tím, jak to Dorotka uhádla, jenomže právě přišel našťestí Filip, který svými slovy: „Tak nesu vám tady nákup.“ Janu právě včas zarazil. Jana už doutnívala poslední kousky nádobí.

Sedla si za stůl a podívala se do tašky zvědavá co jim koupil Filip k snídani. Vyložila obsah celé tašky na stůl a zeptala se Dorotky: „Tak, co z toho chceš Dorotko k snídani?“ Ta se chvilku po všelijakých věcech rozhlížela a pak se rozhodli co si dají ke snídani. Filip zbytek věcí sklídil do ledničky a potom začali snídat. Při jídle všichni mlčeli, jak je u jídla slušné. Za chvilku se všichni nasnídali. Jana umyla ihned všechno nádobí po snídani.

Dorotka se mezitím přemístila s Filipem do jejich pokoje. Vyšli z kuchyně a do pokoje Filipa a Jany vešli dveřmi naproti kuchyni. Jana za nimi přišla za chvilku. Venky se zase rozpršelo, takže by fotbal hrát stejně nemohli. Filip zapnul Dorotce

počítač.Přinesl ještě z kuchyně dvě židle jednu pro Dorotku a jednu pro Janu.Jana si sedla k počítači vedle Dorotky a Jana,jakmile naběhnul operační systém,ji začala učit práci na počítači.Filip si sednul k psacímu stolu,vytáhnul si modelování a začal modelovat.Děšť bušil vytrvale na okna bytu.Dorotka byla počítačem celá unešena.Filip nevěnoval pozornost Janě a Dorotce,dělal si svoje modely.Jana vysvětlovala Dorotce všechno co prozatím z počítače poznali a Dorotka vše pozorně sledovala a snažila se to pořádně naučit.Tak jim všem třem utíkalo dopoledne.Krátce před polednem Jana počítač vypnula,aby na něm Dorotka nemohla nic dělat,protože v něm měli uložené všechny své věci za poslední dobu,mezi kterými měli i deník,do kterého si všechno poctivě znamenali a Dorotka by tudíž mohla zjistit,že přišli o své rodiče,což ani Filip ani Jana nechtěli.

Přesunuli se zase do kuchyně,tam Dorotka pokračovala ve vyptávání: „Jak dlouho jste už sami doma a jak jste si na to zvykli?“ „Měli jsme to zpočátku těžké,ale po pár dnech jsme si zvykli.“odpověděla částečně pravdivě a částečně zalhala Jana. „Já jsem si na to,že mám zůstat sama doma také těžko zvykala.Mě rodiče nechali poprvé samotnou doma,když jsem měla sedm roků.Nejdříve jsem skoro po celou dobu plakala a rodiče mě museli,když potom přišli domů ještě hodně dlouho těšit než jsem přestala plakat.Když jsem ale zůstala doma už tak po dvacáté,tak jsem to přestala brát jako největší hrůzu svého života a začala jsem v tom hledat i světlé stánky,až jsem si na to,že jsem někdy sama doma zvykla a teď se toho už vůbec nebojím.Trochu vám závidím,že vás nenechali rodiče samotné doma tak dlouhou dobu.“Filipovi i Janě při dorotčině vyprávění trochu zvlhly oči,protože věděli,že oni už zůstanou navždy sami doma a že je už nemá kdo utěšit a přijít s vlídným slovem.Mají jen jediného člověka,který je může kdykoliv utěšit a to je právě ten druhý z nich.Dorotka si toho našťestí vůbec nevšimnula. „Tak,já vstanu a začnu vařit oběd,Filip mi při tom pomůže a ty Dorotko mezitím něco vykládej.“řekla Jana a jak řekla tak také udělala doprovázená Dorotčiným údivem: „Odkdy ty Jano umíš zase vařit.Kdy ji se to naučila.Já si pamatuji,že jsi nikdy sama nevařila.Jenom jsi vždycky pomáhala mamince u kamen jinak nic.“ „To víš Dorotko,časy se mění.ted' už vařit umím.“ „Teda,já už se tedy doopravdy ničemu nedivím.“ „A uvidíš,že ti to jídlo bude i chutnat.Tu může potvrdit i Filip,že Filipe?“Ten na otázku přikývnul a Dorotka pokračovala v řeči: „To mě teda zajímá Jano,jak dobře umíš vařit.Jestli doopravdy tak dobře a co budeš vůbec dneska

k obědu dělat?“ „Dneska s Filipem uvaříme palačinky se šlehačkou?“ „To bych dokázala taky.“ „Tak přijď třeba zítra zase na oběd.To uvařím,abych tě přesvědčila,že vařit umím,svíčkovou s knedlíky.“ „Vsadíme se Jano,že to jídlo zítra neuděláš dobře,třeba o tisíc korun.“ „Tak dobře souhlasím Dorotko.Už se na tu tisícovku těším.“Mezitím dokončili s Filipem těsto na palačinky a sedli si ke stolu a pokračovali v rozhovoru. „Co chceš dělat Dorotko odpoledne?“zeptala se Jana. „Tak já nevím co budeme dělat odpoledne.Totéž co dopoledne se mi dělat nechce,ale nic jiného mě taky nenapadá.Venku prší,takže tam se jít taky nedá.Jedině můžeme zůstat doma a něco dělat tady.“Vtom napadl Janu nápad: „Znáš karetní hru Kanasta?“ „Něco mi ten název říká,ale jinak ji neznám.“ „Tak my tě ji naučíme a můžeme ji potom celé odpoledne společně hrát.“ „Tak dobře.“ „A nevíš něco o Nele?“zeptal se Filip. „Pokud já vím,tak jela s rodiči před třemi dny na dovolenou a vrátí se nějak koncem příštího týdne.“ „Tak to je škoda,protože jsem mohl pro ni zajít a mohli jsme si zahrát hru ve čtyřech a to jsme se mohli pobavit ještě více,ale když je na dovolené,tak to nemůžeme.“Těsto na palačinky se už podle soudu Jany odstálo a mohlo začít smažení.Dorotka byla zvědavá jak se Janě povedly,protože podle toho,že věděla,že Jana ještě nikdy sama nevařila,tak v Janino kuchařské umění moc nedůvěřovala.Čekala,že se Janě palačinky nepovedou.Jana jí dala první palačinku.Dorotka nedůvěřivě ochutnala: „Jano,teda ty se ti povedly.Ty ses doopravdy naučila dobře vařit.To jsem nečekala,že se za takovou chvíli naučíš tak dobře vařit.Máš můj obdiv.“Jana dosmažila další kousek a tentokrát jej naservírovala Filipovi.

Po obědě umyla Jana nádobí.Filip zašel pro karty a Jana začala Dorotce vysvětlovat pravidla hry.Dorotka je po chvílce pochopila a mohli začít hrát.Jana ještě Dorotce pomáhala,aby si všechna pravidla vyložila úplně správně.V první hře nechali jak Filip tak i Jana Dorotku vyhrát,aby na hru nezanevřela.Ve druhé hře rovněž nechali Dorotku vyhrát i když Filip držel v ruce dvě čisté Kanasty ani jednu z nich nevyložil na stůl.Dělal,jako by měl velikou smůlu a nedařilo se mu Kanastu udělat.Dorotce se hraní po těchto dvou hrách,kdy pokaždé vyhrála velmi zalíbilo,ale v další třetí hře už hráli Filip s Janou normálně.Tentokrát už Dorotka prohrála.Právě proto si zahráli ještě jednu hru a tak pokračovali až do večera.

Večer se s nimi Dorotka rozloučila a odešla do svého bytu.Filip s Janou osaměli.Hodiny už ukazovaly šest hodin

večer.Proto si nachystali večeri.Po večeri si sednuli k televizi pustili si ji.Dívali se na jejich velmi oblíbený seriál.Po večerních zprávách se umyli a šli hned spát.

Ve čtvrtek ráno se vzbudili oba docela brzy.Po sedmé hodině už ani jeden z nich neusnul.Proto vstali a nachystali si snídani.Po snídani se jako obvykle umyli.

Potom šli do svého pokoje a začali dělat své záliby.Filip modeloval a Jana vyšívala.Po krátké chvíle mlčení začala Jana rozhovor: „Včera jsem měli hezký den,že Filipe?“ „Měli,nemuseli jsme ho celý strávit o samotě.Kdoví proč Dorotka ještě nepřišla?“ „Asi přijde dneska jenom na oběd,aby vyhrála sázku,že ji to nebude chutnat.Škoda,že Nela je na dovolené.Už se na ni příští týden moc těším.Musíme dávat pozor,kdy přijede a jít ji co nejdříve navštívit.“ „Nepůjdeme za Dorotkou,aby za námi přišla?“navrhnul Filip,ale Jana odmítla: „Pro Dorotku Filipe nechod'.Já jsem ráda,že tady není.Včerejší den s ní se nám líbil,ale já Dorotku moc ráda nemám.Mnohem víc se mi líbí Nela.Tak si představuji kamarádku,ne jako Dorotka.“ „Co se ti na Dorotce nelíbí?Já ji mám docela rád.“ „Mi není Dorotka moc sympatická.“ „To je toho,ale to ,že ti není sympatická,to neznamená,že s ní nebudeme moc kamarádit.Vždyť je sama doma.Však víš,jak nám je,když musíme zůstat sami doma.Pozvěme k nám zase Dorotku,at' nemusí zůstat sama doma a může se s námi rozptýlit.“ „Však ona přijde na oběd a potom s námi může zůstat celé odpoledne.“ „Já nechápu Jano,proč nechceš,aby přišla.Máme být vděční za každou chvíli,kdy s námi někdo je,protože těch chvil,kté strávíme sami je stále dost a dost.“ „Tak pro ni Filipe teda zajdi když teda myslíš.“ „Už vsávám a jdu pro ni.Ty než s ní přijdu zapni počítač a popřemýšlej,čemu bys ji na něm naučila.“Filip vyšel z bytu a zazvonil na Dorotku.Za chvíli mu Dorotka otevřela a zeptala se ho: „Co chceš Filipe?“ „Pojď za námi do bytu,at' tady nemusíš zůstat sama.Nám se také nechce zůstat samotní.“ „Vy chcete,abych přišla.To jsem moc ráda,že máte o mně zájem.Hned za vámi přijdu.Jenom skočím vypnout magneták a hned jdu za vámi.“zajásala Dorotka.Filip na ni počkal u dveří a Dorotka za chvíli vyšla.Filip s ní došel ke dveřím jejich bytu.Vešel dovnitř.

Zavedl ji do jejich pokoje.Přinesl tam opět dvě židle z kuchyně.Na jednu se posadila Dorotka a na druhou Jana.Filip si sednul zase za stůl a pokračoval v modelování.Jana mezitím vysvětlovala Dorotce další věci o počítači,kté do této doby stačila u počítače objevit.Dorotka se výklad moc líbil a hned si všechno zkoušela.Filip dokončil další z řady domečků.kté měl

udělat.Vytáhnul si dřevěné prkno a nožík.Začal díly z papíru po naznačených drahách vyřezávat.Tato práce se Filipovi z celého modelování líbila nejméně.Nejraději ty kousky papíru tvaroval a slepoval až z několika,obvykle něco přes padesátí,dílů vzniknul historický dům, který zalepoval do už dostavěných domů a k terénu.Nejvíce z celého modelování se Filipovi nelíbilo vystřihování a slepování oken a okenní rámu,protože jich měla vždycky každá vystřihovanka neuvěřitelně mnoho a trvalo delší dobu než je Filip všechny dokončil a mohl pokračovat ve vystřihování až dokončil model historického domečku nebo i jiné historické stavby.Filipa modelování bavilo nejvíce ze všeho.Nic jej nebavilo více.U této práce vždycky strávil nejvíce svého volného času.Měl sice období,kdy jej modelování přestalo na nějakou dobu bavit.V tu dobu zažíval svou největší nudu,protože jinou zálibu neměl.Když ho potom modelování zase začalo bavit,tak u něj dokázal strávit velmi mnoho svého volného času, který měl.S modelováním začal při dovolené v lázních Luhačovice před dvěma roky,kdy mu maminka koupila poprvé časopis ABC.Ve třetím čísle, které dostal se objevily první domečky Městské památkové rezervace I.Předtím nikdy ještě nemodeloval a proto vypadala celá jeho první rezervace neslavně,ale ta druhá, kterou teď vyráběl vypadala už o poznání lépe.Nejhorší z celé Městské památkové rezervace I. Dopadla její vstupní brána, kterou slepoval jako první.Tak jim všem tím utíkalo příjemně dopoledne.

Krátce před polednem se všichni zvedli a šli do kuchyně,kde začal Filip s Janou připravovat oběd. „Můžu jít k počítači než uděláte oběd.Mi se nechce tady jenom tak sedět a nic nedělat.“poprosila Dorotka. „Můžeš si s námi vykládat přece Dorotko.“navrhla jí Jana „Já bych si raději sedla ještě na chvílku k počítači vyzkoušela všechno co jsi mi ukázala.“ „Tak dobře Dorotko běž k počítači,ale nespouštěj žádné programy mimo těch co jsem ti ukázala.Mohla by jsi jimi počítač nenávratně poškodit.Takže se drž toho co jsme ti my řekli.Rozumíš Dorotko?“ „Jo rozumím.Spustím si jenom textový editor a tabulku a jinak nic.“ „Tak je to správně.“souhlasila Jana.

Dorotka odešla k počítači a Jana s Filipem mezitím vařili.Dorotka si sedla na židli k počítači.Podívala se na plochu a uviděla na ni několik ikon.Podívala se a kliknula na ikonu textového editoru.Ten se ji za chvílku spustil a začala si jej sama zkoušet.Vyzkoušela všechny nabídky.Potom ji textový editor už omrzela a chtěla si spustit tabulku.Jenomže omylem kliknula o jednu

ikonu níž.Spustil se jí Filipův a Janin diář.Nejdřív jej chtěla co nejdříve zavřít,aby nezpůsobila žádnou škodu na počítači,ale po chvílce si to rozmyslela,protože ji diář velmi zaujal.Podívala se na první záznam diáře.Než začala s jeho čtením,pro jistotu se v pokoji zamknula,aby ji Filip s Janou nepřistihli při činu a měla dost času diář ukončit.Začala číst první záznamy.Po chvílce se nestačila vůbec divit.Zjistila všechno.V duchu si myslela: „Jak jsou ti Filip a Jana stateční.ted' se jim už vůbec nedivím,že nechtějí nic prozradit.Já je teda tak obdivuji.Kdybych prožila já něco podobného,tak bych se z toho určitě nevzpamatovala a nevím co bych dělala.Ale proč nejsou v dětském domově.To musím zjistit.Vždyť přece vím,že každé dítě, které přijde o rodiče musí jít hned do dětského domova,tak proč oni ne?“Listovala dál deníkem a divila se čím dál víc tomu co stačili od smrti jejich rodičů zažít.Jak jezdili na výlety s nějakým taxikářem,se kterým se později seznámili a dozvěděli se,že se jmenuje Sváťa.Taky si přečetla program jejich dovolené v Řecku a v duch si říkala: „Co oni ve svých desíti letech už zvládají to je doopravdy obdivuhodné.To já mám jedenáct let a to co oni bych určitě nikdy nezvládla.Smířit se se smrtí rodičů a zvyknout si žít úplně sami.K tomu navíc ještě nejít do dětského domova.Ti jsou šikovní.Vůbec se jim nedivím,že nechtějí svůj příběh prozradit.Mají určitě strach,že by se mohli dostat do dětského domova.Za mně ale strach mít nemusejí.To co jsem zjistila si nechám pro sebe a nikomu nic z toho ani omylem neprozradím.Budu mlčet jako hrob.Ani jim neřeknu,že jsem zjistila celou pravdu.budu dělat,jako bych nic nezjistila.“Z dalšího rozjímání nad osudem Filipa a Jany ji vyrušilo zacloumání za kliku a Filipův hlas: „Proč se Dorotko v tom pokoji zamykáš?“Dorotka rychle ukončila Filipův a Janin diář a spustila si tabulku. Na Filipovo volání odpověděla: „Já jsem Filipe zamkla.Já o tom vůbec nevím.Já jsem zamknula asi omylem.Už jdu otevřít Filipe.“Vstala a šla ke dveřím,odemkla je a otevřela.Filip ji řekl: „Tak pojď Dorotko,už je oběd.Schválně jestli ti bude chutnat.“

Dorotka vyšla z pokoje a vešla do kuchyně.Sedla si za stůl.Filip i Jana už vypadali v jejich očích úplně jinak.Oba je měla za veliké hrdiny,že přesto co v poslední době prožili nic z toho není na nich poznat.Vůbec na život nezatrpkli,ale jsou pořád stejní,jako když je znala a rodiče měli ještě naživu.Dokonce změnila i úmysl.Původně si chtěla udělat z Filipa i Jany legraci a říct jim,že ji ten jejich oběd vůbec nechutnal,aby Jana sázku prohrála a musela ji dát tisíc korun,ale když věděla celou pravdu rozhodla se v pravý opak,že i když by ji to jídlo nechutnalo,tak že řekne,že je

dobré.Chtěla to udělat mimo jiné i proto,aby Janu potěšila a rozhodla se,že k nim bude chodit častěji na návštěvu a na nic o rodičích se jich vyptávat nebude.Měla s nimi veliký soucit.Věděla,že toho za poslední dva měsíce prožili už velmi mnoho.Nejdříve si vzala polévku a potom se dala do jezení svíčkové.Za chvílku ji snědla.Sama odpověděla na ještě nevyřčenou otázku: „Ta svíčková mi moc chutnala doopravdy.Máš Jano můj veliký obdiv.Jdu dolů do bytu pro tu tisícovku.“Jenomže Jana ji zastavila: „Pro žádnou tisícovku nechod'.My ti nechceme brát nic co je tvoje.Jenom si tu tisícovku nechej.Určitě se ti bude ještě někdy hodit.Třeba hned zítra.To pojedeme do města a ty jestli chceš můžeš jet s námi.“ „To bych moc ráda.Děkuji.Už se na zítřejší cestu do města moc a moc těším.“ „Tak dobře budeme s tebou Dorotko na zítřejší cestě do města počítat,že Filipe?“pokračovala Jana v rozhovoru s Dorotkou. „Jo Jano.Zítra Dorotku zcela určitě do města vezmeme.Bude to příjemná cesta s ní.“ „Co budeme dělat Dorotko teďka odpoledne?“ „Já bych si ráda zase hrála s počítačem.“ „Tak dobře.Proč ne.Já budu plést a dívat se na tebe.Filip určitě celé odpoledne rád stráví u modelování.“ „Ano celé odpoledne budu Jano modelovat.Tak mi to vyhovuje nejvíce.“

Přesunuli se zase do pokoje Filipa a Jany.Filip si sednul k psacímu stolu a vytáhnul si věci k modelování a začal modelovat.Jana si sedla na otáčecí křeslo do rohu pokoje a vzala si pletení.Přitom pozorovala Dorotky,aby náhodou nespustila jejich tajný diář.Ta pokračovala v seznamování s tabulkou.Po chvílce k ní přišel Filip a ukázal ji jednu karetní hru,ktou dostali s počítačem a zeptal se ji: „Nechceš si zahrát také nějakou hru,abys pořád jenom nezkoumala nějaké programy?“ „Tak dobře Filipe,zahraji si ji.Jenom mi musíš říct jak se ta hra hraje.Já ji nerozumím.“Filip se postavil k Dorotce a začal ji celou hru vysvětlovat.Jednu s ní hrál.Potom Dorotka zvládla hrát sama.Filip si zase sednul ke svému psacímu stolu a pokračoval v modelování.Dorotka hrála hru na počítači a při tom stále Filipa i Janu v duchu obdivovala.A fandila jim,aby se dětského domova nedostali.Napadlo ji jestli jim nemá vyřídít svou podporu,ale potom se rozhodla,že jim rozhodně nedá najevo to co ví.Filip už dovyřezával a vytáhnul si věci na lepení a začal domeček, který vyřezal z papíru slepovat.Dorotka se na Filipa zadívala a pozorovala jej při práci.Divila se jak mu jde práce pěkně od ruky a jak jsou jeho domečky hezké.Tak jim utíkalo odpoledne.Venku se začínalo vyjasňovat a vypadalo to,že zítra

v pátek už zase uvidí svítit sluníčko jak pojedou do města.Dorotka si zase zapnula tabulku a pokračovala v jejím zkoušení.

Přiblížila se šestá hodina večerní. „Dorotko,pojď vypnout počítač. teď už budeme večeřet.“ pobídla ji Jana.Dorotka podle jejich pokynů počítač vypnula a šla s nimi do kuchyně. „Jano,počkej chvilku.Dneska večeři udělám já.Uvidíte,jak vám zachutná.“ „Ty chceš dělat večeři?“divila se Jana. „Jo,já udělám večeři.Vy si s Filipem sedněte mezitím třeba k televizi a já vám ji přinesu.“Oba ji tedy s rozpaky poslechnuli a sedli si do jídelny na pohovky,které stála naproti televizoru a čekali co jim Dorotka připraví.Jana čekala na chvilku,kdy už konečně Dorotka odejde,protože nechtěla aby v jejich bytě zůstával někdo jiný mimo nich.Filipovi nic neřekla,ale v duchu začínala zuřit,protože ji přítomnost Dorotky v bytě již značně popuzovala.Za chvilku jim Dorotka přinesla večeři.V televizi za chvilku začínala jejich oblíbená telenovela.Jana televizi zapnula. „Na co se budeme dívat?“následovala otázka Dorotky. „V televizi právě dávají náš oblíbený seriál telenovelu Esmeralda.“odpověděla ji Jana „Vy se díváte na takovou hloupost?“ No teda.“ „Nás ta telenovela baví.Ty se s námi na ni dívat nemusíš, když nechceš.Jestli chceš můžeš jít do svého bytu a být v něm sama.“vybuchla Jana.Dorotka chtěla odejít,Filip ji ale řekl: „Dorotko neodcházej,Jana to tak vůbec nemyslela.Zůstaň s námi.“ „Já už půjdu do svého bytu a přijdu zase zítra.Já vám tady nebudu překážet,Když o moji společnost už dneska nestojíte,tak já půjdu.“řekla Dorotka a odešla.Jak za ní zaklaply dveře řekl Filip Janě: „Co to do tebe Jano vjelo.Copak takhle se jedná s kamarádkou.Měla bys být ráda,že s námi někdo zůstane a zbaví nás na nějakou dobu naší samoty.Doufám,že tohle se nebude už víckrát opakovat!“ „Pokusím se Filipa,ale když mi vadilo,že je u nás celý den a nechce nás opustit.“V televizi se mezitím rozběhla znělka dalšího dílu jejich oblíbené telenovely.Proto oba svůj rozhovor ukončili a začali věnovat pozornost televizi.Podívali si ještě na zprávy.

Potom se ještě umyli a převlékli a šli spát.Jana usnula skoro ihned,ale Filipovi se spát nechtělo a nemohl usnout i když velmi moc chtěl.Napadaly jej myšlenky o budoucnosti. „Co budou dělat.Vždyť jsou tak bezmocní bez rodičů.“Připadal si úplně bezmocný.Uvědomoval si,že je může v budoucnosti potkat tolik věcí,se kterým se nebudou umět vypořádat.Připadal si úplně zoufalý.Na mysl se mu vloudila vzpomínka jak jej vždycky maminka uspávala,když nemohl usnout.Jak neusnula do té doby než

usnul on.Vzpomínal na její hlas jak ho uspával až usnul.Připadaly mu ty,dříve pro něj velmi smutné večery,ted' tak nádherné.Připomínal si každou chvíličku strávenou při takovém večeru.Začínal i plakat,ale jenom tak,aby si toho Jana nevšimnula.Ta stejně už spala hlubokým spánkem.V pláči Filip pomalu usínal až usnul úplně.

Ráno se vzbudila nejprve Jana a čekala než se Filip vzbudí.Vzala si na tu dobu knížku.Hodiny již ukazovaly osm hodin,ale Filip pořád ještě spal.Jana jej nebudila.Po čtvrt hodině se u dveří ozvalo zazvonění.Jana vstala a podívala se kdo to je.Uviděla,že zvoní Dorotka.Jana jí otevřela a omluvila se ji: „Dorotko,prosím tě omluv mé včerejší chování.Já nechápu jak to mohlo do mě vjet.“ „To je v pořádku Jano.Neomlouvěj se mi už.“Filip se v ložnici probouzel a slyšel Janiny a Dorotčiny hlasy.Zůstával v posteli.Cítil se nevyspalý,ale rozhodně už ne tak bezmocný,jako předešlý večer.Svět mu připadal veselejší.Sluníčko již svítilo,jako by chtělo vynahradit to co v dešti zameškalo.Jana šla s Dorotkou do kuchyně,aby připravily snídani.Filip za nimi po chvilce přišel.Sednul si na židli.Za chvilku se mu nesla na stůl snídaně.

Po snídani se Filip s Janou umyli a Dorotka na ně počkala.Za půlhodiny se připravili k odchodu. „Čím pojedeme?“zeptala se Dorotka. „Tramvají.Čím jiným?“odpověděla udiveně Jana.Dorotka už už se chtěla zeptat Jany: „Proč nepojedeme taxíkem se Svát'ou?“v poslední chvíli si však uvědomila,že by tím prozradila,že o nich ví úplně všechno a četla jejich deník.Šla s nimi poslušně na tramvaj.Na zastávce chvilku počkali než přijela tramvaj jedoucí směrem do centra.Všichni do ní nastoupili a posadili se na volná místa.Z okna sledovali cestu až dojeli ne zastávky v centru.Na ni vystoupili.

Vydali se na náměstí.Míjeli po obou stranách hodně obchodů.Došli k prvnímu knihkupectví a vešli do něj.Po chvilce hledání uviděli to co oba hledali,knížku o počítačových programech.Jenomže si nemohli vybrat,nevěděli kterou,protože před sebou jich uviděli ke každému programu hodně a nevěděli, která je ta nejlepší.Prohlídli si je všechny a pak se rozhodli koupit si ty, které se jim nejvíce zalíbily.U pokladny je zaplatily.Tím splnili cíl své dnešní cest do města.Pokračovali v cestě na náměstí.Cestou potkali stánek,ve kterém prodávali Gofri.Každý si po jenom koupil.Sedli si před stánek na lavičku.Všech Gofri velmi chutnaly.Cestou než došli na náměstí navštívili ještě několik obchodů,protože Filip velmi miloval návštěvy papírnictví.Nějaké věci si v nich koupil.Na

náměstí se šli podívat k fontáně ,u které si také na chvilku sednuli a nechali se ozařovat svitem a zahřívát teplem letního sluníčka.Při tom poslouchali zvuk dopadající vodu a Filip s Janou si představovali dovolenou u moře.Když je přestalo bavit sedět u fontány navrhla Dorotka: „Co říkáte Filipe a Jano,nezajdeme si na nějaký zmrzlinový pohár.Já bych na nějaký měla docela chuť.“ „Já bych si také nějaký dala.“připojila se i Jana a Filipovi nezbývalo nic jiného než jim oběma přikývnout.Odešli z náměstí na jednu uličku,kde znali Filip s Janou hezkou cukrárnu,kde mívali dobré zákusky a výbornou zmrzlinu.

Šli si vybrat k pultu,zákusky a zmrzlinu.Každý si vybral po třech zákuscích i když měli chuť na všechny tam vystavené kousky a s velikou chutí by je všechny snědli.Vybrali si také po jednom zmrzlinovém poháru a jedné Kole.Filip si nejprve odnesl své věci a potom vzal i Janiny ke stolu ne terase,aby na ně mohlo svítit sluníčko. „To je dneska krásný den.“začala hovor Jana. „Máš pravdu Jano,dneska je docela hezky.Je konečně zase krásně teplo po těch poslední uprštěných dnech.Konečně ,že zase jednou svítí sluníčko.“potvrdil Filip. „Odpoledne z.staneme ve městě nebo pojedeme domů?“otázala se Dorotka a dostala odpověď od Jany: „Jo určitě zůstaneme ve městě celé odpoledne.Až nám vytráví po této svačině,tak si určitě zajdeme do nějaké restaurace na pořádný oběd.Nemám pravdu Filipe?“ „Jo,ve městě zůstaneme asi až do půl páté.Do té doby si ho ještě pořádně projdeme.“ „Jak můžeme jít do restaurace.když já nemám sebou žádné peníze.“ptala se ustrašeně Dorotka. „My tě na ten oběd zveme.My ti ho zaplatíme.Přece bys nečekala,že když půjdeš někam s námi,tak budeš muset platit,když my jsme tak bohatí a ty moc bohatá zrovna nejsi....“Tu je v rozhovoru vyrušilo zavolání: „Ahoj Filipe a Jano.“Všichni se obrátili a Filip s Janou poznali v původci hlasu Svát'u.Filip rychle vstal a šel za Svát'ou. „Ahoj Svát'o.Pojď prosím tě na chvilíčku se mnou.“Svát'a ochotně šel.Oba poodešli kousek od cukrárny,aby je nemohla Dorotka slyšet. „Proč jsme odešli?“zeptal se Svát'a. „My jsme ve městě jak vidíš s naší kamarádkou Dorotkou.My jsme ji totiž neřekli o našich rodičích pravdu.Řekli jsme ji,že naši rodiče odjeli na dovolenou a nás nechali v bytě na několik dnů samotné a mně napadlo,že bys mohl na toto téma navázat rozhovor a prozradil nás.Proto jsem tě na chvilku zavolał stranou,abys nás neprozradil.“ U stolu se Dorotka zeptala,aby nevzbudila podezření zeptala: „Kdo je ten Svát'a?“ a duchu si myslela: „Tak to je ten Svát'a,o kterém se Filip s Janou zmiňují ve svém deníku.Je docela sympatický a

hezký.Vybrali si dobrého přítele.“ Jana ji na její otázku odpověděla: „To je náš řidič.My jsme si najmuli jednoho taxikáře,aby nás vozil,pokaždé,když jej zavoláme.“Mezitím přišel k nim Sváťa s Filipem.Sváťa si k nim přisednul a zeptal se Dorotky: „Ahoj,jak se máš Dorotko?“ „Mám se dobře pane Sváťo.“ „Jak se ti líbí Filip s Janou?“ „Jsou to dobří kamarádi.Poslední dny,co odjeli na dovolenou jsem strávila s nimi a seznámili mě s počítačem.Ten se mi líbil hodně a hodně mě překvapili co se toho od poslední zvládli naučit.Naposledy jsme se totiž viděli v květnu.Tím mě hodně překvapili.“ Do rozhovoru se připojil Filip: „Mohl bys nás Sváťo vozit zase příští týden na výlety?“ „Proč by ne.Už se těším na příští týden až vás zase více uvidím,protože tento týden jsme se vůbec neviděli.“potom se obrátil ještě na Dorotku: „Dorotko,nechceš jezdit příští týden na výlety se mnou a s Filipem a Janou?“ „To bych doopravdy mohla?“byla nadšená Dorotka. „To víš,že jo.“přisvědčil Filip. „Zítra přijedou moji rodiče,tak se jich zeptám a potom vám dám vědět jestli mi ty výlety s vámi dovolili.“ „Takže zítra odpoledne za námi přijdeš a řekneš nám jak to s dovolením dopadlo.“řekl ji Filip.Dorotka si v duchu myslela: „Jak se máte.Vy se nemusíte nikoho dovolovat jestli někam půjdete nebo ne.Vy se můžete rozhodnout sami jestli něco uděláte.Vám už nikdo nerozkazuje co máte udělat a co ne.Jak ráda bych byla ve vaší kůži a také nemusela nikoho poslouchat.“ „Co budete dělat zítra?“zeptal se Filipa a Jany Sváťa. „Asi zůstaneme doma a budeme se věnovat svým zálibám.Já ještě nemám dokončený zbytek Městské památkové rezervace II. Tak za zítřek a neděli dokončím.A příští týden budeme jezdit na výlety.“Sváťovi se ozval mobil,trochu poodešel a když se zase vrátil,řeknul jim: „Musím zase odejít.Volal mě jeden zákazník.Tak že kdy si zavoláme,abychom upřesnili to pondělí.“ „Já ti zavolám v neděli večer po sedmé hodině.Souhlasíš?“navrhnul Filip.Sváťa přikývnul a dal se spěšným krokem do jedné z uliček,kde nejspíše zaparkoval auto.Všichni tři již dojedli,proto se zvedli a přemýšleli,kam se půjdou podívat teď.Janu napadnulo: „Filip a Dorotko co říkáte tomu,abychom si zašli do obchodního domu.Dlouho jsme se do něj nepodívali.“ „To by šlo.“potvrdili jednohlasně Filip s Dorotkou.

Vešli hlavním vchodem do dvoupatrového obchodního domu.Kolem sebe viděli různé ochody,třeba drogerii,parfumerii,ale žádný z nich je nezaujal.Až došli do papírnictví,kde Filip musel za každou cenu jít.Jana s Dorotkou mu řekli: „Běž do papírnictví.My tě počkáme tady venku a spěchej.“Filipovi se sice moc nelíbilo,že má

jít do papírnictví sám,ale nakonec se rozhodl jít.Po deseti minutách přišel zase za Filipem a Janou a měl nakoupené nějaké věci.Prošli celé přízemí až k jezdicím schodům a stoupili si na ně.Počkali než je schody vyvezou do prvního patra.Vešli do něj dveřmi, které stály mezi schodištěm a prodejny.Podívali se do knihkupectví,jestli v něm nenajdou něco,co by si ještě chtěli koupit.Jana si tam našla dva romantické romány a Filip dobrodružnou knihu.Když stáli ve frontě před placením zeptal se Filip Dorotky: „Dorotko,ty si nic nekoupíš?Tobě se žádná kniha nelíbí?“ „Co je mi platné,že se mi nějaká kniha líbí,když se ji stejně nemůžu koupit,Peníze jsem nechala doma a v peněžence mám jenom dvě stokoruny a ty si šetřím až se mi bude něco moc líbit,tak abych si to potom mohla koupit a nemusela jsem čekat než si na tu věc znova našetřím.“ „Ale Dorotko.Hned si vyber nějaké knihy, které se ti líbí.My ti je koupíme,že Jano?“Jana přikývla,ale Dorotka se ohradila: „Já po vás nemůžu nic chtít.To se mezi přáteli nedělá,aby se využívali pro peníze.Já se s vámi nepřátelím,proto abych z vás vytáhala co nejvíce peněz.Taková já rozhodně nejsem.Mi úplně stačí,že mi dneska zaplatíte jídlo v restauraci a nic víc po vás chtít nebudu.“ „Už nic neříkej.O přátelství se také říká,že v něm není nikdo sobecký.A to,kdybychom ti tu knihu nekoupili,to by bylo sobecké.Doma ti dáme ještě deset tisíc,aby sis mohla něco pěkného koupit a nemusela jsi šetřit každou korunku.Už nic neříkej.My žádné výmluvy nebereme.“porazil Dorotku Filip a Dorotce nezbývalo nic jiného,než dary přijmout.Vybírala si teda jednu knížku,po které již toužila delší dobu a Filip jí ji zaplatil.Pak pokračovali v prohlídce obchodního domu.Narazili na elektro.Janu napadnulo: „Filipe,nepotřebujeme koupit nějaké žárovky,aby nás nezaskočilo až nějaká praskne?“ „To je dobrý nápad.Určitě bychom měli nějaké žárovky Jano koupit.Vešli do elektra a Filip řekl prodavači u pultu své přání.Ten mu ihned potřebné žárovky vydal a všichni mohli pokračovat v prohlídce obchodního domu.Po prohlídce tohoto podlaží řekl Filip: „Tak a teďka půjdeme zase dolů,protože nahoře prodávají jenom textil a ten nás nezajímá.“ „Do textilu Filipe,právě půjdeme.Já si chci koupit nějaké oblečení a Dorotce bychom mohli koupit také nějaký dárek.“Filipovi nezbývalo nic jiného,pokud se nechtěl s Janou přit než ten nákup povolit.Po jezdicích schodech vyjeli do nejvyššího podlaží.Filip se připravoval na chvíli strávené v prodejny textilu,ty Filip nenáviděl od svého útlého dětství.Vešli do prodejny oděvů.Jana řekla se začala dívat na stojany s dětským oblečením a hledala kousek, která by se mohl líbit.Dorotce řekla: „Dorotko,jestli

chceš,tak si také nějaké šaty vyber.S námi nechodíš často,tak si to snaž užít a říct nám,co chceš koupit.My ti splníme každé tvé přání.Tak si říkej co ti máme koupit.“Dorotka pořád nechtěla z Filipa Jany tahat peníze a proto raději mlčela a jenom se dívala kolem sebe.Filip si toho všimnul a řekl jí: „Jestli si Dorotko nevybereš nějaké šaty,tak ti je koupíme my sami a třeba se ti nezalíbí.Bez alespoň jedněch šatů Dorotko odtud neodejdeš.“Dorotce nezbyvalo nívě jiného,než se po nějakých šatech podívat a nějaké si vybrat,protože pochopila,že Filip s Janou míní vážně,že ji koupí co se jen dá a věděla,že proti nim vůbec nic nezmůže.Nakonec si jedny šaty vybrala a vzala si je vyzkoušet do zkušební kabinky.Jana si našla dokonce hned čtvero šatů a také si je šla vyzkoušet do kabinky.Filip jí je tam samozřejmě doneslo,protože Jana neměla jak.Troje z nich měly sukni až k zemi,protože se Janě šatu se sukni až k zemi líbily.Jana se s každým pořádně prohlédla v zrcadle a zjistila,že ji padnou úplně všechny šaty,proto si je všechny také vybrala.Dorotka se svými jedinými šaty za nimi mezitím přišla a počkala s Filipem na Janu.Společně odešli k pokladně,kde počkali než na ně přijde řada,aby mohli zaplatit.Prodavačka natipovala všechno zboží a řekla Filipovi sumu.Filip vzal peněženku a chtěl zaplatit.Jenomže v ní uviděl jenom tři sta korun a to na zaplacení nestačilo.Filip teda poprosil prodavačku,jestli by nemohla zboží do druhého dne odložit.Prodavačka jeho přání vyhověla. „Jak to Filipe,že sebou nemáme dost peněz?“zeptala se Filipa Jana ihned jak vyšli z obchodu. „Já nechápu jak se to mohlo stát,ale vzal jsem si sebou málo peněz.ty Dorotko nic si nedělej z toho,že jsme ti ty šaty dneska nekoupili.Zítra ti pro ně zajedeme a ty za námi odpoledne přijdeš a my ti ty šaty dáme.“Mezitím sjeli po schodech do přízemí a vyšli ven dveřmi. „Co říkáte tomu,že bychom si zašli na oběd?“navrhnul Filip. „A ty máš sebou na oběd dost peněz?“divila se Jana. „Mám sebou tři stovky a to nám na oběd přesně vyjde.“odpověděl jí na to Filip.

Na náměstí si sednuli do jedné restaurace a počkali než jim přinese obsluha jídelní lístek,aby si mohli vybrat něco k jídlu.Ta po chvilce čekání přišla.Filip si s Janou vybrali smažený Hermelín s hranolkami a nějakou polévku.Jana si také vybrala něco k jídlu.Když přišel číšník Filip mu jejich přání nadiktoval a potom se číšník odebral do kuchyně,aby tam vyřídil jejich přání a mohlo se jim začít vařit.Filip se ještě jednou podíval do peněženky,protože se mu zdálo velmi divné,že by si zapomenul vzít dost peněz.Podíval se

do obou kapes peněženky a pětistícovku uviděl ve druhé zadnější kapse.Hned to oznámil Janě i Dorotce: „Já jsem ty peníze dal do jiné kapsičky než jsem zvyklý je dávat a proto jsem je nemohl najít,takže sebou máme dost peněz.Po jídle se teda vrátíme do obchodního domu a vezmeme si ty věci, které jsme si chtěli koupit.Všechno je v pořádku.Můžeme ještě kupovat jak chceme.Peněz máme sebou naštěstí dost.“ „Tak vidíš Filipe,zbytečně jsi nás strašil.“řekla mu na to Jana.Pak setrvali mlčky do té doby než jim přinesli polévku.Když dojedli i zákusek zaplatili a z restaurace se vrátili znovu do obchodního domu pro oblečení.

Když se chystali z obchodního domu odejít napadlo Janu: „Filipe,měli bychom jít ještě do drogerie,protože nám dochází prací prášek a další věci.Dorotka se na nic neptala,protože nechtěla,aby se Filip s Janou prozradili,ale ona moc dobře věděla,proč všechny ty věci kupují.Filip s Janou si neuvědomovali,že tím co mají nakoupit se Dorotce prozrazují.Nakoupili všechny potřebné věci a už doopravdy vyšli z obchodního domu.Dorotka se Filipa s Janou zeptala: „Co budeme teďka dělat?“ „Já si myslím,že asi pojedeme domů,protože se začíná připozdívat.“navrhnul Filip a Jana na to přikývla,že souhlasí.Šli uličkou na tramvajovou zastávku,kde deset minut počkali než jim tramvaj pojede.

Když tramvaj přijela,nastoupili do ní.Sedli si na tři volná místa vedle sebe.Tramvaj se rozjela a vezla je domů.Sluníčko se začínalo chýlit k západu.Na zastávce zákoutí všichni tři vystoupili a vešli do jejich jednopatrového panelového domu.Dorotka bydlela v přízemí,tam se s Filipem a Janou také rozloučili.Filip s Janou vyšli po schodech do prvního patra.Filip otevřel dveře od bytu a vstoupili do něj.

Podívali se na nástěnné kuchyňské hodiny a zjistili,že je šest hodin večer.Oba se rychle převlékli a nachystali si večeři.K televizi usednuli právě včas.Začínala jejich oblíbená telenovela.Po ní se podívali ještě na zprávy.Pak chtěli jít spát,ale Filipa zaujal v televizním programu název jednoho seriálu.Jmenoval se Afrika je mým domovem.Seriál začínal za třičtvrtě hodiny.Přemluvil Janu,aby ještě nešli spát a počkali na něj,že se můžou kdykoliv přestat dívat.Jana nejprve nechtěla,ale nakonec se přece jen nechala od Filipa přemluvit.Do začátku seriálu se oba dva umyli.K televizi usedli ještě o chvíliku dříve.Za chvíli začala znělka prvního dílu tohoto seriálu.Jak Filipovi,tak Janě se zalíbil hned na první pohled.Dívali se vkuse až do půl jedenácté večer,kdy první díl

skončil.Seriál popisoval osudy jedné rodiny, která se přistěhovala z města do Afriky.

Oba si lehnuli do postele a ihned usnuli a spali až do druhého dne.

Ráno se vzbudili pozdě až ve čtvrt na deset hodin dopoledne.Filip s Janou rychle vstali a nachystali si snídani.Věděli, že tento den zase stráví sami se sebou,protože Dorotce přijeli rodiče.Venku již svítilo krásné sluníčko,proto si Filip s Janou otevřeli všechna okna v bytě.Protože jinak by v něm přes poledne,kde slunce svítí nejvíce v bytě nevydrželi.

Po snídani se samozřejmě převlékli.Filip zapnul počítač a zaznamenal do jejich deníku údaje za posledních několik dní,kdy na to neměli čas,protože měli na návštěvě Dorotku.Jana si vzala pletení.Když Filip zaznamenal všechny údaje do deníku,zeptal se Jany: „Jano, nechceš si hrát s počítačem?“ „Ne, teďka nemám chuť na hraní si s počítačem.Ale můžeš ho nechat zapnutý,třeba k němu během dopoledne ještě půjdu.“dostal Filip odpověď.Potom si sednul za svůj psací stůl a začal modelovat.Právě vystřihoval předposlední domeček,z těch co se mu za dobu,po kterou nemodeloval nakupily.Jana právě dokončovala svetr, který si pletla.Filip si pustil cédečko, které si koupili v Řecku a to mu připomnělo, že ještě neudělali pořádek s materiály, které v Řecku nafotili a nahráli. „Jano, odpoledne uděláme pořád s videem a fotkami z Řecka.Co na to říkáš?“ „Vždyť my jsme na to úplně zapomněli.“ „Jo Jano, zapomněli.Odpoledne přehrajeme z kamery na normální pásky video, které jsme si nahráli v Řecku a vytiskneme si fotky, které jsi v Řecku vyfotila.“ „Proč máme ty fotky tisknout.Zůstanou nám přece v počítači.Ty není třeba tisknout.“ „A jak je asi ukážeme Svát'ovi.On počítač určitě nemá.Vytiskneme je pro Svát'u a také se nám může s počítačem něco stát a o fotky bychom mohli přijít a to bychom měli věčnou škodu Jano.Takže si je pro jistotu vytiskneme,protože tak se jim nemůže nic stát.“ „Jenomže nemáme speciální fotografické papíry.Ty budeme muset zajít Filipe koupit a také máme mít k tiskárně speciální náplň.Tu také nemáme,takže s fotkami uděláme pořádek až někdy příští týden.“ „Kde jsi na to všechno přišla?“ „Přečetla jsem si příručku k tiskárně a v ní tohle píšou.Taky jsem se dočetla, že můžeme tisknout i na nažehlovací folie.Když si koupíme bílé tričko,tak si na něj můžeme dělat na počítači i obrázky.Není to Filipe výborné.“ „Tohle všechno se dá s tou naší tiskárnou dělat?“divl se Filip. „Jo tohle všechno na naší tiskárně můžeme dělat,jenom si musíme ještě ty nažehlovací folie

přikoupit.“ „Tak to máme výbornou tiskárnu.To jsem ani Jano netušil.“Filip dokončil vystřihování dalšího domečku a začal jej slepovat.Jana už dokončila pletení svého svetru a oblékla si jej.Zeptala se Filipa: „Jak se ti ten svetr co mám na sobě líbí?“ „Je docela dobrý.Líbí se mi.“ „Však mi dal také kupu práce.Co říkáš tomu,že bych teď zase upletla jeden svetr tobě Filipe?“ „Jestli chceš,tak mi uděláš leda radost.“ „Tak dobře upletu ti také jeden svetr,alespoň tím ukrátím zase nějaké dlouhé chvíle.“řekla Jana a šla se posadit k počítači a zkoušet jeho možnosti a učit se jim.Filip modeloval.Slepil a nelepil na model všechna okna a dveře a dostal se do zábavnější části celého modelu domu,kdy dům dostával své tvary a Filip se dozvídal jak bude dům vypadat.Když dolepil základ,pustil se do lepení střechy.Nejdříve slepil všechny vikýře a komíny.Potom je všechny vlepil do střechy,ktou následně slepil.Po malé přestávce,než celá střecha zaschla,jí přilepil na domeček,ktou mezitím také uschnul v místech,kde se slepoval.Domeček potom přilepil k ostatním a k terénu.To udělal právě před polednem.Jana mu řekla: „Filipe,už se blíží poledne.Pojďme vařit oběd.“Filip s Janou souhlasil,protože také dostával hlad.

Šli do kuchyně a Jana začala vařit.Filip ji při tom jako obvykle pomáhal.Za hodinu a půl měli oběd uvařený.Snědli si jej oba v kuchyni.Po obědě šli zase do svého pokoje a pokračovali ve svých zálibách.Jana si vzpomněla: „Filipe,vždyť my máme přece udělat pořádek s materiálem z dovolené v Recku.“ „Jano,to si necháme na neděli.Dneska chci dokončit to modelování a zítra si zavzpomínáme při přehrávání kazet a prohlížení fotek na Řecko.To je tak akorát práce na neděli.Zavzpomínat si na hezké chvíle.“ „Tak jo,já si zase budu zkoušet počítač a ty modelovat.“řekla Jana a sedla si k počítači.Tak jim to odpoledne hezky utíkalo.V bytě měli docela veliké horko.V polovině odpoledne Filip dokončil vyřezávání posledního domečku a pokračoval jeho slepováním.To měl hotové dříve než slepování.Zbývalo mu ještě vlepit domeček do modelu k ostatním a tím dokončil dodělávání toho co se mu nakupilo za dobu co nemodeloval.Sednul si s Janou k počítači a taky si jej zkoušel.Tentokrát již podle příruček,ktou si koupili předešlý den ve městě.Některé věci z příruček již znali,ale i přes to si je vyzkoušeli,aby jim nic z funkcí programu náhodou neuteklo.Filip večer,před tím než počítač vypnul zaznamenal ještě do deníku věci za poslední den.Potom počítač vypnul.

V kuchyni si připravili večeři,ktou si snědli u zpráv.Po zprávách Jana navrhla: „Filipe,co kdybychom si dneska večer

zašli na procházku,když je venku tak hezky?“ „Vážně chceš?“ „Jo,ráda bych si v tom vlahém letním večeru zašla na krátkou procházku.“ „No,když chceš,tak půjdeme.“souhlasil nakonec Filip.

Filip s Janou se převlékli a šli se projít ven.Kolem nich jezdily auta a oni museli dýchat jejich výfuky. „Já se už moc těším na příští týden,kdy z toho smradu a hluku vypadneme.“ „Já se Jano taky těším až zase nebudeme muset číchat ten špatný městský vzduch a budeme se procházet lesem.A kam vůbec v pondělí pojedeme?“ „Vidíš Filipe,to mě ještě nenapadlo.Tak popřemýšlejme,kam bychom chtěli jet.“ „Co,kdybychom si zajeli do Ostravice a udělali si výšlap na koláčovou boudu?“mavrnula Jana,ale Filip to zamítnul: „Tam jsme šli před nedávnem.“ „Kdy?“divila se Jana. „No přece tam jsem se při té bouřce nachladil a potom jsem onemocněl.“ „Máš pravdu Filipe.Úplně jsem na toto zapomněla.Tak kam teda pojedeme?“ „Já jsem už dostal nápad.“ „Jaký?“ „Mohli bychom si zajet na tanečníci.Co tomu říkáš?“ „To by šlo.To je výborný nápad.Už se na ni moc těším.A necháme se nahoru vyvézt od Svátí nebo pojedeme lanovkou?“ „Já si myslím Jano,že bychom mohli nahoru vyjet lanovkou.“ „Já chci vyjet nahoru také lanovkou,protože s ní je nahoru o moc hezčí výhled.Vezmeme si sebou také kameru a foťák,abychom mohli udělat co nejvíce záběrů.“ „Jo,do pondělka stihneme určitě všechno přehrát a dáme to v pondělí Svátíovi,aby se na nás mohl podívat.“ „Uřčitě se na ty věci už dlouho těší.A my jsme mu je slibovali a už uběhnul více než týden od našeho příjezdu z dovolené a ještě jsme mu stále nic nedali.Rozhodně mu ty věci v pondělí musíme dát.“Sluníčko se čím dál více chýlilo k západu a začínalo se už i trochu stmívat,ale Filip s Janou ještě neuvažovali o cestě zpět.Šli po chodníku kolem silnice a kolem nich se začínaly rozsvěcovat reklamy na obchodech a Filipovi i Janě se ta krásná večerní atmosféra velmi moc líbila. „To je Jano dneska večer venku krásně.“ „Jo je moc krásný večer.Není ani moc horko ani zima,je krásně vlaho a ten příjemný větříček,který místy pofukuje.Filipe ještě chvilku půjdeme dál.Co na to říkáš?Mi se nechce teď vracet do toho smutného bytu.“ „Ale moc dlouho bychom dál jít neměli,protože se už stmívá a v noci není pro takové děti jako jsme my venku místo.Vždycky nám to říkala maminka.“ „Ach jo maminka.“povzdechla si Jana.Pak následovala chvilka mlčení,kdy Filip i Jana vzpomínali na své rodiče.Jako první potom promluvila Jana: „Těšíš se Filipe na Nelu?Já osobně se na ní těším moc.Už,aby přijela.Já si myslím,že jí pravdu říct můžeme.“ „Já bych jí pravdu asi

neříkal.Pamatuj si Jano,že si nemůžeme být jisti nikým mimo Sváti.“ „Já Nele věřím a rozhodně ji hned řeknu pravdu.To je moje nejlepší kamarádka,té já lhát rozhodně nebudu.Ona není jako Dorotka,se kterou se skoro vůbec nevidíme, která za námi přijde jenom někdy.Té klidně lhát můžeme,ale rozhodně ne Nele.“ „Jak myslíš Jano.“konstatoval nakonec Filip: „Když chceš,tak jí to řekni,ale doufej,že je to doopravdy naše nejlepší a nejuvěrnější kamarádka a nikde o nás ani necekne.“ „Ona nikomu nic neřekne.Já jsem její nejlepší kamarádka.Přece by Nela něco takového neudělala.“zapochybovala Jana,ale hned se ujistila: „Ne ona by něčeho takového schopná nebyla.To teda ne.“ „Já bych si tím tak jistý nebyl.“ „Ale já jo.“opáčila Jana. „Ted' bychom se ale už vrátit mohli Jano.“ „Tak dobře Filipe.“skouhlasila Jana.“Šli zase chvilku mlčky.“ „Zítra půjdeme do kostela dopoledne a oběd uvaříš ty Jano?“začal hovor Filip. „No.“zamyslela se Jana a po chvilce řekla: „Tak dobře.Zítra uvařím oběd já,protože celý příští týden budeme chodit na oběd do restaurací.“ „To jsem rád.A co podnikneme odpoledne?“ „Ty jsi už Filipe zapomněl,že musíme udělat pořádek s videem a fotkami?“ „Máš pravdu Jano.A večer si zajdeme zase na takovouhle hezkou procházku jako dneska.“ „No uvidíme jak se nám bude chtít.“Okolí kolem nich již potemnělo a osvětlovaly jej pouze pouliční lampy.Filip s Janou začínali mít trochu strach,ale úspěšně jej přemáhali.Začínali se blížít k domovu.Kolem nich jezdili auta a sem tam nějaký autobus či tramvaj. „Tahle večer musíme Filipe chodit častěji,protože venku je to v tu dobu moc krásné.“ „No uvidíme,ale příští týden moc takovýchhle procházek neuděláme,protože večer už budeme určitě po tom celodenním chození moc unaveni a budeme rádi,že si můžeme lehnout do postele a spát,abychom se stihli do druhého dne osvěžit na další výlet.“ „Tak a už se naše dnešní večerní procházka chýlí ke konci.Vidíš naše paneláky Filipe.“ Jo vidím je až moc dobře.“přisvědčil nerad Filip.Došli ke dveřím a vyšli po schodišti do bytu.

Oba se ještě umyli a potom si lehli a rychle usnuli a spali až do druhého dne ráno.

Vzbudili se přesně včas,aby se stihli nasnídat a připravit do kostela.Na zastávce počkali chvilku na tramvaj.Jakmile přijela oba do ní nastoupil a vydali se obvyklé dvě zastávky,po kterých vystoupili.Přešli cestu a za chvilku vešli do kostela.Sednuli si na lavičku a následujících deset minut než začala mše věnovali vzpomínce na své rodiče.Jinak jim mše utekla jako obvykle velmi

rychle.Během mše se zaposlouchali do kázání,které měl již starý kněz a Filipovi s Janou se vždycky velmi líbilo.Na něj se vždycky těšili.Po mši navrhla Jana: „Filipe,nejedeme tentokrát tramvají.Pojďme pěšky,jsou to jenom dvě zastávky a mi se nechce v tak hezkém dni jako je ten dnešní chodit pěšky.“ „Ale mi se chce jet tramvají.Já nechci jít pěšky.“namítnul Filip. „Moc tě Filipe prosím.Tak pojďme pěšky.“žadonila Jana a Filip nakonec jí udolán svolil: „Tak teda Jano dobře.Půjdeme pěšky.“ „Děkuji ti Filipe.Jsi moc hodný.“Nešli na tramvajovou zastávku,ale šli po chodníku kolem cesty,tu míjeli vpravo.Vlevo se dívali do výkladních skříní obchodů.U některých se zastavili,aby si je prohlédli lépe.Jana se zastavovala u výkladních skříní obchodů s oblečením a prohlížela si je.Filip se díval do výkladních skříní papírnictví,hračkářství a elektra.Ostatní obchody procházeli bez povšimnutí.Tak jim utíkala cesta domů.V polovině cesty uviděli cukrárnu a proto Jana Filipovi navrhla: „Filipe,co kdybychom si koupili zmrzlinu?“ „Tak ji.Já na ní mám také docela chuť.“Vešli dovnitř a každý si koupil tříkopečkovou zmrzlinu.Než došli k paneláku,kde bydleli celou ji snědli.Po schodech vyšli do svého bytu.Filip s Janou vešli dovnitř.

Převlékli se a protože se již blížilo poledne,začali si vařit oběd.

Po obědě si připravili nejprve kazety z kamery a normální kazety,na které si chtěli obsah videokamerových kazet přehrát.Vtom se ozvalo zaklepání na dveře.Filip šel otevřít.Dovnitř vstoupila Dorotka a radostně sdělila Filipovi: „Filipe,já můžu jezdit příští týden s vámi na výlety.No není to výborné?“ „Jo to určitě.Pojď na chvilku dál.“pozvala Jana z obývacího pokoje Dorotku. „Tak dobře,ale můžu jenom na chvilku.“svolila Dorotka.Vešla za Janou do obývacího pokoje a zeptala se ji: „Tak kam Jano pojedeme zítra?“ „My jsme se s Filipem rozhodli,že bychom mohli jet na Tanečnicu.Co ty na to říkáš?“ „Tak dobře pojedeme na ní.Já jsem na ní už dlouho nebyla.Už se moc na zítřek těším.A v kolik hodin budeme ráno odjíždět,at' vím na kolik se mám připravit?“ „Já si myslím,že nám bude stačit,abychom odjeli v takových devět hodin ráno.Co říkáš Jano?“ „To není špatný nápad.Abychom potom měli více času na procházku tam.“souhlasila Jana. „Tak jo.Zítra v půl deváté za vámi přijdu a nasnídám se s vámi jo?“ „Jestli chceš,tak proč ne,ale přijď o něco dříve.Přijď už ve čtvrt.“řekl Filip „Přijdu teda už ve čtvrt,ale teď musím už jít za rodiči,protože jsem jim neřekla,že se u vás zdržím.“rozloučila se Dorotka.

Filip s Janou zase osaměli. Začali přehrávat kazety, aby je mohli ukázat zítřka Svát'ovi. Jak začali s přehráváním, tak protože u něho nemuseli zůstat, vzali si notebook a zapnuli si počítač. Propojili notebook s počítačem a přehráli si obrázky z digitálního fotoaparátu, které na dovolené uložili do notebooku. Když měli přehrávání fotek z notebooku hotovo, zbývalo ještě posledních několik fotek přehrát z digitálního fotoaparátu do počítače a měli část práce hotovou. Na počítači si všechny fotky prohlédli a připomněli si tím uplynulou dovolenou v Řecku. Fotky tisknout ještě nemohli, protože neměli na ještě kompletní vybavení. Když si doprohlíželi fotky z dovolené, šli zkontrolovat video a zjistili, že je třeba vyměnit pásek a tak tak učinili. To dělali po celé odpoledne. Poslední pásek přehráli večer. Oba si oddechli, že mají tu těžkou práci za sebou.

Potom si nachystali večeři. Navečeřeli se v kuchyni. Po večeři se Jana podívala na kuchyňské hodiny a zjistila, že mají přesně čas zavolat Svát'ovi, řekla to Filipovi a ten zašel pro mobil. Vytočil Svát'ovo číslo a na jeho tradiční pozdrav: „Ahoj Filipa a Jano.“ opověděl: „Ahoj Svát'o, tak kdy pro nás můžeš zítřka přijet?“ „Kdy budete chtít.“ „Šlo by to v devět?“ „Klidně. Takže v devět hodin přijedu zase na obvyklé místo. Pojede s námi i Dorotka?“ „Jo pojede. My už máme pro tebe to video z Řecka. Zítřka ti ho přineseme.“ „Tak to budu rád, konečně se podívám, jak jste si v Řecku užívali. Teď se s vámi už rozloučím, abychom si co nejvíce vyprávění mohli nechat na zítřka. Tak ahoj Filipe.“ rozloučil se Svát'a a po něm se rozloučil ještě Filip a Svát'a zavěsil. Jana se hned Filipa zeptala: „Tak co? Může pro nás zítřka v devět hodin přijet?“ „Může.“ odpověděl jí Filip.

Potom si šli sednout k televizi a podívali se na zprávy. Po zprávách se oba umyli a šli spát. Za chvíli usnuli a spali až do druhého rána.

16.Výlety

Ráno je oba vzbudil budík, který si natáhnuli předešlý den. Rychle oba vstali, umyli se a obléknuli se. Potom začala Jana s Filipem chystat snídani. Vtom zazvonil u dveří zvonek. Filipe šel otevřít dveře a uviděl Dorotku. Přivítal ji a zároveň ji pozval dál. Dorotka vešla dovnitř a šla rovnou do kuchyně, kde již Jana dochystala snídani. „Tak co Dorotko, jak moc se těšíš na dnešní výlet?“ začala hovor Jana. „Na dnešní výlet se moc těším. Za třičtvrtě hodiny už pojedeme, že Jano?“ Ta jí to potvrdila. „Nahoru pojedeme lanovkou nebo autem?“ zeptala se Dorotka a odpověděl jí Filip: „S Janou jsme se rozhodli, že pojedeme lanovkou, protože je z ní hezčí výhled než z auta.“ „Já bych raději jela autem.“ „A proč?“ zetpal se Dorotky Filip. „Protože tam určitě nejede kabinková lanovka a těch sedačkových se já bojím. Co když z ní vypadnu?“ „Ale nevypadneš. To oni mají zařízení tak, aby se nikomu nic nemohlo stát. Lanovky jsou velmi bezpečné. Prostě pojedeme lanovkou.“ uklidňoval Filip Dorotku. „Dopravdy není jiná možnost, než abychom jeli lanovkou?“ „Ne není.“ odmítl jí Filip a pokračoval: „Musíš ten svůj strach z lanovek překonat. Já mám také strach z výšek a bál jsem se také jezdit lanovkou, ale i když se výšek pořád bojím, svůj strach z lanovky jsem již překonal. Přece se nenecháš zahanbit. Ty taková velká holka. Schválně kolik už máš roků?“ „Jedenáct.“ „Tak vidíš mi je deset a Janě devět, ale ani jeden se lanovek nebojíme. Zamysli se nad sebou.“ zakončil větu Filip a Dorotka se dopravdy zamyslela: „Že mi není hanba, dělat z takové prkotiny před Filipem a Janou, když oba přišli o své rodiče a dokázali se s tím docela dobře vyrovnat a já je budu obtěžovat s takovou maličkostí. Ne to se nesmí za žádných okolností již opakovat. Budu si dávat rozhodně větší pozor. Má Filip pravdu, měla bych se nad sebou zamyslet.“ zakončila svou úvahu Dorotka a nahlas pokračovala: „Filipe, máš pravdu, překonám ten svůj strach. Nebudu vás obtěžovat takovými hloupostmi, když vy...“ málem se Dorotka prorekla, ale potom se naštěstí včas zastavila a doufala, že se Filip s Janou nebudou ptát co chtěla původně říct, protože ji nenapadlo, co by jim na takovou otázku mohla odpovědět. Snažila se to zastříť a proto pokračovala na jiné téma: „Tak kolik nám ještě zbývá do odjezdu času?“ a sama si na otázku, po podívání se na kuchyňské hodiny odpověděla: „Za necelé půl hodiny. To už pojedeme dopravdy brzy. Máte už všechno na cestu připravené?“ „Máme. Vezmeme

s sebou kameru a fotoaparát.Jestli chceš můžeme ti potom dát videokazetu a fotky, které na tom výletu vyfotíme.“řekl Filip. „Tak to je dobře, jenomže já nemám video, takže mi videokazeta nebude k ničemu. Ale fotky si ráda vezmu. A odkdy vy máte kameru ,vždyť vy jste kameru nikdy neměli?“ „Přece jsme vyhráli v té soutěži, tak jsme si jim mohli koupit.“řekl zase Filip. „Vidíš, já jsem na to už úplně zapomněla.“Tak jim utekla poslední doba do odjezdu na výlet.

Přesně v devět hodin začal zvonit mobilní telefon.Filip přijal hovor a ve sluchátku se ozval Svát'a: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svát'o.“ „Já už stojím před vašim panelákem.Jste už připraveni?“ „Jsme.Do pěti minut dojdeme k tobě Svát'o.“ „Tak na vás čekám.“řekl Svát'a a zavěsil.Všichni se začali v rychlosti oblékat.Filip ještě vzal videokameru.Venku se už začínalo dělat pěkné horko,měl být velmi horký den.Jana měla na sobě jenom tričko s krátkým rukávem a kraťasy,Filip totéž.V batohu, který nesla Jana na zádech měli oba dva ještě svetry,pro případ,že by ochladilo.Dorotka si oblékla tričko s dlouhými rukávy a dlouhé kalhoty.Na tričko ještě měla lehký svetřík.Filip se ještě podíval do peněženky,jestli v ní mají dostatek peněz,aby se nedostali do situace,že nebudou mít čím zaplatit.Vyšli z bytu.Filip jej zamknul a sešli po schodech do přízemí.Tam Jana zkontrolovala schránku,ale nic v ní neuvíděla.Vyšli dveřmi ven z paneláku.Na silnici uviděli stát Svát'ovo auto.Svát'a je už z dálky vítal: „Ahoj.“Všichni se posadili do auta dozadu,protože nikomu z nich nebylo víc než dvanáct roků.Svát'a se rozjel.Všichni se na nadcházející výlet těšili,včetně Sváti, který se těšil,že stráví zase konečně celý den s Filipem a Janou.Po půlhodině cesty již vyjeli z města a dostali se na hlavní silnici.Svát'a se Filipa a Jany zeptal: „Jak jste se poslední dobou měli?Už více než týden jsem o vás nic neslyšel.“ „Měli jsme se dobře.V čtvrtek jsme se celý den dívali na televizi a v pátek a sobotu jsme odpočívali.“ „Jinak jsme minulý týden modelovali a dělali různé věci.“o úklidy bytu Filip nic Svát'ovi neřekl,protože si myslel,že by se tím mohl před Dorotkou prozradit.Jeli kolem polí a konečně již mohli jet pořádnou rychlostí.V zadu si všichni tři otevřeli okno,protože v autu se již začínalo dělat veliké horko. „To je dneska krásný den,že?“prohodil Svát'a.“Dorotka mu na to přikývla: „Dneska je opravdu nádherně.Už se na dnešní výlet moc těším.Projdeme se po Tanečnici a po okolí.“ „Ty jak se to jmenuješ?“ „Dorotka.“ „Tak teda Dorotko o tobě ještě nic nevím.řekni mi něco o sobě.“ „Co bych vám mohla říct.Jak jsem řekla jmenuji se Dorotka a žiji ve stejném paneláku co Filip

s Janou, jenom o jedno patro níž. Baví mě malování a jinak žiji s rodiči a maminkou a tatínkem. Je mi jedenáct roků a jinak už doopravdy nevím co bych o sobě mohla ještě jiného říct.“ „Tak třeba jak se ti líbí Filip s Janou jako kamarádi?“ „Jsou příjemní a líbí se mi.“ To Filipa s Janou polichotilo. „Několik dní co jsem musela zůstat doma sama bez rodičů. tak jsem mohla zůstat s nimi. Naučila jsem se něco na počítači a dělali jsme spolu různé věci. Zjistila jsem, že se za poslední dobu hodně změnili. Naučili se toho co jim zemř...“ zase se málem proěkla Dorotka, snažila se to ale zamaskovat: „Naučili se doopravdy mnoho...“ Filip ji přerušil, protože ho napadlo, že chtěla říct „zemřeli rodiče“ a zeptal se ji: „Co jsi to chtěla říct, že jsi se najednou tak zarazila a že jsi na chvílku přerušila řeč?“ „Kdy co jsem chtěla říct?“ zeptala se Dorotka. „Jak jsi nedořekla to slovo.“ „Jaké slovo?“ ptala se nechápavě Dorotka. „Přece to slovo zemř.“ „A já jsem něco takového říkala? Ani se nepamatuji.“ „Doopravdy?“ zeptal se ještě Filip a pokračoval: „Doopravdy jsi nechtěla něco říct?“ „Ne nechtěla, to jsem se asi přěekla a už jsem zapoměla co jsem chtěla říct.“ Filipa to uklidnilo, ale nemohl se zbavit podezření, že Dorotka ví o tom co se jim stalo. Taky ho napadlo, jak ji našel zamčenou v pokoji a jak se vymlouvala a ta výmluva se mu zdála nepravděpodobná. Začínal nabývat přesvědčení, že Dorotka četla jejich tajný deník s jejich příběhem. Právě projížděli jedním městem. Filip se podíval z okna ven a uviděl hezké domy. Jemu se hezké domy líbily a obdivoval je. Proto také stavěl Městskou památkovou rezervaci II. Dorotka si v duchu myslela: „Musím si dávat větší pozor, nebo se jedou nedokážu zastavit včas a řeknu všechno co vím a to nechci. Už teď jsem Filipa jenom tak tak přesvědčila, že jsem nechtěla něco říct. Musím si dávat větší pozor. To rozhodně.“ Pak se Dorotka oddala zase pohledu z okna a pozorovala krajinu kolem nich.“ „Jana poprosila Svát'u: „Svát'o nemohl bys nám zastavit u nějaké čerpací stanice, protože nám už začíná být horko a rádi bychom se osvěžili něčím. Třeba nanukem.“ „To je dobrý nápad. Taky uvažuji co se mi chce a mám velkou žízeň a taky si dám nějaký nanuk. U první čerpací stanice, na kterou narazíme vám zastavím a všichni si na chvílku odpočineme od cesty. Také natankuji benzín, protože mi začíná docházet.“ Právě minuli ukazatel na Benzínku. Svát'a zpomalil a za chvílku odbočil. Všichni vystoupili z auta. Jana vystoupila Janko poslední, protože seděla uprostřed a musela počkat než jí někdo podá berle, protože vzadu na berle již neměli místo. Berle podal Janě Svát'a a Jana se postavila na svou jedinou levou nohu a na berle. Počkali se

Svátou než načerpá benzín a potom s ním šlo dovnitř vybrat si nějaký nanuk.Filip se ale nejprve postavil do fronty se Svátou a když na ně přišla řada Svátá se zeptal: „Kolik platím.“obsluhující mu řekla sumu a Svátá se chystal,že zaplatí,jenomže do toho vytáhnul Filip peníze a zaplatil místo něj.Svátá se celý udivený díval na Filipa: „Proč jsi zaplatil místo mě?“ „Protože ty s námi jezdíš pořád někam a nic za to nechceš a mi už připadalo hloupé,že se necháváme takhle vozit,když ty jistě moc peněz nemáš a my jsme moc bohatí,tak jsem se rozhodnul,že ti budeme platit benzín na našich společných cestách.“Potom si šli za Janou a Dorotkou vybrat nanuky.Filip si vybral ten nejdražší,protože ho měl nejraději ze všech.Svátá si vybral nanuk z levnější kategorie,ale Filip mu řekl: „Svát’o ten nanuk si neber.Já ti koupím také Magnum,tak se Filipův oblíbený nanuk jmenoval.“Svátá mu na to řekl: To Filipe,nemusíš.Nanuk si já koupím sám a navíc mi to Magnum nechutná.Mi chutná právě tady tenhle.Kvůli toho,že je ten tvůj nejdražší,tak nemusí chutnat všem.Mi nejvíce chutná právě tady ten.“Šli zase zaplatit k pokladně a z pokladny šli zase do auta.Svátá šel rychleji a odvezl auto na parkoviště,aby před stojanem s Benzínem nikomu nepřekáželo.Filip s Janou a Dorotkou ho došli a sedli si na sedadla do auta.Jana opřela svoje berle o auto a začala jíst nanuk.Když nanuky dojedli,Filip posbíral všechny obaly a odnesl je do koše.Vešel ještě do obchodu a koupil v něm pro každého dvě obložené housky,protože se blížil čas oběda.Filip si sednul zase do auta.Svátá se zeptal: „Tak už za hodinu a čtvrt tam dojedeme.“ „Filip navrhl: „Co říkáte,že bychom ještě předtím zastavili na nějaké hezké louce a tam se naobědvali a na chvilku si na ni lehli?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Jana a po ní i Dorotka.Svátá na to zareagoval: „Jak chcete.Mi to je jedno.Jestli si chcete lehnout na nějakou louku,tak podjed’me,ať se ještě dostaneme na cílové místo,kam jsme jeli.“Všichni si posedali zase do auta a rozjeli se. „Znám tady jedno hezké místo poblíž.Za dvacet minut na ně dojedeme,ale budeme muset udělat malou zajížd’ku.“ „To nevádí.Jenom,když je to místo hezké.řekl Filip.Po chvílce cesty Svátá odbočil na vedlejší cestu.Jeli lesíkem,takže na ně tak nesvítlo slunce,jako když jeli po hlavní cestě.Za lesíkem již stoupaly z okolní krajiny vysoké hory.Filip s Janou a Dorotkou sledovali cestu a dívali se,kdy už uvidí palouček,na kterém si přes poledne odpočinou.Po patnácti minutách cesty již z lesíka vyjeli a Svátá vjel na lesní cestu.

Jel trochu nahoru a potom zastavil a řekl jim: „Tak jsme na místě.Co tomu říkáte?“ „Je docela hezké.To by šlo.“reagovala

Jana.Sednuli si na trávník a Filip jim rozdal obložené housky.Sváťa si sednul k nim.Když dojedli začal rozhovor Filip: „To je tady krásně:Moc se mi tady líbí.Konečně zase nemusíme být ve městě a můžeme dýchat svěží přírodní vzdušek.“ „Jo,je to dobře.Jak tady krásně zpívají ptáčky a pobzukuje hmyz.Úplná nádhera.Škoda,že nemůžeme trávit takhle dny krásněji.“připojila se Jana.Filip navrhnul: „Co říkáte tomu,že bychom si teď všichni na takovou hodinku lehnuli a odpočívali tady?“Návrh všichni jednohlasně přijali.Všichni se natáhnuli na louku a poslouchali zvuky,které příroda vydávala.Na silnici pod nimi nejezdila skoro žádná auta.Přírodní zvuky je ukolébávaly až všichni aniž by to pozorovali usínali až usnuli úplně.Vzbudili se až o dvě hodiny později.Když se podívali na hodinky,zjistili,že už je tři čtvrtě na tři hodiny odpoledne.Všem došlo,že z dnešního výletu na tanečnici asi nic nebude až Jana navrhla: „Co říkáte tomu,že bychom dneska dojeli na tu Tanečnici a ubytovali se tam v nějakém hotelu a zůstali bychom tam až do zítřka?“ „To je úplně výborný nápad.“přisvědčil Filip,ale Dorotka s nimi nesouhlasila: „Měli bychom pospíchat domů,abychom tam dojeli do čtyř?“ „A proč?“divil se Filip a Dorotka mu odpověděla: „Protože mojí rodiče v tu dobu přijdou.“ „No a?“tázal se zase Filip. „Jenomže já jsem jim o našich výletech neřekla.Já jsem si myslela,že když chodí do práce,tak můžu jezdit s vámi na výlety a oni si ničeho nevšimnou?“ „Cože?“řekl překvapeně Filip.To pusť z hlavy.Do čtyř hodin odpoledne domů rozhodně nedojedeme.Co ale budeme dělat?“zamyslel se Filip a po chvíli přišel na jediný možný návrh: „Ty Dorotko ihned teď zavoláš rodičům a všechno jim vysvětlíš a podle toho co řeknou se dále zařídíme,ale pamatuj si jednu věc:My s tím co jsi provedla nemáme naprosto nic společného.“Filip podal Dorotce svůj mobilní telefon a Dorotka vytočila číslo k mi mamince do práce a doufala,že jí tam ještě zastihne.Naštěstí se jí to podařilo.Maminka se samozřejmě divila,proč volá a Dorotka jí na to řekla co udělala,že jela s Filipem a Janou a jejich rodiči,to si samozřejmě vymyslela,aby maminku lépe přemluvila,na výlet.že se o tom dozvěděla ráno,když už její maminka a tatínek jeli do práce a že myslela,že do čtyř hodin odpoledne již dojedou domů,ale nestalo se tak a proto že jí volá.Zeptala se také maminky jestli by mohla s Filipem a Janou zůstat na výletu do zítřka.Maminka však nechtěla ustoupit a chtěla si o všem nejdříve promluvit s rodiči Filipa a Jany.Dorotka začala usilovně přemýšlet co má mamince říct,aby neprozradila,že je tam sama jenom s Filipem a Janou.Nakonec si

našla výmluvu, že Filipovi a Janini rodiči právě k telefonu nemůžou a prosila ještě maminku o to, aby mohla zůstat. Ještě chvíli naléhala a maminka ji ustoupila, povolila ji zůstat do druhého dne na výletu. Dorotka ji moc poděkovala a zavěsila.

Potom si velmi oddechla, že ten telefon dopadnul tak dobře, jenomže Filip, který celý hovor slyšel ji vynadal: „To se dělá, abys mamince lhala. A to jsem si o tobě nemyslel, že se nedoveđeš k něčemu co uděláš přiznat, že musíš lhát, abys svoji vinu zakryla. To jsem si fakt o tobě nemyslel, že jsi takový zbabělec, že ani nedoveđeš nést následky za to, co jsi špatného udělala.“ Dorotka se však ohradila: „Proč mám nést za něco následky, když nemusím. Když můžu říct, že je to jinak a nikdo mě za to trestat nebude, zatímco, kdybych řekla pravdu tak mě maminka potrestá.“ Filip jí na to řekl: „Tak dobře, dneska se už vracet nebudeme, protože to nemá smysl, ale zítra večer odjedeme domů na žádný výlet již nepojedeme, protože se lháři se my dva s Janou nekamarádíme. My lháře, kteří se ani neštítí lhát rodičům s celého srdce nenávidíme. Máš jenom jedinou možnost, jak s námi jezdit i nadále na výlety a to, že rodičům řekneš pravdu, ale tak, že s tím co jsi udělala nemáme naprosto nic společného a dozvíme se, že jsi rodičům řekla pravdu. Jinak toto je poslední výlet, který s tebou trávíme a jak přijedeš domů, tak naše kamarádství skončí. Máš tedy na výběr. Můžeš o tom co jsem ti teď řekl uvažovat do té doby než dojedeme zítra večer domů. Je to jenom na tobě.“ zakončil Filip svoji nadávku Dorotce. Dorotka si trucovitě sednula do auta. Jan přišla za Filipem a zeptala se ho: „Co se Filipe stalo, že jsi tak na Dorotku křičel: „Lhala mamince naprosto o všem. Nejprve o tom, že je tady s našimi rodiči a potom i o tom, že se to, že jedeme na dnešní výlet dozvěděla až dneska dopoledne, kdy už její rodiče pracovali a nemohla jim o tom říct, což je další lež. Proto jsem ji řekl, že dokud neřekne rodičům pravdu, že do té doby se s ní nekamarádíme a to, že je náš poslední společný výlet. Takže má do doby než zítra večer přijedeme domů uvažovat co udělá.“ „Nejsi na ni Filipe moc přísný. Ona neví, že jsme přišli o rodiče a jí to nepříjde, že dělá něco špatného. Schválně co bys dělal ty v její situaci?“ „Já bych něco takového nikdy neudělal a kdyby přece jen náhodou, tak bych se rodičům ihned přiznal a nesl bych si za takovéhle jednání následky. Copak ty bys udělala něco jiného?“ „Ne zachovala bych se jako ty, ale nekas to naše kamarádství s Dorotkou, kvůli jedné její hlouposti. Moc tě prosím.“ „Může si vybrat. Pokud řekne rodičům pravdu, tak naše kamarádství bude pokračovat, ale pokud se rozhodne

nenapravit svoji lež,tak bude s naším přátelstvím konec,alespoň uvidíme jak si našeho přátelství cení Dorotka.Pokud ji na něm nezáleží,tak nenapraví svoji chybu a dobře tak.Poznáme zavčas,že o nás nestojí a pokud se ke všemu rodičům přizná tak poznáme,že si přátelství s námi cení a budeme rádi.“neustoupil Filip.

Potom se všichni odebrali zpět do auta a vrátili se zase na hlavní cestu.Dorotka se stále s Filipem a Janou nebavila,velmi se jí Filipova slova dotkla,uvažovala: „To co jsem udělala,to přece není tak hrozné,aby Filip ničil naše přátelství.Však on mě ještě bude odprošovat,abych mu odpustila a vrátila se k němu a Janě,ale já nic takového v žádném případě neudělám a rozhodně řeknu mamince všechno co o nich vím.Řeknu ji celou pravdu.To rozhodně udělám,at' ví kdo je to Dorotka,když jí někdo naštvě.Pokud mě neodprosí do doby než se vrátíme domů,tak všechno určitě řeknu mamince.Když je budou potom odvádět do dětského domova,tak jim ukážu že si mě neměli rozhodně znepřátelovat.Oni ještě uvidí,kdo je to Dorotka.Už se na to těším.Budou ještě moc litovat toho co dneska udělali,ale já jim to neprominu.Neprominu jim to ani pokud se mi ještě omluví.“přitvrdila ve svých myšlenkách ještě Dorotka.Ta se při těch myšlenkách ještě více odtáhla od Jany,vedle které seděla a pokračovala ve svých myšlenkách: „Rodičům řeknu,že mě Filip s Janou přinutili,abych s nimi jela a do telefonu,že jsem musela říct tu lež.Že mě vezli sebou násilím,že jsem s nimi jet nechtěla,ale že mě oba nutili a já musela jet s nimi.Já řeknu,že mě chtěli zabít pokud nepojedu s nimi.Oni ještě poznají,kdo je to Dorotka,když si jí někdo znepřátelí.Budou ještě litovat,že se se mnou dneska pohádali.Já jim ještě ukážu a nepomůže jim žádné odprošování,já se jim leda vysměji do obličeje a řeknu jim,že si to měli uvědomit ještě dříve než mi Filip vynadal.Přesně tak jak jsem si to vymyslela tak to řeknu rodičům.“ Jana se mezitím s Filipem bavila: „Tak už brzy dojedeme na místo.Zítra se teda projdeme po Tanečnici.Ted' mě napadnul ale jeden problém.My jsme si sebou nevzali nic na spaní a mytí.V čem se dneska vyspíme?“ „To není Jano žádný problém.“odpověděl Janě a řekl Svát'ovi: „Svát'o mohl bys nám zastavit u nějakého textilu,abychom si v něm mohli koupit něco na spaní a mytí a také u nějaké drogerie,abychom si koupili mýdlo?“ „Jo,právě za chvílku budeme projíždět jedním městem,ve kterém všechno co chcete je.“odpověděl Svát' Filipovi. „Tak vidíš,máme po problému.Prostě si nějaké pyžamo koupíme a už máme v čem dneska spát.“řekl Filip Janě a ta mu na to řekla: „Chytře jsi to Filipe vyřešil.To mě nenapadlo,že si můžeme vlastně nějaké oblečení koupit.To je asi

tím, že jsem si za ten měsíc ještě nestihla zvyknout, že jsme bohatí a pořád ještě uvažuji jako, kdybychom neměli dost peněz.“ Tato věta Dorotku ještě více popudila: „Jenom, ať si ty jejich peníze ještě užijí než půjdou do dětského domova, potom jim ty peníze zůstanou už na nic. Jenom si jich pěkně užijte.“ myslela si.

Dojeli na náměstí jednoho menšího městečka a Svát'a zaparkoval. Filip se zeptal Dorotky: „Dorotko, půjdeš s námi?“ Dorotka však mlčela a proto se ji Filip ještě jednou zeptal na totéž: „Dorotko, půjdeš s námi do obchodu koupit si něco na noc?“ Zase se nedočkal odpovědi a řekl jí: „No jak chceš Dorotko. Pokud nechceš mít v noci co na sebe, tak s námi nechoď. Zůstaneš tedy hlídat auto.“ Dorotka na to nereagovala a proto Filip s Janou a se Svát'ou odešli do obchodu sami. Nejdříve šli do obchodu s oblečení, kde si vybrali věci, které si chtěli koupit. Vybrali si každý jedno pyžamo a jeden ručník. Potom vešli do obchodu vedle, do drogerie, kde si koupili mýdlo, zubní kartáček a zubní pastu. U pokladny to vše zaplatili. Cestou do auta jim Svát'a řekl: „Tak ještě něco přes půlhodiny cesty a budeme na místě.“ „To je dobře, ale lanovkou nahoru asi už nepojedeme na to je moc pozdě a navíc, pokud se chceme ubytovat v nějakém hotelu, tak si neponeseme všechny věci v rukou i když jich máme velmi málo. Vlastně jenom pro každého jedno pyžamo a toaletní potřeby.“ Svát'a souhlasil: Proč byste jezdili lanovkou, když vás vyvezu.“ „Svát'o a ty pojedeš v noci domů?“ napadlo Filipa. „To nebude mít smysl. Strávím ty dny s vámi.“ „A máš v čem dneska přespát.“ obávala se Jana a Svát'a ji uklidnil: „To víš, že mám. Pro takové účely si vozím takzvanou první noční záchranu. V kufru sebou pro takové případy vozím pyžamo a toaletní potřeby.“ „To je docela výborný nápad. Asi se necháme inspirovat a při každém výletu to budeme dělat podobně jako ty, takže nám nic nebude bránit v tom, abychom na nějakém místě zůstali třeba i dva dny, pokud si nestihneme prohlídnout všechno co chceme ten první den.“ řekl Filip a Jana s ním bez výhrad souhlasila. Došli k autu. Svát'a otevřel kufr za zadními sedadly a Filip s Janou si do něj dali své věci. Jana se ještě než odjeli zeptala Dorotky: „Dopravdy si nechceš jít koupit nějaké věci na noc.“ ale nedostala žádnou odpověď.

Proto řekl Filip Svát'ovi: „Tak Svát'o můžeme jet na tu Tanečnicu.“ Svát'a poslechnul Filipa a rozjel se. Dorotka stále nepromluvila s nikým ani slovo. Jenom pořád ve vzteku a ve zlobě uvažovala jak by se Filipovi a Janě pomstila. Filip s Janou si Dorotky vůbec nevšimli si, mysleli si: „Však ona ji ta zloba na nás přejde a

uzná svoji chybu a naše přátelství bude zachráněno.“Vůbec nikoho z nich nenapadlo o čem Dorotka uvažuje, že udělá. Cesta jim hezky ubíhala a blížili se k cíli cesty. Za chvíli už začali stoupat nahoru na Tanečnicu. Filip s Janou se těšili až to tam zase uvidí.

Po deseti minutách cesty zastavili nahoře. Všichni vystoupili. Musela vystoupit i Dorotka, kterou stále vztek na Filipa a Janou nepřešel a zaslepoval stále její zcela absurdní chování. Svát'a otevřel kufr a vzali si z něj své věci. Protože stáli před hotelem, tak do něj vešli. Šli k recepci a konečně uslyšeli první Dorotčino slovo: „Já chci mít pokoj jenom pro sebe. Nechci bydlet v jednom pokoji s vámi.“ řekla tuto větu velmi zlostně a tak poznali Filip s Janou, že je Dorotka na ně moc nazlobená a že s tím nemíní hned tak přestat. Oba překvapovalo Dorotčino chování, protože ji znali jako mírnou a hodnou holčičku. Takhle jí vůbec neznali. Necháпали jak se mohla tak změnit. Postavili se před recepci a počkali než přijde recepční. Jakmile přišel sdělili mu své přání. Měli štěstí v hotelu zbýval právě poslední neobsazený čtyřlůžkový pokoj. Dorotka se tedy musela smířit s tím, že bude muset v noci sdílet, ač velmi nerada, stejný pokoj s Filipem a Janou. Filip s Janou zaplatili za všechny. Cestou nahoru do prvního poschodí začal Svát'a vytahovat peněženku. Filip si toho všimnul a tušil co chce Svát'a udělat a proto mu řekl: „Nic takového Svát'o. Ty nic platit nebudeš. My jsme ti tu dnešní noc zaplatili a rádi.“ Svát'a se chtěl pokusit přemluvit Filipa, ale pochopil, že jej nepřemluví a proto si svoji peněženku zase schoval do náprsní kapsy, kde ji obvykle nosil. Mezitím došli k pokoji, který dostali.

Vešli dovnitř a rozhlédli se v něm. Nejprve uviděli ložnici se dvěma lůžky. Nalevo uviděli dveře. Jana je otevřela za nimi se skrývala koupelna. Za dalšími dveřmi, které byly dál hned za těmi prvními se skrývala toaleta. Napravo uprostřed stěny pokoje uviděli ještě jedny dveře. Vešli do nich a uviděli, že se tam skrývá druhá ložnice s dalšími dvěma lůžky. V každé ložnici stály podél stěny dvě skříně a u každé postele ještě malé skříňky s lampičkami. Celkově působil pokoj velmi hezkým a uklidňujícím dojmem. Nikdo z nich, však žádnou skříň nepotřeboval. Filipovi s Janou stačil pouze jeden stoleček a Svát'ovi s Dorotkou taktéž, protože se rozdělili, tak že Filip bude spát s Janou a Svát'a s Dorotkou, protože jí vztek stále ještě nepřešel a nechtěla mít nic společného s Filipem a Janou. Všechny ten den strávený na cestách zmohl a proto nepohrdli možností lehnout si na chvíli na postel a odpočinout si. Lehnuli si v tom co měli na sobě, protože sebou nic jiného mimo pyžama

neměli.Filip s Janou se dívali z okna, které měli umístěno napravo od postelí.Postele stály v pokoji u levé stěny.Venku viděli jak se tam prochází lidé různého věku a viděli i děti,jak tam skotačí se svými rodiči.To si zase oba uvědomili,jaké mají ostatní děti štěstí,že můžou žít s rodiči pohromadě a nechápali jak můžou třeba rodičům lhát nebo jim dělat jiné špatnosti a zase jim přišlo na mysl,že oni už takové štěstí nemají,že rodiče již nikdy mít nebudou.Janě přišlo také líto,jak viděla venku skotačit děti a že to ji také už dopřáno nebude,protože při té příšerné nehodě přišla o pravou nohu a navždy je odkázána jenom na chůzi o berlích.Běh u ní nepřipadá v úvahu.Jak ráda by se zase proběhla,ale to ji již nikdy nebude dopřáno.Navždy již bude moct jenom chodit.Nic jiného.Před očima se jim ukazovaly ty hrozné okamžiky z té nehody.Nejvíce Filipovi,protože ten celou tu hrůzu viděl.Nejvíce se mu před očima vybavovala ta chvíle a ty slova,jak viděl,že se s Jany stává mrzák,jak přichází o nohu.Jana z té nehody moc nevěděla,protože upadla do bezvědomí.Uvažovali,že od nehodu již uplynuly skoro dva měsíce.Kolik se za tu dobu museli změnit,aby sami v tom cizím a nepřátelském světě obstáli.Na to mysleli.Jana se dal nakonec do pláče.Filip se hned zvednul z postele a přispěchal k ní.Zeptal se jí: „Proč Jano pláčeš?“ „Protože mi přišlo líto,jak vidím tam venku ty děti dovádět s rodiči a zdravé a uvědomila jsem si,že mě z toho v životě již nic nepotká.Ani,že budu s rodiči,ani že budu zdravá.Tak mi to přišlo všechno líto při pohledu z okna.“vzlykala Jana. „Musíme si na to už zvyknout,my oba že jsme přišli o rodiče a ty,že jsi přišla o nohu.“těšil Filip Janu šeptem,aby je neuslyšela Dorotka,aby se neprozradili. „Nic jiného ti říct nemůžu.To je moje jediná možná rada.Jak rád bych ti řekl něco jiného,třeba,že se s rodiči zítra uvidíme a ty budeš zdravá,ale to bohužel nejde.Jediné co ti můžu říct doopravdy je,že se s tím už konečně musíš smířit a nemyslet na to.“Janin pláč trochu ustal,ale pořád vzlykala: „Jak se s tím mám smířit,vždyť je to tak hrozné.“ „Jediný můj nápad ještě je:Vyplač se Jano.To ti určitě pomůže.“řekl ji ještě Filip a položil si její hlavu do svého klína.Janin pláč zase nabral na síle.Filip seděl na její posteli a stále držel její hlavu na svém klíně.Už se mu promočilo jeho tričko,ale nic neříkal a nechal Janu plakat.Po chvílce se Jana začínala uklidňovat a zvedla z Filipova klína svojí hlavu a podívala se na něj.Filip si přitisknul její hlavu ke své hruďi a hladil ji po jejích hezkých a dlouhých vlasech.Janu začal zavalovat pocit Filipovy lásky a trochu se na něj i usmála a podívala se na něj.Filip jí řekl: „No tak Jano vidíš,že se dokážeš na mně usmát.Co říkáš tomu,že

abys na ten tvůj smutek zapomněla,tak si vyjdeme na krátkou procházku po okolí.Šli bychom za čtvrt hodiny,já bych si mezitím dal na topení uschnout to své tričko a potom bychom hned šli.Tím přijdeš na jiné veselejší myšlenky Jano.Co tomu říkáš?“Jana mu odpověděla ještě trochu plačtivým hlasem: „Tak dobře půjdeme.Asi máš pravdu.Za dvacet minut se půjdeme projít na procházku.“Filip ještě chvíli zůstal u Jany sedět a hladil ji po vlasech a potom vstal a dal si usušit své tričko na topení.Potom si lehnul vedle Jany a přitisknul si ji,na důkaz své velké lásky,ke své hrudi a držel jí kolem pasu.Jana se začínala cítit šťastná,že má Filipa.Tak leželi celých dvacet pět minut.

Potom řekl Filip Janě: „Tak co?Půjdeme už na tu procházku?“ a Jana mu přikývla: „Určitě a půjdeme sami nebo sebou vezmeme i Dorotku a Svát'u?“ „Sváti se zeptám jestli nechce jít s námi,ale Dorotka se s námi určitě nebude ještě chtít bavit,tak se jí ptát na nic nebudeme,protože by to jistě nepřineslo žádný výsledek.“ „Jak chceš.“Filip si obléknul tričko a vešel do pokoje,kde leželi Svát'a a Dorotka a zeptal se Sváti: „Nechceš se s námi projít.My se jdeme projít tady po okolí.“ „Ne já zůstanu odpočívát,protože jinak moc času na odpočinek nemám.Musím pořád někoho vozit sem a tam a takových chvil,kdy mám čas na odpočinek moc není a já jsem teď už docela unavený.Rád bych s vámi šel,ale jsem moc unavený.Slibuji vám,že zítra už s vámi půjdu na procházku.“odpověděl Svát'a. „Nám to nevadí,rádi ti dopřejeme odpočinku,když jsi unavený.Jenom si odpočiň.“řekl mu soucitně Filip,zavřel dveře a odešel do pokoje za Janou a řekl jí Svát'ovo rozhodnutí.Jana jej přijala ráda,protože se chtěla projít s Filipem sama bez Sváti a Dorotky.

Vyšli z pokoje ven a sjeli výtahem do přízemí.Vyšli přes recepci hlavním vchodem před hotel.Filip se podíval na hodinky a zjistil,že se už blíží šestá hodina večer.Sluníčko se již také výrazněji chýlilo k západu.Šli se podívat k lanovce,protože se Filipovi líbilo prohlížet se lanovku při provozu.Pokaždé,když jeli s maminkou a tatínkem na dovolenou museli zůstat nějakou dobu u lanovky a pozorovat ji.Když u nějaké lanovky byli ubytováni,tak jí ,museli každý den pozorovat.Jana řekla Filipovi,protože jí pozorování lanovky nebavilo: „Filipe,já se jdu projít jenom kolem lanovky.“ „Zůstaň raději se mnou,potom se spolu projdeme kam budeš chtít.Važ si,že můžeš trávit svůj čas se mnou.“řekl Filip Janě a ta se dala přemluvit a sedla si na zem vedle Filipa a dívala se po okolí.Lidí,ponejvíc turistů již ubývalo.Lanovky jezdily ve směru

nahoru skoro prázdné,jenom někdy ještě vezla nějakého pasažéra,zato ve směru dolů,do údolí jezdila lanovka skoro plně obsazená,jenom někdy se stávalo,že nějaká sedačka jela prázdná.Tak jim utíkal čas a blížil se večer.Sluníčko se chýlilo k západu čím dál víc a začínalo se,sice ještě jenom nepatrně stmívat.Prostranství kolem nich se stále více vyprazdňovalo,až Filipa konečně napadlo,že by mohli vstanout a projít se po okolí,jak to slíbil Janě,řekl jí: „Tak Jano,pojď vstaneme a půjdeme se projít jak jsi chtěla.Zaveď mě,kterým směrem jsi se chtěla projít.“Oba teda vstali a šli se projít po Tanečnici.Rozhlíželi se kolem a oba se snažili zachytit co nejvíce toho krásného,svěžího vzduchu..V sedm hodin se již rozhodli pro návrat do hotelu.Do prvního patra vyjeli zase výtahem.

Vešli do jejich pokoje.Rožnuli světla,protože se stmívalo a v pokoji již začínala být tma.Podívali se za Svátou a viděli,že leží a oči má zavřené.Dorotka ležela obličejem obráceným směrem ke zdi,aby se nemusela na Filipa a Janu dívat.Vyšli za s pokoje Sváti a sedli si na své postele.Tu Janu napadlo: „A nemáme my mít nějakou večeři?“ „Máme.Nevíš,kdy je?“ „Myslím,že nějak v půl osmé.“ „Tak to musíme vzbudit Svátu a říct mu,že je večere,aby o ni nepřišel.Málem jsme na ní úplně zapomněli.Ještě,že jsi mi ji připomněla,protože nebýt tebe,tak bych na ní určitě zapomenul.Za jak dlouho už bude?“ „Už za deset minut.“ „Tak to jdu rychle vzbudit Svátu.“řekl Filip a šel do Svátova pokoje a vzbudil Svátu.Ten rychle vstal a šel za nimi.Dorotka také vstala,protože nechtěla zůstat o hladu,tak velkou zlost na Janu a Filipa neměla,aby se nenajedla.

Všichni sjeli výtahem do přízemí a šli kolem recepcy a vešli do jídelny.Všem čtyřem z nich se jim velmi líbila.Sedli si ke stolu,kde uviděli napsané číslo svého pokoje.V půl osmé začala obsluha roznášet jídlo.Nejdříve dostali malý předkrm a potom následovala polévka,hlavní chod a zákusek.Večeři všem chutnala a po večeři zase odešli do svého pokoje.

Na pokoji se umyli,nejdříve Svátá,potom Filip a Jana a nakonec se okoupala Dorotka.Filip s Janou si lehnuli do postele a ihned usnuli,tak je ten den zmohl.Svátá usnul za chvíli a Dorotka usnula rovněž skoro ihned.Nějakou dobu se jí nic nezdálo,ale pak měla divný sen.Zdálo se jí,že vidí z okna policejní auto a má strach.Chce utéct,ale nemá kam.Chce se jí plakat,ale nejde jí to.Potom slyší zvonek u jejich bytu a za nic nechce jít otevřít,jenomže slyší,vyhrožování,že jestli dveře neotevře ona,tak že budou otevřeny násilím.Její strach se stále zvyšuje.Po chvíli

výzev,slyší jak jsou dveře odemykány zvenčí a slyší jak se k ní blíží policisté.Už je dokonce i vidí.Cítí jak se k ní blíží a chytají ji za ruku.Chce se jim vyrvat,ale nedaří se jí to.Už ji vlečou,ač se brání všemi silami do policejního auta a musí do něj nasednout.Už vidí jak ji z očí mizí její domov,ale nic s tím nemůže dělat.Vtom se probudila.Posadila se a protřela si oči.Cítí,že je celá zpocená.Potom si zase lehnula a pokoušela se usnout,ale nedařilo se jí to.Stále musela myslet na ten hrozný sen.Potom si uvědomila: „Toto jsem chtěla udělat Filipovi a Janě,kteří mi v životě neudělali nic špatného.Toto jsem jim chtěla udělat?“tázala se sama sebe a pokračovala ve své úvaze: „Jsem doopravdy hrozná nestvůra,že jsem jim chtěla,protože mě Filip napomenul ve správné věci,udělat takovou hrůzu.Kde se to ve mně vůbec vzalo?“ptala se zhrozeně sama sebe. „Jak jsem vůbec něčeho takového byla schopná.Tak jsem si zkazila celé odpoledne uvažováním o pomstě za správnou věc.Jaké jsem mohla prožít hezké odpoledne,kdyby mě nechytil ten hrozný vztek a já nepřestala uvažovat normálně a logicky.Málem jsem tak zkazila to krásné přátelství,ktelé mezi mnou a Filipem s Janou je a lhala jsem rodičům.Ani jsem si neuvědomila,proč to Filip dělal až teď jsem si uvědomila,že to dělal proto,že ví co je to žít bez rodičů a sám.Mít jenom svou sestru a jinak nikoho jiného.Mám být ráda,že vůbec nějaké rodiče mám a rozhodně jim nelhat.Zítra se za všechno Filipovi a Janě omluvím a poprosím je,jestli mi nepůjčí mobil a ihned zavolám mamince do práce a přiznám se jí a ponesu všechny důsledky,ktelé mi to moje neuvážené chování přineslo a budu ráda,že mě ještě má kdo trestat,že mám svoje rodiče.“Potom se Dorotka ještě pokoušela usnout,ale nedařilo se jí to.Stále musela myslet na své hrozné chování a na ten sen,ktelý se jí zdál.Nechápala,jak mohla chtít udělat něco tak hrozného,zradit Filipa a Janu,kteří ji mají rádi.Věděla,že není jejich nejoblíbenější kamarádka,tou je Nela,uvědomila si také,že po tom co chtěla udělat,by se s ní Filip ani Jana už nikdy nekamarádili.Čas ji ubíhal velmi pomalu a pořád se jí před očima zjevoval ten sen,kde si prožila to co by cítili Filip a Jana,kdyby jí tu hroznou věc udělala.Dorotka začala i plakat,ale snažila se co nejvíce potichu,aby ji Svát'a ani nikdo jiný neslyšel,jenomže od Svát'ovy postele se linulo spokojené oddechování,protože Svát'a spal velmi tvrdým spánkem a nevnímal,že Dorotka pláče,ta se hořce rozplakala nad tím co chtěla udělat.Plakala potichu.Před pusou si dala polštář a plakala do něj.Za chvílku promočila celou jednu stranu,obrátila jej tedy na druhou stranu,ktelou měla prozatím ještě suchou,ale vzápětí promočila i

tu.Potom se trochu uklidnila a lehla si na mokrý polštář a zase se snažila usnout,ale nedařilo se jí to.Neusnula ani do rána.

Ráno,když se Filip s Janou vzbudili,podívali se z okna a uviděli,že je venku krásný letní den.Sluníčko stoupalo stále výš na oblohu.Jana si šla lehnout do postele k Filipovi a objala jej.Cítili se spolu šťastní.Dorotka si všimla,že jsou Filip s Janou vzhůru,proto vstala také a šla za nimi do pokoje.Šla k jejich posteli a dala se do pláče.Filip se překvapeně ptal: „Proč pláčeš Dorotko?“„ta mu nejprve nemohla odpovědět,ale po chvílce mezi pláčem odpověděla: „Moc je mi líto všerejška.Já nechápu jak jsem se mohla na vás tolik nazlobit,když jste chtěli jenom moje dobro a nic jiného.Kdybyste věděli,co jsem vám chtěla udělat,kdybyste věděli.... Ted' už toho všeho,ale lituji a slibuji vám,že už nic podobného dělat nebudu.Já nechápu,kde se ve mně ta zloba vůbec mohla vzít,to jsem ještě nikdy nezažila.Filipe a Jano doopravdy toho všeho moc lituji.“pak se Dorotka dala zase do pláče,protože se předtím už trochu uklidnila,ale nový nával lítosti ji zase rozplakal a pokračovala: „Kdybyste věděli,co jsem vám chtěla udělat,určitě byste už se mnou nikdy nekamarádili,ale věřte,že toho doopravdy moc a moc lituji.“Vtom vstoupil Svát'a,protože jej vzbudil Dorotčin pláč.Zeptal se: „Proč pláčeš Dorotko?“ „Protože jsem chtěla udělat něco hrozného Filipovi a Janě,ale naštěstí jsem si to dneska v noci rozmyslela.“odpověděla Dorotka už trochu klidněji.“a Svát'a ji na to řekl: „Ať jsi chtěla Filipovi a Janě udělat cokoliv,tak hlavní je,že sis to rozmyslela lituješ toho.To je to hlavní,proto ti už určitě Filip s Janou odpustili,že?“otázal se Svát'a a Jana mu to potvrdila: „Ano Dorotko,my jsme ti už odpustili,přesněji řečeno,my jsme na tebe nebyli naštvaní.My jsme jenom čekali,kdy si uvědomíš,jak hloupě si se včera chovala.“ „Ano Jano chovala jsem včera doopravdy velmi hrozně.Ted' tě Filipe chci o něco poprosit.“ „A o co?“ „Filipe,pujč mi na chvílku tvůj mobil.Na důkaz toho,že všeho co jsem udělala lituji a chci to napravit zavolám hned mamince do práce a ke všemu se ji přiznám.“

Filip ji podal mobil a ona vytočila číslo k mamince do práce.Maminka se divila proč ji Dorotka volá: „Ahoj Dorotka,jak se tam máte?Proč mi voláš?Máš se přece domů vrátit dneska večer.“ „To mám,ale volám mami kvůli něčemu jinému.“ „Kvůli čemu?“divila se maminka a Dorotka začala pomalu a nerada s přiznáváním: „Mami,já jsem ti včera lhala,prosím tě odpusť mi to.“ „Co jsi mi včera lhala?“ptala se udiveně maminka. „Já jsem ti včera do telefonu neřekla pravdu.Já na tom výletě totiž nejsem s rodiči

Filipa a Jany.“ „A s kým?“ptala se překvapeně maminka. „Já jsem tady totiž jenom s Filipem a Janou a jejich kamarádem jedním taxikářem.Já jsem ti to včera neřekla,protože jsem se bála,že bys mě tady s nimi nenechala samotnou.Prosím tě mamí moc odpusť mi tu lež.“ „A kde jsou Filipovi a Janini rodiče.Jak to že oni mohli jet sami.To je od jejich rodičů velmi nezodpovědné,pouštět je,devítiletou holku a desítiletého kluka pouštět samotné na výlet s nějakým pochybným taxikářem.No to je jejich věc,ale ty se musíš v tom případě vrátit co nejdříve domů.V žádném případě s nimi nesmíš zůstat.“pravila nesmlouvavě maminka. „Jenomže to nejde.Já teď nemůžu jet domů.Domů se dostanu nejdříve večer.“ „Mi je jedno,jak to uděláš,ale hned pojedíš domů.Můžeš jet třeba vlakem,máš přece nějaké peníze.“ „Jenomže já je nemám tady sebou.“ „Tak si to vyřeš jak chceš,ale domu přijedeš jak nejdříve to půjde.“ „Jenomže nejdříve to půjde až večer.“ „Večer to nebude.“zamítla maminka.Dorotka už nevěděla co má dělat,když se do toho vložil Sváťa,vzal si telefon kuchu: „Milá Dorotčina maminko o Dorotku se nemusíš vůbec bát,já je všechny tady dobře ohlídám.Se mnou se jim naprosto nic nestane.Ručím vám,že se nejpozději dneska večer vrátí domů v pořádku.Můžete být úplně klidná.“ „Vy do toho nemáte co mluvit.Já jsem její maminka a zakazuji jí to.“ „Věřte mi a nechejte tady Dorotku s námi.Zaručuji vám,že se jí nic nestane.“ „Tak,at' s vámi teda dneska zůstane,když se za ní zaručujete,ale jestli se jí něco stane,tak si to hezky odskáčete.Nashledanou.“řekla ještě Dorotčina maminka a zavěsila. „Dorotko,zvládnul jsem to.Můžeš s námi dneska zůstat.Málem jsi mám to dneska pěkně zavařila,ale zvládnul jsem to.“Dorotku to potěšilo.

Potom se šli všichni umýt a převléct do normálního oblečení.Mezitím už nastal čas na snídani.Vešli zase do hezké restaurace a sedli si na své místo.Talířky se snídani už stály na stole.Jak je viděli přijít,přinesli jim ještě čaj a kávu.Rohlíků nedostali moc,měli ještě trochu hlad,ale rozhodli se,že jej vydrží.Po snídani se ještě vrátili na pokoj a vzali si foťák a kameru,aby mohli natáčet cestou na Radhošť.U recepcie si koupili nápoje,aby neměli cestou žízeň a vyrazili.

Vyšli z hotelu a dali se na cestu,kteřá vedla nejprve k soše slovanského bůzka Radegasta.Sluníčko již vystoupilo vysoko na oblohu a hezky hřálo.Místy pofukoval vlažný vítr. „To je dneska krásný den.“začala rozhovor Jana a Filip na ni navázal: „Přímo stvořený k takové hezké procházce.Nemohli jsme si vybrat hezčí.“

„To je sice pravda, jenomže já jsem hrozně moc ospalá. Dneska v noci jsem spala jenom chvilku asi tak jenom něco kolem dvou hodin, co jsem usnula večer. Potom jsem se vzbudila a do rána jsem už neusnula. Moc s toho dneška asi mít nebudu.“ řekla Dorotka a zakončila svoji řeč dlouhým zívnutím. „Ten vzduch tě Dorotko osvěží a hned se ti přestane chtít spát.“ řekla Jana a Dorotka opáčila: „Nebo právě naopak. Ten vzduch mě právě uspává a chce se mi spát čím dál víc.“ tuto větu proložila Dorotka dalšími dvěma dlouhými zívanci. V rozhovoru pokračoval Svát'a: „To, že jsem tady s vámi zůstal mi velmi pomáhá. Ten odpočinek jsem už moc potřeboval. Už jsem začínal být velmi unavený z toho věčného ježdění s někým sem a tam. Ten dnešek je velmi příjemný. Ten krásný letní den. Už jsem zapomínal jak je ten život krásný.“ „Jo, jenom se jej musí člověk naučit užívat.“ přikývla Dorotka, chtěla tím také povzbudit Filipa a Janu v jejich nelehké pozici. Cesta jim hezky ubíhala. Filip cestou nahrával na videokameru krajinu, kudy procházeli. Došli k prvnímu cílovému bodu, kde chtěli dojít. k soše Radegasta. Všichni se k němu postavili a Filip je nahrál. Potom se k soše postavil Filip a Jana ho pro změnu s ostatními vyfotila. Potom si sedli na podstavec a snědli si svačinu. Všichni se cítili moc šťastní. Když chtěli pokračovat v cestě, navrhla jim Dorotka: „Filipe, já se vrátím zpět na pokoj. Mi se chce moc spát.“ „Zůstaň radši s námi.“ strchoval se Filip. „Ne já se vrátím na pokoj. Já bych stejně z toho dnešního výletu na Radhošť nic neměla, tak se vrátím na pokoj. Je to jenom kousek. Mi se cestou nic nestane. Nemusíš mít strach, já si dokážu dát na sebe pozor. Můžeš být úplně klidný. Až odpoledne přijdete budu vás čekat na pokoji v pořádku.“ „Tak dobře Dorotko.“ souhlasil Filip nerad. Dorotka se vydala na cestu zpět a Filip s Janou a Svát'a pokračovali v cestě na Radhošť. Filip trochu znervózněl. ale myslel si: Když nám se nic nestalo, tak se snad Dorotce také nic nestane. Konečně je také o rak starší než já a o dva roky starší než Jana. „Prohlíželi si krajinu, kudy šli. Nikde se nezastavovali, ale vždycky svoji únavu přemohli a pokračovali v cestě.

Kolem poledne došli do cíle své cesty, na vrchol Radhošť. Nejprve se šli podívat ke kapličky a k vysílači, který velmi silně bzučel. Ke kapličky se posadili na zem a užívali si krásného letního dne. Nechali se, aby je sluníčko opalovalo. Po chvilce však všichni dostali hlad a Jana vznesla návrh: „Co říkáte, že bychom zašli do támhleté restaurace ne oběd?“ „To je dobrý nápad.“ přikývl Filip.

Vstali a šli do restaurace. Vevnitř si našli poslední volný stůl a k němu si sednuli. Po chvilce čekání k nim přišla obsluha a přinesla

jim jídelní lístek.Filip s Janou si vybrali zelnou polévku a jako hlavní chod svíčkovou.Svát'a si vybral skromně jenom hlavní chod,když se ho Filip ptal ,proč si nevybere víc,když mu to všechno zaplatí,odpověděl mu: „Filipe,mi to jídlo co mám úplně stačí,já nemám větší hlad.Jenom se divím,že vy toho tolik sníte.“Filip už ho teda nevybízel,aby si vzal ještě nějaké jídlo a nechal ho s jeho hlavním chodem. „Je to tady hezké.“začala rozhovor Jana a Filip pokračoval: „Vybrali jsme si doopravdy hezkou restauraci,Mají tady pěkné dřevorezby.Před tím než odejdeme,tak určitě alespoň několik z nich nahraji na video,ať máme nějakou památku,na to jak jsme to tady spolu navštívili.“V rozhovoru už nepokračovali,protože jim právě přinesli polévky.Svát'a je pozoroval,jak v nich mizí.Potom jim přinesli hlavní chod.Ten ve Filipovi a Janě zmizel rovněž velmi rychle.Než Svát'a dojedl měli v sobě ještě zákusek.Když zaplatili,nechtělo se Filipovi a Janě jít zpátky,jak se při obědě přejedli.Svát'a jim na to řekl: „Právě proto musíme jít a půjdeme velmi rychle,aby jste rychle ztratili to co byste tím jídlem přibrali.Tak rychle.“Vyšli zase ven.

Svát'a nasadil velmi rychlé tempo,až mu Filip s Janou skoro nestačili.Filip ten mu ještě skoro stačil,ale Jana,která musela chodit o berlích skoro ne.Cestou Svát'a místy běžel,ale tak aby mu i Jana stačila a říkal: „Že mě nechytíte.“ale vždycky se nechával od Filipa nebo Jany chytit.Vůbec nevnímali to,že jsou všichni zpocení a trička mají celá mokrá.Všichni se pořád smáli.Svát'a jim cestou vyprávěl také vtipy.Když se honili obíhal Svát'a stromy,aby jim to ztěžil.Cesta jim utíkala rychle a než se nadali objevila se před nimi socha Radegasta.Kolem třetí hodiny odpoledne došli k hotelu.

Na pokoji je už čekala Dorotka a hned se zeptala: „Tak co už jedeme?“ „Jedeme?“ptal se překvapeně sám sebe Filip a po chvílce mu to došlo: „Svát'o my ,musíme jet dneska domů.“ „Máš pravdu Filipe.Můžeme ale jet nejdříve v pět,protože po té dnešní procházce jsem dost unavený a musím si odpočinout,abych vás všechny zavezl v pořádku domů.“ „Neudělali bychom lépe,kdybychom jeli domů až zítra?“napadlo Janu,ale Dorotka namítla: „Jak máme jet domů až zítra,když už dnešek mi maminka nechtěla povolit?“ „Vyzkoušíme ji ještě zavolat a třeba se nechá přemluvit.Já ji zavolám.“dal návrh Svát'a a Dorotka s ním souhlasila.

Filip podal Svát'ovi svůj telefon a ten vytočil číslo Dorotčiny maminky: „Dobrý den,tady taxikář,přítel Filipa a Jana a Dorotky.Volám vám,proto že dneska přijet nemůžeme.Můžeme přijet až zítra.Dříve to nejde.“ „Proč zase?“ptala se Dorotčina

maminka. „Dneska je domů odvézt nemůžu.Jsem už po dnešku dost unavený a nemůžu je bezpečně dovést domů.zato zítra je bezpečně už dovezu.“ „Když se nic jiného nedá dělat,tak mi nezbyvá než vám to povolit.“souhlasila velmi nerada. „Tak vám moc děkujeme.“zakončil hovor Svát'a.

„Tys to dokázal“,žasla Dorotka, „jak se ti to povedlo.“ „To víš,jsem šikovný.“odpověděl jí tajemně Svát'a a šel do ložnice,kde si lehnul na postel.Filip s Janou jej následovali.Dorotka se sedla na postel k Janě a zeptala se ji: „Co jste na té procházce dělali,že jste tak unavení?“ „Užívali jsme si ji.“ „Nepůjdeme se projít do okolí?“ „Teď Dorotko rozhodně ne.Já vím,že jsi za celý ten den vyspaná,ale my jsem po té procházce už dost utahaní.“Dorotka,když viděla,že s ní Filip ani Jan nikam nepůjdou,šla do své ložnice a lehnula si do své postele a uvažovala o věcech posledních dnů.Mezitím Filip s Janou a Svát'a usnuli.

Vzbudili se až před večerí.Nejdříve uvažovali,jestli ji ještě vůbec mají zarezervovanou,ale potom jim došlo,že asi ano,kdy pokoj měli mít do večera.Cestou na večerí se zastavili na recepci a zajistili si tam ubytování na další den.Měli ten jejich pokoj ještě volný.Večerí měli také nachystanou.

Po večerí se vrátili zpět do jejich pokoje,kde se umyli a šli hned spát,aby se dobře na další den,kdy pojednou domů,dobře vyspali.

Ráno se vzbudili všichni skoro najednou.Šli se do koupelny umýt a potom šli na snídani.Ke snídani měli nachystaný párek a rohlíky.Rychle je snědli.Potom se ještě na chvilku vrátili zpět na pokoj a zkontrolovali,jestli v něm něco náhodou nezapomněli.Když zjistili,že ne opustili ho.Klíče nechali na recepci.

Před hotelem nasedli do Svát'ova auta.Všichni seděli vzadu.Svát'a nastartoval a mohli jet domů do Zákoutí.Nikomu z nich se zase zpátky nechtělo,nejvíce asi Dorotce,protože tušila,že bude doma od rodičů potrestaná,za to co udělala.Nejdříve sjížděli z kopce po silnici dolů.Počasí jim pěkně přálo,na obloze se neobjevil ani jediný mráček.Nad sebou mohli vidět jenom nebeskou modř a sluneční kotouč.Dorotka s Filipem,protože seděli u dveří,si otevřeli okno,aby do auta mohl foukat čerstvý vzduch.Jana seděla uprostřed a přední sedadlo obsazovaly Janiny berle.Kopec Tanečnici už sjeli a ocitli se ne hlavní silnici vedoucí rovnou k jejich domovu.Míjeli auta různých barev a značek.Po levé straně vedle pruhu,kde jezdila auta opačným směrem,míjeli větší řeku.Svát'a jim řekl jak se řeka jmenuje.Po chvilce promluvila Dorotka: „To je kolem nás hezké

příroda.“Pak následovala chvilka mlčení, kterou protřhnul Filip svou otázkou: „V kolik hodin dojedeme domů.“ „To se ptáš proto, že tam už chceš dojet, nebo právě naopak?“ otázal se ho Sváťa. „Protože chceme domů dojet co nejpozději.“ „Domů bychom mohli dorazit, pokud bychom jeli už rovnou a nikde se nezastavovali, asi kolem poledne.“ „To je moc brzy, že Jano?“ „Já nevím. Na mně to nezávisí. Důležité je jestli může Dorotka.“ Maminka se vrátí až někdy odpoledne, takže si myslím, že bychom se cestou mohli ještě někde zdržet.“ „Tak já navrhuji, abychom se zastavili někde v přírodě a zašli si na krátkou procházku a potom si zašli na nějaký oběd.“ řekl Filip. „Jak chcete.“ reagoval Sváťa. „Mí se ten nápad líbí.“ souhlasila Jana. „Takže se cestou budu dívat, kde vám mám zastavit. Zastavím, až uvidíme nějaké hezké místo k procházce.“ „A co budeme Filipe dělat zítra?“ zeptala se Jana. „Pojedeme někam. Já si myslím, že bychom měli zůstat doma a jeden den si odpočinout.“ „Já také zítra nemůžu. Já mám někoho zítra celý den vozit.“ přidal se Sváťa. Dorotka tomu nebyla nadšena: „A nemůžeme si zítra někam zajet vlakem?“ „Ne zítra si odpočineme. Jestli chceš, tak můžeš přijít k nám a můžeme dělat něco společně.“ „To jsem chtěla proto, že na mně bude zítra maminka a tatínek naštvaní a měla bych alespoň jak tam při tom nebýt.“ „Zítra je přece Dorotko pracovní den a tvoji rodiče budou v práci.“ namítnul Filip. „Máš pravdu Filipe.“ uvědomila si radostně Dorotka.

Sváťa zastavil u čerpací stanice, aby se mohli všichni osvěžit. Filip koupil zase všem nanuky. Sám si koupil horkou čokoládu a vypil si ji v autě. Potom si snědl i nanuk, který se mu za tu dobu skoro roztopil a tak ho a měl skoro nechutný.

Pak pokračovali zase v cestě. Filip si držel Kolu, kterou si také v čerpací stanici koupil, aby neměl cestou žízeň. Jeli lesem a kolem nich voněly stromy. Filipovi a Janě se ta vůně moc líbila. Snažili se ji co nejvíce vdechovat, aby jim ani troška neunikla pryč. Les také zadržoval začínající horko. Sváťa v něm uviděl jednu odbočku před sebou, proto zpomalil a zeptal se: „Chcete, abych vám zastavil tady?“ „Kde?“ ptal se nechápavě Filip, protože ji nejprve neviděl. Sváťa mu ji ukázal a všichni souhlasili, že je to vhodné místo na lesní procházku. Sváťa na ni vjel a po kousku cesty zastavil.

Po krátké chůzi uviděli před sebou rozcestník. Nejprve se nemohli rozhodnout, kam se vydají, ale Dorotku napadlo: „My můžeme jít třeba po zelené a kam se dostaneme tak tam se dostaneme.“ Všem se ten nápad líbil. Vydali se po lesní cestě, kde na některých jehličnatých stromech uviděli nahoře a dole pruh bílý a

uprostřed zelený.Kolem nich rostly po obou stranách smrky a různé jiné jehličnaté stromy.Šli po kamenité lesní cestě.Měli radost,že si vybrali cestu, která moc nestoupá.Kolem cesty rostly také různé keře s lesními plody.Když procházeli kolem jednoho,Svát'a je upozornil: „Vidíte,z toho keře nikdy nejezte.Ten je jedovatý,říkám vám to proto že připomíná borůvky,tak abyste si jej nikdy nespletli.“Jana už tušila,že Filip už nebude chtít kolem takového keře projít,aby se mu do pusy nějaká ta bobulka náhodou nedostala.Jana Filipa přesně uhodla,od té doby se od každého takového keře snažil jít jak jen nejdále mohl.Navenek se však snažil nedávat nic najevo,to mu stud nedovoloval.Filip se také díval velmi pozorně pod nohy,aby nešlápnul náhodou na nějakého hada a ten jej neuštknul.Všem se ta procházka moc líbila.Šli pořád stejnou monotónní cestou,kolem rostly jehličnany a cesta jenom někdy zahrnula trochu doleva nebo doprava.Teprve po hodině a půl cesty začala příkře stoupat.Filip se chtěl už vrátit: „Pojďme se vrátit.“navrhoval,ale Jana odmítla: „Teda Filipe,to je ještě moc brzy vracet se.Ještě půjdeme alespoň půlhodiny.Nenech se Filipe,prosím tě zahanbit,já bych to měla být,kdo první požádá,abychom se vrátili,protože chodím o berlích a taková chůze unavuje mnohem více než chůze normální.A navíc mám jenom jednu nohu,kdežto ty máš nohy dvě,takže se ti musí jít mnohem lépe než mně.“Filip uznal Janina slova a uvědomil si,že žádat vrátit se je od něho hloupost.Pokračovali v cestě za neznámým cílem.Šli ještě celou třičtvrtě hodinu.

Teprve potom Jana navrhla: „Tak co posadíme se tady na ty klády.Co říkáte?“ „To je dobrý nápad.Já jsem už za tu dlouhou chůzi taky dost utahaný.“souhlasil Filip.Všichni posedali. „To je v tom lese příjemně.“řeknul Svát'a a Jana pokračovala: „Ten krásný lesní vzduch a ta vůně toho jehličí.“ „Jo to je sice možné,ale já jsem už moc unavený.Měli jsme se vrátit jak jsem chtěl.“říkal pořád svou Filip,ale Jana se na něj podívala a ten ihned raději zmlknul. „Po tom odpočinku se ale už vrátíme?“ptala se nejistě Dorotka. „Tak brzy.Já jsem se chtěla ještě podívat dále.“divila se Jana,protože viděla,že je asi o samotě,kdo chce ještě pokračovat v cestě,zeptala se na názor ještě Sváti: „Ty se chceš také už vrátit k autu a pokračovat v cestě domů?“ „Mi je to jedno.Jak se rozhodnete vy.“ „Ty máš teda výdrž.“obdivoval jej Filip a Svát'a pokračoval: „J to jen a jen na vás jak se rozhodnete,jestli ještě půjdeme dál nebo se vrátíme.“ „Tak teda musíme rozhodnout losem.“navrhnušla Jana a nahlas uvažovala: „Co bychom mohli vzít jako los,já nic nemám.Co bychom jenom mohli.“ „Já mám sebou v kapse zápalky,tak vám dám

dvě,pro Filipa a Dorotku,kteří chtějí jít zpátky jednu a pro tebe Jano také jednu.Jednu zlomím na polovinu a ten,kdo si vytáhne tu kratší toho návrh zamítneme.“Všichni se Svátou souhlasili,ten vytáhnul z kapsy zápalky a před zraky všech jednu z nich zlomil na polovinu a dal si je,už skrytě,mezi prsty,tak,aby vypadaly stejně dlouhé.Nejprve si vytáhnul zápalku Filip a měl štěstí.Vytáhnul si tu celou.Na důkaz ukázal Svátá Janě tu druhou zápalku a Jana uviděla,že je kratší.Jana viděla,že se bude muset podřídit losu.Nikomu z nich se nechtělo vstávat po té dlouhé cestě a proto zůstávali sedět na kládě a bavili se mezi sebou. „Měli jsme krásnou minidovolenou.“začal Filip. „Zvláště včera ta procházka na Radhošť ta byla hezká.“na Janu navázala Dorotka: „Povídej,řekni mi jakou jste včera měli procházku,co všechno jste cestou viděli.“ „To se nedá povyprávět.Při vyprávění ti můžu říct jenom,že jsem šli chvilku lesy a potom zase chvilku po planinách,na procházku musíš jít,takže ti nic víc o té procházce říct nemůžu.Až dneska přijedeme domů,tak ti můžeme ukázat video, které jsem cestou tam a zpět nahráli,to je vše.“ „Už se těším až uvidím to video.“ „Jenom škoda,že jsme nejeli tou lanovku,jak jsme chtěli původně.“litoval Filip. „Však jí můžeme jet příště.Jistě jsme nejeli tady naposledy.Určitě tady pojedeme ještě několikrát.“řekla Jana. „Máte už návrhy,kam pojedeme příště?“zeptal se Svátá. „Nemáme.“odpověděli všichni současně. „Tak já mám pro vás nápad,kam bychom mohli jet v pátek.“ „A kam?“zeptali se zase všichni jednohlasně. „Mohli bychom jet do vesnice jménem Skalka a hned vedle ní Podskalí.Co říkáte?“ „Tak dobře rozhodnuto.V pátek dáme na tepe a zajedeme si do Skalky.“souhlasil Filip a Jana pokračovala otázkou: „Jak to tam vypadá?Je to tam hezké?“ „Jinak bych vám to asi nenavrhoval,kdyby se mi to tam nelíbilo.Teče tam malý potůček-Skalský potok a ten se tam vlévá do řeky Lužné.A nad řekou se vypíná tvrz jménem Lítín.Na řece si můžeme zajezdit na lodích.Ty tam také půjčuji.Můžeme si také udělat procházku do hezkých lesů.Takže si tam můžeme hodně užít.“ „Ty toho nějak o té Skalce moc víš.“říkala udiveně Jana. „Jo,vždyť jsem tam prožil celé své dětství a vyrostl jsem tam.“při této větě se mu v očích zaleskly slzy.Jana si toho všimla a proto se jej už dále na to místo nevyptávala. „Tak to máme pátek a kam pojedeme v sobotu?“zeptal se Filip. „Tak žádný další podobný tip už pro vás nemám.Už se musíte rozhodnout sami kam chcete v sobotu jet.“Filip si vzal Janu na chvilku bokem a řekl jí: „Mohli bychom se jet podívat do těch Petrovic na náš dům,abychom viděli jak vypadá ve skutečnosti,ne?“

„To máš Filipe pravdu.Já jsem na něj také zvědavá.Takže se v sobotu zajedeme podívat na náš nový dům.“ „Ale Jano Svát'ovi neříkej,proč tam jedeme.Řekneme mu,že tam jedeme prostě jenom tak.“Potom se Filip s Janou vrátili zase zpět a sednuli si na klády. „My už víme,kam chceme v sobotu jet.Pojedeme do Petrovic.“ „A kde ty vaše Petrovice leží.“nevěděl Svát'a. „My ti ukážeme doma mapu.“odpověděl mu Filip.Potom se Svát'a podíval na nebe: „Měli bychom se začít rychle vracet,protože jestli se nemýlím,tak velmi začne bouřka a vy asi nechcete zmoknout a ani já nechci.“Všichni se podívali k obloze a uviděli totéž,že se tam začínají zblíhat mraky.“

Všichni se zvedli a vydali se co nejrychleji na cestu domů.Do zad jim foukal chladivý větříček.Slunce ještě svítilo normálně,mraky jej ještě nestačily přikrýt.Sešli z kopce a věděli,že před sebou mají ještě velký kus cesty k autu.S obavami se každou chvilku dívali na oblohu,jak daleko jsou mraky.Vítr začínal foukat studený.Filipovi s Janou bylo zima.Litovali,že nechali své svetříky v autě.Záviděli Dorotce, která na sobě nosila teplejší věci,takže netrpěla zimou.Pospíchali do auta,jak nejrychleji mohli.Vítr foukal čím dál studenější.Přes sluníčko začínaly jít první mraky až se zatáhlo celé.Z dálky již slyšeli hřmot.Po chvilce uviděli i první blesky.Jak je začínaly skrápět první kapky deště,uviděli pár kroků před sebou své auto.Nasednuli do něj právě v okamžiku,kdy se dalo do pořádného deště.Hromy rachotili jeden za druhým a než na obloze uhasnul jeden blesk,hned se objevil druhý.Filip s Janou se k sobě tiskli,zato Dorotka vůbec neměla strach a naopak se jí podívaná velmi líbila.

Svát'a nastartoval auto a vyjeli na asfaltovou cestu.Stěrače zapnul na nejvyšší možný stupeň,tak silně přšelo.Svát'a před sebe i tak skoro vůbec neviděl.Proto jel velmi pomalu,aby se nenaboural a Filipovi s Janou a Dorotce se nic nestalo.Jel také opatrně.Filip s Janou nevnímali,že jedou velmi pomalu,zato Dorotce se tempo jízdy nelíbilo: „Svát'o nemůžeš jet trochu rychleji?“ „Ne v takovémhle počasí to nejde.Nemůžu a ani nechci se s vámi nabourat.“Tuto Svát'ovu odpověď vzala Dorotka za dostačující.Dál se už Dorotka nevyptávala.Pozorovala jak se pohled z okna za chvilku změnil,předtím krásné sucho a svit sluníčka,ted' zamračeno a všude moko a voda.Filipovi s Janou začínalo být v autě chladno: „Svát'o nemohl bys prosím tě přitopit.“poprosil ho Filip. „To víš že můžu.“řekl Svát'a a hned tak udělal.Cesta jim utíkala velmi pomalu a o to pomaleji,že ,museli jet skoro krokem.Děšť stále nepřestával vytrvale bušit do oken auta a ani blesky neuhasínaly a hromy

nepřestávaly znít.Filip s Janou se k sobě tisknuli stále víc,protože se oba už od mala báli bouřek.Při každé se vždycky běželi přitisknout k mamince a tatínkovi a ti je uklidňovali.Hromy a blesky se jim zdály moc hrozné a přáli si,aby už brzy skončila.Svát'a ani Dorotka si úzkosti Filipa a Jany nevšimli,protože Svát'a musel řídit a Dorotka se nemohla na nebe vynadávat,takže ani pohled ani jednoho z nich nezavadil o Filipa a Janu.Bouřka pořád neutichala.Silnice se už začínala proměňovat v řeku,proto se Svát'a rozhodnul: „V takovémhle počasí já nemůžu pokračovat v cestě.Zastavíme na nejbližším odpočívadle a počkáme než ten největší liják přejde,protože z té silnice se stala úplná řeka a já v ní skoro plavu.“Při tom se podíval na Filipa a Janu a uviděl jak se choulí k sobě. „Proč se tak choulíte k sobě?Snad nemáte strach.“zeptal se překvapeně Svát'a. „Svát'o,máme strach.“řekl stydlivě Filip,neboť se za to moc styděl.ale neuměl s tím nic udělat.Svát'a je nemohl utěšovat,protože musel věnovat celou svou pozornost řízení.Po chvilce jízdy uviděl odbočku na odpočívadlo.Zahnul na něj a zastavil tam.

Ted' se už mohl věnovat Filipovi a Janě: „Vy se bojíte obyčejné bouřky?“zeptal se ještě jednou Svát'a a Filip s Janou mu na to přikývli.Ted' si toho všimla i Dorotka a divila se jak se můžou něčeho takového krásného,jako je bouřka bát a dostala od Filipa odpověď: „Tobě se možná bouřky líbí,ale my z nich máme strach.Každý má z něčeho strach,tak my máme strach z bouřky.Na to není nic hrozného.“Dorotka se chtěla začít Filipovi a Janě posmívat,ale Svát'a jí zarazil: „Však jste ještě malí,máte nárok na to mít z něčeho strach.Uvidíte,že až vyrostete,tak vás ten strach přejde.“Dorotka si to také uvědomila a proto jí přešla chuť se jim smát,zvláště,když si ještě uvědomila,čím v poslední době prošli,jak přišli o rodiče a Jana o pravou nohu.Míst toho si přisedla více k Filipovi a Janě,aby věděli,že mají její podporu.Venku mezitím déšť ještě více zesílil,takže před autem již nic mimo bílé tmy neviděli.Všechny už ta doba té bouře začínala nudit a nechyběli mezi nimi ani Filip s Janou.Nakonec déšť konečně začínal ustávat a vypadalo,že už bouřka konečně skončí,ale po chvilce se vrátila se stejnou intenzitou.V místě,kde se otevírají dveře,začínala do auta téct po kapkách voda.To už začínal být Svát'a nervózní,protože jemu se ještě nic podobného,za celou dobu co s autem jezdil nestalo.Ještě deset minut takhle přšelo a potom se zablesklo a zahřmělo naposledy.Liják se změnil v normální déšť a i ten po chvilce uznal.Potom Svát'a vylezl z auta a podíval do kufru v předu

auta.Otevřel jej a zjistil,že je zčásti naplněný vodou.Přemýšlel,jak z něj dostat vodu ven.Nakonec si vzpomněl,že v zavazadlovém prostoru za sedadly má hadici a rozhodl se,že jí tu vodu z kufru vyčerpá.Filip s Janou a Dorotka si museli vystoupit z auta.Sváťa odklopil zadní sedadla a vytáhnul hadici.Jeden její konec strčil do kufru a druhý položil na zem.Tak vyčerpал všechnu vodu z kufru.Potom dal zase všechno do pořádku.

Když všichni seděli v autě řekl jim: „Tak a můžeme pokračovat v cestě.“a chtěl nastartovat auto.Zkusil to poprvé,nepodařilo se mu to.Zkusil to podruhé a se stejným výsledkem.Vyzkoušel nastartovat auto ještě několikrát,ale vždy bezúspěšně. „Tak,hned asi někam nepojedeme,protože mám něco s autem.“ „A jak se dostaneme domů.“ptal se ustrašeně Filip. „Musím zavolat do servisu a musíme doufat,že autu není nic vážného,ale i kdyby bylo,tak to nevádí.Zavolal bych vám kolegu a ten by vás odvezl domů a já bych to už nějak zvládnul.Asi bych si nechal auto odvézt odtahovou službou domů a tam ho dal do servisu na rozsáhlejší opravu.Ale já si myslím,že to nic vážného nebude.“odpověděl Sváťa a pokusil se ještě jednou auto nastartovat,jenomže opět neúspěšně.Vytáhnul si svůj mobil a zavolal na servis a odtahovou službu.Když dotelefonoval řekl: „Budeme tady muset počkat něco kolem půlhodiny,do té doby by pro nás měla přijet odtahová služba a zavést nás do servisu.“ „Tak dlouho.“nechtěla Jana věřit svým uším. „Servis je od nás dost daleko,je v nejbližší vesnici a ta je odtud také dost daleko.To co nám řekli,je doba,kdy k nám nejdříve mohou přijet.“řekl jim neradostně Sváťa,protože nikomu se nechtělo tak dlouho zůstat na odpočívadle a čekat na servis.Věděli,že oběd jim už asi stěží vyjde s tím zdržením.Všichni se netrpělivě dívali na hodinky,za jak dlouho přijede odtahová služba.Čas jim utíkal velmi pomalu.

Odtahová služba po půlhodině nakonec přijela.Naložila jejich auto.Potom se do něj všichni posadili a čekali než jej zavezou do servisu.Cesta trvala dvacet minut.Před servisem z auta vylezli.Potom lidé ze servisu odtáhnuli auto dovnitř.Tam zjistili,že při líjaku došlo u baterie ke zkratu a ta se tím úplně vybila.Dali jim baterii novou.Potom Sváťa zaplatil za opravu,když už chtěl platit Filip,Sváťa jej zarazil,protože tuto opravu hradí taxikářská služba pro kterou Sváťa pracuje.

Potom nasedli znovu do auta a Sváťa auto nastartoval.Tentokrát již úspěšně.Všichni se zaradovali,že konečně budou moci pokračovat v cestě domů.Vyjeli ze servisu ven a vrátili

se směrem, kterým přijeli, protože tím směrem, jak jeli k servisu by se nikam nedostali. Před odpočívadlem zahnuli na správnou cestu k domovu. Venku se za tu dobu zase vyčásilo a sluníčko svítilo, jako by chtělo vynahradit, to co za tu dobu zmeškalo. Cesta jim zase pěkně hezky ubíhala. Dostávali hlad a když se podívali na hodinky, zjistili že poledne již uběhlo. Všichni jednohlasně přijali Filipův návrh jít do restaurace a dát si něco dobrého k jídlu. Ve vesničce, kterou právě projížděli, jednu hezskou uviděli. Svát'a před ní zastavil.

Když vešli dovnitř, uviděli, že i uvnitř vypadá restaurace hezky. Sedli si za dřevěné stolu, na hezky vyřezávané dřevěné židle. Za chvíli k nim přišel usměvavý hospodský s otázkou jaké mají přání a jídelním lístkem. Každý si objednal na co měl právě chuť a při dalším příchodu hospodského mu již na jeho otázku odpověděli svými přáními. Všichni se divili, jak rychle dokázal pan vrchní splnit jejich přání, téměř v mžiku přinášel hotové jídlo. Sotva dojedli přišel zase s otázkou jestli ještě něco nechtěli a když dostal zápornou odpověď, tak jim podal účet. Filip za všechny zaplatil. Svát'a věděl, že je zbytečné Filipa přemlouvat, protože on chtěl zaplatit.

Z restaurace šli do auta a pokračovali v cestě domů. Domů jim zbýval již jenom hodina cesty. Všichni v duchu mysleli na další výlet, který nastane v pátek. Filip s Janou se však víc těšili na výlet do Petrovic, kde uvidí svůj nový dům. Představovali si ty Petrovice různě. Uvažovali také, jestli mají na místě pozvat do toho domu Svát'u a říct mu, že je jejich, protože stále nedořešili otázku jestli mu o něm říct a přestěhovat se nebo ne. Stále se ještě pevně nerozhodli. Venku se mezitím udělalo veliké horko, takže otevřeli všechna okna, aby mohl jít dovnitř čerstvý vzduch a osvěžovat je. Kdyby neviděli liják, který tomuto krásnému počasí předcházel, nikomu by nevěřili, že vůbec mohlo tak pršet, když již bylo tak krásně a horko. Všechny stopy po dešti již zmizely. Všude bylo zase krásně sucho. Cesta domů jim utíkala velmi rychle. Už viděli směrovky na město, v jehož čtvrti bydlí. Krajinu kolem také poznávali, protože tudy již jeli mnohokrát, skoro při každé cestě na dovolenou tudy projížděli. Domů dorazili již brzy. Před jejich panelákem se s nimi Svát'a rozloučil: „Ahoj, moc se mi tento výlet s vámi líbil, moc se těším na další v pátek.“ „Nám se také moc líbil a děkujeme.“ poděkoval za všechny Filip.

Pak šli do paneláku a každý šel k sobě do bytu. Dorotka v přízemí a Filip s Janou v prvním patře. Podívali se na hodinky a zjistili, že ještě mají do večera hodně času. Přemýšleli co mají dělat, Filip navrhnul, aby se věnovali každý svým zálibám a Jana jeho

návrh přijala.Nejprve se ale umyli a převlékli do domácího oblečení.Potom šli do jejich pokoje a Filip si prohlédl časopis ABC,který si vytáhnul ze schránky při cestě do jejich bytu.Netrpělivě roztrhnul černou fólii,ve které dostával časopis zabalený.Rychle jim začínal listovat od začátku až se dostal k vystřihovánkám,na které se vždy těšil z celého časopisu nejvíce.Ujistil se,že se tam nachází další pokračování jeho oblíbeného MpéErka II.Potom pokračoval v prohlížení zbývajících částí časopisy.Jakmile jej doprohlížel celý,vytrhnul z něj střed s vystřihovánkou.Rozdělil si návod od dílu.Vytáhnul si prkénko,na kterém všechny díly z papíru vyřezával.Tak jim rychle utekl zbytek odpoledne.

V půl šesté večer již obě dostali veliký hlad a proto se rozhodli,že si udělají večeři o něco dříve.Filip šel otevřít lednici,jenomže zjistil,že v ní nic nemají.Filip řekl Janě: „Počkej tady,já musím zajít rychle nakoupit do vedlejší samoobsluhy,protože naše lednička je prázdná.“Jana se ale bránila: „Filipe,ty mě tady samotnou nemůžeš nechat,počkej chvilku.Já jsem hned oblečená.“Filip se ale měl k odchodu. „To mi nemůžeš udělat Filipe.“naléhala na něj Jana až se Filip nechal přemluvit: „No tak dobře Jano,když tady nemůžeš chvilku zůstat sama a počkat na mně.Ale musíš se obléct rychle,nebo nám obchod zavřou a my budeme muset zůstat o hladu.“Jana se snažila co nejvíce pospíchat.Ve mžiku se oblékla a stála připravená u dveří jít s Filipem nakoupit.

Do obchodu došli za pět minut šest.Ještě měli otevřeno.Oba si oddechli,stihli to.V obchodě nakoupili potřebné věci a potom se vrátili zase do svého bytu.

Nachystali si večeři.Stihli ji dochystat přesně do začátku znělky jejich oblíbené telenovely,na kterou už byli moc zvědaví,protože neviděli poslední dva díly.Po ní se podívali ještě na zprávy.Po zprávách se umyli a šli spát.Usnuli skoro hned.

Vzbudili se až na druhý den ráno.Nejdříve se vzbudil Filip a ten ležel potichu ve své posteli a čekal na Janu než se vzbudí i ta,aby ji nevzbudil a mohla spát jak dlouho chce.Nakonec už Filip ležení nemohl vydržet a potichu vstal a šel nachystat do kuchyně snídani.Mezitím se vzbudila i Jana a šla za Filipem do kuchyně.Filip se ji zeptal: „Tak ty už jsi vzhůru.Konečně,už jsem myslel,že budeš spát celý den.“ „Ty už jsi nachystal snídani.To je prima,nemusím ji chystat já.“Tak se pojď posadit.“pozval Filip Janu.Odsunul ji od

stolu židli a posadil jí na ni.Potom před ní přinesl snídani.Nakonec si snídani vzal ještě sobě a oba se nasnídali.

Po snídani se přemístili do jejich pokoje a Filip pokračoval v modelování.Ještě pokračoval ve vyřezávání dílů z papíru,protože jich tentokrát měl hodně a nestihnul je všechny zpracovat za předcházející odpoledne.Jana si zapnula počítač a učila se s ním pracovat.Zapnula si textový procesor a do ruky si vzala knížku, která popisovala, jak s ním pracovat.Vždycky si kousek přečetla a potom si to vyzkoušela na počítači.Jenomže se jí to zdálo hloupé to tak dělat,protože na stránce plné textu se nacházel jediný konkrétní postup.Jana to dělala tak, že si sedla do křesla a přečetla si ostatní vysvětlující text a když narazila na postup, který si měla vyzkoušet na počítači, sedla si k němu a vyzkoušela si jej.Tak jim utíkalo dopoledne.Do oběda Filip vystříhnul všechny díly.

Potom šli do kuchyně a dali se do chystání oběda.Jana jako obvykle vařila a Filip jí podával věci, které k vaření potřebovala a také je sklízel.Do hodiny měli oběd hotový.

Po obědě si lehnuli.Filip ještě otevřel okno, aby mohl jít k ním do pokoje svěží vzduch a při něm oba usnuli.Vzbudili se kolem třetí hodiny odpoledne.

Hned šli do svého pokoje a pokračovali ve svých zálibách.Filip začal slepovat sérii domečků, kterou vystříhnul a Jana se učila na počítači novým věcem.Takto se bavili až do večera, kdy si v kuchyni opět připravili večeři.

Po večeři si sednuli na pohovku v obývacím pokoji a pustili televizi, ve které začínala jejich oblíbená telenovela Esmeralda.Jakmile skončila, počkali si ještě na zprávy, na které se dívali každý den, pokud měli tu možnost a nezapomněli na ně, což se stávalo málokdy.Neviděli je jenom pokud jeli na dovolenou nebo na nějaký výlet, kdy na ně zapomněli.Jinak nevynechali ani jedno vysílání zpráv.

Po zprávách se umyli a šli spát.Spali až do druhého dne ráno.

17.Svát'ův přiběh

Další den ráno se vzbudili velmi brzy,protože se nemohli dočkat dalšího výletu.Nevstanuli hned.Nejprve si povídali: „Tak co myslíš Filipe,jak to bude vypadat na Skalce?“ „Nevím,však uvidíme.Kdoví proč nám Svát'a ještě neřekl nic o sobě.My vlastně o něm nic nevíme,ale on o nás ví úplně všechno.To je nespravedlivé.Dneska se ho na to zeptám.“ „Neptej se ho Filipe.Asi má důvod proč nám noc o sobě nechce říct.My jsme Dorotce také neřekli všechno o sobě a nevyptává se nás.Tak totéž udělejme,Filipe,se Svát'ou.Až se nám bude chtít svěřit tak to udělá.“ „Já bych se ho,Jano,zeptal hned a nečekal než nám něco řekne.“ „To,Filipe,rozhodně nedělej.“varovala Jana. „Tak dobře Jano.Nanic se ho ještě ptát nebudu.“nechal se přemluvit Filip. „To je Filipe dobře.Udělal jsi určitě dobře.Třeba nám dneska něco řekne,když jedeme na výlet,tam,kde prožil celé dětství.Třeba ho napadne říct nám při té příležitosti něco o sobě a když ne,tak to udělá třeba někdy jindy.Určitě ví,protoč nám pořád nic o sobě neřeknul.Až bude připravený svěřit se nám se sebou,tak to udělá.“ „Já se už hodně těším na zítřek až uvidíme náš nový dům.Co ty těšíš se taky?“obrátil Filip list. „Já se na něj také moc těším.Jak bude vypadat ve skutečnosti,protože na fotce to nevidíme jak to vypadá úplně ve skutečnosti.Na fotce není vidět krajina kolem.Na ní jsme viděli,jenom,jak to vypadá v největší blízkostí domečku.“ „A podle dojmy,který na nás zanechá se potom rozhodneme,jestli se tam přestěhujeme nebo ne.Jenomže pořád tu je problém co se Svát'ou.“ „Já bych o něj také přijít nechtěla.Je to jediný náš skutečný kamarád,kterému skutečně můžeme ve všem věřit.Je to vlastně jediný člověk,kterému tady teďka můžeme věřit.Mimo něj nemáme nikoho a jestli se přestěhujeme,tak přijdeme i o něj.“ „My potřebujeme nějakého dospělého,protože ještě nejsme plnoletí a nemůžeme dělat všechno.Na něco stále potřebujeme nějakého dospělého.Nikdo nám dětem určitě neprodá žádnou dovolenou.To by znamenalo,že bychom už na žádnou další dovolenou jet nemohli a jsou další věci,Jano,které nám dětem neudělají.Napadnul mě další příklad,kdybychom chtěli jít na nějaký výlet,tak dvě malé děti určitě neubytují bez dospělé osoby v žádném hotelu.“ „Máme to,Filipe,těžké se rozhodnout,jestli zůstat tady,nebo se přestěhovat do Petrovic.“ „Já také Jano nevím jak se rozhodnou.Jedno máme jisté,že budeme muset udělat velmi těžké rozhodnutí.Na tom bude

záviset celá naše budoucnost.“ „Filipe,ale jedno je úplně jisté.Měli bychom hned vstávat,abychom vyjeli včas,protože už je osm pryč.“ „To máš pravdu Jano.“souhlasil Filip.

Vzal si mobilní telefon a vytočil Svátovo číslo.V telefonu se ozval obvyklý pozdrav.Filip se se Svátou domluvil na devět hodin.

Potom se v kuchyni nasnídali a spolu si nachystali svačiny na ten den.Filip si rovněž nachystal kameru,aby mohl nahrávat a Jana foťák. „Co myslíš Jano,mám si sebou brát notebook.“ „A na co?“divila se Jana. „Třeba se nám může hodit.Víš co Jano,já si ho sebou vezmu a budeme si do něj zapisovat...“tu se Filip zarazil,protože si uvědomil: „Jano,já jsem úplně zapomněl na deník.V posledních dnech jsem do něj vůbec nic nezapsal.“ „To do neděle nezapomeneš.“uklidňovala Jana Filipa. „Asi máš pravdu.“souhlasil Filip: „V neděli si to všechno co jsem za poslední dny zapomněl zapsat,zapišu.“ „Filipe,ještě máme dvacet minut čas.já se zajdu zeptat Dorotky,jestli s námi nepojede.“ „Ta asi ne.Ted' jí to už maminka nedovolí.“pochyboval Filip. „Třeba povolí.“doufala Jana.

Vyšla z bytu ven a sešla po schodech do přízemí.Tam zazvonila na Dorotku a zeptala se jí: „Tak co,můžeš jet s námi.“Dorotka ji však smutně odpověděla: „Ne nemůžu.Maminka mi za trest dala domácí vězení.Já nemůžu ani vyjít z bytu před panelák.Musím zůstatvat pořád v bytě.“ „To je mi tě líto.A je to moc velká škoda.No co,však takových výletu bude v budoucnu jistě ještě mnoho a mnoho a tobě se určitě podaří maminku přemluvit,abys mohla jet s námi.Já už musím jít za Filipem.“ „Vy jedete na tu Skalku,že?“ptala se smutně Dorotka. „Jo dneska jedeme se podívat na Skalku.“přisvědčila Jana. „Tak ahoj Dorotko,já už musím jít.“rozloučila se Jana a šla zpět Do svého bytu za Filipem a sdělila mu tu smutnou zprávu.

Potom už zavolał Svát'a,že již přijel.Filip s Janou si vzali své věci.Zamkli byt a šli po schodech do přízemí a dveřmi ven.Tam už uviděli stát přistavené Svátovo auto.Došli k němu a přivítali se se Svátou: „Jak se máte?Kde jste nechali Dorotku?“ptal se hned na začátku Svát'a a Filip u řeknul: „Dorotka s námi nemůže dneska nikam jet.Maminka jí dala domácí vězení,takže musí být jediné v bytě.“ „To je smůla.“litoval Svát'a: „Ale no co.Tak pojd'te a nastupte si.“Filip s Janou si sednuli jako obvykle na zadní sedadla.Svát'a si sednul za volant a nastartoval auto.

Výlet mohl začít.Filip s Janou se moc těšili až poznají,kde se Svát'a narodil a prožil celé své dětství.Jeli tentokrát opačným směrem,než jezdili předešlé dny. „Tak co těšíte se?“zeptal se Svát'a. „Moc se těšíme,až poznáme tu Skalku a Podskali.“přisvědčil Filip.Sluníčko svítilo velmi intenzivně už od rána.Filip s Janou pozorovali cestu venku,protože touto cestou jezdili s rodiči velmi málo.Cesta jim hezky utíkala.Jeli mlčky.Svát'u cestou napadlo: „Co říkáš Filipe tomu,že bych ti dal autoatlas ty si budeš sledovat cestu kudy jedeme.“ „Jo,to by šlo.“zaradoval se Filip. „Jenom musíš počkat,až někde budu moci zastavit.Potom ti ho dám.“Filip se nemohl dočkat a nedočkavě vyhlížel směrovku na nějaké odpočívadlo,kde zastaví,aby už dostal autoatlas a mohl sledovat cestu.Jenomže právě jeli po úseku cesty,kde žádné parkoviště nepostavili.Filip byl stále více netrpělivější,až se nakonec dočkal a uviděl směrovku na odpočívadlo a radostně vykřiknul: „Tady je směrovka na parkoviště.“Svát'a ji také zaregistroval a po pěti stech metrech odbočil na malé parkoviště a zastavil tam.Pojíval se do své brašny a vytáhnul velký autoatlas.Podal ho Filipovi a řekl mu: „Tak,teď Filipe,najdi,kde jsme.“ „Děkuji Svát'o.“poděkoval Filip.Svát'a vyjel z parkoviště a pokračoval v cestě dál.Filip se mezitím věnoval hledání jejich současné polohy.Jana si k němu přisedla blíž a dívala se do atlasu také.Po chvilce hledání našli silnici,po které jeli.Filip se díval,na jaké města narazí v budoucnu.Sledoval také všechny značky a ukazatele po boku cesty a srovnával je s atlasem.Vždy samozřejmě ukazovaly správně.Kolem cesty míjely lesy,pole,louky a projížděli různými vesničkami a městy.Filip si vždy sledoval města v atlase a v cedulích označujících začátek a konec města.Vždycky věděl, které město bude následovat za tím,z kterého právě vyjeli.Když jeli po mostu nad řekou,tak tu si také hned zjistil v autoatlase.Svát'a navrhnul: „Co,kdybychom zastavili u čerpací stanice.Mi už dochází benzín a můžeme se také osvěžit.“Filip mu hned oznamoval: „Jedna je tady hned kousek u té můžeme,Svát'o,zastavit.“ „Však jo,právě tu myslím.“smál se Svát'a.

Za chvilku k ní dojeli.Svát'a začal čepovat benzín a nabídnul Filipovi: „Filipe,pojď si vyzkoušet,jak se čepuje benzín.“Ten se však vymlouval: „Ne udělej to ty Svát'o.“Svát'a ho ještě chvilku pobízel,ale pak to vzdal.Když dočepoval,vešli společně do prodejny.Každý si tam koupil po jednom nanuku.U pokladny Filip zaplatil Svát'ovi benzín.Svát'a se Filipovi už vůbec nebránil,protože věděl,že to je naprosto marné,že se Filip přemluvit nenechá.Potom Svát'a odvezl auto na parkoviště.Když zaparkoval,šel

za Filipem a Janou, kteří si sednuli na lavičku, před prodejnou a dali se do jedení svých nanuků. Svát'a se k nim přidal. Filip, jakmile snědl nanuk, šel ještě jednou do prodejny, tentokrát k automatu a vybral si tam horkou čokoládu. Za chvilku se vrátil k ostatním. Jana a Svát'a ještě počkali, než si Filip svůj nanuk sní.

Pak se vrátili zpět do auta. Nejprve do auta nastoupil Svát'a a odemknul zadní dveře. Filip Otevřel Janě dveře, protože, ona si je sama nedokázala otevřít, protože v rukou držela berle a neměla si je čím otevřít. Potom si Jana sedla do auta a dala do něj berle a zavřela se. Nakonec si do auta sednul Filip. Ještě nějakou chvilku nejeli, protože si chtěli ještě od jízdy odpočinout. Po deseti minutách však Svát'a řekl: „Tak, pokračujeme v cestě do Skalky. Má ještě před sebou dvě hodiny cesty.“ „Cože? Tolik?“ divil se Filip. „To si za dnešek tam nestihneme všechno prohlédnout.“ „No tak se vrátíme domů trochu později. Nejeli jsme s Dorotkou, na kterou doma čekají rodiče. Jedeme sami a na mně ani na vás nikdo doma nečeká. Takže se klidně můžeme vrátit domů až třeba ráno, kdyby přišlo na věc.“ „Tak jo Svát'o.“ zakončil Filip. Zase začal sledovat cestu v autoatlase. Tak jim cesta rychle ubíhal. V autě si Filip s Janou otevřeli zadní okna, protože se autě začínalo dělat veliké horko. Jana dávala ruku z okna ven, protože se jí líbilo, jak ji na tu ruku fouká krásně vítr. Cestou nikdo nepromluvil, protože Svát'a dával pozor na řízení, Filip sledoval cestu v atlase a Jana se střídavě dívala k Filipovi do atlasu a pozorovala krajinu venku, přes kterou právě projížděli. Mezitím se dostali na dálnici a Svát'a se rozjel velkou rychlostí. Filipovi i Janě se velmi moc líbila. „Tak za hodinku a něco dorazíme do cíle.“ oznámil Svát'a. „To je dobře. Už se těším, až z auta vystoupíme.“ řekl Filip. Stále ještě neviděl mapě Skalku, proto se Svát'i zeptal: „Kde ta Skalka a Podskalí je. Já to v atlase nikde nevidím.“ „To musíš otočit na druhou stranu. Tam uvidíš Skalku.“ Filip tedy obrátil list a konečně Skalku uviděl. „To není moc velká vesnička.“ reagoval Filip a Svát'a mu potvrdil: „Skalka s Podskalím je malá vesnička, zato je turisty velmi navštěvovaná, pro pevnost Litín a krásné procházky, které se dají podnikat v lesech v okolí. Určitě se zajdeme podívat do tvrze.“ „To určitě.“ přikývla Jana. Pak zase pokračovali v cestě mlčky.

Chvilí před tím než dojeli na místo už Filip oznamoval: „Za chvilku už dojedeme do Skalky.“ Trvalo ještě chvilku a měli ukazatel se směrovkou na Skalku a brzy se před nimi objevila cedule oznamující začátek vesničky s nápisem Skalka. „Už jsme tady.“ radostně oznamoval Filip. „Podívej se doprava

nahoru.“ukazoval Filipovi Svát’a. „To je ta pevnost?“ptala se Jana. „Uhodla jsi.To je tvrz Litín.“ „Ta je vysoko.Jak se k ní dostaneme?“divila se Jana. „To uvidíte,zavedu vás k ní.“řeknul Svát’a a odbočil k náměstíčku.zastavil před jedním domem a řekl Filipovi a Janě: „Tady jsem strávil celé své dětství.V tomhle domě.“ „Kdo v něm bydlí teď?“ptal se Filip. „Už delší dobu nikdo.O zahrádku se mi starají sousedé,ale vevnitř už pěkných pár let nikdo nebyl.“ „Proč?“divil se Filip. „To je Filipe dlouhá a smutná historie.“řeknul posmutněle Svát’a.V oku se mu zaleskly slzy.Filip se chtěl ještě dál vyptávat,ale Jana do něj žduchla a Filip si uvědomil,že se dál vyptávat nemá. „Kam půjdeme teď?“zeptala se Jana,aby přivedla Svát’u na jiné myšlenky. „Jestli chcete,můžeme se hned zajít podívat na tu Tvrz Litín,nebo se kousek zajít podívat k řece.“navrhnul Svát’a. „Já bych se chtěla nejdříve podívat k řece.“chtěla Jana.Filip zase mínil: „K řece můžeme jít potom.Ted’ bychom měli jít nejdříve na Litín.“ „Jak chceš Filipe.“rezignovala Jana. „Tak je Svát’o rozhodnuto,jdeme se hned podívat na tvrz Litín.“řeknul Filip. „Tak pojďte za mnou.“řekl Svát’a.

Vedl je nejprve kousek zpátky,kudy na Podskalí přijeli.Prošli kolem dvou předešlých domů.Došli až na křižovatku,kde zahrnuli.Odbočili do leva.Filipa zajímalo: „To půjdeme pořád po té silnici?“ „Ne za chvíli už vejdemo do lesa.“ „Tak to jsem rád.“Když přecházeli železniční přejezd řekl Svát’a Filipovi: „Tak ještě půjdeme kolem dvou domů a potom zahrneme doprava na lesní cestu a dostaneme se do lesa.“Minuli dva rodinné domy a Svát’a jim vyprávěl: „V tom prvním bydlela rodina Vojtěchových a v tom druhém Kummerovi.Možná,že tu bydlí ještě,to já nevím.Už jsem tady hodně dlouho nebyl.Naposledy jsem to tady viděl,než jsem se odtud odstěhoval a to je už před více než patnácti roky.Takže tu ještě bydlet můžou.V té době,kdy jsem tady ještě bydlel,tak jsme se všichni tady znali,jenomže si myslím,že jestli tady stále ještě bydlí,tak mě nikdo z nich už nepozná.Naposledy jsem se s nimi viděl před patnácti roky.Ale co.Co bylo bylo.Ted’ už nemá smysl vzpomínat na minulost.Tady zahýbáme doprava.“ukázal Svát’a.Kolem toho druhého domku zahrnuli doprava a cesta začala mírně stoupat.Stočili se ještě doleva.Po pravé ruce šli kolem kolejiště,kde jezdili vlaky.Příkře stoupali nahoru.Železniční trať měli čím dál víc hlouběji pod sebou až jim zmizela úplně v tunelu.Po pravé straně jim rostly stromy a po levé měli svodidla,protože se kopec prudce svažoval dolů.Svát’a jim ukázal další dvě chaty pod nimi: „Tady také bydlí další lidé,jenomže já si už vůbec nepamatuji

jejich jména,zato tady tu hájovnu si stále ještě pamatuji,jak jsem dováděl s jejich holčičkou,jmenovala se Františka.Františka Brouhová.To jsme tehdy hodně užili,to ještě byla Skalka o něco menší a nechodilo tady tolik turistů se dívat na tvrz Litín.To jsme si tady v těch lesech hodně užili,co jsme se v nich nadováděli.Jednou jsme se v něm zdrželi do večera a to se setmělo a my jsme měli velký strach z těch zvuků, které les vydával.To jsme potom zabloudili a nemohli jsme se dostat zpět a náš strach se každou chvílí zvětšoval.Měli jsme taky strach,že nás rodiče nenajdou a my budeme muset v lese zůstat navždy.Nakonec jsme si sednuli na pařez a čekali jsme na ráno,abychom se mohli vrátit zpět domů,protože jsme pochopili,že takhle se domů nedostaneme.Čekali jsme v něm hodně dlouhou dobu,zdá se mi,že jsme i usnuli,protože si vzpomínám,že jsme seděli a najednou jsme před sebou uviděli své rodiče celé vystrachované,jestli se nám nic nestalo.To nás zachvátil veliký pocit štěstí a radosti,že v lese nezůstaneme napořád.Pamatuji si,že od té doby jsem už noky s Františkou tak dlouho v lese nezůstával a vraceli jsme se brzy před západem slunce.Ta jedna lekce nám stačila.Taky se mi teď vybavuje,jak jsem s Františkou uváznuv v lese při jedné velmi škaredé bouřce.Já z bouřek nikdy strach nemívám,ale tehdy,kdy jsem zůstal v lese sám s Františkou jsem dostal doopravdy veliký strach z té bouřky.Skrčili jsme se pod jeden strom a přitiskli se co nejvíce jeden ke druhému z čekali jsme než bouřka přejde.Zdála se nám ta doba nekonečná.Viděli jsme jak do stromu uhodilo.Strom stál sice daleko od nás,ale i tak nás to dost vyděsilo.Než bouřka přešla,neměli jsme na sobě nic suchého.Po bouřce jsme pospíchali rychle domů.Před hájovnou už na nás čekala paní hajná,tak se tady říkalo manželce paní hajného.Františčina maminka z nás ihned vysvlékla všechno mokré a dala to usušit na topení.Potom nás dala do postele a přinesla nám teplý čaj s medem,aby nám z toho prochladnutí nic nebylo.Nakonec jsme oba tu bouřku přestáli bez újmy na zdraví.“ „To bylo hezké.“řeknul zamyšleně Filip: „Moc se mi to vyprávění líbilo,musíš mít na to tady určitě moc hezké vzpomínky.“ „To mám.“přisvědčil Svát'a. „Zažil jsem tady mnoho více i méně hezkých okamžiků.“

Svát'a se rozhlédl kolem sebe: „Musíme se vrátit.V té řeči jsme zapomněli zahrnout k Litínu.Je to našťástí jenom kousek.“Vrátili se zpět a všimli si rozcestníku,ten ukazoval,že jim k Litínu zbývá jenom čtyři sta metrů.Po obou stranách cesty rostly jehličnaté stromy.Čekalo je ještě poslední stoupání.Po pravé straně míjeli kapličku, které by si vůbec nevšimli,protože kolem ní rostly stromy a

schovávaly ji,kdyby je Svát'a na ni neupozornil: „Tady je Filipe a Jano hezká kaplička svatého Antonína.“Podívali se ke dveřím a nahlédli do ní.Dovnitř vstoupit nemohli,protože kaplička byla zamčená.Filip ji alespoň okénkem nafilmoval.

To už se před nimi tyčil Litín:Přešli přes padací most a ocitnuli se ve vstupní místnosti u pokladny.Filip zaplatil za všechny vstupní poplatky.Počkali do jedné hodiny,kdy začínala další prohlídka.Měli jenom deset minut čas.Z tvrze již nevycházeli,počkali u vchodu na průvodkyni.Přesně v jednu hodinu se objevila na svém místě.Potom absolvovali prohlídku celé tvrze.Nejvíce se Filipovi s Janou líbil výhled z věže do hloubky pod sebou.Při tom viděli daleko do kraje.Filip celou vyhlídku filmoval.Jana si při výhledu odpočívala,protože jí výstup do vysoké věže dost unavil a připravovala se na cestu dolů.Na výhled měli bohužel jenom chvíli,pak museli z věže sestoupit a pokračovat v prohlídce tvrze,různých místností,ktelé tam různí obyvatelé tvrze vybudovali.Za čtyřicet pět minut zase z tvrze vycházeli.Filip se zeptal Sváti: „Tak,kam půjdeme teď?Co navrhuješ?“ „Tak třeba se můžeme projít po lese.“Filipovi s Janou se nápad líbil.

Cestou se bavili o tvrzi,začala Jana: „Já si myslím,že nejhezčí na celé tvrzi byl ten krásný výhled z věže a nejhorší to stoupaní na ní.Co říkáte?“ „Ten výhled byl fakt fantastický.“přisvědčil Filip.Potom si ještě vyprávěli dál o Litíně.Vrátili se zpátky k rozcestníku a Svát'a je vedl dál cestou,kam předtím omylem zašli.Filipovi s Janou se moc líbila vůně jehličí a lesa. „Ta vůně toho jehličí je nádherná.“řekl Filip. „Tu mám z celých výletu po horách nejraději.“přikývla Jana.Šli po kamenité cestě.Janě se šlo špatně,ale nedávala to na sobě vůbec znát.Dělala,že se jí jde normálně i když ji berle po kamení klouzaly.Jinak se Janě procházka líbila.Svát'a je vedl lesem stále dál.Dokonce opustili i turistické značení,Filip sice namítal: „Svát'o,neměli bychom chodit po neoznačených cestách.“ale Svát'a mu na to odpověděl: „Já jsem tady vyrostl,takže to tady znám mnohem lépe než nějaké turistické značení.“a Filip musel uznat,že má Svát'a pravdu.Následoval ho s Janou.Došli až k hezkému výhledu,kde jim Svát'a ukázal malou propast.Filip nešel moc k okraji,protože měl z výšek strach.Sedli si tam na nějaké kamení a odpočinuli si po procházce.Svát'a se jich zeptal: „Tak jak se vám tady líbí?“ „Je to tady moc hezké.“řeknul mu Filip,aby mu polichotil. „Však jsem říkal,že se vám to tady určitě bude líbit.“pochvaloval si Svát'a.Filip pokračoval otázkou: „To se jako teď vrátíme a potom hned pojedeme domů?“ „Jak jinak

Filipe.Já jiný nápad nemám.“ „A nemohli bychom přespat v tom tvojím domě a zítra se tady ještě trochu projít?“napadlo Filipa,ale Svát'a jeho žádost zamítl: „Ne,do toho domu se již nikdy nechci vracet.Připomíná mi to co se mi nejhoršího stalo v životě.“ „Vždyť jsi nám přece vyprávěl jak hezké okamžiky jsi tady zažil.“divil se Filip. „To je pravda,ale mám ten dům tady spojen s tím nejhorším,co se mi v životě mohlo,kdy přihodit.“ „Tak promiň Svát'o,že jsem se tě na to vyptával.“omlouval se Filip. „Ty jsi nemohl a nemůžeš,i když vy dva to jediní můžete pochopit co se mi tady v tom domě mohlo stát.Tak já vám to všechno povím.“rozhodnul se Svát'a:

„Já jsem v tom domě žil už od dětství,to jsem už ale vykládal.Taky jsem se tady zamiloval a oženil.Měl jsem hodnou manželku a měl s ní dvě zdravé děti,dvě holčičky.Už čekala další dítě,tentokrát to měl být chlapeček.Jenomže...“tu se Svát'a zamyslel a na chvílku odmlčel,vzápětí však pokračoval: „Když už byla osmém měsíci,tak se stala nehoda.Šla s našimi dcerami na procházku jako každé odpoledne.Jenomže já ani nevím,jak se to stalo,když jsem ten den přišel domů z práce našel jsem je všechny před domem mrtvé.Policie,potom říkala,že je někdo musel přejet a z místa činu odjel.Nikdy se ten člověk, který řídil to auto nenašel.A od té doby žiji na Zákoutí a živím se jako řidič taxíku.“

Potom se Svát'a zahleděl do dálky,asi se zamyslel a myslel na jeho zemřelou rodinu.Ani Filip s Janou nebyli schopni promluvit,tak je to co se stalo Svát'ovi zarazilo.Přisedli si ještě blíž ke Svát'ovi,aby věděl,že s ním cítí a ví co to pro něj muselo znamenat,když přišel o všechno,co do té doby v životě miloval a měl rád.Setrvali v mlčení hodně dlouhou dobu.Svát'a je obejmul a přitisknul k sobě a ticho prolomila slova,na které Filip s Janou nikdy nezapomněli: „A teď,po více než pěti letech osamění,jsem našel vás dva.Vy jste teď moje jediná radost.“Filip s Janou položili svoje hlavy na Svát'ův klín a nechali se jim hladit.Všimli si,jak stojí Svát'ovi v očích slzy.Věděli,že je po tom vyprávění hodně smutný.Tak setrvali v mlčení a objetí delší dobu.Cítili jak je má Svát'a rád a věděli,že je rozhodnuto.Nikam se stěhovat nebudou,alespoň prozatím ne.Zůstanou na Zákoutí,protože potom co od Svátí slyšeli,již nebyli schopni ho opustit.Zůstali tak než se začínalo stmívat.

To Svát'a prolomil mlčení: „Tak teď už znáte můj příběh,co se mi stalo.Nemůžeme tady,však zůstat sedět na věky,nejíme přece kameny, které se nemůžou pohnout.“zažertoval si i Svát'a.Šli pomalu lesem zpět k autu,aby se vydali na cestu domů zpět na

Zákoutí.Nevníмали les kolem,vníмали jediné jeden druhého.Cesta jim utíkala pomalu.Z lesa vyšli až se úplně setmělo.Míjeli domy až došli ke křižovatce a zahrnuli k Podskalí.

Tam nastoupili do auta,před Svát'ovým bývalým domem.Svát'a chtěl nastartovat,jenomže se mu to nedařilo.Pokoušel se o to několikrát,ale stále neúspěšně.Zavolal do servisu,jenomže v servisu telefon nikdo nebral.Svát'a uvažoval,co má dělat,protože věděl,že ten den už neodjedou pryč a nechtěl vstupovat do svého domu.Věděl,že v autě přespát nemůžou,to nechtěl od Filipa s Janou žádat.Nakonec se rozhodnul: „Filipe a Jano,dneska už odsud bohužel neodjedeme.Jediná možnost je přespát v mojim domě.“Filip s Janou si všimnuli,jak se Svát'a musí přemáhat,aby svoji nabídku vyslovil.Jana mu na ní řekla: „To nemusíš Svát'o.My s Filipem klidně přespíme v autě,že Filipe.“Ten přikývnul,ale Svát'a jim na to řekl: „Ne,už jsem se rozhodnul.Dneska do toho domu vstoupím a všichni tady přespíme.“ „To od tebe nemůžeme žádat,když jsme slyšeli co se ti tady stalo.“říkala Jana,Svát'a se však stal neodbytný: „Ne dneska tady budeme spát.Jednou se s minulostí smířit musím a musím tady vejít.“Filip i Jana pochopila,že Svát'u nepřemluví.

Všichni vystoupili z auta.Potom přešli ke dveřím.Svát'a zašmátral v pravé straně rámu dveří,kde měli s manželkou skulinu,kam ukládali klíč od dveří domu.Svát'a si při tom řekl: „Před více než pěti lety jste tady ukládali klíč od domu a netušili jste,že je to pro vás naposledy.S těmito slovy také odemknul dveře domu.Vešli dovnitř.Na všem visely pavučiny a všude bylo plno prachu.Svát'a nahmatal vypínač a chtěl rožnout.Žárovka však hned praskla.Svát'a řekl Filipovi a Janě omluvně: „Co se dá dělat.Budeme tady muset zůstat po tmě.Už dlouho se tady nebydlí.Zavedl je do pokoje, který kdysi patřil jeho dětem a řekl jim: „Ten pokoj patřil kdysi mým dvou dcerám,lehněte si na jejich postele.“Filip se pokusil vypínačem rožnout,žárovka však měla stejný osud,jako ta ze síně.Svát'a jim ještě řekl: „Počkejte tady na měn chvilku,já vám zajdu nakoupit něco k jídlu do večerky tady na rohu.“Potom odešel z domu.Filip s Janou dostávali v té tmě strach.To,že jsou v tom domě sami jim nahánělo strach ještě větší.Nedočkavě čekali na příchod Svátí.Seděli na postelích a ani se nehýbali.Každý šramot je vyděsil.Zaradovali se,jak uslyšeli Svát'ův hlas: „Tak Filipe a Jano,jsem tady.“Svát'a šel hned za nimi do ložnice a dal jim jídlo, které sehnal ve večerce.Všichni jej v rychlosti snědli.

Pak Svát'a odešel do ložnice,kde spával s manželkou,předtím jim ještě popřál: „Dobrou noc a hezky se tady vyspěte.“Filip s Janou osaměli.Nemohli hned usnout.Stále museli přemýšlet o tom co se Svát'ovi stalo.Věděli o čem mluvil,protože jim se stalo něco podobného,přišli o oba rodiče.Cítili v pokoji Svát'ových dětí stále jejich přítomnost.Po delší době nakonec usnuli.

Ráno je vzbudilo šimrání sluníčka po obličejí.Teprve ráno odhalilo spoušť, která tam za těch pět let,kdy se stala nehoda a Svát'a se odstěhoval,vznikla.Pavouci utkali pavučiny doslova všude,kde se to dalo udělat.Všechno pokrývala vrstva prachu a nečistot.Svát'a se za nimi přišel podívat: „Tak už jste vzhůru.“přivítal je.Filip s Janou mu přikývli. „Tak co pojedeme už?“zeptal se Filip,Svát'a neodporoval.

Vyšli z domu a Svát'a jej zamknul.Klíč dal jako obvykle do škvíry s obrubě dveří.Pak zase vytočil číslo servisu.Domluvil se,že do chvilky pro auto přijedou.Mezitím čekali před autem.Do chvilky skutečně uviděli auto servisu.Ti naložili jejich auto.Potom si Svát'a a Filip s Janou do něj sednuli a nechali se do servisu odvézt.

V servisu se Svát'a dozvěděl,že je zase vybitá autobaterie.Vyměnili mu ji tam.Když Svát'a zaplatil,mohli jet konečně domů.Svát'a nastartoval a podařilo se mu to.Filip s Janou však cítili,že je jaksi smutnější.Věděli,že je to proto,že se mu včera připomnělo,co se mu před pěti lety stalo.Nenaléhali na něj a jeli povětšinou mlčky.Cestou Svát'a zastavil u menšího motorestu,kde se všichni nasnídali.Potom už pokračoval po dálnici rovnou na Zákoutí.Ve čtvrtině cesty z dálnice sjeli,protože ta vedla jiným směrem,než jeli,na normální silnici a už projížděli různými městy a vesnicemi.Nikde už nezastavovali.Mlčení, které probíhalo,vyrušil Svát'a: „Dneska jsme měli jet do těch Petrovic.Dneska už tam asi nepojedeme,takže se musíme domluvit,kdy se do nich pojedeme podívat.“ „Já si myslím,že asi bychom tam měli jet v pondělí.“zazněl návrh z Filipových úst. „Tak jsme domluveni.Do Petrovic pojedeme v pondělí.Proč tam vlastně chcete jet?Já nevím,že by v nějakých Petrovicích stálo něco významného.“dostal Svát'a Filipa s Janou do úzkých.Filip mu po chvilce přemýšlení odpověděl: „Chceme se tam podívat jenom tak.“napadla Filipa jediná možná odpověď. „Tak dobře,když tam chcete jet jenom tak,tak proč ne.Filipe,pak mi ještě ukážeš v autoatlase,kde ty Petrovice leží.“Filip se do hledání hned pustil.Vzal si do ruky autoatlas a začal hledat.Našel si rejstřík a hledal Petrovice,jenomže těch tam našel hned několik.Celkem jich tam uviděl pět.Každé si našel v atlase v mapě,jenomže ani to mu

nepomohlo, aby zjistil, které z těch pěti Petrovic jsou ty pravé. Pošeptal Janě: „Jano, narazil jsem na jeden problém. Petrovic existuje u nás v republice celkem pět a já nevím, ve kterých máme ten dům.“ „Na papírech, které jsme dostali musí být napsáno podrobněji, kde ty Petrovice leží. To určitě. Podle toho, potom zjistíme, které z těch pěti možných Petrovic to jsou.“ „Asi máš pravdu.“ souhlasil Filip a Svát'ovi řekl: „My se musíme ještě doma podívat, které Petrovice to jsou kam chceme jet, protože tady v atlase jsme jich našli celkem pět.“ „Zítra večer mi teda zavoláte, kde ty Petrovice leží, abych se připravil dobře na cestu. Tím jste mi ale připomněli, jednu věc, kterou jsem už hodně dlouho odkládal, abych vám o ní řekl. Můj šéf zjistil, že v poslední době odevzdávám nějak malou tržbu a pohrozil mi, že jestli se to nezlepší, tak mě vyhodí. Z tohoto důvodu vám musím říct jednu špatnou zprávu. Vy mi musíte normálně platit. Já s vámi už nemůžu jezdit zadarmo. Moc se vám omlouvám, ale věřte mi nejde to jinak.“ „Svát'o neomlouvej se. My tě úplně chápeme. Na tom co jsi řekl není naprosto nic špatného. To co je špatné, je že jsme se nechali vozit zadarmo, když víme, že máme dost peněz a ani je sami nespotřebujeme a ani ti nic nezaplatíme za to, že nás vozíš. Od teď nám můžeš klidně a bez ostychu říkat, kolik za naše výlety chceš a my ti to hned dáme.“ „Vy jste moc hodní, ani nevíte jak se mi toto nechtělo vám říkat.“ „Potom už pokračovali mlčky v cestě.“

Před polednem zastavil Svát'a před panelákem, kde bydlí Filip s Janou. Řekl jim, ač velmi nerad, o sumu, kterou mu musí za výlet zaplatit. Filip to však hned a bez rozpaků zaplatil. Potom se rozloučili a Svát'a odjel a Filip s Janou osaměli.

Vešli hlavním vchodem do paneláku, vyšli po schodech do prvního patra, otevřeli si byt a vešli do něj. Ucítli v něm prázdnotu. Nejdříve se všeho se umyli a převlékli do domácího oblečení.

Potom spolu uvařili v kuchyni oběd. Jana vařila a Filip ji při tom pomáhal. Naobědvali se v kuchyni. Po obědě Jana navrhla: „Teď se Filipe trochu prospíme ne?“ „Ne Jano, musíme si tady uklidit, protože naposledy jsme tady uklízeli někdy před dvěma týdny.“ „Jana s Filipem ač nerada musela souhlasit.“

Nejprve spolu umyli nádobí, kterého se na kredenci za poslední dobu již dost nakupilo. Pokračovali tím, že si Filip nachystal do pokoje vysavač a Janě přinesl do kuchyně kbelík s vodou na vytírání. Jana si sedla na zem a začala vytírat a Filip se dal do vysávání. Za chvíli Jana vytřela kuchyň a zavolala na Filipa, aby ji

přenesl kbelík s vodou do koupelny, aby mohla vytřít i tam. Filip to ihned udělal a pokračoval ve vysávání. Když Jana dovytírala i koupelny, vzala si prachovku a pokračovala utíráním prachu na skříních. To Filip dokončil i vysávání a šel se podívat za Janou, aby zjistil co dělá. Vzal si kbelík, který už Jana nepotřebovala a umyl všechny okna. Mezitím už nastal večer. Uvědomili si, že dneska protože je sobota nemají večer televizi a uvažovali co mají dělat. Byt již uklidili.

Po krátkém přemýšlení se rozhodli, šli do svého pokoje a Filip modeloval a Jana se učila na počítači. Hlad ještě neměli.

V sedm hodin večer všechno uklidili a nachevali si večeři. Před spaním se ještě podívali na zprávy a umyli se. V posteli začali uvažovat o Petrovicích, začal Filip: „Co říkáš Jano, jak se rozhodneme s Petrovicemi. Já jsem toho názoru, že bychom měli zůstat tady, když víme všechno o Svátovi a víme také, jak moc nás potřebuje.“ „Já také nevidím jiné řešení, než se rozloučit s šumícím lesem a krásnou přírodou a novým domovem. Taky si myslím, že tohle, abychom se odstěhovali a nechali tady Svátů samotného udělat nemůžeme. Takže tady zůstáváme. Víš Filipe, je mi to i trochu líto. Začínala jsem si i dělat plány v novém domově, ale co se dá dělat.“ „Já jsem se tam také těšil, ale Svátů rozhodně neklameme. Alespoň se tam zajedeme v pondělí podívat, jak by náš nový dům vypadal.“ zakončil rozhovor Filip. Potom už s Janou za chvíli usnul.

Ráno se vzbudili oba naráz. Den začali jako každou neděli modlitbou za rodiče a vzpomínkou na ně. „Jano, už tomu jsou skoro dva měsíce co nám zemřeli rodiče a žijeme sami.“ „Jak jsme se měli dobře dokud ještě oba dva žili a mohli se o nás starat. Teď vzpomínám i na každý trest od nich s láskou. Teď nás už sice trestat nikdo nemůže, ale také nás nikdo nepochválí, ani na nás nepromluví teplé rodičovské slovo. Vzpomínáš jak jsme s rodiči jezdili na výlety, to byla nádherná doba. Škoda Filipe, že se již nedá nikdy vrátit. Kdyby tak existovala i malá naděje, že je ještě někdy uvidíme živé, jenomže ta už bohužel neexistuje. Škoda, že nevíme ani kde budou mít hrob, abychom se za nimi chodili podívat a pobýt v jejich přítomnosti alespoň tak.“ „Je to tak Jano, ale já si myslím, že stačí jít do kostela a tam na ně pomyslet a vyjde to nastejno, jako kdybychom za nimi zašli na hřbitov. Ale také by mně zajímalo, kde jsou pohřbení, kde teď odpočívají. Ani to nemůžeme nijak zjistit, protože bychom se prozradili, že žijeme sami a museli bychom do dětského domova. Jednou, až dospějeme a budeme plnoletí, zjistíme, kde je

jejich místo posledního odpočinku,ale to bude až za hodně dlouho.Za hodně dlouho.“zopakoval Filip zamyšleně ještě jednou svá poslední slova.. „Jak ráda bych je,Filipe,alespoň ještě jednou v životě viděla,abychom se s nimi mohla rozloučit.Kdyby jenom v ten den nám nešli pro to jídlo do jídelního vozu,tak by se nic z toho nestalo.“ „Stalo,ty bys stejně přišla o nohu.“ „Filipe,ty chceš porovnávat,že jsem bez nohy a rodiče.To že jsem přišla o nohu,to je vedle toho druhého úplná maličkost.Kdyby nešli do toho jídelního vozu,tak bych jenom přišla o nohu,ale rodiče bychom měli u sebe.Proč se nám tohle muselo stát?Proč jenom?Proč?“opakovala Jana smutně.Filip,aby ji přivedl na jiné myšlenky řekl: „Měli bychom už asi vstávat,abychom nepřišli pozdě do kostela na mši.“

Oba vstali a nasnídali se.Potom se připravili do kostela.Jeli jako obvykle tramvají dvě zastávky.Cestou do kostela Jana ještě jednou vzpomněla rodiče: „Pamatuješ si Filipe,jak jsme s nimi jezdili každou neděli právě touhle trasou do kostela.Jaké to byly hezké chvílky,ale to všechno je už pryč.“smutně dodala Jana a Filip pokračoval: „Jak krásné byly neděle,když jsme s nimi seděli v kostele a poslouchali bohoslužbu.“mezitím došli do kostela a posadili se v něm na lavice dopředu,kde sedávali s rodiči.Pozorně poslouchali celou mši.Po mši,ještě chvilku zůstali v kostele a pomodlili se za rodiče.Když chtěli odejít,přišel k nim starý kněz,který tam sloužil mše a přisednul si k nim.Zeptal se jich potichu: „Kde máte své rodiče?Už hodně dlouho jsem je tady s vámi neviděl.“Filip mu na to řekl: „Pojďme prosím vás odsud pryč.Řeknu vám to jinde.“Kněz ochotně souhlasil.Zavedl je na faru hned vedle kostela.

Na faře jim uvařil bílou kávu a sednul si k nim ke stolu a zeptal se jich znovu: „Tak teď mi to už můžete říct.“Filip začal s vyprávěním: „Druhého července jsme jeli s rodiči na dovolenou vlakem.Moc jsme se na tu dovolenou těšili,jenomže nám ji překazila nehoda vlaku.“ „To jsem viděl v televizi.Vy jste jeli právě tímto vlakem?“ „Jo,bohužel,jeli jsme právě tím.Nejdříve šli rodiče do jídelního vozu pro jídlo.Jana si zašla odskočit a když se vracela,tak se to stalo.Ucítil jsem ránu a uviděl jsem Janu,jak má zavalenou pravou nohu a vchodu do vagónu.Jana upadla do bezvědomí.Pak jak ji vyprošťovali,tak ji museli amputovat tu pravou nohu,protože jinak by jí odtamtud nedostali.Rodiče byli v tom jídelním voze a tak tu nehodu také nepřežili.Mi se při té nehodě skoro noc nestalo.Odvezli nás oba do nemocnice a Jana se tam zázračně uzdravila.Potom jsme se vrátili domů a žijeme tam od té doby sami.“ „Jakto,že nejste

v dětském domově?“ „Naštěstí jsme se tam nedostali.Pomohla nám sestřička v nemocnici,kde jsme leželi a také jeden taxikář,který nás na začátku vozil.Potom jsme se s ním seznámili a pověděli jsme mu všechno a od té doby nás vozí kde chceme.“ „Z čeho žijete.To vám on dává peníze?“ „Ne.To jsem vám zapomněl říct.Ještě před dovolenou,tatínek vsadil ve Sportce a představ si,vyhráli jsme hlavní výhru třicet milionů.Z těch peněz teď žijeme,ale rodiče nám to nenahradí.“dokončil smutně Filip a rozplakal se při vzpomínce na rodiče.Kněz je chytil kolem krku,protože měl děti ve velké oblibě a jejich příběh ho dostal.Když se Filip vyplakal,tak jim řekl: „Máte můj obdiv,že tak zvládáte život bez rodičů.Vidíte jak jsou cesty Boží někdy nevyzpytatelné.Chci vám říct,že kdyby vám někdy bylo smutno,tak můžete kdykoliv přijít za mnou a já vám pomůžu.“ „Děkujeme.“poděkoval za sebe i za Janu Filip. „Můžete se na mně spolehnout,nikomu to co jsem teď od vás slyšel neřeknu.“uklidnil je,jako by tušil na co teď právě oba myslí.Potom je vyprovodil před faru a rozloučil se s nimi: „Ahoj Filipe a Jano.Budu se za vás každý den modlit.“

Potom šli Filip s Janou na tramvaj a jeli rovnou domů.O dvě zastávky dále vystoupili a šli do paneláku.Po schodech vyšli do jejich bytu.

Dali se ihned do vaření oběda,protože oba měli velký hlad.Do hodiny a půl uvařili.Snědli si jej v kuchyni.Když dojedli umyli spolu nádobí.

Odpoledne si lehnuli do postele a prospali se.Když se vzbudili,šli do svého pokoje a Filip pokračoval v modelování.Jana se zase učila práci na počítači.Za ten den stihnul Filip dokončit další díl Městské památkové rezervace II.Přisednul si k Janě k počítači a chvílku ji pozoroval.Po chvílce si uvědomil,že chtěl zapsat do deníku.Poprosil Janu jestli mu může uvolnit počítač a Jana mu to umožnila.Filip zapsal do jejich neobvyklého deníku události posledních dnů.Před sedmou hodinou dokončil zapsání do deníku.Vzpomněl se,že má ještě zjistit,kde leží Petrovice.Znovu otevřel obálku s oznámením a uviděl,že to tam přesněji napsáno je.Zavolal to ihned Svátovi a domluvil se s ním na devět hodin druhý den.Když ukládal papír do obálky všimnul si,že jsou v ní klíče.Prohlídnul si je pečlivě a potom je zase do obálky vrátil a dal ji zase na své místo.

Nechystali si v kuchyni večeři a navečeřeli se.Filip při tom zavedl rozhovor na další den: „Tak zítra Jano uvidíme,kde jsme mohli bydlet.“ „Mohli jsme tam bydlet s rodiči.Uvědomuješ si,jaké

by to bylo krásné.O tom čase,kdyby se nestala ta nehoda,jsmo už tam mohli bydlet s rodiči a chodit tam do lesů na procházky s rodiči.Mohli jsme se tam radovat a užívat si s nimi světa.Mohlo to být na mamčiný narozeniny velké překvapení.Velmi radostně by se nám tam stěhovalo,kdyby se stalo všechno jinak.“ „Kdybychom jeli na tu dovolenou o den dříve nebo později,tak by se nám nic z toho nestalo.Ty bys nepřišla o nohu a mohli jsme mít u sebe rodiče.Mohli jsme si krásně užívat života a radovat se z něho.Nemuseli jsme se ničeho bát.Nemuseli jsme s obavou myslet na budoucnost,protože by se nebylo čeho bát.Rodiče by se o nás starali.“ „Proč se nám to muselo stát?Tak jsme mohli prožívat krásné a bezstarostné dětství a ne to co máme teď.Plno starostí.“ „Však máme také Svát'u,který nás potřebuje stejně,jako my jeho.Ten nám může,alespoň trochu nahradit rodiče.“ „Máš pravdu Filipe.Nesmíme se na ten svět dívat tak špatně.“zakončila Jana.

Přesunuli se k televizi,kde se podívali na zprávy.Po zprávách se okopali a šli spát.Před spaním si natáhli ještě budík,aby další den nezaspali,a usnuli skoro hned.

18. Poprvé v Petrovicích

Ráno vzbudil Filipa a Janou budík. Rychle oba vstali. Nejprve se umyli a potom nasnídali. Po snídani si připravili věci, které budou potřebovat na cestu. Filip si nachystal kameru a Jana foťák. Pak už čekali jenom než Svát'a zavolá, aby mohli jet. Přesně v devět hodin zazvonil mobil, Svát'a jim říkal, že právě přijel k nim před panelák. Filip ještě rychle zkontroloval, jestli má sebou všechny věci a vyšli z bytu. Sešli po schodech do přízemí. Ze vchodu již viděli Svát'u a jeho taxík.

Rychle k němu spěchali. Svát'a je přivítal. Potom si sednuli dozadu a vyjeli. Svát'a se jich cestou ptal: „Tak jak jste se dneska vyspali?“ „Dobře jsme se na dneska vyspali.“ odpověděl Filip. „Víte vy jak dlouhá je cesta do těch Petrovic?“ zeptal se Svát'a. Filip mu nechápavě odpověděl: „Ne.“ „Než tam dojedeme, tak to potvrzuje celé čtyři hodiny.“ „Tolik?“ řekli v údivu Filip s Janou jednohlasně a pak pokračoval Filip: „My jsme si mysleli, že to potvrzuje maximálně polovinu času.“ „Tak to je omyl. Bude to dlouhá cesta. Dneska se rozhodně nedostaneme domů. To tam tak dneska pojedeme a podíváme se tam a zítra budeme mít čas ještě jednou se tam podívat a potom jet zpátky.“ „Tak to tam asi někde budeme muset přespát.“ došlo Filipovi. „Ty tam Svát'o znáš nějaký hotel?“ ptal se hloupě Filip. „Jak bych tam mohl nějaký hotel znát, když jsem tam ještě v životě nejel.“ „To je pravda.“ došlo Filipovi, ale pak si řekl: „Třeba tam nějaký hotel najdeme a vždycky je nějaké řešení.“ „Filipe jenom aby. Tentokrát, tam už žádná moje chalupa není, kde bychom přespali přes noc. Pokud nenajdeme nějaké místo k přespání, tak bychom už tentokrát museli skutečně přespát v autě.“ „Na uvažování o tom, kde přespíme je dost času až večer.“ řekl bezstarostně Filip. Cesta jim hezky ubíhala. Po delším mlčení se Svát'a zeptal: „Už víte, kam se tam chcete podívat?“ Touto otázkou je Svát'a zarazil. „Chceme to tam prostě poznat.“ napadlo nakonec Janu, ale Svát'a namítnul: „Kvůli toho, že to tam chcete poznat byste někdy tak daleko určitě nejezdili. Já vím, že máte ještě nějaký další úmysl, proč tam chcete jet. Jestli nechcete, tak mi nic neříkejte.“ To vedlo Filipa s Janou k úvaze, jestli nemají o všem říct Svát'ovi, ale rozhodli se, že mu o ničem říkat nebudou, že on nemusí o ničem takovém vědět. On vůbec nemusí tušit, že se kvůli němu zrekli nového domova. Sluníčko svítilo jako ostatní dny velmi intenzivně a tak se všichni začali brzy potit. Otevřeli všechna okna v autě, aby

zmírnili horko.Filip se díval do autoatlasu a Jana pozorovala krajinu kudy jeli.Jana měla velmi ráda výlety.Při cestě si představovala,že nejede se Svát'ou,ale že v předu sedí jejich tatínek a maminka a společně se těší co všechno ten den prožijí.Pak si zase,když slyšela Svát'u promluvit uvědomila,že je vše úplně jinak.Po hodině cesty navrhla Jana: „Co říkáte,že bychom na chvilku zastavili a odpočinuli si od cesty?“ „Není to moc brzy?“nelíbil se Janin návrh Filipovi,ale Svát'ovi se naopak velmi líbil: „To je dobrý nápad,protože pak už nemůžeme zastavit až za hodně dlouho,protože za dvacet minut jedeme na dálnici a tam se nedá často zastavovat.“Projížděli zrovna lesem.Svát'a uviděl lesní pěšinku a na ní zastavil.

Svát'a navrhnul krátkou procházku a Jana souhlasila,Filip však ne,ale rozhodl se k Janě a Svát'ovi přidat.Svát'a zamknul auto a vydali se na kratší procházku.Procházka se jim velmi líbila.Za chvilku se však museli vrátit,protože před sebou ještě měli veliký kus cesty.Ještě se nedostali ani do poloviny cesty.Všichni si zase nastoupili do auta a cesta pokračovala.

V autě měli příjemně,protože ho nechali stát ve stínu stromů a tam nesvítilo tak intenzivně slunce,takže ho za procházku nestihlo vyhářalo natolik,aby se v něm nedalo vydržet.Po dvaceti minutách jízdy vjeli na dálnici a Svát'a se rozjel maximální rychlostí,jakou zvládal.Filipovi a Janě se líbilo jak vítr fučel kolem auta.Vystrkovali ruce z auta ven,Svát'a je však varoval: „Nedělejte to.Mohlo by se vám něco stát.“Filip s Janou však na jeho rady nedávali a dělali si stejně co chtěli a ruce z auta vystrkovali i nadále.Po chvilce to však Filipa přestalo bavit a začal sledovat ukazatele a autoatlas.Jana vytrvala o něco déle,vzápětí ji to také přestalo bavit a raději se z okna jenom dívala.Již jeli celé dvě hodiny a Filip s Janou začínali mít hlad: „Nemůžeš nám Svát'o zastavit někde u čerpací stanice,abychom si koupili něco k jídlu.“poprosil Filip. „Zastavím vám hned u první co po cestě potkáme.“U čerpací stanice Svát'a zastavil a Filip s Janou nakoupili věci k jídlu.Část z nich si snědli ještě na parkovišti a zbývající si schovali na později až dostanou hlad.Vjeli zase na dálnici a Svát'a pokračoval v cestě.Filip s Janou sledovali cestu,i když začínala být jednotvárná.Jana si lehnula na sedadlo a zavřela oči.Filip však sledoval cestu.Jana si představovala,že jede do Petrovic s rodiči a všichni se těší na nový život pryč z města.Velmi se jí ta představa líbila,takže při tom i usnula a zdálo se jí o tom.Cesta jim rychle ubíhala a stejně rychle uběhly i čtyři hodiny cesty a blížili se k Petrovicím.Jana se do té doby vzbudila a začalo ji být smutno,že tam,kde měli jet s rodiči

jednou teď sami.Filip vyhlížel ceduli oznamující začátek Petrovic.Po chvilce sledování ji uviděl.Radostně to ostatním oznámil: „Jsme v Petrovicích.“Oba se tam pečlivě rozhlíželi.Po levé straně uviděli veliký rybník s ostrůvkem uprostřed,na kterém stála pevnost.Po rybníku jezdila spousta lodiček.Pak jeli nad železniční trať a uviděli nádraží.Viděli také kopec.Filip Janě pošeptal: „Tak tady máme mít podle všeho ten náš dům.“a ukázal ji na něj.Sjeli z kopce a přešli železniční přejezd.Pečlivě si krajinu kolem,které jeli oba dva prohlíželi.Po levé straně stékal z kopce potůček a tekł pod malým můstkem pod silnicí.Filip vyhlížel,kdy už uvidí odbočku nahoru na kopec,ale stále ji neviděl.Objížděli celý kopec až nakonec Filip uviděl lesní cestu,která vedla na kopec.Filip zase pošeptal Janě: „Tak tady někde je ten náš nový dům.“Svát'ovi však nic neřeknul.Přešli další železniční přejezd a odjížděli odtamtud.Zase uviděli rybník a před sebou parkoviště.Filip řekl Svát'ovi: „Tady nám zastav.Tady chceme vystoupit a potom si to tady prohlédneme.“Svát'a tedy podle jejich pokynů zastavil na parkovišti.

Všichni vystoupili a Svát'a jim řekl: „Tak,teď mě ved'te,kam chcete jít.“ „Nejprve se půjdeme podívat na kopec,kolem kterého jsme jeli.“rozhodnul Filip.Vraceli se kolem rybníku a nádraží zpátky.Vešli na lesní cestu a vydali se nahoru.Šli kolem různých domů.Filip s Janou pořád vyhlíželi ten svůj.Filip už měl přichystanou v ruce kameru,aby ho mohl natočit.Po krátkém a mírném stoupání jej uviděli.Filip nadšeně pošeptal Janě do ucha: „To je on.“Potom vzal kameru a natočil si ho se všech stran z cesty.Svát'a se divil: „Proč ho natáčíte?“ „Jenom tak.“dostal od Filipa odpověď. „Jenom tam ho určitě nenatáčíš.Tak řekněte mi proč jsme tady jeli.Filipa s Janou už nenapadalo rozumné vysvětlení.Filip se už chystal Svát'ovi všechno říct,když Janu napadl jeden pokus: „To dneska Svát'o hezký den.Je tady v těch Petrovicích moc hezky.Ještě dobře,že jsme tady jeli.“Svát'a pochopil,že to proč tady jeli mu nechťejí říct a proto již přestal s vyptáváním.Spokojil se s Janinou odpovědí.Pokračovali ještě v cestě nahoru až došli ke kostelíku svatého Petra.Podívali se okýnkem ve dveřích dovnitř.Nahoře uviděli pramínek potůčku,jak vystupuje ze země.Filip do něj sáhnul rukou a vyzkoušel se napít: „To je nádherně osvěživá voda.Vyzkoušejte se taky napít.“pobízel je.Jana to po chvilce váhání vyzkoušela a musela uznat,že má Filip pravdu.Sednuli si tam na trávu a Filip rozdál zbývající svačiny.Snědli si je tam.Lehnuli si na trávu a poslouchali jak tam zpívají ptáčci.Dokonce i usnuli.Vzbudili se pozdě odpoledne.Šli

kolem kostela a začali sestupovat dolů.Filip si ještě jednou pořádně prohlídnul svůj dům.Šli zase kolem nádraží až došli na parkoviště k autu.Filip navrhnul: „Ještě není tak pozdě.Co říkáte tomu,že bychom se hned vrátili zpátky domů?“ „Já bych raději přespala v hotelu a domů se vrátila až zítra.Mohli bychom si to tady ještě zítra prohlédnout.“ „Co by sis tady chtěla ještě prohlížet Jano?Vždyť jsme tady už viděli všechno co jsme vidět mohli.“odporoval Filip a obrátil se na Svát'u: „Jak chceš ty.Jestli pojedeme teď tak můžeme do devíti hodin večer dojet domů a máme to bez jakýchkoliv problémů.“ „Když chcete,tak já vás domů teda ještě dneska zavezu.“souhlasil Svát'a.

Nastoupili si do auta.Svát'a jej nastartoval a vyjeli na cestu domů.Filip se ještě jednou,když míjeli odbočku nahoru na kopec,podíval kamsi,kde stojí jejich nový domov.Zase objeli skoro celý kopec a vystoupali nahoru.Míjeli ceduli oznamující konec Petrovic a ty se jim pomalu vzdalovaly.Když jim zmizely z očí úplně,opřeli si hlavu o zadní sedadlo a zavřeli oči.

Oba mysleli na totéž,představovali si maminčiny narozeniny,jak tatínek přišel z práce a řekl jim o tom překvapení a jak se všichni moc radují z nového domova.Jak si dělají plány,na to jak budou žít v novém domově.Představovali si tu radost.Jana si představovala,jak radostí tančí po bytě,může protože se nic nestalo a ona má obě zdravé nohy.Jak se všichni radostně objímají,Jak uvažují,kdy se do nového domova nastěhují.Mysleli na to jak do konce toho dne prožívají všichni velikou radost a večer,že nemůžou usnout a pořád myslí na totéž.Další den se dávají hned do balení a chystání věcí do nového domova.Filip s Janou si také chystají veškeré své věci.Sbalují si také počítač.Maminka mezi tou vši radostí chystá oběd a všichni se společně naobědvají.Odpoledne pokračují v radostném balení a přípravách na přestěhování.Všichni jsou šťastní a moc šťastní.Myslí si,že prožívají nejšťastnější okamžiky svého života.Tatínek k večeru volá jednu stěhovací službu,aby ráno přijela a odvezla jim jejich věci.Pak jde tatínek za paní bytnou a oznamuje jí,že se stěhují.Večer zase všichni nemůžou usnout,jak se těší na následující den.Ráno se všichni vzbudí velmi brzy.Maminka jim chystá snídani a balí poslední věci.Vidí příjezdět z okna velké auto a nosí do něj všechny své věci.Pak se jdou ještě jednou rozloučit se svým bytem.Při posledním odchodu z něj ho zamknou a odnesou klíče paní bytné.Rozloučí se i s tou a nasedají do svého auta,Všichni se moc těší do nového domova.Tatínek sedí vpředu a řídí.Maminka sedí vedle něj a Filip s Janou sedí vzadu a

vzrušeně si vykládají a představují si nový domov.Tatínek jim cestou vykládá jak to bude v domě vypadat.Všichni se těší na čerstvý zdravý vzduch.Za čtyři hodiny,v poledne,míjejí ceduli s nápisem Petrovice.Poprvé se seznamují s místy,kde budou nyní žít.Tatínek je veze před dům a zastavuje před ním.Pak všichni vystupují z auta a jdou ke dveřím domu.Tatínek je odemyká.

V tom je z krásných představ vyrušil Svát'a: „Já zastavím tady u toho motorestu.Já už mám hlad a vy určitě také.“Filip s Janou otevřeli oči a uvědomili si,že už nejsou ve svém snu,ale zase zpátky ve smutném světě.Přikývli Svát'ovi.Svát'a zajel na parkoviště.

V motorestu si sednuli k prázdnému stolu.Svát'a s Filipem se postavili k pultu a vybrali věci k jídlu.Filip je na tácku zanesl ke stolu.Všichni je rychle snědli.Na placení nečekají,protože zaplatili předem.

Pak odcházejí zpět k autu.Svát'a ho nastartuje a pokračují v cestě domů.Venku se už stmívá a sluníčko zapadá k obzoru a kolem se šíří tma.Silnici osvětlují jenom světla aut,jinak je kolem tma.Svát'a se soustředí na řízení,protože v noci je jízda autem obtížnější.Cesta jim rychle ubíhá.Kolem se udělala už úplná tma.Filip se podíval na hodinky a řekl: „Tak,ještě máme před sebou hodinu a něco cesty a dojedeme domů.Všichni se těší až dojedou domů.Jana se chtěla zaradovat,ale začalo jí bolet hodně břicho: „Nemůžete na chvilku zastavit.Mi nějak není dobře.“ „Co ti je?“lekl se Filip. „Bolí mně břicho.Je to stále horší.Rychle mi zastavte.“Lehla si na Filipa,ten se vyděsil a Jana pořád říkala: „Zastavte mi na chvilku.“Dojeli k opuštěné pumpě: „Zastavte třeba tady.MI to je jedno,hlavně ať už stojíme.“Svát'a u ní zastavil a šel za Janou.Jana leží Filipovi na nohách.Teprve po chvilce se ozve: „Pojďte mi pomoci,já si musím odskočit.“Když se vracejí k autu,říkala Jana: „To se mi ulevilo.Já jsem myslela,že to už nevydržím.Je to je dobře.“ „Ty jsi nám dala zabrat.“ulevilo se Filipovi. „Mi to také dalo pořádně zabrat.Ty jsi se jenom bál,kdežto mě to břicho bolelo a to se nedá srovnávat.“Všichni si zase sednuli do auta a mohli dojet domů.Za hodinu přijeli na Zákoutí.Filip s Janou se se Svát'ou rozloučili a Svát'a odjel.Došli k paneláku a po schodech vyšli do prvního patra do svého bytu.

Doma se jenom umyli a převlékli a šli spát.Usnuli zmoženi cestou a dojmy toho dne skoro ihned.

Ráno spali hodně dlouho.Nejprve se vzbudila Jana.Chvilku počkala jestli se Filip nevzbudí a když se neprobouzel,zavolala na něj: „Filipe,vzbud' se,už je ráno.“Filip se probрал ze spánku a otevřel

oči a zeptal se Jany: „Proč mě budíš?“ „Už je ráno.“ Ještě chvíli leželi a potom vstali.

Nasnídali se a šli do svého pokoje. Zapnul si s Janou počítač a učili se na něm spolu. Jana ukazovala Filipovi co se už naučila a ten si to podle ní zkoušel. Tak jim uteklo celé dopoledne. V poledne si uvařili oběd a po něm si lehnuli. Nikdo z nich však neusnul. Proto za chvíli vstali a šli si sednout k počítači. Filip si však vzpomněl, že ještě neudělali pořádek s videem. Proto nechal Janu u počítače samotnou a přehrál si videokazety, které na výletech natočil. Večer se navečeřeli a podívali na televizi. V osm hodin večer šli spát.

19.Musíme do utéct

Ráno se vzbudili velmi brzy.Nejprve si chvilku vykládali: „Tak to nám ten čas utíká.Víš,kterého je už dneska Jano?“ „Ne.“ „Dneska je už třicátého prvního srpna?“ „To už je doopravdy poslední den prázdnin?To zítra budeme muset jít do školy.“ „Blázníš Jano.To bychom se mohli jít rovnou udat na policii.Do školy jít v žádném případě nemůžeme.To by hned přišli na to,že nemáme rodiče.“ „Ale když do školy nebudeme chodit,tak po nás vyhlásí pátrání a stejně všechno zjistí.“ „Musíme to vymyslet tak,že nezjistí.“zakončil hovor Filip.

Na to vstali a nasnídali se.Po snídani Jana navrhla: „Já se zajdu podívat za Dorotkou a pozvu ji k nám.Ty na mně tady počkej.“Filip souhlasil.Jana odešla.Po chvilce se však ozvalo zazvonění.Filip si však řekl: „Proč ta Jana zvoní.“ale šel otevřít.Venku však uviděl stát Nelu. „Ahoj Nelo.“pozdravil ji Filip a pozval ji dál.Nela ochotně šla,hned se divila: „Kde máte rodiče?“ „Pojď si Nelo do kuchyně sednout a já ti všechno řeknu.“ „Tak dobře.“řekla Nela a šla se do kuchyně posadit.

V kuchyni Filip začal s vyprávěním: „My už rodiče nemáme.“ Cože?“divila se Nela. „My jsme o ně přišli při nehodě.Možná,že jsi o ni slyšela.Stalo se nám to druhého července.“ „To se stala vlaková nehoda.“ „Ano,při té nám zemřeli rodiče.“ „Jakto,že tady žijete sami a nejste v dětském domově.“ „Protože se nám to podařilo.Musím ti říct,že to co jsem ti řekl je velmi tajné.O tom se nesmíš nikomu ani zmínit.“ „To přece nejde,aby si dvě děti žily samy bez rodičů a jakékoliv péče.“Do bytu přišla Jana s Dorotkou a šly za Filipem a Nelou do kuchyně.Dvanáctiletá Nela se při pohledu na Janu zhrozila: „Co se ti to Jano stalo?“ „Jak vidíš přišla jsem o nohu.“ „To také při té nehodě?Já už s vámi,v tom případě nemůžu kamarádit.Jdu hned zavolat na policii,protože dvě takové děti nemůžou žít samy a ještě k tomu,když je z jednoho z nich,fuj,mrzák.“řekla zhnuseně Nela,protože se jí šútili lidé,kteří nebyli normální a zvláště ti,kteří přišli o ruku nebo nohu.O těch se vždycky odtahovali pryč. „To nemůžeš udělat.“řekli překvapeně Filip s Janou.Nela však odcházela.Dorotka řekla Filipovi s Janou: „Ted' musíte na nějakou dobu utéct,třeba k tomu vašemu Svát'ovi.Já se pokusím Nelu od toho činu zdržet na nějakou dobu,ale může to udělat později.Takže raději utečte než bude pozdě.Já totiž už nějakou dobu o tom všem vím.Tak rychle dělejte a já jdu za Nelou.“Filip

s Janou nepřestávali vycházet z údivu. „Ty o tom víš a jak dlouho.“ zeptali se jednohlasně, na tu otázku však Dorotka již neodpověděla, protože spěchala za Dorotkou.

Filip se Jany vyděšeně ptal: „Kam půjdeme?“ „Jediná možnost, je jít přece jenom do těch Petrovic. Se Svátou to potom nějak vymyslíme. Kdybychom tady zůstali a nechali se odvézt do dětského domova, tak mu stejně nic platní nebudeme. Jedinou možnost máme v útěku do Petrovic.“ „Asi máš pravdu.“ souhlasil Filip. Rychle začali s Janou balit, brali si ty nejdůležitější věci. Uvažovali co udělají s těmi penězi. Nakonec se rozhodli, že si vezmou jenom část z těch peněz a o zbytku potom pouvažují. Sbalili si jenom ty nejdůležitější věci. Filip si však neodpustil a přehrál z počítače do notebooku fotky a záznamy z diáře. Z oblečení si sbalili jenom ty nejdůležitější věci, aby měli alespoň několik dnů v čem chodit. Filip vzal klíče a všechny věci o Petrovicích, aby nikdo neobjevil, kde se budou skrývat. V nejrychlejším tempu opustili panelák, kde žili od svého narození.

Ze dveří viděli přijíždět na zastávky tramvaj, která jede na nádraží. Filip se dal skoro do běhu, ale jenom tak, aby mu Jana stačila. Do tramvaje nastupovali v poslední chvíli. Sednuli si na volná místa a netrpělivě čekali než tramvaj dojede k nádraží. Zdála se jim ta cesta nekonečná. Když zastavila na zastávce u nádraží rychle vystoupili a spěchali na nádraží. Tam se postavili do jedné fronty na jízdenky a čekali než na ně přijde řada. Filip koupil dvě jízdenky do Petrovic. Jenomže se dozvěděli, že nejbližší vlak jim jede až za dvě hodiny. Sednuli si smutně na peron a uvažovali co mají dělat. Svátovi nechtěli volat, aby náhodou někdo nezaslechnul, že jsou sami a utíkají. Jejich nervozita se stupňovala jenom doufali, že se Dorotce podařílo Nelu zadržet na dostatečně dlouho, protože věděli, že pokud by se tak nestalo, tak nestihnou utéct dostatečně rychle a odvezou je do domova. Filip se rozhlížel, jestli někde neuvidí nějakého policajta, ale neštěstí se na nádraží neobjevoval ani jeden. Jejich nervozitu zvyšovala každá houkačka, protože měli strach jestli to není policejní, která pátrá po nich. Vždycky se naštěstí nakonec přesvědčili, že je to záchranka. To si vždycky oba dva oddechli. Po dvou hodinách strávených ve velké nervozitě a napětí vlak konečně na nádraží přisupěl.

Filip s Janou rychle spěchali na nástupiště. Nejdříve dal Filip všechna zavazadla do vlaku, pak si nastoupil sám a nakonec pomohl nastoupit Janě. Sednuli si na volná místa ve vlaku a čekali než se rozjede. Vlak se dal do pohybu. To si Filip s Janou oddychli, protože

věděli, že teď už překonali hlavní část útěku. Ještě jim zbývalo dojet na stanici Petrovice. Filip s Janou se už trochu uklidnili. Dívali se ven, na krajinu kudy projížděli. Jeli mlčky, cestou spolu nepromluví ani jediné slovo. Cesta jim ubíhala velmi pomalu, ale nakonec se dočkali. Blížili se k Petrovicím. Tam vystoupili a oddechli si z plných plic, protože věděli, že teď jsou už zachráněni.

Z nádraží šli na lesní cestu a tam už to znali. Vyšli po lesní cestě nahoru do kopce. Přitom si všimnuli, že dům naproti je na prodej. Filip pohledal v kapse obálku s informacemi o jejich domu s klíči. Zašmátral v kapse a našel jí. Vytáhnul z obálky klíče. Na svazku visely dva klíče. Filip vyzkoušel nejprve jeden, ale ten do zámku nepasoval, proto vyzkoušel ještě druhý a tím již odemknul.

Otevřel dveře a uviděli před sebou prostornou síň. Oba si sednuli na židličky, které hned u vchodu stály a vyzuli. Viděli připravené papuče. Poznali si, které jsou jejich a obuli si je. Měli je tam nachystané i rodiče. Filip s Janou se divili, jak tatínek všechno hezky připravil, že myslel doopravdy na všechno. Ze síně vešli dveřmi vpravo a uviděli hezkou kuchyň. Pokračovali ve svém objevování nového domova, vešli do meších dvířek v kuchyni nalevo a uviděli místnost, která má sloužit jako spižárna. Vyšli z ní zase ven a vešli dalšími dveřmi, naproti vstupu do kuchyně. Vešli do jídelny. Uprostřed místnosti uviděli stát velký jídelní stůl se spoustou židlí. Vešli do dveří umístěných uprostřed levé stěny. Rozevřel se před nimi velký obývací pokoj s televizí videem a velkou pohodlnou pohovkou, na kterou se by se jistě vešlo i patnáct lidí. Z obývacího pokoje vstoupili dveřmi nalevo do koupelny, tam se zase divili, jak krásnou ji nechal jejich tatínek udělat. Vodovod a sprchu, měli vyrobenou ze zlata. Kachličky, kterými byla cela okachličkována byly alespoň pozlacené. Z koupelny vyšli zase ven a šli do dveří naproti. Uviděli menší síňku a pokračovali v prohlídce vstupem do dveří vpravo.

Vystoupali po schodech do prvního patra. Na dveřích před sebou uviděli nápis: Pracovna rodičů, do těchhle dveří nevstoupili. Na dveřích vpravo, uviděli nápis: Část Filipa a Jany. Do těch dveří vstoupili. Uviděli prostorný pokoj se spoustou nábytku a počítačem. Filipovi se nad tím vybavením až točila hlava. Přesli celý pokoj a vstoupili do posledních dveří, na kterých uviděli nápis pokoj Jany. Otevřeli je a Jana uviděla svůj pokoj. Oba si sednuli na postel, kterou měla Jana, stejně jako Filip ve svém pokoji. Museli se na chvíli vzpamatovat, protože ten přepych v tom domě je úplně zarazil. I všechny dveře měly kliky dělané ze zlata. Filip s Janou se

ocitli v úplně jiném světě, než na jaký byli doposud zvyklí. Ten přepych a komfort jim vzal všechna slova. Ještě hodně dlouhou dobu tam seděli neschopně promluvit jediné slovo.

Pak vstali a sešli pomalu po schodech do přízemí a šli do obývacího pokoje. Filip vytáhnul svůj mobilní telefon a zavolal na Svátovo číslo.

V telefonu se ozval tradiční Svátův pozdrav a Filip se mu hned začal svěřovat se svými dojmy: „Svátó, je toho hodně co se za ten dnešní den stačilo udát. Den začal tak, že k nám přišla Nela, to je naše nejlepší kamarádka a já jsem ji řekl všechno o nás. Načež Nela řekla, že jde zavolat na Policii a že nás udá. Naštěstí už přicházela Dorotka s Janou a to jsme zjistili, že Dorotka o všem ví. Dorotka našťestí zadržela Nelu, ale my jsme museli utéct.“ „Kam jste utekli?“ divil se Svátá. „Utekli jsme do Petrovic, protože ten dům, který jsme tak filmoval, ten je náš. To jsme zjistili, jak jsme přijeli z Řecká. Podívali jsme se do schránky a tam jsme uviděli, že tatínek, ještě před tím než se to všechno stalo, tak ten dům koupil. My jsme chtěli původně zůstat na Zákoutí a tobě nic neříkat, abys nás měl pořád u sebe, jenomže se to tak zvrtilo s tou Nelou, takže jsme sem museli bohužel utéct a do města se nemůžeme hned tak vrátit. Musíme tady zůstat. Ted' ti řeknu, že jsme se nestačili divit, jak je ten dům vevnitř krásný. My jsme nemohli uvěřit vlastním očím, jak jsme tady přišli. Celá koupelna je ze zlata a také všechny kliky. A představ si. Já i Jana máme každý svůj jeden pokoj s postelí a nad postelí je střešní okno, takže se v noci můžeme dívat rovnou na nebe.“ „V tom, že bydlíte?“ divil se Svátá. „Svátó, kdy bys mohl za námi přijet?“ „Tak třeba pozítří?“ „Tak dobře už se na tebe moc těšíme, až ti to tu ukážeme. Mezitím budeme přemýšlet jak to udělat, abychom tě neztratili a mohl jsi být tady s námi. Ty taky přemýšlej. Jak přijedeš, tak nám řekneš na co jsi přišel.“ „Tak už se těším až vás zase uvidím.“ rozloučil se Svátá a zavěsil.

Filip ještě zavolal Dorotce, aby se jí zeptal, jak dopadla s Nelou. Jak Filip zavěsil hned se jej Jana zvědavě ptala: „Tak co ti říkala Dorotka?“ „Dorotka mi říkala, že se jí podařilo přesvědčit Nelu, aby na policii nevolala, alespoň prozatím. Jsme na nějaký čas zachráněni Jano.“ „To jsem si oddechla.“ zajásala Jana.

Potom vzal Filip všechna zavazadla a šel je odnést do jejich pokojů. Jana šla za ním. Lehnuli si na své postele, aby vyzkoušeli jaké jsou. Leželo se jim na nich výborně. Protože již poledne minulo, dostali již velký hlad. Jana šla za Filipem: „Filipe, měli

bychom zajít nakoupit a uvařit si oběd.“ „Blázníš Jano?Dneska si zajdeme do restaurace.“rozhodnul Filip.

Z domu sešli jako obvykle po lesní cestě dolů.Šli směrem k parkovišti,protože tušili,že tam někde se bude nacházet restaurace.tušili správně.Po chvilce jednu skutečně našli.Vešli dovnitř a uviděli,že je hezká.Naobědvali se v ní.Filip nešetřil penězi a snědli toho v ní doopravdy hodně.Z restaurace se vrátili zpět domů.

Lehnuli se na své postele a za chvilku usnuli.Spali až do pozdního odpoledne.To si Filip zapnul počítač a zkoušel jej,jaký bude.Byl o moc rychlejší,než ten,který si pořídili na začátku.Měl dokonce i skener s tiskárnou.Filipovi se moc líbil.Za Filipem přišla Jana: „Musíme zajít nakoupit něco k večeři a ke snídani,protože na tu snad chodit nebudeme.Mi se ani nechce.Ta restaurace je přece jenom dost daleko.“Filip souhlasil s Janou,ale uvažoval: „Kde tady je obchod s potravinami?“ „Je tady blízko.Já jsem ho viděla.Zavedu tě k němu.“

Jana zavedla Filipa k nádraží a tam Filip konečně uviděl obchod: „Vypadá skoro úplně jako ten náš na Zákoutí.“divil se Filip.Nakoupili si v něm všechno potřebné a vrátili se zase zpět do nového domova.Sklidili nákup do ledničky a šli zase do svých pokojů.Jana si přisedla k Filipovi a zkoušela s ním nový počítač.

Večer šla Jana do přízemí nachystat večeři.Snědli si ji v obývacím pokoji u televize.Protože se už začínalo stmívat chtěla Jana rožnout světlo,ale překvapily jí zvláštní vypínače.At' zkoušela jak chtěla nepodařilo se jí rožnout světlo,jak byla doposud zvyklá.Filip se také podíval na divný vypínač.Omylem se ho ve středu dotknul a světlo se pomalu rozsvítilo.Tu Filip pochopil: „Jsme to my ale Jano hlupáci.To jsou dotykové vypínače.Viděli jsme je už hodně krát v obchodě,ale teď nás to nenapadlo.“ „Jo,teď mě také už napadá,že jsme je viděli v elektru a ještě jsme se rodičů ptali k čemu jsou.Tak už to víme.“sednuli si na pohovku a pustili si televizi.Dívali se na svoji obvyklou telenovelu.

Po ní vyzkoušeli novou koupelnu a okopali se v ní.Pak šli do prvního patra do svých pokojů a lehnuli si do postelí.Ještě před tím si otevřeli střešní okna.Usínali velmi dobře.Ukolébávala je zvlášť vůně lesa,za chvilku oba spali.

Ráno spali hodně dlouho.Vzbudili se až před polednem.V kuchyni se nasnídali a potom uvažovali co dělat.Filip navrhnul: „Pojďme si sednout k počítači a zkuset co umí.“Celé dopoledne si hráli s počítačem.Na oběd si zašli do nedaleké restaurace.

Cestou domů se Jana zeptala Filipa: „Tak co už jsi na něco ohledně Svátí přišel?“ „Prozatím ne,ale vlastně jo už to mám.Přišel jsme na to.“ „Přece ten dům vedle nás je na prodej a tam může Svát'a bydlet.My mu ho koupím,jenomže on o tom musí bohužel vědět,protože nám by ten dům určitě neprodali.“ „To je výborný nápad Filipe.“zaradovala se Jana,ale pak ji napadnula ještě jedna věc: „Filipe,ale jak to uděláme se Svát'ovou práci.Jeho práce je ve městě.“ „S tím si Jano nedělej vrásky.To je to nejmenší.Bude pracovat prostě pro nás a my mu budeme dávat peníze,protože to co máme trezoru rozhodně nikdy sami neutratíme.“ „Ty jsi Filipe génius.“jásala Jana.To už docházeli ke svému domovu.

Odpoledne strávili jako ostatní dny,nejdříve se prospali,pak učili na počítači a večer se navečeřeli,podívali na televizi a šli spát.

Ráno je vzbudilo zvonění.Filip šel udiveně otevřít a před dveřmi nestál nikdo jiný než Svát'a.Filip ho pozval dovnitř a provedl jej celým bytem.Svát'u rovněž to bohatství překvapilo,stejně jako Filipa a Janu. která už vstala a šla do přízemí přivítat Svát'u.Společně si prohlídnuli první patro,kde měli Filip a Jana své pokoje.Jana zavedla Svát'u do jídelny a připravila mu s Filipem snídani.Při ní se Svát'a na všechno ptal: „Proč jste o sobě té vaší kamarádce říkali? Vždyť jste o sobě skoro nikomu nic neřekli a teď jste udělali takovou hloupost.“ „Protože Nelu jsme do té doby měli za naší nejlepší kamarádku.Nakonec se jako naše nejlepší kamarádka ukázala Dorotka, která ačkoli o všem věděla,nikomu to neřekla a ani nám nedala vědět,že to ví.Nelu se jí nakonec podařilo zastavit,takže na policii nevolala,což je naše největší štěstí.“ „Proč jste mi hned nezavolali?“divil se Svát'a a Filip pokračoval ve vysvětlování: „Hned nás to nenapadlo a měli jsme veliký strach,protože to jsme ještě nevěděli,že Nela nás neudala a mysleli jsme,že ve vlaku nás nikdo hledat nebude.“ „Víš Svát'o,že jsme už přišlo na to jak můžeš žít blízko nás?“ „Ne.“odpověděl Janě překvapený. „Už jsme to s Filipem vymysleli.Ten dům naproti nás je na prodej,tak se Filip rozhodnul,že ho koupí a ty v něm budeš žít.V práci dáš co nejdříve výpověď a mu ty budeme dávat tolik peněz kolik jsi dostával tam.“ „To od vás nemohu přijmout.To je příliš moc.“ „Není,protože moc dobře už víme,že jeden druhého moc potřebujeme.Ty potřebuješ nás a my tebe.“ „To si musím ještě pořádně rozmyslet,jak od vás ten dar mohu přijmout.“ „Nepřemýšlej a hned zavoláme tam,kde ten dům prodávají a hned ho koupíme.Chtěli by jsme to udělat,tak abys o tom předem nevěděl,jenomže to bohužel nejde.Musíš si to zařídít sám.My ti dáme peníze,kolik ten dům stojí.“ „To tam mám volat

vážně hned.“ „Jo hned.“řekl rezolutně Filip.Po snídani se přesunuli do obývacího pokoje a Filip přinesl Svát'ovi mobil.

Šel se podívat ke dveřím na číslo,vytůkal jej a dal mobil Svát'ovi k uchu a jemu nezbyvalo nic jiného,než dar od Filipa a Jany přijmout.Jenomže se Svát'a dozvěděl,že ten dům je prodaný a tu ceduli zapomněli dát pryč.Svát'a se zeptal,komu jej prodali a zjistil velmi překvapující věc.Ten dům koupil také tatínek Filipa a Jany.Oblékli si teplejší oblečení,protože venku již začínal podzim a ochladilo se.Podívali se na dveře a uviděli na nich nápis: „Dům služebnictva.“Všichni upadli do úžasu.Filipův tatínek myslel skutečně na všechno.Vrátili se zpět do domu a rozhodli se,že by se asi měli podívat do pokoje jejich rodičů,aby zjistili,jaké další překvapení jim tam jejich tatínek připravil.Vyšli po schodech do prvního patra a vstoupili do těch dveří,kam nechtěli jít.Uviděli velmi prostornou pracovnu s psacím stolem v rohu naproti dveřím.Filip se podíval do všech šuplíků a žádné další překvapení,mimo oznámení z pracovního úřadu o služebných,ne našel.V dolním rohu oznámení našel číslo,na které se mělo zavolat.Vytočil jej opět na mobilním telefonu a dal ho Svát'ovi k uchu.Jak položil telefon,hned ho zasypal Filip otázkou: „Tak co jsi Svát'o zjistil?“ „V pondělí sem přijede kuchařka,pradlena,osobní služebná a uklízečka.“ „Tolik lidí?“divila se Jana. „To jsem nikdy nečekala,že my budeme mít služebné a uklízečky.To je teda veliké překvapení.To jsem nikdy nečekala.Ten tatínek myslel doslova na všechno.“ „Vy se teda máte.Vy si teď budete žít.O tom jsem také vždycky snil.“ „Však ty si toho budeš také užívat.Bohužel budeš muset,i když nás to oba velice mrzí,v domě pro služebnictvo,protože v tomto domě už není žádný volný pokoj pro tebe.Jinak si budeš moct užívat všeho bohatství s námi.“ujistil Svát'u Filip. „Nemusíš se mi omlouvat Filipe,já jsem řekl,že jsem po takovém bohatství toužil,ne že po něm toužím ještě.Já jsem už zjistil,že jsou v životě cennější věci než zlato a peníze.Proto mi úplně stačí dům pro služebnictvo.“ „Tak dobře Svát'o.“zareagoval Filip.Potom se vrátili zpět do přízemí do obývacího pokoje.

„Tak od pondělí se začnete mít dobře a začnete žít život boháčů.Jenom vás nenapadla jedna věc.“ „Jaká?“tázal se hned Filip. „To,že to služebnictvo,vás může udat.“ „To neudělají.Oni budou rádi,že mají práci a peníze a nebudou se starat o to po čem jim nic není.“nevěřil Filip. „No jak myslíte.“ „My jim teda hned všechno na začátku vyložíme.“napadlo Filipa. „Co budete teď dělat?“zeptal se Svát'a. „My nevíme,ale asi se půjdeme učit pracovat na počítači.A co

budeš dělat ty Svát'o?"odpověděla Jana. „Já,já ani ještě vlastně nevím.Právě o tom uvažuju.“ „Tak tady dneska zůstaň a prohlídni si svůj nový dům a chtěli bychom tě ještě o něco poprosit.řekl Filip. „O co?“ „Jestli bys nám nemohl od nás z domů dovézt trezor s penězi,protože on je moc těžký a my jsme ho do vlaku nezabrali.“ „Já vám ho přivezu ještě dneska.Hned odjedu a zítra ráno jsem zase zpět tady.“ „Nechceš si raději dneska odpočinout a jet až zítra.“obávala se Jana. „Já to zvládnu.Při tom pouvažuju o vaší nabídce.“řekl Svát'a a měl se k odchodu,Filip ho zadržel: „Zůstaň tady s námi ještě chvílku.Nemusíš hned odcházet Svát'o.Pojď k nám a buď s námi nahoře u počítače.“ „Já už chci jet,protože nejlépe se mi takové dlouhé trasy jezdí ráno.“ „Zůstaň s námi.“naléhal Filip: „Jeď až odpoledne pojď si to tady s námi prohlídnout.“ „Ne já už doopravdy musím jet.Rád bych tady s vámi zůstal.ale nejde to.“ „Tak jeď.“řekl Filip.Všichni se rozloučili a Svát'a odjel.Ještě ho venku pozorovali,než jim úplně zmizelo jeho auto z očí.

Vrátili se zase zpět domů a udělali,jak se rozhodli.Šli si sednout k počítači a učit se novým věcem.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Před polednem Jana navrhla: „Filipe,dneska už nepůjdeme do restaurace jo?Já chci uvařit oběd tady a nikam se mi už nechce chodit.“ „Vážně Jano?Vždyť jsme bohatí a tohle je věc chudých lidí.“ „No a?“opáčila Jana: „Jenomže doma si můžeme udělat přesně na co máme chuť a to v restauraci nejde.Doma je jídlo navíc o moc lepší než z restaurace.“ „Tak jo Jano.Dneska si vyjíměčně uvaříme jídlo sami.“ „To jsem ráda,že se mi tě podařilo přemluvit.“řekla radostně Jana. „Však už si mockrát vařit sami nebudeme.V pondělí přijde kuchařka a ta nám bude vařit,takže se už o nic takového starat nebudeme.Uvědomuješ si,jak je to krásné.Od pondělí se už nebudeme muset starat o to co máme nakoupit a uvařit,ani o nic jiného.Uklízet nebudeme muset,ani prát či jiné věci,ktelé jsme doposud museli dělat.To je prostě nádhra.“ „Já se už na to také moc těším.Do této chvíle jsme to vídávali jenom v seriálech,třeba zrovna v Esmeraldě a jiných,ktelé jsme dosud viděli a již brzy se to stane pro nás realitou,ktelou budeme moct žít.Ráno,když vstaneme,tak už budeme mít snídani nachystanou a nebudeme si ji muset chystat sami.Sami už nebudeme dělat naprosto nic,jenom se bavit a bavit.To bude život o všechno se budou starat ostatní.“těšila se Jana. „To bude život.Všichni nám ho budou závidět.Tak si Jano ještě uvař,at' máš potom na co vzpomínat,jak jsme žili předtím.Všichni se o nás postarají.To bude nádherný život.“řekl Filip.

Sešli po schodech do přízemí a začali společně vařit. Jana jako obvykle vařila a Filip ji podával a sklízel všechny potřebné věci. Do dvou hodin uvařili oběd. Snědli si jej v kuchyni a hned umyli nádherné pozlacené nádoby a zlaté přístroje. Filip se podíval, cože je to za přístroj vedle kamen a zjistil, že k svému překvapení, že je to myčka. Ihned to ukázal Janě. Tu už to ani nepřekvapilo, protože si za posledních dnů musela společně s Filipem přivyknout tolika novotám, že jí myčka už nepřekvapila.

Po obědě se ve svých pokojích prospali do pozdního odpoledne.

Večer si vybalili věci, které si při útěku vzali ze Zákoutí, protože to ještě neučinili. Všechny si je pečlivě uložili do skříně. Nakonec Filip udělal pořádek s notebookem, přehrál do počítače jejich diář a zaznamenal do něj věci, které se udaly za dobu od jejich útěku ze Zákoutí. To už se přiblížila doba, kdy se vysílal jejich oblíbený seriál a proto se navečeřeli.

Před spaním se ještě umyli a v posteli za chvíli oba zmoženi dojmy toho dne usnuli.

Ráno je vzbudilo zazvonění zvonku u dveří. Oba rychle vyskočili z postele a šli ke dveřím, protože věděli, že to přijel jejich Svát'a. Před dveřmi skutečně stál Svát'a a držel v rukou trezor Filipa a Jany. Když otevřeli, zeptal se jich: „Kam ho mám položit?“ „Třeba ho polož sem.“ Řekl Filip a ukázal na místo v síni. Když se Svát'a přezul do papučí vešel dovnitř. Jana začala uvažovat: „Kam ten trezor dáme?“ Filip hned přispěchal s návrhem: „Dejme ho třeba do mého pokoje. Tam bude nejlépe umístěný.“ „A proč by se nemohl dát do mého pokoje.“ přela se Jana. „A proč prosím tě Jano. Zůstane u mě. Rozhodnul jsem.“ „Ale já ho chci mít ve svém pokoji.“ „Ne to se nestane. Dám si ho pokoje k sobě já. Už jsem tak rozhodnul a ty na tom nic nezměníš.“ Jana chtěla v přehadování pokračovat, ale Svát'a je přerušil: „To se budete pořád přehadovat a mně se ani nezeptáte jakou jsem měl cestu.“ Filip s Janou se zastyděli a zeptali se Svát'i: „Tak jakou jsi měl cestu. Povídej.“ „Cestu jsem měl hezkou. V autě mám ještě vaše další věci, které jste si nestihli sebou při útěku vzít. Vzal jsem sebou hlavně oblečení, ale i jiné vaše věci. Jenom váš počítač jsem už nezabral a když jste říkali, že tady také jeden máte, tak jsem ho tam nechal, jinak jsem vzal všechno sebou.“ „To jsi hodný Svát'o.“ poděkovala Jana a zároveň Filipovi navrhla: „Co říkáš Filipe, tomu, že bychom ten náš starý počítač darovali Dorotce, když nás zachránila. Tak bychom ji ho dali za odměnu.“ „To je dobrý nápad. Stejně ho už nikdy potřebovat nebudeme, když se tam už

nevrátíme.Hned ji zavoláme a řekneme ji,o tom.Svát' o nechal jsi klíče v zámku,jak byly.“ „Jo nechal,aby si tam mohla jít domovnice.“ „Tak to je dobře.“řeknul Filip a šel zavolat Dorotce.

„Ahoj Dorotko.“pozdravil ji. „To jsi ty Filipe.“zněl překvapeně hlas v telefonu. „Jo to jsem já.“ „Jestli chceš vědět,jak to vypadá prozatím s Nelou,tak ještě na Policii nevolala a ani se to nechystá udělat,konečně nezná ani váš úkryt,kde teď žijete.“ „Kdybych se to dalo vypovídat,co se za těch posledních pár dnů stalo.Raději ti nebudu říkat v jakém přepychu tady žijeme,aby ti to potom nebylo líto.“ „To mi klidně řekni.Mi to líto nebude.“ „To ti raději někdy ukážu,až tě tady pozveme.Potom budeš koukat.Nás to také velmi moc překvapilo co stihnul náš tatínek zařídit,ještě před tím než umřel,ale co.řeknu ti,proč jsem ti volal.Běž k nám do bytu a vezmi si ten náš počítač.My se tam už stejně nikdy nevrátíme a tady máme nový a lepší.“ „Ty mi chceš dát počítač.Ty jsi moc hodný Filipe.“zněl do telefonu radostný hlas Dorotky: „To jste mi udělali moc velikou radost.“ „To nestojí za to.Jenom mě zajímá ještě jedna věc“ „Co?“ „Jak a kdy jsi zjistila o nás pravdu.“ „To je jednoduché.Zjistila jsem to,jak jste mě nechali u počítače samotnou,tak,jsem si chtěla spustit program,který jste mi dovolili,jenomže jsem omylem klepla na jiný obrázek a přede mnou se otevřel váš diář a začetla jsem se do něj.Potom jsem se zamknula,abych ho stihla ukončit a vy abyste nic nezjistili.Já jsem vám původně nechtěla vůbec nic říkat.Vy jste neměli vědět,že jsem to zjistila.To mělo zůstat jako tajemství,když jste to o sobě nechtěli nikomu říkat.Ale nechápu,proč jste to řekl Nele,když mi jste nic neříkali,protože jste mi nevěřili?“ „Protože jí jsme,po Svát'ovi jako jediné věřili a takhle nás zklamala,zato ty jsi nás velmi mile překvapila,že jsi nikomu,ani nám nic neřekla.Však sis i tím zasloužila odměnu,počítač.“ „Doufám,že mě k sobě pozvete brzy.“ „Jenom co se tady zabydlíme a zvykneme si na to tady,tak tě hned k nám pozveme.“ „To jsem ráda.Už se moc na to těším.“ „Tak a teď už běž k nám do bytu,klíč jsme nechali ve dveřích a snes si k sobě ten počítač a hezky si ho užij.“ „Tak vám ještě jednou moc děkuji.Udělali jste mi velikou radost.Ahoj.“rozloučila se Dorotka a ani nečekala než se Filip rozloučí i s ní a zavěsila,Filip své rozloučení: „Ahoj Dorotko.“již řekl do prázdna.

Jana se hned zvědavě ptala: „Tak co Filipe,líbil se Dorotce ten tvůj dárek.“ „Moc se jí líbil.Měla z něho velikou radost.Hned si pro něj šla.Představ si,že Dorotka o nás věděla už hodně dlouho,od té doby co se zamkla v pokoji.To si právě přečetla náš deník.“ „To je

už dost dlouho.Ta Dorotka je hodná a já jsem se s ní ani na začátku nechtěla kamarádit.Vůbec si to nezasloužila.“ „Však jí to můžeš říct.Já jsem jí tady pozval.řekl jsem jí,že až se tady zabydlíme,tak jí tu pozveme.“ „To je dobře.Už se na ní moc těším.Za takové dva týdny bychom pro ní mohli poslat Svát'u,aby jí k nám na pár dnů přivezl.Můžeš Svát'o?“ „Jo můžu.Klidně mi řekněte,kdy a kam chcete zavést a já vás tam zavezu.Budu u vás jako řidič.“ „Dal už jsi tu výpověď?“ptal se zvědavě Filip. „Už jsem jí podal.Do několikati dnu bude vyřízená.Proto pojedu příští týden,asi ve středu do města.“ „My pojedeme s tebou.“navrhla Jana. „Proč?“divil se Svát'a. „Protože jsem se rozhodla,že ti koupíme,jako našemu řidič krásné nové auto.“ „Vy mě teda zahrnujete dary,ale mi stačí to moje.Já jsem už s ním projezdil,že ho nedokážu prodat.“ „Kdo tady mluví o prodávání.To staré auto si klidně nechej,ale koupíme ti navíc ještě jedno nové auto.V tom starém si můžeš jezdit sám a s námi budeš jezdit v novém autě.“ „To musím?“zeptal se Svát'a Jany. „Jo musíš.Už jsem se rozhodla.Když tady je všechno nové,tak i auto,ať vypadá,podle toho,že jsme bohatí.“ „No tak jo.Ve středu koupíme ve městě nové auto,když po něm tak moc toužíte,tak ho s vámi půjdu koupit.“ „To je rozumná řeč,Svát'o.“pochvalovala si Jana. „Už se na nové auto moc těším.Určitě koupíme to nejmodernější co tam uvidíme,že Filipe?“ „No,jo koupíme.“řekl po chvilce váhání. „Ať máme pěkné moderní auto.“zakončil Filip rozhovor.Potom vzal Filip trezor a odnesl si ho k sobě do pokoje.Svát'a se Filipa zeptal: „Je ten nový dům otevřený?“ „Tak to nevím.Klíče od něj jsem nikde neviděl.Třeba jsou v pracovně.“odpověděl mu Filip a šel se do pracovny podívat a na stole je našel.Dal je Svát'ovi a ten se rozloučil a šel se do nového domu podívat.

Filip s Janou osaměli.Filip zapnul počítač a Jana mu ukazovala,co se na něm podle příruček naučila.Za chvilku zazvonil u dveří zase Svát'a.Filip mu šel otevřít a pozval ho dál.Hned se ho zeptal: „Tak co líbí se ti ten dům?“ „Jo,je moc hezký.Našel jsem si v něm už i pokoj,kde budu bydlet.“ „To je dobře.Doufám,že se v něm brzy zabydlíš.“ „Jemine,já jsem si doma nechal všechno oblečení.Musím ještě jednou jet zpět domů.“ „My ti klidně koupíme nové.“ „Já nové oblečení nepotřebuji.Mi stačí to co mám.Vy jste si ještě nevzali to vaše oblečení z auta.Vemte si ho a já si zajedu domů,pro svoje oblečení.“ „Takže se zase uvidíme až zítra?“ „Jiná možnost tady není.Musím odjet do města.Pojď si Filipe,pro to oblečení.“Filip si na sebe vzal teplejší kabát a šel ke Svát'ovu autu pro oblečení.Musel jít vícekrát,protože nezabral všechny věci

najednou.Když šel naposledy,doprovodil ho Svát'a ke dveřím a tam se s ním rozloučil.Potom Svát'a odjel.

Filip vynesl všechno oblečení k ním do pokoje a uložil jej do skříně. Jana se ho hned vyptávala: „Filipe,co říkal Svát'a?“ „Líbil se mu dům.“ „A kde je teď?“ „Musel si jet do města pro oblečení.“ „Proč?“ „Protože si ho sebou zapomněl vzít a měl oblečení jenom na sobě.Jinak všechno oblečení nechal doma.“ „To je škoda.To ho zase uvidíme až zítra?“ptala se zklamaně Jana. „Jo uvidíme ho zase znovu až zítra,ale potom už snad do středy nikam nepojede.“zakončil Filip a sednul si k Janě k počítači.

Před polednem šli do kuchyně a uvařili si oběd.Naobědvali se v kuchyni a po obědě dali do myčky nádobí,jenomže nevěděli jak.Jana tvrdila: „Nádobí musíme do myčky dát bez zbytku jídel.“ale Filip tvrdil pravý opak: „Myčka je tu od toho,aby podobné věci odpadly.“ „Filipe,já si myslím,že to co ty říkáš je hloupost.Já to nádobí očistím a ty ho do myčky nastrkáš.“ „Když chceš.“řekl Filip a počkal než Jana nádobí očistí.Při tom se na ní díval pohledem,že si myslí jak je Jana hloupá,když to všechno chce dělat.Jana si toho nevšímala a všechno nádobí od zbytků očistila.Když Jana svoji práci dokončil,dal Filip všechno nádobí dovnitř myčky a spustil ji.

Pak si šli oba do svých pokojů zdřímnout.Vzbudili se kolem tří hodin odpoledne.Když se ve dveřích objevila Jana navrhnul ji: „Co říkáš Jano,že bychom se šli projít a trochu poznali okolí?Vůbec to tady ještě neznáme.“ „Mi se moc na nějaké procházky chodit nechce.Já bych zůstala doma a hrála si s počítačem.“ „Pojďme na procházku.Na hraní si na počítači je ještě času dost.“ „Tak dobře Filipe,půjdeme se projít na procházku.Když chceš.“nechala se nakonec přemluvit Jana.Převlékli se a šli ven.

Sešli po lesní cestě dolů.Šli kolem kopce po silnici.Když obešli čtvrtiny kopce,vyšli po svahu nalevo nahoru,protože tušili,že tím místem se budou naskýtat hezké procházky.Tentokráte nešli daleko,protože se brzy začínalo stmívat,brzy se začali vracet.

Domů došli před šestou hodinou.Udělal si večeri a v kuchyni si ji snědli.Po večeri hned umyli nádobí,protože nechtěli nechávat tak krásné nádobí neumyté delší dobu.Když nádobí uklidili,tak si sednuli k televizi a zůstali u ní až do konce zpráv,kdy se oba umyli a šli rychle spát.

Ráno je vzbudilo,jak si za poslední dny zvykli zazvonění.Před dveřmi nestál nikdo jiný než Svát'a.Filip ho zase pozval dál a hned v úvodu se ho zeptal: „Tak už máš sebou oblečení,aby ses mohl tady zabydlet?“ „Už mám všechno potřebné

sebou.“ „Jak ses měl od včerejška dopoledne,kdy jsme se naposledy viděli?“ „Měl jsem se normálně.Jel jsem domů a jak jsem dojel,tak jsem se maličko najedl a nachystal jsem si věci, které jsem si měl vzít sebou a pak jsem odpočíval do večera,abych mohl hned brzy ráno jet zase za vámi.“Konec věty slyšela i Jana a zeptala se ho: „Proč jsi vstával tak brzy?To jsi nemusel.Mohl ses kvůli nám klidně vyspat do sytosti.“ „To já jsem raději vstal už brzy,abych měl rychle cestu za sebou.Však teď už budu vždycky spát do sytosti.“ „Nechceš se s námi nasnídat?“pozvala Jana Svát’u dál,protože stále všichni stáli v síni.Svát’a pozvání přijal.Vysvléknul si kabát a vešel do koupelny dveřmi v síni nalevo,aby si umyl ruce.Z koupelny šel dveřmi rovnou do obývacího pokoje.

Filip s Janou nachystali snídani a zavolali na Svát’u: „Svát’o pojď.Snídaně je už nachystaná.“Svát’a vstal a šel za Filipem a Janou do kuchyně.Při snídani se jich zeptal: „Proč jíte v kuchyni,když vedle máte takovou nádhernou jídelnu.To si nepamatujete,že skoro v každém seriálu to tak je?“ „Máš pravdu Svát’o.To nás nenapadlo,že v kuchyni majitelé nikdy nejedí.To se od zítřka,kdy přijde služebnictvo polepšíme a budeme jíst v jídelně.“řekl Filip a Jana dodala:Jenomže ta jídelna je tak prázdná,že když tam budeme jíst sami,tak si ní budeme připadat ztraceni a bude nám připomínat,jak by se nám v ní jedlo s rodiči.To bychom se v ní cítili hned lépe.“ „Ale se služebnictvem jíst nemůžeme.Musíme si zvyknout na tu prostornou jídelnu.“odporoval Filip. „To určitě,protože služebné si musíte držet trochu od těla.Nemůžete s nimi jíst.“potvrdil Svát’a.Po snídani se Filip s Janou rozhodli,že se půjdou podívat ke kostelíku,kdy začíná mše svatá,zeptali se Sváti: „My se teď půjdeme podívat ke kostelu,kdy tam je mše svatá.Půjdeš s námi.“ „Je mi to moc líto,že vás musím zklamat,ale já jsem nevěřící a do kostela nechodím.“ „Cože?“zaznělo jednohlasně z Filipových a Janiných úst,bylo znát,že je to velmi překvapilo,ale vzápětí si uvědomili,že Svát’a za to asi nemůže a neměli by ho proto odsuzovat.Filip řekl: „Tak dobře my půjdeme sami.Ty jestli chceš,tak se běž projít do okolí.Jinak zůstaň doma jestli chceš,až přijdeme z kostela,tak na tebe zazvoníme.“Když dořekli tu větu,uslyšeli kostelní zvon,jak se krásně nese krajinou a Filip na to reagoval: „Máme ještě půlhodiny do mše čas.To je dobře.To se akorát stihneme včas připravit na mši.“Mezitím dosnídali.Rozloučili se se Svát’ou a oblékli se svátečně na mši.

Deset minut před začátkem mše vyšli s domů.Šli do kopce nahoru ke kostelu.Dovnitř vešli přesně včas,když vcházel

kněz.Postavili se k volným židlím a počkali než si budou moci sednout.Mši měl velmi mladý kněz.Filip s Janou poslouchali z celé mše zvlášť kázání,ale na mši dávali pozor i jinak.Na konci mše kněz oznamoval různé oznámení z farnosti,těm Filip s Janou nikdy nevěnovali moc velkou pozornost,ale tentokrát je mezi nimi zaujala nabídka na zájezd do Medugorje⁷. Kněz říkal,že je velmi dobré na ten čtrnáctidenní zájezd jet.

Cestou z kostela se Filip s Janou bavili jenom o zájezdu. „Co říkáš Jano,pojedeme na ten zájezd?“ „Není to špatný nápad.Do kdy se musíme rozhodnout a přihlásit?“ „Kněz říkal,že do středy přijímají ještě přihlášky.Já si myslím,že bychom se měli rozhodnout na ten zájezd rozhodně jet.“ „Já si taky myslím,že na něj pojedeme.“souhlasila Jana.Jejich rozhovor přerušil příchod domů.

Hned si udělali oběd,Když měli uvařeno,poslala Jana Filipa pro Svát'u,ten přišel a společně se naobědvali.Po obědě si Filip s Janou zdřímuli.Ještě předtím však umyli nádobí.Když se odpoledne vzbudili šli k počítači a do večera si s ním hráli.Večer se navečeřeli a po zprávách šli spát.

⁷ Medugorje,nebo také Medžugorije je poutní místo,kde se zjevuje panna Maria.

20. Nový život

Ráno vstali Filip s Janou velmi brzy, aby se stihli připravit na příchod služebnictva. Se snídání čekali až přijde kuchařka, aby jim ho udělala. Oba seděli v obývacím pokoji, celí nervózní jak mají nové obyvatele domu uvítat. Zazvonil zvonek, oba už čekali, že to je služebnictvo, napětí se v nich vystupňovalo, jenomže před dveřmi uviděli stát Svát'u. „Ahoj Svát'o.“ uvítali ho oba překvapeně. „Proč jste překvapení, že jdu?“ divil se Svát'a a Filip mu odpověděl: „My jsme čekali služebnictvo.“ „Právě proto k vám jdu, abyste na to nebyli sami.“ „Tak to je dobře, protože my jsme nevěděli pořádně jak ho máme uvítat.“ „Uvidíte, že to společně zvládneme velmi dobře.“ uklidnil je Svát'a. Filip s Janou ho zavedli do obývacího pokoje a společně vyčkávali. Stále však nikdo nezvonil a všichni si už začínali myslet, že služebnictvo už nepřijde. Filip už dokonce navrhnul Janě: „Jano, já už mám hlad. Zajdeme si do obchodu nakoupit a snídání si uděláme sami, protože to už je hodně dlouho co nikdo nejde. Oni asi dneska už nepřijdou.“ „Počkejme ještě chvíli, možná že přijdou.“ řekla Jana a měla pravdu. Když už Filip nechtěl čekat a řekl: „Tak půjdeme. Já už na ně čekat nebudu.“, tak v tu chvíli se ozvalo zazvonění.

Všichni šli ke dveřím a před nimi stály tři postarší dámy. Filip otevřel a jedna z nich se zeptala: „To je pan Bartaš?“ a mířila pohledem na Svát'u. Ten se chystal odpovědět, ale Filip ho předběhnul: „Pojďte dovnitř a všechno vám vysvětlíme.“ Zavedl je do obývacího pokoje a nechal je posadit se na pohovku a dal se do výkladu: „To co vám teď řeknu zůstane jenom mezi námi. To nikomu nesmíte říct, ačkoliv se vám to bude zdát jakkoli absurdní a nemožné nikomu to nesmíte říct. Před chvílí jste se ptali na našeho tatínka. Ten společně s naší maminkou zemřeli ve vlaku, při nehodě druhého července, při tom přišla, také moje sestra“ a ukázal na Janu „Jana o nohu. Zdá se vám divné, že nejsme v dětském domově? To sice divné je, ale nikoli nemožné. Již dva měsíce žijeme sami a daří se nám dobře, takže nikdo nesmí říct, co jsem vám teď řekl, protože my nepotřebujeme rodiče, abychom zvládli žít a rozhodně nechceme do dětského domova. To v žádném případě, takže ať nikoho ani nenapadne, že by volal na policii a oznámil nás, protože my jsme šikovní. Jinak peníze budete dostávat od mně na konci každého měsíce. Ještě vám představím, toho pána, o kterém jste si mysleli, že je to náš otec. Jmenuje se Svatoslav a seznámili jsme se s ním, krátce po

nehodě a velmi nám pomáhá. Původně pracoval jako taxikář, ale tady bude pracovat na své vlastní přání jako řidič. To je vše co jsem vám chtěl teď říct. Ještě mě napadla jedna věc. Bydlet budete v tom domě vedle, ale to už vám určitě řekli, takže to je vše. Ted' vás tam Sváťa zavede a ukáže vám vaše pokoje. Když se tam zabydlíte, tak tady přijďte a můžete začít rovnou pracovat. Nejdříve bych však prosil kuchařku, aby nám udělala snídani, protože už máme doopravdy velký hlad. "dokončil úvodní obsáhlou informací Filip. Potom Sváťa se všemi odešel do domu naproti a Filip s Janou osaměli.

Zeptal se Jany: „Zvládnul jsem to dobře Jano? Co myslíš?“ „Já si myslím, že se to dobře zvládnul.“ potvrdila mu Jana. „Doufám Jano, že tady brzy přijde kuchařka, abychom konečně dostali snídani.“ Museli čekat ještě skoro hodinu než se ve dveřích objevila kuchařka. Filip ji ukázal celou kuchyň a kuchařka musela ještě odejít do obchodu. Filip s Janou pochopili, že si asi snídani měli udělat sami dřív, protože tušili, že se ji hned tak nedočkají a jejich hlad se už velmi zvětšil. Přišel i Sváťa. Filip s Janou ho pozvali dál. Hned začali s vypyáváním: „Tak co? Co říkali na své pokoje?“ „Nic zvláštního neříkali. Uklízečka se ptala, kde má prát prádlo. Tak jsem ji řekl, že v tom druhém domě, protože jsem tam nešel koupelnu zařízenou na praní, tak z toho jsem pochopil, že asi váš tatínek plánoval, že se má prát asi tam.“ „Asi jo, protože ta přepychová koupelna rozhodně není na praní. To by se hned zničila. Kde jenom může být ta kuchařka. Té to trvá a my už máme veliký hlad.“ Za chvíli kuchařka přišla s taškami s nákupem a začala chystat snídani. Za půlhodiny jim ji přinesla do jídelny. Ve Filipovi a Janě jídlo za chvíli zmizelo, takový už měli hlad. Když dojedli to co měli nachystáno zašel Filip do kuchyně a požádal kuchařku ještě o jednu porci. Kuchařka se divila: „Vy toho teda sníte.“, ale ochotně jim nachystala ještě jednu snídani a přinesla jim ji do jídelny.

Po snídani Sváťa odešel k sobě do pokoje a Filip s Janou šli do prvního poschodí také k sobě do pokojů. Jana zůstala u Filipa v pokoji a učili se na počítači. Filip si vzpomněl: „Jano, dneska vychází ABC. Musíme říct Sváťovi, aby tam zavolał, nebo to myslím můžeme i sami. Prostě musíme zavolat do redakce, aby nám ten časopis posílala na jinou adresu, protože to ABC nám stále chodí na Zákoutí a tam je nám k ničemu. Dneska tam ještě zavolám, aby už příští číslo poslali na správnou adresu. Toto číslo si musíme koupit v obchodě.“ „Nezajdeme si ho koupit hned.“ „To můžeme říct služce, ta je tu od toho.“ „To jsem si vlastně neuvědomila, my si musíme ještě zvyknout na spoustu věcí, ale příjemných. Hned jak

přijde naše služka,tak ji to řekneme.“Do poledne si hráli na počítači.Před polednem přišli i ostatní služebné.Filip je uvítal a osobní služce řekl: „Mohla byste mi zajít do obchodu pro časopis ABC?“ „Jak si přejete.“zněla její odpověď.Filip ji teda dal peníze na časopis a ona odešla.Uklízečka začala hned uklízet dům.

Přesně v poledne dostali naservírovaný oběd v jídelně.Divili se jak umí dobře vařit.Když po obědě šla kuchařka pro nádobí Filip ji pochválil: „Umíte dobře vařit.Kde jste se to naučila?“ „Naučila jsem se to od své nebožky maminky a ta od své maminky a tak dále,prostě se to dědí rodově.Ted' mě omluvte.“řekla nakonec a odešla do kuchyně.

Filip s Janou šli po obědě do svých pokojů a prospali se.Když se odpoledne vzbudili,šli do přízemí za osobní služebnou,aby se jí zeptali na časopis.Ta jim ho dala a Filip šel do svého pokoje modelovat.Jana si zase hrála s počítačem a učila se na něm.Filip si vzal prkénko a začal na něm vyřezávat,měl ho u sebe,protože mu ho Svát'a s ostatními věcmi přivezl ze Zákoutí.

Večeře se podávala přesně v šest.Filipa překvapilo,že neměli studenou večeři jako vždycky,ale teplou.Řekl Janě: „Jano,to mě překvapuje,to jsou stále další věci,na které jsme nebyli nikdy zvyklí a musíme si na ně zvyknout,kdoví na kolik dalších věcí narazíme.“ „To uvidíme,ale takový komfort to je teda něco.To si dám líbit.Zítra musíme dát uklízečce naše prádlo na vyprání,protože už ho máme skoro všechno špinavé a teď' mě také napadá,že bychom si měli koupit nějaké nové a drahé prádlo,abychom si žili úplně jako boháči.“ „Máš pravdu Jano,to se nesluší,když jsme tak bohatí,abychom chodili v obyčejných věcech.My musíme chodit ve věcech,kté odpovídají našim poměrům.Ve čtvrtek bychom si mohli jít nakoupit nějaké věci.Určitě tady dál,kam jsme ještě nejeli musí stát někde pořádný obchod s drahým oblečením.“ „Takže už si nemusíme nechávat prát ty staré věci.Darujeme je služebnictvu,protože nám už nebudou k ničemu.“ „To je dobrý nápad,oni si jich jistě využijí.“souhlasil Filip.

Po večeři se přemístili do obývacího pokoje k televizi,aby sledovali svůj oblíbený seriál,po něm se ještě podívali na zprávy.Pak už šli spát.Usnuli skoro ihned.

Ráno se vzbudili kolem osmi hodin.Nejprve se šli umýt do koupelny a potom šli do jídelny snídat.Z kuchyně už snídaně voněla a za chvilku ji dostali naservírovanou na stole.

Když dojedli odebrali se do svých pokojů.Filip vyřezával model z papíru,ale Jana se začínala nudit,protože se už ji nechtělo

hrát si s počítačem,toho už měla za poslední dobu až dost.Sedla si do svého pokoje a přemýšlela co má dělat.Nic ji nenapadalo.Šla zase za Filipem do pokoje a zeptala se ho: „Nevíš co mám dělat.Já se nudím.Nemáš nějaký nápad,co bych mohla dělat?“ „Tak si sedni k počítači.“navhnul jí Filip,ale Jana zamítla: „To mě napadlo také,ale už mě nebaví sedět za počítačem,protože u toho jsem za poslední dobu byla skoro pořád.“ „Tak třeba pleť nebo vyšívěj.“ „Na to také nemám chuť.“ „Tak mě už nic nenapadá co bys mohla dělat.Jiný návrh už nemám.Pouvažuj co by tě bavilo.“ „To je to.My teď máme mnohem více času na své záliby,protože už nemusíme uklízet,prát ani vařit.To všechno je teď práci někoho jiného a proto se nudím.“ „Tak si musíme najít jiné zábavy,kterými vyplníme nově vzniklý čas.Musíš přemýšlet co jsi nemohla dělat předtím a co tě bavilo.“ „Jenomže já jsem mohla dělat všechno co jsem chtěla v poslední době.Asi půjdu plést,abych zabila čas.“napadlo Janu a šla k sobě do pokoje plést.Filip zůstal u sebe sám.Práce ku šla hezky od ruky.Čas mu hezky utíkal.

V poledne se zase naobědvali v jídelně.Po obědě se jich uklízečka zeptala: „Nechcete vyprat vaše prádlo?“ „Ještě není třeba.Ve čtvrtek zajdeme nějaké nakoupit a v pátek nám ho vyperete.“ „Jinak žádné zvláštní přání nemáte?“ „Nic nás nenapadá.“odpověděli Filip s Janou shodně.

Odpoledne odešli zase do svých pokojů,aby se vyspali.Potom se do večera věnovali svým zálibám.Po večerní televizi se umyli a šli spát.

Ráno vstávali velmi brzy,aby nešli moc pozdě.Snídani už měli nachystanou.Svát'a se nasnídal s nimi.Než dojedli nachystala jim kuchařka na cestu sebou balíček se svačinou a něčím k obědu.

Po snídani hned vyjeli.Svát'a se s nimi cestou bavil: „Tak co těšíte se až zase uvidíte vaše Zákoutí?“ „Těšíme i netěšíme.Těšíme,že ještě naposledy uvidíme místa,kde jsme do teďka vyrůstali a netěšíme proto,že nám připomínají smutné okamžiky našeho života.“odpověděl Filip. „Chcete se podívat za Dorotkou a do vašeho bytu?“ „To raději ne,protože Nela by si to mohla rozmyslet a mohla by zavolat na Policii.To spíš,že Dorotce zavoláme a někde poblíž se s ní potom sejdem.“ „Teď teda jedeme naposledy po této cestě.Víckrát se už tam vracet nechcete?“zeptal se Svát'a a odpověděl mu zase Filip: „Jo,to je naše poslední cesta do Zákoutí,i když ty tam určitě budeš jezdit,protože my chceme k nám za nějakou dobu pozvat Dorotku.Příští dva týdny budeš muset být zase bez nás?“ „Proč?“divile se Svát'a. „Protože jsme se rozhodli,že

pojedeme na zájezd do Medugorje a ten trvá dva týdny.Potom už ale nikam jezdit nemůžeme.Ted' jsem si uvědomil,my si ten zájezd musíme zajistit dneska do večera,jinak se tam nedostaneme.Na Zákoutí tím pádem moc času nemáme.Musíme se stihnout tady vrátit do šesti hodin večer.Stihneme to?“ptal se starostlivě Filip. „Já si myslím,že ano,pokud budeme jenom trochu spěchat,protože do desíti hodin dojedeme na Zákoutí a než si vyřídím tu výpověď tak to potrvá zhruba jenom takových maximálně dvacet minut.Jestli ještě chcete koupit to nové auto,tak to stihneme za hodinu a potom máme ještě dvě a půl hodiny času na setkání s Dorotkou.“ „To jsem si oddechl.“spadl Filipovi kámen se srdce.Pak pokračovali nějakou dobu mlčky,až promluvila Jana: „Dorotku si k nám pozveme za tři týdny až přijedeme z Medugorje.“dál už Jana nepokračovala,protože jí začala hodně bolet hlava a nemohla si vzpomenout na slova,jakými by pokračovala.Filip si toho nevšiml,protože pokračoval v Janině řeči: „To určitě.Za tři týdny v neděli ji k nám pozveme a všechno ji tady ukážeme.Už se na to moc těším,určitě se jí to bude moc líbit.To ji povežeme tím novým autem,které dneska koupíme.Budeme ji k nám zvát častěji,protože jediná ona si to zaslouží,protože nás zachránila.“Janu mezitím bolest hlavy přešla a vzpomněla si i na slova.Dělala,jako by se nic nestalo,protože nechtěla zbytečně děsit Filipa a pokračovala v plánování Dorotčiny návštěvy: „Jo určitě se jí to tady bude moc líbit.Budeme jí tady zvát každý měsíc na jeden víkend,aby si užila toho blahobytu také někdy s námi.Ta se bude divit v čem my žijeme.“Pak jeli zase mlčky a Jana uvažovala o tom co se jí před chvílí stalo.Velmi jí to vyplašilo,měla velký strach,aby se to neopakovalo znovu.Filipovi však nic neřekla i přes svůj velký strach,nechala si to jenom pro sebe.Filip si po chvilce všimnul,že je Jana jaksi nesvá,proto se jí zeptal: „Co je ti Jano?Máš strach z cesty na Zákoutí,že bychom se mohli dostat...“ „Ne nemá.To já vím,že tam jsme v bezpečí,jako kdekoliv jinde.Kdybych si myslela,že nám tam hrozí nějaké nebezpečí,tak bych tě tam nenechala jet.“ „Tak z čeho máš Jano strach?“ „Já,já z ničeho nemám strach.“ „Tak proč se tak tváříš?“ „Jak se tvářím.Já se tvářím naprosto normálně.“Filip se už nevyptával,ale Jana stále měla strach,snázila se to však co nejvíce skrýt,aby si toho Filip nevšimnul.Tak jim cesta utíkala a kolem desáté hodiny dopoledne dojeli do cíle své cesty.

Svát'a zaparkoval,před centrálou taxislužby,ve které pracoval a řekl Filipovi s Janou: „Ted' tady na mně počkejte,já se brzy vrátím.“a odešel,zmizel jim ve dveřích a Filip s Janou v autě

osaměli.Filip vytáhnul mobilní telefon a zavolal na Dorotčino číslo.Jak telefon zvedla,hned ji pozdravil: „Ahoj Dorotko.“ „To jsi zase ty.“divila se Dorotka. „My ti voláme,protože jsme se Svát'ou přijeli tady na Zákoutí a chceme se tě zeptat,jestli se chceš s námi sejít.“ „To víte,že chci.Kdy tady přijdete?“ „To je právě ten háček.My tam nepřijdeme.To bys museli přijít ty.“ „Kam mám přijít?“ „Do té restaurace blízko našeho sídliště.Je jediná tam v blízkém okolí.“ „V kolik hodin mám přijít?“ „Co třeba kolem poledne?“ „To by šlo.Takže v poledne vás budu čekat u té restaurace.Už se na vás moc těším.“řekla Dorotka a zavěsila telefon.Filip hned všechno řekl Janě a tu to potěšilo.Počkali ještě čtvrt hodiny na Svát'u.Když přišel,hned se ho ptali: „Tak co jak jsi dopadnul?“ „Normálně.Výpověď už je vyřízená.Můžeme jet koupit nové auto.“

Jeli do prodejny automobilů,brzy do ní dojeli.Svát'a je zavedl dovnitř a uviděli velkou spoustu nových aut.Filipovi se hned jedno zalíbilo.Řeknul Svát'ovi,aby se na něj zeptal a Svát'a tak učinil.Dozvěděli se o špičkovém vybavení auta.Mělo dokonce i malý palubní počítač.Filip řekl hned Svát'ovi: „Tak ten se mi líbí.Ten si rozhodně koupíme.“Dal Svát'ovi peníze na něj a Svát'a zaplatil.Když se vrátil od pokladny řekl Filipovi s Janou: „Po poledni auto dostaneme.“ „To ho nedostaneme hned?“ptal se udiveně Filip. „To nejde,ale neboj se odpoledne se ho dočkáš.Jenom mně napadlo,jak to uděláme,protože dvě auta najednou řídit nemůžeme.Jediná možnost je,abychom si to auto nechali do Petrovic a domů jet tím starým.“ „Cože?“řekl zklamaně Filip: „Já jsem se tak těšil,že domů už pojedeme novým autem a zatím máme jet starým.“ „To staré nám neodvezou domů,kdežto to nové nám domů odvezou,takže jinou možnost nemáme.Budete muset jet domů ještě v tom starém autě.Jestli chcete,tak já vás v tom novém autě zítra povozím po okolí,abyste si ho vyzkoušeli?“ „No tak dobře Svát'o.“souhlasil zklamaně Filip. „Máme ještě hodinu čas,nechceš nás někam zavést Svát'o?“ „Vždyť jste přece spěchali.“řekl Svát'a a šel zajistit odvoz auta.Za chvíli se vrátil a ještě jednou zopakoval větu: „Vždyť jste přece spěchali.“ „Jenomže my jsme se domluvili na poledne s Dorotkou v restauraci a do té doby nemáme co dělat.Ty jsi nám také říkal,že do šesti hodin dojedeme domů?“ „To je pravda.“přisvědčil Filipovi Svát'a.Takže se v poledne naobědváme s Dorotkou a potom pojedeme domů.Jenomže co podnikneme na to hodinu do poledne?“ „Tak třeba můžeme zajít na náměstí a projít se po něm.“navrhnul Svát'a. „To bychom půl hodiny jeli další půl hodinu

bychom se procházeli,takže to nemá smysl.“ „Tak můžeme už jet do restaurace a projít se po okolí do dvanácti hodin.“ „To bychom mohli.“přijal Filip Svátův návrh.Nasednuli si do auta a Svát'a je zavezl k restauraci.

Před ní zaparkoval na parkovišti.Nejprve vystoupil Filip se Svát'ou,potom si Jana otevřela dveře a vzala si do rukou berle a postavila se na ně.Do poledne se procházeli kolem restaurace.

Před polednem uviděli přicházet Dorotku.Rychle k ní spěchali,aby jí mohli uvítat. „Ahoj Filipe a Jano,jak se máte.“pozdravila je nadšeně Dorotka.“ „Ahoj Dorotko,máme se dobře.“pozdravili ji Filip s Janou.Vešli dovnitř do restaurace a posadili se k volnému stolu.Za chvílku přišel číšník a donesl jim jídelní lístek.Když si vybrali,přišel zase a oni mu vše nadiktovali.Potom pokračovali v hovoru: „Tak co nového jste prožili za ten týden co jste se odsud odstěhovali?“zeptala se nadšeně Dorotka. „Kdybys věděla.Když jsme vešli do nového domu...“ „Do jakého nového domu?“přerušila Janu Dorotka. „Jo my jsme ti to neřekli?Náš tatínek nechal postavit,ještě před svou smrti nový dům v Petrovicích,kde teď bydlíme.Co v něm je nashromážděno bohatství.“ „Povídej Jano,povídej.“žadonila Dorotka. „Všechny kliky jsou ze zlata a všechny přístroje také.Je tam dokonce i myčka a kdybys viděla tu nádhernou koupelnu.Baterie jsou také ze zlata a kachličky jsou pozlacené a všechny pokoje jsou ohromně velké.Úplně něco jiného,než na co jsme byli dosud zvyklí tady v paneláku.To musíš Dorotko vidět,to je něco senzačního.Už jsme se s Filipem domluvili,že za tři týdny tě k nám pozveme,aby sis to tam mohla všechno prohlídnout a užít si toho našeho bohatství.Už se na to můžeš těšit.Také tam poznáš co je to komfort,protože,představ si to,máme i služebnictvo:Uklízečku nebo prádlenu,kuchařku a osobní služebnou.To si musíš užít.“ „Teda,vy se máte.“překvapení skoro nemohla popadnout slova Dorotka.Za chvílku se vzpamatovala a pokračovala: „Už se moc těším,až to tam u vás uvidím,doufám,že mě maminka k vám pustí.“ „Já si myslím,že jo.Pro tebe přijede Svát'a a doveze tě k nám,takže nebudeš muset jet vlakem,takže si myslím,že ti to maminka dovolí.“řekla Jana. „Když už jsme u toho,tak se vám musím k něčemu přiznat.Jak jsme tehdy jeli na ty Pustevny,tak jak jsem se rozzuřila,tak jsem vám nechtěla říct,jak jsem se chtěla pomstít.Ted',když už všechno víte,tak se vám můžu přiznat,jak jsem se chtěla pomstít.Nejprve vás oba však ujišťuji,že již nic takového udělat nechci a tehdy jsem moc svého chování litovala.“ „Tak co jsi nám chtěla udělat?“ptala se zvědavě Jana. „Já

jsem vás chtěla udat na policii,abych se vám pomstila.Já doopravdy jak jsem byla vůbec schopna o něčem takovém jenom uvažovat a slibuji vám,že se již nic takového nebude nikdy opakovat.“ „Každý může udělat chybu,ale důležité je,aby ji litoval a tys toho litovala včas.“řekl ji Svát'a a Filip se přidal: „Svát'a má naprostou pravdu.Je dobře,že jsi toho včas litovala a my ti odpouštíme.“ „To jste moc hodní,protože to co jsem chtěla udělat by bylo hrozné.“ „Ale neudělala jsi to a co ještě,ty jsi v tom zabránila i Nele,které my neodpouštíme,protože s Janou přestala kamarádit,protože přišla o nohu a chtěla to udělat naprosto vážně.“uklidnil ji Filip a už jim číšník nesl jídlo,které si objednali.Všichni se dali do jeho jedení a nemluvili u toho.Když dojedli Filip se ji zeptal: „Tak jak se ti líbí náš dárek?“ „Líbí se mi velmi moc.Ani nevíte jakou jste mi tím udělali velikou radost.Od té doby co jste mi ho dali,tak si na něm stále hraji a objevuji co všechno umí a zjišťuji,že je toho umí doopravdy mnoho.Tolik jsem ani nečekala,že umí.“ „Tak to jsme moc rádi.“řekl nadšeně Filip: „Tak jenom objevuj co všechno počítač umí a kdybys něčemu nerozuměla,tak nám klidně zavolej a my ti možná poradíme,pokud budeme vědět jak na to.Jana u toho počítače sedí skoro pořád,tak už o něm musí vědět skutečně mnoho,že Jano?“ „Jo,ale je stále ještě hodně věcí,které na tom počítači neumím.Za takovou chvíli se na tom počítači toho nedá moc naučit.“červenala se Jana.Filip se podíval na hodinky a zjistil,že už je jedna hodina pryč,proto řekl: „Svát'o a všichni,my už musíme pomalu jet,abychom stihnuli včas dojet domů.“Všichni se neradi zvedli ze židlí a opustili restauraci.Před ní se rozloučili.

Filip s Janou a Svát'a nasedli do auta a dívali se ještě za Dorotkou jak jim mizí z očí.Když jim z očí zmizel úplně dal Filip povel: „Svát'o,můžeme jet.“a Svát'a nastartoval auto a vydali se na cestu zpět domů.Cestou Filip sledoval atlas Jana se dívala ven z auta.Chvillemi se spolu bavili jinak jeli mlčky.Do Petrovic dojeli v pět hodin večer.

Před domem na ně čekalo už zbrusu nové auto a uvnitř v domě je čekal řidič odtahové služby,aby mu podepsali papír o převzetí vozidla.Když mu ho Svát'a podepsal dostali klíčky od nového auta a řidič se odporoučel.Filip s Janou se šli hned do nového auta podívat.Vyzkoušeli si do něj sednout a celé si ho zevnitř venku prohlíželi.Pod zadním oknem uviděli nápis Fabia ze stříbrného písma.Uprostřed mělo auto střešní okno.Filip šel rychle do domu pro videokameru,aby auto natočil na video.Krátce před šestou hodinou museli přestat se zkoušením a prohlížením

auta,protože měli poslední možnost,jak si zajistit zájezd do Medugorje.

Vyšli nahoru na kopec a šli do sakristie,kde se přijímaly objednávky na zájezd.Ještě v ní čekal kněz.Filip mu přednesl svoji žádost.Kněž se nejprve zamyslel,protože uvažoval o vhodnosti cesty tak malých dětí tak daleko,ale potom si řekl: „Panna Maria asi ví,proto si k sobě volá tak malé děti.“a zájezd jim přislíbil.Před odchodem jim řekl: „Měli jste velké štěstí,protože to byly poslední dvě místa v zájezdu.“Filip s Janou se potom vrátili zpět domů,protože na ,mši zůstávat nechtěli.

Doma je v jídelně už čekala teplá večeře.Najedli se a po večeři se šli podívat na televizi a po zprávách šli spát.

Ráno se vzbudili velmi pozdě.Šli hned do jídelny,aby se najedli.Kuchařka jim hned naservírovala snídani.

Po snídani si zavolali Svát'u a řekli mu: „Pojed' s námi Svát'o do nejbližšího města.My si chceme koupit nějaké drahé věci na sebe.“ „Jo,jedno větší město je tím směrem,kudy jsme nepřijeli a můžeme tam jet.“Filip s Janou se připravili.

Potom rychle vyjeli.Filip s Janou pozorovali okolí,protože tam tudy ještě nikdy nejeli a oba chtěli poznat okolí co nejlépe.Za půlhodiny cesty tam dojeli.Svát'a zaparkoval na parkovišti před obchodním domem.Rozhodl se,že na ně počká v autě.

Filip s Janou šli dovnitř obchodního domu.Vyjeli do druhého patra,kde vedli oblečení a začali si vybírat,které si koupí.Dívali se samozřejmě jenom na ty nejdražší kousky.Vybrali si hodně oblečení.Všechno si hned vyzkoušeli.Když si vybrali,tak šli zaplatit.Potom vyjeli ještě o patro výš,aby si nakoupili obuv.Filip si tam i odskočil na záchod a Jana na něj počkala u dveří.Janu zase přepadla strašná bolest hlavy a nemohla si vzpomenout na slova.Po chvílce jí to zase přešlo,ale dostala z toho strach,protože nevěděla,co to má.Filipovi,ale pořád nic nechtěla říct.Přešla ji veselost,z toho co všechno si nakoupili.Když za ní Filip přišel,všimnul si její proměny,že už vůbec není veselá,zeptal se jí: „Co je ti Jano?“Před chvilkou jsi ještě celá zářila a teď už vůbec nejsi veselá.Co se ti stalo?“Jana mu však odpověděla: „Mi.Nic se mi nestalo.Co by se mi mělo stát.Tak pojd'me nakoupit ty boty.“Jana se snažila,aby vypadala vesele,jenomže se jí nedařilo skrýt,že ve skutečnosti není vůbec veselá.Strach se jí podařilo ještě jaksi skrýt.Filip se ji nevyptával a šel s ní koupit boty.Krátce po poledni vycházeli z obchodního domu a šli rovnou za Svát'ou.

Nasedli do auta a jeli rovnou domů.Jana cestou pořád musela myslet,na to co se jí už dvakrát přihodilo.Uvažovala co to může být,ale nic ji nenapadalo.

Doma je už čekal připravený oběd.Najedli se a Jana Filipovi navrhla: „Filipe pojďme si lehnout a prospat se.“Filip přikývnul.Po obědě si lehnuli,ale Jana nemohla usnout,řád musela myslet,na to jak ji bolela ta hlava a nemohla promluvit.Ležela a čekala v posteli než se Filip ve vedlejším pokoji probudí.Když slyšela,jak už Filip vstává,šla hned za ním.Filip zapnul počítač a zaznamenal další údaje do deníku.Jana ho pozorovala.Jakmile Filip skončil začala se na počítači učit novým věcem,aby nemohla myslet na sebe.Tak jim utekl čas až do večera.Jana při práci na počítači na své problémy úplně zapomněla.

Večer se navečeřeli a po televizi šli spát.

Ráno se vzbudili kolem osmé hodiny.Nejprve se umyli a potom šli na snídani.Po snídani Filip navrhnul,aby šli na procházku po okolí,protože se venku udělat krásný,teplý podzimní den.Jana po chvilce uvažování Filipův návrh přijala.Ve svých pokojích si oblékli ještě staré oblečení a to nové dali pradeně vyprat.

V devět hodin vyšli.Filip si s Janou povídal: „To je Jano,dneska hezký den,že?“Jana s ním radostně souhlasila: „Jo,dneska je doopravdy moc nádherný den.To je hezká procházka.“ „Je krásně teplo,“pokračoval Filip: „ale je znát,že už přichází podzim. A brzy tu bude také zima.“ „Zima tu moc brzy nebude,ta přijde až za tři měsíce.Pamatuješ si jak jsme se měli dobře loni touto dobou.To jsme chodili spolu do školy a ze školy a měli jsme ještě rodiče a ani jsme netušili co se stane za ten rok.Nikoho z nás také nenapadlo,že přijdu o nohu.Tolik se toho za ten rok stalo.“ „Nikdo z nás to nečekal.“přikývl Janě Filip: „Kdoví,Filipe,co se stane za další rok.Určitě hodně.Filipe já mám nápad.Zasadíme si k našemu domku strom,aby byl stejně starý,jako doba,po kterou tady žijeme.“ „To by šlo.“souhlasil Filip: „Až přijedeme z Medugorje domů,tak zajedeme se Svát'ou nějaký koupit a zasadíme ho.“Pak pokračovali část cesty mlčky až došli do lesa.Jana si tam všimla šišek na zemi a poprosila Filipa,aby jí je podal.Když je držela v ruce podívala se do nich a v jedné uviděla semínka: „Filipe,tady máme stromek.“ „Jaký stromek.vždyť držíš v ruce jenom šišku.“ „No právě Filipe,šiška a v ní jsou semínka,takže si svůj stromeček vypěstujeme úplně sami.Už chápeš.Vypěstujeme si ho ze semínka.“ „Už chápu.Takže my to semínko z té šišky vyndáme vypěstujeme z něho smrček.“pochopil Filip. „Nejdříve ho necháme v bytě a až dost

vyroste,tak ho zasadíme před náš dům,ale to se ještě hned tak nestane.Nejprve o něj budeme muset pilně pečovat a zalévat ho,aby nám vůbec vzklíčil.“plánovala Jana.Cesta jim hezky ubíhala.Šli mírně do kopce a po obou stranách jim rostly jehličnany, které pěkně voněly.Celé dvě hodiny šli nahoru.Jana se cítila velmi šťastná,protože měla velmi ráda takové procházky.Jana šla po cestě a Filip sem tam odbočil,aby se na něco podíval.Dělal to i když se vraceli zpátky.Když Filip zase jednou odskočil,tak Janu zase začala velmi bolet hlava,chtěla zavolat na Filipa,ale nevěděla jak,nemohla promluvit,ani křičet i když moc chtěla.Po chvílce to zase přešlo.Filip si všimnul,že se s Janou něco děje a proto k ní rychle spěchal.Když k ní došel zeptal se starostlivě a v jeho hlasu poznala Jan,že o ní má strach: „Co se ti stalo Jano.Viděl jsem,že ti není dobře.“ „To nic není.“ „Ale je.Řekni mi co ti je.“ „Mi doopravdy naprosto nic není.“uklidňovala ho Jana,ale Filip se nechtěl dát tentokrát odbyť a navíc si všimnul,že Janu zase přešla veselost: „Tak mi už konečně řekni co ti je.V posledních dnech si všímám,že jsi veselá a já si na chvílku odskočím,tak potom tě ta veselost přejde.Co se s tebou děje Jano?“ „Se mnou se nic neděje.Fakt a teď už pojďme dolů,protože mám veliký hlad.“Jana Filip trochu uklidnila,ale Filip začínal tušit,že Jana mu neříká pravdu.Domů došli po poledni.

Museli počkat než jim kuchařka přihřeje oběd,protože domů nedošli včas.Po obědě šla Jana do svého pokoje a pletla.Při tom uvažovala co se to s ní děje,protože věděla,že to není normální.Měla z toho veliký strach.Filip si zapnul počítač a zkoušel si podle příruček nové věci, které mu Jana neukázala.

Odpoledne šli v obvyklou dobu,ve čtyři hodiny,k televizi,protože vysílali jejich oblíbený seriál,na který se dívali už velmi dlouhou dobu,Star Trek.Ten v televizi vysílali do pěti hodin.

Do šesti hodin si šli ještě dělat své záliby.Jana plést a Filip se učit na počítači.

Přesně v šest hodin seděli u stolu a čekali na večeři.Kuchařka jim jí donesla a oba se navečeřeli.Po večeři se podívali na televizi.Po zprávách se umyli a pak se podívali na seriál o přistěhovalcích v Africe.Ten skončil v jedenáct hodin večer,kdy oba byli schopni jenom se přemístit do svých pokojů do postelí a hned usnuli.

Ráno po snídani uvažovali co mají dělat.Ven na procházku jít nemohli,protože velmi vydatně pršelo.Filipovi se na počítači pracovat už nechtělo a Janě také ne.Také se ji nechtělo plést ani vyšívat.Sedla si k Filipovi do pokoje a uvažovala co mají dělat.Až

po velmi dlouhé době si uvědomili, že si musí připravit věci na následující zájezd, na který odjížděli už v pondělí. Jenomže je napadlo, že tohle už není práce pro ně, ale pro osobní služebnou. Zavolali si jí a řekli jí, aby jim připravila věci na zájezd. Služebná se dala ihned do práce a Filip s Janou si také chystali věci sebou, které jim služebná nachystat nemohla. Nachystali si kameru. Filip přehrál pásky, které v poslední době nahráli na obyčejné videokazety. Jana si připravila fotoaparát. Filip se podíval na kapesní počítač. Zjistil, že by ho měl nechat nabít a proto tak učinil. Notebook už měli rovněž vybitý, Filip s ním udělal totéž co s kapesním počítačem. Modelování si nechystal, protože měl všechno udělané. Nachystal si ještě sebou kancionál a tím měli všechno co potřebovali nachystané. Filip si zapnul počítač a zapsal do deníku další údaje, to měl hotové za pár minut a ocitli se zase ve stejném problému jako předtím, neměli co dělat. Filip si sednul na svoji postel a Jana si sednula k němu a uvažovali co mají dělat, při tom pozorovali služebnou jak jim balí jejich věci. Střídavě se dívali i z okna ven, kde stále přšelo a nic se na tom neměnilo. Stále Filipa s Janou nenapadalo co dělat. Do poledne jenom tak seděli a uvažovali.

V poledne se šli do jídelny naobědvat. Po obědě se prospali ve svých pokojích. Jana se však vzbudila velmi brzy. Chvilku ležela a čekala, že zase usne, jenomže jí opět začala bolet moc hlava a nemohla si vzpomenout na žádné slovo. Chtěla zavolat na Filipa, ale nedokázala promluvit ani jedno slovo. Po chvilce to zase přešlo. Jana si lehla, protože se při tom posadila a uvažovala, co to je. Ted' už ani nechtěla usnout. Ptala se sebe: „Proč mě ta hlava bolí a co to mám? Jaká to je nemoc? Kdy už to přejde?“ Janě bylo do pláče, ale nerozplakala se. Ležela ve své posteli a uvažovala o tom co se stalo. Čekala až uslyší Filipa, jak se vzbudí. Filip spal velmi dobře a spal ještě dlouho. Když ho Jana uslyšela, tak za ním hned šla. Sváděla vnitřní boj, jestli o tom má Filipovi říct, anebo ne. Nakonec se rozhodla, že ještě počká a kdyby ty bolesti hlavy brzy nepřešly, tam mu to řekne, protože si uvědomila, že jí ta nemoc pronásleduje jenom čtyři dny. Sbalili spolu kameru, foťák a notebook. Janě se nechtělo nic dělat, protože pořád musela myslet, na poslední čtyři dny. Filip si zapnul počítač a Jana si k němu přisedla.

Večer se navečeřeli a šli spát. Filip ve svém pokoji usnulo velmi rychle, ale Jana nemohla vůbec usnout, stále myslela, na to co se jí přihodilo. Nakonec kolem půlnoci se jí konečně usnout podařilo.

Ráno se Filip probudil velmi brzy,zato Jana spala velmi dlouho.Neprobudilo jí ani,když se Filip za ní přišel podívat.Když se Jana konečně vzbudila,tak se šli oba dva nasnídat a připravit se na mši do kostela.

Mše jim utekla jako obvykle velmi rychle.Filip se jí zeptal: „Tak co?Už se těšíš až zítra pojedeme na pout' do Medugorje?“Jana se tvářila,jako že se těší,ale doopravdy měla velký strach,kdy jí ty bolesti hlavy a ztráta řeči zase přepadne,Filipovi se však snažila odpovědět do nejradostněji: „To víš Filipe,už se moc na zítřek těším.“její hlas přes všechnu její snahu však pozbýval veškerou radost. „Proč jsi Jano smutná?“ „Já nejsem smutná.“popírala Jana,Filip však opáčil: „Ty jsi smutná,nezapomeň,že jsem tvůj bratr a že na tobě,tím pádem všechno poznám.Ty jsi smutná,ale řekni mi z čeho.“ „Já nejsem z ničeho smutná.“snažila se popírat Jana,když tu jí zase přepadla bolest hlavy a nemohla promluvit ani slovo.Filip se na ní vylekaně podíval: „Co ti je Jano?“Jana mu nemohla odpovědět i když chtěla.Filip ještě jednou zopakoval svoji otázku: „Co ti je Jano?“Jana mu zdrceně odpověděla teprve za chvílku: „Já Filipe nevím.Nevím co mi je.“řekla Jana a dala se do pláče.Filip se s ní zastavil a počkal než se Jana uklidní.Pak se jí zeptal: „Jaké to má příznaky?“ „Nenuť mě o tom Filipe mluvit.Zapomeň na to co jsem to řekla Filipe.“ „Nemůžu.Ted' jsem tě viděl a nevím co ti je.Odkdy tě to pronásleduje.“ „Filipe,prosím tě mluvmě už o něčem jiném.“ „Neměl bych zajít zrušit tu pout' do Medugorje,když ti není dobře?“ „To Filipe nedělej.Do Medugorje určitě pojedeme.“ „No jak chceš Jano,ale já bych přece jenom ten zájezd zrušil.Zítra bychom zašli k doktorovi a do Medugorje bychom jeli později.Určitě to není poslední zájezd tam.“ „Říkám ti Filipe,neruš tu pout'.Já to určitě zvládnou.To co mi je,to určitě není nic vážného a brzy se to spraví.“ „Jenom aby.“zapochyboval Filip.Mezitím došli domů.

Do obědě jim zbývalo,jenom třičtvrtě hodiny.Jana šla do svého pokoje a řekla Filipovi: „Filipe,ted' mě neruš.Chci do oběda zůstat sama ve svém pokoji.“Filip její žádostí vyhověl.Sám si sednul do svého pokoje a uvažoval nad tím,jak Janu viděl.Uvažoval,jestli nemá přece jenom zajít do kostela a zrušit ten zájezd,nakonec si uvědomil,že v kostele už stejně nikoho nenajde,protože u kostela není fara a kněz tam dojížděl,takže už ho tam nezastihne.Do oběda pořád myslel na Janu.Měl o ní strach.

V poledne je zavolali na oběd.Jana vyšla ze svého pokoje a sešla s Filipem do přízemí,do jídelny.Kuchařka jim přinesla oběd a neservírovala jim ho.Snědli jej oba do poslední kapky.Po obědě si

Filip zavolal do jídelny všechno služebnictvo a řekl mu, že jim dává tří týdnů dovolenou, protože odjíždí pryč. Nakonec zašli s Janou za Svátou a Filip mu řekl: „Svát'o my zítra odjíždíme pryč, do té Medugorje. Dáváme to proto jako ostatnímu služebnictvu tři týdny dovolené. Ale napadla mě ještě jedna věc. Ty protože jsi náš přítel, tak tě chceme poprosit o něco zvláštního. Ted' mě to napadlo. Já tě chci poprosit, jestli bys nemohl zařídit nebo spíš za nás vyřídit. Prostě, ted' jsem se do toho zamotal. Prostě koupit nám loď za naše peníze.“ „Cože?“ řekl ohromeně Svát'a. „Loď. Chtěl bych plachetnici, ale aby měla i motor, pro případ nouze.“ „To jsi mi dal Filipe velmi těžký úkol. No snad se mi to podaří zařídit.“ Filip mu dal ještě papírek s kódem na otevření trezoru a odešli od Sváti. Jana se Filipa ohromeně zeptala: „Filipe, to jsi mně teda hodně překvapil. Už se na tu loď velmi těším. To jsem vůbec nečekala.“ „Mně to napadlo, právě u Sváti a je to dobrý nápad pořídit si loď. Tak si budeme moct udělat vyjížďky na moře, kdy budeme chtít.“

Doma si Filip překontroloval, jestli mají všechny věci na zítřejší odjezd připravené. Večer se navečeřeli a šli spát. Oba usnuli velmi rychle.

21.Pout'

Ráno Filipa s Janou vzbudil předešlého dne natažený budík.Kuchařka už měla pro ně snídani nachystanou.Rychle se v jídelně nasnídali.Zkontrolovali si ještě naposledy své věci a řekli osobní služebné,aby je vyprovodila k autobusu.Služebná jim vzala všechny jejich věci.Šel s nimi i Svát'a,protože je chtěl vyprovodit.Sešli z kopce dolů.Filipa s Janou přepadala nervozita,protože jeli teprve podruhé sami na dovolenou.Pod kopcem již stál přistavený autobus.Řidič jim dal kufrы do zavazadlového prostoru.Počkali ještě na jeden pár, který s nimi měl jet.

Filip s Janou si sedli dovnitř do autobusu a dívali se přes okno na Svát'u.Osobní služebná již odešla.Svát'a stál pod oknem,kde seděli a mával jim.Filipa s Janou nepotěšil typ autobusu, kterým jeli,jeli obyčejnou Karosou.Přišel i manželský pár.Řidič mu rychle naložil jejich zavazadla a sednul si k volant u a mohli vyjet.Svát'a mával Filipovi s Janou velmi intenzivně a Filip s Janou mu to opětovali s nemenším úsilím.Dívali se za Svát'ou z okna až jim úplně zmizel z očí.Jana měla strach,aby jí zachvat nechytнул v autobuse,mezi ostatními lidmi.V autobuse jela ještě jenom polovina lidí,na druhé polovině sedadel ještě nikdo neseděl.Průvodkyně již však seděla na svém místě.Jeli delší dobu,než zastavili,aby přibrali do autobusu zbytek lidí ve větším městě přes které jeli.Když všichni seděli na svých místech,tak začala průvodkyně s přivítáním.Řekla jim také něco o zájezdu,na který jedou.Filip s Janou se dívali z oken.Filip litoval,že si nekoupil autoatlas,aby mohl sledovat cestu kudy jedou.Cesta jim hezky utíkala.Když průvodkyně usoudila,že se již všichni usoudili,začala předříkávat první část růžence.Celý zbytek autobusu se k ní přidal,protože jeli na křesťanskou pout',kde se měli modlit.Po dvaceti minutách se růženec domodlili.Na konec ještě zazpívali celé dvě písně z kancionálu a pak jim dala průvodkyně osobní volno.Při modlitbě autobus již vjel na dálnici a mohl jet tím pádem velmi rychle.Filipovi s Janou se velmi líbil zvuk motorů autobusu,protože poznávací zájezdy měli moc rádi.Cesta kolem se přestala měnit a Jana zavřela oči.Filip se díval z okna ven.Jana poprosila Filipa: „Filipe,prosím tě dej mi ty berle nahoru,protože mi tady vadí.“Filip ji samozřejmě bez řečí její přání splnil a dal ji berle do prostoru pro příruční zavazadla nad sedadly.Jana si pohodlněji lehla a pokusila

se usnout,protože museli vstávat moc brzy.Filipovi se sice spát nechtělo,ale také zavřel oči a odpočíval.Cesta jim hezky ubíhala.Jana dokonce usnula.Zdálo se jí,že vidí zase maminku a tatínka a že se spolu vítají a jsou zase šťastní.Pak se jí zase vybavila ta vlaková nehoda a rodiče už neviděla.V té nejhorší fázi nehody se probudila.Vzápětí si však uvědomila,že se probudila ze snu,ale ve skutečnosti se ta nehoda stala.Pak už nemohla usnout.Dívala se z okna ven a pozorovala krajinu.Viděla směrovku na benzínovou pumpu a řidiči tam zrovna zastavovali.Dostali čtvrt hodinovou pauzu.Filip se šel podívat do obchodu a Jana šla s ním.V prodejně Filip uviděl auto atlas Evropy.Hned si jej koupil.Koupil si také něco k jídlu,aby neměli po cestě hlad.Do konce přestávky se procházeli kolem pumpy.

Po přestávce zase museli nastoupit do autobusu a pokračovali v cestě.Filip dal Janě zase berle do sít'ky,aby jí nepřekážely.Jana se dívala z okna.Filip ze jí zeptal: „Tak líbí se ti dnešek?“ „Jo líbí,jsem zvědavá na tu Medugoriji,jak to v ní vypadá.“ „Já se taky moc těším a jsem zvědavý.“přisvědčil Janě Filip. „Pamatuješ Filipe,jak jsme loni jeli s rodiči na dovolenou do Francie.Moc se nám líbila.“ „Pamatuji si na ni moc dobře.Viděli jsme tam ten velký kostel.“ „Katedrálu Filipe,katedrálu Notre Dame a ty jsi chtěl potom koupit její model,jenomže ti ho rodiče nechtěli koupit.“ „Jo moc jsem ho chtěl,ale udělali dobře,že mi ho nekoupili,protože stejně bych ho neuměl postavit,protože návod napsali sice ve více jazycích,ale ne česky.Ani jsem nepostavil ten model kostela svatého,nebo ne svatého,nějakého archanděla a to byla jenom pohlednice,no nedej tak ještě katedrálu,ty bych zcela určitě vůbec nepostavil a zbytečně by rodiče vyhodili peníze.“ „Jenom škoda,že jsme se tehdy nedostali nahoru na tu Eiffelovku.Dostali jsme se jenom do prvního patra a to jenom po schodech.Pamatuješ,jak jsi se na těch schodech hrozně bál,protože pod sebou jsme měli velikou hloubku.“ „Jo,máš pravdu to jsem se hrozně bál,ale je velká škoda,že jsme se nedostali nahoru,protože z toho prvního patra jsme měli nádherný výhled,ale co jsme mohli mít z úplného vrcholku.To jsme mohli vidět celou Paříž i okolí.A pamatuješ si Jano,jak jsme potom,když jsme se sešli nemohli najít autobus?“ „Ne,to tak nebylo.My jsme ho mohli najít,jenomže on přijel se zpožděním.Ale museli jsme na něj čekat dlouhou dobu,to máš pravdu.Nakonec ale přijel a odvezl nás domů.V té Paříži jsme viděli spoustu krásných věcí.Také jak jsme jezdili na ty zámky.Ty se nám také moc líbily.Jenom škoda,že tohle všechno je již nenávratně

pryč a nikdy se to už nevrátí.“ „Nikdy.Pokud budeme chtít někam jet,tak budeme muset jet navždy sami.Už nikdy neuvidíme své rodiče.Jaký jsme to měli krásný život,když ještě žili.“Šeptal Janě Filip,aby ho nikdo neslyšel a neprozradili se. „Jo,proto se nám to všechno muselo stát.Proč?“ptala se sama sebe potichu Jana.

Pak se dívala z okna.Filip se začal prohlížet autoatlas,který si koupil a hledal jejich polohu,kde právě jsou.Našel jí a díval se kudy asi mohli z Petrovic jet.Sledoval cestu kudy jedou,díval se na silnici na ukazatele.Blížili se ke státním hranicím.Do státních hranic z Rakouskem jim zbývalo stále méně kilometrů.

Po třech hodinách jízdy dojeli na státní hranice.Jenomže před sebou uviděli velikou kolonu aut a autobusů a jiných vozidel.Protože seděli docela vpředu,tak slyšeli řidiče,jak si říkají pokud se dostanou do večera na hranice,tak bude dobře.Řidiči otevřeli dveře autobusu a od průvodkyně uslyšeli,že mají možnost vystoupit z autobusu a procházet se kolem něj.Filip podal Janě berle a oba spolu vystoupili z autobusu a chodili kolem něj.Nechodili daleko,protože se nechtěli ztratit.Státní hranice ještě ani neviděli a autobusy se posunovaly jenom velice pomalu.Filip přišel s nápadem,že zavolají Svát'ovi,zašel do autobusu pro mobilní telefon a vytočil Svát'ovo telefonní číslo.

V telefonu se ozval Svát'ův překvapený hlas.Filip mu hned začal vyprávět o cestě: „Ahoj Svát'o,představ si,my jsme před státními hranicemi z Rakouskem a je tady veliká spousta autobusů a aut,takže řidiči říkali,že na hranice se dostaneme až večer.Čili tady budeme muset čekat skoro šest hodin.To je hrůza Svát'o.“ „To jste narazili na špatnou dobu,co?Budete muset velmi dlouho čekat.To vám nepřeju.“ „Jak jsi dopadnul ty Svát'o?“ „Já?“ „S tou lodí.Už o ní něco víš?“ „Jo,ták.O lodi ještě nic nevím.S tou to začnu zařizovat až pozítří.Však mi určitě budete z Medugorje volat a pak vám řeknu,jak jsem dopadnul.“ „My ti Svát'o ještě zavoláme,jak budeme projíždět hranice,abys věděl,kdy opustíme Českou republiku.“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Svát'a,pak se s Filipem a Janou rozloučil a zavěsil telefon.

Jana se hned ptala Filipa: „Tak co ti říkal Svát'a?“ „Co by? Svát'a mi neříkal nic zvláštního mimo toho,že máme velkou smůlu s tím jak musíme čekat na hranicích.“odpověděl Filip. „Doufám Jano,že to jsou poslední hranice,na kterých budeme takhle stát.“ „Já Filipe také doufám.“Po chvilce procházení šli zase do autobusu,který mezitím popojel.Těch šest hodin čekání jim utíkalo velmi

pomalů,ale nakonec se po šesté hodině večerní dostali ke hranicím s Rakouskem.

Filip nachystal sobě a Janě pasy.Celníci je však nepotřebovali.Když přešli hranice,zavolal Filip na Svátovo číslo.Po obvyklém pozdravu,Jana řekla Svátovi: „Tak už jsme konečně přešli ty hranice.“ „To jsem rád.Já si myslím,že teď už vás žádné takové kolony nečekají.“ „Taky doufám.“řekla Jana a rozloučila se se Svátou.Pak Jana dala Filipovi mobil a ten ho sklidil do kapsy na zadní části sedadla před nimi.Když se dostali do Rakouska,tak zase uslyšeli hlas průvodkyně,říkala jim,že se pomodlí další část růžence,růženec bolestný a začala jej předříkávat.Hned se k ní přidali i ostatní cestující v autobuse.Filip s Janou samozřejmě také.Po dvaceti pěti minutách se domodlili a zazpívali si další píseň z kancionálu.Po požehnání si Filip vzal autoatlas a podíval se, kde se právě nacházejí.Pak vytáhnul z batohu jídlo, které jim nachystala služebná,jedno si vzal sám a druhé dal Janě.Za chvílku všechno snědli.Venku se již stmívalo a sluníčko již skoro vůbec neviděli,nastával večer.V dále již viděli osvětlené město.

Když se už úplně setmělo,kolem půl osmě večer,právě vyjížděli do Vídně.Filip upozornila Janu: „Jano,právě vyjíždíme do Vídně.To je to město,kde natáčejí Komisaře Rexe.“ „Jo aha.“ „Doufám,že alespoň z dálky uvidíme ten kostel,u kterého se Rex natáčel.“řekl Filip a dívali se s Janou,jestli neuvidí něco,co by jim ten kostel,který znali s Rexe,připomínalo,jenomže stále nic neviděli.Ke vši smůle vjeli do tunelu,takže kolem sebe nic neviděli,mimo osvětlených zdí tunelu.Vyjeli z něj až skoro na konci Vídně a na ní už do centra neviděli.Filipa s Janou to zklamalo.Za chvílku vyjeli už z Vídně úplně.

Jana se dívala z okna,Filip zavřel na chvílku oči.Cesta jim hezky ubíhala a do ní krásně bzučel zvuk motoru.Kolem deváté hodiny jim řidič zastavil na odpočívadle u benzínové pumpy.Jana řekla Filipovi: „Vytáhni prosím tě oblečení, které máme nachystané na noc.“Filip se divil: „My máme nějaké oblečení na noc?“ „Jo máme.Služebná nám nachystala přece tepláky a teplou mikinu.“ „A proč?“divil se zase Filip. „No přece,aby nám v noci nebyla zima a mohli jsme spát v pohodlných věcech.Vždycky,když jsme jezdili ještě s rodiči tak jsme to dělali také tak.“To už Filip pochopil co po něm Jana vlastně chce a vytáhnul oblečení na noc a podal jí berle.

Vystoupili z autobusu a Jana se postavila do fronty na dámskou toaletu.Filip se mohl převléct a umýt hned,protože na pouť nejelo moc mužů a proto před toaletou nestála fronta.Filip vyšel ven

a Jana stále ještě stála ve frontě před toaletami.Filip se postavil před toalety a díval se na Janu.Nakonec mu zmizela za dveřmi z očí.Filip začal být netrpělivý,protože nerad zůstával sám.Pokud jeli na takový zájezd někdy jenom s maminkou,jako jeli loni,tak vždycky měl velmi nerad takové okamžiky,kdy nikoho neviděl.Bedlivě sledoval dveře jestli už Jana nevychází,ale ta se neukazovala.Místo ní vycházeli jiní účastníci zájezdu.Filip se postavil tak,aby viděl dovnitř.Při dalším otevření dveří,jak z nich vycházela účastnice zájezdu,uviděl Filip Janu jak tam stojí a čeká,oddechнул si.Čas mu ubíhal velmi pomalu,ale Jana nakonec vyšla z toalety převlečená do nočního oblečení.Nastoupili si oba do autobusu a Filip pod Janiným vedením uklidil všechny věci.Vyšli znova z autobusu a Filip objednal u řidiče čaj,protože to měl na cestování také vždycky rád.Když mu řidič čaj vydal,pooděšel s Janou od autobusu a dal ji její čaj a řekl jí: „Pamatuješ Jano,jak jsme jeli loni s rodiči do Francie,tak jsme také tak popíjeli čaj před autobusem.“ „Jo pamatuji.Škoda,že je to všechno již nenávratně pryč a že pít čaj budeme na poznávacích zájezdech pít jenom jeden s druhým,ale bez rodičů.Tehdy jsem také měla ještě pravou nohu a nemusela jsem v rukou držet berle,abych se vůbec pohnula a nemusela jezdit na vozíku.“ „Jak rád vzpomínám na ty krásná chvíle s rodiči,kdy ještě žili.Představ si Jano,jak jsme mohli mít tento zájezd krásný,kdyby ještě naši rodiče žili a mohli jet s námi.“ „Jo,to jsme si mohli ten zájezd krásně užít.Starali by se o nás a my bychom si mohli toho zájezdu jenom užívat a nemuseli bychom se o nic starat.Naprosto o nic.“ „Teprve teď si uvědomuji,jak je to krásné mít rodiče.“ „Jo,je to krásné mít rodiče.To si člověk vždycky uvědomí o věci,jak je krásná teprve,když ji nemá.Už nikdy nebudeme mít rodiče,navždy se budeme muset starat jenom sami o sebe a nikdo nám v tom výrazněji nepomůže.“ „Máme přece Svát'u.“namítnul Filip. „Jenomže ten je pouze náš dobrý přítel a řidič,který nám sice všechno zařídí,ale jako rodič se o nás nikdy nepostará.To můžou udělat jenom doopravdivá maminka a tatínek.“Mezitím už oba dopili čaje a doba,kterou mohli strávit na odpočívadle se chýlila ke konci.Filip vzal Janin kelímek od čaje o šel s ní k autobusu,kde ho vyhodil do koše.Nastoupili si dovnitř a sedli si na svá místa.

Za chvílku už pokračovali v cestě.Průvodkyně začala předříkávat další,poslední část růžence,ale Filipa s Janou už přepadla taková únava,že se nepřidali.Filip pošeptal Janě: „Jano,lehni si mi na nohy a spi.“Jana udělala,jak Filip řekl a za chvílku usnula.Filip se opřel o sedadlo a také rovněž za chvílku spal.V autobuse se mezitím

domodlili ruženec a autobus utichnul.Cesta jim utíkala velmi rychle.Filip s Janou spokojeně oddechovali.Zdály se jim hezké sny.

Po hodině cesty však autobus zastavil a rozsvítilo se v něm světlo.To Filipa s Janou probudilo.Filip se podíval z okna a uviděl,že přijíždějí ke státním hranicím.Řidič do mikrofonu řekl,aby si všichni připravili pasy,nakonec je nepotřebovali a hranicemi projeli bez problémů.

Filip s Janou usnuli zase hned.Filipa a Janu ukolébával ke spánku zvuk motoru.Když vjeli na dálnici,kde nesvítla žádná světla,tak jim cestu osvětloval měsíček.Filip se na něj díval,pokud se na chvílku probudil.Někdy projížděli nějakým městem,jindy vesnicí.Jana spala velmi dobře,Filip se častěji budil až usnul tvrdě.

Probudili se až o půlnoci,kdy zastavili na přestávku u čerpací stanice.Filip podal Janě berle a spolu vystoupili z autobusu.Filip koupil sobě a Janě čaj a poodešlo od autobusu a vypili jej spolu.Museli si obléct teplejší oblečení,aby jim nebyla zima.Jinak se jim noční zastávka líbila,mohli se nadýchat čerstvého vzduchu a trochu si od cesty odpočinout. „Tak dneska už do té Medugorje dojedeme.Jsem docela zvědavý,jak to v ní bude vypadat.“ „Já jsem taky zvědavá.Už se na zítřek až tam dojedeme moc těším.“ „My tam dojedeme dneska.Už je půlnoc pryč.“ „Aha,máš Filipe pravdu.“Vzápětí si Jana uvědomila,že jí předešlý den vůbec nebolela hlava mohla normálně mluvit: „Filipe,včera mě vůbec nebolela hlava a mohla jsem mluvit.“zajásala Jana. „Copak ty jsi někdy nemohla mluvit.“ptal se překvapeně Filip. „Jo,od minulé středy do neděle,mě vždycky jednou za den bolela na chvíli hlava a nemohla jsem v tu chvíli vůbec promluvit,jenomže to už úplně přešlo.Jsem zase naprosto v pořádku.“jásala Jana.Filipa,ale zneklidnila,ten se snažil uklidňovat tím,že ty bolesti už Jana neměla.Doba na odpočinek už vyprchala a tak se zase vrátili do autobusu.

Pokračovali zase v cestě do Medugorje.Filip s Janou vy svlékli oblečení, které měli na sobě,aby jim venku nebyla zima.Pak dal Filip Janě berle na své místo.Jana si zase lehnula Filipovi na nohy a po chvílce usnula.Filip se díval na měsíc než usnul.Autobus zase utichnul.Šlo slyšet jenom spokojené oddechování cestujících.Cesta jim hezky ubíhala a blížili se k cíli.

Brzy ráno přejížděli hranice Bosny a Hercegoviny,kde poutní místo leželo.Tam dostali také poslední přestávku na odpočinek před příjezdem do Medugorje.

Po přestávce už Filip ani Jana neusnuli.Čekali celí napnutí,jak bude Medugorje vypadat.Prohlíželi si pozorně krajinu,ktou projížděli až uviděli po boky cesty ceduli oznamující začátek vesničky Medugorje.Napětí Filipa a Jany dosahovalo vrcholu.Autobus projel Medugorji a zastavil,před jedním domem,na kterém bylo namalováno logo cestovní kanceláře,s kterou jeli.Průvodkyně jim řekla,aby ještě zůstávali v autobuse,že autobus s hlavním průvodcem,dr.Mráčkem,ještě asi nepřijel.Filip se s Janou rozhlížel po okolí.Museli čekat asi dvacet minut.To přijel i autobus z Prahy s dr.Mráčkem,hlavním organizátorem celé poutě.Všichni z autobusu postupně vystoupili.Filip vzal všechny jejich věci a vystoupil až na něho přišla řada.

Poprvé se mohli pořádně rozhlédnout po okolí.Ubytování zařizovala ještě jedna organizátorka.Filip s Janou si mysleli,že je to místní rodačka,uměla však mluvit docela plynně česky.Dozvěděli se,že je velmi málo bytů pro dvě osoby a Filip s Janou nechtěli sdílet svůj pokoj ještě s někým jiným.Mezi první se nedostali a potom se jejich šance,na to aby měli pokoj jenom pro sebe velmi snížila.Nakonec se objevily pokoje pro dvě osoby a jeden z nich dostal Filip s Janou.Filip šel pro zavazadla.Měl jich plné ruce a skoro je neunesl.S ostatními byli zavedeni k domu,kde dostali pokoje.

Vešli do pokoje, který dostali a líbil se jim.Oba si na chvilku lehli,aby si odpočinuli,protože je ta cesta unavila.Oba,Filip i Jana dokonce usnuli.Když se probudili,bylo již asi kolem desíti hodin dopoledne.Všechny věci si museli nechat v kufru,protože v pokoji nestála ani jedna skříň na oblečení.Do jediné skříně si dali jídlo,které si přivezli z domů.Podívali se z okna a měli krásný výhled.Filip s Janou po dlouhé době prožívali pocit štěstí a radosti ze života.Filip notebook ani nevybaloval,protože mu připadalo,že tady není vhodné používat takové věci.Jana navrhla Filipovi: „Filipe,co kdybychom se připravili ke zpovědi?“ „Tak dobře.Připravíme se ke zpovědi.“souhlasil Filip.Janu to přivedlo do údivu: „Filipe,ty jdeš dobrovolně ke zpovědi.Vždyť jsi ji vždycky odkládal na co nejpozdější dobu.Ty jsi mě teda překvapil.“ „To víš,časy se mění.Dneska večer si k ní zajdeme pokud dostaneme tu možnost.“Jana nevycházel z údivu,ale začala se s Filipem připravovat ke své zpovědi.Filip vytáhnul kancionál,jenomže narazili na problém,nikdo z nich neměl papír.Žádný nemohli najít.Filipa nakonec napadlo vzít si počítač do kapsy.Vybalil jej a napsal do něj všechny své hříchy.Moc mu to ještě nešlo,protože ke

zpovědi moc dlouho ještě nechodil a do té doby mu vždycky se zpovědi pomáhala maminka.Filip si jí vždycky ptal na hříchy, které měl.Jana se připravila ke zpovědi po Filipovi a taky musela svoje hříchy napsat do kapesního počítače.To jim zabralo čas skoro do poledne.

Před polednem se najedli a šli na schůzku, kterou měli mít u hlavní budovy.Sednuli si na trávník za budovou a počkali než schůzka začne.Na ni se dozvěděli, že zde bohužel vizionáři, kterým se ještě Panna Maria zjevuje, nejsou.Dozvěděli se také, že pokud budou mít štěstí, tak Vicka, jedna s vizionářek⁸, které se ještě Panna Maria zjevovala, ke konci jejich pobytu přijede do Medugorje přijede.Jinak slyšeli o Medugorji její historii.Schůzka trvala hodinu.Nakonec jim dr.Mráček řekl, že se teď půjde na Podbrdo.

Filipovi ani Janě se tam nechtělo, ale museli se oba přemoci a vydat se na cestu.Vstali ze země a šli.Dr.Mráček je vedl kolem hlavní budovy.Šli po hlavní cestě.Cesta jim utíkala jenom velmi pomalu.Vyšli z města ven a před sebou uviděli velmi strmou, nerovnou a kamenitou cestu nahoru.Filip se s obavou zeptal Jany: „Jano, ty to asi nahoru nezvládneš.“ „Nahoru to zvládnou.Neboj Filipe.“ „Jak chceš zvládnout jít po takové cestě o berlích a s jednou nohou.“ „Já to zvládnou.“ tvrdila Jana.Podívali se na výhled dolů, protože již vyšli do velmi prudkého kopce.Pokračovali po kamenité cestě a Filip se divil, jak Janě jde hezky chůze.Janě se nešlo nejlépe, protože jí berle prokluzovaly po kamení, ale zvládala cestu docela dobře.Došli k prvnímu tajemství růžence.U něho se zastavili a Dr.Mráček začal spolu s kolegyní, kterou Filip s Janou pokládali za Bosenku, teď zjistili, že je také z česka, začali předříkávat první tajemství růžence.Celý zástup se k nim přidal.Pak pokračovali dál v cestě.Ke druhému zastavení došli, když se domodlili první desátek.U druhého zastavení zase chvilku počkali a šli ke třetímu zastavení až došli k poslednímu tajemství radostného růžence.Tam se jej domodlili a zahruli doprava ke křížům, na místo zjevení Panny Marie.Filip s Janou se postavili do zástupu lidí, kteří se šli k tomuto kříži podívat.Když se k němu dostali, tak oba se ho dotkli a políbili jej.Pak si sednuli na kameny a odpočívali po náročné cestě na Podbrdo.Tam také dostali rozchod.Filip se s Janou dívali do údolí.Odpočívali tam dlouhou dobu. „Jano, je to tady hezké že?“ „Jo velmi se mi ta Medugorje líbí.“ „Jenom mi, Jano, prosím tě řekni, jak jsi zvládla vyjít ten kopec s těmi berlemi.“zeptal se Filip a dostal

⁸ Vizionář, člověk, kterému se zjevovala Panna Maria

překvapivou odpověď: „To sama nevím,jak jsem se po té cestě dostala až nahoru.Když se na ni teď dívám,tak se tomu velice divím,protože člověk postižený jako já by tuhle cestu nemohl nikdy vyjít.“ „Také nechápu jak se ti mohlo podařit dostat se až nahoru,protože jsem s tím měl problémy i já a to jsem zdravý a mám obě nohy a ruce volné.“ „To se asi musel stát malý zázrak,protože Panna Maria věděla,že se chci dostat nahoru a proto mi to přání asi splnila.“ „To je asi jediné vysvětlení.“souhlasil Filip.Už si dost odpočinuli a proto se rozhodli,že sejdou dolů.Zvednuli se z kamení a dali se do cesty dolů.Filip pozoroval Janu,jak jde velmi obratně dolů po kamenech.Filip sám několikrát málem spadnul dolů.Nakonec se oba dostali v pořádku dolů pod kamenitou cestu.Ted' se jim šlo již dobře.Sešli kopec s asfaltovou silnicí.Báli se,aby nezabloudili,protože to tam ještě skoro vůbec neznali.Naštěstí před nimi šlo i několik jiných účastníků zájezdu a Filip s Janou se šťastně dostali domů.

Tam se navečřeli a hned museli zase vyrazit ven.Šli ke kostelu na mši.Vzali si sebou malé walkmany,které dostali,aby mohli poslouchat český překlad chorvatských mší,které večer v kostele byly,a také kapesní počítače,aby se mohli vyzpovídat,kdyby k tomu dostali příležitost.

Došli ke kostely,kde se mše sloužily.Filip s Janou však nešli dovnitř,ale šli doleva ke dřevěným zpovědnicím.Na každé zpovědnici visela cedulka s jazykem kněze,který v ní zpovídá.Našli si zpovědnici,na které uviděli cedulku česky a postavili se do fronty.Filip navrhnul Janě: „Běž si sednout na lavičku,aby sis odpočinula po tom dnešním velmi náročném dni.“Jana Filipa poslechla a šla si sednout na lavičky mezi kostelem a zpovědnicemi.Nespustila oči z Filipa,který stál trpělivě ve frontě na zpověď.Z amplionu umístěných na kostele začaly znít zvuky růžence,který se vždycky modlilo před mší.Jana tomu nerozuměla a proto zašla za Filipem,aby mohla mši také poslouchat.Filip vytáhnul rádio a zapnul ho.Ze sluchátek se však nelinuly žádné zvuky.Jana si šla zase sednout na lavičku a čekala než dne ně přijde řada na zpověď.

Přesně v šest hodin začínala mše svatá.Jana šla zase za Filipem,aby mohla poslouchat český překlad mše,protože večerní vždycky byla v chorvatštině.Na Filipa přišla řada ve zpovědnici a proto vešel dovnitř.Dal Janě rádio.Jana už zůstala čekat před zpovědnicí než z ní vyšel Filip.Když Filip vyšel,vyměnili si rychle věci a do zpovědnice vešla i Jana.Filip na ní čekal před

zповědnicí.Jana však delší dobu nevycházela.Filip začínal mít strach,kde Jana je a proč nejde ven.Po deseti minutách však Jana vyšla ven.Filip se jí hned ptal: „Co jsi tam tak dlouhou dobu dělala?“ „Musela jsem se pořádně vyzpovídat a trvalo to prostě tu dobu.A teď bychom už měli raději mlčet,abychom neměli nový hřích,že nedáváme na mši pozor.“odpověděla Jana.Do kostela nešli,zůstali venku na lavičce a poslouchali mši odtamtud.Každý si vzal jedno sluchátko a dal si ho do ucha,aby slyšeli český překlad mše svaté.Při evangeliu⁹ se překladatelka odmlčela,protože jej četli ve všech jazycích, kterým mluvili lidé na pouti přítomní.Evangelium se proto natáhnulo na velmi dlouhou dobu.Po přečtení Evangelia následovalo opět tlumočená promluva.Filip s Janou na ni dávali zvlášť pozor.Pak následovala Bohoslužba oběti,na konci které se rozdávalo přijímání.Kněží vyšli ven postranními dveřmi a rozdávali přijímání lidem,kteří poslouchali mši venku.Filip s Janou šli samozřejmě také k přijímání,protože byli čerstvě po zpovědi a nestihli ještě udělat žádný těžký hřích.Po mši ještě následovalo další tajemství růžence.

Na ten,ale Filip s Janou již nezůstávali,protože oba již byli za ten den velice unaveni.Šli již za tmy,protože se za tu dobu již setmělo,domů Medugorskými ulicemi.Po stranách cesty míjeli různé obchody.Nejprve šli kolem restaurace a menších obchůdků s církevními potřebami.Zahnuli doleva a po pravé ruce měli různé obchůdky a potraviny.Vlevo stála tmnější škola.Po delší cestě zahnuli u nárožního obchůdku s církevními potřebami ještě jednou doleva a šli kolem hlavní budovy cestovní kanceláře a pak již uviděli jejich dům,kde měli pokoj a zahnuli do něj doprava a došli domů na pokoj.

Na pokoji se oba nejprve navečeřeli a potom se umyli.Lehnuli si do postelí a hned spali,protože je ten den již velice unavil.

⁹ Evangelium-čtení z Nového Zákona,které následuje v Bohoslužbě slova po dvou čteních ze Starého Zákona

22. Růženec

Další den ráno je vzbudil natažený budík. Vstali a nasnídali se ještě z vlastních zásob. Po snídani šli zase ke kostelu, kde probíhala česká mše svatá, která začínala již v osm hodin ráno. Vzáli si sebou flašku, aby si po mši nabrali vodu z pramenu, který pramenil u kostela. Vešli do kostela se začátkem mše. Viděli jej poprvé a moc se jim líbil. Postavili se do lavice a poslouchali mši.

Po mši dostali dvacetiminutovou pauzu, před odchodem do jedné komunity. Filip s Janou si zašli nabrat vody z pramenů, aby neměli cestou žízeň a šli hned na místo srazu. Po dvaceti minutách se začali všichni scházet a vydali se na cestu. Šli od kostela kousek cesty, kterou měli Filip a Jana stejnou domů. U školy zahнули doprava kolem jednoho obchůdku do polní cesty. Šli kolem vinic a také na okraji cesty stály stánky s ručně pletenými věcmi a také s růženci, křížky a jinými věcmi. Jana se po pletených dečkách ohlížela, ale Filip je míjel bez povšimnutí. Tak vyšli z pole ven a dostali se kolem staveniště nových hotelů na silnici, kde již stály postavené domky místních obyvatelů. Kolem nich došli až na hlavní silnici, kde zahнули doprava a pokračovali v cestě po ní. Došli na jednu odbočku doprava a tam celý zástup zahýbal. Bránu lemovaly dvě sochy.

Zastavili se v půlkruhovém krytém prostoru, kde počali na jeptišku z komunity. Filip s Janou jí poslouchali. Vyprávělo o historii a současnosti komunity. Filip se při tom zamyslel a napadl ho nápad: „Koupím Svátovi růženec a dám ho k Panně Marii posvětit.“ Pak na něj celou dobu nemohl přestat myslet.

Po přednášce se zase všichni zvedli a šli zase dál. Průvodkyně jim řekla, že jdou na původní místo zjevení Panny Marie. Vraceli se zase stejnou cestou, jenomže nezahнули na cestu, po které přišli, ale po dalším kousku cesty zahнули doprava na krátkou, příkrou a kamenitou cestu nahoru. Všichni vyšli nahoru a Janě se tam podařilo také vyjít. Došli k soše Panny Marie a kolem ní si posedali na kamennou zídku. Filip si sundal čepici i když tam svítilo ještě dost sluníčko. Filip si řekl: „Dělám to z úcty k Panně Marii, takže se mi nic nestane.“ Průvodkyně začala předříkávat modlitby k Panně Marii. Všichni se k ní ihned samozřejmě připojili. Po modlitbě dostali rozchod, aby mohli u sochy zůstat jak dlouho budou chtít. Filip s Janou u ní zůstali delší dobu a modlili se k ní za svoje zemřelé rodiče.

Když si mysleli, že se za ně pomodlili už dost, vydali se na cestu zpátky. Sešli z kopce s po silnici došli na křižovatku. Filip začal přemítat jestli má Janě říkat o svém nápadu, nebo. Ždál se mu ten nápad hloupý, ale pak si uvědomil, že vlastně nevědí, jestli Vicka do Medugorije vůbec přijede a v tom mu bylo řečeno, že přijede, protože jinak by nemohl dát růženec posvětit. Rozhodnul se, že to řekne Janě: „Jano, mě v té komunitě napadnul jeden nápad.“ „A jaký?“ ptala se zvědavě Jana. „Mě Jano napadlo, abychom koupili Svát'ovi jako suvenýr odtud růženec a nechali ho tady posvětit. A to mi musela vnuknout sama Panna Maria, protože při tom jsem se dozvěděl, že tady má Vicka přijet, protože jinak bych ten růženec nemohl nechat posvětit.“ „To je zvláštní Filipe. Tak dobře, až budeme mít trochu volného času, tak se po jednom růženci pro Svát'u tady podíváme a koupíme mu ho a jestli doopravdy ta Vicka tady přijede, tak jí ho dáme, aby ho Panna Maria posvětila a my mohli dát Svát'ovi dárek odsud.“ „Jenom budeme muset pouvažovat, jak mu to vhodně říct, aby to pochopil, ale na to je času dost, až přijedeme domů. Když mi Panna Maria vnukla ten nápad s tím růžencem, tak se určitě postará, aby mě něco napadlo, jak ho mám předat Svát'ovi. Třeba se mu jednou bude hodit a bude rád, že ho má. A vyhodit ho Svát'a nevyhodí, protože to Panna Maria nedopustí, když mi ten nápad vnukla. Svát'a si ho nechá u sebe a v nejhorším si ho někam založí a časem se na ten dárek rozpomene bude z něj mít radost a třeba jej pochopí.“ „To je pěkný nápad Filipe. To ti musela určitě vnuknout Panna Maria.“ „Takže v nejbližší době nějaký růženec Svát'ovi vybereme a koupíme mu ho a jestli ta Vicka přijede, jak ty říkáš, tak budeme mít důkaz o tom, že je to vnuknutí od Panny Marie.“ souhlasila s Filipem Jana.

Do konce cesty už pokračovali mlčky. Filip uvažoval o růženci pro Svát'u a Jana také myslela na to co jí Filip řekl.

Na pokoji si nejprve oba odpočinuli. Potom se najedli, protože od časného rána neměli v puse, mimo vody z kostelního pramene, nic. Po najedení si ještě na chvilku odpočinuli a už museli jít na mši.

Sedli si zase na lavičky před kostel a poslouchali mši z překladu v radiu. Po mši už na růženec nezůstávali a šli hned domů.

Na pokoji se oba rychle umyli a navečeřeli se. Pak si lehnuli do postele a v tu chvíli oba spali.

Další den ráno rovněž vstávali oba velmi brzy, aby stihnuili českou mši svatou. Na mši šli samozřejmě k přijímání, protože ještě

neudělali žádný těžký hřích.Po mši zase dostali před kostelem pauzu a nabrali si vodu.

Po pauze se zase před kostelem sešli a vydali se na cestu na Křiževac.Nejprve šli po normální cestě,ale cesta na Křiževac měla být ještě mnohem horší než na Podbrdo.Filip,když uviděl vrch Křiževac a cestu,tak řekl Janě: „Ted’ už ale nahoru vyjít nezvládneš Jano.“ „To víš Filipe,že zvládnou.Nahoru musím dojít.“ „To se teda budu divit,jestli nahoru dojdeš,protože s po té cestě má problémy jít i zdravý člověk,natožpak člověk nemocný.“ „Ale já to vyjdu.“tvrdila neoblomně Jana.Filip ji teda nechal.Z přenosných reproduktorů se začínala linout první slova křížové cesty a tak se Filip s Janou přidali k modlícímu se zástupu.Filip s obdivem pozoroval Janu,jak vychází nahoru,protože i on měl nemalé problémy vyjít ten kopec.Jana však měla s vyjitím problémy,ale ne tak velké,aby se jí nepodařilo na ten kopec vyjít.Filip měl dostával žízeň,ale chtěl počkat,než dojdou nahoru,protože nechtěl při křížové cestě pít.Míjeli jedno zastavení za druhým,Když k zastavení došli,vždycky si někteří poklekli.Filip patřil k těm,kteří si kleknuli.Vždycky počkal než se zvednou všichni.Nevstal ani proto,že ho kolena od kamení,na které si musel kleknout,protože celá cesta byla vydlážděná kameny.Nakonec došli nahoru na vrchol Křiževac s bílým křížem.U něho se všichni modlili za své věci.Filip s Janou se samozřejmě zase pomodlili za rodiče.Když se domodlili,tak si odpočinuli od cesty.Cesta je doopravdy velmi mnoho zmohla.Sednuli si na místo,kde se sednout dalo a rozhlíželi se z vrcholu dolů.Měli výhled na celou Medugoriji.Filip se při tom Jany zeptal: „Já jenom nechápu jak jsi byla schopna vyjít ten kopec,když jsem s tím měl problémy i já?“ „Prostě jsem ho vyšla.Asi mi pomohla Panna Marie.“Pak už zůstali na kopci mlčky.

Když se jim zdálo,že si již dost odpočinuli,rozhodli se,že půjdou dolů.Rozloučili se pohledem s křížem a začali sestupovat dolů.Filip si po chvilce sestupování všimnul,že se z jednoho místa v údolí linout černý kouř.Dostal strach: „Jano,vidíš,tam někde hoří.“Jana se podívala a všimla si také toho černého kouře.Jana však z něho strach neměla.Filip ho však s obavami sledoval.Viděl,že vítr nese kouř i do míst ke kostelu.Filip měl stále větší strach a uvažoval,co kdy mohlo začít hořet.Kouř stále neustával.Filip se strachu nepromluvil.Před očima si představoval možnosti,že se požár rozšíří a oni budou muset utíkat.Jana šla za tom klidně dolů.Filip se pořád díval,jestli kouř neustává,ale kouř stále stoupal k oblakům.Tak došli až dolů z Křiževace.

Došli ke kostelu a tam již po kouři nezůstala ani památka.Filip si velmi oddechl,ale hlavou mu pořád vrtala myšlenka,kde mohlo tak hořet.U kostela si sednuli na lavičky,aby si odpočinuli po tom dlouhém dni.Domů se ji už nechtělo chodit,protože do mše zbývalo tak málo času,že by se jenom vrátili domů a hned by se musel vracet do kostela.Filip s Janou už měli hlad,jenomže si sebou nevzali nic k jídlu a proto museli ten hlad vydržet až do mše.Nejdříve začala modlitba růžence.To už Filip s Janou pochopili.Filip s Janou se modlili také. Přesně za pět minut tři čtvrtě na sedm se růženec přerušil a začaly zvonit zvony,protože se v tu bodu právě zjevovala Panna Marie,vizionářům.Filip si pokleknul a Jana zůstala sedět,protože si kleknout nemohla.Oba se zase pomodlili za své rodiče a za obrácení Sváti na víru.Po pěti minutách růženec pokračoval. Po růženci následovala mše.Filip s Janou šli zase k přijímání.Po mši měli hodinu přestávku než začínala adorace.Oba na ní chtěli zůstat,protože jí dostali doporučenou.

Filip s Janou využili tu hodinu volna k tomu,aby se najedli,protože měli velký hlad.Naposledy jedli totiž ráno.Zašli si do obchůdku koupit něco dobrého k jídlu a najedli se.Pak se vrátili ke kostelu.Filip nabral do lahve vodu z pramenu a napil se s Janou.

Před začátkem adorace šli do kostela.Jenomže v kostele již bylo velmi mnoho lidí.Přicházeli stále další lidé a v kostele se začínalo utěšňovat.Začala adorace.Filip s Janou ji pozorně poslouchali a Filip si při ní kleknul a snažil se klečet co nejdelší dobu,i když ho nohy už bolely.V duchu si řekl: „Pane Bože,přináším ti tuto oběť za potřebné,za Janu a děti, které prožívají utrpení.Nejprve se mu neklečelo nejhůř,jenomže se to stále zhoršovalo a Filipa stále víc bolely nohy.Filip přestával vnímat adoraci a začínal myslet na to,aby vydržel ještě klečet.Z adorace vnímal jedině krásné zpěvy, které jí provázely.Filip si říkal,že si už sedne na nohy,jak nemohl vydržet,ale nakonec se vždycky přemohl a zůstal klečet.Janě se také adorace vedená otcem Barbaričem také velmi líbila a vnímala každou její chvilku.Filip už myslel jenom na to,aby vydržel klečet,i když už nemohl vůbec vydržet a říkal: „Odevzdávám ti to za Janu a trpící děti.“Stále ještě odolával a zůstával klečet.Až před koncem už nevydržel klečet a sednul si na nohy.Pocítil ohromnou úlevu.

Když adorace skončila celé město již zahalovala tma, kterou prorývalo jenom pouliční osvětlení.Když se Filip podíval na hodinky

zjistil, že je již jedenáct hodin pryč. Spěchal s Janou domů a tak tak tam došel.

Na pokoji se už ani nemyli, jenom se převlékli do pyžama a lehli si a v tu ránu spali.

Ráno je zase vzbudil budík a vstávali velmi brzy. Nasnídali se a už šli zase na českou mši. Ta jim utekla velmi rychle.

Po mši, když se po rozchodu sešli, šli tentokrát k vizionáři Jakovovi, kterému se Panna Maria zjevovala jedenkrát do roku o vánocích. Šli stejnou cestou, jako k Oáze Míru, sesterské komunitě. Filip s Janou na něj byli zvědaví, jak bude vypadat. Šli až k domkům a u jednoho se zastavili. Tam bydlel Jakov. Filipovi s Janou se jeho dům moc líbil. Měli štěstí, protože šli vpředu a mohli dobře vidět ke dveřím. Museli ještě chvilku počkat než tam dojdou i ostatní, pak vyšel Jakov ze dveří. Filipa s Janou jeho vzhled zklamal, protože si mysleli, že bude vypadat nějak zvláštně. Do dveří vešla také jeho malá dcerka, ale hned se stydlivě vrátila do domu. Jakov začal vykládat o zjeveních Panny Marie a průvodkyně je překládala do češtiny. Filip s Janou ho pozorně poslouchali a moc se jim jeho výklad líbil. Po přednášce dostali rozchod.

Jana Filipovi navrhla: „Filipe, pojďme se projít na původní místo zjevování Panny Marie.“ „To bychom mohli.“ „souhlasil Filip. Šli teda dál až na původní místo zjevení Panny Marie. Sedli si na kamennou zídku a modlili se za potřebné, hlavně za své mrtvé rodiče. Také při té modlitbě na ně vzpomínali, jak se měli dobře, pokud ještě žili. Vzpomínali na krásné okamžiky prožité s nimi. Moc lidí se v tu dobu tam nemodlilo, modlilo se jich jenom několik. Strávili u sochy celou hodinu modlitbami a vzpomínkou na rodiče. Pak se rozhodli, že se pomalu vrátí na pokoj, protože na ten den již neměli žádný další program. Filip začal rozhovor s Janou: „Jano, je to tady hezké že?“ „Jo, je dobře, že jsme sem jeli. Moc se mi to Medugorije líbí. Schválně kolik dnů tu už jsme?“ „Tak z domů jsme vyjeli v pondělí, v úterý jsme tady přijeli a dneska je už pátek, takže to máme úterý, středu, čtvrtek, pátek. Tak to jsou čtyři dny.“ „uvažoval Filip: „Už jsme tady čtyři dny. To to uteklo.“ „Jo docela jo. Už pět dnů jsme z domů. A vůbec jsme za tu dobu nezavolali Svátovi, dneska mu musíme rozhodně zavolat.“ „Máš pravdu Jano. Úplně jsem na Svátu s tím vším, co tady máme zapomněl.“ „Procházel kolem domu vizionáře Jakova: „Když jsme tady šli dopoledne, tak tady stálo, Jano, velmi mnoho lidí a teď už je tady úplně prázdné.“ „poznal Filip. „Filipe dneska bychom se mohli zajít podívat po tom růženci co chceme Svátovi koupit.“

„Dneska si odpoledne odpočineme.Na koupení růžence pro Svát'u budeme mít určitě ještě dost času.“nechtělo se Filipovi. „Jak chceš.“reagovala Jana. „Ale to se nezdá a brzy pojedeme domů a třeba se už k tomu nedostaneme.“ „Panna Maria určitě zařídí,abychom se k tomu dostali.“ „A co když to zařídila na dnešek,že nemáme odpoledne žádný program.“ „Víš co Jano,koupíme ten růženec v neděli,to máme celý den jenom pro sebe.To se nejde vůbec nikam.“ „Tak dobře,půjdeme ho Filipe koupit v neděli.“Cesta jim utíkala a blížili se k městu.Zašli ke kostelu,aby si nabrali vodu do lahve a cestou domů se stavili v jednom obchodě s potravinami,aby si nakoupili něco k jídlu,protože jim došly jejich zásoby z domů.Koupili si jenom ty nejzákladnější potraviny,protože jeli na pouť.Než došli k domu,ve kterém měli pokoj potkali několik lidí,kteří jedli zmrzlinu.Filip řekl k Janě: „To se nestydí jíst na takovém svatém místě zmrzlinu.Tu můžou jíst doma.Já bych si tady rozhodně žádnou zmrzlinu nikdy nedal.“Jana však s Filipem úplně nesouhlasila: „To já bych to Filipe zase tak nebrala.Když si chtějí dát tu zmrzlinu a není jim to hloupé.Je to koneckonců jejich věc.“ „Máš pravdu Jano.“souhlasil Filip.

Na pokoji se naobědvali toho co si koupili v potravinách.Potom si lehnuli a oba se prospali,protože se jim moc chtělo spát,neboť chodili večer do postele velmi pozdě a ráno zase brzy vstávali.Usnuli skoro ihned.

Vzbudili se až večer před mší.Tak tak na ní stihнули dojít.Došli tam právě v době,kdy mše začínal.Dali si zase na uši sluchátka,aby slyšeli český překlad mše.Poslouchali ji celou velmi pozorně.Přijímání se rozdávalo,jako vždy u bočních vchodů.Po mši se jim ještě nechtělo spát a proto zůstali i na poslední část růžence,na růženec slavný.Protože na růženec nezůstávalo tolik lidí,se kostel vyprázdnil.Filip s Janou šli dovnitř a po chvílce růženec začal.Po růženci už nenásledovalo nic a proto šli Filip s Janou domů na pokoj.

Tam se umyli a navečeřeli a šli spát.Usnuli po chvílce.

V sobotu šli po mši tentokrát do komunity bývalých narkomanů Cenacollo¹⁰.Po přestávce, která jako obvykle po mši následovala se vydali na cestu.Šli zase kolem školy a polní cestou kolem domů,kde bydlel i vizionář Jakov.Filip s Janou šli mlčky,dívali se jenom po nádherném okolí.Šli i kolem Oázy míru a

¹⁰ čti [čenakolo]

pokračovali dál.Nakonec zahnuli z hlavní cesty směrem doprava a vešly do komunity.

Prošli jí až se dostali do kruhového krytého prostoru,kde se setkání konala.Posadili se na lavice a počkali na začátek.Po chvílce tam přišel jeden Čech a jeden Slovák.Představili se jim a řekli jim o komunitě a o sobě:Jak se k drogám dostali a proč toho pak litovali.Jak komunita funguje a že jsou v ní všichni rádi.Filip s Janou to se zaujetím poslouchali.Nakonec se s nimi oba bývalí narkomani rozloučili.

Filip s Janou se šli podívat do obchodu,kde prodávali věci, které narkomani vyrobili,ale nic se jim nezalíbilo natolik,aby si to koupili.Když vyšli z komunity,Jana navrhla Filipovi: „Filipe,co říkáš tomu,abychom se zašli podívat do Oázy míru,protože jsme tam ještě neviděli tu kapli o které nám ta sestřička vykládala.“Filip neměl námitek a tak se cestou zpět stavili do Oázy míru.

Vešli do ní kolem soch střezících vchod dovnitř.Pokračovali v cestě kolem místa,kde měli přednášku.Viděli,že tam zase jiné sestřička přednáší nějaké jiné skupině návštěvníků.Kolem cestičky začaly růst různé stromky a stály tam i domečky.Tak se dostali až na konec cesty ke kapličce.Filip s Janou vešli dovnitř a pořádně si jí prohlédli.Líbila se jim oběma.

Z Oázy míru šli cestou polem ke kostelu,aby si nabrali vodu do lahví a odtud šli na pokoj.

Tam Jana udělala s pomocí Filipa jednoduchý oběd.Po obědě Filip navrhu: „Jano,ted’ se prospíme jo?“Jana však jeho návrh zamítla: „Filipe,to je škoda spát.Projdeme se po okolí.“Filip s Janou souhlasil,s jednou podmínkou: „Tak dobře Jano,projdeme se po okolí,ale nejprve si na hodinku odpočineme.“ „Tak dobře Filipe.“řekla nakonec po chvílce uvažování Jana.Oba dva se natáhli jak dlouzí,tak širocí na své postele.Filip usnul,Jana však uvažovala o různých věcech a proto se jí usnout nepodařilo.Přemítala o tom co v Medugoriji za tak krátkou dobu zažili.Vzpomínala jak do Medugorije přijeli potom na jednotlivé dny,které dosud v Medugoriji zažili.Cítila se tam šťastná,ale pociťovala takový divný pocit štěstí.

Když se Filip potom probudil,tak se hned šli po okolí projít.Zašli se spolu nejprve podívat,kam vede dál ta cesta,kde bydleli,pak se zase vrátili a šli se projít směrem ke kostelu.Do mše jim zbývalo ještě hodně dlouho času,a proto Filip navrhnul: „Jano,co říkáš tomu,že bychom se zašli podívat do obchodu po nějakém

suvenýry?“ „To je dobrý nápad,když už nemáme co dělat.“souhlasila Jana.Procházeli všechny obchůdky postupně.Začali od toho nejbližše kostelu.Podívali se i do zlatnictví a tam se Filipovi s Janou zalíbila jedná Medailka s Pannou Marií.Nabízeli jí tam hned v několika velikostech.Filip si vybral tu ve velikosti střední a Jana se líbila ta největší.Oba si k medailce koupili zlatý řetízek a hned si je dali na krk.Odešli ze zlatnictví a šli se podívat do dalších obchůdků u kostela.Dívali se i po růženci,který chtěli Svát'ovi koupit.Růženec Svát'ovi vybíral Filip.Jana ho nechala,aby mu ho vybral sám,protože si myslela,že když mu Panna Maria ten nápad vnukla,tak mu i poradí,který růženec Svát'ovi koupil.Jenomže před Filipem vyvstal problém,který růženec Svát'ovi koupit,protože v každém obchodě prodávali velmi mnoho růženců.Filipovi se zalíbily nakonec tři růžence.Vraceli se směrem,k domovu.Šli se podívat ještě do obchodů blízko škoie.Tam si Filip s Janou vybrali ještě nějaké další suvenýry,ale ještě si je nekoupili,protože si chtěli nechat čas na rozmyšlenou.Filip dostal nápad,že si k sobě do pokoje koupí křížek a také si ho posvěti pokud vizionářka Vicka do Medugorije přijede.Jana se k Filipovi přidala a také se rozhodla,že si jeden křížek koupí.Filip zase napadlo,že si musí koupit velký nástěnný kříž do kuchyně,ale to uznal,že z Medugorije domů vézt nemůžou.Než si všechny věci prohlédli,velmi rychle jim uteklo dopoledne a začal se blížit večer.

Do kostela došli se začátkem růžence.Za pět minut tři čtvrtě na sedm modlitba zase ustala a po pěti minutách věnovaných osobním modlitbám růženec do mše pokračoval.Než mše skončila,okolí potemnělo a domů na pokoj se vraceli již potmě.

Na pokoji se navečeřeli a potom se umyli a šli spát.Před spaním si ještě chvilku povídali: „Tak Jano zítra se konečně pořádně ráno vyspíme.“ „Jakto Filipe?“divila se Jana. „Protože zítra je už neděle a to ráno česká mše není.“odpověděl jí Filip.Za chvilku už oba usnuli a spali klidně celou noc až do druhého rána.

V neděli ráno spali velmi dlouho.Probudili se až kolem desíti hodin,zato se však cítili výborně.Filip se nejprve s Janou nasnídal.

Po snídani se šli podívat do obchůdku u kostela,protože měli poslední možnost jak nakoupit nějaké věci před odjezdem z Medugorije.Cestou se stavili do jednoho obchůdku,který stál na nároží,kde zahýbali doprava,když šli do kostela.Janě se tam zalíbily sošky Panny Marie a proto koupila rovnou tři kusy.Než došli ke kostelu vešli ještě do jednoho obchůdku,kde mohli nakoupit i za

české koruny.Filip si v něm vybral obrázek Pána Ježíše s nápisem „Důvěřuji Ti.“Líbily se mu tam ještě nějaké další věci,ale rozhodnul se,že si je koupí někde jinde,protože si nemusí kupovat všechny věci tam.Koupili si ještě v tom obchodu pohlednice Medugorije,aby se měli s čím pochválit Svát'ovi.Pak už konečně z obchodu vyšli a šli ke kostelu.Tam prošli všechny obchody a Filip v jednom z nich vybral růženec pro Svát'u.Janě se také líbil.Filip s Janou si koupili také do svých pokojů malé křížky na stůl.Než všechno nakoupili a prohlídli,uplynulo poledne.Filip se s Janou ještě postavili ke kostelu,aby si nabrali vodu na pití.U kostela si na chvilku sednuli na lavičky a odpočinuli si.

Od kostela se vrátili rovnou na pokoj,kde se naobědvali.Po obědě už nechtěli spát,protože věděli,že je to jejich předposlední den v Medugoriji.

Šli se projít zase ke kostelu,ale nezahnuli k němu a podívali se kam dál vede ta ulice.Cestou si vykládali: „Tak zítra nám už,Jano,ten výlet do Medugorije skončí.“ „V úterý se kolem poledne vrátíme domů.To se vlastně ještě dozvíme zítra ráno na setkání u centra.“ „Máš pravdu Jano.Zítra se také dozvíme jestli jsem měl pravdy s tím,že vizionářka přijede a jestli ten nápad doopravdy přišel odněkud shora nebo ne.Dneska večer nesmíme zapomenout na adoraci.Je to poslední,ktou tady zažijeme.“ „Jo ta první adorace se mi moc líbila.“ „Je tady úplně moc hezky.“ „Ani se mi,Filipe,abych řekla pravdu nechce domů.Nejraději bych tady zůstala.“ „Jenomže to Jano nejde,protože i když to je nanejvýš svaté místo,tak by nás to tady po nějaké době určitě omrzelo.“ „Asi máš pravdu Filipe.Musíme jet domů.Takovou výsadu žít v místě,kde se Panna Maria zjevuje mají jen někteří a to jsou místní rodáci.My se musíme spokojit s tím,že jsme tady jednou jeli.“dokončila rozhovor Jana.

Ke kostelu se vrátili jak začínal růženec.Po růženci následovala mše,ktou se sloužila tentokrát ve venkovním kněžišti,takže Filip s Janou mohli dobře vidět všechny kněze,kteří sloužili mši a sloužilo jich doopravdy velmi mnoho.Filip mezi mini poznal i toho,který mu dával ve zpovědnici rozhřešení.Po mši následovala v už setmělém prostředí okolo kostela přestávka,ve které hráli hudebníci.Filip s Janou se šli v té době podívat i k soše Panny Marie před kostelem a pomodlili se k ní.Většinu času však strávili posloucháním hudebníků,protože se jim jejich hudba moc líbila.Po hodině začala samotná adorace.Jana adoraci vnímala velmi dobře.Filipovi se však chtělo již hodně spát a proto zase z adorace skoro nic neměl.Snažil se dávat pozor na to co se děje

v kněžišti, alespoň zbytkem své pozornosti. Janě se adorace velmi líbila. Adoraci zase doprovázely různé zpěvy a kolébavý hlas otce Barbariče¹¹. Filipa ještě více ukolébával ke spánku. Jediné co ho drželo, aby neusnul bylo, že museli někdy povstat. To ho probralo. Adorace skončila zase velmi pozdě.

Cestou z kostela se Filip a Jana bavili: „Filipe, byla ta adorace moc hezká, že?“ „Moc se mi líbila, jenomže jsem při ní skoro spal. Mi se také moc líbila ta hudba, která hrála do adorace.“ „Ta se mi také hodně líbil“ souhlasila s Filipem Jana a pokračovala: „Víš Filipe, že mě za celou dobu, po kterou tady jsme ještě ani jednou nezabolela hlava. Já jsem tak moc ráda. Ani nevíš Filipe jak.“ „Já jsem také moc rád, že jsi už v pořádku a nic ti není, že jsi už zase úplně zdravá. Nahnala jsi mi tím strach Jano, ale když tě už tak dlouho hlava vůbec nebolela, tak jsem už úplně klidný a nemám vůbec strach.“ „Já jsem se Filipe toho také moc bála. Já si myslím, že o tom nemusíme Svát'ovi ani říkat.“ „Cože Svát'ovi? Svát'a. Jak jsme mohli na něho zapomenout. My jsme mu vůbec nezavolali po celou dobu co tady jsme. On už o nás musí mít určitě veliký strach, protože jsme mu už skoro týden vůbec nevolali. Zítřka mu musíme rozhodně někdy zavolat.“ „Jo, úplně jsme tady na Svát'u se vším zapomněli. Zavoláme mu hned zítřka ráno jak se vzbudíme.“ „Tak brzy ještě nebude vzhůru. Kdoví jak daleko je s kupováním té lodi pro nás.“ „On nám má vlastně koupit loď. Už se na ní těším až ji uvidím.“ překvapeně řekla Jana. „Já se na ní Jano také velmi moc těším až ji uvidím. Až uvidím co nám Svát'a koupil na čem budeme moct trávit prázdniny. Doufám že bude hezká.“ Mezitím už došli k domu, kde bydlí.

Ve svém pokoji se jenom umyli a šli spát. Usnuli skoro hned.

Ráno je zase vzbudil budík. Nejprve se nasnídali a po snídani šli ke kostelu na českou mši. Z kostela se vrátili zpět k centru cestovní kanceláře a počkali než se tam dostaví i ostatní členové této pouti. Nakonec přišel i doktor Mráček s reproduktory. Dobrovolníci je drželi, aby dobře slyšeli všichni na tábořišti. Nejprve si zazpívali a potom jim Dr. Mráček řekl další zajímavosti o Medugoriji. Filip s Janou napjatě poslouchali každé jeho slovo, protože je všechno co

¹¹ Otec Barbarič je skutečná postava. Bohužel už není mezi námi. Zemřel, když vedl jednu křížovou cestu na horu Križevac. V době, kdy jsme toto místo navštívil, tak ještě žil a proto se objevuje i v této knize.

říkal velice zajímavě. Na přednášce se dozvěděli, že vizionářka Vicka asi určitě do Medugorije ten den přijede. Filip se zaradoval, že to co si myslel a růženci je pravda.

Po přednášce uvažovali co budou dělat. Janu napadlo, aby šli ještě jednou na Podbrdo a Filip její návrh bez výhrad přijal. U kostela si nabrali vodu na cestu. A šli cestou polem na Podbrdo. Tentokrát mohli jít pomaleji, protože je nehonil žádný dav a mohli se rozhlížet po okolí. Filip si cestou vzpomněl na Svát'u. Vytáhnul mobilní telefon z kapsy a vytočil Svát'ovo číslo.

V telefonu se ozval obvyklý Svát'ův pozdrav, tentokrát v žertovně naladěném tónu: „Ahoj Filipe a Jano. No, konečně jste si na mně vzpomněli.“ „Promiň Svát'o, že jsme na tebe přes všechny věci zapomněli ti zavolat.“ „omlouval se hned na začátku telefonu Filip. Svát'a mu odpověděl: „Neomlouvej se mi Filipe, já tě úplně chápů, že jsi mi celou bodu mi nezavola. A teď už konec s omlouváním a řekni mi jak se vám tam líbí.“ „Je to tady moc hezké a líbí se nám tady moc. Koupili jsme ti tady také jeden dárek, ale ten ti dáme až přijedeme domů a překvapíme tě co to je. To se dozvíš také až přijedeme domů. A řekni mi Svát'o, kde jsi teď?“ „Já jsem v Německu a řaduju tu loď pro vás. Do neděle jí dostanu.“ „Tak brzy?“ „divil se Filip. „Jo v neděli ji pro vás budu mít. A který den vy přijedete zpět domů?“ „My dojedeme domů ve středu.“ „Tak to se na vás už moc těším, jenom nevím, jestli budu moct přijet za vámi, jestli se mi nepodaří přijet až někdy příští týden. Ale to se ještě domluvíme až mi zase zavoláte.“ zakončil Svát'a hovor, který skončil rozloučením.

Jana se hned Filipa ptala: „Filipe, tak co říkal Svát'a o té naší lodi?“ „Říkal, že ji asi v neděli dostane, ale neví, jestli přijede domů do našeho příjezdu.“ „Tak to je dobře, že Svát'a tu loď dostane už tak brzy.“ radovala se Jana. Cesta na Podbrdo jim rychle utíkala a brzy se ocitnuli na jeho úpatí.

Šli nahoru a modlili se při tom růžencem. Došli až ke křížům, jenomže k nim nezabočili, ale pokračovali v cestě dál rovným směrem a uviděli tam další zastavení růžence, bolestného růžence. Pokračovali tedy v jeho motlitbě. Dívali se také po okolí cestu, kudy šli. Po obou stranách cesty rostly keře. Když došli ke druhému zastavení, všimnul si Filip, že po levé straně les, jaksi vyhořelý a ukázal to hned Janě: „Jano, podívej se, tady museli před nedávnem hořet.“ Jana si toho také všimla: „To asi bylo to, jak jsme to viděli, když jsme šli z Križevace dolů.“ „To nemohlo být, protože kouř šel úplně s jiné strany. Na Podbrdo jsme ještě dobře při cestě

dolů viděli.Ještě jsi říkala,že ta cesta vypadá jako růženec.“připomněl Janě Filip. „Máš pravdu Filipe.“vzpomněla si Jana a pokračovala: „Ale asi tu doopravdy před nedávnem to Podbrdo hořelo,ještě štěstí,že se nikomu nic nestalo a zastavení, které jsme jsou v pořádku.“Pokračovali v cestě po Podbrdu, která se pozvolna zatáčela doprava.Filip však víc než na motlitbu myslel na ty ohořelé keře.Filip přímo viděl kudy asi ten požár šel.Došli až k předposlednímu zastavení a tam Jana poprosila Filipa: „Filipe,pojdme si na chvílku sednout.“Filipa ten návrh potěšil,protože i on sám si chtěl také na chvílku sednout a odpočinout.Rozhlíželi se po okolí a pomalu se s Medugoriji loučili.Když si už dost odpočinuli,tak pokračovali v motlitbě a cestě.Nakonec se dostali ke křížům.Tam se ještě jednou pomodlili za své rodiče a začali sestupovat z Podbrda.Filip stále nacházel další místa,kde hořelo.Z Podbrda se vrátili rovnou na pokoj po polní cestě.

Na pokoji se naobědvali a po obědě se šli podívat do centra cestovní kanceláře Věrité.Tam zjistili,že Vicka již přijela a mají si nachystat věci, které chtějí nechat posvětit.Filip se s Janou teda vrátili zase na pokoj a připravili si všechny věci, které chtěli nechat posvětit od Panny Marie.Posvěcené v kostele od kněze je měli od předešlého dne,kdy se věci světili před adorací.Přinesli je tam v krabici.Položili je do otevřeného auta,kde se měly správně dávat.Od auta se šli projít ke kostelu.

U kostela se zastavili u sochy Panny Marie Medugorské a pomodlili se u ní.Pak se šli ještě projít ke kostelu a sedli si u něj na lavičky,protože už nevěděli kam by mohli jít.Mysleli na to,že následující den už budou o tom čase někde na cestě domů.Po čase je přestalo bavit sedět tam jenom tak a proto se šli projít do okolí.

Když večer začínal zase růženec,tak se vrátili ke kostelu a modlili se jej.Viděli,že se nebe zatahuje na dešť.Během růžence začínalo pršet.Pršelo jenom jemně.Právě krátce před dobou než se zjevovala Panna Marie se na obloze objevila krásná duha přes celé nebe.Filip s Janou ji pozorovali.Z nebe padaly jemné kapky deště.Jana jako první spatřila i druhý,velmi slabý,oblouk duhy a ukázala jej Filipovi.Filip se snažil i přes tu duhu myslet na to,že právě teď je svěcen Pannou Marií růženec,který chtějí dát darem pro Svátu.Krátce po zjevení duha zase zmizela.Filip s Janou si oba mysleli,že to nemohla být náhoda,aby se právě v tuto dobu objevila na nebi duha.Pak růženec skončil a začala mše.Při té začalo silně pršet.Filip s Janou si deštník nevytahovali,i když jej sebou Jana

v batohu nesla.Připadal jim ten déšť příjemný.Nakonec se rozpršelo již velmi hodně a to si již deštník nad sebe vzali.Po zbytek mše již přšelo.Po mši zůstali oba ještě na poslední část růžence.

Po růženci šli velmi pomalým krokem domů.Před centrem Věrité je již čekaly věci, které si dali posvětit.Na pokoji se dali do uklízení všech svých věcí.Sbalili si všechny věci,mimo těch,které ještě budou ráno potřebovat.Potom se navečeřeli a při tom si povídali: „Filipe,tak máme poslední den v Medugoriji za sebou.“ „Jo,je to hrozné jak nám ta pout' tady velmi rychle utekla.Mohli jsme tady zůstat déle,alespoň ještě tento týden.“ „Jenomže,Filipe,co bychom tady po celou tu dobu dělali.Už teď jsme neměli kam chodit.Všude jsme už byli.Všechno co je tady k vidění jsme viděli.“ „Ale mohli jsme jít podruhé třeba na Křiževac,nebo někam jinam.“ „Kam jinam.Do Oázy míru,tam není proč chodit dvakrát a do Cenacolla,tam také stačí jít jenom jednou,takže bychom šli jenom jeden den na Křiževac a potom bychom mohli zůstávat na místě Filipe.Takže vidíš,že bychom tady už neměli co jiného dělat.“ „Je to Jano tak,ani jsem si neuvědomil,že je tady jenom tak málo míst k vidění.“ „Ale stejně se mi Filipe tady líbilo.Mělo to tady takovou zvláště nádhernou atmosféru.Cítil jsi jí,Filipe,taky?“ „Jo cítili jsem tu krásnou atmosféru také.“zakončil Filip hovor s Janou,po kterém uklidili nádobí,které spotřebovali při večeři.

Pak se už jenom umyli a šli hned spát.Spali klidně celou noc.

23.Konec poutě a návrat domů

Další den ráno zase vstali podle budíku, který si natáhli předchozí den o něco dříve, protože si museli ještě před mší naložit všechny věci do autobusu. Nejprve se nasnídali a potom si sbalili zbývající věci a odnesli je do autobusu. Venku již nebylo ani památky po dešti předchozího dne.

Když naložili do autobusu všechny své věci, tak šli do kostela na mši. Před kostelem je však čekal hlavní organizátor Dr. Mráček a řekl jim, že po mši ještě půjdou za vizionářkou Vickou a mše bude zkrácená o promluvu. Filip s Janou si sedli do lavice a počkali než mše začne. Filip s Janou šli zase k přijímání. Filipa i Janu potěšilo, že vydrželi tak dlouho neudělat nějaký těžký hřích, protože doma se jim tak dlouho k přijímání chodit jenom tak nedařilo.

Po mši se zařadili jako obvykle před kostelem a šli po ní cestou, po které většinou chodili. Vyšli až na hlavní cestu, ale tam nezahnuli jako jindy doprava, ale zcela opačným směrem doleva. Došli k jednomu domečku, kde Vicka bydlela. Museli tam počkat, protože zrovna obsluhovala jinou skupinu. Nakonec se dostala řada i na ně. Filip s Janou velmi pozorně poslouchali její zajímavý výklad. Oba stáli v tom největším davu. Jana se tak tak držela na berlich, protože se na ní ostatní lidé moc mačkali. K tomu všemu jí ještě začalo navíc bolet břicho. Musela se s Filipem prodrat se té největší tlačence ven a šli spolu do jedné uličky, na jejímž kraji stála restaurace. Vešli dovnitř a Filip tam počkal na Janu. Když Jana zase vyšla zeptal se jí Filip starostlivě: „Tak co Jano, už tě to břicho bolí méně.“ „Trochu jo.“ Do centra davu se už nedostali a to ani nechtěli. To co Vicka říkala to stejně slyšeli a i viděli na ní lépe odtud.

Když přednáška skončila celý dav se hnul ku předu a všichni již šli k autobusu. Vraceli se zase cestou zpět. Filip s Janou se pohledem loučili s Medugoriji. Pozorně se rozhlíželi po již známých místech. Filip natočil několik posledních záznamů na kameru a Jana posledních několik fotek až došli k autobusu, který je měl odvézt domů do České republiky.

Filip i Jana velmi neradi nastupovali dovnitř, ale nastoupit museli. Sednuli, jako ostatní, na sedadla, na kterých seděli při cestě do Medugorije. Sedali do nich o moc smutněji, než když do nich nasedali při cestě do Medugorije. Teď již věděli, že je pouti úplný konec a domů se moc netěšili. Lépe jim bylo v Medugoriji. Řidič nastartoval

autobus a vyjeli. Janu stále ještě pobolívalo břicho. Nejprve projížděli ještě Medugoriji. Filip s Janou se posledními pohledy loučili s tím, kde mohli týden žít a co mohli poznat a velmi se jim zalíbilo. Autobus je i kolem kostela až z Medugorije vyjeli úplně.

Filip s Janou se dívali, kudy že to jedou a všimnuli si, že jednou jinou cestou, než po jaké přijeli. Jana poprosila Filipa, aby se zašel zeptat za průvodkyní, proč tak jedou, protože jí by se šlo po autobuse, když jel špatně o jedné noze s berlemi. Filip se teda zeptal a dozvěděl se, že budou mít dvouhodinovou přestávku u moře. Filipa to potěšilo, že se ještě letos jednou dostanou k moři, trochu ho s Janou mrzelo, že si sebou nevzali plavky, aby si mohli ještě na chvíli zaplavat. „Tak co Jano, těšíš se zase domů? Možná hned uvidíme Svátu, a kdyby ne, tak ho uvidíme v blízké době. Také se jistě pojedeme podívat na tu naši novou loď.“ „Začal hovor s Janou Filip. „Já se také na tyhle věci těším, ale rozhodně nám to nenahradí to co jsme tady hezkého prožili.“ „To je, Jano, pravda, ale jak jsme se už bavili, tak bychom v Medugoriji navždy zůstat nemohli. Proto se musíme vrátit domů a co nejdále na ty krásné chvíle vzpomínat.“ „Ale stejně, nejkrásnější ze všeho byly ty večerní adorace vedené otcem Barbaričem.“ „Ty se mi také líbily, jenomže při té druhé se mi chtělo hrozně moc spát a tak jsem z ní nic neměl.“ Jejich hovor přerušil až hlas průvodkyně, která jim hlásila, že se začínají modlit růženec. Všichni se ho modlili s ní. Po růženci si ještě zazpívali nějaké písně z kancionálu. Po dozpívání dostali zase osobní volno. Jana zavřela oči a odpočívala, Filip se díval z okna ven a také se snažil sledovat cestu v autoatlase. Nakonec to i Filipa přestalo bavit a dal přednost odpočinku. Cesta Filipovi i Janě rychle utíkala.

Probudili se až projížděli po skále nad mořem. „Zastavíme, Filipe, na hezkém místě.“ všimla si Jana. Filip také otevřel oči a díval se kudy jedou. Také se mu to místo líbilo. Pláž měli pod sebou velmi hluboko. Nakonec sjeli úplně dolů, jenomže uviděli směrovku na pláži, autobus však nezastavoval ani nezahýbal. Filipovi i Janě to připadalo divné. Nakonec od překrásné pláže odjeli úplně. Filipa s Janou to zklamalo, protože se už velmi těšili na krásný odpočinek na překrásné pláži, a nakonec z něj nic nezbylo. Pokračovali v cestě a Filip s Janou netrpělivě vyhlíželi pláž na které zastaví. Když se stále k žádné neblížili tak zase upadnuli do dřímoty.

Obudili se při zastavování autobusu. Průvodkyně do mikrofону řekla: „Tady zastavíme na odpočinek. Tam je kousek

pláž.“Filip podal Janě berle,vzali si z autobusu věci k jídlu a vyšli z autobusu ven.

Na pláž šli s celou skupinou lidí,protože se cesta na pláž klikatila a Filip s Janou by na pláž sami netrefili.Ne pláží si sednuli na schůdky,Jana sundala se sebe batoh a vybalila z něj jídlo k obědu.Po nasycení svého hladu se věnovali pohledu na moře a dýchání svěžího mořského vzduchu.Z očí se jim ztratili ostatní účastníci jejich zájezdu.Filip s Janou si toho vůbec nevšimli.Filip si vyzul své boty a šel si do ní ovlažit alespoň chodidla.Jana chtěla udělat totéž,ale měla strach,že by ve vodě v písku uklouzla a upadnula by.Filipovi nejprve nic neříkala,za chvíli se jí však Filip zeptal: „Jano nechceš se jít také ovlažit do vody.“ „Já bych ráda šla Filipe,jenomže já bych uklouzla a spadla.“ „Neboj se Jano.Uděláme to stejně,jak jsme to dělávali v Řecku,když jsi šla do moře.“ „Tak dobře Filipe,ale musíš mě pevně držet.“Filip chytil Janu pevně za pravou ruku,tedy na té straně,kde Jana přišla o nohu.Při tom si Filip vzpomněl: „Jano,ještě tě někdy bolí ten zbytek té pravé nohy?Víš jak jsi mi to říkala v Řecku?“ „Jo vzpomínám si.Ještě mě někdy ta část nohy, kterou nemám bolí,ale já jsem si na to již stačila zvyknout,takže to už skoro vůbec nevnímám.“ „To je dobře Jano.“zaradoval se Filip.Když se Jana dost ovlažila,Filip ji zase odtáhnul na schody,kde si sedli.Počkali než jim oschnou nohy a potom se obuli.Filip se začal rozhlížet po ostatních lidech z jejich autobusu,nikoho však neviděl.Filip rychle uvažoval,kudy se jde k autobusu a podíval se na hodinky,jestli už neuběhl čas určený k odpočinku,naštěstí jim zbývala ještě celá jedna hodina.Filip si trochu oddechnul,ale stále se neklidně rozhlížel jestli někde neuvidí někoho z jejich autobusu.Nechtěl nic říkat Janě,aby jí nestrašil,ale nakonec ji už chtěl říct,aby se zvedla,že se půjdou podívat po někom s jejich autobusu,protože začínal uvažovat jestli se náhodou nespletl a neměli v autobuse už sedět.Naštěstí se před nimi však objevil jeden pán,o kterém si pamatovali,že seděl ve stejném autobuse co oni.Filip se ho zeptal: „Prosím vás,za jak dlouho musíme být u autobusu?“a pán mu odpověděl: „Autobus odjíždí za hodinu.“Filip si oddechnul již úplně.Sledoval ho očima,kam si jde sednout.Sednul si na pláž blízko nich,takže na něj Filip dobře viděl.Každou chvíli sledoval jestli tam ještě sedí.Krátce před odjezdem autobusu se pán zvednul,Filip s Janou ho následovali,protože sami by k autobusu netrefili.

V autobuse se všichni sešli a pokračovali v cestě domů.Filip s Janou si už nepřáli nic jiného,než aby šťastně dojeli domů.Nastalo

již pozdní odpoledne.Filip s Janou se dívalo z okna ven a pozorovali okolní krajinu.Často se ji naskýtal pohled mna zpola rozbořené domy, které zde zanechala válka,ale také viděli jak některé místní obyvatelé opravují,nebo si staví nové domy.Cesta jim utíkala velmi rychle.

Večer zastavili u jedné čerpací stanice,aby si všichni mohli odpočinout a umýt se.Filip nachystal všechny noční věci.Jana se postavila do dívčí fronty a Filip do chlapecké.Stihnul se do nočního oblečení převléct velmi rychle a netrpělivě čekal venku na Janu.Když vyšla také převlečená,tak Filip uložil všechny věci do autobusu.Cestou z autobusu ven koupil sobě i Janě po jednom čaji.Vypili si je před autobusem. „Pamatuješ Filipe,jak jsme stáli u benzínové pumpy,když jsme jeli tady do Medugorije a jak jsme se na ní těšili.“ „Pamatuji si na to velmi dobře.“přikývnul Filip „To jsme myslím také vzpomínali na rodiče a na Francii,že?“ „To už si nepamatuji,ale možné to je.“ „V každém případě se mi zdá jako včera,když jsme si spolu povídali cestou tady a už se zase vracíme zpět domů.To nám ten týden a něco utekl velmi rychle.“ „Máš pravdu Jano,utekla nám ta doba jako voda.Škoda,že se ten čas nedá vrátit nemůžeme zase jet do Medugorije před týdnem.“ „To kdyby se čas dal vrátit,tak já bych ho nevrátila jenom o týden,ale o mnohem více,kdy bychom měli ještě své rodiče.To já bych vrátila čas o několik roků zpátky.“ „Máš zase pravdu Jano,o několik dní je čas vracet zpátky velmi málo.To je tím,že od smrti našich rodičů již uběhlo hodně přes dva měsíce a já si začínám pomalu zvykat na myšlenku,že zemřeli při té nehodě ve vlaku a nikdy je již neuvidíme.“ „To nemáš pravdu,jednou je Filipe zase uvidíme.“ „A kdy?“ptal se velmi překvapeně Filip. „No přece až umřeme i my,tak je uvidíme v nebi.“ „Jenomže,Jano,to nastane až za velmi dlouhou dobu.To uplyne ještě takových nějakých šedesát,sedmdesát let,než oba zemřeme a sejdem se s nimi v nebi.Na naší smrt ještě nechci myslet.“ „Nebudeme na naší smrt myslet.Musíme se smířit,že je uvidíme až po našem hodně dlouhém životě.“ „Kdoví co se nám v něm všechno ještě přihodí a co zažijeme.Určitě toho bude ještě mnoho co nás tady na této planetě potká.“řekl Filip a podíval se na své hodinky.Zjistil,že již mají nejvyšší čas,aby se vrátili zpět do autobusu.Vzal Janě kelímek od čaje.

Vrátili se do autobusu.Cestou kelímek vyhodil do koše.Usadil se do svých sedadel a jakmile nastoupil poslední cestující,řidič nastartoval autobus a vydala se na cestu.Filip s Janou nejprve pozorovali noční krajinu,jak jsou města kolem nich vzdálená

a hezky osvětlená.Po chvílce Filip položil Janě hlavu na své nohy.Jana usnula skoro ihned.Filip se ještě chvilku díval z autobusového okna a usnul také.Když se v noci na chvilku probudil uviděl z autobusového okna svítit nádherný měsíc a hukot motoru jej zase ukolébál ke spánku.Tak jim hezky utíkala cesta.Blížila se půlnoc.

O půlnoci jim řidič zastavil u čerpací stanice,aby si odpočinuli.Filip s Janou vyšli ven z autobusu a dali si zase čaj.Oběma se chtělo spát.Filip s Janou ani nemluvil,protože jej nenapadlo o čem.Nakonec ho však napadlo jedno téma: „Kdoví Jano,ve které zemi teďka jsme.Hranice jsem žádné nezaregistroval.“ „To je Filipe jedno.“ „Já bych to rád věděl,ale asi to nezjistím z nápisu u čerpací stanice.Ráno už asi dojedeme do České republiky.Co myslíš,v kolik hodin dojedeme domů?“ „Já Filipe nevím,ale něco se mi zdá,že domů máme dojet nějak kolem desáté hodiny.“ „To by šlo.Už se těším až si od té cesty odpočineme.My jsme si nenechali nic nahrát po tu dubu,co jsme byli v Medugoriji.To je škoda.Neuvidíme co se za tu dobu Stalo v Esmeraldě ani Star Treku ani ničem jiném.Škoda,že jsme na to zapomněli.“ „Co se dá dělat,ale ve Star Treku to není důležité co se stalo,tam na sebe jednotlivé epizody nijak nenavazují,zato Esmeraldy je škoda,protože tam se hned tak nedozvíme co se v ní stalo,ale stejně je to jedno při tom kolik jsme jí už neviděli.“Čas na odpočinek jim vypršel.

Vrátili se opět do autobusu.Jana usnula zase Filipovi na kolenou.Filip nejprve delší dobu nemohl usnout.Díval se ven z autobusu.V autobuse již slyšel jenom spokojené oddechování,přerušené místy jenom chrápáním někoho.Slyšel hluk autobusového motoru až ho nakonec všechny ty zvuky ukolébaly a usnul i on.Cesta jim hezky ubíhala.Filip s Janou spali klidně a zdály se jim hezké sny.V nejednom snu se jim zdálo o rodičích.Když se vzbudili museli si zase uvědomit,že se jednalo pouze o sen,který neměl s realitou společného naprosto nic,protože jim rodiče dávno zemřeli.Tak jim ubíhala cesta.Před příjezdem do České republiky ještě jednou zastavili.

Filip s Janou se vzbudili ráno,když projížděli Vídní.opět se snažili najít katedrálu,kde se natáček Komisař Rex,ale dopadli stejně jako poprvé.Zato viděli nádherný východ slunce.Na obloze se objevily nádherné růžové červánky.Z Vídně jeli rovnou ke českým hranicím.Filip s Janou už tušili,že je to skoro úplný konec poutě do Medugorije.Cesta jim ubíhala a Filip i Jana viděli směrovky ukazující stále menší vzdálenost ke hranicím.

Před hranicemi Filip zavolal Svát'ovi. Svát'a je přivítal svým obvyklým pozdravem: „Ahoj Filipe a Jano.“ Filip ho také pozdravil: „Ahoj Svát'o. My už se blížíme ke hranicím s Českou republikou. Přesněji řečeno, právě jimi projíždíme.“ „Tak to je dobře, že jste se v pořádku dostali domů.“ „Už brzy dojedeme do Petrovic. Chceme se tě zeptat jenom jak to vypadá s tebou.“ „Já jsem přijel dneska domů, ale nepotěším vás, hned zítra zase musím odjet zase do Německa.“ „To je smůla, ale jsme rádi, že tě alespoň uvidíme.“ „Neměly tady už dneska být uklízečky?“ „My jsme jim dali třítydenní volno, takže přijedou až příští neděli.“ „A proč?“ „divil se Svát'a. „Já už ani nevím proč jsem jim dával tak dlouhé volno, ale stejně je to jedno. My to tam bez nich tu dobu vydržíme, když jsme již byli zvyklí na to, že jsme na všechno sami a uklízečky, že nemáme již tak dlouhou dobu, tak nás těch pár dní nezabije.“ „Za jak dlouho si myslíte, že dojedete domů?“ „Já nevím. Právě jsme projeli Rakouskými hranicemi.“ „Tak to domů dojedete do takových čtyř hodin.“ „Tak brzy?“ ptal se zklamaně Filip. „Ty nejsi rád, že přijedeš domů?“ ptal se udiveně Svát'a a Filip mu odpověděl: „Když mi se cestování za tu dobu tak nějak zalíbilo.“ „To si Filipe zase zvykneš na to, že budeš doma. Však se jistě pojedeme podívat brzy do Německého přístavu na tu loď a to zase budeme cestovat. Jediný rozdíl bude v tom, že nepojedeš autobusem, ale pojedeme vlastním autem. Tím novým. Hned si ho pořádně vyzkoušíš.“ „To máš Svát'o pravdu. Moc se těším na první pořádnou projížďku novým autem a na tu novou loď.“ „Tak co mi ještě Filipe hezkého povíš?“ „Já už nevím.“ „Tak si snad necháme všechno povídání na to až přijedete domů a teď se s vámi rozloučím. Ahoj Filipe.“ „Ahoj Svát'o.“ rozloučil se ještě Filip.

Mezitím projeli i Českými hranicemi a oba dva se ocitli v domě, v České republice. Kolem sebe viděli zase české nápisy, místo nápisů cizojazyčných, jako od doby, kdy vyjeli z Česka a jeli plní těšení do Medugorije.

Zastavili u motorestu Rohlenka. Filip s Janou a ostatní účastníci zájezdu se šli najíst do restaurace. Jana se posadila ke stolu a Filip se postavil do fronty, aby koupil něco k jídlu, protože jediná otevřená restaurace byla samoobslužná. Filip vybral z jídelního lístku něco sobě a něco Janě. Oba to rychle snědli. Nakonec vypili čaje, které si koupili, aby se zahřáli. Po jídle šli z motorestu ven a počkali před autobusem, než dojí i ostatní účastníci jejich zájezdu. Trochu jim bylo zima, protože již nastal podzim s chladnými rány a dny. „Tak, Jano, ještě několik hodin a dostaneme se zase zpět do

Petrovic.Kdoví,kdy zase někam pojedeme a kam to bude?“ „Já se to Petrovic domů už docela těším,protože už chci mít tu cestu konečně zas sebou a mít zase své pohodlí doma.Mohli jsme to služebnictvo nechat přijít dříve,abychom nemuseli nic dělat,ale co se dá už dělat.Budeme to muset bez služebnictva vydržet do konce příštího týdne.Tento týden,ale asi zůstaneme v tom domě sami.“ „Však to bude i trochu příjemné,že zase na týden bude ten dům jenom náš a nikdo v něm mimo nás nebude,jenom my.“ „To je pravda,ale budeme se muset o všechno postarat zase jenom my sami.“zakočila hovor Jana,protože už museli zase nastoupit do autobusu a pokračovat v cestě.

Jakmile všichni seděli na svých místech,řidič zažehnul motory a ujížděli další kilometry dálnice.Ted' se těšil už i Filip na to,aby dojeli do Petrovic.Podle ukazatelů viděl,že se nezadržitelně blíží do Petrovic.Začali s vykládáním lidí.Filip zavolal Svát'ovi,že brzy dojedou domů,aby je šel čekat na místo příjezdu.

Vjeli do Petrovic.Filip sundal všechny věci ze zavazadlového prostoru nad nimi.Jana si vzala berle a vyhlíželi místo,kde zastaví.Už z dálky viděli,jak na ně Svát'a mává,protože poznává,že to je jejich autobus.Ten zastavil přímo u odbočky na lesní cestu.Filip s Janou vystoupili a přivítali se se Svát'ou.Řidič jim otevřel kufr a Svát'a z něj vytáhnul jejich kufry.Část kufrů nesl Filip a tu druhou Svát'a.Hned se jich ptal: „Tak jak jste se měli v tom vašem Medugorije?“ „Měli jsme se oba výborně.“začala Jana a Filip hned přes ní pokračoval: „Ten první den,co jsme do Medugorije přijeli jsme šli hned na Podbrdo.“ „A co je to to Podbrdo?“ptal se zvědavě Svát'a.Jana se hned ujala vysvětlení: „Podbrdo je jeden menší kopec,na kterém jsou zastavení dvou růženců-radostného a bolestného.A ten růženec končí u místa původního zjevení Panny Marie.“ „A to jsi měl vidět Svát'o.Cesta na kopec byla hrozně kamenitá,že i já jsem měl problémy,abych na ten kopec vyšel a Janě se to podařilo docela dobře,i když šla s berlemi,tak ji to nečinilo,žádné velké potíže.“hned chválil Janu Filip a ve chvále ještě pokračoval: „Třetí den jsme šli na Křiževac,to je ještě větší a neschůdnější kopec,na jehož úsecích je rozmístěná křížová cesta a to jsem ani nečekal,že by Jana nahoru vyšla a také se jí to podařilo.“

Došli k domu.Filip vytáhnul klíče a odemkl jej.Vešli dovnitř.Vyzuli se a šli do obývacího pokoje,aby mohli pokračovat ve vyprávění o tom,co zažili v Medugoriji.Hned jakmile si oba sednuli,Filip pokračoval: „Také jsme se šli podívat do Oázy Míru,to je sesterská komunita,kde žijou jenom z toto,co jim poutníci,kteří

tam přijedou dají darem.Potom jsme ještě šli do Komunity bývalých narkomanů na prohlídku.Jo a v té sesterské komunitě,při přednášce nás napadl nápad,co ti koupit jako dárek.Napadlo nás tam,a to teď velice pozorně Svát'ο poslouchej,že ti máme koupit růženec a máme ho nechat posvětit od Panny Marie,jenomže v tu dobu jsme nevěděli jestli tam vůbec přijede Vicka,to je vizionářka, které se Panna Marie denně zjevuje.To,že doopravdy přijela jsme se dozvěděli,až předposlední den a dali jsme ti ten růženec k ní posvětit.“Řekl Filip a šel se po růženci podívat do zavazadel.Jakmile jej našel,podal jej Svát'οvi.Měl strach,že pro ten jejich dárek nebude mít pochopení,ale zmýlil se.Svát'a jim za ten dárek poděkoval: „Moc vám za něj děkuji.Jsem rád,že jste na mě tak mysleli v Medugorije.“

Pak je už nenapadalo,co by Svát'οvi ještě o Medugorije řekli a proto se šli oba dva okoupat.Svát'a na ně počkal v obývacím pokoji.Když se oba okoupali nabídnul jim: „Nechcete odvézt na oběd do restaurace?“ „Ty jsi Svát'ο hodný,ty myslíš úplně na všechno.“zaradoval se Filip.Oba se převlékli do oblečení, které si oblékali vždy,pokud šli někam ven.

Svát'a nastartoval auto a zavezl je do restaurace.Přijal jejich pozvání na oběd a naobědvali se v restauraci společně.Při obědě si ještě vykládali o Medugorije.Po obědě je Svát'a zavezl zpátky domů.

Filip s Janou se s chutí odpoledne prospali,Svát'a odešel do svého domu naproti.Filip i Jana spali skoro do večera.Než večer začínala jejich oblíbená telenovela,zapnuli si svůj počítač a Filip začal se zaznamenáváním věci, které prožili v Medugorije do deníku.Pak přišel i Svát'a a nabídnul se jim,že nachystá něco dobrého k večeři.Po večeři se ještě podívali na televizi a po ní šli všichni spát.Spali klidně celou noc.

24.Janina nemoc

Ráno spali velmi dlouho.Nejprve se vzbudil Filip,ale ten počkal na Janu,než se vzbudí i ona.Jana šla po vzbuzení za Filipem.Pak šli spolu do kuchyně nachystat snídani.Nákup jim obstaral Sváťa ještě před jejich příjezdem,a proto měli celou ledničku plnou.Nasnídali se tentokrát v kuchyni.Po snídani spolu umyli nádobí,protože se jim kvůli těch několika kousků, které spotřebovali na snídání nechtělo zapínat.

Šli do svých pokojů a Filip si zapnul počítač a snažil se zaznamenat si všechny věci, které prožili v Medugorije.Dům se jim zdál osamělý,protože si již stačili zvyknout,na to,že v něm je hodně lidí.Jana šla do svého pokoje a věnovala se dovyšívání dečky.Při tom ji zase přepadly známé bolesti hlavy a ztráta řeči.Jana se vyděsila,protože si myslela,že se jí to už vícekrát nestane.Za Filipem nechtěla chodit,protože mu nechtěla přidělovat starostí a doufala,že se jí to již nikdy nepříhodu,že když se jí to již tak dlouho nestalo.Za chvíli to zase přešlo.Jana však přišla o náladu.Zůstala ve svém pokoji a uvažovala o tom co se jí stalo.Filip seděl až do poledne u počítače.Jana se ve svém pokoji rozplakala,ale plakala tiše,aby jí Filip neslyšel,protože mu nechtěla nic říkat.Pak se ale snažila utěšit a nakonec se jí to i podařilo.

V poledne společně uvařili jako,jak byli již od začátku prázdnin navyklí.Jana vařila a Filip jí podával potřebné suroviny a nádobí a také je sklízel.Naobědvali se zase v kuchyni,protože se jim v tak prázdném domě nechtělo jíst ještě ve velké jídelně,proto se raději najedli v menší kuchyni, která jim připadala útulnější.Po obědě dali nádobí do myčky.

Odpoledne Filip pokračoval ve zpracovávání deníku.Jana přinesla Filipovi ukázat dečku, kterou za dopoledne dokončila.Filip její dílo samozřejmě pochválil.Do večera Filip dokončil deník.Jana seděla u Filipa,protože nechtěla zůstat sama,zvláště po tom co se jí dopoledne přihodilo si připadala značně osamělá.Před tím než se šli navečeřet,se Filip zeptal Jany: „Tak co,jsi ráda,že jsme zase doma?“ „Jo,jsem odpověděla Jana.“ „Už sis znovu zvykla na život doma?“ „Jo,už jsem si zvykla na to,že již nikam necestujeme.Jenom se těším,až zase přijede všechno služebnictvo a náš Sváťa,na toho se těším nejvíce.Bez nich všech je to tady smutné a prázdné ten dům.Hned tady začalo být veseleji,když přijelo to služebnictvo.To hned ten náš dům ožil.Ted' je zase tak tichý a opuštěný.“ „Však ten

čas uteče jako voda a všichni přijedou.“ „Kdoví co se dneska stane zase v Esmeraldě?“ „Ještě si chvilku povídali o tomto jejich oblíbeném seriálu.“

Než však začal,nachystali si ještě večeři a snědli si ji v kuchyni.Po zprávách se umyli a šli spát.Usínali zase s oblohou na svými hlavami.Hvězdy bohužel neviděli,protože je zakrývaly hejna mračen.

Ráno je vzbudilo bubnování deště na střechu a okna.Oba se šli hned nasnídat.Po snídani Filip uviděl výtisk ABC na stole v obývacím pokoji.Vzal si jej k sobě do pokoje a začal modelovat.Nejprve si vzal prkénko a nůž,aby mohl všechny díly z papíru po naznačených hranách vystřihnout.Jana si sedla pro změnu k počítači a pokračovala v učení,kde před tím skončila.Tu ji napadlo,že by mohli zavolat Dorotce.Navrhl a Filipovi a ten zašel pro mobilní telefon a vytočil číslo Dorotky.

Telefon zvedla Dorotka a ve sluchátku se Janě ozvalo: „Haló.“ „Ahoj Dorotko,to jsme my Filip s Janou.“představila se Jana. „Ahoj,tak jak se máte.Už jsme si dlouho nevolali.“ „Máme se dobře,ve středu dopoledne jsme se vrátili z Medugorije.“ „A jak jste se tam měli.“ Měli jsme se tam výborně,ale to je příliš dlouhé povídání po telefonu.Hlavně nám řekni jak se máš ty tam na Zákoutí.“ „Já se mám dobře a jestli se chcete zeptal na Nelu,tak ta už na vás úplně zapomněla a stejně zapomněla na to,aby volala na policii a udala vás,takže se nemusíte už vůbec ničeho bát.“ „To je výborné.“zaradovala se Jana. „A jak jinak se máš Dorotko?Co děláš po celé ty dny?“ „Já dělám různé věci.Hraji si s počítačem a jinak se někdy dívám na televizi,a hlavně musím chodit do školy.“ „Jo vlastně Dorotko,já jsem si to neuvědomila,že ti voláme vlastně v dobu,kdy máš sedět ve škole.Jakto,že v ní teď nejsi?“ „Já jsem nemocná a do školy půjdu až příští týden.“ „A co ti je?“ „Ale,měla jsem rýmu,nebo chřipku,ale už jsem skoro v pořádku.“ „Jak se ti daří ve škole Dorotko?“ „Prozatím ještě nijak.Napsala jsem jenom jednu písenu a dostala jsem z ní známku,dvojku.“říkala smutně Dorotka. „Proč to říkáš tak smutně,vždyť přece dvojka to je také dobrá známka.“ „Ale jednička je lepší.“ „To sice je,ale nemusíš,kvůli toho být smutná Dorotko.Však je teprve začátek školního roku a do pololetí si to stihneš ještě několikrát opravit.Co říkáš tomu,Dorotko,že bychom se předběžně domluvili na tom,že bys příští neděli přijela k nám na návštěvu a my bychom ti řekli co jsme prožili v Medugoriji.“ „To jsem Jano moc ráda,že mě k sobě pozveš,protože jsme se už velmi dlouhou dobu spolu neviděly.“ „Já

se na tebe také moc těším Dorotko.“ „Tak já se už moc těším až mi zase zavoláte a ahoj,já už budu končit.“ „Ahoj Dorotko.“rouzloučila se ještě Jana.

Jana si znovu sedla k počítači a až do poledne se s ním učila pracovat podle příručky.

V poledne se jako obvykle uvařili oběd.Po obědě venku stále ještě pršelo a proto museli Filip s Janou zůstat doma.Janu nenapadalo co by mohla dělat,protože s počítačem se jí už nechtělo vůbec pracovat.Nakonec Filipa napadlo,že si zahrají Kanastu.Jana jeho nápad přijala.

Sedli si ke kuchyňskému stolu a Filip rozdal karty a zahájil hru.V první hře vyhrál Filip,ve druhé zase Jana.Když hráli třetí hru a Jana právě vyhrávala,dostavily se její bolesti hlavy a ztráta řeči.Jana se chytla hlavy,jak jí bolela a nemohla za nic promluvit.Filip se vyděšeně ptal: „Co ti Jano je?“Jana mu však na jeho otázku nedokázala odpovědět,teprve po chvílce až jí bolest hlavy přešla,tak plačtivě odpověděla: „Zase mám ty bolesti hlavy.“ „Ty tě přece přešly,když jsi jela do Medugorije.“ „To máš Filipe pravdu,jenomže od včerejška zase začaly nanovo.“ „Proč jsi mi už včera nic neřekla?“ „Protože jsem tě nechtěla plašit a myslela jsem si,že to není nic vážného a že to třeba časem přejde.“ „Ty by si potřebovala jít k doktorovi,aby se na tebe podíval,jenomže jak my to uděláme,když se tě budou v ordinaci zcela jistě ptát na rodiče.Na něco musíme přijít,protože ty musíš jít k doktorovi,neboť ty tvoje bolesti hlavy určitě nejsou jenom tak a musíš se léčit.Navíc,když říkáš,že při tom nemůžeš promluvit.“ „Já nepotřebuji jít k doktorovi a navíc tím podstupujeme my oba moc velké riziko.“bránila se Jana.Filip však trval na svém: „Ty k tomu doktorovi jít musíš a žádné odmítnutí.To ti nepomůže.Až Svát'a v pondělí přijede,tak mu o všem řeknu a zaveze nás k místnímu doktorovi,aby se na tebe podíval a udělal ti potřebné vyšetření a přišel na to co ti je.“ „Já,ale doopravdy k žádnému doktorovi jít nechcu.Já se asi budu muset před tebou skrývat,abys o těch bolestech hlavy nevěděl a já nemusela jít k doktorovi.“ „Já jsem tady momentálně nejstarší,takže rozhoduji o tom co se stane a rozhodl jsem,že půjdeš k doktorovi,tak k němu také půjdeme.Ted' ti stejně nepomůže,abych o těch bolestech hlavy nevěděl,protože mi stačí,že trvají již tak dlouho.“zakončila razantně Filip.

Jana odešla do svého pokoje,protože jí přešla chuť hrát karty.Filipovi se také nechtělo hrát a proto zůstal sedět u stolu a myslel na Janu.Pořád si představoval,jak Janu bolela hlava a

nemohla promluvit.Nakonec se rozplakal,protože i on měl z toho co se Janě děje strach.Napadla ho i hrozná myšlenka,Jana umírá a on by tady měl zůstat sám,proto se rozplakal.Připadal si v tom světě tak sám.Uvědomoval si,že nemá rodiče,kteří by jej utěšili ani nikoho jiného.Pořád přemítal o Janě a jak bude vypadat budoucnost v případě,že Jana umře,vzápětí si však tuto variantu nechtěl připustit.Jana zůstávala ve svém pokoji a také uvažovala o sobě,co se s ní stane.Nakonec se rozhodla,že půjde za Filipem.Uviděla ho,jak v kuchyní pláče.Sedla si k němu a pohládila jej.Filip se podíval nahoru,protože nezpozoroval,že Jana přišla.Jana by chtěla Filipa utěšit,ale sama neměla jak,protože se necítila lépe než on,také málem plakala,ale snažila se před Filipem udržet statečná,aby nebrečeli oba dva naráz.Filip si přisednul blíž k Janě a přitisknul si jí vší silou k sobě.Trvalo ještě hodně dlouho,než se Filip uklidnil.Nakonec se rozplakala Jana.Po delší době Filip řekl: „Jano,to tak nemůžeme oba plakat.Víš co půjdeme se podívat na televizi,zrovna za chvílku začíná Star Trek.“Jana souhlasila a oba šli do obývacího pokoje.Jana sice ještě popotahovala,ale postupně se uklidnila.Při sledování televize zapomenula na své problémy.

Po skončení Star Treku Filip navrhnul Janě: „Jano,nechceš se jít na chvílku projít,i když je venku škaredě?“ „Filipe,zůstaneme raději doma.“nechtělo se Janě,ale Filipa napadl spásný nápad: „My jít ven musíme,protože jsme všechno snědli a lednička je již skoro prázdná.Neměli bychom pak co jíst k večeři.“ „Tak dobře Filipe,půjdeme ven.“nechala si říct Jana.“Oblékli si teplé oblečení,vzali si teplé deštníku,protože venku pršelo a šli ven.

Sešli po lesní cestě kolem dalších několika domů na hlavní cestu.Odtud zahrnuli na nádraží,přešli koleje a došli do místní samoobsluhy.Filip nakoupil sobě a Janě nějaké sladkosti,dále nakoupil věci,ktelé potřebovali k jídlu.Oba při tom přišli na úplně jiné myšlenky.Cestou domů již trochu vtipkovali.

Doma si udělali večeři a snědli si ji v obývacím pokoji u televize,kde vysílali jejich oblíbenou telenovelu.Po zprávách se umyli,ale ještě nešli spát,protože v televizi následoval seriál o Africe.Teprve,jakmile skončil šli oba spát.

V sobotu si ráno pospali.Vzbudili se až velmi pozdě.Nejprve vstal Filip a ten nachystal v kuchyni snídani,aby Janu potěšil.Jana mezitím přišla za ním.Nasnídali se spolu v kuchyni,Filip však na Janě poznal,že se bojí,aby ten záchvat zase nepřišel.Filip se také bál.Nebylo jim do řeči a proto se nasnídali mlčky.

Po snídani šli do svých pokojů.Filip si zapnul počítač a zaznamenal do deníku událostí posledních dnů.Jana ve svém pokoji pletla svetr.Musela při tom myslet na své záchvaty.Tak jim utíkalo dopoledne.Jana cítila stále větší strach a osamění.Několikrát si řekla v duchu větu: „Proč tu s námi nejsou naši rodiče,aby nám pomohli.“Filip si přeríkával podobnou větu: „Proč nám rodiče zemřeli a nemůžou nám pomoci v naší těžké situaci.“Také se cítil osamělý.Krátce před polednem Janu zase rozbolela hlava a nemohla promluvit.Po chvilce zase vše přešlo,ale Jana se rozplakala.Filip to uslyšel a běžel za Janou: „Co ti je Jano.Zase jsi to měla?“ „Jo,Filipe,opět mě bolela hlava a nemohla jsem mluvit.“odpověděla mu v pláči Jana.Filip si k ní sednul na pohovku a těšil jí: „Třeba to nebude nic vážného.Určitě se příští týden dozvíme,že jsi úplně zdravá a to je jenom maličkost.“Filip sám tomu co říkal nevěřil,ale bylo to jeho největší přání.Trvalo ještě delší dobu než se Jana uklidnila.Když se konečně uklidnila,navrhnul jí Filip,aby šla s ním připravit oběd.

Jana bez výhrad souhlasila.V kuchyni si společně připravili oběd.Snědli ho rovněž v kuchyni.Jedli rovněž mlčky.

Po obědě dali nádobí do myčky na nádobí a Filipa napadlo,aby šli na krátkou procházku,protože se venku udělalo docela hezky.Oblékli se a vyšli z domu.Sešli na hlavní cestu a obešli kopec.Pak vyšli po prudším svahu nahoru na mýtinu.Sluníčko hezky svítilo a hřálo podzimním teplem.Kolem nich rostly smrky,v blízkosti nestál strom žádného jiného druhu.Vešli do lesa a dívali se na to,jakou podobu může mít příroda na podzim. „Jano,podívej se jak je na tom světě krásně a my tady smutníme,kvůli maličkosti.“snažil se Filip rozveselit Janu,Janě však moc nepomohl: „Co je mi platné,že je to tady krásné,když jsem třeba těžce nemocná.“ „To si Jano nesmíš tak brát,protože to je pouze jedna z možností,co když to je jenom lehká nemoc a dá se naprosto lehce vyléčit.“ „Máš sice pravdu Filipe,ale já se bojím,že je to něco vážného,protože lehká nemoc to je třeba chřipka,nebo rýma,ale to se jako lehká nemoc netváří.“zakončila rozhovor Jana.Cesta jim hezky utíkala.Ani jeden však nedokázal zapomenout na trápení posledních dní i když se o tom po celou dobu procházky velmi snažili.Když se začínalo pomalu stmívat,rozhodli se,že se vrátí zpět domů.Cestou Filipa napadlo sbírat šišky,vzpomněl si,že pokud ještě jejich rodiče s nimi tento svět sdíleli,tak vždycky na procházkách společně šišky sbírali a potom s nimi v zimě zatopili v krbu a vždycky ty šišky velmi dlouho hořely.Filip nasbíral všechny kapsy do plna.Pak ještě

naplnil Janiny kapsy.Janě zabylo líto,že také nemůže šišky sbírat,protože se na berlích s jednou nohou nemohla ohýbat.Tak došli až domů.

Nejprve si umyli ruce a potom šli do kuchyně a udělali si večeři.Šišky z kapes uklidili do tašky a položili jí ke krbu.Navečeřeli se zase v kuchyni.Oba se velmi těšili na další večer,kdy uvidí Svát'u.

Filipa napadlo,aby Svát'ovi zavolali.Vytočil jeho číslo a v telefonu se ozval jeho hlas: „Ahoj Filipe a Jano.Jak se máte?“ „My se máme docela dobře.“řekl Svát'ovi Filip,protože mu nechtěl ještě vykládat o problémech Jany,aby mu nedělal žádné starosti.Jak se máš ty Svát'o?Jak to vypadá s tou lodí?“ptal se zvědavě Filip.Svát'a mu odpověděl: „Já se mám také dobře,ale už mi začínáte chybět a proto se na vás už velmi moc těším.A jak to vypadá s tou lodí.Dneska jsem ji převzal.Kdykoliv během příštího týdne vás můžu dovést k ní,abyste se na ní podívali.“ „To je dobře.Už se na tu lodičku velmi těším.A jak vypadá?“ „Vypadá přesně Filipe jak sis ji přál.Má hlavně plachty a také motor,abys nemusel stát na moři,pokud ti zrovna nebude přát vítr.Jinak je vybavena elektrickou,abys mohl v podpalubí používat třeba tvůj notebook a různé další věci.Však ji příští týden již uvidíš.“ „A ještě,kdy se vrátíš Svát'o k nám domů.“ „Zítra odpoledne přijedu.Dneska jsem už na cestě.“ „Tak to je velmi bobře už se na tebe velmi mnoho těšíme.“zakončil hovor Filip.

Jana se hned zvědavě ptala Filipa: „Tak my už máme tu loď?“ „Jo,představ si Jano.My už máme svoji vlastní loď,takže můžeme kdykoliv vyplout na moře a užívat si ho.Máme vlastní loď.“jásal Filip a Jana by ho samou radostí objala,kdyby se nemusela držet berlí.Oba zapomněli na své trápení.Těšili se na první výlet lodí. „Filipe,kdy na ní poprvé pojedeme?“ „To já ještě nevím,rozhodneme se asi později,ale mohli bychom si udělat nějaký týdenní výlet třeba někdy příští měsíc.“ „To by šlo.Už se na něj velmi těším.To budeme i plavat na širém moři.“radovala se Jana. „To asi ne,v moři si už zaplavat nebudeme moct,protože jež přece jenom bude Říjen a to je již moře studené.“ „Jo Filipe,já jsem na to úplně zapomněla,že léto je už za námi.Vezmeme si sebou teplé oblečení a budeme si užívat jenom té plavby.“ „To bude asi nejrozmumnější.“souhlasil Filip. „Já se Filipe na tu plavbu už tak moc těším.Ani Filipe nevíš jak se nemůžu dočkat.“ „Já se Jano také nemůžu dočkat.“moc se těšil Filip.

V tom těšení se okoupali ve své přepychové koupelně a šli spát.Ještě před spaním si představovali plavbu na širém moři.

V neděli ráno spali velmi dlouho.Vzbudilo je až zvonění kostelního zvonu.V největší rychlosti vstali a připravili se do kostela.Snídani museli nechat na potom,protože by jí nestihli.Do kostela velmi spěchali.Stihli dojít dovnitř včas.Zrovna začínala požehnáním mše svatá.

Po mši se vrátili domů a velmi se těšili na to až Svát'a přijede domů.Jana s Filipem uvařila oběd.Při vaření si zase vykládali o lodi,když tu Janu zase začala bolet hlava a nemohla promluvit.Po chvílce vše zase přešlo.Filip se Jany,když oněměla zeptal: „Jano,co se děje?“a Jana mu smutně odpověděla: „Mě zase bolela ta hlava.“nemusela pokračovat dále a Filip vše pochopil.Pochopil také,že jim asi není souzeno,aby žili šťastný život,že je pořád musí něco pronásledovat.Dovařili,už bez nálady oběd.Snědli jej smutně v kuchyni a čekali na Svát'ův příchod.Po obědě si sedli do obývacího pokoje a vyčkávali než přijde Svát'a.

Ten přišel až k večeru.Jakmile uslyšeli zvonit zvonek šli mu ke dveřím otevřít.Pozvali ho dál.Svát'a se hned překvapeně ptal: „Jako že mě radostně nezdravíte a nevítáte?Co se stalo?“ „Svát'o my ti musíme něco říct s čím si nevíme rady.“řekl Filip a Jana pokračovala: „Svát'o mě už před tím než jsme jeli do Medugorije bolela hlava.“ „To snad není tak hrozné.“divil se Svát'a. „Jenomže nezůstává jenom u toho.Když mě ta hlava zabolí a zabolí velmi moc,tak také nemůžu se sebe vydat ani jedno slovo.“ „Když jsme jeli do Medugorije,tak to Janu přešlo,jenomže po návratu,zase Janu začal bolet ta hlava a začala mít ztráty řeči.Tak je to každý den.“navázal na Janu Filip. „Svát'o,nevíš co to mužů mít?“ptala se v úzkosti Jana.Svát'a tušil co má Jana za nemoc,že bude asi velmi vážná,Filipa a Janu však nechtěl strašit a proto jí řekl: „Já si myslím,že to nebude vůbec vážné.V úterý spolu zajedeme k doktorovi a ten se na tebe podívá a dá ti léky na uzdravení.Uvidíš,že se nakonec uzdravíš,Jano.“dodal optimisticky.Filip i Jana byli Svát'ovým výrokem uklidnění a už se tolik nebáli.

Jana v kuchyni nachystala večeři.Nevečeřeli se tentokrát společně.Při večeři Jana začala: „Tak to jsem Svát'o moc ráda,že to nic není,to bolení hlavy.Měli jsme z toho oba s Filipem moc velký strach.“ „To jste nemuseli vůbec mít.Měli jste se mi svěřit hned.“ „Jo,jenomže jsme měli takový strach,že jsme ti to nechtěli říkat,abys i ty strach neměl.“řekla Jana. „Svát'o já jsem taky moc rád,že je Jana v pořádku.“ „Nemuseli jste mít vůbec strach.“opakoval Svát'a,aby dodal svému tvrzení na důvěryhodnosti. „Teď už se toho vůbec nebojím.“řekla radostně Jana.“V tom jí zase začala bolet hlava a

nemohla promluvit.Svát'a si všimnul té změny.Starostlivě se zeptal: „Jano,tebe už zase ta hlava bolí?“Jana mu po chvilce odpověděla: „Ano Svát'o už jsem zase měla ten záchvat.Ale vůbec se ho nebojím,protože jsi mě uklidnil.“ „To je dobře Jano,že se toho nebojíš,protože to zcela určitě nic není.“řekl Svát'a,ale myslel si pravý opak,teď ještě více než předtím.Po večeři Svát'a odešel.

Filip s Janou se oba umyli a šli hned spát.Po tolika dnech usínali oba opět úplně klidní.

V pondělí ráno se vzbudili docela brzy.Jana šla do kuchyně nachystat snídani.Filip za ní hned přišel a pomohl jí s tím.Za chvilku se u dveří ozvalo zazvonění.Filip šel otevřít a před dveřmi stál Svát'a.Filip mu ihned otevřel a pozval jej dovnitř.Jana akorát dochystala snídani.Nasnídali se se Svát'ou v kuchyni.Svát'a se zeptal Jany: „Tak jak ti Jano dneska je?“ „Jak by mi mělo být.Je mi úplně dobře.Cítím se výborně.Jenom kdyby to už dneska nepřišlo.“řekla Jana. „Zítra půjdeme k doktorovi a on ti dá léky a brzy budeš zase v pořádku.“ „Jak to ale máme udělat,když ani Jana ani já nemáme rodiče a u doktora se nás na to budou zcela určitě ptát.“staral se Filip. „Já půjdu k doktorovi s Janou a řeknu,že jsem její tatínek.“ „To by šlo.“zaradoval se Filip.Jana namítla: „Ale do ordinace půjdu sama,já jsem už totiž dost velká,abych si doktora dokázala vyřídit sama.“ „Dobře Jano,tak já zůstanu v čekárně u sestřičky.“navrhl Svát'a a Jana s jeho návrhem souhlasila.

Po snídani šli do svých pokojů a Svát'a šel s nimi.Jana u sebe v pokoji pletla a Filip modeloval.Svát'a ho při tom pozoroval a divil se jak hezky to Filipovi jde.Filipovi šla doopravdy práce pěkně od ruky.Svát'a se šel podívat i za Janou do pokoje.Viděl jak si v pokoji plete svetr.Sednul si k ní na židli a také ji chvilku pozoroval.Filip přemýšlel,protoč Svát'a najednou s nimi je tak dlouho a neodchází.Řekl si: „Asi je to proto,že nás takovou dlouhou dobu neviděl.“Spokojil se s tímto odůvodněním.Jenomže pořád se mu to nezdálo.Začaly v něm hlodat pochybnosti,až ho napadla ještě jedna příčina: „Svát'a s námi zůstává,protože ví,že je Jana vážně nemocná.On nám to nechtěl říct,aby nás nestrašil.Já už jsem na to přišel.On chce před námi utajit to,že je Jana vážně nemocná.“Filip tím zjištěním posmutněl,protože už věřil,že je Jana doopravdy zdravá.Svát'a za chvilku přišel zase za Filipem do pokoje.Filip dlouho uvažoval,jestli se má Svát'i na tu otázku zeptat.Nakonec se rozhodnul,že ano: „Svát'o já jsem už přišel proč jsi dneska tak s námi.Ty totiž víš,že je Jana vážně nemocná a nechceš nám to říct.“ „Co tě to napadlo Filipe,vám bych nikdy nelhal.“ „Svát'o přede

mnou to neutajíš,já jsem nad tím uvažoval a přišel jsem už na to.Tak řekni mi alespoň pravdu.Nenechávej mě v té nejistotě.Já slibuji,že to Janě neřeknu.“ „Vždyť ti pořád říkám pravdu Filipe.“bránil se Svát'a. „Svát'o nelži mi už.Já to stejně vím.“ „Tak dobře Filipe,řeknu ti pravdu,vidím že tebe se mi oklamat nepodařilo.Já se bojím,že je Jana vážně nemocná.“ „Tak je to pravda.“řekl Filip a rozplakal se. „Před Janou ale nedávej vědět,že jsem ti to řekl.“Filip Svát'u ujistil o tom,že se před Janou bude chovat,jako by si myslel,že jí naprosto nic není.Svát'a Filipa uklidňoval,protože plakal velmi moc.Než Jana před polednem vyšla za svého pokoje se naštestí Svát'ovi podařilo Filipa uklidnit.Jana řekla: „Filipe,tak pojďme udělat oběd.“ Filip se jí zeptal: „Jano,bolela tě dneska dopoledne hlava?“ „Jo,Filipe bolela,ale teď si z toho už nic nedělám.“

Filip šel s Janou uvařit oběd.Po celou dobu myslel na Janu a na to co si Svát'a o ní myslí.Naobědvali se společně v kuchyni.

Po obědě se rozhodli,že se oba prospí.Svát'a odešel k sobě do domu.Jana usnula skoro hned.Filip však nedokázal přestat myslet na Janu a proto nemohl usnout.Pořád mu před očima tanuly obrazy jak Jana umírá a nechává ho na tom světě zcela samotného.Filip se nakonec rozplakal.Plakal však tak,aby jej Jana neslyšela.Čekal na Janu než se vzbudí.

Když se Jana vzbudila šla za Filipem.Našla jej jak spí,protože se mu nakonec podařilo usnout.Vzápětí se však zase vzbudil.Jana na něm poznala,že plakal,zeptala se ho: „Proč jsi Filipe plakal?“ „Já jsem plakal?“dělal se Filip udivený. „Já jsem neplakal,kde jsi na to Jano přišla?“ „Protože máš na obličeji zaschlé slzy.“ „Já jsem Jano vůbec neplakal.Po celou dobu jsem spal.“Jana se tady s Filipovou odpovědí spokojila.

Filip si sednul zase za svůj psací stůl a Jana ho pozorovala,protože neměla chuť plést,nebo vyšívat.Filip pokračoval v modelování.Filip musel zase myslet na Janu jak umírá.Nechtělo se mu věřit,že přijde o všechny nejdražší a na tomto světě zůstane naprosto sám.Měl co dělat,aby se nerozplakal před Janou.Po chvíli se Jana zapnula počítač a učila se na něm nové věci.Čas jim oběma plynul dál svou cestou.Janu zase začala bolet hlava a nemohla promluvit.Filipovi nic neříkala.Ten si toho vůbec nevšimnul,protože se zabral do modelování a nepozoroval Janu.

V šest hodin si nachystali večeři.Přišel k nim i Svát'a.Po večeři se podívali všichni na televizi.Po zprávách Svát'a odešel a Filip s Janou se umyli a šli spát.Jana usnula okamžitě.Filip tak lehko usnout nemohl.Myslel na Janu a doufal,že se od doktora dozví

zprávu,že je Jana zdravá.Celou noc se mu zdály škaredé sny.Viděl v nich Janu umírat a říkat větu: „Filipe,odpust’ mi to,ale já musím odejít.“

25.Hrozivé zjištění

Ráno se Filip z jednoho takového snu vzbudil a potom už neusnul.Čekal na Janu až se vzbudí.Ještě před tím zazvonil zvonek.Filip šel otevřít a před dveřmi nestál nikdo jiný než právě Svát'a.Filip mu otevřel.Svát'a mu řekl: „Pojďte,rychle se oblečte a pojďte,abyste u doktora nemuseli dlouho čekat a hned jste přišli na řadu.“Filip šel za Janou a vzbudil ji.Janě se nechtělo vstávat,ale musela.Snídani si Jana nebrala,kdyby jí chtěli dělat odběry.Vypravili se.

Svát'a už čekal venku připravený v novém autě.Filip s Janou si nasednuli dozadu a Svát'a vyjel.Filip měl veliký strach,zato Jana byla úplně klidná a nebála se vůbec.Filip se nedíval vůbec z okna myslel na jedinou věc: „Pane Bože,moc tě prosím ať je Jana zdravá a nic ji není.“tuto větu si opakoval po celou cestu než dojedli před budovu dětského lékaře.

V čekárně před nimi čekalo několik lidí.Posadili se s Janou a čekali než na ně přijde řada.Pak šel Svát'a do ordinace s ní.Představil se tam jako její otec.Vzápětí však odešel ven,aby nechal Janu samotnou.Sednul si vedle Filipa a čekal stejně netrpělivě než Jana vyjde ven.Zdála se jim ta doba nekonečná až se Jana ve dveřích konečně objevila.Řekla jim,že musí jít na nějaké vyšetření a výsledky donést doktorce.

Nasedli do auta a Svát'a ji zavezl do nemocnice.Tam s ní zašel na všechna potřebná místa.Po celou dobu spolu nepromluvili ani jediné slovo.Filip i Svát'a s napětím očekávali výsledek vyšetření.Když jí v nemocnici udělali všechna vyšetření zavezl jí zase Svát'a k dětské doktorce.

Jana šla hned sama do ordinace a dala doktorce výsledky vyšetření.Doktorka se na ně zamyšleně podívala a pak se podívala na Janu,protože zjistila co Janě je.Jana se na ní netrpělivě dívala.Vzápětí se dozvěděla hroznou zprávu,doktorka jí řekla,že má nádor v mozku.Jana netušila co to je za nemoc.Doktorka jí však všechno vysvětlila až do sebemenšího detailu.To co se v u chvíli Janě odehrávalo v hlavě se nedá vůbec popsat.Jaké zoufalství se jí chytalo,když se všechno o této chorobě dozvíдалa.Doktorka jí hned zařídila po telefonu v nemocnici operaci na další týden.Jana po ty dobu uvažovala co udělá.Jako první se rozhodla,že Filipovi a Janě nic neřekne.Ani nevěděla jak vyšla z ordinace.

Filip se Svátou na ní viseli pohledem co řekne. Jana jim radostně oznámila: „Měl jsi Svát o pravdu, jsem úplně zdravá. Doktorka mi řekla, že to velmi brzy přejde.“ Filip i Svát a si velmi oddechli, protože se jim velmi ulevilo, že je Jana zdravá.

V autě Filip navrhl Janě: „Jano, co říkáš tomu, že bychom to zašli někam oslavit?“ „To by šlo.“ snažila se říct co nejnadšeněji Jana. Svát a nastartoval auto a zavezl je k nejbližší cukrárně. Všichni tři si sedli k jednomu stolečku. Filip nakoupil spoustu zákusků. Jana se však uvnitř cítila velmi hrozně a pořád uvažovala o své nemoci. Stále se však její rozhodnutí nezměnilo a nikomu nechtěla vůbec nic říkat. Před Filipem a Svátou se snažila dělat co nejšťastnější. Filip ani Svát a ještě nenapadlo žádné podezření, Janě věřili, že jim říká pravdu. Filip cítil po celou dobu veliké ulehčení, že je Jana zdravá. Z cukrárny je Svát a odvezl domů. Tam se s nimi rozloučil.

Jana oběd nevařila, protože neměla vůbec hlad, jednak se najedli hodně zákusků a také proto, že potom co zjistila se jí jíst vůbec nechtělo. Šla hned do svého pokoje a zamkla se. Lehla si na postel a rozbřečela se. Cítila se velmi smutná a opuštěná. Myslela na maminku a tatínka tam nahoře v nebi a v duchu si říkala: „Tak ještě možná měsíc budu tady na této planetě a potom se spolu zase shledáme v nebi. Proč se nám to všechno muselo a musí stávat. Tak vidíš mami a tatínku, už mě budete zase ochraňovat, jenom že to už nebude tady na tomto světě, ale v nebi. Doufám, že se na mně těšíte. Ale co se stane s Filipem tady na zemi. Proč musí zůstat tady sám a my všichni blízcí jej musíme opustit. Řekněte mi jenom proč se tak musí stát.“ Jana sebou škubala ve velikém pláči a žalu. Nic ji nedokázalo potěšit. Filip si sednul k počítači a zapsal do deníku co se toho dne stalo. Janu ve vedlejším pokoji neslyšel, protože plakala potichu. Filip si vyjimečně na oslavu Janina zdraví zahrál na počítači hru. Do ní se zabral tak, že vůbec nevnímal čas. Jana mezitím už stačila promočit celý polštář slzami, které její oči chrlily jednu za druhou. Říkala si: „Kdybys Filipe tušil co se mnou doopravdy jenom je. Ale já ti to nikdy neřeknu. Ty se nesmíš dozvědět, jak moc jsem nemocná.“ Při tom ji zase chytla bolest hlavy. Janě už bylo všechno mimo toho, aby se Filip dozvěděl pravdu, jedno.

Večer v šest hodin chtěl Filip otevřít dveře k Janě do pokoje, ale zjistil, že jsou zamčené, proto zavolal: „Jano, proč se zamykáš?“ Jana sbírala síly, aby mu odpověděla normálním hlasem: „Filipe, už jdu otevřít. Asi jsem omylem otočila klíčem aniž bych si to uvědomila.“ Jana si otřela slzy z obličeje a spěchala Filipovi

otevřít.Jenomže si uvědomila,že to že plakala nezapře.Otevřela dveře.Filip se jí vzápětí zeptal: „Proč jsi Jano plakala,když jsi se právě dneska dozvěděla,že jsi v pořádku.“Jana uvažovala o výmluvě,ale nic ji nenapadlo a tak zkusila obligátní: „Filipe,kde jsi přišel na to,že jsem plakala.Já jsem vůbec neplakala.“ „Jano,mě neoklameš.Řekni mi proč jsi plakala.“Janu konečně napadla výmluva: „Filipe,mi přišlo líto,že s námi tu radost,že jsem zdravá nemůžou sdílet rodiče.“ „No tak Jano.Však oni se s námi zcela určitě radují.“ „Asi máš pravdu Filipe.Jsem to ale hloupá,že jsem kvůli takové maličkosti plakala,že?Když se mám vlastně radovat,že jsem zdravá.“

Došli do kuchyně a v ní si udělali večeři.Filip zašel do sousedního domu,aby zavolal Svát'u.Ten ochotně přišel.Navečeřeli se tentokrát,na oslavu,v jídelně.

Po večeři se podívali na obvyklou televizi.Když skončila,tak se oba umyli a šli spát.Filip usnul velmi rychle.Jana však nemohla vůbec usnout,protože musela uvažovat co udělá v budoucnosti až při tom uvažování usnula.

Jana se vzbudila však ještě v noci,kolem třetí hodiny ranní.Zase začala myslet na budoucnost.Napadlo jí,že asi nejlépe udělá,pokud uteče a půjde na tu operaci sama a Filipa nechá tady samého a pokud se operace podaří a ona se uzdraví,tak se za Filipem vrátí a všechno mu vysvětlí.Vzápětí si však ještě uvědomila,že se při tom nejspíše dostane do dětského domova.Uvažovala jestli se má odvolávat na Svát'u,ale pak si řekla,že to neudělá.Rozhodla se,že řekne v nemocnici pravdu a nechá se odvézt do dětského domova,aby Filip mohl žít i nadále se Svát'ou na svobodě.Řekla si,že Filip to vydrží,když už vydržel tolik věcí,tak vydrží i toto a za nějakou dobu se s tím vyrovná a bude zase šťastný.Také nechtěla,aby jí Filip viděl trpět,pokud se operace nevydaří,nebo dokonce,aby jí viděl umírat,to rozhodně nechtěla.Ted' Jana začala uvažovat,kdy to udělá.Jako nejprůhodnější doba se jí jevil začátek příštího týdne.Když si všechno v hlavě naplánovala,tak se rozplakala,když si uvědomila,že již Filipa potom vůbec nikdy neuvidí.Filip ve vedlejšíh pokoji klidně oddechoval a o Janiných plánech neměl vůbec žádné tušení.Jana ve svém pokoji uvažovala,jak to udělá.Věděla,že se Filip vzbudí,když projde kolem jeho postele.Po delším přemýšlení se rozhodla,že to udělá tak,že projde velmi potichu kolem Filipovy postele,tak aby jej nevzbudila,protože pokud by se jí to nepodařilo,tak by všechno vyšlo na povrch.Až do svítání pořád přemítala.

Když ráno uslyšela Filipa,hned za ním šla,protože si chtěla ještě užít jeho přítomnosti.Nachystali spolu v kuchyni snídani.Filip zašel pro Svát'u nasnídali se s ním společně.

Po snídani si Jana sedla k počítači a učila se s ním pracovat.Filip u svého psacího stolu modeloval.Filip si začal všímat,že Jana už není tak veselá jako dříve.Zavolal na ní: „Jano,proto jsi smutná,měla bys přece zářit radostí,že jsi zdravá?“ „Já nejsem smutná.“ „Ale jsi.Řekni mi Jano co tě tak trápí.“ „Filipe já jsem veselá a nic mě netrápí.“Ihala Jana.Filip se teda přestal vyptávat a věnoval se modelování.Tak strávili celé dopoledne.

Naobědvali se zase se Svát'ou.Po obědě,Filip navrhnul: „Jano,pojďme nakoupit,nemáme už skoro nic v lednici.“ Jana s Filipem souhlasila a tak zašli do potravin nakoupit.Když nákup sklidili,tak Jana řekla Filipovi: „Filipe,já si jdu lehnout,abych se prospala.“protože chtěla být na chvílku o samotě,aby mohl vyjít na povrch veškerý žal.Filip již začal slepovat domečky a Jana si lehla do postele.Chtělo se jí plakat,ale jaksi se jí nepodařilo rozbrečet.Pořád musela myslet na to,jak bude muset opustit Filipa: „Filipe,moc se ti omlouvám,ale budu to muset udělat.Bude to pro tvoje dobro.Snad to časem pochopíš.Ale proč se to muselo stát zrovna mně a ne někomu jinému,kdo má rodiče,kteří ho utěší a pomohou mu všechno zvládnout,protože se to musí stát nám dvoum,kteří na tomto světě máme jenom jeden druhého a i to nám má být odejmuto.Proč?Proč?“uvažovala Jana v duchu.Usnout se jí za celou dobu nepodařilo,protože se o to ani nesnažila.Filipovi ve vedlejším pokoji šla práce pěkně od ruky,právě dokončoval střechu dalšího domečku a ještě jí na domeček osadil a mohl jej vlepít mezi ostatní domečku Městské památkové rezervace II..Pak se Filip pustil do slepení dalšího domečku,začal jako vždy slepení oken a dveří.Čas mu utíkal velmi rychle,zato Janě utíkal velmi velmi pomalu,protože jí trápil smutek nad jejím osudem.Ptala se sebe jenom jedním slovem: „Proč?“a to slovo stále opakovala.Nakonec se i rozplakala,protože se jí nejen nechtělo opustit Filipa,ale i se bála nadcházející operace,že jí nepřežije,nebo přežije s nějakým postižením, které by se přidalo k tomu,že je jednonohá.V tom jí zase začala bolet hlava,po chvílce vše zase přešlo.Jana se cítila ještě zoufaleji než před tím.Nevěděla už co dělat,ale Filipovi stále nechtěla nic říkat.

Večer Jana vyšla ze svého pokoje.Filip zrovna končil s modelováním.Nachystali spolu večeři.Najedli se společně se Svát'ou.

Po obvyklé večerní televizi se umyli a šli spát.Filip usnul skoro ihned,zato Jana opět nemohla usnout.Na mysl se jí drala nadcházející operace a Filip.Nakonec po velmi dlouhé době v pláči usnula.

Další den ráno se Jana vzbudila zase velmi brzy.Nespala už od čtyř hodin ráno.Filip ten vedle spal úplně klidně.Jana zase po celou dobu než se Filip ráno vzbudil myslela na svou situaci.Začala zvažovat,jestli nemá všechno říct Filipovi a Svát'ovi,ale pak se rozhodla,že Filipa a Svát'u nebude vystavovat tak velkému riziku,aby se Filip dostal do dětského domova.Ted' se rozhodla ještě pevněji než předtím,že před Filipem všechno utají a uteče.

Když se Filip ráno vzbudil šli spolu do kuchyně a Jana nachystala s Filipem snídani.Ten se jí vesele zeptal: „Jano,tak kdy se pojedeme podívat na tu naši loď.Už dlouho ses na ní vůbec neptala.“ „Máš pravdu Filipe,neptala.Já nevím,kdy na tu loď pojedeme.Pojedeme na ní,kdy budeš chtít.“odpověděla ne zrovna nadšeně Jana.Filip se tomu divil: „Copak ty už nejsi ráda,že máme loď.Předtím jsi tím přece byla úplně nadšená a teď tě tu už přešlo nebo co?“ „Ne Filipe,ale nemám zrovna tu nejlepší náladu.“odpověděla popravdě Jana. „Já bych,Jano navrhoval,abychom se na ní zajeli podívat někdy příští týden.“Přerušilo je zazvonění zvonku.Filip šel otevřít dveře a pozval Svát'u dále.Snědli společně snídani.Po snídani Jana umyla nádobí a zůstali ještě chvílku se Svát'ou v pokoji.

Zazvonil zvonek.Filip šel otevřít a před dveřmi stál pošťák.Předal Filipovi dopis pro Svát'u.Svát'a jej hned otevřel a dočetl se v něm,že je jeho tetička nemocná.Po dočtení dopisu oznámil Filipovi a Janě: „Bohužel vás budu muset na několik dnů opustit,protože mi onemocněla vážněji má teta.“Filip mu svolil.Jana však odešla do pokoje,protože jí to velmi zklamalo,že Svát'a odjíždí,on pro ní byl totiž jediným člověkem, který jí život zpestřoval.Svát'a mezitím odešel sbalit si své věci.Jana se ve svém pokoji dala do pláče a uvažovala co má udělat.Nakonec dospěla k takovému rozhodnutí: „Uteču hned zítra,abych tu hroznou věc měla už za sebou.“Zamkla se ve svém pokoji a vytáhla si batoh.Ze skříně si do něj přendala několik nejdůležitějších věcí.Samozřejmě jej schovala zase do skříně a odemkla svůj pokoj.Zrovna za ní šel Filip,řekl jí: „Tak od zítřka tady zase zůstaneme sami.Jenom doufám,že se Svát'a zase brzy vrátí.Na loď se tím pádem také hned tak podívat nepojedeme.No smůla Jano.“ „Však se Svát'a určitě brzy vrátí a na loď se pojedeme podívat.“řekla Jana,posadili se s Filipem

na postel a Jana řekla Filipovi jednu velice zvláštní větu: „Filipe,pamatuj si navždy jednu věc.Všechno co kdy udělám,udělám pro tvé dobro.“Filip nechápal význam té větu: „Co to Jano říkáš a proč mi to říkáš?“ „Prostě ti to říkám,abys to věděl.“odpověděla mu Jana prostě.

Potom odešli k Filipovi do pokoje.Filip modeloval a Jana si sedla k počítači.Tak jim uteklo celé dopoledne.V poledne Jana uvařila Filipovi velmi dobrý oběd,protože si velmi dobře uvědomovala,že jej dělá naposledy.V tu dobu k nim přišel i Svát'a.Naobědvali se společně.Po obědě dali nádobí do myčky.

Jana zůstala s Filipem v jeho pokoji a se všemi věcmi se potichu loučila.Celé odpoledne seděla u počítače.Filip zase modeloval.Večer dokončil poslední model.

V šest hodin nachystali společně večeři.Jana ji také nachystala zvlášť dobrou.Večeřeli již sami,protože Svát'a odjel.Při večeři se Filip zeptal Jany: „Jano,tebe už nebolí hlava?“ „Dneska odpoledne mě zase jednou bolela.“odpověděla Jana. „Za jak dlouho říkal,že tě to přejde.“ „Doktor neříkal přesně dobu,kdy se to stane.“řekla Jana.

Po večeři se společně podívali na televizi.Po zprávách se umyli a šli spát.Filip usnul skoro ihned.Jana si natáhla budík na dobu po půlnoci,kdy si myslela,že Filip bude nejlépe spát.Usnout však vůbec nemohla.Musela myslet na to co chce udělat.Pořád se jí honilo v hlavě: „Mám to udělat,nebo tady zůstat a všechno říct Filipovi.“Jana se dala i do pláče,jak se cítila osamělá a smutná.Měla také z tohoto kroku velký strach.Jedna minuta se zdála jako jedna hodina.

Nakonec však přece jenom o půlnoci zazvonil budík.Jana jej rychle vypnula,aby Filipa náhodou nevzbudila.Rychle se v co největší tichosti oblékla.Na záda si dala batoh.Velmi potichu otevřela dveře a vyšla z pokoje.Přešla Filipův pokoj.Ještě se s ním jedním pohledem rozloučila a pak rychle vyšla ven z pokoje.Sešla po schodech do přízemí.Vešla do síňky,protože nechtěla zbytečně přecházet celý byt.Když se obula otevřela potichu dveře a vyšla ven.Za sebou je také zamkla.Slzy se jí z očí kutálely jako hrachy,když si uvědomovala co všechno opouští.Zasazenýma očima se rozloučila s domem a spěchala rychle na nádraží.Celou cestu usedavě plakala.Na nádraží si koupila jízdenky do města,kde měla jít do nemocnice.Nasedla do vlaku.Dívala se ještě posledními usazenými pohledy k místu,kde zanechala Filipa samotného až ji

zmizely celé Petrovice z očí. „Nashledanou Filipe.“zněl její tichý vzdech.

Filip spal klidně celou noc.Vzbudil se až ráno.Když se vzbudil,počkal chvilku,než za ním Jana přijde.Jenomže Janu stále neslyšel.Pak teda vstal a šel se podívat do Janina pokoje,jenomže v tom nikdo nebyl.Filipa to překvapilo,ale myslel si,že Jana šla nachystat snídani.Šel do kuchyně,ale Jana tam nebyla,Podíval se do celého domu,jenomže Janu nikde neviděl.Začal volat jako šílený: „Jano,no tak Jano,kde jsi?Co děláš?Neschovávej se mi?“jenomže nedostával stále žádnou odpověď.Všude ticho a prázdno.Filip šel k sobě do pokoje a sednul si na svojí postel.Přemýšlel,kde Jana je.Dal se do pláče a pak ho napadlo,aby zavolal Svát'ovi.Zavolal na jeho číslo,jenomže se dostal rovnou do hlasové schránky,Svát'a si mobil vypnul.Filip se cítil jako ve zlém snu.Chtěl se probudit,jenomže se mu to nedařilo.Cítil se velmi bezmocně.Nevěděl co má dělat.Lehnul si na postel a dal se ještě do většího pláče.Uvažoval: „Kde je Jana?Co se jí mohlo stát?Proč mě opustila?Proč mi říkala včera tu zvláštní větu?Proč byla tehdy tak uplakaná a zapírala mi to?Proč měla včera špatnou náladu a posledními dny se mi nezdála tak veselá jako jindy?“uvažoval delší dobu až ho napadlo: „Jana nám všem lhala.Ta doktorka ji neřekla,že jí nic není.Jana je těžce nemocná a neřekla nám to.Rozhodla se raději utéct.Proč mi to neřekla?Já se Svát'ou bychom jí zcela určitě pomohli.Jano,proč jsi mě nechala tady samotného?“Filip plakal stále stejně.Připadal si strašně moc sám.Nic nejedl,protože na jídlo teď neměl ani pomyslení.

Před polednem jej napadlo,že možná utekla do Podskalí.Sbalil své nejdůležitější věci a šel na nádraží.Tam si koupil jízdenky do Podskalí.Musel chvilku počkat než přijel vlak,který tam jel.Nastoupil do něj a netrpělivě čekal než se rozjede.Cestu vůbec nevnímal.Myslel na jedinou věc: „Vlaku jed' rychle,abych tam dojel co nejrychleji a našel tam Janu.Vlak uháněj velmi rychle,ale do Skalky dojel až pozdě odpoledne.

Filip z něj rychle vystoupil a spěchal na hlavní cestu.Šel po ní,jak šli se Svát'ou.Spěchal ke Svát'ovu domku.Díval se po Janě,ale neviděl jí tam.Jeho poslední naděje spočívala,aby nenašel klíček v místě,kde jej Svát'a uložil a Jana seděla vevnitř.Sáhl plný napětí do díry v pantech,jenomže klíč v ní ležel.Otevřel si dveře a vešel dovnitř.

Lehnul si na postel,kde spal,jak tady jeli na výlet se Svát'ou.Dal se do velkého pláče.Plakal až do večera i po celou noc se nemohl vzpamatovat z toho co se mu stalo.

Filipovy příběhy 2

O Filipovi, Janě a Daně 2

Příběh Filipa a Dany

26.Jak všechno pokračovalo,aneb našla se Dana

Tak Filip proplakal celou noc.Nic jej nemohlo uklidnit,tak ho bolela ztráta Jany.K ránu už měl Filip opuchlé oči a i celý obličej a začínal dostávat horečku.Polštář,na kterém ležel již celý promočil,ale to mu nevadilo,ani to nepocitoval.Filip uvažoval co má dělat,Svát'ovi už volat nechtěl,když se mu nedovolal hned a ani jej to nenapadlo.Venku začínalo svítat.Chystal se nádherný den.Filip to však vůbec nepotěšilo,protože musel pořád myslet na Janu,kde teď může být a proč mu nic neřekla o svém stavu.Cítil se strašně osamělý.Tak tam ležel až do dopoledne a stále jeho pláč nemohl ustát.Hlad ani žízeň vůbec nepocitoval.zato začínal dostávat zimnici,protože venku již nastal podzim a slunko již tolik nehrálo a v domě se netopilo a také mu stoupla horečka,ktou z toho ustavičného pláče dostal.Filip si toho však vůbec nevšímal.

Nakonec přece jenom vstal.Šel do Svát'ovy kuchyně a podíval se co tam má.Na všem ležela spousta prachu.Filip náhodou otevřel zásuvku u kredence.Uviděl tam jeden ostrý nůž.Vzal jej do ruky a uvažoval: „Stojí ta tady vůbec zato,když už Jana není se mnou?Asi ne.Nejlepší bude,když teď umřu,protože o mně už vůbec nikdo nestojí.Rodiče také nemám.Proč se tady ještě trápit,když mě nikdo nepotřebuje a tam nahoře v nebi se setkám s rodiči a možná brzy také s Janou.Ano,udělám to.“rozhodl se Filip.Pořád však nůž ke své ruce ještě nepřiložil,protože si ještě nebyl jist tím co chce udělat.Pak se rozhodl.Vzal do pravé ruky nůž a začal jej pomalu přikládat k zápěstí.Položil jej na zápěstí a ještě jednou zaváhal,jestli to má udělat.Rozhodnul se,že život tady k ničemu už není.Chystal se udělat první řez.Potáhnul nožem a krev začal stříkat všude kolem.Filip si sednul na zem a čekal na nadcházející konec jeho života.Krve na zemi stále přibývalo.Filipovi se začalo dělat špatně a měl jenom jediné přání: „Ať je už tady tomuto všemu konec.“Nakonec upadl do bezvědomí.

V tom se probudil.Zjistil,že leží stále ještě v posteli ve Svát'ově domě.Podíval se na hodinky a zjistil,že se blíží poledne.Velmi si oddechl,že to s tou sebevraždou byl jenom sen.Vzápětí si však uvědomil,že Jana se ztratila doopravdy,že to není žádný sen,ale holá skutečnost a pravda.Horečku,ktou stále ještě

měl Filip nepocit'oval.Místo toho se dal zase do pláče,o sebevraždě neuvažoval,protože se mu to zdálo jako příliš absurdní řešení.

V poledne vstal a vyšel ven z domu.Šel nakoupit do potravin,protože již přece jenom dostával hlad.Koupil si v nich několik rohlíků.Snědl je suché po cestě do domu.

Tam si zase lehnul na promočený polštář a myslel na Janu.Dal se zase do pláče.Horečka mu už našťestí klesla,ale nevydržela při takovém pláči dlouho pod hranici 37° Celsia.Filip tak ležel až do večera v neustálém pláči.Nakonec kolem půlnoci usnul.

Další den ráno se vzbudil velmi pozdě.Hned vstal a šel do večerky,aby si koupil něco k jídlu.Oči mu ještě slzely,ale už neplakal jako v předešlý den.Cestou domů si je snědl.Při tom uslyšel vyzvánět jemný zvon z kaple u Litína.

Nabral směr lesní cestě a nahoru kolem hájovny ke kapličce.Přišel zrovna včas,mše právě začínala.Sednul si do lavice a poslouchal mši.Slzy mu při ní tekly z očí jako proudy.Mši však poslouchal velmi pozorně.Po mši ještě zůstal v kapličce a pomodlil se za Janu,aby se spolu zase jednou tady na Zemi sešli,aby se Jana vrátila.Pak šel pomalu zpátky.

U rozcestníku se rozhodnul,že se projde dál do lesa a nepůjde zpět do toho smutného domu.Při cestě myslel na Janu a při tom se mu z očí řinuly slzy.Říkal si v duchu: „Kde asi teď Jano jsi a proč jsi mě nechala tady samotného.Jano vrať se prosím tě ke mně.Vrať se,mi vůbec nevadí,že jsi těžce nemocná a že s tebou budu muset hodně věcí podstoupit,Jano vrať se zase ke mně.Ale co když se Jana ke mně nevrátí,tak co budu dělat,jestli se Jana ke mně nevrátí.Tuto možnost si vůbec nepřipouštím,Jana se musí brzy vrátit,protože nemá nikoho jiného mimo mne.“Cestou kolem nevnímal.Šel kam jej nohy nesly.Teprve když se začínalo stmívat a ochlazovat,tak si uvědomil,že se musí vrátit,jenomže si nemohl uvědomit kudy šel.Krajina okolo mu vůbec nic neříkala,jako by ji viděl poprvé.Vyzkoušel se vydat na cestu zpět a doufat,že nezabloudí.Dával už pozor kudy jde.Nakonec se mu podařilo dostat se na rozcestí,kde se vydal na cestu do lesa.Vrátil se zase zpět do domu Sváti.

Tam si lehnul na postel a myslel zase na Janu.Oči mu stále ještě slzely.Na večeri chuť neměl.Zavřel oči a vzpomínal na hezké okamžiky,které s Janou zažili.Stále si však kladl otázku,proto se Jana nikomu se svým trápením nesvěřila a zbaběle utekla a rozhodla se svoje problémy řešit zcela sama bez jeho a Svát'ovy pomoci.Venku se již skoro setmělo.Skoro celou noc probděl ve vzpomínkách na

zážitky s Janou od smrti jejich rodičů a zážitky pokud ještě rodiče žili. Snažil si vybavit před očima každou chvilku, kterou v jejich společnosti prožil.

Usnul teprve kolem tří hodin ráno. Prospal skoro celé dopoledne, protože se vzbudil až v jedenáct hodin. Venku se rozpršelo a nebe se celé zatáhlo mraky. Filip si pomyslel: „Taky se mnou nebe cítíš, že jsem smutný z Janina odchodu?“

Zašel si zase nakoupit věci do obchodu, kde chodil nakupovat od příjezdu do Podskalí. Než došel zase zpět do domu tak je snědl. Sednul si na chvilku do pokoje.

Pak se mu tam přestalo líbit a vyšel ven. Vydal se na cestu do lesa. Vůbec mu nevadilo, že prší a on je celý zamokřený a není na něm suché niti. Cestou se při vzpomínce na Janu dal zase do pláče. Šel blátivou cestou do kopce kolem hájovny, kterou mu Svát'a ukazoval, když tam jeli ještě s Janou. U rozcestníku zahrnul cestou do leva. Déšť ještě zesílil. Filip to však ani nepostřehl, tak se zabral do vzpomínek na Janu. Vnímál jediné cestu, aby trefil zase zpátky domů. Tak mu plynula pomalu minuta za minutou. Vůbec nevnímál, že jej začínají bolet nohy a voda z něj teče jedním proudem. Cestou narazil na klády a sednul si na ně. Po chvilce se zase zvednul a pokračoval v cestě, dal se do běhu a do velkého pláče, jak mu chyběla Jana. Okolí přestal vnímat, naštěstí však neběžel žádným rozcestím, takže nemohl zabloudit. Les kolem něj se začínal potemňovat, Filip si toho také nevšimnul. Seběhl i z cesty a běžel mezi stromy. Všechno mu bylo jedno.

Nakonec les kolem něj úplně potemněl. Filip si našel místo pod stromem už velmi daleko od cesty a sednul si tam. Po chvilce samým vyčerpáním usnul. Déšť začínal i ustávat. Filip prospal pod stromem celou noc.

Probudil ho až pocit chladu a hladu druhého dne ráno. Pršet již v noci přestalo. Nebe však stále zakrývaly mraky a teplota zůstávala velmi nízko. Filip se začal rozhlížet, kde je cesta, aby se dostal domů. Procházel mezi stromy, cestu však nenacházel, protože se předešlého dne dostal příliš hluboko do lesa. Jak se snažil dostat na turistickou stezku, tak se však dostával ještě do hlubšího lesa. Filip si připadal velmi opuštěný a proto se dal opět do srdceryvného pláče. Při tom stále bloudil a nemohl se dostat ven z lesa. Ani nepozoroval, že začal chodit ve kruhu a tím pádem, že se nikam nedostane. Chodil v něm velmi dlouho bez toho, že by to zjistil. Po dvou hodinách chození uviděl, že je stále v jednom kruhu. Zima jim trásla velmi silně. Pokusil se z něj dostat, že se vydal na opačnou

stranu,vzápětí se však dostal do dalšího bludného kruhu.Po další hodině se mu podařilo zjistit,že v něm je a konečně přestat chodit v kruhu.

Vydal se na ještě jednu stranu,ale na turistickou stezku stále nevycházel.Když se mu to ani do poledne nepodařilo sednul si na zem a rozplakal se ještě silněji.Stále uvažoval,kudy se dostal tady do lesa.Žádný bod mu však nepřípadal povědomý.Nakonec se však zvednul a šel pokračovat hledat cestu do Podskalí.Šel ve stejném směru,kolem něj však stále rostly jenom stromy a stezku stále neviděl.Po delší době konečně uviděl lesní cestu.Velmi si oddechl: „Děkuji Ti Pane bože,,že jsem se mohl dostat zpět na cestu domů.“

Šel po stezce,ale zdála se mu nějaká nepovědomá.Myslel si však: „Třeba se mi to doopravdy jenom zdá a jdu po té cestě kudy jsem tady přišel.“Zdála se mu však cesta pořád nějaká divná.Cesta také velmi prudce stoupala do kopce a nevzpomínal si,že když šel tam,tak že by cesta stoupala.Doufal,že jde po správné cestě.Jeho naděje se zmenšovala s dobou,po kterou šel: „Tedy by přece už měl stát rozcestník a žádný tady není.“Vzápětí se utěšoval: „Třeba jsem se v lese dostal moc daleko a na rozcestník narazím později.“Rozcestníkem však stále nikde nestál.Filipovi to připadalo stále divnější.Opoledne již velmi pokročilo z blížil se další soumrak.Filip si připadal stále zoufalejší,protože věděl,že po něm nemá kdo vyhlásit v těch místech v dohledné době pátrání a že tedy jen na něm zbývá jestli se rychle dostane zpět domů.

Setmělo se velmi brzy.Filip sešel kousek z cesty a sednul si zase pod jeden strom.Na zimu si už zvyknul,takže mu zima již přestala být.Filip uvažoval: „Proč já nemůžu mít alespoň kousek štěstí?Proč musím mít pořád jenom smůlu a nic jiného než smůlu?Začalo to všechno tím,že mi před třemi měsíci zemřeli rodiče a teď Jana ještě odešla a nyní jsem se ještě ztratil,takže se nemůžu dostat domů a musím trávit již druhou noc v lese,ale proč se musí toto všechno stát zrovna mně a ne někomu jinému.Proč nemůžu teď sedět šťastně s rodiči a Janou někde v bytě v Petrovicích a užívat si světa a tepla a musím sedět tady pod stromem od všech opuštěn?Proč?Proč zrovna já,já?Kdy už konečně začnu mít trochu toho lidského štěstí a normálního života neprovázeného žádným neštěstím ani ničím podobným jako posledního půl roku?“

Filip zavřel oči a za chvíli vyčerpáním usnul.Ve spánku se mu zdál sen,že našel Janu a že se spolu vítají a jsou rádi,že jsou opět spolu.Když se potom probudil zjistil,že je pořád opuštěný v lese a Jana se k němu nevrátila.Za chvíli však zase usnul.

Další den ráno se Filip vzbudil celý promrzlý. Hned vstal a pokračoval v cestě. Měl již veliký hlad. Již se moc těšil až zase uvidí dům v Podskalí a dostane se do tepla a pořádně se nají. Moc si přál uvidět rozcestník, který by mu ukazoval cestu do Podskalí. Po kousku cestu skutečně našel rozcestník. Hned zjistil, že to není ten, který je u Podskalí. Podíval se tady na směrovky a našel tam i jednu směrovku, která ukazovala směr na Litín, ukazovala úctyhodných deset kilometrů. Filipa to potěšilo a zklamalo zároveň, že má před sebou ještě takový kus cesty, než se dostane do Podskalí.

Rozeběhl se směrem, který rozcestník ukazoval co mu síly stačily, protože již velmi promrznul. Dával velký pozor na turistické značení, aby nepřehlédnul ani jednu značku a dostal se v pořádku tam, kde chtěl. Vydržel běžet dlouhou dobu, ale nakonec musel zpomalit a jít jenom krokem. Cesta mu ubíhala již rychleji. Na Janu už nemyslel, protože měl dost starostí sám se sebou. Byla mu velká zima. Když si Filip dost odpočinul, tak se zase rozeběhnul, aby uspíšil dobu za kterou se dostane zpět domů. Zimnice jim jenom po celou cestu trásla a nezahřál se ani když běžel. Běžel zase ze všech sil. Cestou minul další rozcestník a dozvěděl se, že již uběhnul dva kilometry, ještě mu tedy zbývalo do konce cesty osm kilometrů. Filip neustával v běhu. Nakonec však musel zpomalit, protože již zase nestačil. Šel chůzí, aby se vydýchal a mohl opět začít běžet. Filip měl na mysli již jenom jednu jedinou věc: „Abych se už dostal domů.“ Minul ještě další rozcestník. Den se již blížil k poledni. Cestou fučel studený vítr. Filip musel vždycky po běhu zpomalit a pak se dal zase do běhu. Nikdo nemůže tušit jakou radost mu udělalo, když uviděl rozcestník, který stál před rozcestím k Litínu. Seběhl po lesní cestě k asfaltce. Běžel rychle na křižovatku a zahrnul ke Svátovu domku.

Vešel dovnitř. Ihned si lehnul na postel. Za chvilku vstal, aby se napil, protože již měl také velkou žízeň. Pak si zase lehnul. Skoro ihned dostal zimnici. Přitáhnul si peřinu až pod bradu, aby se zahřál. Jenomže zimnice stále neustupovala. Filip vůbec netušil, že mu horečka začíná stoupat. Když mu stoupla již velmi vysoko, tak si již uvědomil, že je z toho dlouhého pobytu v lese nemocen a má horečku.

Filip už nebyl schopen vůbec vstát. Horečka mu již vystoupala vysoko na 39 stupňů. Filip upadl do horečky a vůbec o sobě nevěděl. Z horečky volal jediné jméno: „Jano, Jano.“ Jenomže na jeho volání se nikdo neozýval. Odpověď mu dávalo jenom prázdné

ticho.Místy se Filipovi v horečce zdálo,že vidí Janu přicházet k sobě,ale nakonec vždy odešla a Filip zůstal sám.

Filip ani nepostřehnul,že se blíží večer a venku se setmělo.Přišla noc.Filipovi jeho horečka vůbec neklesla,ale našťástí ani nestoupala nahoru.Po celou noc zůstal v horečce a zdálo se mu o Janě.

Další den ráno mu horečka také neklesla,ale přešla jej zimnice,protože jí v tak vysoké horečce už vůbec necítil.Venku se udělal nádherný den a sluníčko svítilo,jako by chtělo vynahradit co za tu dobu chladného počasí zameškalo.Z okna Svát'ova domu Svítilo přímo na Filip.Filip jej však vůbec nevnímal,protože i přes to,že by ráno měla horečka klesnout,tam mu ještě od předešlého dne vůbec neklesla.Filipovi se zase zdálo o Janě.Dostal také z té horečky žízeň,ale nebyl se schopen zvednout z postele a zajít se do kuchyně napít.To mu také způsobovalo tu vysokou horečku.Tak Filipovi pomalu utíkal čas a dopoledne.Nakonec se přece jenom před polednem zvednul a zašel se do kuchyně napít studené vody z vodovodu.Potom se zase odplížil zpět do ložnice a upadl do horečky.

Na jídlo neměla ani pomyšlení,i když už velmi dlouho pořádně nejedl.Jedna minuta se mu zdála dlouhá a strašná jako jedna hodina.Z horečky zase začal volat Janino jméno.Celé odpoledne ležel v horečce a napůl prospal jak mu to horečka dovolovala.Filip vůbec nevěděl o světě,který je okolo.

Tak mu uplynul celý den a blížil se večer.Slunce zapadalo a Filipa obklopila tma.Celou noc jej trápila horečka.

Teprve další den ráno horečka Filipovi klesla na 37,4° Celsia.Filip už dostal i hlad.Pokusil se vstát a podařilo se mu to.Obléknul si poslední teplé slušné věci,které sebou měl.Pomalů vyšel s ještě slabou horečkou z domu a šel pomalu do potravin,aby si koupil něco pořádného k jídlu.Šel velmi pomalu,protože po vysokých horečkách posledních dní ještě byl docela slabý.V potravinách si koupil velké množství rohlíků,protože na nic jiného neměl chuť.Rychle spěchal domů,protože se po těch vysokých horečkách necítil nejlépe.

Rychle zalezl do postele a v ní si snědl rohlíky,které si koupil v obchodě.Potom zavřel oči,ale do horečky již neupadl.Myslel na Janu a měl jenom jedno veliké přání,aby se ještě s Janou někdy brzy zase shledal a uviděl.Filip si ji představoval jak vypadá.Přemýšlel: „Co asi Jano teď právě děláš?Vzpomínáš na mně a lituješ toho co jsi mi udělala?To určitě.Určitě na mě vzpomínáš a

lituješ toho co jsi mi udělala,že jsi mě opustila.Ale zcela určitě na mně myslíš.Doufám,že se za mnou někdy podíváš.Jenom,kdybych věděl co ti je,že jsi mě a Svát'u kvůli toho opustila a rozhodla jsi se to prožít sama.Jaká nemoc tě mohla postihnout,že jsi to udělala?To asi nezjistím.Ale stejně by mně zajímalo čím jsi onemocněla,že jsi musela utéct.“Ležel a uvažoval o tom všem až do poledne.Vzpomínka na Janu už v něm nevyvolávala smutek a pláč.

Po poledni mu horečka zase stoupla o něco výše,ale ne tak vysoko jako předešlé dny.Filip se již cítil o něco lépe než předtím.Smířil se s odchodem Jany a to mu docela pomohlo.Filip už začínal uvažovat i o návratu zpět do Petrovic: „Proč mám tady zůstávat sám,když se můžu vrátit do Petrovic,kde mám alespoň Svát'u.Ten mě může alespoň trochu potěšit.On jediný je mojí útěchou.Jana odešla bůhví kde,takže se můžu spoléhat jenom na Svát'u,jenomže ten odjel za svou nemocnou tetou a ještě se asi nevrátil.To je velká škoda,ale stejně se vrátím do Petrovic až mi bude lépe a počkám tam na Svát'u než přijede.Doufám,že se mu nic nestane,protože pokud by se stalo,tak bych už skutečně nevěděl co dělat a skončilo by to jako v tom snu co se mi zdál.Rozhodně se Svát'ovi nesmi nic stát,protože on je nyní jediný můj nejbližší člověk.Rodiče mi umřeli,Jana utekla někam pryč a jediný,kdo mi zbývá je právě jenom Svát'a.“Venku svítilo nádherně sluníčko.

K večeru Filipovi horečka zase stoupla nahoru.Filip zůstal ležet.Dostával i trochu zimnici,ale snažil se jí co nejlépe přečkat.Filip pomalu zase upadnul do vyšší horečky a zimnici přestával cítit.Venku se již úplně setmělo a chalupa potemněla.Stíny nábytku se prodlužovaly,až Filipa obklopila naprostá tma.Přes celou noc mu horečka neustoupila,ale Filipovi se podařilo již usnout,takže jí tak necítil.Měl však horečnaté sny a často se mu v nich zjevovala Jana.Také se velmi často budil celý zapocený a protože v chalupě neměl kdo zatopit,tak byla Filipovi zima.Navíc sebou neměl žádné suché pyžamo.

Další den ráno se probudil jenom se slabou teplotou.Nasnídal se suchých rohlíků od předešlého dne.Po snídani stále ležel a myslel na Janu.Dopoledne mu utíkalo velice pomalu.Sluníčko však hezky svítilo a hrálo na Filipa.Nebe po dlouhé době nezakrýval ani jeden jediný obláček.

Proto se Filip před polednem rozhodnul,že si vyjde na krátkou vycházku k řece.Filip si obléknul slušné oblečení na ven.Vyšel z domu a samozřejmě jej zamknul.Po několika smutných dnech uviděl Filip,že svět není zase tolik škaredý.Pod stromem,který

rostl před Svát'ovým domem již ležela pěkná hromádka listů různých odstínů barev.Po levé straně míjel vodní mlýn a po straně pravé domy městského bloku.Když došel k řece,tak si sednul na lavičku a díval se na řeku a nahoru na tvrz Litín.Blízko břehu stála ukotvena jedna loď.Po řece proplouvala ještě jedna další loď, která přepravovala hodně kontejnerů.Přes řeku stála loděnice a jachtklub Podskalí.U břehů malé zátoky stála spousta člunů,jedna obytná loď a před jachtklubem přijíždělo zrovna auto přivázející před něj kontejner.Filip pozoroval,jak jej ukládá na zem a odjíždí zase pryč.Na břehu Skalského potoka,která se do řeky Lužná vléval,pod skálou,na které stála tvrz Litín,kempovalo ve stanech ještě několik otužilých lidí,kterí tam nejspíše přijeli na kajacích,protože je měli rovněž položeny na břehu.Po levé straně uviděl z tunelu vyjít vlak.Myslel si: „Kdoví jací lidé právě tímto vlakem jedou a na co myslí?Kdoví kam kdo z nich jede a jaké jsou jejich osudy,jestli je osud některého z nich podobný s tím mým?“Vlak mezitím zmizel Filipovi z očí.Filip pozoroval kolemjdoucí lidi.Někteří se spolu vesele bavili,jiní šli potichu nebo šli jenom sami a neměli si s kým povídat.Jiní zase velmi rychle spěchali.Nakonec se Filip zadíval do vody řeky a pozoroval jak teče dál a dál a neví jak přestat.Filip si také vzpomněl na Janu a přemýšlel co právě teď dělá,pak vzpomínal na dovolenou v Řecku a Medugoriji jaké spolu prožili nádherné okamžiky.Jak v Řecku spolu navštívili sopku a jak se Jana nejprve nechtěla učit plavat,ale jak se mu nakonec podařilo jí přemluvit,aby se plavat naučila a také se jí to podařilo.Také vzpomínal na okamžiky,kdy se Jana sama pustila do hloubky na Termálech a nakonec se málem utopila,jak za ní rychle plaval a bál se,aby se neutopila.Nakonec k ní doplaval včas a Janu zachránil.Vzpomínal také jak v Medugoriji nečekal,že Jana vyleze na jeden jediný kopec,ale Janě se vše nakonec podařilo.Vzpomínal na to všechno jako na velmi nádherné okamžiky.

Podíval se nahoru a uviděl tam procházet holčičku,která vypadala jako Jana.Také měla amputovanou nohu,jenomže levou.Toho si však Filip nevšimnul a považoval jí za Janu.Hned se za ní rozběhnul: „Jano.Kde si se tady vzala.“Jenomže holčička se neotáčela.Filip jí doběhnul: „Jano,protoč jsi utekla a nereaguješ na mně?“Dívka se zamyslela a pak odpověděla: „Já si tebe všímám.“Filip se velmi zaradoval,že je to Jana. „Pojď se mnou Jano domů.Nejprve půjdeme tady do domky od Svátí,kde jsem utekl,když jsem zjistil,že ty jsi pryč a za někdy příští týden se vrátíme do Petrovic.To jsem rád,že jsi se ke mně Jano vrátila.Svát'ovi nebudeme

ani nic říkat.Co ty tvoje bolesti hlavy,přešly už tě?“ „Já už žádné bolesti hlavy nemám.“odpověděla nepravdivě Dana,tak se totiž ta holčička jmenovala.Filip se ještě více zaradoval,že je Jana vyléčená.Dana došla s Filipem domů.

Filip Danu zavedl do pokojíku,kde ležel.Řekl jí: „Tady to není zrovna v nejlepším stavu,ale to ty víš,že tady kdysi bydlel Sváta a jak se odstěhoval,tak tu už několik let nikdo nebydlel.Těšíš se také do Petrovic jako já.Na všechno služebnictvo a pořádek.“ „Moc se na to všechno těším.“Filipovi již horečka zase stoupla a proto si lehнул a ležel,aby mu nevyletěla zase tak moc vysoko,jako předešlé dny.Filip se tak radoval,že zase našel Janu.Dana si lehla na postel vedle Filipa a uvažovala: „Kdo to je ten kluk, který mě sebou vzal domů.Na koho jsem podobná,na jakou Janu,se kterou si mě ten kluk spletl a jak se vůbec jmenuje.Mám mu o sobě říct,že se nejmenuji Jana,ale Dana.Ne raději mu nic říkat nebudu a nechám si všechno prozatím pro sebe.Zůstanu s ním,protože znovu do dětského domova nechci.Třeba má i rodiče,kteří si budou také myslet,že se jmenuji Jana a budu moct u nich žít a nikdo na to nepřijde,protože já už žádné rodiče nemám.Zemřeli mi při vlakové nehodě,jak jsme spolu jeli na dovolenou.Ale taky mi vrtá hlavou,jakto že ta Jana měla také amputovanou levou nohu.Jak se jí to mohlo stát.Ale je ta Jana chudák,že také přišla o nohu a musí žít bez.Co se s ní mohlo také stát,že si mě s ní Filip spletl.Doufám,že se brzy nevrátí a ten kluk nepozná,že se nejmenuji Jana,ale úplně jinak.Doufám,že ten kluk na to nepřijde a nebudu muset zase utéct na ulici a skrývat se,aby mě nenašli a popřípadě se zase vrátit zpět do dětského domova a žít tam v těch hrozných poměrech.Moc doufám,že se to nebude opakovat a já budu moct žít s tím klukem.“

Filip ve své posteli mezitím usnul.Dana zavřela oči a také podřimovala.Venku nádherně svítilo sluníčko a hřálo do pokoje,kde právě Filip s Danou spali.Filipovi se spalo dobře,když věděl,že vedle něj leží zase Jana.Tak jim hezky utíkalo odpoledne.

K večeru se Filip vzbudil a když viděl,že Dana spí,tak jí nechal.Zůstal ležet na posteli a čekal než se Dana vzbudí.Ta se vzbudila až kolem šesté hodiny večerní.Filip jí řekl: „Jano,pojďme si nakoupit něco dobrého k jídlu.Poslední dobou jsem jedl jenom suché rohlíky a nic jiného,protože jsem po tobě moc tesknil a také jsem onemocněl,jak jsem zůstal dvě noci v lese,protože jsem s toho,že jsi mi utekla,byl tak zoufalý,že jsem šel do lesa a zabloudil jsem v něm.Naštěstí jsem se pak celý promrzlý vrátil domů jenomže jsem pak dostal vysoké horečky a ty trvaly až do včerejška.Dneska mám

už asi jenom slabou horečku a je to také asi tím, že jsem tě našel a jsem velmi rád, že tě mám zase u sebe. Ted' mi už nikam neutečeš. Budu si tě pořádně hlídat.“ Filip si na sebe vzal teplé oblečení a vyšli s Danou do večerního Podskalí. Filip zašel do večerky a nakoupil tam hodně dobrých věcí na počest toho, že se našla Jana. Filip nesl cestou do Svát'ova domu velmi těžké tašky.

Tam je rozbalil a oba se dali do jedení těch dobrot. V Daně všechno jídlo jenom mizela, jak vyhládla od opuštění dětského domova. Filip viděl, že se Dana láduje jako nezavřená, ale myslel si, že jistě pěkně vyhládla za tu dobu co od něj utekla, tak, aby se pořádně najedla.

Po večeri se oba natáhli na postel a za chvíli usnuli. Filipovi se spalo dobře, protože horečku měl velmi nízkou. Spal celou noc tvrdým spánkem.

Další den ráno se Filip vzbudil velmi pozdě, taktéž i Dana. Ke snídani dojedli zbytky, ze včerejších hodů. Při tom začal vyzvánět zvonek kostelíčku. Filip uvažoval, jestli do něj půjdou, ale nakonec se rozhodl, že zůstanou ještě doma, protože se cítil ještě dost slabý a pociťoval ještě slabou horečku. Filipa to velmi mrzelo, protože chtěl jít do kostela, aby v něm poděkoval za to, že zase našel Janu. Filip se alespoň v duchu pomodlil na poděkování za Janu, že jí našel a je zdravá. Dana ležela, protože už delší dobu neměla možnost, aby se tak dobře vyspala. Čekala na Filipa, než řekne, že se vstává, jenomže Filipovi se ještě vstávat nechtělo. Filip si také rád v tu neděli poležel. Při modlitbě si také vzpomenu na rodiče a pomodlil se za ně.

Filip s Danou leželi celé dopoledne, protože se nikomu z nich nechtělo vstávat.

Filip vstal až v poledne, protože už dostal hlad a ve Svát'ově domu již neměli vůbec nic k jídlu. Oba zašli zase do večerky, kde měli otevřeno i v neděli. Filip v ní nakoupil další dobré věci. Snědli si je opět v pokoji.

Odpoledne se Filip cítil již skoro dobře a proto Daně navrhnul: „Jano, co říkáš na to, že bychom se zašli spolu projít k lesu?“ Daně se sice nechtělo, ale souhlasila s Filipem: „Tak dobře, zajdeme si na procházku.“ Dana měla na sobě již dost ošuntělé oblečení a proto Filip uvažoval do by jí mohl dát, aby vypadala lépe. Filip prošel dům a našel tam několik skříní. Otevřel postupně jednu za druhou až nakonec uviděl oblečení, které by se pro Danu hodilo. Vytáhnul jej ze skříně a řekl: „Jano, tady máš oblečení od

Sváti,abys měla jít v čem na tu dnešní procházku a nemusela chodit v takovém škaredém oblečení.Dana si je bez řeči oblékla.

Pak vyšli ven ze Svát'ova domu a Filip vedl Danu k lesní cestě, která vedla do blízkého lesa, ve kterém Filip zabloudil.Dana se dívala kudy jí Filip vede.Šla postupně za ním,protože nechtěla ztratit svého zachránce.Šli kolem hájovny k rozcestníku.U něj se Filip zeptal Dany: „Jano,kam chceš jít,vyber si.Máme několik možností kudy půjdeme.Dneska to nechám na tobě,protože jsem velmi šťastný,že tě mám zase u sebe.“Dana si teda vybrala jednu z možných tras.Cestou uvažovala jak má zjistit jméno Filipa,protože jej samozřejmě neznala.Věděla,že se jej nemůže zeptat,protože by se tím úplně prozradila a Filip by zjistil,že je někdo jiný.Cesta jim hezky utíkala.Oba šli mlčky.Když se začínalo stmívat,tak se Filip rozhodnul,že se vrátí,protože se bál,aby zase nezabloudili a nemuseli zůstat v lese několik dnů.Dana s Filipem souhlasila a začali se rychlým krokem vracet zpět domů.

Do domu dorazili až večer.Navečeřeli se z toho co si koupili v obchodě v poledne.Po večeři si oba lehli.Filip usnul skoro ihned,ale Dana ta usnout nemohla.Myslela na to,jestli dělá správně,že se před Filipem vydává za někoho jiného,jestli by se mu neměla raději přiznat,že se jmenuje úplně jinak a že je někdo jiný,než za koho jí Filip pokládá.Nejprve se rozhodla,že lépe udělá,pokud Filipovi řekne celou pravdu,ale váhala,jestli nemá pokračovat ve hraní jakési Jany.Pak se zase přiklonila k tomu názoru,že zůstane Janou,protože to je pro ní nejbezpečnější.Tak přemýšlela až se jí začínaly klížit víčka a ona usnula.

Další den ráno vzbudil Filipa a Dany klepot deště do oken.Filipa to nepotěšilo.Věděl,že budou muset s Danou zůstat v domě a ven nebudou moci jít.Filip přemýšlel co tady můžou dělat,protože si sebou nevzal žádné věci,které by jej pobavily.

Při snídani jej napadlo,že by mohli překvapit Svát'u tím,že by to tam uklidili.Sdělil svůj nápad Daně: „Jano,my tady nemáme co dělat a tak mě napadlo,že můžeme Svát'u překvapit tím,že ten jeho byt hezky uklidíme.“ „To musíme.“nechtělo se Daně. „Musíme,protože jinak teď nemáme co dělat a Svát'a tím bude zajisté velmi překvapen,když mu řekneme,že jsme mu uklidili jeho dům,ve kterém sice už dávno nebydlí,ale určité jej to potěší.“Dana teda nakonec,ač nerada souhlasila.

Nejprve spolu zašli do nedaleké drogerie,aby si nakoupili věci,které k úklidu potřebovali.Pak je zanesli domů.Filip nejprve nachystal Daně kbelík na vytírání a řekl jí: „Jano,tady jsem ti

nachystal vodu na vytírání.“ „Jak mám vytírat,když jsem přišla o nohu?“ „Ty si to už Jano nepamatuješ,jak jsme ještě bydleli bez služebných jak jsi sama vytírala.Ted' ti odnesu ten kbelík do kuchyně a ty tam budeš vytírat.“Dana pochopila,že musí vytírat a musí vytírat dobře,aby se neprozradila,že je někdo úplně jiný.Filip jí odnesl kbelík do kuchyně a Dana se po chvilce uvažování dala do vytírání.Sedla si na zem a začala vytírat,podobně jak to dělala Jana.Docela se jí dařilo vytírat,že vytírala napoprvé.Filip našel v jedné skříni vysavač.Vyzkoušel jej zapnout do zásuvky a fungoval.Přenesl jej do pokoje a začal tam vysávat.Z koberce postupně mizely velké nánosy prachu.Dana měla za chvilku vodu v kbelíku naprosto černou.Zavolala na Filipe: „Haló,pojď mi prosím tě vyměnit vodu.Ona je už úplně černá.“Filip se hned dostavil a vodu Daně vyměnil.Sám se divil jaký kousek Dana udělala a jak měla vodu špinavou.Jana pokračovala ve vytírání.Filip zase ve vysávání.Práce jim oběma šla hezky od ruky.Filip jí však velmi často musel přerušovat a nosit Daně vodu.Do poledne uklidili dětskou ložnici a kuchyň.Oba se při té práci docela zapotili. „Docela to tu začíná prokukovat.“pochválil Filip práci.

Před obědem museli ještě zajít nakoupit nějaké věci k jídlu.Oběd snědli již v kuchyni. „To nám jde hezky práce od ruky.Svát'ovi se jistě bude velmi líbit,až mu řekneme jaký hezký pořádek jsme mu udělali v jeho domečku.“pochálil si Filip.

Po obědě pokračovali v úklidu.Filip vysál Svát'ovu ložnici a Dana vytřela koupelnu.Do večera úklid Svát'ova domu skoro dokončili.

Navečeřeli se v již čisté kuchyni.Filip si při večeři s Danou povídal: „Tak Jano,kdy se vrátíme zase zpět domů do Petrovic?“ „Kdy chceš?dostal Daninu odpověď. „Já bych navrhoval,že zítra to tady douklízíme a domů se vrátíme ve středu.Co říkáš Jano?“ „To by šlo.Tak dobře ve středu se vrátíme zpět do Petrovic.Už se těším až zase uvidím Svát'u.“ „Kdoví co o tom čase Svát'a dělá?“zamyslel se Filip a napadla jej hrozná myšlenka: „Doufám,že se Svát'a ještě nevrátí zpět k nám do Petrovic,protože jsem mu tam nezanechal ani jediný vzkaz a mobil jsem tam také nechal právě tam,takže se Svát'a nemůže dozvědět,kde právě jsme.Musíme doufat,že se Svát'a ještě nevrátil a do středy nevrátí Jano.“ „To musíme.“přikývla Dana. „Těšíš se už Jano také na Esmeraldu,už jsme ji strašně moc dlouho neviděli.Kdoví co se v ní za tu dobu stalo.Také jsme už delší dobu neviděli Star Trek.Těšíš se na něj také Jano?“ „To víš,že se na tu

televizi již moc těším.Už se nemůžu dočkat,až ji zase uvidím,když jsem ji už tak dlouho neviděla.“řekla Dana.

Po večeři si lehnuli do již čisté ložnice a usínali v ní s pocitem naprostého štěstí.

V úterý ráno se vzbudili oba dva najednou.Nejprve si chvilku poleželi a potom oba vstali a šli nakoupit do potravin,aby měli co snídat.

Po snídani pokračovali v úklidu Svát'ova domu.Filip vysál obývací pokoj.Dana utřela na všem nábytku prach.Dana si při práci zpívala.Filip se jí hned zeptal: „Odkdy si Jano zpíváš u práce?Nikdy jsem tě ještě zpívat u práce neslyšel.“ „Prostě jsem si začala u práce zpívat.Co je na tom.Každý člověk se mění a já jsem se změnila tím,že jsem si začala u práce zpívat.“odpověděla Dana.Svát'ův domeček začínal stále více prokukovat a prach se špínou se dostal do menšiny,převahu získala čistota a pořádek.Většina nábytku se již leskla čistotou.Pavučiny ze zdí a stropů také již zmizely.Tak jim hezky utíkal čas.Filipa však překvapovalo jak si Dana u práce zpívá.Nic však již neříkal.Při práci však přemýšlel: „Proč Jana teda utekla,když nebyla těžce nemocná jak jsem si myslel?A proč si u práce zpívá,když to nikdy nedělala.To je mi nějaké divné.Proč Jana utekla,když ji nic není.Musím se jí na to zeptat.“

Mezitím již nastala doba oběda.Filip se s Janou naobědvali.Po obědě již dokončili úklid Svát'ova domu.Filip si zabalil do batohu své věci, které si sebou přivezl.Pořád ale uvažoval o důvodu Janina útěku a nemohl na jediný rozumný důvod přijít. „Co jsem udělal špatně,že Jana utekla?Kam se zmizely ty její bolesti hlavy a ztráty řeči?Jaký k tomu měla důvod?Mě doopravdy nenapadá jeden jediný rozumný důvod proč mi toto Jana udělala.Pokud by byla těžce nemocná jak jsem si myslel,tak to bych ještě pochopil,že utekla a neřekla naprosto nic ani mi ani Svát'ovi,ale pokud je zdravá a nelhala mi a doktorka jí vskutku dala nějaké prášky,tak proč Jana utekla?Co se s ní stalo?Copak jsem se o ní nestaral dobře.Je sice pravda,že ani její maminka ani tatínek nejsem,ale jsem její bratr a ochránce a to také něco znamená.Kde jsem udělal s Janou chybu,že mi toto udělala?Vždyť jsem se o ní staral velmi dobře,ochraňoval jsem jí od všeho špatného,jezdili jsme spolu na dovolené a hezké dovolené.Také jsem nám koupil hezkou motorovou plachetnici a pořídil jsem nám i služebné,abychom se měl naprosto dobře a ona mi udělala tady toto,Vždyť Jana ví jak moc jí mám rád a že mě to moc ranní,když mě opustí.Proč mi také říkala den předtím než utekla větu,že všechno co udělá,udělá pro moje

dobro,když chtěla ode mě utéct.Co mi hrozilo,že Jana musela kvůli toho utéct.Protože,když mi tuto větu říkala,tak zcela určitě již musela myslet na to,že chce utéct a mě ponechat samotného osudu.Proč utekla,když jsme toho za naše krátké životy prožili už toho tolik krásného i škaredého vždy spolu?“uvažoval v duchu Filip,když si sednul na postel a zahleděl se na již čistou zem.

Venku se již mezitím začínalo stmívat a blížil se večer.Vevnitř se také stmívalo,protože v Podkalí nevedli ani jedno elektro a proto neměli Filip s Danou kde koupit nějaké žárovky,aby je dali do objímek po starých žárovkách,ktelé již dávno nesvítily.Filip se sednul ve tmě s Janou ke kuchyňskému stolu a v šeru se navečeřeli.Při večeři nikdo z nich nemluvil.Filip se již moc těšil až se zase vrátí zpět do Petrovic a Jana byla zvědavá jak to tam bude vypadat.Uvažovala také,kdo je to ten Svát'a,o kterém Filip tak pořád mluví.Nejprve si myslela,že je to asi Filipův otec,ale pak si řekla,že to asi těžko,protože pak by jej nenazýval křestním jménem,ale oslovením tatínek.Uvažovala,že ta asi je někdo z příbuzných Filipovy rodiny.To ji nakonec připadlo jako jediné možné.

Po večeři si lehnuli a Dana usnula skoro ihned.Filip se těšil do Petrovic a proto mu usínání trvalo trochu déle,ale nakonec usnul také.

27.Návrat do Petrovic

Další den ráno vstali Filip i Dana velmi brzy.Ke snídani dojedli zbytky od nákupů,protože věděli,že se tam zase hned tak nevrátí a jídlo by se zkazilo.

Po snídani vyšli ze Svát'ova domu a oba se těšili až přijedou do Petrovic.Dana uvažovala,jak ty Petrovice asi vypadají,jestli jsou hezké.Jak vypadá ten Svát'a a kolik má Filip služebnictva.Jací jsou jeho rodiče a jestli jí přijmou mezi sebe a nic nepoznají,z toho měla Dana největší strach.Došli ke křižovatce a zahrnuli na silnici vedoucí k nádraží.Filip se rád loučil s Podskalím,protože mu přineslo jenom smůlu a nic jiného.Cesta jim utíkala rychle a ani se nenadali a došli k nádraží.Filip tam koupil jízdenky pro sebe a pro Danu.Dožvěděli se,že jim vlak pojede asi za hodinu.Zůstali sedět v nádražní hale a čekali než jim vlak pojede,protože venku se dalo do deště a toho měl Filip za poslední dny už docela dost.

Filip uvažoval o událostech posledních dnů,jak si myslel,že Janu ztratil a jak se potom objevila zcela nečekaně tady na Podskalí.Nejvíce však myslel na následující dny,co podniknou.Myslel také na Svát'u a doufal,že se ještě nevrátí do Petrovic a zůstal ještě u své tety.Jana myslela na to jak ty Petrovice vypadají a co se v následujících dnech odehraje,jestli ji někdo neodhalí,že není Jana.Také uvažovala o změnách, které se udaly za posledních několik dní.Jak utekla z dětského domova,kde se jí ostatní děti smály,že přišla o nohu,pohrdaly jí a také jí některé z nich bily a vychovatelé tomu nezabránili.Však Daně zůstaly na zádech jízvy,protože jeden z kluků toho ústavu vlastnil jezdecký bičík a tím ji po zádech bil,když s ní zůstal nějakou dobu o samotě.Jak se to změnilo,když potkala Filipa a ten se jí ujal a neměl k ní žádný odpor,protože se jeho sestra ztratila a jí považuje za svou sestru.Dana se rozhodla,že Filipovi prozatím nic neřekne,ale až jej pozná lépe,tak se mu se vším svěří a řekne mu celou pravdu.Doba než jim měl jet vlak mezitím uplynula.

Filip s Danou vstali a šli na peron,kde již vlak přijížděl.Nejprve pomohl Filip do vlaku Daně a potom si nastoupil sám.Sedli si na jedno volné místo.Vlak se za chvíli rozjel.Filip s Danou pozorovali cestu kudy jedou.Dana jí pozoroval zvlášť pečlivě,protože tudy jela poprvé.Filip se také díval kudy jedou,protože po cestě směrem do Podskalí nedával pozor,neboť jej příliš rozrušil útěk Jany.Cesta jim hezky utíkala.Dana po chvíli

zavřela oči a odpočívala. Filip ji také následoval. Jeli různými krajinami, polemí, loukami. Dana i usnula. Už měli za sebou dvě hodiny cesty. Filip uvažoval o Daně: „Musím se jí ještě zeptat, proč utekla, protože já sám jsem na to ještě stále nepřišel. I když teď mě napadá jeden důvod, že si mohla myslet, že je vážně nemocná a přišla na to, že to není pravda. To je asi jediné rozumné vysvětlení. Když se Jana Vzbudí, tak se jí na to hned zeptám, jestli to je tak jak si myslím, jestli utekla, protože se bála vážné nemoci. Protože jiný důvod, k tomu, aby utekla rozhodně neměla. Hned jak přijedeme domů tak zavoláme Svát'ovi a zeptáme se ho jak se má, pokud se již nevrátil, jako, že doufám, že se tak ještě rozhodně nestalo. Protože pak by se o nás musel po celou tu dobu bát. Na to nechci ani pomyslet, že by se něco takového stalo. Také bych musel říct Svát'ovi o Janině útěku a já mu nic z těch hrozných chvil říkat nechci. To chci, aby všechno zůstalo jenom mezi mnou a Janou. Ale stejně se na Svát'u už velmi moc těším, až jej zase uvidím. Kdoví co nám řekne na to, že jsme mu tak hezky uklidili jeho památné místo, kde on přišel o své děti a manželku, doufám, že bude rád, že tam má pořádek. Řeknu mu to hned jak mu zavolám do telefonu, anebo ne, povím mu o tom po jeho příjezdu k nám domů. Určitě jej to potěší.“ Filip zase otevřel oči a díval se z okna ven, kde pořád přšelo velmi silně a neustávalo. Celé nebe zakrývaly tmavé mraky. Filip dokonce uviděl jak se na obloze zablesklo a za chvilku uslyšel slabé zahřmění. Blížila se bouřka. Blýskalo se stále častěji a hromy se také ozývaly častokrát v prodlevy mezi nimi se zkracovaly. Vlak zrovna projížděl lesem. Filip uviděl jak do jednoho stromy blízko nich uhodil blesk. Strom se hned rozpůlil a jeho část spadla na zem, doslova několik centimetrů od kolejiště. Filip si oddechl: „To jsme měli štěstí, že ten strom spadl tam, kam spadl, protože stačil jenom kousek a strom mohl spadnout na vlak a já bych rozhodně ve svém životě nechtěl zažít žádnou další havárii vlaku, ta jedna, při které jsme s Janou přišli o své rodiče. To mi stačilo jenom jednou. Zrovna vjížděli do nádraží. Filip podle názvu poznal, že k tomu, aby do Petrovic jim zbývají již jenom dvě zastávky. Dana vedle něj spala. Filip seděl klidně na sedadle, protože měl jenom batoh a žádné jiné zavazadla, takže nemuseli spěchat k východu z vlaku. Filip pozoroval již trochu povědomou krajinu z okna. Mezitím se vzbudila Dana. Filip si toho nejprve nevšiml. Všiml si toho když měli poslední zastávku před výstupem z vlaku. Blížili se k poslední stanici vlaku, před jejich výstupem. Filip i Dana už šli ke dveřím. Filip pečlivě sledoval kudy jedou. Okolí již Filip velmi dobře znal a proto

věděl, že jim zbývá již jenom velmi malý kousek cesty. Krátce před příjezdem do stanice vlak zastavil před železniční křižovatkou. Filip se divil, proč stojí, pak si domyslel, že asi proto, že má po vedlejší koleji přijíždět vlak. Filip se podíval z okna na kopec, na kterém bydleli a les na něm zvláštním způsobem zářil. Stáli tam ještě chvíli. Pak už po vedlejší koleji projel vlak a Filip s Janou mohli jet. Dojeli do stanice.

Nejprve Filip pomohl vystoupit Daně a pak vystoupil sám. Vedl ji cestou z nádraží. Dana cestu pečlivě pozorovala. Zdála se jí docela dlouhá. Vyšli z nádraží po hlavní cestě směrem do kopce. Cestou minuli dva domečky. Filip však šel stále dál. Dana nedočkavě čekala až jí Filip dovede tam, kde bydlí. Po chvíli tam došli.

Filip odemknul dveře a vstoupili dovnitř. Filip i Dana se vyzuli. Nejprve šli oba do koupelny, aby si umyli po cestě ruce. Daně až oči přecházely z toho zlata v té koupelně. Jenom se divila, že je ten dům tak prázdný a nikde nejsou Filipovi rodiče. Z koupelny šli do obývacího pokoje, kde si na chvíli odpočinuli. U dveří někdo zazvonil. Filip šel otevřít a uviděl tam stát služebné. Filip je samozřejmě pozval dál. Osobní služebná se jej zeptala: „Pane, kde jste byl?“ „Naše dovolená s Janou se nám trochu protáhla. Omlouvám se vám za to, ale stalo se to nečekaně. Řidič Svát'a ještě nepřišel?“ „Ne, on se tady ještě neobjevil.“ odpověděla osobní služebná. „Pojďte si pro výplatu za minulý měsíc. Rovněž se omlouvám za zpoždění, ale nemohli jsme se doopravdy dříve vrátit.“ řekl Filip a zavedl služebné do obývacího pokoje. Sám šel do svého pokoje do trezoru, odkud vytáhnul peníze a odnesl je služebným. Kuchařce řekl: „Mohla byste prosím vás uvařit oběd. My oba máme už veliký hlad na něco pořádného k jídlu.“ Služebná samozřejmě přikývla a šla nakoupit. Filip se šel do koupelny umýt, protože se nemyl již několik dnů a Dana osaměla. Po Filipovi se šla umýt i Dana.

Pak už měli v jídelně nachystaný oběd. Tam na Danu čekalo další překvapení v podobě zlatých příborů. Dana přemýšlela, kde mohl ten kluk přijít k takovým zlatým příborům. Stále také čekala, že se objeví jeho rodiče.

Po obědě Filip vzal mobilní telefon a vytočil Svát'ovo číslo. Po chvíli vyzvánění uslyšel Svát'ův hlas: „Ahoj Filipe a Jano, jak se máte. Už jste se mi dlouho neozvali.“ „Máme se dobře Svát'o, kdy k nám přijedeš domů?“ „Kdy k vám přijedu? Myslím, že budu moci se zase vrátit už v sobotu. Řekni mi Filipe co jste dělali od

doby co jsme se naposledy viděli.Proč jste mi po celou dobu nezavolali a měli mobil vypnutý?“ „Nezažili jsme za tu dobu nic vyjímčného,prostě normální život.A proč jsme ti nevolali?Vždyť jsi odjel teprve před nedávnem a já jsem ti volal,jenomže jsi měl vypnutý mobil a proto jsem tak dlouho čekal,než ti zase zavolám.Jak se má tvá teta?“ „Už jí je skoro dobře,proto v sobotu zcela určitě přijedu.Řekni mi ještě něco Filipe.“ „Tak, co normálně jsme si tady žili od té doby co jsi odjel.“ „Filipe dej mi ještě k telefonu Janu.“ Filip dal Daně k uchu telefon: „Ahoj Jano.“ozvalo se v telefonu: „Jak se máš.Řekni mi něco,když Filip mi nic neřekl.“ „Co bych ti řekla Svát'o za poslední dny jsme doopravdy nezažili nic zvláštního.“ „Tak dobře už se na vás moc těším.Ahoj Jano a vyříd' můj pozdrav i Filipovi.“ „Ahoj,Svát'o.“rozloučila se ještě Dana.

Pak šel Filip do svého pokoje a Dana jej následovala.NA dveřích si přečetla nápis pokoje Filipa a Jany.Filip vešel do toho prvního a Dana pochopila,že Janin je asi ten druhý.Vešla do něj a na chvíli si v něm sedla.Zamyslela se.Při tom si uvědomila,že již zná jméno svého bratra.Oddechla si,protože jej konečně mohla oslovovat jménem a tím dodat svému chování na důvěryhodnosti.Dana vstala a dala se do prohlížení Janina pokoje.Prohlížela si Janiny věci, které teď budou patřit jí.Našla Janiny vyšité dečky a pletení.Pomyslela si: „To je zajímavé tu Janu baví úplně stejné věci jako mně.Takže nebudu mít problém s tím hrát Janu,docela se mi to jistě podaří,aby Filipa nenapadlo,že jsem někdo jiný.Když se Dana obeznámila s Janiným pokojem,tak vešla do pokoje za Filipem.Filip už seděl za počítačem a zaznamenával údaje do deníku.Dana se k němu postavila a pozorovala je. „Filipe co to děláš?“chtěla se divit Dana,jenomže si naštěstí včas uvědomila,že pravá Jana tohle asi věděla a Filipa by se rozhodně neptala.Filip si Dany vůbec nevšiml,protože se zabral do své práce,neboť se mu za těch několik dnů, které prožil v Podskalí nahromadila pěkná hromádka údajů, které musel zapsat do deníku.Dana zase odešla do Janina pokoje a zavřela za sebou dveře.Ze skříně si vytáhla věci a převlékla se do nic.Docela jí padly,jako by to byly její věci a ne Jany.Z toho Dana usoudila,že Jana je stejně velká jako ona.Uvažovala,co se mohlo Janě stát,že si jí Filip s ní spletl a ještě se neukázala.Dana si sedla na křeslo a pokračovala v Janině nedopleteném svetr.

V šest hodin Filip zaklepal na Janiny dveře a zavolal na Danu: „Jano,už je hotová večere,pojd' se najíst.“Dana tedy všeho nechala a šla za Filipem do jídelny.Tam jim už nesla kuchařka připravené jídlo.Filip si sednul na své obvyklé místo a Dana si sedla

vedle něj.Nejprve snědli předkrm,pak následovala polévka,hlavní chod a zákusek.Danu překvapilo jakou mají dobrou večeři.Takovou jí nedělala ani maminka už jistě ne v dětském domově.

Po večeři šel Filip do obývacího pokoje,aby se díval na televizi.Dana šla za ním a sedla si vedle něj.Po chvílce věnovaných reklamám se na televizní obrazovce objevila zněla telenovely, která se líbila Filipovi a líbila se i Daně,jenomže ta neměla již delší dobu příležitost,aby se mohla na tuto telenovelu dívat,proto se zaradovala,že ji zase může vidět.Velmi se těšila až skončí zněla a ona se dozví,alespoň trochu co se v té telenovele stalo.Po telenovele se ještě oba dva podívali na zprávy.

Jakmile se ozvala závěrečná znělka zpráv,oba se šli do koupelny umýt.Nejprve se umyla Dana a šla do Janina pokoje.Filip přišel do svého pokoje chvilku po ní.Dana usínala poprvé v tomto domě.Cítla se velmi šťastná,že nespí ani někde na ulici,nebo v dětském domově,kam se dostala po smrti rodičů,ale v domě, který patří i jí.Usnula velmi rychle.

Ve čtvrtek se nejprve vzbudila Dana.Čekala než se vedle v pokoji vzbudí také Filip.V osm hodin ráno slyšela volání kuchařky ke snídani.Vstala a šla do vedlejšího pokoje,kde se Filip probouzel.Počkala na něj než se zvedne z postele.Společně odešli do jídelny,kde na ně již čekala přichystaná snídaně,ke které dostali míchaná vejce s chlebem.Filip i Dana si na nich velmi pochutnali.

Po snídani odešli oba do svých pokojů.Filip si zapnul počítač a pokračoval v zaznamenávání údajů deníku do něj.Dana vyšívala ve vedlejším pokoji další dečku.Při tom jí napadlo: „Kdoví od kdy si Filip vede ty záznamy v počítači.Počkám než Filip někdy ze svého pokoje odejde a podívám se na ty záznamy,abych zjistila,co se tady v posledních dnech vlastně stalo,protože je mi také divné,že se tady nikde ještě neobjevili Filipovi rodiče a on o nich vůbec nic neříká,neboť bych už měla velmi ráda za sebou seznámení s nimi a jistotu,že mě nikdo z nich nepozná a nepošle zpět do dětského domova,protože to bych nesnesla,abych se dostala podruhé mezi ty hrozné děti, které mě byly a posmívaly se mi.Udělám to tak,že počkám než se večer okoupe a v tu dobu se do počítače podívám a zjistím co se tady za poslední dny stalo od doby,kdy si Filip začal zaznamenávat údaje do deníku,abych všechno věděla.“rozhodla se Dana.Dana uvažovala také o Svát'ovi,kdo to je a jak vypadá.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Filip již dokončil zaznamenávání údajů do deníku.Sedl si za svůj druhý psací stůl a prohlídnul si nové číslo časopisu ABC, které přišlo,když utekl do Podskalí.Našel v něm

zajímavé věci. Nejvíce se však jako obvykle těšil na nové pokračování Městské Památkové Rezervace II. Našel je na stránkách s vystřihovánkami. Když si doprohlížel celý časopis vytrhnul z něj stránky s vystřihovánkami. Vytáhnul si prkénko a začal díly z papíru vyřezávat. Danu napadlo, aby se zašla za Filipem podívat. Vešla do jeho pokoje a uviděla jej jak pracuje s vystřihovánkou. Přišla až k němu a chvíli jej pozorovala. Filip ze jí zeptal: „Proč mě Jano pozoruješ?“ „Jenom tak. Pozoruji co děláš, protože jsem se chtěla na chvíli protáhnout.“ „zněla Danina odpověď. Pak se Dana zase odebrala do svého pokoje a pokračovala ve vyšívání. Filipovi se dařilo hezky vystřihovat díly.

V poledne je už volala kuchařka na oběd. Filip i Dana nechali své práce a šli se do jídelny naobědvat. Kuchařka jim připravila velmi dobrý oběd, který sestával ze čtyř chodů- předkrmu, polévky, hlavního chodu a velmi dobrého, sladkého zákusku.

Po obědě Filip navrhnul Daně: „Jano, co říkáš tomu, že bychom se zašli projít na krátkou procházku, když je dneska odpoledne venku docela pěkně a neprší.“ „Docela jsi mi uhlad mé myšlenky, protože mě napadlo totéž.“ souhlasila Dana. Oba se teplé oblékli, protože i když sluníčko svítilo, teploty již dosahovaly nižších hodnot. Vyšli s domů a Filip Danu vedl dolů z kopce Petrova, kde bydleli. Šli na cestu. Dana se ho zeptala: „Proč jdeme tady. Já bych raději šla do lesa.“ „To si už Jano nepamatuješ, že tady vede cesta do lesa?“ „Máš pravdu Filipe, úplně jsem na to zapomněla.“ snažila se Dana napravit co spáchala svoji otázkou. Šla vedle Filipa a čekala než zahrnou do lesa. Dočkala se. Zahrnuli z cesty plné aut do leva, vyšli po prudkém svahu a ocitli se na lesní mýtině. Tam se Filip Dany zeptal: „Jano, proč jsi mi vlastně utekla? Protože ses bála, že máš nějakou těžkou nemoc, jak tě bolela ta hlava a nemohla jsi při tom mluvit?“ Dana se při začátku té otázky bála, ale našťastí ji Filip hodil stéblo, kterého se ihned chytila: „Jo Filipe, myslela jsem si, že jsem těžce nemocná a proto jsem utekla.“ „To jsi Jano nemusela, vždyť víš, že já se Svátou se o tebe vždycky postaráme.“ „Já jsem prostě zpanikařila.“ zdůvodnila svůj útěk Dana. Filipovi toto odůvodnění stačilo, proto se již Dany na nic o útěku neptal a Dana si velmi oddechla, že to zvládla tak dobře. Filip se dal zase do chůze a Dana jej následovala. Vešli z mýtiny do lesa. Nešli po turistické stezce, protože se tam neměli, kde ztratit. Šli až k rozcestníku, kde Filip řekl Daně: „Jano, vyber si, kam chceš jít. Dneska to nechávám na tobě.“ Dana si vybrala jednu cestu a vydali se na ní. Sluníčko docela

hezky svítilo,ale nehrálo již tak moc jako v létě.Tak jim hezky utíkala cesta.Když se odpoledne nachýlilo blíž k večeru,oba dva se začali vracet domů.

Domů dorazili po šesté hodině.Kuchařka jim hned řekla: „Proč jste se vrátili tak pozdě.Měli jste se vrátit před deseti minutami.Na tu dobu jsem měla pro vás nachystanou večeři.Ted' už za těch deset minut vystydnula.“ „My jsme to dříve nestihli.Tak nám jí už servírujte.“Řekl jí na to Filip a šel s Danou do jídelny.Kuchařka jim začala servírovat večeři.Filipovi i Daně velmi chutnala.

Po večeři se šli podívat na televizi.Jakmile skončily,šla se Dana umýt.Po ní se umyl Filip.Dana šla rychle do Filipova pokoje a zapnula počítač.Po chvilce čekání se jí nastroval operační systém.Dana spustila diář a podívala se,kde začínají Filipovy záznamy.Zjistila,že si je nevede dlouho,teprve od začátku července.Dana si v rychlosti prohlížela jednotlivé záznamy Filipa.Velmi brzy Dana zjistila,že se Filipových rodičů nikdy nedočká,protože zemřeli při vlakové nehodě,kdy Jana přišla také o nohu.Pokračovala napjatě ve čtení deníku,aby se dozvěděla co všechno prožil Filip se svojí sestrou Janou.Přicházela do stále většího údivu,že se Filip s Janou nedostali do dětského domova,a jaké spolu prožili krásné dovolené.Přečetla si tam také o Nele a hodné kamarádce Dorotce,ktelé Filipa s Janou zachránila,když je Nela chtěla udat na policii.Poslední záznamy v deníku dočítala,když slyšela Filipa přicházet na schodiště.V rychlosti vypnula počítač a dala jej do takového stavu,v jakém jej Filip nechal a šla k sobě do pokoje.

Filip k ní nakouknul a uviděl,že Dana asi spí,proto potichu zavřel dveře a šel si lehnout k sobě do pokoje.Dana ve svém pokoji uvažovala o věcech,o kterých se v deníku dočetla.Všechno se jí to zdálo neskutečné,ale věděla,že naprosto všechno je pravda.Velmi se divila tomu,co všechno prožil Filip za poslední dobu a teď se definitivně rozhodla,že se i nadále bude vydávat za Janu,protože nechtěla Filipovi způsobit další zármutek.Nakonec se jí všechno začínalo plést dohromady až usnula.

Další den ráno se nejprve vzbudila Dana.Počkala než se ve vedlejším pokoji Filip probudí.Musela čekat delší dobu.Čas si vyplnila uvažováním o tom jak asi vypadá ten Filipův Svát'a.Docela se na něj těšila.Také myslela na Filipa čím vším už musel on desetiletý hoch projít od začátku letošních prázdnin.Představovala si sebe,jak jedná jako on a začala jej obdivovat,protože ona by se neuměla zachovat jako on,jí by něco takového vůbec nenapadlo a

také ji při tom,když přišla o rodiče nenapadlo,takže se dostala z dětského domova,za kterého se dostala jediňě útěkem a uvažovala o Janě,jak je asi statečná,že tohle všechno s Filipem prožila.Také přemýšlela o tom,co se jí mohlo stát,že tak beze stop zmizela a opustila Filipa,když se oba měli spolu tak moc rádi.Mezitím se ve vedlejším pokoji probudil Filip.Nejprve se všeho se šel podívat za Danou.Uviděl,že je také vzhůru: „Dobré ráno Jano.“přivítal jí do nového dne. „Dobré ráno Filipe.“opětovala mu Dana.

Blížila se osmá hodina ranní,na kdy jim kuchařka obvykle chystala snídani a proto se odebrali do jídelny.Kuchařka jim brzy nesla jídlo.

Po snídani se odebrali do svých pokojů.Filip modeloval své eMPéeRko II.Dana ve svém pokoji pokračovala ve svých zálibách.Filip se při modelování velmi těšil na to,až Svát'a zase přijede a všichni se spolu zase uvidí.Uvažoval,jak by měli Svát'u přivítat,když se už tak dlouho spolu neviděli.Filipa napadlo,aby udělala kuchařka k obědu zvlášť dobrý dort.Rozhodl se,že tak provede Svát'ovo svátostní přivítání zpět k nim domů.Zavolal na Danu a ta hned přišla: „Co chceš Filipe?“ „Mě napadlo,abychom přivítali zítra Svát'u tím,že mu necháme upéct od kuchařky,nějaký zvlášť dobrý dort a chtěl jsem se zeptat co tomu Jano říkáš.“ „To je dobrý nápad.Naprosto s ním souhlasím.Já hned zajdu za kuchařkou a řeknu jí to.“nabídla se Dana a vzala do rukou berle,protože si sedla,a šli po schodech do přízemí.Zašla do kuchyně a oznámila přání kuchařce.Ta před Danou vytáhla kuchařku a ukázala jí obrázky několika dortů a Dana jeden z nich,který vypadal nejlákavěji pro Svát'u vybrala.Pak se vrátila2 po schodech nahoru k Filipovi a všechno mu pověděla.Filip s ní souhlasil a proto se Dana odebrala zpět do svého pokoje,kde pokrčovala v pletení svetru.Tak strávili den až do poledne.

Ve dvanáct hodin všeho nechali a šli do kuchyně,kde jim kuchařka již nesla oběd.

Odpoledne Dana Filipovi navrhla: „Filipe,co říkáš tomu,že bychom se zašli projít na krátkou procházku.“Filip se podíval na hodinky a řekl: „Do Star Treku to stihneme,takže se zajdeme projít k rozcestníku a ty zatím přemýšlej,po které značce se vydáme.“Oba se teple oblékli a vyšli ven.Podzim již sice naplno začínal,ale v Petrovicích se to nedalo moc poznat,protože tam rostly jenom jehličnaté stromy a jejich jehličí na podzim neopadává.Filip s Danou šli jako obvykle po hlavní silnici a pak vyšli do prudkého svahu,přešli přes mýtinu a lesem se dostali k rozcestníku.Dana si

vybrala, že půjdou po žluté značce, na cestou dlouhou necelé dva kilometry k Černým kamenům. Filip s Danou souhlasil a považoval tak dlouhou vycházku za rozumnou. Nejprve šli jehličnatým lesem. Filip s Danou se dívali po okolí. Začali i stoupat nahoru a po pravé straně klesal jehličnatými stromy zalesněný svah a po pravé naopak stoupal do velké výšky, kde měli Filip s Danou vyjít. Filipovi i Daně se procházka nesmírně moc líbila, protože oba měli takové procházky velmi rádi. Filip při cestě uvažoval o zítřejším příjezdu Svátí, ale nezapomínal sledovat stromy, kde měla být nastříkaná žlutá značka, aby podle toho poznal, že jdou po správné cestě. Dana se musela soustředit na cestu, aby neupadla, protože cesta měla různé hrbolky způsobené kamením a Daně se s jednou nohou a berlemi šlo o něco hůř než Filipovi, ale také se těšila na Svátův příjezd, který měl nastat následujícího dne. Tak jim hezky utíkala cesta. Filip i Dana se moc těšili na to, až dojdou na vrchol a uvidí ty Černé kameny. Na vrcholku kopce již rostl listnatý les a proto šlapali po listí a pořádně poznali již nadešlý podzim. Listí jim pod nohami šumělo. Po hodinu a půl trvající cestě se dostali na vrchol kopce a uviděli Černé kameny. Filip i Dana se šli podívat až úplně blízko k nim.

Pak si na jeden menší sedli, aby si odpočinuli. Za deset minut za dali na cestu zpět, protože jim už mnoho času do začátku Filipova oblíbeného televizního sci-fi zbývalo jenom velmi málo času.

Domů došli přesně ve čtyři hodiny. Rychle se vyzuli a převlékli a už seděli u televizní obrazovky.

Odešli od ní až v šest hodin, kdy dostali večeri. Po večeri se zase k obrazovce navrátili a sledovali jejich oblíbenou Esmeraldu. Po zprávách se umyli a v devět hodin si zase sedli k televizi a sledovali seriál o rodině žijící v Africe. Jakmile skončila, oba si lehnuli do postele a ve chvílce vstali.

28.Svátův příjezd

Další den ráno se Filip i Dana vzbudili velmi brzy,protože se už nemohli dočkat Svátova příjezdu domů.V osm hodin vstali a spěchali do jídelny,kde se nasnídali.

Po snídani šli do svého pokoje a Filip zavolal Svátovi: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svátó.“pozdravil Filip: „Tak přijedeš dneska?“ „Jo,už jsem na cestě tady v České republice.V poledne dojedu k vám do Petrovic.“ „Tak to je dobře už se oba dva na tebe moc těším až přijedeš,protože jsme tě už velmi dlouhou dobu neviděli.“rozloučil se Filip,protože nemělo smysl vést delší dialog,když se Svátá velmi brzy vrátí.Dana odešla do svého pokoje a věnovala se v dalším čase stejně jako Filip svým zálibám.Danu při nich napadlo: „Doufám,že ten Svátá neodhalí,že nejsem Filipova Jana,ale Dana.To mě předtím nenapadlo.Doufám,že se to nestane,protože to nevím,co bych potom dělala.Neměla jsem si ještě oddechnout,když jsem se dozvěděla,že Filipovi rodiče již nežijí,protože mi stále ještě hrozí nebezpečí od Svátí,že mě pozná.Nejvíce se těším až to bude za mnou a Svátá nic nepozná.Na to se těším teď úplně nejvíc.Jenom,aby ta další zkouška již byla za mnou.“Daně se moc nedařilo vyšívání,protože stále musela myslet na Svátův příjezd a na riziko s ním spojené.Zato Filipovi se dařilo úplně nejlépe,protože on neměl z ničeho strach,jenom se těšil.Filipovi také čas utíkal velmi rychle,ale Daně utíkal velmi pomalu.

Nakonec se oba dočkali a před polednem se ozval u dveří zvonek a před dveřmi nestál nikdo jiný než Svátá.

Filip jej pozval do obývacího pokoje,aby si mohli společně popovídat o tom co se za poslední dobu stalo.Jako první otázku položil Svátá: „Tak,jak jste se Filipe a Jano po celou dobu,od kdy jsem odjel,jak jste se měli.“ „Měli jsme se velmi dobře Svátó.“odpověděl Filip.Většinu času jsme strávili tady v Petrovicích.“ „Jano ty jsi při té vlakové nehodě přišla o pravou nohu přece,nebo se pletu?“zamyslel se najednou Svátá.Dana se lekla,že by jí Svátá odhalit,ale Filip našťástí tuhle otázku neslyšel,protože na chvílku si z obývacího pokoje odskočil.Dana Svátovi na jeho otázku odpověděla: „Svátó,to není pravda,já jsem při té nehodě přišla o levou nohu,to se pleteš,protože jsi mě už delší dobu neviděl.Já jsem přišla o levou nohu.Pravou nohu po celou dobu mám u sebe.“dopověděla Dana a velmi si oddechla. „Tak dobře

Jano,asi máš pravdu,že jsi přišla o levou nohu a ne o pravou a já se jenom pletu.Tu přišel i Filip. „Svát'o,my pro tebe máme i jedno překvapení.“řekl Filip.Svát'a se zvědavě ptal: „Jaké překvapení pro mne máte.“ „My jsme jeli do Podskalí na malý výlet a napadlo nás,že bychom mohli při tom uklidit a ten tvůj starý dům a tak jsme jej uklidili a teď je zase jako nový.Všechny pokoje jsme ti vysáli a povytírali a všude jsme setřeli prach.“ „Cože,vy jste šli do mého domu i když víte jak je pro mne důležitý!!“ „Chtěli jsme ti udělat radost a proto jsme v něm udělali pořádek.“bránil se Filip. „To ať už vás nikdy nenapadá,chodit do mého domu.To se stalo naposledy.Pořádek si v něm můžu udělat i já sám,kdybych chtěl,jenomže já nechci!!Vícekrát už do toho domu nevkróčíte!!“řekl velmi nazlobeně Svát'a a odešel ven.Filip se divil co Svát'u tak nazlobilo,když oni mu chtěli udělat jenom radost a ne jej nazlobit.

Kuchařka už volala,že je oběd.Filip zašel do vedlejšího domu pro Svát'u,jenomže Svát'u tam nenašel.Uvažoval kam mohl Svát'a jít,jenomže jej noc nenapadlo a proto se vrátil domů k obědu.Dana se zeptala Filipa: „Kde je Svát'a?“ „Šel jsem k němu do domu,jenomže jsem v něm Svát'u nenašel.Však on se vrátí.Dort mu necháme,ale je škoda,že s námi nepoobědvá.“řekl Filip a dal se do jedení polévky.

Po obědě šli Filip i Dana do svých pokojů.Dana si lehla,aby se prospala a Filip modeloval.Tak jim hezky utíkalo odpoledne.Dana se vzbudila až pozdě odpoledne.K večeru přišel Svát'a za Filipem.Nejprve ze všeho se omluvil: „Filipe,já se ti omlouvá za to jak jsem křičel,když jsi mi řekl,že jsi uklidil ten můj dům.Ty jsi nemohl vědět,že na něm tak lpím.Ty jsi tím nic špatného nemyslel.Vy s Janou jste mi chtěli udělat jenom radost.Chci,abyste jenom věděli,že jsem se k vám nezachoval správně,a že se už na vás vůbec nezlobím a jsem rád,že jste tam ten pořádek udělali.“Svát'a si přisednul vedle Filipa a pohladil jej.Pozoroval,jak po Filipových rukama vyrůstají domečky.Dana,když uslyšela z vedlejšího pokoje Svát'ův hlas,tak tam hned vešla a udělalo jí také radost,že se Svát'a už nezlobí.

„Tak povídejte mi ještě něco,co jste dělali,když jste mi to předtím nemohli dopovědět,když jsem odešel.“poprosil Svát'a. „Co jinak.Jak jsem už říkal,tak jsme jeli do Podskalí na několik dnů a pak jsme se zase vrátili tady zpět do Petrovic a žijeme tady s Janou normální život.Jinak se tady nic nového po dobu co jsi odjel pryč nestalo.“ „Tak to jsem rád.Hlavně jsem rád,že jste oba dva v pořádku.Za jak dlouho kuchařka nachystá večeři?“ „Já nevím“,řekl

Filip a podíval se na hodinky, „večeře se bude servírovat za půl hodiny.“ „Tak to tady s vámi zůstanu.“ „Jak ses měl ty Svát’o?“ zeptala se Dana. „Já,já,co bych vám povídal.Staral jsem se o tetu o to je vše.Ta se mezitím uzdravila a je zase v pořádku,takže jsem nezažil také nic zajímavého.“ „Nikdo z nás teda nezažil nic zajímavého.“konstatovala Dana.Svát’a seděl a pozoroval Filipa s Danou.

Přesně v šest hodin volala kuchařka k večeři.Filip s Danou i Svát’a se zvedli a šli se navečeřet.Po večeři Svát’a dostal dort,který mu Filip s Danou schovali o oběda.

Po večeři šel Filip k sobě do pokoje a ještě na hodinku modeloval.Dana si sedla k počítači.

V půl osmé si Filip sklidil své věci a odešel se s Danou podívat na zprávy,po kterých se oba umyli a šli spát.

Další den ráno Filip i Dana spali velmi dlouho.Nejprve se však vzbudila Dana.Nejprve se podívala střešním oknem nad hlavou na nebe,které celé pokrývala hustá vrstva mraků a z něhož padaly kapky,které s klepotem dopadaly na střešní okno.Dana si v hlavě přemítala co všechno se za poslední dobu stalo.Filipa také vzbudil déšť.První myšlenky věnoval rodičům,kteří mu zemřeli při osudné vlakové nehodě.

V devět hodin,když uslyšeli volání kuchařky oba vstali.Šli se do jídelny v přízemí nasnídat.

Po snídani si oblékli své nejlepší oblečení a šli do kostela.Oba si sedli do první řady a pozorovali mši svatou.Jenomže mše jim utekla velmi rychle.I po mši velmi silně přšelo.Dana však Filipovi navrhla: „Filipe,co říkáš tomu,že bychom zašli na krátkou procházku do oběda?“ „Nevidíš Jano,že prší.Tohle počasí není na procházky,to bychom se leda tak nachladili.“ „Filipe,prosím tě.“žadonila Dana. „I kdybych Jano,chtěl,tak kam chceš jít na krátkou procházku do oběda.Jediné místo,kde se dá chodit na procházky je mýtinou k rozcestníku a to je daleko,takže tady není trasa,kde by se dalo jít jenom na krátkou procházku.Tady se dá jít jenom na procházku dlouhou.“ „Jenomže já se projít chci.Já vím,že kousek se tady projít můžeme.“ „Tak mě Jano veď,když chceš.“povolil konečně Filip. „Filipe moc ti děkuji,že můžeme jít na procházku.“poděkovala radostně Dana.

Sešli z kopce Petrova na hlavní silnici a Dana vedla Filipa na lesní mýtinu.Filip se nechal Danou vest a čekal kam jej zavede.Vyšplhali se po blátě až k lesní mýtině.Tam se Filip Dany zeptal: „Tak Jano,kam chceš jít?“ „Filipe já jsem myslela,že se

projdeme třeba jenom kousek tady po lese.“odpověděla Dana a vedla Filipa s mýtiny do lesa směrem k rozcestníku.Před polednem k němu došli a protože se již blížila doba obědu,museli se vrátit zpět domů.Oba se vraceli rádi,protože i přes to,že se Dana chtěla projít,měla už té zima tak akorát dost.

Domů došli až po poledni.Kuchařka je zase kárala,že přišli pozdě,ale hned jim nesla na stůl oběd.

Po obědě se oba dva rozhodli,že se prospí.Filip i Dana usnuli skoro hned.Filipovi se zdál velmi krásný sen o tom,že se vidí zase se svými rodiči.Jenomže se v nejlepším vzbudil a už neusnul.Sednul si proto za svůj psací stůl a dal se do modelování.Dana spala ještě dlouhou dobu.Jakmile se vzbudila,šla zase za Filipem a sedla si k počítači jak to dělávala Jana.Náhodou otevřela adresář s názvem fotky z dovolené.Zobrazila si jednu fotku a teprve po chvíli si všimla jediného rozdílu od Jany,uviděla že Jana je bez pravé nohy zatímco ona přišla o levou nohu.Rychle obrázek zavřela,aby si toho také nevšimnul Filip.Uvažovala co má s tímto adresářem udělat,protože si uvědomila,že Filip jej může kdykoliv otevřít a hned by si uvědomil,že to není jeho Jana.Uvážila jako jediný možný způsob jak tomuhleto zabránit vymazat ten adresář s fotkami.Nejprve se jí do toho moc nechtělo ale po chvilce váhání označila adresář a zmáčkla klávesu Delete.Pak už jenom viděla jak se celý adresář maže.Nakonec po něm nezbyla na Filipově počítači ani památka.Dana si velmi oddechla.Filip mezitím domodeloval a podíval se k Daně.Ta měla spuštěný textový editor a zkoušela jej.Filipa navrhnul Daně: „Jano,co říkáš tomu,že se podíváme na fotky, které jsem pořídil tím novým fotoaparátem.Pustíš mne k tomu počítači.Já je otevřu.“řekl Filip a posadil se k počítači.Filip otvíral složky,až se dostal k adresáři,kde měla být uložena složka s fotkami.Marně po ní pátral.Nikde jí neviděl.Spustil si tedy vyhledávací program,ale ani tady nezaznamenal žádný úspěch.Divil se,kde mohly ty fotky zmizet: „Kam se ty fotky mohly podít.Vždyť to je nenahraditelná škoda,že jsem o ně přišel.Na nic jsme toho měli spoustu nafoceného od doby co jsme přišli o rodiče.Proč na tom počítači nejsou?“ptal se sám sebe Filip. „Nevymazala jsi je tak náhodou omylem Jano?“ „Filipe,já jsem si je prohlížela a omylem jsem je z počítače vymazala.“ „To si nepamatuješ,jak jsi je ty fotila.To ti není líto přinejmenším vlastní práce na dovolené?“ „Jo,Filipe,je mi to hrozně líto,že jsem ty obrázky omylem vymazala,ale co mám dělat?“ „Máš pravdu Jano,je to ale velká škoda.Ještě štěstí,že jsem tehdy koupil také tu videokameru a natočil

jsem nějaké pásky na dovolených,tak máme alespoň nějakou památku na společné zážitky.Když jsme nenašli ty fotky,tak se půjdeme podívat na video.“ „Filipe,na video nechod'me.Mi se nechce.Já bych raději zůstala tady u počítače a prohlížela si textový procesor.“ „Tak dobře Jano,video si teda pouštět nebudeme,když nechceš.“řekl Filip a šel do přízemí,aby se podíval co dávají v televizi.Dana zůstala ve Filipově pokoji a uvažovala co má udělat s videokazetami,aby si je Filip nemohl prohlédnout a tak jí neodhalil.Napadlo jí jedině,aby všechny videokazety schovala.Uvažovala co má říct Filipovi až zjistí,že zmizely i všechny videokazety.To jí už nic nenapadlo.

V šest hodin se šli navečeřet.Po večeři se šli oba dva okoupat.Když se koupal Filip,tak šla Dana do obývacího pokoje a vzala videokazety do jedné ruky.Ve druhé držela berli.Tu druhou nechala v obývacím pokoji.Musela se ještě dvakrát vrátit,protože Filip měl tolik videokazet.Když se vracela,vycházel Filip z koupelny.Dana se okoupala po něm.

V půl osmé si sedli k televizi a sledovali zprávy.Po zprávách šli oba dva spát.Filip usnul skoro ihned.Dana myslela na nebezpečí,ze kterého dneska tak tak vyvázla.Při tom uvažování usnula.

V pondělí ráno vzbudilo Filipa volání kuchařky o nachystané snídani.Filip zaklepal na Danu a vešel do jejího pokoje.Dana ještě spala.Filip jí jemně pohládl po vlasech a Dana se pomalu probudila.Zavolal na ní potichu: „Jano,už máme nachystanou snídani,pojď vstávat.“Dana otevřela oči a uviděla vedle sebe Filipa.Líně řekla: „To už je Filipe zase ráno.“a protáhla se.Za chvilku vstala,vzala si do rukou berle a šla s Filipem na snídani.

V jídelně už je čekala nachystaná na stole.Filip nejprve Daně odtáhl židli,aby si mohla sednou a teprve potom si sednul on sám.

Po snídani se umyli a šli do svých pokojů.Filip si zapnul počítač a zaznamenal si do deníku co se za poslední dny stalo.Dana šla do svého pokoje a ještě si na chvilku lehla.Právě,jakmile Filip dokončil zaznamenávání údajů do deníku,přišla osobní služebná a nesla mu jeho předplacený časopis ABC.Filip zvědavě otevřel obálku a dal se do prohlížení časopisu.Na vystřihovánkách tentokrát bohužel nenašel MPR II.Docela jej to zklamalo.Protože jej nenapadlo nic jiného co by mohl dělat,proto si sedl k počítači a zkoušel textový editor.Dana ve svém pokoji mezitím vstala a začala malovat,protože jí to také bavilo i když se tomu věnovala v poslední

době velmi málo. Filip se za ní přišel podívat a překvapilo jej, když jí viděl malovat: „Jano jakto, že zase maluješ, přece tě to už nebaví.“ „Filipe, teď mě to už zase baví.“ „Už zase tě to baví. Přece jsi už déle než půl roku na štětec nesáhla.“ „Ale po půlroce mě to zase začalo bavit.“ odpověděla Dana. Filip se teda už neptal a považoval Danino vysvětlení za dostatečné. Odešel zase do svého pokoje a Dana se při malování zauvažovala: „Ta Jana měla úplně stejné záliby jako já. To je neuvěřitelné jak je mi ta Jana podobná. Udělala jsem chybu, že jsem se tak dala do malování i když jsem nevěděla jistě, že Jana také malovala. Ale to je doopravdy neuvěřitelné kolik má ta Jana se mnou společných vlastností. Kdyby mi to někdo vyprávět, tak bych tomu nikdy nevěřila, ale tady to přímo zažívám. To je doopravdy neuvěřitelné.“ Tak jim hezky utíkalo dopoledne. Před polednem se přišel podívat za Filipem a Danou Svát'a. Služebné již věděly, že Svát'a může za Filipem a Danou, kdy chce a proto mu nebránily a pustily jej bez problémů dovnitř.

Svát'a se posadil do Filipova pokoje na jednu židli a pozoroval Filipa jak si hraje s počítačem. Po chvilce přešel do Janina pokoje a pozoroval jak Dana maluje. Také jej překvapilo, že tohle Danu baví. Nic však neříkal, protože neznal Filipa a Danu natolik, aby věděl co je baví.

Přesně ve dvanáct hodin šli Filip s Danou na oběd. Svát'a si sednul k nim ke stolu. Navrhnul Filipovi a Daně: „Co říkáte tomu, že bych vás ve středu zavezl do Německa do přístavu, kde kotví vaše loď.“ Filip hned nadšeně nabídku přijal: „Svát'o ty jsi moc hodný. My oba se už velmi těšíme až se pojedeme podívat do Německa na tu naši loď. Danu velmi překvapilo, že Filip vlastní i loď, za chvíli si však uvědomila, že ve Filipově deníku něco o nějaké lodi četla. Dana měla z té lodi nemenší radost než Filip.

Po obědě s nimi odešel Svát'a do Filipova pokoje, kde Filip začal plánovat cestu do Německa. Filip hned začínal hledat cestu v autoatlase. Pak začal uvažovat co všechno si sebou mají vzít. Dana spustila v počítači textový editor a začala do zapisovat všechny věci, které si sebou chtěl Filip vzít. Nejprve Filipa samozřejmě napadala videokamera, na to digitální fotoaparát počítač do kapsy a další a další věci. V nejlepším se s nimi Svát'a rozloučil slovy: „Filipe a Jano, jak vidím, tak si beze mne teď dobře poradíte, já si jdu k sobě domů odpočinout.“ Filip s Danou osaměli a pokračovali v chystání věcí na cestu. Filip nahlas uvažoval: „Co myslíš Jano, za jak dlouho se dostaneme do toho přístavu, kde máme zakotvenou tu naši loď?“ „Já nevím Filipe, já bych tipovala, že asi tak za dva dny se tam

dostaneme.“ „Asi máš Jano pravdu.To tak odpovídá.Takže popozítří bychom se mohli dostat do toho přístavu.Už se na to až tu nádhernou loď uvidím moc těším.Těšíš se taky Jano?“ „Taky se Filipe těším na tu loď.“ „Kdoví jak bude vypadat.Má mít plachty a pro ten případ,že by vítr nechtěl foukat tak také motor.“ „To bude určitě velmi hezká loď Filipe.Kdyby tak už nastal ten čtvrtek,kdy tu naší loď uvidíme.“„nekošla se dočkat Dana.Za odpoledne si sbalili věci,které si sebou chtěli vzít na výlet.K večeru Filip zašel za osobní služebnou a řekl jí: „Nachystejte mi,prosím oblečení do kufru,protože ve středu odjíždíme na výlet.“

To už se ale blížila šestá hodina večerní,kdy dostávali obvykle večeri.Filip zavolal na Danu a ta rychle přišla.Sednuli si ke stolu a kuchařka jim začala nosit večeri.

Po večeri si sednuli k televizi a sledovali stejný program jako každý jiný všední den.Jakmile skončily zprávy šli se oba dva okoupat a šli spát.Dana usnula skoro ihned.Zato Filipovi se to nedařilo,protože musel pořád myslet na to jak asi vypadá jejich nová loď.Nakonec však usnul.

Další den ráno se nejprve vzbudila Dana.Počkala na Filipa než se ve vedlejším pokoji také probudí.Musela čekat dlouho,protože Filip předchozího dne usnul velmi pozdě jak myslel na jejich loď.Filipa vzbudilo až volání kuchařky ke snídani.Dana také vstala a šla za Filipem.Ten se probрал teprve za chvíli.Před sebou uviděl stát Danou.Když se probрал z hlubokého spánku povzdychl si: „Někdy je to i na obtíž mít služky,protože ty člověka budí nehlédě na to jestli třeba ten dotyčný nechce ještě spát.“ Sešel s Danou ze schodů a sedl si s ní do jídelny,kde již měl nachystanou snídani.Nasnídali se.

Po snídani se vrátili do svých pokojů.Filip si zapnul svůj počítač a Dana šla do svého pokoje.Filip do počítače zaznamenal události za poslední dny.To stihnul za chvíli.Pak uvažoval co má dělat dále,protože jej nic nenapadalo,neboť si myslel,že si vystříhne další modely z časopisu,jenomže tam žádné další nevyšly. Nakonec jej napadlo,že si pustí jednu logickou hru.Nejprve hrál jako začátečník.Na obrazovce se mu objevila šachovnice s šedými políčky.Filip najel myši na jedno z nich a klepnul na něj.Odkrylo se mu pole s číslem jedna,pak kliknul do dalšího políčka a objevilo se v něm zase číslo jedna,v dalším políčku se objevilo opět číslo jedna.Po dalším kliknutí se objevilo číslo dvě a po dalším zase opět jednička,teprve když kliknul do plochy po další tak se mu odkryly další políčka,některá prázdná a na dalších naskočila čísla.Filip už

uviděl, že jedno políčko s náloží již odhalil a proto si jej označil. Hned nato si všimnul políčka dalšího a také je označil. Následovalo kliknutí na políčko s číslem dvě a naskočilo i té nálože číslo jedna, Filip na něj kliknul a odhalila se mu další hrací plocha, pak kliknul na dvě čísla s jedničkou poblíž nálože. Následovalo odhalení dalších několika náloží. Nakonec se Filipovi podařilo odhalit všech deset náloží a nad plochou se ukázal usměvavý obličej, který oznamoval Filipovi že vyhrál. Filip si pustil ještě jednu hru, ale tu hned na začátku prohrál, naštěstí v další hře mu již štěstí přálo a vyhrál. Vyhrát se mu podařilo i v následujících čtyřech hrách. Filipa to potěšilo. Jenomže pak jej již přestalo bavit hrát tu hru. Spustil si textový editor a pokoušel se jej poznávat. Dana ve svém pokoji mezitím dokončovala obrázek, který započala předešlého dne. Do poledne jej stihla dokončit.

Při obědě se za nimi přišel podívat Svát'a. Filip se jej zeptal: „Svát'o, za jak dlouho dojedeme do Německa, do přístavu?“ „Já si myslím, že pokud vyjedeme zítra brzy ráno, tak bychom mohli do přístavu přijet zítra pozdě večer.“ „To tam budu tak brzy?“ divila se Dana. „To není zase tak brzy. To je skoro dvanáct hodin.“ „To se asi někde v tom Německu ubytujeme.“ navrhla tázacím tónem Dana. „To bych chtěla Jano spát někde v Německém přístavu na lavičce? To asi ne. To je zcela jisté, že se někde ubytujeme Jano.“ „A hned pozítří se pojedeme podívat na tu naší krasavici?“ radovala se Dana. „To vstaneme velmi brzy a Svát'a nás co nejrychleji k té lodi zavede, že Svát'o.“ „Jo zavezu vás k ní. Určitě se vám bude velmi moc líbit. Vevnitř má vypadat velmi hezky.“ „Ty jsi ještě vevnitř nebyl?“ divil se Filip. „Ne já jsem jí viděl jenom zvenčí. Dovnitř jsem bez vás nechťel chodit.“ „My tě na ní hned pozveme Svát'o. To se nemusíš vůbec obávat. Nejprve na ni vejdu já, potom Jana a nakonec půjdeš ty.“ řekl Filip. „To jsem moc rád, že mne na tu loď také vezmete.“ zaradoval se Svát'a. „Já chci jenom aby už byl čtvrtek a já viděla tu naši loď.“ těšila se Dana. „To jsou moje slova.“ přitakal Filip.

Po obědě se odešel Svát'a přichystat k odjezdu. Filip i Dana šli do svých pokojů. Filip ještě zůstal u svého počítače. Dana si lehnula, aby se mohla prospat. Filip si po celé odpoledne pohrával s počítačem a zkoušel co všechno umí, protože jej nenapadala žádná jiná zábava. Tak jim utíkal čas a blížil se večer. Když se Dana probudila, šla se podívat za Filipem co právě dělá. Uviděla, že stále sedí u počítače. Postavila se k němu a poprosila ho: „Filipe, nemohl bys mi prosím tě přinést židli, abych si vedle tebe mohla sednout a

pozorovat co na tom počítači děláš.“Filip hned vstal a Daně židli ke stolu přinesl.Dana si na ní sedla a pozorovala Filipa jak si zkouší jednotlivé programy na počítači.

Přesně v šest hodin se přemístili do jídelny a navečeřeli se.Když dovečeřeli,tak si sedli k televizi a podívali se na svoje oblíbené pořady.

Jakmile se okoupali,šli si oba dva lehnout do postele.Dana za chvilku přišla za Filipem a sedla si k němu na postel.Filipe se jí překvapeně ptal: „Jano,proč jsi ke mně přišla?“ „Protože jsem nemohla usnout,jak jsem myslela na tu loď a jak moc se na ní těším.Taková plachetnice se mi docela zamlouvá.“ „Však proto jsem jí chtěl,že i mi se plachetnice moc líbí.Já si jí představuji s obrovskými plachtami.“ „A budou krásně bílé.“přidala se Dana. „To určitě jsou.Jiné barvy přece ani být nemůžou.“ „Kdy si poprvé na té lodičce vyjedeme?“ptala se zvědavě Dana. „Letos asi už ne,protože venku je dost veliká zima.I když jsem předtím říkal,že bychom si letos mohli vyjet,tak teď to už nevidím jako rozumné.Ale můžu ti slíbit,že jestli budeš chtít,tak můžeme strávit celé příští léto společně na moři.“ „To fakt Filipe uděláš?“ptala se nadšeně Dana. „Jestli chceš,tak klidně.Mi se také bude líbit celé léto na moři.Budeme moct plout,kde budeme chtít a nic nám nebude zábranou.Naprosto nic.Poplujeme třeba až do Ameriky.“ „Tak daleko!“divila se Dana. „Proč by ne.Když se nám bude chtít.“řekl Filip.

Daně se však již začínalo chtít spát a proto šla do svého pokoje a za chvilku usnula.Filip usnul ještě dříve než ona.

29.Lod' Filipa a Dany

Další den ráno museli Filip s Danou vstát velmi brzy, aby se dostali včas do přístavu. Kuchařka jim snídani již nachystala.

Venku se ještě ani nerozednilo, když Filip s Danou nasedali do svého nového auta. Svát'a jej nastartoval a mohli se všichni vydat na cestu. Nejprve sjeli z kopce a vjeli na hlavní cestu. Jeli směrem od rybníku. Neuplynula dlouhá doba a míjeli ceduli s červeně přeškrtnutým nápisem Petrovice. Filip se zvědavě ptal Svát'i: „Jak ta loď vypadá?“ „To se dozvíte už zítra ráno.“ napínal je Svát'a. „To nemáš ani jednu fotku s tou lodí?“ ptala se Dana. „Ne nemám ani jednu fotku s tou vaší lodí.“ odvětil Svát'a: „Nechte se překvapit.“ „Ty jsi teda Svát'o, ani nám nemůžeš ukázat jak ta naše loď vypadá.“ zlobila se Dana. „Však se oba dva dočkáte.“ napínal je Svát'a. Filip už přestal s vyptáváním, protože pochopil, že se nic bližšího o lodi nedozví. Raději si vytáhnul autoatlas a v něm hledal cestu kudy právě jedou. Když si toho Svát'a všimnul, tak řekl Filipovi: „Filipe, já bych ti doporučoval, když máš počítač doma i v notebooku, aby sis koupil ještě elektronický autoatlas a ten ti vyhledá místo na mapě během několika málo okamžiků. Co na to říkáš?“ „To je dobrý nápad. Škoda, že jsem to nevěděl dříve.“ litoval Filip. „My máme po cestě jedno větší město, kde ho určitě budou mít. Já bych tě tam Filipe zavezl. Co na to říkáš?“ „To by bylo prima.“ „Do hodinky do něj dojedeme.“ slíbil Svát'a. „Už se těším, až si budu moct vyhledávat místa na počítači.“ „A takové programy toho umějí mnohem víc. To si můžeš v něm klidně nechat vypočítat i trasu, kde chceš jet a on ti ukáže přehlednou mapu s itinerářem.“ „Co je to itinerář?“ nevěděl Filip. „Itinerář to je slovy popsáno, kudy máš jet. Tam ti to vypíše, kde máš na křižovatkách zahnout a kam máš zahnout, nebo kterou křižovátku máš projet rovně. Kde máš vjet na nadjezd a tak podobně.“ „Tohle všechno, že ten program umí.“ divil se Filip. „Ano tohle všechno umí.“ potvrdil mu Svát'a. „To jsem teda ani netušil. To ho rozhodně musím mít. Vzal jsem sebou i svůj notebook, takže ten program i hned vyzkoušet.“ těšil se Filip. Cesta jim hezky utíkala. Zrovna jeli po dálnici. Filip sledoval cestu ještě v autoatlase. Před velkým městem ukázal Svát'a Filipovi ceduli se směrovkami a odbočil.

Tak vjeli až do města. Svát'a zaparkoval v centru. Filip s Danou vystoupili a Svát'a pozamykal auto. Vedl je po náměstí k domům s podloubím. Vešli do jednoho malého obchůdku. Prodavač

v něm se jich zeptal na jejich přání a Filip mu je hned sdělil. Prodavač ochotně zaběhl kamsi do zadu krámků. Za chvíli přišel a v ruce držel krabici. Filip mu ihned zaplatil a vzal si krabici k sobě. Když vyšli z obchůdku zjistili, že se velmi silně rozpršelo. Všichni šli velmi rychle do auta, ale i tak dost zmokli. Svát'a nastartoval auto a pustil topení na nejvyšší možnou teplotu. Vzduch v autě se docela rychle zahřál. Jakmile vyjeli z města oznámil Svát'a Filipovi a Daně: „Za dvacet minut dojedeme k Polským hranicím.“ „My jedeme přes Polsko?“ divila se Dana: „Já jsem myslela, že pojedeme rovnou do Německa.“ „Tahle cesta je ale kratší.“ řekl Svát'a. Filip si zapnul notebook a začal instalovat program. Po deseti minutách jej měl nainstalovaný a po restartu operačního systému jej mohl spustit. Filip nejprve vypnul notebook a začal se do příručky k programu. Venku stále pršelo velmi silně. Stěrače auta nestíhaly stírat déšť. Svát'a však jel stále dál. Když si Filip dočetl příručku, právě se blížili k Polským hranicím. Před hranicí naštěstí nestálo mnoho aut.

Proto se velmi rychle dostali na území Polska. Filip si opět zapnul notebook a zadal tam výchozí a cílový bod. Zadal, že chce nejkratší cestu a na mapě se mu zobrazila právě cesta, kudy jeli. „Ty jsi Svát'o teda šikovný, jak jsi mohl vědět, že ječ ta cesta nejkratší.“ divil se Filip. „Protože již několik let pracuji jako taxikář a proto jsem se musel naučit rozeznat, která cesta je ta nejkratší, protože jinak by se mnou nikdo nechtěl jezdit, kdybych své zákazníky vozil tou nejdelší cestou, tak by se jím to určitě nelíbilo.“ „To máš pravdu Svát'o.“ Filip si prohlížel trasu kudy jedou. Dana vedle Filipa zavřela oči, protože se venku neměla na co dívat, neboť stále nepřestávalo pršet. Déšť sice již trochu ustal, ale stále ještě silně pršelo. Filip také po chvíli notebook vypnul a zavřel oči. Tak jim hezky utíkala cesta. Filip s Danou již podřimovali, když jim Svát'a řekl: „Máme před sebou ještě tři a půl hodiny, než se dostaneme do Německa.“ Filip otevřel oči a uviděl, že stále ještě prší. Filip na to Svát'ovi nic neříkal, zase zavřel oči. Svát'a se otočil a uviděl, že Filip s Danou spí a proto jim již nic neříkal, aby je nerušil. Filipovi i Daně se spalo velmi dobře.

V poledne je vzbudil hlad. Filip se chtěl Svát'i zeptat, kde je tady nejbližší restaurace, ale pak si uvědomil, že si ji může sám najít, pomocí svého nového programu. Zapnul si zase počítač a zadal do programu, že chce najít nejbližší restauraci. Program mu vypsal hned tři nejbližší restaurace. Filip si vybral tu druhou. Svát'ovi ihned sdělil své přání: „Svát'o zastav prosím tě u restaurace.“ a ukázal mu jí

na mapě.Svát'a se Filipa však zeptal: „Máte nějaké polské zloté?“ „Proč?divil se Filip. „Protože jsme v Polsku a nikde jste si nevyměnili peníze.“sdělil Filipovi Svát'a. „Máš pravdu.“zarazil se Filip. „Tak kde najdeme nejbližší směnárnu,abychom si vyměnili své peníze?“ „Naštěstí to tady trochu znám a vím o jedné směnárně tady poblíž.“řekl Svát'a. „Tak to je dobře.“zaradovala se Dana.Za dvacet minut dojeli před jeden větší obchod.Filip a Svát'a si vzali deštníky.Filip šel vedle Dany a držel jí nad hlavou deštník,protože ona sama by si ho neměla do čeho vzít,neboť měla v obou rukou berle.

Vešli do obchůdku a tam je přivítala polsky prodavačka.Filip s Danou polsky moc nerozuměli a proto nechali Svát'u,aby jim ty peníze vyměnil on.Z obchůdku se vrátili rychle zpět do auta.Svát'a je nastartoval a jeli dál.Tu restauraci,kde chtěl Filip zastavit,již bohužel minuli.Filip se podíval do programu na další restaurace a našel jich v něm několik.Ukázal mapu teda Daně,aby si vybrala kam chce jít.Dana si nejprve nemohla vybrat,ale po chvilce uvažování se rozhodla,že si vybere jednu.Filip Svát'u navigoval až zastavili před restaurací.

Všichni v rychlosti vešli dovnitř.Sotva se posadili,přišel k nim polsky mluvící číšník a podal jim jídelní lístek.Filip s Danou vytušili podle názvu co tam nabízejí za jídla a vybrali si oběd.Po chvilce čekání k nim přišel číšník s otázkou co si přejí.Filip i Dana mu nadiktovali své přání a po nich ještě Svát'a,řekl na co má chuť.Číšník ihned odběhnul do kuchyně. „Je to tady docela hezké že?“začala rozhovor Dana. „Jo líbí se mi tady.Vybral jsem to dobře.“přítakal Filip a pokračoval otázkou na Svát'u: „Za jak dlouho dojedeme k Německým hranicím?“ „Já si myslím,že se tam dostaneme při tom hrozném lijáku za něco přes dvě hodiny.“odpověděl Svát'a. „Tak to je dobře.“zaradoval se Filip.Ještě nestačil doříct tuto větu a už přinášel číšník polévku pro něj a pro Danu.Svát'ovi nenesl nic,protože Svát'ovi stačil jenom hlavní chod a polévku nepotřeboval.Po polévce jim číšník přinesl skoro ihned hlavní chod,po kterém následoval opět jenom pro Filipa a Danu zákusek.Nakonec Filip s Danou vše zapili ještě jednou Coca-Colou.Když dojedli a dopili,všechno zaplatili.

Z restaurace spěchali rychle do auta,aby nepromokli,protože venku stále ještě velmi silně pršelo.Svát'a nastartoval auto a mohli pokračovat v cestě.Filip se nejprve podíval do notebooku na trasu,po které mají jet. Dana si povzddechla: „Filipe my jsme do toho Německa neměli dneska jezdit,protože z té cesty

tak nic nemáme a pořád prší.“ „Třeba jak pojedeme domů,tak už pršet nebude a my se budeme moct někde zastavit.“řekl Filip. „No to doufám.“dodala Dana.Cesta jim rychle ubíhala.Filip s Danou zavřeli oči a rozhodli se,že se na nějakou dobu prospí,když venku nemají co pozorovat.

Ve tři hodiny odpoledne se blížili k Polsko-Německým hranicím.Filipa s Danou probudilo jak Svát'a zastavuje.Podívali se a uviděli před sebou hranice.Na nich také naštěstí nestálo mnoho aut a proto mohli brzy začít poslední fázi cesty. „Tak ještě nám zbývají dvě hodiny cesty.“ „Tak to do Přístavu dorazíme velmi brzy.“zaradoval se Filip. To není tak brzy Filipe.Musíme si ještě zajistit ubytování do zítřka a to zabere zcela jistě nějakou dobu.“řekl Svát'a. „To je pravda.“musel souhlasit Filip.Filip se podíval zase do svého autoatlasu a zjistil si kudy pojedou.Děšť již docela ustal.Filip s Danou pozorovali kudy jedou a těšili se až uvidí jejich loď dalšího dne ráno.Tak jim hezky ubíhala cesta.Filip jako první uviděl a oznámil: „Ještě nám zbývá padesát kilometrů do přístavu.“ „To už dojedeme za necelou hodinku.“řekl Svát'a. „To je dobře.“zaradovala se Dana.Filip každou chvilku oznamoval kolik kilometrů jim zbývá k dojetí do cíle.Díval se také skoro pořád do svého notebooku,aby viděl kudy jedou.Filip se zeptal Sváti: „Nemůžeme jet přístavem,abychom tu naši loď viděli alespoň z dálky jak vypadá?“ „To ještě uvidíme,podle toho kdy dojedeme do města.“ „Vždyť to už přece víme.Do města dojedeme v půl šesté.“naléhal Filip. „Tak dobře.Pojedeme přes přístav.“oznamil Svát'a.Filip začal rychle hledat svou videokameru,aby mohl loď natočit.Daně podal její foťák,aby si mohla loď případně vyfotit.Filip dal do kamery prázdnou kazetu a držel jí stále v ruce.Dana si prohlížela fotoaparát,protože nevěděla jak s ním má zacházet.Naštěstí ovládnání nebylo těžké a tak se jej Dana po chvilce zkoumání naučila.Filip i Dana byli celí napnutí jak asi ta jejich loď vypadá.Filip se velmi zaradoval,když uviděl ceduli oznamující,že jim do města zbývají jenom tři kilometry.

Největší radost však měl,když míjeli ceduli s nápisem, který uváděl jméno města.Filip i Dana netrpělivě čekali než dojedou do přístavu,ve kterém kotví jejich loď.Svát'a projížděl různými uličkami města.Filip s Danou se již nemohli dočkat než dojedou do přístavu a uvidí svou loď.Nakonec Svát'a přijel do přístavu a Filip se hned ptal: „Svát'o,kde máme tu naši loď?“ „Počkej chvilku,však se dočkáte.“.Svát'a projížděl přístavem a Filip nedočkavě vyhlížel loď.Před koncem přístavu uviděli kotvit jednu velkou

plachetníci.Svát'a jim řekl: „To je ta vaše loď.“Filip s Danou nemohli uvěřit svým očím. „Tahle nádherná loď,že je naše?“divila se Dana. „Ano tahle nádherná loď je vaše.“potvrdil Filipovi a Daně Svát'a.Filip ani Dana stále nemohli uvěřit,že tahle nádherná velká loď s nádherně bílými a velkými plachtami je jejich.Filip i Dana se stále nevěřičně dívali na svou loď.Svát'a před lodí zastavil,aby se mohli Filip s Danou na tu loď pořádně vynadívat. „To jsi nám vybral doopravdy velmi nádhernou loď.“poděkoval Filip po chvilce strnulosti Svát'ovi.Večer se však blížil a Svát'a musel opět nastartovat auto a odjet od lodi,aby se stihli ještě někde ubytovat. „Tak,zítra se podíváte jak vypadá tahle loď zevnitř.“řekl Svát'a při odjezdu z přístavu.Filip i Dana by nejraději u té lodi zůstali stát a stále si jí prohlíželi a ještě raději by si hned prohlédli i zevnitř,to však nemohli.

„To je nádherná loď.“pochválila si po chvilce Dana. „To je Jano.“potvrdil Filip a pokračoval: „To jsem si ani nepředstavoval,že budeme vlastnit takovouhle nádhernou loď.Kdoví jak vypadá zevnitř,jestli je také tak krásná?“ „To se dozvíme zítra.Já se už nemůžu dočkat zítřka.Už aby nastal zítřek.“přála si z celého srdce Dana. „Jenom doufám,že už zítra nebude pršet,abychom si tu loď mohli prohlédnout suchou nohou.“přál si Filip.Tak jim hezky utíkala cesta před hotel.

Svát'a jim zastavil přesně před hotelem.Filipovi i Daně se velmi líbil,jenomže narazili na stejný problém jako v Polsku,opět si u hranic nevyměnili peníze.Naštěstí jim u recepcie vyměnili české koruny na německé marky a oni si mohli pobyt zaplatit.Dostali klíče od pokoje.Šli delší chodbou k výtahu a ten jim ihned přijel.Vyjeli společně do čtvrtého patra.Vyšli z malé místnosti,kde se čekalo na výtahy a vešli do dlouhé chodby,po jejichž obou stranách uviděli dveře.Dana se podívala na klíč,na kterém stálo číslo 426.Dana se dívala po dveřích,jak šli dlouhou chodbou.Po delší chůzi uviděla jako první Dana na dveřích nápis 426.Rychle oznamovala Filipovi a Svát'ovi: „Tak už jsem našla ten náš pokoj.“Filip s Svát'a Danu rychle došli.Dana mezitím odemkla pokoj a rozhlédla se po něm.

Uviděla prostornou předsíňku.Nejprve se podívala do dveří vpravo,za nimi se skrývala koupelna.Za koupelnou následovala na levé straně skříň.Dveře nalevo vedly na záchod a rovněž následovala skříň.Nakonec se podívala do dveří na zbývající straně.Tam uviděla velký a pohodlný pokoj.Přímo proti sobě měla velké okno.Uprostřed levé stěny stály tři postele umístěné vedle sebe.U pravé stěny stál

velký stůl a u něj tři židle. U dvou krajních postelí byly umístěny noční stolky s lampičkami. Všem se pokoj líbil.

Hned po odložení zavazadel spěchali do jídelny, protože se právě podávala večeře, jak se dozvěděli v recepci. Šli zase dlouhou chodbou k výtahům. Sjeli do přízemí a prošli kolem recepcce. Za recepcí následovaly dveře vedoucí do jídelny. Když vešli do jídelny, divili se, že může vůbec tak velká jídelna existovat. Chvilku jim trvalo, než v záplavě stolečků našli ten svůj. Posadili se k němu a v mžiku u nich stál číšník a nesl jim večeři. Protože je tak rychle obsluhovali, skončili s večeří velmi brzy.

Po večeři se vrátili do svého pokoje, kde se všichni postupně umyli a lehnuli si do postele. Filip s Danou usnuli zmožením cestou a dojmy toho dne velmi rychle.

Další den ráno spali všichni velmi dlouho. Nejprve se vzbudila Dana, která ležela na kraji. Podívala se na hodinky a zjistila, že již půl hodiny je snídane. Rychle vzbudila Filipa a Svátu: „Musíme vstávat. Zaspali jsme snídani.“ Filip se probouzel velmi pomalu. Dana ho však budila. Svát'a se vzbudil ihned. Když se i Filip probudil, všichni vstali a rychle na sebe hodili své oblečení.

Snídani nakonec ještě našťestí stihnuli. Po snídani se vrátili zpět do pokoje. Filip se podíval z okna a uviděl, že již neprší. To je velmi potěšilo.

Z pokoje šli rovnou do auta a Svát'a je velmi rychle zavezl k jejich lodi.

Před lodí vystoupili z auta a Filip si nachystal videokameru, aby mohl celou loď natočit. Pomalu se blížil k její palubě a šel velmi svátečně po můstku mezi přístavem a lodí. Udělal své první kroky na lodi. Jeho první kroky směřovaly ke kormidlu lodi. Celou svou cestu natáčel. Kormidlo měla loď celé ze dřeva. U kormidla uviděli několik budíků. Filip jim nerozuměl, ale pokračoval dál v prohlížení lodi. Prošel po celé palubě od přídi k zádi. Palubu vroubili dřevěné zábradlí s kuželkovou balustrádou samozřejmě také ze dřeva. Pak sešli všichni do podpalubí. Nejprve narazili na kajutu kapitána, pak na ložnici. Následovala největší místnost na lodi a to lodní spižárna a druhá největší jídelna. Mezi spižárnou a jídelnou stála ještě kuchyně. Nikdo z nich stále nevycházel z údivu, jak se jim loď líbila. Také měli na lodi takový obývací pokoj. Na další palubě stály jenom pokoje, případných námořníků. Všichni vyšli nakonec na palubu a posadili se na lavičky.

„Ta loď má snad úplně všechno.“ započal rozhovor Filip. „Jo a to je celá ze dřeva.“ žasla Dana. „V další palubě máte

strojovnu.“upozornil je Svát’a. „To se můžeme zajít ještě podívat.“ „Filipe,mi se už nechce nikam chodit.“naléhala Dana.Proto zůstali všichni sedět na lavičce a prohlíželi si svět z lodi. „Já tomu stále ještě nemůžu uvěřit,že my máme vlastní loď.“řekl nevěřičně Filip. „Tak tomu věřte,protože to je pravda.Máte svoji loď.“ „Už jsme se s Janou domlouvali,že příští prázdniny na ni pojedeme na dovolenou.“ „Už se těšíte,že?“ „Jo moc se oba těšíme.“odpověděla Dana. „Nejprve jsme mysleli,že pojedeme ještě letos někam kousek,ale potom jsme si to rozmysleli,protože je již příliš zima.“řekl Filip. „To je rozumné rozhodnutí,že letos nikam nepojedete.Však vám ta loď nikam neuplave.Stále bude stát tady v přístavu a čekat na vás.“ „To bude ten příští rok nádherná dovolená.Budeme moct plout,kde budeme chtít.Naprosto nic nám nebude bránit.Žádné hranice pro nás nebudou existovat.Budeme moct proplout celý svět.“říkala zasněně Dana.Filipovi by se také taková dovolená líbila.Pak Dana umlkla a Filip se také zasnul do té představu dovolené na lodi. „Já se na ni také moc těším.Mohli bychom vzít sebou i Svát’u,nemyslíš Jano?“ „to sebou zcela jistě vezmeme i Svát’u.“potrdila Dana. „To já vás nechám jet samotné.Vím,že dokážete o sebe postarat sami a já už takovou dovolenou nepotřebuji.Mi stačí úplně ke štěstí,když vám dělám řidiče a jezdím s vámi na výlety.Na tu dovolenou jeďte rozhodně sami.“nechtěl Svát’a. „Však máme ještě tři čtvrtě roku čas,abychom se rozmysleli jaká ta naše dovolená bude.“ „To máš pravdu Jano.“souhlasil Filip.Tak jim na lodi hezky utíkal čas.

Před polednem Svát’a upozornil: „Měli bychom se zvednout z vaší lodi a jít se do hotelu najíst,protože se již blíží poledne.“Filip s Danou se Svát’ou naprosto souhlasili.Sešli z lodi do přístavu a nasedli opět do auta.Svát’a je nastartoval a vydali se na cestu do hotelu.Filip s Danou museli pořád myslet na svou loď,jaká je nádherná.

Do hotelu dojeli po poledni.Hned šli do jídelny.Po obědě šli do svého pokoje.Dana cestou navrhla: „Co říkáte tomu,že bychom se teď’ka po obědě trochu prospali?“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Filip.Svát’a však namítnul: „Vy se teda prospěte a já se zajdu mezitím projít tady po okolí,protože mi se spát nechce.“V pokoji se Svát’a zdržel jenom na chvílku a šel z hotelu ven.

Filip s Danou si lehli vedle sebe do postelí.Filip usnul skoro ihned.Zato Dana nemohla usnout.Myslela na jejich loď a jak o příštích prázdninách na ní pojedou,kam chtějí.Představovala si jasně slunečný letní den o příštích prázdninách.Jak velmi brzy

vstávají,protože se těší na dovolenou na lodi.Jak nastupují do auta a Svát'a je veze tady k lodi.V autě ještě přemýšlejí,jestli něco doma nezapomněli a jestli sebou mají všechno co potřebují na dovolenou na lodi.Rychle se blíží přes Polsko do Německého přístavu,kde kotví jejich loď.Oba dva jsou velmi nedočkaví a už se nemůžou dočkat svých prvních kilometrů plavby na širém moři a sami.Večer dojedou do přístavu a tam se také rozloučí se Svát'ou a vstupují na loď.Filip jde do podpalubí,kde startuje motory a zase se vrátí zpět na palubu na můstek,Filip se chopí kormidla a vyjíždí z přístavu.Svát'a jim mává na rozloučenou a pomalu si mizí z očí.Filip vyjíždí s přístavu a oba se ocitají na volném moři.

Vtom jí přerušil tichý příchod Svátí na pokoj.Otevře oči a vidí,že i Filip je už vzhůru.Zeptala se tedy Filipa: „Filipe,kolik je hodin?“ „Už se blíží čtvrtá hodina.“ „Cože?“diví se Dana. „Už je to tak.Spali jsme skoro tři hodiny.“ „Tak dlouho?“ukazuje nahlas svoje překvapení Dana a potichu si myslí: „Vždyť to přece není tak dlouhá doba co jsem si s Filipem lehla a už uplynuly čtyři hodiny.Škoda,že tam čas tak rychle utíká,protože jsem si zrovna představovala tu nejlepší část naší dovolené.Škoda,že jsem si to nemohla představovat ještě chvilku.No co se dá dělat.“zakončila svou úvahu Dana. „Co teď'ka budeme dělat?“otázala se. „Nepůjdeme se ještě podívat na naši loď?“navrhl Filip. „Kdy se bude odjíždět?“vpadl do toho Svát'a. „Já bych chtěla odjet až v sobotu,když jsme sem jeli celý den,tak ať si toho tady,alespoň užijeme.Co říkáš Filipe?“ „Já s Janou naprosto souhlasím.“ „Já to také pokládám za rozumné,abychom tady zůstali ještě zítřa.“dodal Svát'a. „Co říkáte tomu,že bychom se zašli podívat po přístavu,jaké tady mají jiné lodičky?“zeptal se Filip a Dana s jeho návrhem naprosto souhlasila.Oblékli se tedy a vyšli ven.

Svát'a je vedl do přístavu.Filip s Danou následovali Svát'u.V přístavu si prohlíželi všechny lodě.Viděli tam velké množství různých lodí,ale žádnou tak nádhernou jako jejich plachetnici.Když procházeli kolem své plachetnice viděli,že se lidé u ní zastavují a obdivují jí jak je krásná.Někteří lidé jí dokonce filmovali videokamerou,nebo fotili.

Do hotelu došli přesně v čas začátku večere.Po večeri se vrátili do svých pokojů,kde se postupně umyli a šli spát.Všichni usnuli velmi rychle.

Další den ráno se Filip vzbudil velmi brzy,Když se podíval na hodiny,zjistil,že je teprve půl šesté ráno.V posteli se raději moc nehýbal,aby nevzbudil Danu,nebo Svát'u,kteří ještě spali velmi tvrdým spánkem.Nejprve se pokoušel ještě usnout,ale když jeho

snahy ztroskotaly,tak začal myslet na jejich nádhernou loď,jak včera viděl lidi,kterým se plachetnice moc líbila.Těšil se až se dneska ještě jednou půjdou podívat na svou loď a jak si stoupne ke kapitánskému můstku.Filipovi utíkal čas velmi pomalu.Teprve v osm hodin se probrali za spánku Svát'a a Dana.

Když se oblékli,šli hned na snídani.Po snídani šli zase do přístavu ke své lodi.Už zdálky uviděli její bíle vypnuté plachty.Konečně vstoupili na svou loď.Filip se nechal od Sváti nafilmovat,jak stojí u kapitánského můstku a třímá v rukou kormidlo.Pak sešli do podpalubí do obývacího pokoje a posadili se tam.Filip s Danou si prohlíželi svou loď.Nikdo z nich nemluvil.Filip s Danou se rozhlíželi na všechny strany,aby důkladně prozkoumali obývací pokoj.Lodi nemohli vůbec nic vytknout.Po hodině strávené v obývacím pokoji řekl Filip: „Neprosedíme tady celý den.Musíme také dělat něco jiného než stále sedět v obývacím pokoji naší lodi.“ „Nechcete se ještě podívat do strojovny.“nabídnul Svát'a.Filip souhlasil.Šli k příkrému schodišti.Nejprve sešel Filip a po něm Svát'a,protože Daně se nějak nechtělo.Filip jí pobídnul: „Jano,pojď se za námi také podívat.“ „Já bych Filipe ráda šla,jenomže mám jeden problém.Já po těch schodech nedokážu s jednou nohou a berlemi sejít.“ „Tak počkej nahoře Jano.Mě to nenapadlo.Omlouvám se ti.“Dana by se také šla ráda podívat do strojovny,jenomže se museli smířit s tím,že do strojovny nebude moci jít.Nakonec se rozhodla,že půjde raději na palubu.Filip se Svát'ou se dostali do strojovny k motorům.Filip si je pořádně prohlédl a pak šli zase zpět nahoru na palubu.

Z přístavu se vraceli na pokoj,protože se nebe začínalo zatahovat a vypadalo,že má velmi brzy začít pršet a nikdo z nich si sebou nevzal deštník,nebo pláštěnku.Do hotelu došli právě v okamžiku,když začínalo pršet.

Filip si na pokoji zapnul notebook a zapsal si do svého neobvyklého deníku to co za poslední dny prožili.Pak si na něm spustil jednu karetní hru.Dana se natáhla na postel a Svát'a si sednul ke stolečku.Dana myslela na to,že mají loď,kterou jim všichni závidí.Pak si uvědomila jak se jí za poslední měsíc změnil život.Jak nejprve utekla z dětského domova a potom jak jí našel Filip.Jak nejprve nevěděla ani jak se jmenuje a jak všechno nakonec po přečtení deníku zjistila.Jak zjistila,že Filip přišel s Janou o rodiče při vlakové nehodě.A největší zlom,když zjistila,že si Filip nechal postavit loď.Myslela si: „Jak se mi ten život za tak krátkou dobu změnil.Nic z toho jsem ještě před půlrokem nevěděla a ani by mě

nenapadlo, že při cestě na dovolenou na začátku prázdnin přijdu o své rodiče a navíc ještě o levou nohu, o to jediné čím se od Filipovy Jany liším. A vůbec bych netušila, že budu vlastnit svou vlastní loď.“ zakončila svou úvahu Dana, protože nastal čas na oběd.

Po obědě se šli všichni projít po městě, aby z něj měli ještě něco jiného než prohlídku vlastní lodi. Prohlédli si několik obchodů, ve kterých něco i nakoupili. Tak jim hezky utíkalo odpoledne. Filipovi i Daně se ve městě moc líbilo.

Navečeřeli se v hotelu a po večeri šli spát.

Další den ráno vstávali velmi brzy. Hned po snídani se vydali na cestu domů. Ten den zase přišlo, jako když tam přijížděli. Filip s Danou se museli smířit s tím, že se nebudou moc cestou nikam stavovat, ale jet rovnou domů. „Proč máme Filipe takovou smůlu. Když jsme jeli tady, tak přišlo, když jedeme zpátky, tak také přší. To je vyložená smůla.“ „Však tady jistě ještě někdy pojedeme, vždyť tady máme loď, tak tady budeme muset jezdit častěji a určitě nebude vždycky přšet a to se cestou někam podíváme Jano.“ „V to doufám.“ řekla Dana. Pak pozorovala jak venku přší a děšť stále neustává. Filip zavřel oči a podřimoval, protože venkovní počasí krásně uspávalo a Dana jej po chvilce rovněž následovala. Když se Svát'a otočil, aby se na Filipa s Danou podíval, zjistil, že oba spí. Otočil se teda zpátky a dával pozor na cestu.

Filipovi se zdálo o Janě, jak ji vidí vedle sebe a vidí také přicházet rodiče. Všichni jsou opět šťastní. Rodiče se ptají Jany: „Co se ti Jano stalo, že jsi přišla o pravou nohu?“ „Ale nic to není. To je všechno v pořádku. Hlavně, že jsme znovu spolu.“ odpovídá Jana. Vtom se Filip vzbudil.

Podíval se na Danu a uviděl, že spí. Nerušil jí tedy a zavřel zase oči a začal dřímat. Mezitím již projeli Polsko-Německé hranice. Filipovi se začal zdát druhý sen. Uviděl k sobě běžet Janu. Nejprve se jí zeptal: „Proč jsi Jano ode mě utekla?“ „To ti nemůžu říct Filipe.“ odpověděla mu. „Řekni mi to Jano, prosím tě, řekni mi důvod.“ „Ještě se to nemůžeš dozvědět Filipe.“ odpověděla mu zase neurčitě Jana: „Však ty to ještě vědět nepotřebuješ.“ „Proč to nepotřebuji vědět?“ ptá se Filip. „Jednou se to dozvíš.“ odpoví mu opět podivně Jana. Pak se Jana začala zmenšovat až zmizela Filipovi úplně a Filip zůstal sám. Probudil se.

Potřetí již neusnul, ale měl zavřené oči. Uvažoval: „Co můžou tyto sny znamenat? Proč se mi o Janě zdá, když sedí tady na sedadle vedle mne? To nedává žádnou logiku. Proč jsem měl ty divné

otázky,když mi na to Jana již doopravdy odpověděla a proč mi v tom druhém snu dávala takové divné odpovědi?Nic z toho naprosto nechápu.Proč se v tom sny ptají rodiče Jany,na tu pravou nohu,o kterou přišla přece při té vlakové nehodě?“kladl si Filip otázky,ale na žádnou z nich si nedokázal odpovědět.Pak otevřel oči a podíval se na Danu.Všimnul si jedné zvláštnosti,Dana měla amputovanou levou nohu. „Proč se mi v tom snu zdálo a Janě, která přišla o opačnou nohu,než ta co sedí vedle mě?Proč jsem si po tom snu myslel,že Jana přišla o pravou nohu,když přišla o levou?Proč se v tom prvním snu zdůrazňovalo,že přišla o pravou nohu?Co to má znamenat?Teď,když se zamyslím,tak si uvědomuju,že i v tom druhém snu se mi zdálo o Janě bez pravé nohy.Že by to vedle mě neseděla Jana?“zamyslel se Filip. „To ale není možné,aby vypadal někdo úplně stejně jako Jana,jenom by neměl levou nohu.I ten útek mi vysvětlila věrohodně.Vedle mě musí sedět Jana.Ale proč v těch snech vystupoval někdo jiný a měl takové hloupé otázky.Nebo,že to přece vedle mě neseděla Jana?Ne to není vůbec možné.Nikdo tak podobný se na světě nemůže narodit a ještě k tomu,aby se mu stalo totéž co dvojčeti.No,na to asi teď v autě nepříjdu.“zakončil svou úvahu Filip.

Podíval se ven z okna a uviděl podél cestu polské nápisy.Zeptal se Sváti: „My už jsme v Polsku?“ „Už dávno jsme vjeli do Polska?“ „Proč jsme nezastavovali na hranicích?“ „Protože nás celníci pustili bez prohlídky.“Tu se vzbudila i Dana.Ještě v polospánku řekla: „Nezajdeme si někam na oběd?“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Filip a řekl Svát'ovi: „Zastav nám někde na oběd.“ „Vaše přání je mi rozkazem.“odpověděl Svát'a.

Do půlhodiny seděli v jedné pěkné restauraci a dávali si velmi dobrý oběd.Filip při něm pozoroval Danu,protože se po tom co se mu zdálo nemohl zbavit podezření,že to není Jana.V jejím chování však neshledával žádné odlišnosti od Jany.Snažil se na to přestat myslet.

Po obědě se vrátili do auta a pokračovali v cestě deštivým počasím.Dana usnula v autě ihned.Filip však nespál a uvažoval o těch snech: „Proč se mi pořád zdá,že to není Jana a nemůžu se toho ošklivého podezření zbavit,když se chová úplně stejně jako ona.Musím se toho podezření zbavit,protože tohle je Jana.Po celou dobu od útěku se chová stejně jako ona.Zaznamenal jsem jenom jeden jediný rozdíl,v tom,že Jana již přestala malovat a teď zase začala,ale na tom není nic nenormálního.Kolikrát mě něco přestalo bavit a delší dobu jsem to nedělal a po další době mě to zase začalo bavit.Takže podle toho se nedá usuzovat,že Jana není Jana.Proč mě

ale v tom případě pořád pronásleduje to hloupé podezření,když je nepravdivé.Proč se mi pořád zdá,že ta dívka vedle mě není Jana,když jsem pro to nenašel ani jeden důkaz.Že bych se jí zeptal? To neudělám,protože by se na mně dívala jako na hloupého.Musí se mi prostě podařit zbavit toho podezření.“

Cesta jim hezky utíkala.Filip se podíval z okna ven a uviděl,že pořád prší.Svát'a seděl za volantem a dával pozor na cestu.Filip zpozoroval,že se již blíží k Českým hranicím.Zůstal však potichu,aby nevzbudil Danu.Podíval se na ní a pomyslel si: „Ne to není možné,aby tohle nebyla Jana.“Když přijeli ke hranicím,tak již museli předložit pasy a to Danu vzbudilo.Nejprve si nemohla uvědomit,kde je,ale po chvilce,když se úplně probírala zjistila,že jsou již na Polsko-Českých hranicích.Docela jí potěšilo,že již mají většinu cesty úspěšně za sebou.

Po vjezdu do České republiky se Dana ospale zeptala Sváti: „To už máme tolik cesty za sebou?“a Svát'a jí to potvrdil. „To není možné.Já pořád spím.Já jsem skoro celou cestu prospala a nic jsem z ní neměla.Jeli jsme alespoň stejně,jako když jsme jeli tam,Filipe?“ „Jeli jsme úplně stejnou cestou,tak nemáš čeho litovat Jano.Buď jenom ráda,že jsi se pěkně vyspala.“ „Tak to jsem ráda,že jsem o nic nepřišla.“řekla potěšeně Dana.Filip si zapnul notebook a již sledoval cestu, která jim ještě zbývá domů.Odpoledne se již začínalo chýlit k večeru.Filip i Dana se již velmi těšili domů,protože již měli dost cesty a nejraději by si oba lehnuli doma do pohodlné postele.Tak jim hezky utíkala cesta.

Ceduli Petrovic, kterou Filip pečlivě již delší dobu vyhlížel,míjeli už za tmy.Hned na to všichni uviděli starý známý kopec Petrov.Nakonec jim ještě zbývalo vyjet po lesní cestě nahoru k domu.

Všichni šli do Filipova domu.Nejprve se v koupelně umyli a z koupelny šli přes obývací pokoj do jídelny.Jenomže tam uviděli prázdný stůl.Filipa to překvapilo.Šli do kuchyně,jenomže ta také zela prázdnotou.Filip si obléknul oblečení a šel se podívat do vedlejšího domu služebnictva.Tam řekl kuchařce,aby jim připravila večeři.Filipovi při tom došlo,že nikomu ze služebnictva neřekl,kdy se vrátí zpět do Petrovic.Dana se Svát'ou čekali mezitím v jídelně a také jim mezitím došlo,protože není nic nachystané.Filip se posadil k nim a čekali společně na večeři.

Po večeři se šli Filip s Danou umýt a potom si lehnuli do svých pokojů.Filip ten usnul zmožen cestou toho dne velmi rychle.Zato Dana nemohla usnout,protože prospala skoro celou cestu

autem.Snažila se usnout,ale nedařilo se jí to.Nakonec to vzdala.Myslela při tom na různé věci až se jí nakonec podařilo usnout.

Dalšího dne se Filip probudil docela brzy.Zato Dana ta spala velmi tvrdým spánkem.Filip se podíval na hodiny a zjistil,že má ještě hodinu do snídaně čas.Proto zavřel oči a ještě podřimoval.Toho dne venku nepršelo.Ke konci doby do snídaně se Filipovi již nechtělo spát a proto vstal a šel se umýt.Nakonec se podíval do Janina pokoje.Uviděl Danu jak ještě spí a spokojeně oddechuje.Posadil se k ní na postel a znovu si pomyslel: „To je rozhodně Jana.“Chvilku čekal,jestli se Dana neprobudí,ale když viděl,že i nadále spí,tak ji pohládl po vlasech a pošeptal do ouška: „Jano,je ráno.Musíme vstávat,protože máme za chvilku snídani.“Dana otevřela své blankytně modré oči a podívala se na Filipa,který ji hladil po vlasech.Usmála se na něj.Když se Dana probrala a posadila se,Filip jí podal berle a pomohl jí vstanout.

Sešli spolu do jídelny,kde na ně čekala velmi dobrá snídane.Filipovi i Daně velmi chutnala.Po snídani se umyla a převlékla i Dana.

Před mší vyšli z domů a spěchali nahoru do kapličky. „Dneska je docela hezky,že Filipe?“ „Jo,dneska je hezky.“souhlasil Filip. „Co podnikneme odpoledne?“ „Já nevím.Asi zůstaneme doma a budeme se věnovat svým zálibám.“ „Já bych raději šla na procházku.Co tomu říkáš?“ „to můžeme také,když chceš Jano.“nic nenamítal Filip.Mezitím došli ke kapličce.

Posadili se do jedné lavičky a vyčkávali na začátek mše.Mši sloužil nějaký nový mladý kněz,který mluvil velmi potichu a pomalu a měl velmi dlouhé kázání.

Cestou z kostela Filip začal rozhovor: „Doufám,že tenhle kněz měl u nás mši poprvé a naposledy.“ „Proč Filipe.To mi by se líbilo,kdyby jí u nás měl už pořád.“ „Vždyť má hodně dlouhé kázání a celou mši velmi vleče.“ „Já jsem ráda,že má dlouhé kázání a že nehnal tu mši jako ostatní kněží.“ „Já také rád poslouchám promluvu kněze,ale pokud to nepřehání s délkou.“řekl Filip a podíval se na své hodinky: „Dneska ta mše trvala o celou čtvrt hodinu déle než obvykle.“ „Patnáct minut to není zase tak dlouho,abys to nemohl přežít Filipe.Nemyslíš?“ „To sice máš pravdu Jano,ale mě taková dlouhá mše nebaví.“Museli skončit při,protože došli domů.

Tam na ně čekal hotový oběd.Filip s Danou si na něm pochutnali.Po obědě šli do svých pokojů a prospali se.

Když se oba vzbudili,tak se převlékli a šli na nedělní procházku.Nejprve šli po cestě a pak vyšli jako obvykle na lesní mýtinu.Filip s Danou šli starou známou dobrou cestou k rozcestníku.U rozcestníku šli jednou ze dvou cest,kudy ještě nikdy nešli.Vydali se na dvoukilometrovou procházku.Filip i Dana se rozhlíželi po jehličnatém lese a vdechovali lesní vůni.Cestou Filip zalitoval: „Škoda,že jsme si sebou nevzali žádnou tašku.“ „Proč Filipe?“ „Abychom si mohli nasbírat šišky a v zimě si s nimi zatopit v krbu.“ „Příští neděli už určitě na ní nezapomeneme a šišky si nasbíráme.Také se moc těším na to,až si zatopíme v tom našem krbu a sedneme si k němu.To mám moc ráda.“ „Vždyť my jsme nikdy krb neměli,tak jakto,že to máš ráda?“ „Protože si myslím,že to musí určitě být prima sedět doma v teple u ohničku.“ „Já se Jano také těším až si zatopíme v tom našem novém krbu v jídelně.“Pak pokračovali v cestě mlčky,protože je nenapadlo nic o čem by se mohli spolu bavit.Vnímali nádherný les kolem sebe a vdechovali podzimní vůni lesa.Cesta místy stoupala jindy zase klesala.Filipovi i Daně se procházka velmi líbila.Tak jim hezky ubíhal čas.Dana po chvilce začala rozhovor: „Co budeme Filipe dělat příští týden?“ „To já nevím.To ještě uvidíme.Já asi budu modelovat a dělat něco na počítači a ty se asi také budeš věnovat svým zálibám Jano,ne?“ „Asi tak Filipe.Už se nám docela blíží vánoce,Filipe.“ „Má pravdu Jano,ještě nám do vánoc zbývají dva měsíce.To ten čas utíká.Letos to ale budeme mít smutné vánoce.“ „To budeme.“přítakala Dana a umlkla při vzpomínce na své rodiče,protože i když s nimi mívala občas různé neshody takového si rozhodně nepřála.Po hodině cesty se dostali k cíli,k Modrému jezírku.

Posadili se k němu na lavičku a prohlíželi si krásnou krajinu kolem.Filip i Dana seděli mlčky,protože vzpomínali každý na své rodiče a jak o ně přišli.Filip si připomněl osudnou cestu vlakem na dovolenou a ten okamžik,kdy začala havárie vlaku a také jak viděl Janu ležet zavalenou na ze,i ve vlaku a na to jak jí viděl přicházet o nohu.Poposedl si blíž k Daně a pohladil jí po vlasech. „Jsem moc rád,že tě mám Jano,protože ty jsi to jediné co mám.“Dana se také přitiskla k Filipovi a uvažovala,jestli mu nemá říct pravdu,že ona není ta,za kterou jí Filip považuje.Rozhodla se,že Filipovi všechno řekne.Snažila se odhodlat to udělat,ale nemohla najít ta správná slova,aby Filipovi všechno řekla.Stále chtěla začít,ale nepodařilo se jí nakonec odhodlat říct pravdu.Později si také uvědomila,že by Filipa pravda velmi ranila a Janu by nejspíš stejně nenašel,jenom by se zbytečně trápil,že neví kde je.Proto se nakonec rozhodla,že

nejlépe udělá,pokud nechá všechno tak jak to je teď a Filipovi nic neřekne.

Daně začalo být zima a proto řekla Filipovi: „Filipe,pojďme domů.Mi je zima.“Zvedli se z lavičky a vydali se na cestu domů.Šli zase mlčky.Teprve ke konci cesty se Dana rozpovídala.Tak jim ubíhala cesta a blížili se k domovu.

Do domu dorazili přesně včas,aby dostali večeři.Když večereli,přišel za nimi i Svát'a a zeptal se jich: „Co jste dneska dělali celý den?“a Filip a Danou mu povyprávěli to co celý den dělali.

Po večeři se společně se Svát'ou přemístili do obývacího pokoje a pokračovali ve vykládání.Venku se již úplně setmělo.Tak jim hezky ubíhal čas.V půl osmé si pustili jako obvykla zprávy.Svát'a zůstal s nimi a také si je poslechnul.

Po zprávách Svát'a odešel a Filip s Danou se oba umyli a šli spát.Oba usnuli velmi rychle.

V pondělí spali Filip a Dana docela dlouho.Vzbudilo je až volání kuchařky ke snídani.Oba dva rychle vstali a spěchali ke snídani.

Po snídani šli do svého pokoje a Filip si sednul za psací stůl a chtěl modelovat,jenomže mu došlo,že v tomto výtisku časopisu ABC,nevytiskli MPR.Dana si sedla k počítači.Filip si k ní přisednul a pozoroval jí.Dana se ho hned zeptala: „Filipe,protoč nemodeluješ?“ „Protože jsem si uvědomil,že teď v ABC nedávali žádnou MPR II.“ „Tak to je směla Filipe,co?“ „Jo to je.Já tě budu chvilku pozorovat co děláš na počítači a pak si zase něco u počítače vyzkouším já.Co říkáš Jano?“ „Nemusíš tady sedět a jenom mě pozorovat.Vezmi si svůj notebook a na něm si zkoušej různé věci.“ „Jano,to je dobrý nápad.Ty si na to kápła.To mě nenapadlo.“řekla jásavě Filip a vzal si notebook.Sednul si za svůj psací stůl a počal než naběhne operační systém.Když naběhnul,spustil si textový editor a zkoušel jej co umí.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Když Filipa přestalo bavit,zkoušet si textový editor,tak si zahrál jednu karetní hru na počítači.

Po obědě se Dana ve svém pokoji prospala.Filip si sednul k normálnímu počítači a zpustil si jednu karetní hru.Tak jim utíkalo hezky odpoledne.Filipa překvapilo,když uslyšel kroky po schodišti a za chvilku uviděl přícházet Svát'u.Zeptal se ho: „Svát'o,co děláš?“ „Co by,to co každý den?“odpověděl Svát'a. „A co děláte vy?“optal se taktéž Svát'a. „My Svát'o.Já i Jana jsme celé dopoledne seděli u počítače.Po obědě si šla Dana lehnout a ještě spí.To jsme celý den dělali.“ „Můžu si k tobě Filipe na chvilku sednout?“ „To víš,že jo

Svát'o.“odpověděl Filip.Svát'a se posadil na jednu židli a pozoroval Filipa jak si hraje s počítačem.Po chvílce cvakla klika u Janina pokoje a ve dveřích se objevila Dana se slovy: „Ahoj co tady děláš Filipe?A ty Svát'o tu jsi také.“podivila se a dlouze si zívla Dana.Chvilku stála u Filipa a Svátí a pak se rozhodla,že se vrátí do svého pokoje.Vzala si tam pletení a začala plést ponožky.Svát'a ještě nějakou dobu s Filipem zůstal a pak odešel a Filip osaměl.Filip se šel podívat za Danou a uviděl,že si dělá ponožku,zeptal se: „To děláš pro mne?“ „Ne to si dělám pro sebe,ale příští pár zcela určitě udělám tobě.“odpověděla Dana.Filip se posadil vedle ní na její postel a krátil si chvíli pozorováním Dany,jak jí jde hezky pletení od ruky.Po chvílce se zase vrátil zpět do svého pokoje a sednul si k počítači.Jenomže jej nenapadalo,co by měl na počítači dělat.Do večere bloumal u počítače.

Po večeri se společně s Danou přemístili do obývacího pokoje a dívali se do osmi do večera na televizi.Když od ní chtěli vstát,přišla za nimi osobní služebná: „Jestli chcete,tak já pro vás mám jeden tip v televizi.Dneska večer vysílají nádherný film, který se vám zcela určitě zalíbí.“Filip s Danou poslechli služebnou a zůstali u televize.Velmi brzy po začátku filmu museli dát zapravdu služebné,protože se jim film velmi líbil.Film skončil velmi pozdě.Filip i Dana u něj málem usnuli.

Hned po jeho skončení se přemístili do svých pokojů a ihned usnuli.

Probudili se až na druhý den ráno.Vstali a šli se do snídaňe okoupat,protože předchozí den se pro únavu neumyli.

Po snídani Filip navrhl Daně: „Co říkáš tomu Jano,že si spolu zahrajeme karty?“ „To by šlo.“naprosto souhlasila Dana.Filip teda zašel do svého pokoje pro karty.Nejprve je pořádně rozmíchal a pak rozdal a mohli začít hrát.Nejprve vyhrála Dana a potom zase Filip.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Při třetí hře k nim přišel Svát'a.Když uviděl,že hrají Kanastu,nabídl se: „Jestli chcete,tak já su s vámi několik her zahraji,abyste to měli zábavnější.Filip ihned souhlasil,Danu však musel chvílku přesvědčovat a pak také souhlasila.do oběda s nimi Svát'a hrál karty.

Po obědě se Filipovi ani Daně už nechtělo hrát.Šli do Filipova pokoje.Dana si sedla k počítači.Filip si zapnul svůj notebook a napadlo ho: „Jano,my jsme chtěli už hodně dávno pozvat Dorotku.Úplně jsme na to zapomněli.Co říkáš tomu,že bychom jí tady pozvali na sobotu a neděli.“ „To bychom mohli,protože v pátek je Státní Svátek,tak může k nám přijet rovnou na tři dny.“ „To máš

pravdu Jano.Mi vůbec nedošlo,že je v pátek volno.Dneska k večeru jí zavoláme,abychom zastihli její rodiče doma a mohli jsme je přesvědčit,že s námi může Dorotka na ty tři dny zůstat.Už se na Dorotku velmi moc těším.Už jsme ji neviděli od doby co jsme se odstěhovali ze Zákoutí.“Dana se také na Dorotku těšila,protože jí ještě vůbec neznala a z toho co si přečetla ve Filipově deníku usoudila,že je Dorotka jistě docela fajn kamarádka,zvláště,když Filipa s Janou zachránila od dětského domova. „Já se na Dorotku také Filipe moc těším.“řekla Dana. „Co myslíš Jano,bude se to tady Dorotce líbit?“ „Já myslím,že určitě ano.Komu by se takový přepych a bohatství nelíbilo.Dorotce se u nás zcela jistě bude líbit velice mnoho.“ „A co říkáš tomu Jano,že bychom Dorotce udělali na přivítanou nějakou oslavu,jak jsme to viděli v televizi v těch amerických seriálech.“ „To bychom určitě mohli.Tím Dorotku potěšíme.A mně tím potěšíš také,protože i mi se takový večírek bude líbit.“ „Tak to uděláme.Uděláme večírek.Ty jsi na to slovo přišla.“zaradoval se Filip.Musíme ho ale ještě nějak vymyslet a naplánovat.A nebude nás na večírek nějak málo Jano.“obával se Filip. „Tak uděláme jenom malý večírek.“napadlo Danu. „Máš pravdu,tak uděláme jenom malý večírek.Je to škoda,že je nás na tak veliký dům a na takové bohatství tak málo.O kolik jsme to všechno mohli mít veselejší,kdyby nám nezemřeli rodiče,ale konec smutku a vzpomínání.Také budeme na večírku tančit.“ „Dělat tanec jenom pro dva lidi,nezdá se ti to moc.“ „A ty Jano,tančit nebudeš?“ „Já bych tančila,jenomže jsem přece přišla o nohu a s berlemi tančit nemůžu a za druhé s kým bych tančila.“ „Máš pravdu Jano.“musel přiznat Filip. „To mi nedošlo.To je ten problém Jano,když nás je tak málo.Koho bychom ještě mohli pozvat.“zamyslel se Filip a po chvíli řekl: „My nemůžeme nikoho pozvat,protože nikoho dalšího nemáme.Asi se v tom případě budeme muset spokojit jenom se slavnostní večeří na uvítanou Dorotky.“ „A já se už začínala těšit na večírek.“řekla zklamaně Dana. „Já bych měl také rád večírek,jenomže jak jsme zjistili,tak večírek jenom pro tři lidi a tanec jenom pro dva je úplná hloupost.“ „To je bohužel Filipe pravda.“musela souhlasit Dana.

Pak rozhovor Filipa a Dny utichnul.Filip i Dana střídavě klepali do klávesnice a klikali myší.Filip při tom uvažoval,jaký program by měl udělat,když u nich bude Dorotka,aby se u nich nenudila.Filip uvažoval,že by Svát'u měl poslat pro Dorotku už ve čtvrtek,aby tam mohla už přespat,aby tam s byla už od pátku od rána o mohla si pobytu tak pořádně užít.Pak Filipa napadlo,kde bude

Dorotka spát. „Jano, teď mě tak napadlo, kde necháme Dorotku přespat?“ „Vidíš to mě nenapadlo. To je problém.“ Filip s Danou neuslyšeli přicházet Svátů a proto je překvapila jeho odpověď: „Jestli za vámi může Dorotka přijet, tak může přespat v domě, kde bydlí služebnictvo, protože v něm jsou dokonce tři pokoje pro hosty.“ „Kdy jsi přišel Svátů.“ divil se Filip. „Přišel jsem před chvílkou.“ odpověděl Svátů. „O tom jsme s tebou chtěli také mluvit. Dneska večer chceme zavolat Dorotce a pozvat jí k nám na pátek, sobotu a neděli. A chtěli jsme tě poprosit, jestli bys nemohl nějak zařídit, aby nám to Dorotčini rodiče povolili, aby k nám Dorotka mohla přijet.“ „No, já nevím jestli se mi to podaří, tak aby vás to potom nezklamalo.“ „My ti Svátů věříme a tobě se to zcela určitě podaří, vid' Jano?“ „To určitě, tobě se to podaří přesvědčit Dorotčiny rodiče, aby k nám Dorotka mohla přijet.“ „Jenom dávej pozor, abys jim náhodou neřekl, že tady žijeme bez rodičů, kdyby se tě náhodou ptali, kde jsou naši rodiče, tak si vymysli nějakou výmluvu.“ „To já vím. A kdy jim mám zavolat?“ „Přijď před večerí a pak zavoláme Dorotce a jejím rodičům.“ „Tak dobře.“ souhlasil s Filipem Svátů a odešel pryč. „Takže už máme všechno okolo Dorotčina příjezdu vyřešeno, že Jano?“ „Jo, máme.“ přikývla Dana a pokračovala: „Teď ještě zbývá, aby nám Dorotčini rodiče dovolili tady Dorotku na tři dny vzít.“ „Jenom doufám, že když jsme to tak důkladně naplánovali, tak že Dorotka přijede.“

Filip si v textovém editoru začal tvořit program Dorotčina pobytu. Danu napadlo u druhého počítače totéž. Před večerí se Filipovi pochlubila: „Hele, já jsem udělala program na Dorotčin pobyt tady.“ „To je teda dobrý, tak já jsem dělal totéž.“ „Tak si teda vzájemně přečteme ty programy a uděláme ještě jeden, kde vybereme to co se nám z obou bude zdát jako lepší. Souhlasíš Filipe?“ „To můžeme tak udělat.“ souhlasil Filip a přišel Svátů.

Filip vytočil Dorotčino číslo. Telefon zvedla Dorotka a to Filipa potěšilo, pozdravil jí: „Ahoj Dorotko, jak se máš?“ „To je dost, že jste mi konečně zavolali. Vy jste mi slíbili, že mě tam k vám pozvete a já jsem se na to těšila a vy jste pak nevolali.“ Právě kvůli toho ti volám Dorotko. Proč jsme tě nepozvali jak jsme ti slíbili původně, tak to ti vysvětlím později. My jsme se rozhodli, že tě k nám pozveme od pátku na tři dny, pokud ti to tvoji rodiče povolí. Zavolej teďka tvoji maminku a já dám k telefonu Svátů a ten jí řekne, aby ti dovolila k nám jít.“ „Tak dobře.“ zaradovala se Dorotka a šla rychle za maminkou. Filip předal telefon Svátovi a pak s Danou čekal jak Svátův hovor dopadne. Když Svátů zavěsil, hned čelil Filipově

zvědavé otázce: „Tak co,Svát'o,dovolí maminka Dorotce přijet k nám?“ „Filipe i Jano můžete se začít těšit,Dorotka k vám přijede.“odpověděl Svát'a. „To je výborné.“zajásali skoro jednohlasně Filip a Dana. „My jsme ten telefon moc brzy položili.Ještě jsme se ani s Dorotkou moc nedomluvili.My jí ještě jednou zavoláme.“rozhodl se Filip.Vzal mobilní telefon a ještě jednou vytočil Dorotčino číslo.V telefonu se opět ozval Dorotčin hlas. „Ahoj Dorotko,my se s tebou chceme ještě domluvit o tvé návštěvě u nás.“ „Já jsem moc ráda,že k vám můžu přijet.“ „Takže to uděláme tak.Ty se připrav už ve čtvrtek odpoledne a Svát'a pro tebe přijede a přespíš už u nás,abys mohla u nás pobýt,alespoň tři dny.“ „To je prima.“zaradovala se Dorotka. „Už se na vás moc těším.Musíte mi toho tolik povyprávět.“ „My s Janou se na tebe také moc těšíme.Takže buď ve čtvrtek odpoledne už připravena a Svát'a pro tebe přijede.My ti ještě zítra zavoláme a domluvíme se na čase,kdy pro tebe Svát'a přijede a teď se už rozloučíme,abychom si měli ještě co povídat až k nám přijedeš.“rozloučil se Filip.Když dotelefonoval otázel se Sváti: „Můžeš ve čtvrtek jet pro Dorotku?“ „Jo budu moc pro ní jet.“souhlasil Svát'a. „Tak to je dobře.“zaradoval se Filip.

Delší dobu si už vykládat nemohli,protože již volala kuchařka k večeři.Filip s Danou a Svát'a šli do jídelny.Kuchařka,když viděla,že s Filipem a Danou večeří i Svát'a,mu nachystala také příbor.Po večeři Svát'a odešel a Filip s Danou sledovali svou oblíbenou televizi,po které se umyli a šli spát.Filip usnul velmi rychle.Dana ještě myslela na Dorotku a také po chvilce usnula.

Další den ráno se nejprve vzbudila Dana.Z okna nad sebou viděla stékat déšť.Pomyslela si: „Doufám,že až k nám přijede Dorotka,že nebude pršet a udělá se,alespoň na těch několik dnů.“Filip ještě ve vedlejších pokoji spal.Dana čekala než se vzbudí.Její pohled při tom sjel na berle položené u postele: „Kdybych před takovým rokem tušila,že přijdu o nohu a budu muset chodit o berlích a již nikdy si v zimě nezalyžuji.“a smutně se podívala pod peřinu na zbytek levé nohy.Na chvilku si představila,že má pod peřinou celou nohu a ne jenom kousek stehna nad koleno.Jenomže,když s tou nohou pohnula,tak si zase uvědomila,že je již do konce života bez nohy.Ani se nevšimla,že do pokoje vešel Filip.Když uviděl,jak se Dana dívá pod peřinu na svojí nohu,tak se jí zeptal: „Ty se díváš na svůj zbytek nohy,že?“a Dana mu přikývla. „Je to už dost dávno,co jsi o tu nohu přišla,ale zdá se to jako teď.“

„Máš pravdu Filipe.Když se na ni dívám,tak mi to doopravdy připadá jako by se to stalo před nedávnem a už je to delší doba.“Filip pomohl Daně vstanou a spolu odešli do jídelny na snídani.

Po snídani odešli do svého pokoje a Filip si pustil počítač.Dana si ještě na chvilku lehla ve svém pokoji a uvažovala o různých věcech, které ji při úvaze přišly na mysl.Filip si u počítače prohlížel oba plány na Dorotčin pobyt u nich a snažil se vybrat ty nejlepší věci.Po chvilce za ním přišla Dana a podívala se co dělá. „To jsi nemohl počkat na mne,abychom program udělali společně.“durdila se Dana.Do poledne měli plán hotový.Rozhodli se,že udělají Dorotce ve čtvrtek slavnostní večeři a v pátek po snídani půjdou na procházku a při ní ukážou Dorotce okolí.Pokud by přišlo,tak by se do oběda vrátili a jinak by zůstali na procházce až do večere.Na sobotu ustanovili karetní turnaj,že si zahrají Kanastu na celý den.A zbývala ještě neděle,to se po mši s Dorotkou rozloučí a Dorotka pojede domů.Filip jej vytisknul.

V poledne šli do jídelny a všechny své požadavky na následující dny řekli kuchaře.

Po obědě Dana zůstala u počítače a Filip si vedle ní lehnul.Jenomže ho rušil hluk ventilátoru počítače: „Jano,vypni ten počítač,já se chci prospat.“ „To není takové hrozné.“odporovala Dana. „To musím vědět nejlépe já.“bránil se Filip. „Tak si běž lehnou to vedlejšího pokoje.“mínila Dana. „Jenomže já chci ležet v tom svém.“nechtěl se nechat přemluvit Filip. „Ale já chci sedět u počítače.“ „Ne ty si ho vypneš,protože jsem ti to já nařídil.“ „Já nic vypínat nebudu.“ „Ale ano.“ „Ne.“řekl Filip,vstal z postele,šel k počítači a vypnul jej knoflíkem: „Ano ho Jano nezkoušej zapínat.“varoval jí Filip.Dana však sahala po knoflíku.Filip počítač hned vypnul.Dana odešla uraženě do svého pokoje a nezapomněla pečlivě bouchnout dveřmi a zamkla se v něm.Filip se konečně natáhnul ve svém pokoji na postel a začal dřímat.Vzbudil se až k večeru.Šel za Danou do pokoje,ale Dana stále neodemkla. „Jano no tak odemkni se.“ „Ne,já se odemykat nebudu.Odemknu se až mně odprosíš.“ „Tak já tě mám odprošovat,abys vyšla se svého pokoje.Pro mne,za mne si tam klidně zůstaň až do večera.“Daně došlo,že řekla naprostou hloupost,proto svůj pokoj odemkla.Filip za ní šel a řekl jí: „Tak už přestaň to by stačilo.“Dana ve své hlavě ve vzteku uvažovala,jestli Filipovi řekne,že se nejmenuje Jana.Filip si k ní sednul a hladil jí po vlasech a jí vztek začal pomalu přecházet.

Stále se však na Filipa tvářila dost naštvaně,když šli na večeři.Po ní Filip vytočil Dorotčino číslo a v telefonu se ozval

Dorotčin hlas,protože již Filipův telefon očekávala.Při telefonu se Filip dozvěděl,že již zítra má Dorotka prázdniny a proto se s ní domluvil,že pro ní Svát'a přijede kolem poledne.Svát'a vzápětí přišel a Filip mu vše oznámil.

Potom již sledovali do večera jenom televizi,po které se umyli a šli spát.Filip i Dana mysleli před spaním na Dorotku, která má zítra přijet.

30.Dorotčina návštěva

Další den ráno vstávali Filip s Danou velmi brzy.Nasnídali se.Sváťa se za nimi ještě před odjezdem přišel podívat.Filip s Danou s ním šli k autu a počkali než jim zmizí nadobro z očí.Pak už jen napjatě očekávali než Sváťa přiveze sebou Dorotku.Filip i Dana nemohli chvilku posedět na místě.Domluvili se s kuchařkou,aby udělala na počest Dorotčina příjezdu sváteční oběd.

Nakonec odešli Filip s Danou do svého pokoje a sedli si k počítači.Filip s Danou si ještě jednou pořádně prohlédli plán.Pak si Filip sednul vedle ke stolu a zapnul si notebook.Filip si na něm zkoušel různé možné věci.Oba se často dívali na hodinky,za jak dlouho přijede Sváťa s Dorotkou a mysleli si,že se toho snad nedočkají.Filip s Danou ještě uvažovali jestli nemají ještě něco vymyslet na uvítanou,ale nic rozumného je nenapadlo.Tak jim pomalu utíkal čas a blížilo se poledne.Filip už začínal vyhlížet jejich Fabii,avšak bezúspěšně.

Nakonec neodolal a vytočil Svátovo číslo: „Kde jste?“chrлил se sebe Filip. „Už jsme s Dorotkou na cestě do Petrovic.Do hodiny tam dojedeme Filipe.“ „To je dobře,protože já už se nemůžu dočkat.“ „Však se už brzy dočkáš.“rouzloučil se Sváťa a zavěsil.Dana se Filip hned ptala co Sváťa říkal a Filip jí hned pověděl: „Do hodiny tu dojedou.Pojďme už do obývacího pokoje,abych se připravili Dorotkou přivítat.“ „To je ještě brzy.Spíš bychom se měli lépe obléknout,abychom na Dorotku udělali dojem,jak jsme bohatí.Oblečeme si ty nejlepší šaty.“Filip s Daniným návrhem sice mírně nerad,ale souhlasil.Pak sešli do přízemí do jídelny a napadlo je ještě,že by mohli příjemněji poobědvat,kdyby k tomu pustili nějakou vhodnou hudbu.Zavolali si osobní služebnou a vše jí sdělili.Služebná přislíbila,že příjemnou hudbu k obědu zařídí.Pak se Filip s Danou přemístili do vedlejšího obývacího pokoje a očekávali Dorotčin příjezd.Jenomže jim doba do příjezdu připadala nesmírně dlouhá.Filip se z nudy zašel podívat do kuchyně,co dobrého jim kuchařka chystá k obědu a pak se zase vrátil do obývacího pokoje.Když Dorotka stále nepříjížděla,odešel Filip do svého pokoje,sednul si k počítači a spustil si na ukrácení chvíle jednu počítačovou karetní hru.Jenomže se na ní nemohl soustředit,protože musel pořád myslet na to: „Kdy už Dorotka konečně přijede?Já se toho snad nikdy nedočkám.“

Před Dorotčiným příjezdem Filip sešel po schodech do obývacího pokoje a již velmi netrpělivě čekal s Danou na Dorotku. Konečně se Filip s Danou dočkali a u dveří se ozvalo zazvonění. Osobní služka šla ihned otevřít a uvedla dovnitř Dorotku. Dorotka se při tom zvědavě rozhlížela. Když vstoupila do pokoje Filip jí vřele přivítal: „Ahoj Dorotko. My jsme už moc rádi, že jsi za námi přijela. Uvidíš, že se ti u nás bude velmi moc líbit. Jestli chceš, tak tě nejprve provedeme po domě. Souhlasíš?“ „Jo, souhlasím, ale co že se Jana ke mně nějak nehlásí?“ divila se Dorotka. „Ahoj Dorotko. Také jsem se na tebe moc těšila.“ připojila se Dana.

Pak zavedli Dorotku nejprve do koupelny. Tam se Dorotka divila, že všechno je ze zlata. Úplně ji vypadla řeč z překvapení. „To se nech překvapit ještě u oběda. Já my jsme zapomněli úplně, že je už připravený oběd.“ vzpomněl si Filip. „Dorotko pojď tedy do jídelny a posad se tam.“ pozvala Dorotkou Dana. Dana pozvání ochotně přijala, neboť již měla velký hlad. Osobní služebná je všechny u stolu usadila a začala hrát velmi příjemná hudba. Dorotce se líbila. Jak řekl Filip, Dorotku překvapily i příbory ze zlata. „To nám všechno nechali udělat už naši rodiče, když jsme o tom ještě ani nevěděli.“ chválil se Filip. „To kdybys ještě Dorotko věděla, co nám Filip koupil to bys koukala.“ „Tak co Filip koupil.“ „Filip koupil nádhernou velkou plachetnici, ale tu bys musela vidět, protože je prostě nádherná. Jestli vydržíš, tak by Filip mohl dneska přetočit pásek z videokameru na obyčejný a mohli bychom ti tu naši nádhru ukázat. Co říkáš?“ „To by se mi moc líbilo. Tak dobře. Já si po obědě odpočinu po cestě a vy mezitím nachystáte to video.“ souhlasila Dorotka.

Po obědě ještě provedli Dorotku po zbývajících pokojích a odvedli ji do jejího pokoje ve vedlejším domě. Dorotku moc nepotěšilo, že bude bydlet v jiném domě než Filip s Danou, ale souhlasila s bydlením ve vedlejším domě. Filip s Danou se vrátili zpět do svého domu a Filip se připravil ke kopírování kazety. Podíval se do skříňku s videokazetami a ještě jednou si prostřel pořádně oči, protože tam neviděl ani jednu kazetu: „Kde se zmizely ty videokazety?“ divil se Filip. Dorotka se tvářila záhadně: „To já nevím. Kde mohly zmizet. To naprosto nechápu. Napřed jsem omylem smazala fotky v počítači a teď nám zmizely i videokazety. To je záhada.“ „Nevzala si je náhodou ty.“ podazřival Filip. „Co bych s nimi prosím tě dělala. Nevíš Filipe?“ „Máš pravdu Jano.“ souhlasil Filip a pokračoval v úvaze: „Kdo by mohl mít prospěch z toho, že

nám vezme videokazety?“a vzápětí si sám odpověděl: „Nikdo.Jsem už snad blázen,že bych nevěděl co dělám a někam jsem si je dal.No to vyřešíme asi příští týden,až odjede Dorotka,tak to vyšetříme a zjistíme,kde videokazety jsou.“usoudil Filip a Dana se k němu hned přidala: „To uděláme nejrozumněji.Ted' bychom měli připravit pro Dorotku to video,aby viděla tu naši nádhernou loď.Víš co mě Filipe ted'ka napadlo?“ „Ne.“ „Mohli bychom na ty příští prázdniny vzít Dorotku sebou na tu loď.“ „To jí rodiče už nepovolí.Musíme se všichni spokojit s tím co máme a nechťit víc,než můžeme dostat.“ „Asi máš pravdu Filipe,ale víš jak bychom si mohli s Dorotkou na té lodi užít.To by se nám ten výlet líbil mnohem více,než když pojedeme zase jenom sami dva.“ „To je sice pravda,ale s tím my už nic nenaděláme.“ „Třeba nás do příštích prázdnin něco napadne a dokážeme,aby Dorotka jela na příští prázdniny s námi.“utěšila se Dana.

Filip vytáhnul se šuplíku čistou videokazetu a nachystal nahrávání.Když všechno nachystali a kazeta se začala plnit,odešli do svých pokojů a Filip si sedl k počítači.

Danu napadlo,že by mohla zajít za Dorotkou a proto tak učinila.Dorotce se líbilo,že si na ní Dana vzpomněla.Dorotka se Dany zeptala: „Tak jak jste se po celou dobu měli co jsme se neviděli?“ „Měli jsme se normálně.Jenom mě ted' tak napadlo.Jakto že jsi se s námi mohla v tom září sejít,když už jsi měla sedět ve škole?“ „Protože jí o prázdninách opravovali a to se jim protáhlo a proto nám škola začala o dva týdny později.“ „Tak ted' už to chápou.“ „A proč vy s Filipem nechodíte do školy?“ „Ty si myslíš,že my bychom mohli.to bychom udělali totéž a nebo lépe,kdybychom šli na policii a sami se jim přihlásili.To by se hned všechno provalilo.“ „Máš pravdu Jano.Tohle mě nenapadlo.“ „Pořád jsi mi ale nic neřekla o tom co jste dělali od toho prvního zářijového týdne?“ „Nejprve jsme s Filipem jeli do Medugorije na poutní zájezd.Ten trval asi tak něco přes týden.Pak jsme se vrátili domů a od té doby tady žijeme normální život.Snad,jestli bych ti měla říct co stálo za zmínku,tak jsme jeli do Podskalí na výlet a to je vše.“ „Já jsem také nic moc nedělala.Chodím do školy a většinou se učím.Jak já vám závidím,že nemáte rodiče a nemá vás kdo nutit do školy.“ „To ani Dorotko raději neříkej,protože by se ti to mohlo splnit a to bych nikomu nepřála.Bud' ráda,že tě má kdo nutit do toho,abys šla do školy,protože ten někdo pro tebe má i vlídné slovo a ty se ještě o nic jiného mimo ti školu nemusíš starat.“ „Máš pravdu Jano,to mi jenom tak vyletělo z pusy.“uznala Dorotka. „Víš co Dorotko?Já se ted'

půjdu podívat za Filipem,jestli už stihnul připravit ty videokazety,abys mohli vidět tu loď.“řekla Dana a odešla.

Filipa našla u počítače.Zeptala se ho na videokazetu a on se odešel podívat do obývacího pokoje.Zjistil,že je již hotovo.Dana tedy zašla pro Dorotku.Všichni se posadili na pohovku a Filip spustil video.Dorotce se loď líbila hned od prvního okamžiku. „To je doopravdy nádherná loď.Vůbec jste nepřeháněli.Kdy se tam budu moct podívat?“ „Obávám se,že bohužel nikdy,protože to by tě tví rodiče určitě nepustili na takovouhle cestu.“řekl Filip a Dana dodala: „To nás také napadlo,ale došli jsme k závěru,že tohle nebude možné.Budeš se muset spokojit jenom s videozáběry.“ „Cože?Já se pokusím maminku přemluvit a ona mě určitě pustí.“ „V to nevěřím.Ale pamatuj na jediné,že žádné velké lži jako posledně.“řekl Filip. „To víš,že jo.“ujistila ho Dorotka a hltala každý záběr na nádhernou a velikou plachetnici.Moc ji nepotěšilo,že to netrvalo moc dlouho.Po skončení si celý film nechala pustiti ještě jednou.Když skončil film podruhé,zeptala se Dana Dorotky: „Co teď chceš dělat?“ „Tak se třeba projdeme po okolí.“ „To by šlo.“souhlasila Dana. „Je velmi dobře,že se i vyčásilo,protože v posledních dnech docela hodně přšelo.“dodal Filip.

Všichni se teda oblékli a vyšli si na krátkou procházku.sluníčko krásně svítilo,ale nedal se již zapřít podzim.Zavedli Dorotku na mýtinu,kde začínali své procházky po lese.Dorotce se všechno líbilo.Pak šli směrem k rozcestníku,kde si Dorotka vybrala kam se chce vydat.Dorotka si vybrala,že se půjdou projít k Modrému jezírku.Tak jim hezky utíkal čas.Jenomže ještě nedošli ani do poloviny cesty a už se museli vrátit,protože by nestihli večeri.Filip Dorotce slíbil,že tam půjdou na druhý den a to už dojdou až nakonec.

Domů došli skoro v půl sedmé.Kuchařka jim přihrála sváteční večeri.Filipovi,Daně i Dorotce velmi chutnala.Po večeri zakončené skvělým moučníkem si sednuli do obývacího pokoje a Filip s Danou se podívali na zbytek svého oblíbeného seriálu.Dorotka odešla k sobě do pokoje.Vrátila se ještě před osmou předtím než šla spát.Dala Filipovi i Daně ještě dobrou noc a odešla.Filip i Dana se ještě umyli a šli spát.

Další den všichni spali velmi dlouho.Vzbudili se teprve až kolem deváté hodiny.Filip s Danou rychle vstali a šli ke snídani.Protože tam neviděli Dorotku,zašla se Dana k ní podívat a zjistila,že ještě spí,proto jí vzbudila.Dorotce se moc vstávat

nechtělo,ale nakonec vstala a za chvílku přišla za Filipem do jídelny.Tam sem všichni společně nasnídali.

Po snídani,šli jak se předtím domluvili na procházku,aby došli,tam kde to včera nestihli.Počasí jim přálo i toho dne.Vůbec nepršelo.Nejprve sešli z Petrova a po hlavní silnici došli na lesní mýtinu a odtamtud na rozcestí a pak k Modrému jezírku.Dorotka se rozhlížela kudy jdou a procházka se jí moc líbila. „Vy se tady máte docela dobře.Takový kousek máte hezkou přírodu.To by se mi také líbilo bydlet jako vy.Také usínat s nebem nad hlavou.“ „Jak to myslíš s nebem nad hlavou?“nechápal Filip. „Přece jak máte nad postelí to střešní okno a vidíte na les a nebe.“ „Aha.“pochoopil Filip. „Ale to máš tak.My sice žijeme v takovém pohodlí a máme takové vymoženosti,jenomže zase nemáme rodiče.Stokrát raději bychom žili někde v městském bytu a s rodiči,než tady v takovém pohodlí a sami.“dodal ihned Filip. „Ale stejně se tady máte dobře.“mínila Dorotka. „To se ti jenom zdá.“řekla Dana.Tak jim hezky utíkala cesta a došli k modrému jezírku.,Dorotce se moc líbilo.Odpočinuli si u něj na chvílku a vrátili se zpět.Tam již šli mlčky.

Do domu dorazili ještě chvílku před obědem.Oběd jim všem chutnal a také jej svátečně připravili i Filip s Danou.Po obědě Dana navrhla: „Co říkáš tomu Dorotko,že bychom si teď všichni tři zahráli Kanastu?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Dorotka.Filip zašel pro karty a všichni zůstali v jídelně.Filip rozmíchal a rozdál karty.Tím začal první hru.V té vyhrál on sám.V další zase Dana.Další hru vyhrála zase Dana.Dorotce se již přestávalo chtít hrát,protože ona pořád prohrávala.Po delším váhání se rozhodla,že si zahraje ještě jednu hru a v té se jí již podařilo konečně vyhrát a proto se rozhodla,že si zahraje ještě jednu a tu se jí podařilo rovněž vyhrát.Velmi jí to potěšilo.Od té doby se jí dařilo vyhrávat ve skoro každé hře,ktou hráli až do večera.Filip i Dana se snažili dělat různé věci,ale Dorotčino štěstí se jim nepodařilo prolomit.Nakonec to oba vzdali a hráli jenom pro zábavu.Když před večerí dohráli,Filip se Dorotky zeptal: „Jak to prosím tě Dorotko děláš,že pořád vyhráváš?“ „Prostě mám asi štěstí.“zněla Dorotčina odpověď. Zítra si zahrajeme ještě jednou a to už musíme my s Janou vyhrát,protože to není možné,abychom pořád prohrávali.“ „Já jsem na začátku také prohrávala a protože jsem vytrvala,tak se na mně štěstí usmálo a začala jsem vyhrávat Filipe.“ „Však zítra budeme hrát celé dopoledne a my s Janou zcela určitě vyhrájeme.“ „To se ještě uvidí.“řekla Dorotka.

Přemístili se do jídelny,kde již kuchařka začala chystat večeři.Po večeři se Filip a Dana s Dorotkou rozloučili.Filip se s Danou umyli a počkali si na devátou hodinu,kdy začínal jejich oblíbený seriál o Africe.Oba si lehnuli na pohovku v obývacím pokoji a zavřeli na chvilku oči,aby si odpočinuli, než seriál začne.Dana se snažila přemáhat spaní,ale nakonec usnula.V polospánku si ještě pomyslela: „Filip mě vzbudí,jak seriál začne.“

Jak se ale překvapili,když se probudili až na druhý den ráno. „Kde to jsme?“zeptal se jako první Filip a Dana mu odpověděla: „Včera jsme se tady chtěli podívat na televizi.Předtím jsme si lehnuli na chvilku a oba jsme asi určitě usnuli.“ „Máš pravdu Jano.Já jsem si myslel,že můžu usnout a ty mě včas vzbudíš.“ „Totéž jsem si myslela i já.“ „Tak jsme se oba spoléhali na to,že nás probudí ten druhý a nakonec jsme oba usnuli.To je teda dobrý.“dodal pobaveně Filip. „Pojďme se nasnídat.Stejně už určitě bude osm hodin pryč,Filipe.“navrhla Dana.Filip souhlasil.Oba se zvedli a protáhli se.

Šli do kuchyně,kde na ně již čekala připravená snídaně a Dorotka. „Ty už jsi tady?“zeptal se překvapeně Filip. „Jak vidíš jsem.“odpověděla Dorotka. „Kdy jsi přišla?“zeptala se Dana. „Před tři čtvrtě hodinou.Viděla jsem,že ještě spíte a proto jsem vás nerušila a řekla jsem kuchařce,aby připravila snídani,aby jste jí měli hotovou jak se vzbudíte a počkala jsem na vás.“ „My jsme se včera chtěli podívat na seriál o Africe, který běží vždycky v devět hodin večer.Oba dva jsme si na chvilku lehnuli,jenomže jsme usnuli a vzbudili se až dneska ráno.“vysvětlila vše Dana.

Po snídani Dorotka navrhla: „Já bych se chtěla ještě dneska projít po tom zdravém vzduchu.“ „Ty už nechceš hrát ty karty.“zeptal se Filip. „Ty si zahrajeme později.“ „Tak dobře za půl hodiny vyjdeme.Souhlasíš Jano?“ „Souhlasím.“odpověděla Dana.

Filip s Danou odešli do svých pokojů,aby se oblékli na procházku.Oba měli radost,že si to Dorotka s tím hraním karet rozmyslela a že půjdou na procházku,protože oni měli procházky velmi rádi.

Za půlhodiny vyšli z domu ven a počkali na Dorotku, která přišla během chvilky.Filip se podíval na oblohu.Sluníčko ještě svítilo,ale oblohu již zakrývalo větší množství mraků. „Máte to tady moc hezké.“pochválila Dorotka Petrovice při cestě z Petrova,po jehož obou stranách rostly smrky.Po pravé straně míjeli dva domky a dostali se na hlavní cesty.Obešli celý Petrov a dostali se na lesní mýtiny.Jako obvykle šli nejprve k rozcestníku a odtamtud se vydali

po červené značce na Lotrandov. Nejprve šli jehličnatým lesem, ale ten se postupně změnil na smíšený po kamenité lesní cestě. V korunách vysokých jehličnanů se proháněl studený vítr oznamující, že podzim již je v plném proudu. Filipa s Danou až překvapovalo jak velké výšky mohou tyto stromy dorůst. Filip po cestě sbíral pilně šišky do tašky, kterou si sebou vzal. Dana nezapomínala sledovat červenou značku, aby nezabloudili. Cestou uviděli i menší vesničku, která prosvítala pod nimi mezi stromy. Skoro ze všech komínů se již kouřilo. Filip s Danou byli rádi, že se tak teple oblékli. Došli až k rozcestí. Cesta napravo vedla do chatové osady a doleva pokračovala červená. Filipa napadlo: „Nepodíváme se tady k těmto chatkám a potom se vrátíme zase na červenou? Ta cesta jistě není moc dlouhá.“ Dana i Dorotka souhlasili. Napravo míjeli spoustu chat a chatek.

Když se blížili ke konci zadíval se Filip na jednu chatku pozorněji. Stáli před ní dva lidé. Filip se na ně zadíval. Řekl Daně: „Pojďme už zase zpátky.“ protože poznal, že to jsou příbuzní jejich rodičů, jenomže pozdě. Příbuzní je už poznali. Spěchali nahoru po schodech u své chatky s dotazem. „Jak se máte Filipe a Jano? Co tady děláte?“ „Jsme na procházce.“ odpověděl Filip. Dana nevěděla, kdo to je, proto jí to docela vyvedlo z míry. Chtěla by se zeptat Filipa, jenomže si uvědomila, že je Jana možná znala a tím pádem by se prozradila.

Filip věděl, že již není úniku a musí pozvání přijmout, protože jeho strýc Radomír a teta Jana jsou v takových případech neodbytní, když někoho pozvou dál. Proto všichni zanedlouho seděli v útulně teplém pokoji. Když odběhli Dorotka se Filipa potichu zeptala: „Kdo to je?“ „To jsou naši příbuzní. Teta Jana a strýc Radomír.“ Dana si oddechla, že zjistila, kdo jsou, protože Filipovu odpověď slyšela. Kamínka stojící u zdi naproti okénka vydávala příjemné teplo a Filip s Danou a Dorotkou se začali pozvolna zahřívat. Dorotka se podívala do velkých oken za sebou a uviděla prostornou zahradu a další chaty pod nimi. Dana se stačila ještě Filipa zeptat: „Proč jsi sem, šel, když jsi věděl, že tady bydlí vaši příbuzní.“ „Já jsem nevěděl, že mají tady chatu. Copak si myslíš, že kdybych věděl, že tady žijí, že bych tady šel.“ a už přišli s malým občerstvením pro Filipa, Danu a Dorotku. Nejprve se teta Jana zeptala: „Ještě jsi mi Jano neřekla co se ti stalo s tou nohou. Kde se ti stalo takové neštěstí, že jsi o ní přišla?“ Dana rozvažovala co má říct: „Stalo se mi to při jedné nehodě před půlrokem.“ „Chudátko. Co se ti to stalo.“ začala teta Jana s litováním. „Mě nelitujte, protože se mi to

stalo už před půlrokem a zvykla jsem si na to,takže mi to ani nepřijde,že jsem přišla o nohu.“ „Kde máte rodiče?“zeptal se strýc. „Rodiče jsme nechali doma a na procházku jsme šli sami.“ „Tak daleko od domova?“divila se teta Jana. „My jsme vyhráli nějaké peníze a za to rodiče koupili nový dům tady poblíž a proto jdeme sami na procházku.“odpověděl opět Filip. Vyřídíte rodičům,aby se za námi přišli také podívat,když bydlíte tak blízko.“pozvala teta Jana.Filip jí samozřejmě ujistil,že vše vyřídí.Dopili čaj a dojedli malé pohoštění.Teta se jich zeptala také na Dorotku a Dana jí na to odpověděla a vše jí vysvětlila.Museli zůstat u strýce a tety i na oběd.Snědli jej v malé kuchyňce.

Po obědě se Filip,Dana a Dorotka rozloučili s tetou Janou a strýcem Radkem.Šli zase zpátky podél chatové osady až se dostali na červenou značku.Dana se zeptala: „Chcete ještě pokračovat dál na Lotrandov?“ „Rozhodně tam půjdeme.“řekl Filip a Dorotka také chtěla jít,takže Daně nezbývalo nic jiného,než aby se přizpůsobila a pokračovala rovněž v cestě.Nejprve pod stromy ještě viděli chatovou osadu,ale ta jim postupně zmizela z očí.Filip ještě sbíral šišky,ale už přešli do listnatého lesa,takže šišku musel přestat sbírat.Pod nohama jim šustilo spousta listů různých odstínů barev.Cesta stále nebrala konce a Daně se nechtělo jít dál,ale neříkala nic,protože s nimi šla i Dorotka a před ní se chtěla ukázat.Pokud by šli jenom sami dva s Filipem,tak by se již rozhodně vrátili zpátky domů.Danu dost bolely ruce od berlí.Všichni si velice oddechli,když uviděli rozcestník.Na něm uviděli nápis Lotrandov.Před nimi se otevřela rozsáhlá lesní mýtina. „Kvůli toho jsme šli takovou cestu.“durdila se Dana: „Já jsem nešla takovou dálku,abych viděla jenom lesní mýtinu.“ „Jak sis to Jano představovala?“ „Trochu lépe,že tu uvidím něco více než lesní mýtinu.“ „Na procházku jsme nešli proto abychom něco viděli,ale proto,abych se prošli.“dodala Dorotka a Filip pokýval hlavou na znamení,že souhlasí.

U rozcestníku si odpočinuli a dali se ne cestu zpět.Velmi brzy se začalo stmívat a proto došli zpět domů již po setmění a na cestu jim svítil jenom měsíček.

Kuchaře řekli,aby jim nachystala večeři a ta tak udělala.Během chvilku jí měli nachystanou.

Po večeři si zahráli společně ještě několik her Kanasty,ale chtělo se jim velmi brzy spát,protože je procházka toho dne velmi unavila.Rozloučili se.Filip s Danou se v koupelně umyli a šli do svých ložnic spát.Oba usnuli velmi rychle.

Dalšího dne ráno se Filip s Danou probudili velmi pozdě. Rychle vstali a obléknuli se. Šli po schodech do jídelny. Tam na ně již čekala Dorotka. Z okna za jídelním stolem viděli, že venku prší. Společně se nasnídali.

Po snídani se Filip s Danou připravili do kostela. Dorotka na ně počkala v jídelně a šli společně do kostela na mši. Ze mše šli rovnou domů, protože hodně přšelo. Tam se posadili s Dorotkou do obývacího pokoje a povídali si společně, protože věděli, že Dorotka bude muset po obědě odjet, tak aby si toho ještě stihnuli co nejdříve říci.

V poledne se přemístili do jídelny, kde se naobědvali. Pak Dorotka odešla a nachystala si věci a dala je ke Svát'ovi do auta. Vrátila se ještě k Filipovi a Daně do domů a tam se společně rozloučili. „Ahoj Dorotko. Tvoje přítomnost nám udělala velikou radost a myslím, že totéž můžu říct i o Janě, vid' Jano?“ „Jo.“ „přikývla Dana. „Také jsem byla s vámi moc spokojená. Doufám, že mě zase brzy pozvete k sobě a zažijeme takových společných víkendů více.“ „My tě pozveme zase, jak nejdříve to zase půjde.“ slíbil Filip. Pak následovalo samotné loučení. Filip s Danou Dorotku vyprovodili až k autu. Počkali než do něj nastoupí a popošli, aby viděli co nejdéle její auto. Svát'a šlápnul na pedály a rychle jim zmizel s Dorotkou s očí.

Filip a Dorotka se vrátili zpátky domů. Dům jim připadal najednou bez Dorotky opuštěný a smutný. Vyšli po schodech do svých pokojů. Filip si zapnul počítač. Dana si sedla ke druhému psacímu stolu. Na něm uviděla plán Dorotčina pobytu. „Ani jsme si na ten plán nevzpomněli.“ „Jaký plán?“ otázal se Filip. „Přece jak jsme plánovali co, jak a kdy uděláme teď při Dorotčíném pobytu.“ „Máš pravdu Jano.“ souhlasil Filip. „Zbytečně jsme se s nim namáhali.“ Dana odešla do svého pokoje, lehla si na svoji postel a pozorovala jak po střešním okně stéká déšť a poslouchala jej. Tak jim utekl čas do večere.

Večere jim bez Dorotky připadala také smutnější. Když dojedli, nejprve se umyl Filip a potom Dana a šli spát. Filip i Dana mysleli na Dorotku co asi teď zrovna dělá. Dorotka také myslela u sebe v bytě na Zákoutí na Filipa a Danu. Filip s Danou uvažovali až při tom usnuli.

Dalšího dne se Dana probudila velmi brzy. Podívala se na hodiny a uviděla, že ukazují teprve něco po šesté hodině ráno. Pokoušela se usnout, ale nedařilo se jí to. Podívala se do okna naproti sobě a uviděla, že je venku ještě tma. Podle sluchu poznala, že neprší. Myslela na návštěvu Dorotky: „Je to docela prima holka. Filip

s Janou udělali dobře, že se s ní skamarádili. "Po osmé hodině ráno se probudil i Filip. Dana ne něj počkala než za ní přijde. Ten se ve své posteli ještě několikrát převalil a vstal. Nejprve se šel podívat za Danou. Přivítal jí do nového dne. Společně se šli nasnídat.

Po snídani jim jejich osobní služebná přinesla další číslo jejich časopisu ABC. Filip rychle roztrhnul obálku a netrpělivě si její obsah prohlížel. Na stránkách s vystřihovánkami tentokrát našel zase MPR II. Velmi ho to potěšilo. Nachystal si věci, které potřeboval na vyřezání dílů z papíru. Dana odešla do svého pokoje a pletla Filipovi ponožky. Tak jim hezky utíkal čas. Přišel za nimi Svát'a. Filipa i Danu to potěšilo. Přivítali se se Svát'ou. Filip se zeptal Sváti: „Jakou jsi měl včera cestu?“ „Normální. Dorotku jsem odvezl až domů a tam jsme se spolu rozloučili. Počkal jsem než zajde domů a jel jsem domů. Tady jsem dojeli až pozdě večer, kdy jste už jistě oba dva spali.“ „Líbila se vám návštěva Dorotky?“ „Moc se nám líbila.“ přisvědčila Dana, která mezitím přišla do Filipova pokoje. „Tak to jsem moc rád.“ „Však jí chceme zase brzy k nám pozvat.“ řekl Filip.

Na oběd šli společně se Svát'ou. Po něm se Dana rozhodla, že se prospí. Filip pokračoval ve vystřihovánkách. Stihnul již vystřihnout celý další díl. Prkénko a skalpel sklídl a nahradil jej nůžtičkami, pinzetou a lepidlem a začal domečky slepovat postupně od oken a dveří. Tak jim hezky utíkal dopoledne. Dana se probudila v podvečer. Přišla se podívat za Filipem, když uviděla, že pořád ještě pracuje na MPR II. vrátila se zpět k sobě do pokoje, vzala si vodové barvy, výkres a štětec a namalovala obrázek, který jí napadnul. Do večere jej stihla dokončit. Přinesla ho Filipovi ukázat. Tomu se obrázek moc líbil a Daně jej pochválil. Dana si ho zase odnesla k sobě do pokoje.

Na večeři šli společně. Večeře Filipovi i Daně neobyčejně chutnala. Vzpomínali při ní na těch několik dní strávených s Dorotkou.

Po večeři se podívali na svou obvyklou televizi, umyli se a šli spát. Oba usnuli velmi rychle. Daně se v noci zdálo o Dorotce.

V úterý ráno se Filip s Danou probudili téměř současně. Dana zase počkala na Filipa, než k ní přijde. Filip její nadějí nezklamal a přišel za ní.

Ze společné snídáně se vrátili do svých pokojů. Filip pokračoval v lepení domečků MPR II. Dana si sedla do svého pokoje, pustila si hudbu a pletla Filipovi ponožky. Filipovi se hudba, kterou slyšel přes dveře zalíbila a proto šel a dveře otevřel, aby

hudbu slyšel i ve svém pokoji. „Co to posloucháš za hezkou hudbu?“otázal se Filip ve dveřích a Dana mu odpověděla.Filip se pak vrátil k sobě do pokoje a lepil.Při hudbě si vzpomněl na rodiče,jak je měl rád a na krásné okamžiky s nimi.Tak jim hezky utíkal čas až do oběda.

Po společném obědě Filipa napadlo,že si sednou k televizi,protože si vzpomněl,že v televizi vysílají zrovna hezkou pohádku.Dana se podívala také.Když pohádka po hodině a půl skončila,šli opět do svých pokojů.Filip slepoval domečky a Dana si sednula k počítači a spustila si tabulkový kalkulátor,protože s textovým editorem již uměla pracovat dost dobře.Vzala si příručku k programu a učila se podle ní v programu pracovat.Filip již dokončil další část MPR II. a proto si přisednul k Daně k počítači a pozoroval jí co všechno se učí v tabulkovém kalkulatoru.Tak jim hezky utíkalo odpoledne. „Ty už toho umíš.“řekl Filip obdivně po chvilce pozorování. „To víš.Umím,protože se učím.Jestli chceš,tak tě to všechno naučím.Nechceš?“ „Tak dobře Jano,ukáž mi co jsi se už naučila v textovém editoru.“ „Tak dobře.“řekla Dana a začala Filipovi ukazovat co všechno textový editor umí.Filip jí pozoroval a zkoušel si všechno po ní. „Vždyť to není nic těžkého.“řekl po chvilce. „To sice není,ale...“Tak jim hezky utíkal společně strávený čas u počítače.Dana Filipovi ukázala i těžší věci a Filip do večera uměl skoro celý program s textovým editorem.

Navečeřeli se jako obvykle v jídelně a po večěři se podívali na svou obvyklou televizi,telenovelu Esmeraldu a zprávy,po kterých se umyli a šli spát.Oba usnuli skoro ihned.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Filip.Podíval se ne hodiny a uviděl,že se již blíží osmá hodina ranní.Vstal z postele a šel se podívat za Danou.Uviděl,že ještě spí,proto si k ní opatrně přisednul a čekal než se probudí.Podíval se z okna ven a uviděl,že poprchává.Po osmé hodině se Dana probudila.Podívala se kolem sebe a uviděla Filipa.Překvapilo jí to,ale nic neříkala. „Jano,jak jsi se vyspala?“přivítal jí Filip do nového dne. „Vyspala jsem se dobře Filipe.“odpověděla Dana. „A jak jsi se vyspal ty?“ „Také dobře.“odpověděl na Daninu otázku Filip. „Tak to je dobře.“řekla Dana. „Nepůjdeme už na snídani?“zeptala se Dana. „To je dobrý nápad.“souhlasil Filip a zvednul se.

Sešli po schodech do přízemí a přes síňku s obývacím pokojem došli do jídelny.Posadili se na svá obvyklá místa a počkali než jim kuchařka donese snídani.Nasnídali se.Potom zauvažovali co by mohli dělat.Nenapadlo je nic.Filip navrhnul hraní karet,ale to

Dana odmítla.Procházka ta nepřicházela v tomhle počasí v úvahu.Modelovat Filip nemohl,protože již stihnul vystříhnout i slepit celý další díl MPR II.U počítače se nikomu z nich nechtělo sedět.Daně se nechtělo plést svetr ani ponožky,ani malovat či vyšívat.Oba seděli u okna a dívali se ven na deštivé počasí. „Nechceš si zajet do nějakého města,abychom mohli něco nakoupit?“zeptal se Filip,ale Dana to zamítla: „Ne mi se nechce dneska nikam chodit Filipe.Já chci zůstat doma a něco tady dělat,jenomže mě nic nenapadá.To je to.“ „Mě také ne,jenom ten výlet do města a proto jsem ti ho navrhol.“ „Tak dobře Filipe,pojedeme do města.“souhlasila ještě po delší úvaze Dana a hned dodala: „Ale co tam budeme dělat,to teda nevím.“ „Však se něco určitě najde.“řekl Filip.

Oba dva šli do svých pokojů a převléknuli se.Pak šli do síně,kde se oblékli.Před druhým domem zazvonili na Svát'u.Ten přišel skoro v okamžiku.Do auta šli společně.Svát'a ho nastartoval a zavezl Filipa a Danu do nejbližšího většího města.Cestou se jich zeptal: „Proč jste se rozhodli,že pojedete do města?“ „Protože jsme se nudili a Filip toto navrhnul.Já jsem nejprve nechtěla,ale potom jsem si to rozmyslela a rozhodla jsem se,že pojedu,protože mě stejně noc rozumnějšího nenapadlo.Ještě sice nevím co tam budeme dělat,ale snad na něco přijdeme s Filipem,že?“odpověděla Dana a obrátila se na Filipa.Ten přikývnul.Do města dojeli brzy.

Filip s Danou vystoupili z auta a Svát'a v něm zůstal.Nejprve navštívili papírnictví,aby si v něm koupili papíry na tištění.Pak na Danini návrh do oděvů,protože si Dana chtěla koupit nové šaty.Hned ve výloze se jí jedny zalíbily.Filipovi vybrala rovněž oblečení.Dále si Dana koupila v obuvi zimní boty,Filipovi rovněž nějaké vybrala.Tak jim hezky utíkal čas.Prošli skoro všechny obchody.V poledne se vrátili do auta,aby si tam odložili své věci.

Svát'u pozvali na oběd.Ten nejprve nechtěl,ale po Filipových a Daniných prosbách se rozhodnul,že s nimi tedy půjde.Filip se snažil vybrat tu nejlepší restauraci v okolí.Posadili se ke stolu a počkali na číšníka,který jim přinesl jídelní lístek,ze kterého si vybrali oběd.

Po obědě se vrátili do auta a Svát'a je zavezl domů.Tam si Dana ještě jednou před zrcadlem vyzkoušela nové šaty a botu.Líbila se v tom sobě.Zavolala prادلenu a dala jí ty šaty,aby je vyprala.

Filip si sednul k počítači,spustil si textový editor a zkoušel na něm věci,které mu Dana ukázala.Všechno si zapamatoval.Venku se mezitím trochu vyčasilo a dokonce přestalo pršet.Dana si vzala

vyšívání a sedla si do křesla u zdi naproti okna a poličce. K tomu si zase pustila hudbu, která se Filipovi tak líbila. Filip si zase otevřel dveře, aby tu hudbu slyšel i on. Tak jim hezky utíkalo odpoledne. Filipa si při poslechu hudby spustil deník, protože si uvědomil, že právě uběhly od tragické smrti jejich rodičů a od doby, kde Jana přišla o nohu právě čtyři měsíce. Přečetl si zápisky v deníku o tom dni. Pak pokračoval ve čtení a připomínal si co všechno s Janou prožili od onoho druhého července. Při vzpomínce na rodiče začali Filipovi slzet oči. Taky uvažoval co asi dělali s Janou a rodiči před rokem touhle dobou. V jedné věci měl naprostou jistotu, že rozhodně netušili kolik se toho pro ně za tu dobu udá změn a jak moc podstatných. Dále věděl, že o tom čase se asi připravoval do školy na druhý den, ale pak si uvědomil, že to asi ne. Na nic konkrétního si nevzpomněl. Filip si ani nevšimnul, že se za ním přišla podívat Dana. Taky se zadívala do deníku a myslela na to co se stalo od doby co přišla o nohu a o rodiče, že neměla takové štěstí jako Jana, která měla Filipa, který odhodlaně bojoval proti tomu, aby se s ní dostali do dětského domova. Ale uvědomila si, že v jednom má ona sama štěstí, že se jí podařilo utéct z dětského domova, kde se stala terčem posměchu a našla v Podskalí Filipa.

Po večeři se podívali na svou obvyklou televizi, umyli se a šli spát. Dana ještě před spaním myslela na své rodiče na štěstí, které spatřovala ve Filipovi.

31.Na loď!

Dalšího rána si oba dva pěkně pospali.Nejprve se ale probudil Filip.Nejprve se šel podívat za Danou a přivítal jí do nového dne.Pak se šli společně nasnídat.

Po snídani se umyli a šli do svých pokojů.Filip si zapnul počítač a Dana si ještě po ránu na chvilku lehnula.Vtom je vyrušil spěšný příchod Sváti.Dana vstala a šla se podívat.Sváťa nemohl popadnout dech.Vyrazil ze sebe jenom: „Tady nemůžete být!Musíte odtud co nejrychleji pryč!“ „Proč?“zeptala se zděšeně Dana.Sváťa si na malou chvilku sednul a pak se zebe vysypal: „Vím,že vás někdo udal policii,že jste tady a že vám rodiče umřeli.Již jsem zajistil,že vás odsud odveze vrtulník.Mám totiž kamaráda, který s vrtulníkem létá.Ten vás zaveze až na vaší loď.Tam vy oba dva rychle odplujete z přístavu na moře.Já mezitím udělám všechno proto,abyste se mohli tady vrátit.Takže tam budete muset nějakou dobu zůstat.Takže teď si v rychlosti sbalte ty nejdůležitější věci a do té doby přiletí můj kamarád v vrtulníkem.“ „Filipe to musíme rychle dělat.Já nechci znovu do dětského domova.“říkala zděšeně Dana. „Já také ne.“odpověděl Filip.Rychle si přichystali své věci a do patnácti minut si všechno sbalili.Dana se při tom rozplakala,protože jí připadala děsivá představa,že by musela opět do dětského domova a znovu by se jí někdo posmíval a bil jí.

Filip s Danou pospíchali ke hlavnímu vchodu a netrpělivě vyhlíželi vrtulník.Museli čekat ještě hrozných pět minut.Dana se při tom choulila k Filipovi a opakovala jedinou větu: „Já nechci znovu do dětského domova Filipe!“Filip jí těšil a hladil jí po jejích vlasech.Oddechli si,když uslyšeli jak vrtulník přilétá.Z vrtulníku jim spustili žebřík.Nejprve po něm vystoupil nahoru Filip.Pak měla nastoupit Dana.Jenomže ta s jednou nohou nemohla vystoupit po žebříku.Sváťa to vyřešil,tak,že jí pořádně do žebříku uvázal a Filip již v helikoptéře jí společně s pilotem vytáhnuli nahoru.Nakonec přišel ke slovu kufr.Pak Filip s Danou Sváťovi zamávali a vznesli se do výše.Dana se ještě u Filipa v náručí třásla,jak byla stále ještě vyděšená z představy,že by měla jít zpět do dětského domova.Filip jí konejšil: „To nejhorší máme již za sebou.“Dana se však nedala uklidnit.Filip z toho měl také veliký strach a měl co dělat sám,aby se strachem nerozplakal,ale věděl,že musí zůstat silný,aby mohl Danu utěšovat.Filip ani Dana nevěděli kolik času uplynulo,než doletěli do přístavu.Tam jim řidič přistál již na zemi,Filip s Danou

vystoupili,rozloučili se s pilotem a poprvé od rána si pořádně oddechli,že mají celé dobrodružství za sebou.

Vrtulník se opět vznesl k oblakům.Filip s Danou spěchali na svoji loď.Filip šel rychle do podpalubí a nastartoval motory.Dana si sedla do kajuty a stále se nemohla vzpamatovat z dopoledne.Došlo jí při tom,jakou věty Filipovi ve strachu opakovala.Doufala,že Filip neslyšel to její znova,že znova nechce do dětského domova.Netrpělivě čekala na Filipa.Jenomže Filip měl plné ruce práce.Musel totiž vyvézt loď z přístavu a řízením lodi neměl naprosto žádné zkušenosti.Dana už nemohla vydržet to hrozné čekání na Filipa v podpalubí a pro vyšla na palubu.Uviděla tam Filipa,jak stojí na můstku a drží se kormidla.Od mola již Filip loď vyvezl.Zbývalo jenom jí vyvézt z přístavu a ocitnuli se na širém moři.To si Filip pořádně oddechnul,protože věděl,že mají definitivně všechno za sebou.Ještě chvilku stál na můstku a plul dál.Když mu zmizelo pobřeží z očí,spustil kotvu,aby nepluli dál a sešel do podpalubí.Sednul si do luxusní obývací kajuty.Dana šla stále za ním,protože se velmi mnoho bála,že jí Filip odhalí a že si uvědomí co mu ve strachu říkala.Filip však nic neříkal a proto začínala nabývat jistotu,že to Filip přeslechnul a tedy,že nic neví.

Tiživé mlčení prolomila až Dana: „Filipe to byla hrůza dneska,že?“ „Ani mi to nepřipomínej.Víckrát bych něco podobného zažít rozhodně nechtěl.Jednou mi to stačilo.Jenom doufám,že to Svát'a dokáže zařídit tak,abychom se mohli vrátit zpět na pevninu a nemuseli do dětského domova.Už jsem si myslel,že všechno máme za sebou a něco takového se nám nemůže stát a ejhle už je to tady.Někdo nás prozradil.To je jako zlý sen Jano.“ „Já jsem také měla skoro jistotu,že se nám nic takového nestane.“řekla Dana. „Kdoví jak dlouho budeme muset zůstat na té lodi.Já jenom doufám,že se mu to podaří co nejdříve a my se budeme moct vrátit zpět na pevninu k nám do Petrovic.Já jsem nevypnul ještě motory.“uvědomil si Filip.Odešel do strojovny a odešel do strojovny,aby je vypnul.Pak se zase vrátil zpět k Daně.Ta mu řekla: „Ani nevíš,jaký jsem měla Filipe strach,že nestihneme včas utéct a policajti budou rychlejší a odvezou nás dřív než ten vrtulník nestihne odvézt.“ „Však,pokud by se něco takového stalo,tak by nás v tom Svát'a zcela jistě nenechal a brzy by nás odtamtud dostal domů.“ „Ani se mi Filipe nechce na něco takového myslet.Obraťme raději list Filipe.“ „Máš pravdu Jano.Mi se už o tom také nechce mluvit.Tak co budeme po celou tu dobu tady na lodi dělat?“ „To mě nenapadá.“ „Všechno jsme nechali u nás doma,počítač,modelování a

další věci.“ „Na palubě celé dny stát nemůžeme,protože na té je už příliš zima,takže musíme zůstat zalezlí v podpalubí,kde je pěkně hezky teplo.“ „Po celou dobu se mi také nechce jenom tak nečinně sedět.“ „To mi také ne.“potvrdila Dana. „Takže co budeme dělat.Stále jsme tuto otázku nevyřešili.“ „Na něco musíme přijít.“uvažovala Dana.

Vyrušila je melodie,ktitou Filip na mobilním telefonu nastavil,aby oznamovala,že mu někdo volá.Filip rychle spěchal ke kufru a otevřel jej.Stihnul zvednout telefon ještě včas.Na displeji uviděl,že jim volá Svát'a. „Ahoj Svát'o.“pozdravil Filip. „Jak se na té lodi máte?“ „Právě uvažujeme co tady budeme dělat,když jsme si všechny věci nechali doma.“ „Já jsem již všechno vyřešil za vás.Jenom se vás potřebuji na jednu věc zeptat.“ „Na jakou?“zeptal se zvědavě Filip. „Ten pilot vrtulníku by vám na loď vozil vodu a potraviny,jenomže to má jeden háček.Nemůže to dělat zadarmo.A také by chtěl něco za to,že vás dneska na tu loď odvezl.“ „Vem si z trezoru kolik peněz budeš potřebovat a nechej toho pilota nám vozit všechno co budeme potřebovat.Kdy k nám přiletí poprvé?“ „Zítra.V kufru totiž máte vodu a jídlo jenom do té doby.“ „Tak to je dobře.Můžeme tě o něco poprosit?“ „Klidně.“ „Podívej se do mého pokoje a uvidíš tam psací stůl.Podívej se v něm do šuflíků a v jednom z nich je notebook,tak aby nám ho ten tvůj přítel zítra přivezl,abychom měli tady na lodi co dělat.“ „Tak dobře.Hned se vám podívám po tom co chcete.“ „Svát'o ještě na mně Jana volá,abys jí z jejího pokoje vzal také pletení,malování a vyšívání,že to tam lehce najdeš.“ „Přichystám vám všechno co potřebujete.“ „Jak jsi to všechno zvládnul s tou policií?“zeptala se zvědavě Dana,ktirá si mezitím přebrala telefon od Filipa. „Ahoj Jano.Přijeli jenom chvilku poté co jste odletěli a nechtěli mi věřit,že tady nejste.Hledali vás vevnitř,jenomže vás tam nenašli,ale podle vašich pokojů poznali,že jste tam ještě dneska ráno byli.Takže mně teďka podezřívají,že jsem vás někam ukryl.Ale i přesto se mi podaří zařídit,abyste se mohli vrátit zpět domů.Uvidíte,že nejpozději do měsíce se vrátíte zpět do Petrovic.Potom se už nebudete muset bát,že vás policie odveze,protože já to zařídím tak,aby tomu byla navždy učiněna přítrž.Už nebudete muset mít z ničeho strach.To vám zaručuji.“ „Ještě bych se tě chtěla na něco zeptat Svát'o.Kdo to udělal,že nás prozradil policii?“ „Udělal to vaše osobná služebná.“ „Cože? Tahle?“nechtěla uvěřit Dana. „Ano.Ještě dneska jsem jí propustil.S zcela jistě souhlasíte.“ „To souhlasíme oba.Nějakého zrádce totiž nechceme v žádném případě nadále zaměstnávat.To se mi ale pořád

nechce věřit, že by tahleta ženská byla něčeho takového schopná. Co jsme jí udělali špatného, že se nám takhle odvděčila? Plat jsme jí dávali dobrý a nic jí u nás nescházelo. Co ti Svát'o řekla na to, když jsi se jí zeptal proč nám tohle udělala?“ „Já jsem se jí na to zeptal a ona mi odpověděla, že takové malé děti nemůžou zůstat samy. Musí mít prý buď rodiče, nebo musí jít do dětského domova. Že to prý s vámi myslela dobře. Tak jsem se jí vysmál a ihned jsem jí vyhodil. Už pro vás hledám novou osobní služebnou, které budete moci věřit. Až se zase vrátíte, tak už nastoupí nová a ta vás neprozradí. Jak říkám. Musíte to teď vydržet na té lodi a potom to již půjde velmi dobře a ničeho se nebudete muset bát.“ „Oba dva s Filipem se už na to moc těšíme až se tak stane. Kdy si zavoláme zase příště?“ „Kdy chcete?“ „Tak třeba hned zítra.“ „Tak dobře zavoláme si zítra. Ahoj Jano a vyříd' můj pozdrav také Filipovi.“ „Ano vyřídím. Ahoj Svát' o.“ rozloučila se Dana a dala Filipovi mobilní telefon.

„Mám ti vyřídít pozdrav od Svátí.“ vyřídila mu hned to co měla. Pak si chvilku vykládali o tom o čem se v telefonu se Svát'ou bavili. Tak jim utíkal čas a přiblížil se večer. Na moři se začínalo stmívat. Filip otevřel kufry, protože oba dostávali hlad a uviděli, že nahoře je pro ně připravena velká láhev s vodou a krabice s jídlem. Filip nejprve podal Daně láhev, aby se z ní napila, potom se napil i on sám. Vytáhnul krabici s jídlem a otevřel jí. Uviděl, že má připravené velmi dobré jídlo. Tak se s Danou najedli.

Po večeri se teple oblékli a vyšli si na palubu. Filip s Danou uviděli na nebi svítit nádherný úplněk. Posadili se na lavičku na palubě a delší dobu jej sledovali. Filip i Dana mysleli na to co se asi teď děje v Petrovicích a na jak dlouho jsou tady na té lodi uvěznění a kolikrát ještě uvidí takový nádherný úplněk. Filip si vzpomněl i na své rodiče. I na to, že takhle rozhodně tento půlrok nepředstavoval ani v jednom snu.

Teprve po dlouhé době se zvedli, protože začínali pociťovat noční chlad. Sešli do podpalubí a šli do ložnice námořníků, protože v kapitánově kajutě měl jen jednu postel a nechtěl spát bez Dany. Lehnuli si do dvou postelí blízko sebe a pečlivě se zabalili do peřin, aby se zahřáli po večeru stráveném na palubě. Filip si ještě před spaním vzpomněl, jak se jeli poprvé na tuto loď se Svát'ou podívat a jak moc se na ní těšili. Tu se mu také připomnělo, jak se poprvé těšil na tu loď a jak mu vše překazilo to, že se Jana ztratila. Pak jak našel Danu, tak se zase začal těšit na loď. Jak uvažovali, kdy pojedou na té lodi na dovoleno, jak nejprve plánovali, že ještě letos a jak si to potom

rozmysleli, že by nikoho z nich zcela určitě nenapadlo, že přece pojedou na té lodi ještě letos a to k tomu na ní utečou a pak na ní budou muset zůstat bůhví jak dlouho. Tak Filip přemýšlel až se mu začaly myšlenky plést a začal usínat.

Dalšího dne ráno spali oba dva velmi dlouho. Když se probudili nemohli si nejprve uvědomit, kde že to jsou ale postupně jim došlo co všechno se předešlého dne odehrálo. Oba dva vstali a převléknuli se. Pak se v lodní jídelně nasnídali.

Po snídani zavolali Svát'ovi, protože jim začala docházet voda. „Ahoj Filipe.“ „Ahoj Svát'o. My ti voláme, kdy přijede ta helikoptéra, protože nám již dochází voda.“ „Do hodiny vám ten pán zavolá, že je již nad mořem a vy mu řeknete, kde jste.“ „Tak to je dobře.“ řekl potěšeně Filip. Pak se se Svát'ou rozloučil a oznámil Daně, že vrtulník přiletí už brzy.

Filip s Danou si krátili chvíli než vrtulník přiletí díváním se z okna a hraním slovního fotbalu. „To byl včera hrozný den, že Jano?“ začal se Filip s Danou bavit, když už ho přestalo bavit hrát slovní fotbal. „Na včerejší den bych nejraději Filipe zapomenula, nebo aby se nikdy neodehrál. Protože takový zážitek mi stačil naprosto jednou a jenom doufám, že Svát'a ví co říká, když nám tvrdí, že se mu všechno podaří uklidnit, a že se již nikdy nebudeme muset bát toho, že by nás policie odvezla do dětského domova.“ „Já v to také doufám Jano z celého srdce.“ Pak umlkli, protože sledovali jestli někde v dáli neuvidí vrtulník.

Z mlčení je vytrhlo zvonění mobilního telefonu. Filip se v něm ozval a podle hlasu poznal, že volá pilot vrtulníku. Filip mu popsal co nejpřesněji, kde pluti, aby je našel.

Pak se Filip i Dana teple oblékli a vyšli na palubu a vyhlíželi vrtulník. Po chvilce čekání uslyšeli hluk vrtulníku. Ten se zastavil těsně nad jejich lodí. Filip dostal od pilota pokyn, aby vylezl nahoru. Tam Filip dostal všechny potřebné věci a spustil je lanem dolů. Pak slezl na palubu sám po žebříku. Počkal ještě s Danou než vrtulník odletí. Filip odnesl kufr s věcmi do podpalubí.

Tam jej otevřel. Uviděl tam hodně věcí z domů, o které Svát'ovi řekli a také svůj notebook. Filipa to potěšilo. Vrátil se ještě na palubu. Potřeboval dostat do podpalubí dva sudy s vodou, jenomže nevěděl jak. Protože oba dva vážili velmi mnoho a po těch schodech by se mu je snést nepodařilo. Nakonec odnesl do podpalubí pytel s jídlem. Ještě zašel do kuchyně pro nějakou velkou nádobu, do které by nabral vodu, aby se zahřála a nemuseli pít studenou. Našel jí. Když se vrátil zpátky, zavolal na Danu: „Jano pojď tady. Uděláme se malou

svačinku.“Dana se hned zvedla a šla za Filipem do lodní spižírny,kde Filip mezitím ukládal věci k jídlu.Šli do kuchyně a Filip s Danou si připravili svačinku.Snědli si ji v lodní jídelně.Z oken viděli zamračenou oblohu.

Když dojedli zeptal se Filip: „Tak pojedeme Jano příští léto na dovolenou lodí.Jak se ti tady líbí?“ „Já si myslím že pojedeme.Ted' se mi tady nelíbí,protože zůstáváme na jednom místě a nemůžeme na palubu,protože je zima.Také si nemůžeme zaplavat.Ale v létě bude všechno jiné.To se hned nebudeme nudit.To budeme mít spoustu zábavy.“ „Já se na léto moc těším,co ty?“ „Já se také hodně těším až pojedeme na svou první větší plavbu v létě.“ „My nepojedeme na větší plavbu Jano.My pojedeme na velkou plavbu.“opravil jí Filip. „No tak pojedeme na velkou plavbu.“ „To není na tak pojedeme na velkou plavby.Vždyť na téhle lodi obeplujeme sami dva celý svět.Když to potom budeme někomu vyprávět,tak nám nebude chtít nikdo uvěřit Jano,že jsme jenom sami dva obeplavali celý svět.Musíme hodně filmovat.“ „Já se také moc těším na ty nádherné zážitky spojené s plavbou kolem světa Filipe.“zasnila se Dana.Filip nic neříkal,protože si to také představoval.

Procitli z představ teprve v poledne.Filip se podíval na hodinky,protože již dostal veliký hlad.S Danou šli do lodní kuchyně a začali v ní poprvé vařit.Oběd měli hotový docela rychle.Filip jej pak odnesl do lodní jídelny,kde jej slavnostně snědli.

Po obědě se tepleji oblékli a šli se podívat na lodní palubu,aby se na chvilku dostali na čerstvý vzduch.Filip se opřel o zábradlí a díval se na mořskou hladinu a na vlny s bílými hřebeny jak jí zčeňují.Dana se nejprve postavila také vedle něj,ale pak si sednula na lavičku a sledovala moře odtamtud.Filip sledoval moře po delší dobu,ale později si také přisednul k Daně.

„Jano na co myslíš?“ „Myslím na tu letní dovolenou na lodi.“odpověděla Dana. „Představ si jak to bude nádherné.Zakotvíme u nějaké hezké pláže a vyskočíme z lodi.Doplaveme na tu pláž a tam se budeme moct slunit jak dlouho budeme chtít a nikdo nám v tom nebude bránit.Klidně si budeme moct zajet třeba na Mallorcu.“ „A zadarmo.“dodala Dana. „Máš pravdu.Teda skoro máš pravdu.Ale ty náklady spojené s plavbou jsou o mnoho menší,než kdybychom tam letěli letadlem a potom platili velké sumy za hotely.Tak to budeme mít nejméně stejně dobré ne-li ještě lepší.“ „To máš pravdu Filipe.Určitě to budeme mít ještě lepší.“ „Je jenom škoda,že naši rodiče umřeli při té nehodě.Protože

představ si jak bychom si mohli užívat a jak bychom se měli dobře,kdyby s námi pluli i naši rodiče.To byla nádhera.“ „To nebyla Filipe,protože bychom se my dva nikdy nesetkali a já bych žila se svými rodiči někde jinde.“pomyslela si Dana potichu a nahlas řekla: „To máš pravdu Filipe.“ „Ale pryč se smutkem po rodičích.Toho jsme měli již dost.Představ si Jano tu prosluněnou pláž,na které budeme moct každý den být a večer se vrátíme na loď.Nebo třeba ráno budeme snídat na palubě a uvidíme na pláž,nebo pokud nebudeme mít žádnou nablízku tak uvidíme nádherné moře.Po snídani si zaplaveme třeba v moři blízko lodě.A tak si budeme žít třeba i tři měsíce,kdy je krásně teplo.Nebo si zaplaveme na pláž a počkáme než uschneme a potom si budeme moct prohlídnout okolí a to všechno zadarmo.No není to nádhera Jano?“ „Je Filipe.“odpověděla po chvilce Dana,která nic neříkala,protože si to všechno co Filip říkal představovala a snila o tom. „Jak to tak Filipe říkáš,tak já se nemůžu dočkat už teď,aby nastalo příští léto a prázdniny a my mohli vyplout na naší velkou cestu.“

Tu je ze snění vytrhnul závan studeného větru a chlad a krásná letní dovolená se rázem proměnila v listopad,zimu a útek z domova před policií. „Nepůjdeme dolů Jano.Mi už je zima.“navrhnul Filip. „To můžeme.“Cesta z paluby Dana řekla Filipovi: „Škoda,že ta naše dovolená netrvala déle.“ „Jak to myslíš Jano.“nechápal Filip. „Ta dovolená v našich představách,že nám ji přerušila zima a nemohli jsme o ní snít ještě chvíli.“ „Však se dočkáme a ocitneme se jednou na opravdické.Jakmile se oteplí natolik,že budeme moci vyplout a užívat si léta,tak hned vyplujeme.Myslím si,že to určitě bude už červnu.Takž to nebude za tak dlouho.Koneckonců nám ještě zbývá osm měsíců do vyplutí.“zakončil hovor Filip.

V podpalubí si Filip zapnul notebook a začal zapisovat svůj deník.Dana se podívala do kufru na to co jim tam Sváťa zabalil a vytáhla si z něj věci na vyšívání.Sedla si vedle Filipa a začala vyšívat.Když Filip dokončil deník,podíval se na hodiny a uviděl,že je šest hodin,řekl: „Tak o tom čase bychom doma v Petrovicích večereli Jano.“Dana se podívala na své hodinky a zjistila,že má Filip pravdu. „Kdoví jak dlouho ještě nebudeme večeret u nás doma a budeme muset zůstat na této lodi,na kterou jsme se tak těšili Filipe.“ „To všechno uvidíme.Nechceš mi teď Jano pomoci s večerí?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Dana a zvedla se z pohovky.

Šli spolu s Filipem do lodní kuchyně a připravili si společně večeri.Filip jí zanesl do lodní jídelny.Po večeri se oba

okoupali,protože se nemohli dívat na televizi a šli si lehnout.Filip ani Dana ještě nemohli usnout,ale oba již měli oči zavřené,protože se o to pokoušeli.Filip si vzpomněl na rodiče.Představoval si,že je začátek letošních prázdnin a jedou v onom vlaku na dovolenou.Představoval si ty chvíle,kdy rodiče odešli do jídelního vozu jim pro něco k jídlu a Jana si odskočila.Pak si představil jak se Jana k němu vrací a neozývá se žádný náraz a nic na Janu nepadá.Jana si sedne k Filipovi a společně čekají než přijdou jejich rodiče a přinesou jim něco dobrého k jídlu.Rodiče po delší době přicházejí a nesou jim jídlo.Filip s Janou všechno sní.Sedí společně ve vlaku a dívají se z něho ven a čekají než dojedou do konečné stanice.On i Jana se těší jak již brzy dojedou na dovolenou a podniknou spolu s rodiči spoustu výletů.Také uvažují o tom za co všechno utratí ty vyhrané miliony.Oba dva se na to všechno moc těší a jsou moc šťastní.Míjejí různá místa až konečně dojíždějí do konečné stanice.Rodiče jim berou všechny kufry a všichni spěchají k východu.Filip si s Janou vykládají o tom co na té dovolené všechno hezkého zažijí a jak si užijí.Stojí u dveří a čekají než vlak dojede do stanice.Oba dva jsou již velmi netrpěliví.Vlak konečně zastavuje a vystupují jejich rodiče.Po nic vystoupí ještě Filip s Janou.Z nádraží jdou k hotelů.Filip s Janou se předbíhají,kdo přiběhne dříve na ono místo,které si určí.Oba dva se smějí radostí.Pak Jana spadne.Sice si odře koleno na pravé noze,ale nic neřiká.Chvilku kulhá,ale za chvíli jí to přejde.Po celou cestu než dojdou do hotelu takhle dovádí.V hotelu dostanou na recepci klíče a jdou do svých pokojů.Tam si lehnou do postelí a odpočívají.

Tu jej přeruší Dana: „Spíš Filipe?“Filip po chvilce odpoví: „Ještě ne,ale už skoro.Proč se ptáš Jano?“ „Jenom tak,protože já ještě nemůžu usnout.“ „Však se o to pokoušej a jistě brzy usneš.“řekne potichu Filip.Filip se pokoušel pokračovat v představě,tam kde přestal,jenomže se mu to již nepodařilo.Myslel tedy alespoň na rodiče.Nakonec při té vzpomínce usnul.Dana usnula až o hodně později.

Na další den se probudil nejprve Filip.Podíval se na Danu a uviděl,že ještě spí,proto jí nerušil a nechal jí spát.Podíval se z okna ven a uviděl,že prší.Zahrabal se ještě pod peřinu a zavřel oči.Nejprve nemohl usnout.Po delší době však nakonec ještě usnul.Probudila ho až Dana. „Filipe víš kolik je už hodin?“zeptala se jej. „Nevím.A proč mě budíš?“ „Už je půl jedenácté dopoledne.“ „Cože?Tolik?To jsem nečekal.“ „Tak už víš proč jsem tě budila Filipe?“ „Jo,už to vím.To je teda něco takhle dlouho spát.“ „Ale alespoň jsme se dobře

vyspali.Nemyslíš Filipe.“ To máš pravdu Jano.“ „Co teď?“ „Já nevím.Mi se v té posteli tak dobře leží a ani se mi vůbec nechce vstávat.Já bych tu nejraději ležel až do poledne.Co říkáš Jano?“ „Já bych tu ležela do poledne,jenomže už mám docela hlad.“ „Tak ho ještě chvilku vydrž.“ „Jenomže já mám veliký hlad Filipe.“ „Tak dobře,vstaneme.“rozhodnul se Filip.

Nejprve se oba umyli a převlékli.Pak šli do kuchyně a tam si nachystali snídani.Po snídani uvažovali co udělají.Filip si nejprve zapnul počítač.Dana si vzala vyšívání.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Filip po chvíli vstal a šel se podívat na palubu.Uviděl jenom zamračené nebe a rozbouřené moře.Tedy nic nového.Chvilku se zabavil sledováním mořské hladiny,pak se ale vrátil zpět do podpalubí za Danou. „Jak to vypadá tam nahoře?“zeptala se Dana. „No,jak by.Nebe je zamračené a moře docela rozbouřené.Jinak nic.“ „To je škoda,že je pořád takhle škaredě.“litovala Dana. „Nic jiného nemůžeme čekat,protože již je listopad.To bude spíš čím dál horší.Musíme si počkat na příští léto,kdy si moře užijeme.“ „Asi nám nic jiného nezbývá.“usoudila Dana.

Filip zase začal pracovat na počítači a Dana se soustředila na vyšívání. „Proč ty Filipe nemodeluješ? „Protože jsem o tom asi zapomněl Svát’ovi říct,protože v tom kufru nic není.“ „To máš smůlu Filipe,že?“ „To mám.“potvrdil Filip. „Tak to řekneš Svát’ovi,až mu příště zavoláme.“ „Neměli jsme mu volat už včera Jano?“ „Jo měli Filipe.Já jsem na to úplně zapomněla.Zavoláme mu asi hned teď,že Filipe?“ „To asi ano.“souhlasil Filip.

Filip vzal mobil a vytočil Svát’ovo číslo.Svát’a se hned ozval: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svát’o.Tak my ti voláme.Včera večer jsme úplně zapomněli,že ti máme volat.Moc se ti za to omlouváme.“ „Omlouvat se mi nemusíte.To jsem vám říkal už jednou.Raději mi řekněte co jste včera na lodi dělali.“ „Nedělali jsme tu nic nového.Já jsem si do počítače zaznamenal další údaje do deníku.“ „Ty si píšeš deník?“divil se Svát’a. „Píšu si deník od té doby co nám s Janou umřeli rodiče při té vlakové nehodě.A jinak jsme s Janou nic nedělali.Jenom mě napadlo,abys mi ještě něco přichystal.Podívej se do šuplíků u mě v pokoji a zabal mi prosím tě časopis ABC a věci k modelování,protože já tady jinak nemám co dělat.“ „Dobře,všechno provedu.“souhlasil Svát’a. „A kdy tu vůbec zase ta helikoptéra přiletí?“ „Helikoptéra k vám přiletí až v úterý.“ „Za tak dlouho?“ „Na tak dlouho máte zásoby.Jestli ale chcete tak já mu zavolám,aby přiletěl k vám s helikoptérou dříve.“ „Ne,já jsem si to rozmyslel.Já počkám na úterý.Do té doby si určitě najdu něco čím

bych se zabavil.“rozmyslel si Filip. „Tak dobře Filipe a co jiného mi ještě povíš?“ „Já už Svát’o ani nevím.“ „Tak mi dej k telefonu Janu.“řekl Svát’a a Filip předal Danu. „Ahoj Svát’o.Jak se máš?“ „Ahoj Jano.Já se mám docela normálně,jenom se mi po vás stýská a těším se,až zase přijedete zpátky.Už dělám všechno proto aby to přišlo co nejdříve,jenomže všechno trvá nějakou dobu.Já jsem také netrpělivý a proto,vy musíte být co nejvíc trpěliví.“ „Mi se pokusíme.“ujistila Svát’u Dana. „Tak dobře.Ani nevíte jak se na vás zase těším až vás uvidím.Už mi úplně chybíte.“ „Však se i my ne tebe hodně těšíme.“ „Co hezkého mi ještě řekneš Jano?“ „Já už nevím Svát’o.“ „Tak se asi rozloučíme.Kdy si znovu zavoláme?“ „Tak co říkáš Svát’o třeba příští středě?“ „Tak si zavoláme ve středu.Dobře.Tak ahoj Jano a vyříd’ můj pozdrav i Filipovi.“ „Jistě vyřídím.Ahoj Svát’o.“rozloučila se ještě Dana.

Filipovi řekla: „Mám ti ještě vyřídít pozdrav od Svátí.“ „Co Svát’a ještě říkal.“ „Už celkem nic.“ „Co teď’ka podnikneme?“ „Já nevím.Já se pustím do vyšívání a ty si asi sedneš k počítači.“ „Asi sednu,protože mě nic jiného nenapadá co bych mohl dělat.“řekl Filip a zapnul si notebook.Tak jim hezky utíkalo dopoledne. „Kdoví co o tom čase dělá Svát’a?“zamyslel se Filip. „To já nevím.Dneska asi nic nevyřizuje,protože je sobota,takže další pokrok nastane až v pondělí.“ „Kdoví co dělá také Dorotka?“ „To by mě také zajímalo.Rozhodně ji musíme pozvat až se zase vrátíme domů.Co říkáš Filipe?“ „To určitě,ale mě tak zajímalo co dělá právě teď’.“ „To nevím.Možná,že se učí,nebo si hraje s počítačem.Kdoví.Na to my nepřijedeme,leda,že bychom jí zavolali.“ „Ale to neuděláme.Co ale budeme dělat my?“ „Možná,že bychom si měli udělat oběd,protože se blíží poledne.“ „Tak dobře Jano.“souhlasil Filip.

V kuchyni si připravili oběd.Filip jej hotový zanesl do jídelny,kde jej společně snědli.Po obědě také umyli nádobí.Dana jej myla a Filip utíral a uklízel.

Pak šli zase do obývací kajuty,kde si Filip sednul k počítači a hrál si na něm.Dana si vzala vyšívání.Pak ji napadlo,ale něco jiného: „Filipe,nemohl bys mi ven odnést židličku a stoleček?“ „Proč?“ „Protože mě už nebaví vyšívát a plést a proto mě napadlo,že bych se pokusila namalovat mořskou hladinu jak ji vidíme z lodi.“ „Proč?“ „Protože na to mám zrovna teď’ chuť.“ „Tak dobře Jano.Odnesu ti nahoru všechno potřebné.“souhlasil Filip a vzal nahoru nejprve židli a potom jeden stoleček.Dana si na židli sedla a začala malovat.Filip jí pozoroval.Šlo jí to docela hezky.Jenomže Filipovi začala být zima a proto se vrátil do podpalubí a sednul si k

počítači. Myslel si: „Jaký má ta Jana talent. Toho jsem si nikdy předtím nevšimnul. Vždycky ji přece malování moc nešlo a teď maluje velmi krásně. Kdoví, kde k tomu přišla, protože už nemalovala a teď, když po dlouhé době s tím zase začala tak jí to jde velmi dobře. Je šikovná. Má můj obdiv.“ Filip pak pokračoval v práci na počítači, protože neměl co jiného dělat. Začal se o Janu strachovat, jestli jí tam nahoře není zima. Zašel se za ní podívat a viděl jak hezky pastelkami maluje. Rozhodnul se, že jí koupí, až se vrátí domů pořádné malířské vybavení, aby mohla kreslit ještě hezké obrázky. Viděl, že je velmi hezký ten její obrázek. Nechtěl jí proto rušit a potichu odešel zpět do podpalubí. Tak jim hezky utíkalo odpoledne. Dana se vrátila smutná do podpalubí: „Filipe, venku se udělal velký vítr a přes loď se přehnala velká vlna a celý ten můj obrázek mi sebrala.“ „Jano, vždyť ty jsi celá mokrá. Pojď rychle se musíš převléct a zahřát. Já ti udělám teplý čaj.“ Dana však natahovala, protože ji bylo moc líto obrázku. „Jano, neplač. Příště si namaluješ další.“ „Ale to bude další a já jsem chtěla ten, který jsem právě malovala, protože ten se moc povedl. Ten další se mi už tak hezky udělat nepovede.“ „Ale povede Jano. Uvidíš.“ „těšil jí Filip. Dana se po chvilce uklidnila a Filip jí přinesl čisté a suché oblečení a teplý čaj. Dana ráda teplý čaj vypila. Seděla ještě chvilku s Filipem v obýváku. Pak ji napadlo: „Filipe mi ta voda vzala všechno co jsem ke kreslení měla. Teďka mi nezbývá nic čím bych kreslila.“ „Až příště zavoláme Svát'ovi, tak mu řeknu, aby ti koupil nové věci ke kreslení a s helikoptérou ti je přiveze, co říkáš?“ „Helikoptéra přiletí v úterý a Svát'ovi máme zavolat až ve středu, takže já si myslím, že bychom mu měli zavolat dříve, protože nevíme, kdy potom zase ta helikoptéra přiletí.“ „Tak dobře, Jano. Zavoláme mu zítra.“ „To by šlo.“ souhlasila Dana.

Pak si vzala vyšívání, aby měla vůbec co dělat a sedla si vedle Filipa na pohovku. Filip, ten si sednul k počítači. Tak jim hezky utíkalo odpoledne. Filip se šel podívat na palubu a uviděl, že se zdvihají velké vlny. Proto se raději rychle vrátil zpět do podpalubí. Sednul si zase k počítači.

Večer si udělali večeři a snědli si ji v jídelně. Po večeři se umyli a šli spát. Filip ani Dana opět nemohli usnout, protože si šli lehnout velmi brzy, neboť už neměli noc na práci a televizi tam na lodi sledovat nemohli. Filip myslel na Svát'u co asi teď zrovna dělá. Dana rovněž myslela na Svát'u. Také si zavzpomínala na své rodiče. Filip už skoro usínal, když tu jej Dana vyrušila: „Co myslíš co asi teď dělá Dorotka?“ „Asi se už také chystá ke spaní a nechej mě

už Jano spát.Já jsem už skoro spal.“ „No tak dobře Filipe.“řekla dotčeně Dana.

V neděli se ráno oba dva probudili velmi brzy.Filip ještě podřimoval.Dana se už probudila úplně a nemohla usnout.Ležela však hezky potichu a čekala na Filipa než ten se probudí.Když se Filip konečně probudil,řekla mu: „Tak Filipe máme další den.“ „To je už ráno.“řekl rozmrzele Filip. „Jo Filipe už je ráno.“odpověděla mu Dana.Filip se ještě chvilku převaloval v posteli a potom řekl: „Tak Jano,co říkáš tomu,že bychom se teď pomodlili za naše rodiče?“Dana souhlasila,řekla si,že se pomodlí za svoje.Tak se pomodlili.

V kuchyni si přichystali snídani, kterou snědli jako obvykle v jídelně.Pak šli do obývacího pokoje.Filip si zapnul počítač a zaznamenal si další údaje do deníku.Dana si vzala vyšívání.Když si Filip dopsal deník,tak se podíval na Danu co dělá.Zeptal se jí: „Co to děláš?“ „Rozhodla jsem se,že udělám obrázek naší lodi.Když ho nemůžu namalovat,tak je alespoň vyšiju.“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Filip.Chvilku pozoroval Danu a pak se zašel podívat na palubu.Uviděl,že je venku pořád stejně škaredě,což jej moc nepotěšilo,ale uvědomil si,že nemůže čekat v tomhle ročním období lepší počasí.Raději se rychle vrátil do podpalubí.Sednul si k počítači a hrál na něm různé menší hry.Sem tam nakouknul jak se Daně daří vyšít jejich loď.Musel uznat,že velmi dobře. „Máš to hezké.“pochvilil ji tu loď Filip. „Také se mi to líbí.“řekla mu na to Dana.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Filip už přestalo bavit hraní her.Uvažoval co by měl dělat,ale nic jej nenapadalo.Filip pak odešel do kapitánské kajuty,aby si ji pořádně prohlédl,protože si na to ještě neudělal čas od doby,kdy na loď přijeli.Dana mezitím pokročila ve vyšívání.

V poledne šli do kuchyně a udělali si oběd.Po obědě si lehli do postelí,aby se prospali,protože neměli co jiného dělat.Dana usnula skoro ihned,Filip však usnout nemohl.Ještě chvilku to zkoušel,ale pak to vzdal a rozhodnul se,že bude pokračovat ve svých představách o tom co by se asi dělo,kdyby jejich rodiče neumřeli.Nejprve popřemýšlel o tom,kde skončil,při předcházející představě.Uvědomil si,že skončil asi tím,jak přijeli do hotelu a rozhodli se odpočinout.Do večere se už nezvedli.Vstali až v době večere a šli do velké a prostorné jídelny.Našli si svůj stůl a posadili se k němu.Obsluha s večerí k nim přišla za chvilku.Po večerí se šli ještě po okolí s rodiči projít.Večer foukal vlahý větřík, který je všechny unavené po dlouhé cestě,krásně

osvěžoval.Filip s Janou si hráli na honěnou.Při jednom pokusu o to,aby dohnala Filipa spadla,ale nic si z toho nedělala a pokračovala v běhu za Filipem.Když se již skoro setmělo,tak se rozhodli,že půjdou již zpět domů.Filip s Janou se smáli.Na cestu jim svítily pouliční lampy a světla z obchodů.Domů se vrátili již za tmy.Na pokoji se všichni postupně osprchovali.Pak si lehnuli do postelí a všichni hned usnuli.Ráno se probudili všichni najednou,protože jejich tatínek natáhnul počítačku,aby nezaspali snídani.Všichni se umyli a šli na snídani.Při ní se rozhodovali kam asi půjdou na procházku.Po delší debatě se na jedné procházce shodnuli.Na snídani jim ještě zbyly nějaké rohlíky.Ty si vzali sebou jako svačinu.Na pokoji si připravili batohy a věci,ktelé budou na túře potřebovat.Do půlhodiny si všechno nachystali a mohli vyrazit na cestu.Filip s Janou se na ní moc těšili.Štěbetavě si povídali a obíhali své rodiče.Nejprve vyšli od hotelu a došli k rozcestníku.

„Filipe spíš?“uslyšel Filip dotaz slabým hláskem. „Ne Jano nespím.“odpověděl Filip otráveně,protože si zrovna představoval krásné věci. „Nemusíš se na mně hned obořovat.“řekla mu Dana. „Já se na tebe neobořuju.“ „To je dobře.“Dana vstávala a Filip ještě chvilku ležel v posteli a potom také vstal.

Šel za Danou do obývací kajuty.Zapnul si počítač a napadla jej skvělá myšlenka.Zapnul si textový editor.Napadlo je,že by si mohl ty své představy o rodičích hned zapisovat.Dana se Filipa zeptala,když slyšela jenom horlivé klapání kláves: „Filipe co to děláš?“ „To uvidíš Jano.“ „To nechápu.Řekni mi co to děláš?“ „Časem ti to řeknu.Ted' mě v klidu nechej,abych to mohl dělat.“ „Řekni mi to Filipe.“žadonila Dana.Dokonce se postavila a chtěla na notebook nakouknout.Filip jí však nenechal,ihned zaklapnul víko a Dana se musela posadit,aniž by něco zjistila.To Danu nepotěšilo.Pokusila se ještě o jeden pokus vyzvědět co Filip dělá,ale dopadla stejně.Nakonec se rozhodla,že to tedy vzdá.Pokračovala ve vyšívání.Filip si zase otevřel víko a pokračoval v psaní.Tak jim hezky utíkalo odpoledne.

Před večerí vytočil Filip Svátovo číslo.V telefonu se ozval překvapený Svátá: „Ahoj Filipe a Jano.Jak se máte a proč mi voláte?“ „Ahoj Svátó.“pozdravil jej také Filip. „My ti voláme,protože tě chceme o něco požádat.Nebo něco po tobě chce vlastně Jana.Jana si malovala včera na palubě obrázek,jenomže se přes palubu přehnala velká vlna a všechno jí smetla,proto tě chci poprosit,jestli bys Janě nezajel do města a nekoupil jí nějaké kvalitní věci na malování,aby se tomu mohla pořádně věnovat.Peníze si

samozřejmě vem z našeho trezoru.“ „Tak dobře.Hned zítra zajedu do města,stejně bych tam jel a podívám se Janě po nějakých věcech na kreslení.“ „Ještě jednu věc Svát'o.Mohl bys to zařídit,aby to helikoptéra přivezla už v úterý.“ „To půjde bez problémů.“ „ujistil Filipa Svát'a.Ve středu vám to helikoptéra přiveze.Řekni Janě ,že se už na to může těšit a v úterý to dostane.“ „Tak to je moc dobře.Jana bude určitě moc ráda.“ „Chcete mi ještě něco říct.“ „Už ani ne Svát'o.“ „Tak dobře,kdy mi zavoláte.“ „Tak třeba jak jsme se domluvili,ve středu.“ „Budu se na vás těšit Filipe a Jano.Ahoj.“rozloučil se Svát'a,po něm se ještě rozloučil Filip.

Dana se hned zvědavě vyptávala: „Přiveze mi ta helikoptéra ty věci v úterý.“ „To víš,že přiveze.“ „Už se na ně doopravdy moc těším.“řekla radostně Dana.

Večeři si nachystali jako obvykle v kuchyni.Po večeři se šli umýt a spát.Filip tentokrát usnul rychle,ale Dana usnout nemohla.Snažila se moc,aby usnula,ale nedařilo se jí to.Proto se rozhodla,že si zavzpomíná na rodiče.Vzpomínala co se asi dělo loni o tom čase.Vzpomněla si,že určitě šli dopoledne do kostela a z kostela pak na nějaký dobrý zákusek.Z cukrárny se šli určitě projít na procházku do blízkého lesíka,protože bydleli na vesnici.Vzpomněla si i na to,že si zašli i podívat se na pole,jak vypadá na podzim.Cestou jim pod nohama šustilo suché listí.Domů došli pozdě odpoledne.Večer jim pak maminka vždycky připravila velmi dobrou večeři.Večer se šli podívat na svou velkou zahradu,ale šli jenom na chvilku,protože již večer byla zima.Z procházky šla vždycky rovnou do postele,kde ji ještě vždycky vyprovodila maminka.Přečetla ji jednu hezkou pohádku a ještě ji před spaním dala velkou pusu.Tak přemýšlela o svých rodičích až při té nádherné představě usnula také.Zdálo se jí o rodičích.Že je ještě léto.Všichni jsou na poli a sklízejí úrodu.Ona jim při tom také pomáhá.Sotva udělá kousek,tak si myslí,že toho již udělala hodně a rodiče ji za to vždycky pochválí.Maminka pohladí,ale hned jdou pokračovat v práci,aby stihнули všechno obilí včas sklidit.Domů se vracejí až pozdě večer.Všichni jsou již velmi unaveni.Maminka však nelení a ještě pomůže Daně se umýt v potůčku zurčícím přes zahradu,který sluníčko za celý den pěkně zahřálo,takže je pěkně teplý.Když je Dana okoupaná,tak ji vyprovodí do postele,kde jí přečte pohádku a dá ji pusu na dobrou noc.Pak se odejde teprve sama připravit ke spaní.Dana usíná skoro ihned.Pak se Daně už po celou nezdálo vůbec nic.

Další den ráno se probudila velmi brzy.Otevřela oči a uviděla vedle sebe ležet Filipa.Nejprve si nemohla uvědomit,ke že to leží,ale za chvílku ji všechno došlo,že leží s Filipem na lodi v kajutě námořníků,kam utekli před policií.Také si uvědomila,že to s jejími rodiči se jí jenom zdálo a představovala si to.Zabýlo jí smutno a proto se rozplakala,když si uvědomila,že již nikdy nic podobného nezažije.Uvědomila si také jak obětavě se o ní její maminka starala,zvláště v létě,kdy i přes velkou spoustu práce na poli se o ni starala.Všechno jí to připadlo dojemné.Filipa to probudilo a hned se Dany ptal: „Proč pláčeš?Co se ti Jano stalo?“ „Filipe já jsem v noci měla sen o rodičích a při té vzpomínce jsem se rozplakala.“ „No tak Jano.“těšil jí Filip.Dana si uvědomila,že tyto chvíle nezažije také proto,že již není úplně zdravá,že přišla o levou nohu,takže nic již nebude tak jako dříve.“Filip jí tišil: „No tak Jano.Neplač.“ „Já jsem si také uvědomila,že již nic nebude jako dříve,protože jsem přišla také o nohu.“ „To přece Jano už víš skoro čtyři měsíce.“ „Jo,ale teď to tak přišlo.“ „Tak se Jano vyplač jestli to potřebuješ.Pak se ti třeba uleví.“Danin pláč však ne a ne ustávat.Filip jí hladil po vlasech.Dana také uvažovala,že Filipovi řekne pravdu: „Mám mu říct,že nejsem ta Jana,za kterou mě považuje,nebo ne.Já mu to asi řeknu,nebo že by ne.“ „Ne to mu nemohu udělat.To by jej moc zranilo.Ta Jana,za kterou mě považuje je třeba již v dobré péči a Filip by se o ní zbytečně bál.Raději mu nic neřeknu.To mu mám,ale pořád lhát?Asi to bude .to nejrozmumnější.“rozhodla se Dana.Pláč ji začínal pomalu přecházet. Filip vytáhnul kapesník z pod polštáře a začal jí utírat slzy z obličejů.Řeknul jí: „No tak se na mně Jano usměj.Takhle ti to sluší líp,než když pláčeš.“Dana se pokusila o úsměv.Trochu se jí to podařilo: „No vidíš,že to jde,když se chce.“Dana ještě popotahovala,ale začínala se při tom,jak cítila,jak moc jí má Filip rád cítit šťastná a cítila radost.

Když se Dana už úplně uklidnila,tak s ní šel Filip do kuchyně a pomohl jí nachystat snídani.Zanesl jí do jídelny.Po jídle si sednul zase k počítači a zapisoval své představy.Dana si vzala vyšívání a vyšívala jejich loď.Filip již dokončil zapisování toho co si představil,jak by vše asi probíhalo,kdyby ještě jeho rodiče žili a nestala se žádná havárie vlaku a dojeli by v pořádku na dovolenou.Dana se Filipa ještě jednou zeptala: „Tak Filipe co to děláš na tom počítači?“ „To bys ráda věděla,že?“ „Tak řekneš mi Filipe.“ „No já nevím,jestli bych to neměl nechat raději jako překvapení.“váhal Filip. „Já nechci žádné překvapení.Já to chci vědět hned.“žadonila Dana. „Já pořád nevím.Já to asi nechám jako

překvapení. „Nenechávej.“ Filip se rozhodnul: „Ne,já ti to všechno poví a ukážu o vánocích.Do té doby ze mě nic nedostaneš.“ „Ty jsi teda Filipe.“řekla uraženě Dana. „Nebud' zvědavá,budeš brzy stará.“řekl jí na to Filip.Pak oba umlkli.Filip začal bušit do klávesnice a Dana se soustředila na vyšívání.Po chvilce však řekla: „Chtěla jsem ti na jeden kapesník vyšít tvůj portrét,ale když mi nechceš říct co to na tom počítači vyrábíš,tak ti neudělám nic.Tak.“ „Tak nedělej Jano.Když nechceš,tak nedělej.Já s tím stejně nic neudělám.“ „Mohl bys,pokud mi řekneš co na tom počítači děláš.“ „To ti stejně neřeknu,takže máš smůlu.“řekl jí na to Filip. „Ty jsi teda.Ničím tě nepřinutím,abys mi alespoň naznačil co na tom počítači děláš.“ „Vždyť ti to naznačuji snad dost jasně,podle zvuku,který vydávám.To se ti nezdá dost jasné Jano?“ „To mi nic neříká.“ „Tak uvažuj.“Dana se zamyslela,ale nemohla na nic přijít.

Filip se zašel podívat na palubu,aby zjistil,jak to vypadá venku a uviděl,že se nebe,alespoň trochu rozjasnilo a vlny se umířily.Opřel se o zábradlí a chvilku sledoval co se děje na moři.Nic nového však neviděl.Proto se také vrátil zpět do podpalubí.

Sednul si opět k počítači a prohlédl si co napsal.Líbilo se mu to.Počítač vypnul a posadil se na pohovku vedle Dany.Sledoval jí,jak se jí daří nádherně vyšívat.Vzpomínal,že dříve se Janě nedařilo tak hezky vyšívat,ani malovat neuměla tak hezky jako teď.Uvažoval,čím se to mohlo stát,že se Jana najednou naučila tak hezky malovat a vyšívat.Na žádný důvod nemohl přijít.Napadlo jej,že by to nemusela být Jana,ale ten nápad zavrhnul jako nerozumný.Vzpomněl si na to,jak se Dana bála,že se dostanou do dětského domova.Uvažoval co říkala,protože to pořádně nevnímal.Po chvilce uvažování,si na to vzpomněl,říkala: „Já nechci znova do dětského domova.“Myslel si: „Proč Jana říkala to slovo znova,když v dětském domově ještě nikdy nebyla.To je mi divné.Proč Jana říkala to slovo znova.Že bych se přece jenom zmýlil a toto nebyla Jana.To,ale není možné,aby se na světě nacházeli dva stejní lidé,kteří by nevíme měli stejné postižení.Pro jistotu se na to Jany hned zeptám,abych se zbavil,těch nepříjemných pochybností.“ „Jano,mě teď napadla,jedna taková hloupá věc.Proč jsi říkala předtím,než jsme se dostali na tuhle loď,jak jsme utíkali: „Já se nechci znova dostat do dětského domova.“?“ „Já jsem nic takového nikdy neříkala.Nevíš Filipe,proč bych něco takového říkala,když jsem nikdy v dětském domově nebyla?“odpověděla Dana.V duchu si pomyslela: „Doufám,že se mě Filip ještě nebude vyptávat,protože pak by mně mohl odhalit.“Měla z toho také strach. „Tak to je

divné, proč si to v tom případě pamatuji?“ „To já nevím.“ „Dopřavdy jsi nic takového neříkala?“ „Ne, nic takového jsem nikdy neříkala. Já jsem říkala větu: „Já nechcu do dětského domova.“ a nic jiného.“ „Tak asi máš pravdu a já jsem si to v tom strachu jenom vymyslel. Promiň mi, že jsem se tě na to vyptával.“ „To nic Filipě.“ řekla mu na to Dana. Myslela si však: „Doufám, že tohle si Filip již nikdy nezopakuje. Myslím si, že jsem jej docela podcenila, protože jak se zdá, tak mi zcela nedůvěřuje. Raději již nic nového nebudu zkoušet, ale stejně, já nic nového v poslední době nedělám, tak podle čeho mě Filip podezřívá? Je sice pravda, že jsem v tom strachu řekla tu hloupost, ale podle čeho mě potom Filip podezřívá? Co dělám jinak než dělala ta Filipova Jana. Vždyť dělám všechno jako ona, tak kde Filip chodí na ty pochybnosti o mně. Musím teď dávat do největší pozor, protože stačí jenom jeden chybný krok a Filip mě odhalí, že nejsem ta Jana, za kterou mě považuje. Pak by mě Filip nejspíš neměl rád a nechal by mě svému osudu. Pustil by se nejspíš také do hledání své Jany, kterou by asi nenašel a moc by se trápil, že neví, kde je. Musím si dávat pozor na to co dělám, protože by se to nemuselo vyplatit mně a Filipovi také ne, protože by se potom dost trápil.“ soudila Dana.

Filip uvažoval: „Proč si myslím, že mi Jana lže, když mi to, že nic takového neřekla vysvětlila více než-li důvěryhodně. No, pokusím se na to už nemyslet, protože už logicky musím usoudit, že nic takového není možné.“ zakončil svou úvahu Filip. Tak jim hezky utíkalo dopoledne.

V poledne dostali hlad. V kuchyni si uvařili oběd a snědli jej v kuchyni. Po obědě Dana šla do obývací kajuty a Filip si šel lehnout. Chtěl se vrátit zase do své představy o tom, že rodiče jsou naživu. Vzpomněl si, že posledně skončil, když se vydali na procházku. Uviděli před sebou veliký kopec. Filip řekl: „Tak tak vysoko my nevyjdeme.“ „Ale vyjdete. My všichni se dostaneme až na konec, do cíle.“ řekla maminka. „Ne, my s Filipem to nevyjdeme.“ „Uvidíte, že ano.“ řekl tatínek. Filipovi a Janě tedy nezbývalo nic jiného, než aby šli dál, protože na místě zůstat nemohli. Filipa i Jany už bolely nohy, ale rodiče jejich připomínky nechtěli brát na vědomí. Filip s Janou se uprostřed kopce zastavili a řekli: „My už dál nepůjdeme. My tady na vás počkáme, než se vrátíte zpátky.“ „Tak si čekejte.“ řekl jim na to tatínek. Filip s Janou si uvědomili, že je to hloupost a proto museli opět pokračovat v cestě. Nakonec vyšli až na kopec a před nimi se otevřela rovinatá cesta. Filip s Janou si oddechli. Tatínek jim řekl: „Tak vidíte, nakonec jste to vyšli. Když

vám říkám, že něco vyjdete, tak mám pravdu.“ „Ale teď bychom si už potřebovali odpočinout.“ Žadonila Jana. „Tak dobře, sedneme si na ty klády co vidíš.“ řekla maminka. Filip s Janou si oddechli po druhé, protože je to stoupání již unavilo natolik, že skoro necítili nohy. Došli ještě kousek a tam na ně již čekalo místo na odpočinek. Všichni se rádi posadili. Maminka jim vybalila svačinu, kterou hned všichni snědli. Také se napili a rozhlíželi se po okolí. Tatínek si vytáhnul z batohu fotoaparát a vstal. Postavil se před ně, aby se celí vešli na fotku a vyfotil je. Pak se znovu k nim posadil. Filip s Janou se snažili co nejvíce vdechovat lesní vzduch. Jenomže doba, po kterou mohli sedět jim velice rychle utekla a museli opět vstát a pokračovat v cestě. Cestou se dívali kudy jdou a procházka se jim velice mnoho líbila.

Filip otevřel oči a opět se ocitnul v realitě. Uvědomil si, že všechno je jenom představa a že jsou na lodi, bez rodičů a sami. Filip z toho posmutněl. Ještě chvíli si poležel a šel za Danou. Zapnul si počítač a zapsal do něho co odpoledne vymyslel. Dana se už nesnažila zakukovat, protože věděla, že se jí to nepodaří, neboť Filip je velmi ostražitý. Dokončila už vyšití portrétu jejich lodi. Ukázala jej Filipovi. Filipovi se moc líbil: „Jano, to je moc hezké.“ „Však jsem si s ním dala také spoustu práce, ale stejně bych už raději malovala, protože to mě baví víc.“ „Už zítra se zase dočkáš. Zítra ti helikoptéra přiveze všechny věci, které budeš k malování potřebovat.“ „Jenomže do zítřka je ještě hodně dlouhá doba Filipe.“ „To se ti jenom zdá. Polovinu odpoledne už máš pryč. Pak ještě část zítřka a budeš moci opět malovat. Já také čekám na zítřek na to, až mi ta helikoptéra přiveze věci k modelování a čekám na ně už delší dobu, než ty na to kreslení a také se nemůžu dočkat a pořád o tom nemluví.“ řekl Filip a pokračoval v psaní. Dana si sedla a dívala se ven okénkem, protože ji už nenapadalo nic co by mohla dělat. Filip také brzy dopsal. Zeptal se Dany: „Taký nevíš co dělat?“ „Jo, Filipe. Nudím se.“ „Od zítřka se již nebudeme muset nudit, protože dostaneme zábavu.“ řekl Filip a posadil se vedle Dany. Oba dva sledovali rozbouřené moře z okna. Tak setrvali až do večera.

V kuchyni si jako obvykle přichystali večeři a snědli ji v jídelně. Po večeři se umyli a šli spát. Oba dva usnuli skoro ihned.

Další den ráno se probudili velmi brzy. Hned vstali a šli si nachystat snídani. Po ní se už nemohli dočkat příletu vrtulníku. Jenomže vrtulník neletěl. Filip se několikrát šel podívat na palubu, ale nic na ní neviděl. Uvažoval, jestli nezavolá Svát'ovi, ale

rozhodnul se ještě počkat. Dana se nemohla dočkat stejně jako Filip, protože již moc toužila po tom, aby mohla malovat. Nakonec se posadili do obývací kajuty a čekali, jenomže čas jim plynul velice pomalu. Filip se skoro pořád díval na hodinky, zdálo se mu však, že se ručičky na nich skoro vůbec nepohybují.

Teprve kolem desíti hodin konečně uslyšeli zvyk vrtulníku. Oba dva rychle vyběhnuli na palubu a uviděli, že je to ten, který jim přiváží jejich věci. Filip vyšplhal po žebříku nahoru a dal dolů všechny věci, které potřebovali. Pak se rozloučil s pilotem a slezl po žebříku zpět na palubu.

Pak všechny věci snesli z paluby do podpalubí. Rychle začali rozbalovat všechny věci. Dana mezi nimi našla i věci, které chtěla k malování. Našla mezi nimi i to co nečekala. „Filipe, moc ti děkuji.“ poděkovala mu Dana. „To nemáš zač. Já jsem jenom chtěl, když ti to malování tak jde, tak abys měla čím malovat a měla na to kvalitní věci. Jak vidím, tak Svát'a vybral velmi dobře.“ Dana si všechny věci připravila k malování a začala malovat jejich obývací kajutu. Filip vybalil a uklidil všechny věci na své místo a vzal si vytoužené věci k modelování a hned se pustil do práce. Tak jim hezky utíkalo dopoledne. Filip vyřezával z papíru další modely domečků a Dana malovala.

Po obědě, který si jako obvykle uvařili v kuchyni a snědli v jídelně, se ani jednomu nechtělo jít si lehnout na odpolední pauzu. Dana se vrátila ke stojanu s plátnem a malovala kajutu. Filip vyřezával z papíru. Filip se zadíval na Danu jak se jí daří hezky malovat a opět si musel položit onu otázku: „Kdy se Jana naučila tak pěkně malovat, když se jí to nikdy moc nedařilo a neuměla to. Že by to nebyla Jana, ale to není možné.“ ukončil Filip co nejrychleji své úvahy, protože si také uvědomil, že mu všechno Dana již dobře vysvětlila. Pořád to ale nechápal. Filipa již přestalo bavit vystříhování a proto si zapnul počítač a zaznamenal si další události do deníku. To měl hotovo rychle. Počítač zase vypnul a sednul si k modelování. Při tom jedním okem pozoroval Danu, jak se jí daří věrně napodobit kajutu, ve které oba dva tráví největší množství času. Tak jim hezky utíkal čas a začínalo se stmívat. Filip zapnul osvětlení, aby na práci viděl. Na lodi měli totiž malou elektrárnu, která vyráběla proud, proto Filip mohl a lodi používat také notebook a mobilní telefon.

Po setmění se navečeřeli, ale spát se jim ještě nechtělo, proto se vrátili zase do obývací kajuty. Tam se Filip posadil ke stolu a modelovat. Dana se postavila před plátno a pokračovala v obrázku. Již jej stačilo jenom dokončit. Filipovi také zbývalo již

vystříhnout jenom několik poslední dílu.Dana se pochlubila Filipovi s obrazem: „Nádherný Jano.“byly jediné slova,která Filip byl schopen a mohl na nádherný Danin obraz říci,protože oproti těm,které malovávala dříve,tento vypadal úplně jinak.Tento vypadal skoro dokonale.Ty co Jana malovala dříve,ty vypadaly velmi škaredě.Filip to nemohl pochopit tu změnu v Janině talentu na malování.

Z kajuty šli do ložnice.Filip stále ještě v ohromení poprosil Danu: „Jano,můžeš zítra namalovat můj portrét?“ „To víš,že jo Filipe.A proč?“ „Protože se mi líbil ten tvůj obraz té kajuty a já chci mít také nějaký hezký obraz se svým portrétem.“ „Když chceš Filipe,tak já tě teda zítra namaluji.“řekla Dana.Mezitím již došli do ložnice.Lehnuli si každý do své postele.Oba dva usnuli velmi rychle.Filip ještě před spaním myslel na Danu a na její velký talent k malování a kde se v ní vzal.

32.Danino zranění

Dalšího dne spali docela dlouho.Probudili se velmi pozdě.Nikomu z nich se nechtělo ještě vstávat.Filip si zašel do obývací kajuty,kde nechal předešlého dne časopis a honem se vrátil zpět do postele.Začal si v ní číst časopis.Dana ještě podřimovala.Filip si nejprve přečetl obsah s úvodníkem a pak se zvědavě pustil do čtení článků,pěkně jeden za druhým postupně.Tak jim hezky utíkal čas.

Nakonec přece jen vstali,když si Filip přečetl polovinu čísla.Snídani si nachystali v kuchyni a snědli v jídelně.

Po snídani se šli podívat na palubu a uviděli,že je na ní stále stejně škaredé počasí,proto se velmi rychle vrátili zpět do podpalubí.Filip chtěl modelovat,ale Dana mu připomněla: „Filipe,přece jsi chtěl,abych tě namalovala.“ „Máš pravdu Jano.“uznal Filip a posadil se k Daně na židli k plátnu.Dana vzala do ruky štětec a začala jím dělat první tahy.Filip seděl trpělivě na židli,ale po delší době jej to přestávalo bavit.Říkal si: „Musím to vydržet,když jsem se chtěl nechat namalovat,tak také musím něco vydržet.“Daně šel obrázek velmi hezky od ruky.Tak jim hezky ubíhal čas.Když seděl na židli již hodinu a půl,tak už se nebyl schopen na ní udržet a musel říct Daně: „Jano,v tom obraze budeme pokračovat příště,protože já už nejsem schopen vydržet na té židli sedět.Souhlasíš?“ „Tak dobře Filipe.Mě už to stání před plátnem také unavilo.“souhlasila Dana.

Filip se zvednul ze židle a šel se protáhnout na palubu.Od rána se však na ní neudaly žádné změny,proto se Filip vrátil rychle do podpalubí.Tam se posadil ke stolečku,na kterém měl od předešlého dne rozděláno modelování.Dana se posadila na pohovku a vzala si pletení.To však rychle odložila a raději si sednula k počítači a zkoušela na něm nové věci.Podívala se do nabídky a našla v ní divně pojmenovaný soubor.Pokusila se jej otevřít,jenomže počítač po ní chtěl heslo.Dana uvažovala jaké heslo by Filip mohl použít.Nejprve zkusila heslo „Filip“,ale počítač hlásil,že to není správné heslo.Danu napadlo ještě jedno heslo „Svátá.“to jí počítač také neuznal.Uvažovala jaké heslo by Filip mohl použít.Uvědomila si,že ještě nepoužila heslo „Jana“.Napsala jej proto do okénka a soubor se jí otevřel.Podívala se na Filipa.Ten se zabral do modelování a ani nezpozoroval,že ona sedí u počítače.Začala jej rychle číst,aby toho stihla co nejvíce a aby jí Filip při tom

nezpozoroval. Četla hltavě jednu stránku za druhou. Musela uznat, že Filipovi to psaní jde velice dobře. Ani nezpozorovala, že Filip vstal od stolu, protože si potřeboval zajít pro lepidlo ke stolu, kde Dana četla Filipův výtvor. Filip se náhodou podíval na notebook a uviděl tam otevřený soubor, který napsal. Velmi jej to nazlobilo, že Dana čte to co on napsal. „Jano, proč to čteš a jak jsi se k tomu dostala?“ „Vyzkoušela jsem několik hesel až mě napadlo jméno Jana a to jsem vyzkoušela naposledy a to heslo fungovalo a pustil mě do toho.“ „Proč to ale čteš. Já jsem chtěl tě tím o vánocích překvapit, až bych se dostal dále než na začátek a ty to teď čteš, takže už tě nemůžu ničím překvapit. Když to teda čteš, tak já odcházím do své kajuty. Buď si tady teda sama, když děláš věci, které nemáš! Ted' si to už dočti, když jsi četla něco co jsi neměla!“ Filip si vzal našťavaně věci na modelování a odešel do kapitánské kajuty. Tam si modelování rozložil. Dana osaměla. Pokračovala ve čtení toho co Filip napsal, protože jí to velmi zaujalo. Dočetla až do konce. Pak vypnula textový editor a spustila si tabulkový kalkulátor. Čekala na Filipa až přijde, jenomže on nešel. Řekla si: „Když si chce zůstat v kajutě sám, tak ať si je sám. Však jej to brzy přejde a rád se vrátí ke mně.“ Dama si na počítači zkoušela nové věci. Filip v kajutě mezitím zuřil, že Dana se dozvěděla co si psal. Také z toho byl smutný, že nemá pro Danu žádné překvapení na vánoce. Když jej přešel vztek, tak se rozplakal, protože nechtěl, aby nikdo věděl co si v počítači psal. Když se vyplakal, tak si řekl: „Co se dá dělat. Jana už ví co si píšu. Ted' už s tím nic nenadělám. Ještě do poledne zůstanu tady v kajutě, ne nebo zůstanu tady do večera, abych Janě ukázal, že si to přečetla.“

Vtom se u dveří ozvalo zaklepání: „Filipe, pojď už dělat oběd.“ Filip jí na to však odsekl: „Jestli chceš oběd, tak si jej udělej sama. Já obědovat nebudu, takže oběd dělat nemusím.“ „Tak dobře Filipe, když nechceš dělat oběd, tak si ho udělám jenom pro sebe, ale pak za mnou nechod', že ho chceš také, protože já ti nedám.“ „Klidně Jano.“ řekl jí na to Filip. Dana odešla do kuchyně. Filip si myslel: „Ať si jenom dělá oběd sama, když je schopná číst věci, které nemá, tak je určitě schopná udělat oběd. A pokud ne, tak může za mnou zajít a omluvit se mi. Pak jí půjdu a pomůžu ji s obědem jako jindy. Do té doby nic neudělám.“ Dana se v kuchyni potýkala s problémy, ale říkala si: „Musím Filipovi ukázat, že jeho pomoc nepotřebuji. Když mi nechce pomoci, tak všechno zvládnou sama.“ Hrnce se jí dařilo jenom těžko vytahovat, ale nakonec se jí všechno podařilo. Do jednoho hrnce dala horkou vodu na polévku. Když voda vařila, chtěla

do ní nasypat instantní polévku.Jenomže o hrnec zavadila berlemi a vylila si tu vodu na druhou ruku.Zaječela bolestí.Berli z té levé ruky ihned upustila a svalila se na zem jako pytel brambor.Věděla,že do té ruky již berli nechytí a jinak se z kuchyně nedostane.Ta ruka ji moc bolela.Volala: „Filipe.Filipe,kde jsi.Pojď prosím tě ke mně.“Filip však nic neslyšel.Ve své kajutě mezitím uvažoval: „Kdoví jestli má již Jana ten oběd hotový.Je mi jenom divné,že ještě za mnou nešla,aby mě poprosila,abych jí pomohl.Měla mě už odprošovat,že mi něco takového udělala.Když to zvládá dobře sama,tak je to dobře,alespoň vím,že mě již nikdy nebude potřebovat a já jí z ničím nebudu muset pomáhat.Když mě Jana nepotřebuje,tak je to doopravdy moc dobře.“uvažoval Filip,za tímco Dana ležela na podlaze a ruka ji moc bolela a zvednout se nemohla.Ještě jednou se pokusila zavolat Filipa: „Filipe,prosím tě přijď.Moc tě o to prosím.To mě Filipe vůbec neslyšíš.“nedostávala žádnou odpověď.Dala se do pláče jak moc jí ta ruka bolela.Viděla,že jí má už celou opuchlou.Filip stále pokračoval ve svých myšlenkách o Daně: „Doufám,že si to Jana zapamatuje a propříště mi nebude číst to co nemá.Ale jednomu jsem rád,že vím,že mě již Jana nepotřebuje a může všechno dělat sama.Už jí nemusím pomáhat u přípravy oběda.Jenom jedno mě zajímá,jak si odnese talíře k obědu.Ale to nejspíš také již vyřešila,protože mě pořád nevolá.Musím se jí potom zeptat jak to vyřešila,protože mě to velice zajímá.Ale mám docela hlad.Zajdu si do kuchyně vzít něco dobrého k jídlu.“

Filip vyšel ze své kajuty a šel do kuchyně.Hned jak vešel uviděl Danu,jak leží na zemi a pláče.Hned se jí vyděšeně zeptal: „Co je ti Jano.“a kleknul si k ní na zem. „Opařila jsem si ruku.Filipe to strašně moc bolí.“odpověděla mu v pláči.Filip se podíval ne její levou ruku a zápěstí měla celé opuchlé.Vydrž Jano,já si s tím nevím rady.Zajdu rychle pro mobil a zavolám Svát'ovi,abych se s ním poradil co mám dělat.“řekl Filip a tryskem utíkal do obývací kajuty pro telefon.Rychle jej vzal a v letu vytočil Svát'ovo číslo.Svát'a ho pozdravil: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svát'ó.“pozdravil jej plačtivě Filip. „Co se Filipe stalo,že pláčeš.“ „Já jsem se s Janou pohádal a nechal jsem jí samotnou uvařit oběd.Sám jsem seděl ve své kajutě kapitána,jenomže Jana na sebe při tom vaření převrhla hrnec a opařila si celé levé zápěstí a já nevím co mám teď'ka dělat.Proto ti volám.Poraď mi Svát'ó co mám s Janou dělat,protože jí ta ruka moc bolí a já nevím co mám s ní dělat.“ „Dej jí tu ruku do studené vody a já za vámi přiletím jak jen to půjde nejrychleji.“řekl Svát'a a položil telefon.Filip už doběhnul k Daně do kuchyně.Napustil velký hrnec

studenou vodou a dal Daně ruku do něj. Dana zaúpěla jak jí to zbolelo. „Volal jsem už Svát'ovi a ten řekl, abych ti tu ruku dal do studené vody, že přiletí jak to jen nejrychleji půjde. Neposadíš se Jano?“ „Já bych se ráda posadila Filipe, jenomže já nemůžu. Já nemám do čeho chytit berle. Právě tam, kde jí potřebuji a to je u levé nohy, tak ji nemůžu mít, protože jsem si tu ruku spařila, takže nevím, jak teď budu chodit.“ řekla plačky Dana. Filip jí chytil a pomohl se jí posadit. Pak se k ní přisunul židli a posadil se vedle ní. Hladil jí po jejích vlasech. Při tom jí řekl: „Ani nevíš, jak je mi líto toho co se to stalo. Já bych se nejraději do země propadnul, jak se cítím, když vidím co jsem ti svou zlobou udělal. Prosím tě Jano odpusť mi to. Já nechápu, kde se to ve mně vzalo, tolik zloby a všeho, že jsem tě nechal samotnou vařit. Kdybys věděla jak toho teď lituji Jano. Prosím tě odpusť mi to. Odpustíš mi to?“ „Filipe... odpustím ti to. Ty jsi nemohl vědět co se mi stane.“ „Mohl jsem Jana všechno tušit, kdybych nebyl zaslepený zlostí, že jsi si to přčetla. Ne, pro mě není omluva, za to co jsem ti Jano způsobil. Kdyby se to bývalo raději stalo mně, protože já si to za to co se ti stalo naprosto zasloužím, kdežto ty nikoliv. Ty si nic takového nezasloužíš. Ty jsi moc hodná.“ litoval Filip. Dana stále držela ruku ve vodě. Tak jim pomalu utíkal čas. Danu pořád ta ruka moc bolela. Filip uvažoval, kde ten Svát'a může vězet, protože stále neslyšel vrtulník a k tomu ke všemu se cítil hrozně za to co Daně způsobil. Filip v kuchyni ucítil najednou zápach. Podíval se na kamna a uviděl, že se všechno k obědu pořád vaří. Hned všechno vypnul a pak se posadil zase k Daně. Netrpělivě očekával Svát'u. Věděl, že na něj bude muset čekat delší dobu, protože to je i helikoptérou docela daleko. Filip se už nemohl dočkat Svátí. Danu už mezitím pláč přešel, ale ruka jí stále bolela a nepřestávala. Filipovi se také chtělo plakat, když měl stále před očima co Daně způsobil, ale snažil se před Danou vypadat statečně, protože si i řekl: „Já nemám právo plakat, protože já jsem to všechno způsobil. Stokrát větší ho má Jana, která za nic z toho co se jí stalo nemůže. Za všechno jsem vinen jenom já. Jak k tomu Jana přijde, když teď ka nebude moct chodit a nezaviněně. Jsem doopravdy hrozný. Zasloužil jsem, aby se toto stalo mě a ne Janě.“ Filip se uvažoval jak má Dana teď chodit, když s berlemi nemůže. Napadlo jej jenom jediné řešení a to, aby jezdila po tu dobu než se jí ruka uzdraví na vozičku, jenomže si uvědomil, že s tím Dana určitě nebude souhlasit, ale jiný nápad ho nenapadal a proto se rozhodnul, že to asi tak udělá, že řekne Svát'ovi, aby přivezl Daně voziček, na kterém by

po tu dobu jezdila.Jemu se to také moc nezamlouvalo,ale věděl,že je to jediné řešení.Daně ještě nechtěl nic říkat.

Konečně se dočkali a uslyšeli jak nad jejich lodí krouží vrtulník.Filip čekal s Danou v podpalubí až uslyšeli kroky a ve dveřích se objevil Svát'a a ještě jeden muž.Ten šel k Daně.Filip se Sváti zeptal: „Svát'o,kdo to je?“ „Když jsem slyšel co se Janě stalo,tak jsem se rozhodnul,že jí přivezu doktora,aby jí ošetřil.“ „To si raději neměl Svát'o.“ „Nebojte on vás neprozradí.Můžete být úplně klidní.“odpověděl Svát'a šeptem na Filipovu šepanou otázku.Filip se díval na doktora.Ten po chvílce řekl: „Ta dívka musí do nemocnice,abychom jí to tak dobře ošetřili.“ „A tady to nejde?“ptal se Filip. „Ona musí do nemocnice a takové tři dny tam zůstat.“ „To nejde.My musíme zůstat tady.“řekl zase Filip.Svát'a na to však řekl: „To půjde,odvezeme jí do nemocnice.“a odvadl si Filipa opodál: „Já jsem přivedl doktora z jednoho kláštera a všechno jsem mu pověděl.On mi slíbil,že udělá všechno proto,aby vás neprozradil.V té klášterní nemocnici o vás všechno bude vědět jenom on a on to nikomu neřekne.Nemusíte se ničeho bát.On je z kláštera,takže on nebude lhát.“ „Tak teda dobře Svát'o.“souhlasil nakonec Filip.

Všichni postupně nastoupili do vrtulníku.Lékař jí ruku ještě na lodi obvázal.Danu už bolest přešla.Čekala co bude následovat.Zeptala se Filipa: „Filipe,kam to letíme?“ „Letíme do jedné nemocnice,kde ti tu ruku budou ošetřovat.Jestli se chceš zeptat,jestli to je bezpečná nemocnice,tak tě můžu ujistit,že je.Mluvil jsem se Svát'ou a ten mi řekl,že ten doktor o nás ví všechno a nikomu nic neřekne.“ „No snad máš pravdu Filipe.“doufala Dana.Opřela svou hlavu o Filipa a odpočívala.

Doletěli ke klášteru.Tam vrtulník přistál a všichni vysedli.Jenom Dana ještě musela ve vrtulníku počkat než jí donesou vozíček.Filip se až divil,že vůbec neprotestovala.Posadila se na něj a lékař jí vezl.Filip se Svát'ou šli za nimi.Před jednou místností jim však řekl: „Zůstaňte tady.Ted' musím Danu ošetřit.Za půlhodiny bude hotova.“Filip se Svát'ou,ač neradi museli zůstat v klášterní chodbě.Kolem nich chodila spousta mnichů.Filip si je pečlivě prohlížel a už se nemohl dočkat,než Dana vyjede ze dveří.Jenomže stále nic.Filip se díval na hodinky a půlhodina uběhla.Dveře však zůstávaly stále zavřené.Filip čekal stále netrpělivěji,ale musel čekat.Tak uplynula následující čtvrt hodina,půlhodina.Teprve ještě za dvacet minut se dveře otevřely a doktor vyvezl Danu celou usmátou. „V pondělí odtud budete moci odejít,třeba zase na svou

lod'. „oznánil jim. Vzal Danin vozík a vezl jí kamsi klášterní chodbou. Filip se kolem rozhlížel, protože nic podobného nikdy předtím neviděl. Tak dojeli až před jedny dveře, které otevřel a řekl jim: „Toto je váš pokoj.“ „Tak hezký.“ divil se Filip, který očekával nějaký obyčejný nemocniční pokoj. „Ten máme jenom pro hosty a vy teď jste našimi hosty. Za chvíli již bude večere a to pro vás přijede otec opat.“ „Cože?“ divil se Filip ještě víc. „Když jsem mu povyprávěl váš příběh, tak byl na vás velmi mnoho zvědavý, ale nemusíte se bát za zdi tohoto kláštera se to nedostane. My jsme řád, který lidem pomáhá v nouzi a ne jim škodí.“ řekl jim lékař. Filip pomohl Daně a ta si lehnula do postele. Filip se posadil blízko ní. Svát'a s nimi také ještě zůstal a čekali než bude večere.

Po půlhodině se ve dveřích objevil starší muž s vlasy, které začínaly šedivět. Svát'a se s Filipem a Danou rozloučil a spěšně odešel. Otec opat je přivítal: „Tak vás vítám v tomhle klášteře.“ Filip pomohl Daně posadit se na křeslo. Křeslo vzal do rukou sám otec opat. Filip šel vedle nich. „Moc se mi ten váš příběh líbil a líbí se mi i to, že jste se ještě nevzdali a stále bojujete o svou svobodu. To se mi na vás moc líbí. Jste oba dva moc stateční, že i přes to všechno co se vám stalo se nevzdáváte.“ „Musíme otče. My totiž nechceme do dětského domova za žádnou cenu nechceme.“ „To se mi na vás právě moc líbí.“ Tak došli až k jídelně. Otec opat dal Daninu židli ke stolu a už se chystalo jídlo. Dana se rozhlížela po jídelně. Zjistila, že je velmi prostorná a na jejích stěnách visí obrazy různých lidí. Nevěděla koho. Asi v jedné třetině pokoje stál velký jídelní stůl, u kterého s Filipem právě seděla. Podívala se i na strop a uviděla na něm různé kresby. Pak se už raději věnovala jídlu.

Po večeři museli celý svůj příběh povyprávět všem mnichům. Filip s Danou se cítili velmi trapně, že jsou středem pozornosti celého kláštera, ale nemohli nic dělat. Když se dostali ke konci příběhu, tak sklidili ovace celé jídelny.

Pak je Otec opat odvezl do jejich pokoje. Cestou, protože Filip šel trochu pozadu Otci opatovi zašeptala: „Otče, mohla bych si k vám zajít ke zpovědi. Já se totiž s něčím potřebuji někomu svěřit a chci se s tím svěřit právě vám.“ „Tak třeba zítra po snídani. Co říkáš?“ „Tak jo, ale měla bych k vám ještě jednu prosbu, aby Filip byl někde, kde neuslyší to co vám řeknu.“ „To zařídím. Ale proč chceš, aby Filip nic neslyšel.“ „To vám můžu říct až ve zpovědnici.“ „Tak dobře.“ souhlasil otec.

V jejich pokoji se s nimi rozloučil a popřál jim dobrou noc. Filip s Danou usnuli skoro ihned.

Další den ráno je probudil příchod Otce opata.Filip pomohl Daně na křeslo,kterého se ujal opět Otec opat.Zajel s nimi do jídelny.Dana se při tom Otce opata zeptala: „Co jsou to za obrazy tam v jídelně?“ „To jsou všechno obrazy opatů našeho kláštera.“ „To jich je tolik?“divila se Dana. „Ano to jich již bylo tolik.“odpověděl Otec opat. Tak dojeli až do jídelny.Tam se nasnídali.

Když dojedli řekl Otec opat Filipovi a jednomu mnichovi: „Ukaž tady Filipovi náš klášter.“ „A to nepůjde i Jana?“divil se Filip. „Jana nechce.“odpověděl za ní Otec opat a Dana mu na to přikývla.Filip se sice divil,ale šel teda bez Dany.

Dana šla s Otcem opatem do kostela.Šli dlouhou chodbou,po jejichž stranách stály dveře vedoucí do jednotlivých cel mnichů.Tak došli až k jedněm velkým dveřím.Otec opat je otevřel a před Danou se otevřel velký a prostorný kostel.Daně se moc líbil.Zavezl jí do zpovědnice.Dana se cestou dívala po kostele.Vpředu uviděla nádherně vyzdobený oltář Panny Marie s malým Ježíškem.Na bočních stěnách kostela vysela nádherně namalovaná křížová cesta.Tak dojeli až ke zpovědnici.Dana si vybrala prostor bez mřížky.

Otec opat se jí zeptal: „Tak z čeho se mi chceš vyzpovídat?“ „Já nejsem ta,za kterou mě pokládáte.Já se doopravdy jmenuji Dana.Vy znáte ten náš příběh,tak víte,že mu Jana utekla a on odešel jí hledat do Podskalí.Tam našel mně a myslel si,že jsem Jana.Mi také umřeli rodiče při vlakové nehodě a přišla jsem při tom i o ty levou nohu.Pak jsem se dostala do dětského domova.Tam se mi všechny děti nejprve jenom smály,že jsem přišla o nohu a potom mě začaly i bít.Dělaly to tak,že na to nikdo nepřišel.Pak se mi podařilo z toho domova utéct a utekla jsem do toho Podskalí,kde mě Filip našel.Proto jsem mu také nic neřekla,abych se znovu nedostala do dětského domova.Měla jsem velký strach.Pak se mi podařilo všechno o Filipovi zjistit a teď mu už nechci nic říct,aby mě nevyhodil,že jsem mu tak dlouho lhala a také,aby se netrápil,protože by Janu už asi stejně nenašel.Proto mu nechci nic říct.Někdy jsem váhala jestli mu nemám říct pravdu,ale nikdy jsem se k tomu neodhodlala.Dělám otče správně?“ „Pravdu jsi mu měla říct,ale jestli je pravda,že by se Filip trápil,kdyby to zjistil a nenašel Janu,tak asi jo.Je sice pravda,že lhat se nemá,ale v případě Filipa,je to asi dobře.My se pokusíme najít Janu a pokud ji najdeme,tak Filipovi řekneš pravdu.Filip pak nebude už nešťastný a tebe si určitě nechá u sebe.Pokud ji nenajdeme,tak mu také řekneš pravdu,protože již budeme mít jistotu,že se Jana nedá najít a Filip se s tím bude muset

smířit.“ „Moc vám děkuji otče.Moc jste mi pomohl.Ani nevíte jak moc jsem vám vděčná.Potřebovala jsem si o tom hrozném tajemství už konečně s někým popovídat.Vás mi snad seslalo samo nebe.“ „Kdybys něco ještě potřebovala Dano,tak za mnou kdykoliv přijď a já ti vždycky pomůžu.Ted' ti cestou ukážu mou celu tam za mnou můžeš vždycky zajít a říct mi cokoliv.Rozumíš Dano?“ „Ano rozumím otče opate.“ „Chtěla jsi se mi také vyzpovídat,že Dano?“ „To je pravda uznala Dana.“ „Tak mi začni říkat všechny další hříchy mimo toho co jsi mi ted' řekla,abys mohla jít dneska večer při bohoslužbě k přijímání.“Dana začala odříkávat své hříchy,na které si vzpomněla.Když je všechny řekla,otec jí dal rozhřešení.Daně se moc ulevilo.Ještě v kostele se pomodlila pokání.Otec opat se pomodlil s ní.

Pak ji odvezl do jejího pokoje.Cestou s ní odbočil a ukázal jí dveře jeho cely.Dana se snažila,aby si co nejlépe všechno zapamatovala.Když už skoro dojeli do její cely,napadlo Otce opata: „Nechceš Dano,zavézt do zahrady na vzduch?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Dana. „Ale jestli vás můžu poprosit,tak mi neříkejte Dano,ale Jano,jako dříve.Je to sice krásné slyšet,když mi někdo konečně mile říká mým jménem,ale raději uslyším na Janu,aby Filip ještě na nic nepřišel.“ „Tak dobře Jano.“odpověděl Otec opat.Dana jela chodbami kláštera až se dostali k rajske zahradě.Otec opat jí vyvezl na místečko,kde svítilo slunce a řekl jí: „Já přijdu za půlhodiny a odvezu tě.Nechám tě chvílku o samotě,abys mohla uvažovat.“ „Tak dobře.“souhlasila Dana.Otec opat odešel a nechal Danu samotnou.Dana uvažovala o tom co jí Otec opat řekl ve zpovědnici.Mezitím přišel Filip.Dana se ho zeptala: „Kde jsi Filipe byl?“ „Byl jsem se přece projít po klášteře jak jsi chtěla Jano.“ „Jo,aha máš pravdu Filipe.“uvědomila si Dana. „Kde jsi byla ty Jano?“ „Já jsem se také prošla po klášteře,ale jinde.“ „Proč jsi nešla se mnou?“ „Protože jsem šla s otcem opatem.“odpověděla Dana. „Mohla jsi jít ale se mnou.Nebo jsme mohli jít společně.“ „Však půjdeme příště.“řekla na to Dana. „Na co tady čekáš Jano?“ „Čekám tady na Otce, který mi slíbil,že mě za půlhodiny odvezde do mého pokoje.“ „Nepůjdeš se mnou?“ „Můžeme tady společně počkat na Otce.“ „Jenomže mi se nechce tady stát.“ „Tak můžeš jít na pokoj a počkat na mně než ze tebou s otcem přijedu.“ „Tak já tady s tebou na Otce počkám.“ „To se mi líbí Filipe,že tady nemusím být sama.“řekla Dana a potom umlkla a uvažovala o tom co jí Otec po zpovědi řekl.Filip stál vedle Dany.Teprve po chvílce Dana promluvila: „Filipe,tak mě napadlo,že

bys mohl jít ke zpovědi, abychom šli dneska večer při mši k přijímání společně. Co na to říkáš?“ „Ke komu bych tady šel?“ „Třeba k otci.“ „A jakto, že bychom šli společně? Ty jsi přece ke zpovědi naposledy šla v Medugoriji.“ „Ke zpovědi jsem šla, jak ty jsi se procházel po klášteře.“ „Jo?“ „divil se Filip. „Připrav se a já ještě otce poprosím, jestli by tě také nevyzpovídal.“ „Ještě o tom pouvažuju.“ „Tak uvažuj rychle Filipe, abys se stihnul včas rozhodnout, že ke zpovědi a k přijímání půjdeš.“ „Tak dobře Jano, přesvědčila jsi mě. Ted' se ještě ke zpovědi připravím a potom si k ní zajdu a večer půjdeme k přijímání společně.“ souhlasil Filip. „Ted' se tedy jdu do pokoje připravit k té zpovědi než tě přiveze Otec.“ řekl Filip a odešel. Dana zase osaměla, ne však nadlouho, protože již k ní přišel Otec opat.

„Jak jsi se měla Jano?“ „Měla jsem se dobře. Přišel za mnou i Filip. S tím je spojená jedna má prosba. On by také chtěl jít ke zpovědi. Ted' se na ni už připravuje. Mohl byste ho ještě ke zpovědi vzít?“ „Mohl Jano.“ „Tak to jsem moc ráda. Udělal jste mi doopravdy moc velikou radost.“ řekla radostně Dana. Otec opat jí vezl pomalu klášterními chodbami. Míjela je spousta mnichů. Tak dojeli až k Filipově a Danině pokoji. Otec opat zavezl Danu až dovnitř a tam se s nimi rozloučil.

Dana uviděla, že Filip je již ke zpovědi připravený. Dana si chtěla lehnout a proto jí Filip pomohl z vozíku na postel. Tam se Dana natáhla a na chvíli zavřela oči. Filip se posadil vedle ní a čekal na oběd. Jeho pohled při tom sklouznul na Daninu zavázanou levou ruku. Zabylo mu líto co Daně způsobil. Pohladil jí po jejích vlasech. Dana otevřela oči a uviděla vedle sebe Filipa. Usmála se na něj. Filip se na Danu také usmál.

V poledne se zase ukázal Otec opat a zavezl je do jídelny. Po obědě řekl Filipovi: „Slyšel jsem, že chceš jít ke zpovědi.“ „Ano chci. Jana mě o tom přesvědčila.“ „Co říkáš, že až zavezu Janu na její pokoj, tak že by ses mi vyzpovídal.“ „Tak dobře Otče.“ souhlasil Filip. Odvezli společně Danu do pokoje a pak vedl Otec opat Filipa chodbami kláštera až k jednomu velkému dveřím, které otevřel a Filip uviděl před sebou nádherný kostel. Zavedl jej do stejné zpovědnice jako Danu a řekl mu: „Tak mi řekni svoje hříchy.“ a Filip začal číst z papírku na jaké všechny hříchy přišel. Když skončil závěrečnou formulí: „Toto jsou mé hříchy, upřímně jich lituji a slibuji, že se polepším.“ tak mu Otec opat řekl krásnou promluvu, dal mu pokání a rozhrěšení. Také se ho s ním v kostele pomodlil.

Pak šli za Danou do pokoje. Tam se Otec opat s Filipem a Danou rozloučil a odešel. Filip s Danou zůstali sami. Dana už ležela. Filip si lehnul vedle ní. Oba zavřeli oči a v tu ránu usnuli jak je všechny zvuky ukolébaly.

Probudili se až o dvě hodiny později. Nikdo z nich však nevstával. Mohli ležet ještě nějakou dobu než pro ně přišel opět Otec opat a odvedl je do kostela.

Tam zanedlouho začala bohoslužba. Kolem oltáře nestáli žádní ministranti, jak byli zvyklí vždycky při mších vídávat, ale stáli tam jenom mniši. Filip s Danou dávali pozor na mši. K přijímání samozřejmě šli.

Po mši počkali na otce opata, který přišel a odvedl je na večeři. Z večeře je odvedl do jejich pokoje. Tam se s nimi pomodlil večerní motlitbu a rozloučil se s nimi. Filip s Danou v posteli usnuli skoro ihned.

Další den ráno se Filip probudil velmi brzy. Filip by chtěl vstávat, ale nechtěl vzbudit Danu a také věděl, že stejně by neměli co dělat a proto zůstal ležet a čekal na ráno až pro něho a Danu přijde zase Otec opat. Jenomže se stále nerozodnívalo. Filip se chtěl podívat na hodinky, kolik, že je to hodin, ale nemohl, protože měl kolem sebe jenom tmou. Rozžít nechtěl, protože by tím zcela jistě probudil Danu a to neměl v úmyslu. Tak jenom tak čekal, až se mu víčka začaly zavírat a on usnul.

Probudil se až o hodně později. Uviděl nad sebou Danu a slyšel jak říká: „Konečně, že jsi se Filipe probudil. Už jsem myslela, že budeš spát až do poledne.“ „To už je tolik hodin?“ divil se Filip. „Jo, už za chvíli je snídaně.“ „Tak to jsem se probudil včas.“ Filip s Danou se společně pomodlili. Sotva se na konci požehnali otevřely se dveře a v nich se objevil Otec opat. „Dobrý den.“ popřál jim. „Pochválen buď Ježíš Kristus.“ pozdravili jej Filip s Danou a on jim odpověděl: „Na věky. Amen.“ „Už je snídaně?“ zeptala se zvědavě Dana. „Proto pro vás jdu.“ řekl jim.

Filip pomohl Daně na křeslo a pak se křesla ujal Otec opat a jel s ním do jídelny. Filip šel vedle něho. Tak došli až do jídelny. Tam se najedli společně s ostatními.

Po snídani jeli s Otcem opatem do rajske zahrady na čerstvý vzduch. Otec opat s nimi tentokrát zůstal a povídal si s nimi: „Vy jste toho již zažili hodně od smrti rodičů. Jestli chcete, tak mi něco o nich řekněte.“ Dana se podivila, jak může Otec opat říct něco tak hloupého, když věděl, že ona má jiné rodiče než Filip. Otec opat se však vzápětí opravil: „Nebo mi raději něco řekněte z vašich zážitků z

poslední doby, třeba od té doby co jste se našli v Podskalí.“ „Od té doby jsme nezažili nic zvláštního mimo to, že jsme museli utéct na loď, abychom nemuseli do dětského domova. A na lodi jsme také nezažili nic neobvyklého. Postě normální věci.“ řekl Filip. „Tak mi povězte něco z vašich zážitků.“ poprosil Otec opat. „Já nevím co byste chtěl slyšet. Já vám teda povyprávím jak jsme s Janou jeli do Medugorije.“ řekl Filip a rozvykládal se o Medugoriji a co všechno tam zažili. Otci opatovi se Filipovo vyprávění moc líbilo. Dana také poslouchala se zatajených dechem co všechno v Medugoriji Filip s Janou zažili a přála si být na jejím místě. Rozhodla se, že Filipa musí přesvědčit, aby do Medugorije jeli ještě jednou. Otec opat se někdy na nějaké podrobnosti zeptal. Tak jim hezky utíkal čas. Nakonec Otec opat řekl Filipovi: „Moc bych si tam přál být také jako ty, ale Bůh mi to nedopřál a on ví moc dobře proč to tak udělal, že jsem se tam také nedostal. Buď rád, že jsi se tam s Janou dostal, protože takovou příležitost má jen málokdo.“ „Však my s Janou jsme rádi, že jsme jeli do Medugorije.“ řekl na to Filip. Dana si představovala jak to v té Medugoriji může vypadat a umiňovala si, že Filipovi řekne, aby do Medugorije jeli ještě jednou.

Otec opat zavezl Danu do jejich pokoje. Filip šel samozřejmě s nimi. Na jejich pokoji se s nimi rozloučil a odešel za svou práci. Filip s Janou zůstali sami. Filip pomohla Daně do postele a pak si k ní sám lehnul, protože neměli nic jiného na práci. Dana uvažovala o tom, že by se našla Filipova Jana. Napadlo jí, že by se na ní mohl Filip rozzlobit a potom jí vyhodit do dětského domova. Pak si řekla: „Filip přece takový není. On by mi všechno odpustil. I když to nevím jistě. Já si raději budu přát, aby to Janu nikdy nenašel, ale Otec opat říkal, že mu mám i tak říct pravdu, aby si nemyslel, že jsem Jana a smířil se s tím, že Janu nikdy neuvidí. Že pokud si bude jistý, že Janu nikdy neuvidí, tak si mě nechá u sebe. Já nevím, jestli se mu mám někdy přiznat, že nejsem Jana. Mohlo by se mi totiž stát, že bych se pak dostala do dětského domova. Já s tím asi raději počkám, až budu plnoletá a potom se již do dětského domova zajisté nedostanu a to mu budu moci říct pravdu a kdyby mě vyhodil, tak si snad najdu nějaké útočiště, ale hlavně nebudu muset jít do dětského domova. A to je to hlavní, abych nemusela jít do dětského domova. Protože i ta představa, že by mě děti mohly opět bít a ubližovat mi je velmi hrozná až se mi při ní dělá husí kůže. Když Filipovi nic neřeknu, tak se do dětského domova nedostanu a Filip ten mi nic neudělá, protože má Janu moc rád, leda se někdy rozzlobí, ale to ho brzy přijde, protože od doby do jsme se našli v Podskalí tak, jestli se dobře pamatuji, se

na mě rozzlobil jenom teď na té lodi, že jsem si přečetla, co on chtěl utajit a teď mě to i mrzí, že jsem mu to jeho překvapení zkazila. Ale už se nedá ni dělat. Přineslo to i jisté užítky, že jsme se dostali z lodě ven a mohla jsem se s tím tajemstvím někomu svěřit. Je sice pravda, že teď musím nějakou dobu jezdit na vozičku, což mi není nejpříjemnější, ale myslím si, že nejpozději za takových čtrnáct dní bych mohla již zase chodit o berlích. Do té doby se mi ta ruka jistě zahojí. V klášteře zůstaneme ještě asi do neděle a potom se zase vrátíme na loď. Jenom doufám, že do té doby nenajdou tu Janu a já nebudu muset jít do dětského domova. Ale myslím si, že je to příliš krátká doba na to, aby se jim podařilo najít Janu. Teda alespoň doufám.“ myslela si Dana.

Podívala se na vedle ležícího Filipa a uviděla, že podřimuje. Proto také zavřela oči a snažila se usnout, neboť místnost, kterou jim přidělili velmi dobře uspávala. Daně také netrvalo dlouho a usnula.

Probudil jí až příchod Otce opata, který je přišel vyprovodit na oběd. Velice se podivil, že je vidí spát. „Filipe a Jano už za chvíli je oběd.“ slyšeli ho mluvit. Filip i Dana rychle vstali. Filip pomohl Daně na křeslo, kterého se ujal opět Otec opat.

Zavezl Danu do jídelny. Tam se společně s ostatními mnichy naobědvali. Po obědě jim Otec opat nabídnul: „Jestli chcete, tak Danu zavezu do rajske zahrady.“ Dana ihned souhlasila: „To budete otče moc hodný.“ Filip šel vedle nich. Tak dojeli až do zahrady. Tam je Otec opat opustil. Filip se posadil na lavičku pod střechem vedle Dany. „Tak co jak se ti tady líbí?“ zeptal se jí. „Líbí se mi tady docela dobře, zvláště jak hezky se tady o nás všichni starají. To si moc líbí.“ „Mi také Jano.“ „V neděli zase budeme muset opustit klášter a vrátit se na loď.“ konstatovala Dana. „Já si myslím, že nás tady nechají až do doby než Svát'a všechno vyřídí a my se budeme moci vrátit zpět do Petrovic.“ „Já si myslím, že bychom se raději měli vrátit na loď.“ namítla Dana. „A proč, když se o nás tady tak hezky starají. Jistě jim nebude vadit, pokud tady zůstaneme po tu dobu než Svát'a všechno zařídí a mi se na loď, kde je škaredě a zima a jsme na ní úplně sami vracet rozhodně nechce.“ „Jenomže to je nemůžeme takhle obtěžovat.“ „Oni jsou beztak rádi, že nás mají mezi sebou.“ řekl na to Filip. „Jenomže já tady nechci zůstat déle než do neděle.“ „To je možné, ale já tu chci počkat než Svát'a všechno vyřídí.“ „Já jsem raději na lodi než tady.“ „Proč, vždyť jsi říkala, že se o nás tady pěkně starají?“ „Ale raději jsem na lodi. Nechci tady prostě zůstat déle než do neděle. Prostě

nechci pochop to Filipe.“ „Co mám chápat.Vždyť nám tady nic nechybí.“ „To je pravda Filipe,ale stejně budu raději na naší lodi.“ „Já nechci na loď.“odmítal Filip. „Nemůžeš vyhovět mému přání? Ještě předevčírem jsi netušil,že se z lodi dostaneme a vůbec nám to na té lodi nevadilo a nic nám nechybělo,tak proč se na ní nechceš vrátit?“ „Protože mi tady nic nechybí a na loď se prostě už nevrátíme.“ „Ale vrátíme,protože já chci Filipe.“ „Jenomže já nechci.“ „Ale já ano.“ „Řekni mi ale přesvědčivý důvod,proč se na tu loď chceš vrátit.“ „Už jsem ti ho řekla,že jsem raději na lodi.“ „Řekni mi,proč nemůžeš vyhovět mi a nemůžeme tady zůstat do doby než Svát'a všechno vyřeší a nebudou nás hledat?“ „A proč mi nemůžeš vyhovět ty a nemůžeme se vrátit na loď jak chci já.“ „Proč ti mám já vyhovovat?“ „A proč já?“bránila se Dana. „A proč já?“opáčil Filip.Pak jejich hádka,ktará značně nabrala již na síle ustala.Filip chvilku uvažoval a pak řekl: „Ty Jano neustoupíš?“ „Ne,já neustoupím.“odpověděla Dana. „Tak dobře Jano,když vidím,že je to marné a ty nechceš ustoupit,tak ustoupím já a v neděli se zase vrátíme k nám na loď jak chceš ty.Můžeš mít radost,protože bude po tvém.“ „Moc ti Filipe děkuji,ani nevíš jakou jsi mi tím udělal velikou radost,že si se rozhodnul,že se v neděli zase vrátíme zpět k nám na loď.“řekla radostně Dana.

V rozhovoru dále pokračovat již nemohli,protože přišel Otec opat.Zeptal se jich: „Už se chcete vrátit na pokoj?“ „To chceme.“souhlasila ihned Dana.Otec opat tedy vzal Danino křeslo a vezl jej chodbami kláštera do jejich pokoje.Tam je opustil a nechal opět o samotě.Filip pomohl Daně si lehnout.Filip si lehnul vedle ní.Dana si říkala: „Dalo mi to dost práce přesvědčit Filipa,abychom se vrátili v neděli zase na naší loď,takže část nebezpečí máme zažehnáno.Do neděle se již určitě nic nestane a v neděli odjedeme na loď,takže Otec i pokud Janu najde,tak nebude vědět,kde jsme my,protože Svát'a mu jistě neřekl podrobnější věci o nás.Takže,když budeme na lodi,tak se nic neprozradí a já bude zachráněná.Filip se nic nedozví a bude mě i nadále považovat za Janu a tím pádem mě nebude moct vyhodit,takže bude snad všechno zachráněno.Snad.“

Filip chvilku ležel a na nic nemyslel,až za chvilku ho napadlo: „Proč Jana tak trvala na tom,abychom z kláštera tak rychle odjeli a nezůstali tu do té doby než se Svát'ovi podaří všechno vyřešit?Proč mi neřekla ten pravý důvod,proč tady nechce zůstat.Mi snad může věřit,nebo přede mnou ukrývá nějaké tajemství,ktaré by tady mohlo být prozrazeno?Nemám přece jenom změnit své rozhodnutí a tady s Janou zůstat do doby než Svát'a všechno vyřeší a

třeba se to tajemství do té doby odhalí.To by ale bylo asi podle nevěřit Janě.Ale stejně se s ní událo za poslední dobu příliš velké množství změn.Nejprve jí přestala bolet hlava,ale to se dá vysvětlit tak,že to doopravdy nic nebylo a léky od doktorky jí uzdravily,ale proč by po návštěvě doktorky utíkala?Že by se bála jak tvrdila? Kdyby jí doktorka řekla,že je v pořádku,tak potom ještě zbývá jeden důvod a to,že doktorce nevěřila.Ale proč by doktorce nevěřila.Jana by zcela určitě doktorce věřila.Ale jaký důvod by potom měla k tomu,aby utekla?To je nepochopitelné.Když jsem se jí hned na začátku zeptal proč,že utekla,tak mi odpověděla,že se bála,ale to nemůže být pravda,protože jí doktorka musela uklidnit,že je zdravá.Proč ale v tom případě utekla a mi lhala,když jsem se jí ptal na důvod jejího útěku.To nedává naprosto žádný smysl.Ona neměla jediný důvod k tomu,aby ode mě utekla.To teda vůbec nechápu.Také mi je divné,kde se v Janě najednou vzala ta chuť a ten talent k malování.Jak si ji pamatuji dříve,tak ji malování už vůbec nebavilo a nedařilo se jí dělat hezké obrázky na rozdíl od teď.Že by to doopravdy nebyla Jana,ale místo toho někdo jiný a tady v klášteře bych se to dozvěděl.Ale to přece není možné,aby to nebyla Jana.Nejlépe udělám,když s takovýmito úvahami,alespoň pro tuto dobu skončím.“řekl si nakonec Filip.

Podíval se na Danu a uviděl,že podřimuje,proto se obrátil na druhý bok a také se pokusil usnout.To se mu však nedařilo.Uvažoval co by mohl dělat a nic jej nenapadalo.Řekl si: „Má ta Jana pravdu,že se chce vrátit na loď,protože tady nemůžeme dělat nic jiného než ležet,jíst,nebo pobývat v rajské zahradě na vzduchu a na lodi mám modelování a počítač.Jana tam má malování,vyšívání a pletení.Tady nic z toho nemáme,takže se i já teď přikláním k názoru,abychom se vrátili zpět na loď,i když bych tady nejprve nejraději zůstal po celou dobu co se nebudeme moci vrátit do Petrovic.“Filip se podíval z okna pokoje a uviděl upravenou zahradu s několika stromy a keři.Pak začal přecházet po pokoji až Danu probudil: „Proč tu tak Filipe chodíš a nelehneš si?“ „Protože jsem nemohl usnout a nemám nic na práci,takže jsem přecházel po pokoji.“ „Lehni si raději,ty nechceš spát?“ „Mi se už nechce.Copak tobě se chce pořád takhle spát?“ „Jo.“odpověděla Dana. „Vždyť tady neděláme nic jiného než,že bud' jíme,anebo spíme a tebe to baví?“ „Baví.“odpověděla Dana. „Mě to teda nebaví a proto ti začínám dávat za pravdu,abychom se vrátili zpět na naší loď jak chceš.“ „To je dobře,že se mnou začínáš souhlasit.“ „Nevíš,co bychom tady mohli dělat?“otázal se Filip. „Mě nic nenapadá.“ „Už se moc těším

na neděli až se zase vrátíme k nám na loď a já budu moct pracovat opět na notebooku a modelovat a ne jenom pořád ležet a nic jiného nedělat.To jsem zkoušel jenom několik dní a již mě to nebaví.“ „Jenomže to se mi právě líbí,ale v klášteře se mi kvůli toho zůstat nechce Filipe.“ Pak jejich hovor umlknul.Filip si konečně opět lehnul na postel a zavřel oči.Spát se mu nechtělo.Dana se pokoušela také usnout,ale ani jí se to nepodařilo. „Už aby byla večere.“řekla Dana. „Proč Jano?“zeptal se překvapeně Filip. „Protože se nudím a po večeri bude večer a konec dalšího dne stráveného v tomhle klášteře.Jestě přečkat tu nudu do neděle a máme vyhráno.“ „Vždyť jsi mi před chvílíčkou říkala,že tě to tady baví.“ „Jenomže jsem se začala nudit,protože už nemůžu usnout a to mě rozhodně nebaví.“ „To jsem poznal už před chvilkou a proto jsem ti to hned říkal.“dodal Filip.

Před večerí pro ně přišel Otec opat a odvedl je jako obvykle k večeri.Po ní šli ihned spát.

Dalšího dne ráno se probudili velmi pozdě,protože předešlého dne nemohli dlouho večer usnout.Probudil je až příchod Otce opata.

Když je vedl po snídani zpět na pokoj,zeptala se ho Dana: „Nás už nebaví jenom tak ležet na pokoji a nic nedělat.Nevíte co bychom tady mohli dělat?“ „Jedině,že bych vás provedl po klášteře,ale to jsem už udělal.Můžete také udělat něco užitečného a to se třeba pomodlit v kostele za potřebné věci,které uznáte za vhodné.“ „A nic jiného tady nemůžeme dělat?“zeptal se Filip. „Ne,nic jiného se tady dělat nedá,protože toto je jenom klášter.“odpověděl Otec opat. „My jsme se už včera s Janou rozhodli,že se zítra zase vrátíme na loď.Souhlasíte s tím Otče?“zeptal se Filip. „Když se chcete vrátit na loď,tak já vám v tom bránit nechci a ani nebudu.Je to čistě jenom vaše věc,jestli tady zůstanete ,anebo se vrátíte zpět na loď.Jak jsem říkal my jsme řád,který pomáhá,ale nikoho neomezuje,když tedy chcete,tak zítra se můžete vrátit na vaši loď.“řekl Otec opat. „To jsme moc rádi,že vám to nebude vadit,že zítra odjedeme.“řekl radostně Filip. „Otče nemohl byste mě zavést k doktorovi,aby se podíval na moji ruku,jak se mi zahojila.“ „Můžu.“souhlasil Otec opat a změnili směr do chodby,ktou viděli jako první z celého kláštera.

Otec opat zavezl Danu až dovnitř a Filip počkal přede dveřmi.Filipovi se zdála doba,po kterou Dana zůstala v ordinaci velmi dlouhá,ale dočkal se a Otec opat zase Danu vyvezl ven.Filip se hned zvědavě ptal Dany: „Tak co?Co ti říkal doktor?“ „Doktor mi

řekl,že se mi ta ruka pěkně hojí a o berlích bych opět mohla začít chodit někdy příští týden.“ „Tak to jsem rád,že se ti to tak dobře hojí a ještě jednou se ti za to omlouvám Jano.“řekl radostně Filip,protože měl radost,že se Daně ta ruka hojí tak rychle.

Otec opat se Filip a Dany zeptal: „Kam chcete jít teď?“ „My nevíme.“odpověděl Filip.Dana nejprve chvílku váhala a pak řekla: „Zavezte nás do kaple a my se tam Filipem pomodlíme,protože stejně nemáme do dělat a ta doba co se teďka pomodlíme v kostele,stejně ani nebude stát za to,při tom jak dlouho tady ještě budeme.“ „Tak dobře Jano.Můžu vám říct,že jste mi tímto rozhodnutím udělali velikou radost.“řekl nadšeně Otec opat,až se Filip s Danou podivili,že může mít takovou radost,protože jej viděli takhle rozzářeného poprvé za dobu co v klášteře pobývali.Filip už tedy nic nenamítal a rozhodnul se následovat Danu v jejím rozhodnutí.

Před branou kostela se jich ještě Otec opat zeptal: „Chcete,abych s vámi v kostele zůstal,nebo se raději pomodlíte sami?“Filip s Danou váhali a potom Filip řekl: „Necháme to na vás.Co chcete vy.Pokud s námi chcete zůstat a pomodlit se,potom vám v tom nebude bránit.“ „Tak já s vámi teda v tom kostele zůstanu.“rozhodnul se Otec opat.

Filip s Otcem opatem se v kostele posadili na lavičku před oltářem a Danino křeslo postavili těsně vedle nich.Po chvílce Otec opat pokleknul a Filip jej následoval.Otec opat ještě zašeptal Filipovi do ucha: „Chceš Filipe,abych se modlil s vámi,nebo se pomodlíte sami?“a dostal podobnou odpověď jako před chvílkou: „Pokud se s námi chcete pomodlit,tak se s námi pomodlete.“Otec opat tedy začal předříkávat potichu motlitbu a Filip s Danou se k němu přidali.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Když se modlili již hodinu,zeptal se Otec opat: „Chcete se ještě odlít,nebo si dáte přestávku?“ „Já se půjdu,jestli smím,projít na rajskou zahradu.“řekl Filip. „A trefíš tam?“zeptal se starostlivě Otec opat. „Jo,už tady jsme s Janou nějakou dobu,takže tam trefím.“odpověděl Filip. Dana se ze svého křesla ozvala: „Otče,já bych tady v kostele ráda zůstala a pokračovala v motlitbě a rozjímání,jestli bych mohla.“ „To víš,že můžeš.“odpověděl jí Otec opat. „To jste moc hodný.“řekla Dana. „Já nejsem hodný,já ti jenom umožňuji,abys mohla pokračovat v motlitbě,když to potřebuješ.“ „A zůstal byste se mnou Otče?“zeptala se stydlivě Dana. „Zůstanu.“dostala odpověď od Otece opata.Filip potichu odešel z kostela a Otec opat s Danou pokračovali v motlitbě.Modlili se dlouhou dobu.

Teprve v poledne motlitby přerušili. Daně se ani nezdálo, že by již mohlo uběhnout tolik času a mohlo již nastat poledne. Otec opat jí poželhal a pak jí vezl do jídelny. Filip tam však neseděl. Proto Otec opat ještě odešel, aby se podíval na zimní zahradu. Tam však Filipa také nenašel. Zašel se podívat ještě do jejich pokoje a tam Filipa uviděl. Řeknul mu: „Filipe už se dávno podává oběd. Pojd' na něj.“ „To už je oběd?“ divil se Filip, ale rychle vstával a šel s Otcem opatem do jídelny. Tam se všichni společně naobědvali.

Po obědě se Otec opat zeptal Filipa a Dany: „Co chcete dělat odpoledne?“ „Já bych se s dovolením vrátila do kostela a o samotě tam nějakou dobu zůstala.“ řekla Dana. „Dobře Jano, jak chceš odvezu tě tam. A co ty Filipe?“ „Já bych se, jestli můžu procházel po klášteře, protože se tady stejně nic jiného nedá dělat. Jestli chcete, tak můžete ihned odvézt Janu do kostela a já sám dojdou do svého pokoje.“ „Když se chceš vrátit na pokoj, tak dobře. Já zatím odvezu Janu do kostela, aby se tam mohla modlit, když to potřebuje. A ty Filipe by ses k ní přidat nechtěl?“ otázal se Otec opat. „Já nejsem ten typ, aby zůstal pořád v kostele. Já se raději projdu.“ řekl na ti Filip.

Otec opat odvezl Danu do kostela a Filip šel do jejich pokoje. Dana se nechala zavést co nejbliže k oltáři a začala si myslet: „Pane Bože, prosím tě porad' mi co mám udělat. Jestli má říct Filipovi pravdu o tom, kdo jste, že nejsem ta jeho Jana, za kterou mě pokládá. Já nechci Filipovi moc lhát, když on je ke mně tak hodný, ale co mám dělat, když já bych mu tak ráda tu pravdu řekla, ale hrozně moc se bojím jeho reakce, až se dozví, že jsem ho od setkání v Podskalí podváděla. Já se tak moc bojím toho, že mě od sebe odežene a já budu muset jít opět do dětského domova, kde si mi opět budou všichni posmívat, za to, že jsem přišla o nohu a při to, já za to vůbec nemůžu, tak proč se mi ty hrozný děti smály. Ty si určitě myslíš, vždyť ony nevědí co činí, jak jsi to řekl tehdy na kříži, když jsi umíral ukřižovaný. Říkal jsi: Otče odpusť jim, neboť nevědí co činí. Tak já ti teď také odpusť těm dětem v tom dětském domově, neboť oni také nevěděli co činí, protože ony jsou úplně zdravé a nikdy nezažili to, že musí chodit o berlích a do konce života se to nejspíše nezmění. Ony nezažily ten pocit, když se někdo dozvedí, že musí žít již navždy jako postižený a nenormální člověk. Ten hrozný pocit. Ale co bylo bylo. Já ti teď Bože řeknu, že ti všechny ty okamžiky strasti, které jsi mi v mém životě udělil dávám, obětuji na důležité věci a ty určitě budeš vědět co jsou to důležité věci a na ty to použiješ. Moc ti také děkuji za to, že jsi mi

dopřál,abych nalezla Filipa,který změnil celý můj svět,že se mi už zase chce žít.Jenomže tě ještě jednou prosím o jednu radu,řekni mi,nebo jenom naznač jestli mám Filipovi říct pravdu nebo ne,protože si já sama jako člověk nevím v tomhle vůbec rady.Zaříd' to pane Bože prosím tě nějak,aby se to Filip buď dozvěděl,nebo aby to nevěděl,ale řeknu,zase jak jsi to řekl ty ke svému Otci na nebi před svým ukřižováním ne má vůle,ale tvá vůle se staň.Ještě tě chci také poprosit za rodiče nás obou,aby se dostali k tobě do nebe,ale tam již určité jsou.Tak nashledanou Pane Bože.“zakončila svou rozmluvu Dana.Pak se ještě dívala na oltář a čekala až pro ní Otec opat přijede,jenomže ten nejel.Dana myslela na Filip a ještě poprosila Pána Boha: „Prosím tě moc Pane Bože,abys ochraňoval Filipa,mého jediného zachránce a nedopust',aby se mu něco špatného ještě přihodilo,mimo to,že přišel stejně jako já o rodiče.Já tě také prosím o tvou ochranu.“Pak už jenom pozorovala kříž.Tak jí utíkal čas.

Otec opat přišel kupodivu až před mši svatou.Přišel s ním i Filip.Otec opat odvezl Danu k lavičce,kde se posadil Filip a pak odešel.Filip se potichu zeptal Dany: „Jak jsi tady mohla tak dlouhou dobu vydržet?“ „Prostě jsem vydržela a docela mi ten čas utekl a strávila jsem ho užitečnou činností.“odpověděla rovněž šeptem Dana.

Sotva to stačila dopovědět již začala mše svatá.Dana na ní dávala zvlášť veliký pozor.Mše začala jako obvykle požehnáním a po té úvahou a lítosti svých vlastních hříchů a motlitbou.Po motlitbách následovala jednotlivá čtení.Danu najednou zavalil velmi příjemný pocit a poznala,že je to přítomnost Boží a jeho láska.Dana myslela jenom na Boha a na nic jiného.Při tom se jí však dařilo poslouchat jednotlivá čtení.Po evangeliu následovala promluva Otce opata.Dana jí pozorně poslouchala.Při tom však pořád pociťovala Boží přítomnost a velkou lásku.Při tom si musela vnuknutím Ducha svatého pomyslet: „Jak je ten Bůh dobrotivý.Jak to mnoho lidí neví,že je tak dobrý,Bože jak ty jsi dobrý a jak o tom spousta lidí neví,že ty bys jim odpustil.Stačí jenom,aby v tebe uvěřili.Já tě Bože moc chválím,protože jsi velmi dobrý.“Následovala motlitba Věřím v Boha a přimluvy.Pak se nesly dary k oltáři.Otec opat pokynul Filipovi a Daně,aby je přinesli.Filip s Danou z toho měli strach,protože to dělali poprvé,ale nakonec vodu,mešní víno a hostii donesli k oltáři.Filip k němu vezl Danu.Pak se zase posadili na svá obvyklá místa.Dana dávala pozor na to co,kněží u oltáře dělali.Při proměňování si představila,že s kříže vytryskla červená s bílou

barvou a naplnila kalich s hostiemi i mešní víno. Při pozdvihování se poklonila, jak nejvíce mohla, neboť si kleknout nemohla a napadla ji slova, nejprve u pozdvihování hostie: „Moc ti Pane Ježíši děkuji, že jsi se za mne i spoustu ostatních obětoval a celým svým srdcem i svou myslí se ti klaním¹².“ Při pozdvihování kalichu s mešním vínem ji Svatý duch vnuknul tato slova: „Moc děkuji tvé krvi¹³, že se za mně i hodně ostatních lidí prolila. Moc děkuji tvé nevinné krvi.“ Mše pokračovala dalšími modlitbami. Před přijímáním následovala ještě modlitba Páně. Při formulaci před přijímáním si Dana, opět vnuknutím Ducha svatého, myslěla: „My vlastně nejsme pro svoji hříšnost vůbec hodní tě přijmout a ty jsi tak milosrdný a milostivý, že nám všechny naše hříchy odpustíš při svaté zpovědi, že tě potom můžeme přijmout. Ty jsi velmi milosrdný a milostivý Pane Ježíši.“ Po přijímání následovalo závěrečné požehnání. Dana však stále cítila Boží přítomnost u sebe a musela na Boha myslet.

Velmi nerada se s kostelem po mši loučila, když jí Otec opat vezl na obvyklou večeři. Cestou se rozhodnula, že prozatím ještě nikomu a tom svém zvláštním zážitku říkat nebude. Normálně se s ostatními mnichy navečeřeli.

Po večeři je Otec opat odvezl do jejich pokoje. Tam se s nimi rozloučil. Filip s Danou se jako obvykle ještě před spaním pomodlili. Dana však při modlitbě zase pocítovala pocit Boží blízkosti a lásky. Modlitbu také prožívala úplně jinak. Tentokrát všech slovům své modlitby zvláštně rozuměla, jako se to ještě nikdy jindy nestalo. Filip po modlitbě usnul skoro ihned, zato Dana usnout nemohla, protože se jí na mysl draly ty okamžiky tohoto dne. Napadla jí při tom jedna věc: „Až budu dospělá, tak půjdu do kláštera. Už jsem se rozhodla. V klášteře je nádherně a tak strávím ten život užitečně, že budu někomu pomáhat. V klášteře mi bude nejlépe. Tam budu nejbližší Bohu. Je to zajímavé, že ještě před nedávnem jsem litovala kněze v kostele a představovala jsem si, jak jsem ta, která je zbavuje jejich úřadů, protože jsem si představovala, že je to pro ně trápení a myslela jsem, že budou rádi, že můžou normálně žít a jak se ten můj názor rychle změnil. Teď již vím, že kněží jistě svoji službu bohu vykonávají rádi a jistě by se svého povolání nechtěli vzdát. Proto chci jít jako dospělá do kláštera a stát se jeptiškou. Tam budu Bohu nejbližší.“ Při těch myšlenkách pomalu Dana usínala, až usnula úplně.

¹² Hostie je Tělo Kristovo

¹³ Mešní víno je Krev Kristova

Probudila se až druhého dne.Podívala se na Filipa a viděla,že ještě spí.Proto se rozhodnula,že se bude chovat potichu,aby jej neprobudila.Uvažovala kolik může být hodin,ale na hodiny neviděla.Nejprve se pokoušela ještě usnout,ale to se jí nejlépe nedařilo.Proto po chvílce pokusů se rozhodnula,že toho nechá.Do mysli se jí zase vedraly události předcházejícího dne.Myslela na svoje rozhodnutí,že se stane jeptiškou.Ještě uvažovala jestli to není hloupost,ale rozhodnula se,že není a že se v dospělosti rozhodně jeptiškou stane.Nemyslela do rána již na nic jiného.

Filip se probudil až velmi pozdě.Nejprve se podíval na Danu a když viděl,že nespí,zeptal se jí: „Ty Jano nespíš?“ „Ne nespím.Už před delší dobou jsem se probudila a od té doby se mi nepodařilo již usnout.“odpověděla Dana. „Kolik je hodin?“zeptal se Filip.Dana se podívala na hodiny a řekla: „Za chvílku budeme mít snídani.“ „Tak to se musím rychle probrat,že Jano?“ „To asi jo.“řekla mu na to Dana.Filip se na posteli převaloval.

Před snídání k nim přišel Otec opat a našel je již připravené.Dana už seděla ve svém jezdicím křesle.Otec opat je pozdravil a pak se ujal Danina vozíku a vezl jí ke snídani do jídelny.Filip šel vedle nich.Dana pořád ještě myslela na včerejšek: „Nemám Filipa teď přesvědčit,abychom tady zůstali ještě delší dobu než Svátá všechno vyřídí,nebo se mám s ním chtít vrátit na loď?To je velice těžká otázka.Ted' nevím jak se mám rozhodnout,jestli v tom klášteře s Filipem ještě zůstat,anebo se vrátit na loď jak jsem ho přesvědčovala a jak jsme se již dohodnuli.Já nevím jak se má rozhodnout.Asi to udělám tak,že ponechám věcem volný průběh a uvidím.Pokud se Filip bude chtít vrátit na loď,tak se s ním vrátím a pokud bude chtít tady zůstat,tak s ním zůstanu a budu ráda,že budu moct zůstat v Boží přítomnosti ještě nějakou dobu.“

Mezitím již dojeli ke snídani.Otec opat zavezl Danu na její místo u stolu.Filip si sednul vedle ní a začali snídat.Snídání začali jako obvykle společnou modlitbou.Dana jí opět prožívala jinak.Cítila,že každému slovu zvláště rozumí a cítila při modlitbě Boží přítomnost.

Když je otec opat vezl po snídání na pokoj,zeptal se jich: „Takže vy zítra odjízďte domů?“ „Zítra?“divil se Filip. „Vy tady nechcete zůstat dneska do večera na nedělní mši svatou.Vy chcete v neděli zůstat bez mše svaté,i když k tomu máte příležitost?“zeptal se Otec opat. „Máte pravdu.To jsme si vůbec neuvědomili.“řekl Filip a začervenal se při tom. „Vy teda zítra chcete odjet?“zeptal se znovu Otec opat. „Ano my zítra s Janou chceme odjet.“odpověděl opět

Filip. „Jak chcete.Takže mám zavolat tomu vašemu Svát'ovi?“ „Ano.“odpověděl opatovi Filip.Dana si nejprve neposlouchala,ale tady zbystřila.Velice se polekala,když uslyšela,že mám Otec opat telefon na Svát'u. „Mohla bych si s Otcem opatem promluvit teď na chvílku o samotě.Filipe,prosím tě běž napřed.“Filipa to překvapilo,ale Danu poslechnul.Dana řekla Otcí opatovi: „Chtěla bych vám říct něco k tomu,co jsem vám o sobě řekla ve zpovědnici.Jestli hledáte tu Filipovu Janu,tak mu prosím vás o tom,až ji najdete,neříkejte.Já chci sama počkat na vhodný okamžik,kdy mu řeknu pravdu.Až bych se k tomu odhodlala,tak já bych vám zavolala,abych se dozvěděla jak to s Janou vypadá,ale do té doby bych nechtěla,aby se to Filip dozvěděl.“ „A co když je Jana někde ve špatném stavu.Co když je také v dětském domově a posmívají se jí a ubližují jí děti stejně jako tobě.To chceš prodlužovat její trápení.Já si myslím,že to za to rozhodně nestojí.Já tě ujišťuji,že tě Filip nevyhodí,takže mu to můžeš klidně říct,hned jak se Janu podaří najít.“ „Myslíte?“otázala se Dana.Ty doopravdy chceš třeba dále trápit Janu?“ „Ne to nechci.“odpověděla Dana. „Tak vidíš.Nemusíme se tím pádem tím už zabývat?“ „Ale stejně,bych vás Otče chtěla poprosit o jednu věc,abych se to nejprve dozvěděla já.“ „Tak dobře Dano,jak chceš.“souhlasil Otec opat.

Tak dojeli až do pokoje,kde Filip s Danou bydleli.Filip tam již na Danu čekal.Dana si lehnula vedle Filipa.Myslela na rozhovor s Otcem opatem,ale měla z toho,že by se Filip mohl všechno dozvědět veliký strach.Uvažovala co by měla udělat,aby se to nikdy nedozvěděli jestli tady v klášteře Janu najdou.Pak si zase uvědomila,jak ona v dětském domově trpěla a jestli by toto chtěla dopustiti,aby se to opakovalo na někom jiném.Tak jim hezky utkalo dopoledne.

Před obědem pro ně přišel Otec opat a odvedl je na něj.Naobědvali se jako obvykle s ostatními mnichy.Po obědě Dana poprosila Otce opata: „Mohl byste mě odvézt zase do kostela,abych se tam mohla pomodlit,když tu jsme dneska s Filipem ten poslední den?“Otec opat souhlasil.Filip tedy šel sám do pokoje,kde s Danou přebývali.Otec opat postavil Danino křeslo před oltář jako předešlý den.Dana uvažovala,co má udělat,aby se to Filip nedozvěděl,ale pak si to rozmyslela: „Ať to dopadne,jak chce,protože já tomu jak vidím tak nezabráním.Takže to všechno svěřuji do Božích rukou.Nenechám trpět nevinnou Jano,pro svůj strach.“Tak jí utíkalo celé odpoledne.

Večer se sloužila mše a po mši následovala společná večeře. Pak naposledy společně ulehli v klášterních zdech a oba skoro ihned usnuli.

33.Opět na lodi

Dalšího dne ráno se Filip s Danou probudili velmi brzy,protože už byli nervózní z toho,že se zase vracejí zpět na loď.Otec opat přišel také velmi brzy.Dana jej nejprve poprosila: „Mohl byste mě prosím vás ještě jednou zavézt do kaple.“ „To víš,že jo Jano.“odpověděl Otec opat.

Filip zůstal na pokoji a Otec vezl Danu klášterními chodbami ke kostelu. „Tak jak si se rozmyslela ohledně Jany?“zeptal se najednou Otec opat. „Včera jsem o tom ještě přemýšlela a rozhodla jsem se,že nebudu bránit Filipovi a Janě,aby se opět sešli,pokud Janu najdete,tak jsem ochotna Filipovi všechno říct.Pokud jí nenajde,tak jsem se rozhodla,že mu i nadále nic říkat nebudu,protože by se jenom zbytečně trápil.“ „Já si myslím,že bys mu to měla říct i pokud Janu nenajdeme,protože Filip má právo znát pravdu ať je jakákoli.I že by jej bolela,ale bolest by přešla a on by se již smířil s tím,že Janu nenajde,ale poručit ti nemohu.Nechám to všechno na tobě Dano.Od té doby co dneska dopoledne odtud odejdete,tak si můžete opět dělat co chcete,jako byste nic s toho neprožili.Takže je to potom všechno zase na vás.“ „Já o tom všem ještě pouvažuji,protože je to velmi těžké rozhodnutí,jestli Filipovi říct pravdu,i když se Jana nenajde.“

Mezitím již dojeli do kostela.Otec opat zavezl Danu k oltáři a odešel.Dana v kostele osaměla.Podívala se na kříž a myslela se: „Bože,porad' mi jak se mám rozhodnout,jestli mám Filipovi říct pravdu,že se jmenuji Dana a nejsem ta jeho Jana,anebo mu mám pořád lhát.Prosím tě moc,porad' mi,jak se mám zachovat,protože já sama nevím.Já sama bych si přála,aby se to Filip nedozvěděl,ale říkám staň se tvá vůle a ne má,at' má jakékoliv ,jsem ochotna je nést ve tvém jménu,protože ty jsi můj nebeský otec a ty víš co je pro mě nejlepší.Proto se ti svěřuji a nechávám ti to na starosti a jsem ochotna přijmout všechno co mi uložíš,at' už to bude cokoliv.“Dana se podívala také na sochu Panny Marie a zavalil jí pocit velké lásky,pocit nádherný.Dana se dívala na Pannu Marii a vydržela tak delší doby.Vyrušil jí až příchod Otce opata.Ten jí chtěl odvézt na snídani,ale Dana nechtěla: „Otče,prosím vás,nechte mě tady ještě do doby než se zase budeme vracet na loď.“Otec opat ni nenamítal a spěšně odešel ke snídani.Dana pokračovala v rozjímání: „Ještě tě Pane Bože prosím o jedno,aby Filip moc netrpěl,pokud se Jana nenajde a já mu to budu muset říct.Taky mi dej sílu,abych to

dokázala.Ted' se s tebou ještě rozloučím.Ale jak se mám rozloučit,s Pánem Bohem ti říct nemůžu,protože ty jsi Bůh,takže se s tebou asi nejlépe rozloučím slovy nashledanou Pane Bože.“Dana ještě pozorovala oltář do té doby,než přijel Otec opat,že je helikoptéra již připravena.

Před odletem ještě Danu zavedl k lékaři a ten dal Daně nějaké masti, kterými si má ruku mazat.,aby se jí rychleji zahojila.Taky se s Danou rozloučil.Filip již čekal před vrtulníkem.Otec opat vyprovodil Danu až k helikoptéře.Tam se s ní rozloučil slovy: „Ahoj Jano,měj se dobře a hlavně všechno dobře zvládni a ještě to nejhlavnější.Bůh tě opatruj.“ „Ano otče.S Pánem Bohem.“rozloučila se Dana.Otec opat promluvil i Filipovi: „Bud' hodně statečný a ničeho se neboj a hlavně se starej o svou sestru Janu a bud' na ní hodný za všech okolností,at' se stane,co se stane.A také Bůh tě opatruj.Bůh opatruj vás oba.“ „Vás také.“rozloučil se Filip a nastoupil do helikoptéry.Tam na ně již čekal Svát'a.

„Ahoj Filipe a Jano.Jak jste se v tom klášteře měli?“ „Měli jsme se tam velice dobře.Nic nám tam nechybělo.Výborně se tam o nás starali.“řekl Filip. „Tak to jsem rád,že jsem vám to místo dobře vybral.“ „A kde jsi na to vůbec Svát'o přišel?“ „Prostě mi to před nedávnem řekl jeden můj kamarád,že kdybych někdy něco potřeboval,tak,že můžu říct tady v klášteře,že se o každého vždycky postarají.“ „Vybral jsi Svát'o opravdu dobře.Nikde jinde bychom se lépe neměli.“řekla Dana. „Tak to jsem rád.“Filip s Danou sledovali krajinu pod sebou.Filip i Dana mysleli na to,že se již brzy ocitnou opět na lodi někde v oceánu a sami.Trochu pocítovali smutek,že budou mít zase jenom jeden druhého.Filipa napadlo,aby se Svátí zeptal: „Jak to Svát'o vypadá s tím našim návratem zpět do Petrovic?“ „Já si myslím,že byste se mohli vrátit nejpozději do konce měsíce.V prosinci již zase zcela jistě budete bydlet v Petrovicích a loď kotvic v přístavu.Tím si můžete být úplně jisti.“ „Tak to jsme Svát'o rádi,že nám ještě na té lodi zbývá už jenom půl měsíce.“řekl Filip a Dana se k němu připojila: „Tím jsi nám udělal doopravdy velikou radost.“ „Tak to jsem rád.Už je mi tam v Petrovicích po vás dost smutno a těším se,až se tam zase vrátíte.“ „My také.“potvrdila Dana.Tak jim hezky utíkala cesta.Už se dostali nad moře a to si Filip s Danou už velmi dobře uvědomovali,že se už brzy dostanou na loď.Filip si nepřál vidět pohled,kdy spatří jejich loď,ale cesta se neúprosně chýlila ke konci a nejprve uviděli menší objekt na moři,který se s tím jak se k němu přibližovali postupně zvětšoval,až se z něj vyklubala jejich loď.

Helikoptéra se snesla nad ní a nastalo loučení se Svát'ou. „Ahoj Filipe a Jano,mějte se tady na té lodi dobře a dávejte na sebe pozor.“říkal Svát'a,když Filip slézal po žebříku dolů.Pak ještě spustili Danu.Nakonec ještě zbývaly potraviny.

Dana se posadila na zem a s Filipem čekala až se helikoptéra zase vznese a postupně zmizí.Oba dva mávali Svát'ovi ještě dlouho co helikoptéra již nadobro zmizela z obzoru. „Tak a jsme opět sami.“postesknul si Filip. „Jo to je pravda.“přikývla mu Dana.Danu vzápětí napadlo: „Vždyť my tady nemáme vozík.Tak na čem já budu jezdit,protože berle do té ruky ještě nevezmu.“ „To mě nenapadlo,ale když už to tak dopadlo,tak to vyřešíme podle svých možností.Já tě chytnu kolem pasu na té levé straně,kde nemáš tu nohu a ty se mě také chytneš jak to půjde a tak budeme spolu chodit,než se ti ta ruka uzdraví natolik,že budeš moci zase chodit s berlemi.Co říkáš?“ „Souhlasím Filipe.“ „Tak dobře.Připrav se.Ted' to poprvé vyzkoušíme v praxi.“řekl Filip a chytil Danu v pase.Ta se jej také chytla jak mohla a potom šli společně do podpalubí do obývací kajuty.Uviděli jak zůstala od té doby co se Dana spařila a museli narychlo odjet pryč.Filip Danu posadil na pohovku a řekl jí: „Jestli chceš Jano,tak si přečti co jsem napsal.Ted' ti to už dovolím.“ „Děkuji ti Filipe,ale já už to stejně mám přečtené a můžu ti říct,že se mi to líbilo.“ „Tak to jsem rád.Víš co se mi zdá divné.Jak jsem tě ted'ka držel,tak se mi zdálo,že jak jsme v létě byli u moře,tak jsem tě držel na jiné straně než ted'.To je divné.“ „To se ti asi jenom zdá.“řekla mu Dana.Filip odešel na palubu pro další věci.

Filip Danu polekal: „Jak vidím,tak to,aby se všechno odhalilo je nevyhnutelné,protože Filip začíná pociťovat,že nejsem ta jeho Jana,ale někdo jiný.Jenom doufám,že to ještě nějakou dobu vydrží a bude mi věřit.Není to tak jednoduché jak jsem si to představovala na začátku,že se prostě budu vydávat za Janu a Filip si ničeho nevšimne.Prostě asi jsou nějaké rozdíly mezi mnou a Janou.Nedá se nic dělat.Dokud mě ale Filip definitivně neodhalí,nebo dokud se Jana nenajde,tak Filipovi ještě nic říkat nebudu.Snad bude ještě delší dobu věřit,že jsem ta Jana a neodhalí mne,protože by to pak jistě bylo velmi hrozné a já bych musela jít do dětského domova,kde by se mi opět posmívali a bili by mně,a to v žádném případě nechci.Jenom doopravdy doufám,že to mezi mnou a Filipem takhle vydrží ještě nějakou dobu.“

Filip se vrátil za Danou: „Jano,nad čím přemýšlíš?“Dana sebou trhla a podívala se na Filipa. „Nad čím přemýšlím? Nepřemýšlím na ničím,prostě se jenom dívám do prázdna a čekám

až ty přijdeš, Filipe.“ „Co teďka budeme dělat Jano?“ „Já ani nevím.“ „Nechceš, že bych ti přineslo židličku a ty si na ni sedneš a budeš pokračovat v mém obraze.“ „Víš, Filipe, že se mi ani nějak nechce.“ „Jano, prosím tě, pokračujme.“ „Tak dobře Filipe, přines teda tu židli a já budu pokračovat teda v tom obraze, jak chceš.“ souhlasila Dana. „To jsi moc hodná, Jano.“ řekl radostně Filip a přinesl Daně židličku. Pomohl jí se na ní posadit. Dana vzala do ruky štětec a pokračovala v malování. Filip se posadil ta, kde seděl, když jej Dana malovala poprvé. Pozoroval, jak se Dana rozmachuje štětcem. Už se na obrázek moc těšil. Zeptal se Dany: „Za jak dlouho ten obrázek asi doděláš?“ „Dodělám ho určitě do doby než se vrátíme k nám domů do Petrovic. To je jisté.“ „Přesnější časový údaj mi neřekneš?“ „Tak ho dodělám asi za tři dny.“ „To už je lepší odpověď.“ „pochvaloval si Filip. Po chvilce mlčení se Filip zeptal Dany: „Co říkáš tomu, že bych si ten obrázek nechal, až přijedeme domů zarámovat a pověsím si ho k sobě do pokoje, aby mi pořád připomínal jak krásně umíš malovat. Co na to říkáš?“ „Není to hloupé. Obrazy ode mě nejsou tak hezké, aby se někam věšely.“ „Teď Jano přeháníš. Ty tvé obrazy jsou nádherné. Tento obraz rozhodně musí viset u mě v pokoji. To rozhodně. Na tom již nic nezměním.“ „To chceš, abych si při každém vstupu do tvého pokoje připadala hloupě, že můj obraz zdobí nějaký pokoj.“ „Nemusíš si připadat trapně, ale raději pyšně, protože si to tvé obrazy rozhodně zaslouží.“ „Myslíš Filipe?“ zeptala se nedůvěřivě Dana. „Nemyslím. Já to vím.“ „No, když říkáš Filipe.“ „Tak jim hezky utíkal čas a brzy již nastalo poledne.

Filip šel do kuchyně připravit oběd. Dana se hned nabídla: „Filipe, já půjdu s tebou a pomůžu ti. Řeknu ti co a jak máš dělat, případně udělám to co mohu dělat i v sedě.“ „Tak dobře Jano. Já jsem jenom rád, že mi pomůžeš, protože pokud bych ten oběd dělal já, tak by zřejmě moc dobře nedopadnul. Nechtěl jsem ti nic říkat, když jsem to všechno způsobil já Jano.“ „To nic Filipe. Už jsem ti dávno odpustila. Omlouvat se mi již nemusíš. Já uznávám, že jsem se chovala také trochu hloupě, když jsem chtěla zjistit, něco, čím jsi mě ty chtěl později překvapit.“ uznala cestou do kuchyně Dana.

V kuchyni si společně připravili oběd. Dana seděla na židli a Filipovi s vařením pomáhala jak se dalo. Když společně dovařil, odnesl Filip všechny věci do jídelny a pak pomohl Daně do jídelny dojít. Tam si společně snědli oběd.

Po obědě Filip odvedl Danu do obývací kajuty. Vrátil se zase zpět do kuchyně, protože musel umýt a uklidit všechno nádobí, které při obědě použili. Když ho měl umyté, šel za Danou do

obývací kajuty a tam si pustil počítač. Zaznamenal do něj co všechno zažili za poslední dobu. „Tak co, jak se ti líbí opět na lodi, Jano?“ „Líbí se mi tady, ale v tom, klášteře jsme to přece jenom měli lepší, protože tam jsme nebyli sami, jako tady jsme.“ „Co se dá už dělat. Budeme to muset ještě ten půlměsíc vydržet, než se podaří Svátovi všechno zařídit, aby nás již policie nehledala. Jenom, kdyby to netrvalo tak dlouho, Jano.“ „Když jsme to na té lodi vydrželi už takovouhle dlouhou dobu, tak to zcela jistě vydržíme ještě do konce listopadu.“ „Budeme muset. Nic jiného nám již Jano nezbyvá.“ „Ano, nezbyvá Filipe.“ „uznala Dana. „Co to na tom počítači děláš? Píšeš?“ „zeptala se po chvílce ticha Dana. „Ne, nepíšu. Zaznamenávám další záznamy do našeho deníku Jano.“ „Proč nepíšeš?“ „Nemám na to chuť Jano.“ „Vždyť jsi to měl tak hezké, Filipe. Tak piš ještě.“ „Já ani nevím, jestli budu psát, moc se mi už nechce, Jano. Už mě to nebaví.“ „Zase tě to Filipe začne bavit. Neboj.“ „To už asi ne Jano.“ řekl na to Filip. Tak jim hezky utíkalo odpoledne. Filip měl zápis do deníku hotový docela rychle a proto si zašel k sobě do kapitánské kajuty pro modelování, aby v něm mohl pokračovat. Dana mezitím dokončila pletení ponožek pro Filipa. Ukázala mu je a řekla: „To je dárek pro tebe ode mě.“ „Děkuji ti Jano. Jsi moc hodná. Já si to od tebe snad ani nezasloužím, za to jak jsem se k tobě choval.“ „O tom už Filipe nemluv, nebo se na tebe doopravdy naštvu. Už jsem ti řekla, že jsem ti již dávno odpustila, Filipe. Takže, ať už ani jedou nic o tom neslyším Filipe. Rozumíš?“ „Rozumím.“ přikývnul Filip. „Tak to jsem moc ráda.“ řekla potěšeně Dana. Filip pokračoval v modelování. Za chvíli jej napadlo: „Nemělo dneska vyjít další číslo časopisu?“ „Myslím, že Filipe mělo.“ „To je smůla, že jsem si na to nevzpomněl dříve. No co se dá dělat?“ „A co by se změnilo, pokud, by sis na to vzpomněl dříve?“ „Asi nic Jano.“ „Tak vidíš Filipe.“ Tak jim hezky utíkalo odpoledne a blížil se večer. Na moři se začínalo stmívat. Filip se ještě před setměním vyšel podívat na palubu, aby viděl, jak to na ní vypadá. „Moře se jako obvykle vlnilo a vlny bíle pěnily. Některé postříkaly Filipa na palubě, proto se rychle vrátil do podpalubí.

Tam nachystal večeri a přinesl jí sobě i Daně do obývací kajuty, kde jí i snědli. Po večeri Filip umyl nádobí a vrátil se za Danou. Spát se ještě ani jednomu z nich nechtělo. Filip podal Daně věci na malování, protože na to měla chuť a sám pak pokračoval ve slepování dalších domečků. V kajutě si museli už roznout, protože se venku již úplně setmělo. Teprve pozdě večer si nejprve zívla Dana a potom Filip. Po chvíli si zívli oba. Filip i Dana pochopili, že je

nejvyšší čas jít spát.Filip tedy pomohla Daně sejít do ložnice.Tam se uložili ke spánku a za chvíli usnuli.

Probudili se až na druhý den ráno.Nikomu z nich se nechťelo nejprve vstávat.Když se oba dva probrali ze spánku,navrhnul Filip Daně: „Já mám jeden nápad.Pokud budeš chtít,tak já teď nachystám v kuchyni snídani a donesu ti ji do postele.Co tomu říkáš?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila ihned Dana.

Filip teda vstal a šel do kuchyně.Tam nachystal snídani a odnesl jí Daně až do postele.Sám si jí snědl také v posteli.Pak pomohla Daně vstát a odvedl jí do obývací kajuty.Sám se zašel nejprve podívat,jak to vypadá na moři a nezjistil žádnou změnu.Vrátil se zase za Danou do podpalubí.Sednul si za stoleček a pokračoval ve sledování modelů.Pak jej napadlo: „Jano,mohla bys pokračovat v tom obraze?“ „Mohla.“ „Tak to je dobře.Já si sednu k plátnu a ty pokračuj v malování.“řekl Filip a také tak učinil.Dana si vzala plátno s obrazem Filipa a pokračovala malování.Tak jim hezky utíkalo odpoledne.Tentokrát již Dana stihnula dokončit obraz Filipa a zbývalo jenom pozadí: „Filipe,už jsem s tebou hotova.Ted' už ten obraz zvládnou dodělat bez tebe.“ „To už je hotový?“ „Ještě ne.Ještě musím dodělat pozadí a na to tebe již nepotřebuji.“ „Tak to je dobře.“zaradoval se Filip a vrátil se k rozdělanému modelování.

V poledne nachystali společně oběd.Dana Filipovi opět pomohla.Filip ze jí při tom zeptal: „Jakou máš tu ruku?“ „Ještě nevím.“ „Neměla by sis jí přemazat tou masťou,co ti dal ten doktor v klášteře.“ „To bych možná mohla.“ „Tak tady počkej Jano,já ti pro ní zajdu a společně tu ruku ošetříme.“řekl Filip a odběhnul pro mast.Za chvíli se vrátil a nesl všechny potřebné věci.Odmotal Daně obvaz z ruky a uviděl,že se jí to hezky hojí.Dana,když to uviděla,nadšeně řekla: „Já si myslím,že zítra už budu moct zase chodit s berlemi,když se mi to tak dobře hojí.Už mě ani ta ruka nebolí.“ „Tak to je dobře Jano.“zaradoval se Filip.Namazal Daně ruku a zavázal jí opět obvazem.Pak pokračovali v přípravě oběda.Hotový oběd Filip zanesl do jídelny,ještě se vrátil pro Danu a pomohl jí do jídelny.Tam oběd snědli.Filip po obědě ještě umyl nádobí.

Pak se s Danou vrátili do obývací kajuty,kde se věnovali každý svým zálibám.Tak jim hezky utíkalo odpoledne.Filip modeloval a Dana dělala Filipův portrét.Filip vyhlédl z okénka a uviděl,že nebe je stále zamračené,ostatně nic jiného ani očekávat nemohl.Už dokončil další domečky do MPR II.Sednul si proto vedle Dany k počítači a hrál si na něm karetní hru.Když se Dana malování

již unavila,zahrála si karetní hru také.Podařilo se jí tu hru hned na poprvé vyhrát.Filip si mezitím prohlédl svůj portrét v obývací kajutě.Měl k Daně neskonale obdiv,protože se mu obraz velmi líbil. „Kde se to v tobě vzalo Jano?“ „To já sama nevím.Ale prostě umím malovat.“ „Jenom jedno nechápu Jano,jak to,že se ti začalo dařit dělat takové nádherné obrazy,když jak jsem tě vidával malovat dříve,tak se ti obrázky nedařily moc dobré.“ „To je asi věkem.“odpověděla Dana. „Asi máš pravdu Jano.“řekl na to Filip. „Tobě se všechno daří dělat poslední dobou nějak lépe než předtím.“ „Asi máš pravdu Filipe.“souhlasila Dana.Pak jejich hovor umlkl,protože se Dana soustředila na hru.Tak jim hezky utíkalo odpoledne a blížil se pomalu večer.

Filip šel nachystat večeři a přinesl jí do obývací kajuty.Oba dva se tam najedli.Filip pak umyl nádobí a vrátil se do obývací kajuty,aby si u počítače mohl zahrát ještě nějakou karetní hru. „Škoda,že tady nemáme televizi,že Jano?“ „Já si to ani nemyslím.Vidíš Filipe,o kolik mám víc volného času,oproti tomu,když jsme se každý večer dívali na televizi.“ „Já se ale raději dívám na televizi.Jak se vrátíme zpět do přístavu,tak hned se Svátou zařídím,abychom tady televizi mít mohli.Nechám ji tady dodělat a pak se budeme moct i příští léto na lodi dívat na naši televizi,Janu.“ „To by se i teda nelíbilo.Ted',pokud je venku škaredě,tak ještě možná,ale až bude venku hezky,tak by mě nebavilo dívat se na televizi.To se raději vykupu ještě jednou před spaním.Pokud tady necháš udělat televizi,tak já na příští léto s tebou na ten výlet lodi nepojedu.Takže se rozmysli jak chceš.Mi je to koneckonců jedno.“ „Tak dobře Jano.Uznávám,že je to hloupost,dát si na loď televizi,ale stejně mi řekni,že by se to tobě nelíbilo.“ „Nelíbilo.“odpověděla Dana. „To se ti teda divím.Ale jak chceš,tak teda nenechám dělat na naší lodi televizi.Ale vlastně proč bych tu televizi nemohl nechat udělat.Ty se na ní přece nemusíš dívat,když nechceš.A já bych se na ní dívat mohl,pokud bych měl chuť.“ „To teda ne.Bez televize budeme moct trávit večer spolu mnohem užitečněji,než když ji necháš udělat.To já budu muset na palubě zůstat třeba sama a ty se budeš dívat na televizi.Na tuto loď televizi v žádném případě nedáš.“ „Tak dobře Jano,dostala jsi mě.Bude po tvém.Nenechám tady udělat televizi.“ „Konečně rozumné rozhodnutí,protože ještě mi řekni,že ti tady ta televize chybí.“ „Ani moc ne.“musel uznat Filip. „Tak vidíš.“řekla na to Dana.Ještě chvilku zůstali v obývací kajutě,ale začínalo se jim chtít pomalu spát a proto se rozhodli,že již všeho nechají a půjdou si lehnout.Filip pomohl Daně do ložnice.

Tam si lehnuli do svých postelí.Dana usnula skoro ihned.Filip nejprve neusnul,proto se ještě obrátil na Danu: „Jano,ještě mě napadlo jedno vylepšení,že bychom nechali udělat kapitánskou kajutu pro dva lidi.Co na to říkáš?“Daniny odpovědi se však nedočkal,protože ta již spala.Filip ji teda nechal a zavřel oči a také za chvílku usnul.

Probudili se až na druhý den.Nejprve otevřel oči Filip.Uviděl,že Dana ještě spí a proto jí nechtěl rušit.Otočil se na druhý bok.Čas,než se Dana probudí věnoval vzpomínce na své rodiče.Přemýšlel co asi před rokem touhle dobou dělali.Věděl jistě,že se velmi těšil na vánoce,neboť netušil,že budou poslední,ktelé ve společnosti s rodiči prožijí.Vzpomínal na to,jak si k vánocům strašně přál elektrický vláček,na který si již teď ani nevzpomene a jak si tehdy moc na ty vánoce přál.Nakonec ho pod stromeček dostal.Uvažoval,jestli mu letos Ježíšek nadělí nějaké dárky pod stromeček.Měl však jenom jediné přání k těmto vánocům a to,aby je mohl strávit s rodiči.Z úvahu jej vyrušilo Danino: „Filipe,ty ještě spíš?“ „Ne nespím.“odpověděl Filip a osušil si oči,aby Dana neviděla,že on plakal při vzpomínce na rodiče. „Tak jak si se Jano dneska vyspala?“ „Vyspala jsem se dobře Filipe.Nevíš,ktelý je dneska den?“ „Počkej Jano.Ted' si to nemůžu uvědomit.“řekl Filip a chvílku uvažoval. „Už jsem na to přišel dneska je už středa šestnáctého listopadu.“ „To už je tolikátého?“ „Jo je.“potvrdil Filip. „Tak to už máme polovinu doby našeho pobytu tady na lodi našťestí za sebou.Jsi také rád,Filipe?“ „Jo,to jsem,ale největší radost mi udělá až se z lodi vrátíme zpět k nám do Petrovic.“ „To mi také.Jenomže to ještě nějakou dobu potrvá.“řekla Dana. „Jestli chceš,tak já ti zase přinesu do postele oběd.Chceš Jano?“ „Chci Filipe.Ale zítra za konečně nasnídáme opět v jídelně,protože to budu moct už snad konečně chodit o berlich.Dneska to ještě raděj nechám tak,ale zítra rozhodně.“

Filip vstal z postele a šel nachystat do kuchyně snídani.Přinesl jí Daně do ložnice a sám si jí snědl také tam.

Po snídani se převlékli a šli ,jak jinak,do obývací kajuty.Dana si vzala na práci Filipův portrét a Filip pokračoval ve slepování domečků,ktelých mu již moc nezbývalo do dokončení této části historického města.Filip se často chodil dívat na Danu,jak se jí daří jeho obraz.Do půlky dopoledne dolepil domečky.Všechny věci si proto uložil.Domečky nechal vystavené na konferenčním stolečku,aby se na ně mohl pořád dívat.Pak si přisednul k Daně a spustil si počítač.Nejprve ze všeho zaznamenal do deníku další

věci.Pak si spustil tabulkový kalkulač a zkoušel se na něm naučit další věci.Dana se jej zeptala: „Ty už Filipe nepíšeš?“ „Ne,vždyť jsem ti to už říkal,že mě psaní přestalo bavit.“ „Ty jsi teda a já se už těšila na to,až to dopíšeš.“ „Jenomže já to nedopíšu.“řekl na to Filip. „To jsi mě teda zklamal,Filipe.Já myslela,že máš větší výdrž,než jenom napsat několik stránek a skončit.“ „Nic se už nedá dělat.“ „To je škoda.“řekla na to Dana.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Filipa však brzy přestalo bavit zkoušení tabulkového kalkulačů.Poposedl si tedy blíž k Daně a pozoroval jí jak maluje obraz.Nechal se tím unést jak Dana malovala.Po delším pozorování jí řekl: „Ty musíš Jano malovat mnohem více,abys uplatnila svůj velký talent.Z tebe jistě bude v budoucnu velká malířka.“ „Myslíš Filipe?“řekla Dana a podívala se na Filipa. „Já si rozhodně nemyslím,že to s malováním tak daleko dotáhnu,Filipe.“ „Tím bych si být tebou nebyl tak jistý,protože ty máš velký talent na to malování,Jano.“ „Na to je ještě dost času,Filipe.Do plnoletosti nám oběma ještě zbývá velmi moc času,takže toto téma ještě nemusíme probírat.“ „Jak chceš Jano,ale pamatuj si,že v dospělosti budeš jednou velmi významnou malířkou.“

Po obědě,který si snědli v obývací kajutě,si Filip šel lehnout,protože se mu chtělo spát.Dana zůstala sama v obývací kajutě,i když jí Filip nabízel,že jí pomůže do ložnice,Dana nechtěla,protože chtěla pokračovat v malování.Filip v posteli usnul skoro ihned.Spál delší dobu.Když se probudil,napadlo jej,že by mohl pokračovat ve své představě o tom,co by se stalo,pokud by jeho a Janini rodiče nezemřeli při nehodě ve vlaku.Vzpomínal,kde skončil při předchozích představách.Nemohl si to uvědomit a tak si řekl,že v představách bude pokračovat,když se vraceli z výletu na kopec.Filipovi i Janě se šlo velmi dobře,protože už věděli,že mají před sebou jenom cestu zpátky.Všichni se již těšili až se vrátí zpět do hotelu a budou si moci odpočinout a pak dostanou teplou večeři.Filip s Janou šli napřed a vždycky se za rodiči vraceli.Do hotelu došli pozdě dopoledne.Všichni se lehli na postel a odpočívali do večere.Navečeřeli se v jídelně.Po večeri se všichni umyli a šli spát.Další den se při snídani radili o tom,kam půjdou dneska.Janě se nikam nechtělo: „Mami,mi se dneska nikam nechce.Já bych dneska nejraději zůstala někde poblíž hotelu.“Maminka,tatínek i Filip však na procházku jít chtěli.Jana teda musela jít také.Na pokoji si nachystali všechny potřebné věci a vyrazili.Tatínek již v mapě našel trasu,kam půjdou.Na začátku cesty říkal: „Bude se vám to místo,kam jdeme zajisté líbit.“Janě se moc

nechtělo. Filip se však na výlet těšil, protože on je měl rád. Filip pozoroval cestu, kudy jdou a šel rychleji než rodiče. Jana s ním tentokrát nedováděla, protože nechtěla jít na výlet. Šla vedle rodičů. Maminka se jí zeptala: „Proč Jano nedovádíš s Filipem?“ „Protože já jsem na dnešní výlet jít nechtěla a chtěla jsem zůstat doma.“ „Jenomže na dovolené jsme proto, abychom chodili na výlety a ne zůstávali na pokoji.“ „Jenomže mi se dneska nikam nechtělo jít.“ namítala Jana. „Uvidíš, že se ti dnešní výlet bude líbit Jano.“ těšila jí maminka. „Já jsem ale dneska nechtěla na žádný výlet jít.“ Mezitím již ušli kus cesty a došli ke druhému rozcestníku. Filip se k němu běžel podívat jako první a vesele oznamoval: „Ještě máme před sebou dva kilometry cesty. Jeden jsme už ušli. To je dobrý, že?“ „Jo, to jsme ušli už dost dlouhou cestu.“ pochválil tatínek. U rozcestníku si odpočinuli, posadili se na klády. „To dneska máme ale krásný den.“ pochválil si tatínek. „Jo, to máme.“ připojil se Filip. „Dneska je den jako stvořený pro tuto procházku.“ řekl ještě tatínek. Všichni si prohlíželi nádhernou přírodu kolem sebe a také poslouchali zpěv ptáčků. Janu už vztek, že musela jít také přešel a začala se usmívat. Ještě si nějakou dobu odpočinuli a zase pokračovali v cestě za Modrými vodopády. Jana už šla s Filipem pěkně vpředu. „Pokračování přišť.“ zakončil svou představu Filip.

Vstal z postele a šel se podívat za Danou do obývací kajuty. Danu našel jak stále kreslí jeho obraz. „Ty teda vydržíš dlouho kreslit.“ pochválil jí Filip. „Už ho mám skoro hotový. Do dneška do večera ho dokreslím Filipe.“ „Tak to je dobře, protože já se už na něj moc těším.“ řekl radostně Filip. Posadil se vedle Dany a pozoroval jí jak dokončuje obraz z ním. Pak se posadil zase k počítači a zkoušek tabulkový kalkulátor. Pak si zahrál jednu hru. Jenomže Filipa již nebavila hrát si na počítači, ani učit se tabulkový kalkulátor. Uvažoval co by mohl jiného dělat, ale nic jej nenapadalo. Procházel se po kajutě, pak se posadil. Dana se Filipa zeptala: „Filipe, proč tady tak přecházíš?“ „Protože se nudím a nenapadá mě nic co bych mohl dělat.“ „Tak to je smůla.“ řekla soucitně Dana. „S počítačem mě nebaví dělat a modelovat nemám co, protože nemám další výtisk časopisu s modely. Takže celkem nemám co dělat.“ „A Filipe, doopravdy už nechceš pokračovat v psaní?“ „Ne, to už nechci Jano.“ „Mě teda také nenapadá žádná rada, co bys mohl dělat.“ „Musíme to ještě nějak vydržet, než se vrátíme domů a tam budeme moct chodit na výlety do přírody, když se budeme nudit.“ „Jenomže do té doby máme ještě půl měsíce a to je ještě hodně dlouho.“ „Ale to Filipe vydržíme.“ „Což o tom

vydržíme,ale jak.“reagoval Filip.Přestalo jej bavit i přecházení po místnosti a proto se posadil vedle Dany a pozoroval jí.Tak jim hezky utíkal čas.Dana již dělala poslední tady štětcem.Když udělala poslední tah,dala obraz Filipovi se slovy: „Tak Filipe,tady máš obraz, který sis tak moc přál.“ „Děkuji ti Jano za ten obraz.Už se těším až přijedeme domů a já se Svát'ou zajedu do města a nechám si ten obraz zarámovat,abych si ho mohl pověsit ve svém pokoji na stěnu.Moc se na to těším.“Dana už neříkala nic,protože věděla,že Filipa nepřemluví,aby si její obraz na stěnu nevěšel.

Filip si jej odnesl do kapitánské kajuty,aby se mu náhodou nic nestalo,protože tuto kajutu,skoro neobýval a tím pádem tah hrozilo obrazu nejmenší nebezpečí,že se mu něco stane.Z kajuty šel do kuchyně a nachystal večeři.Snědl jí s Danou v obývací kajutě.Po večeři se Daně chtělo už spát.Filip jí tedy vyprovodil do postele,ale jemu se ještě spát nechtělo a proto se vrátil do kajuty a zapnul si počítač.Spustil si na něm jednu karetní kru a tak trávil večer.Věnoval se také vzpomínkám na rodiče: „Kdybyste tušili před rokem co se stane za rok o tom čase,jenomže před rokem jsme o ničem ještě netušili.Před rokem jsme se ještě radovali,že jsme všichni spolu a nikdo z nás nevěděl,že za rok o tomhle čase vy budete mrtví a pohřbení bůhví kde a my s Janou budeme sami na téhle lodi schovávat se před policií,aby nás neodhalila a my jsme nemuseli do dětského domova a mohli jsme bojovat o to,abychom mohli žít jenom trochu jako jiné děti.Ještě štěstí,že máme toho Svát'u, který nám všechno pomáhá dělat,protože pokud bychom jej nenašli,tak se obávám,že bychom se dostali již dávno do dětského domova.To je naše jediné štěstí,že jsme narazili na tak hodného člověka.“

Filipovi se už také začalo chtít spát a proto už nechal hry a šel si do ložnice lehnout.Dana už dávno spala.On usnul za chvíli.

Další den ráno se nejprve probudila Dana.Podívala se na Filipa a uviděla,že ještě spí.Dana by už chtěla vstávat,ale nemohla,protože Filip se ještě neprobudil.Rozhodla se,že dneska už zase zkusí chodit o berlích.Zkusila si na tu ruku sáhnout a už vůbec jí nebolela.Uvažovala,kde asi ty berle jsou.Po chvílce si uvědomila,že je viděla naposledy v kuchyni,protože tam zůstaly od doby co se opálila tou horkou vodou.Dana už chtěla moc vstávat,ale Filip se stále neprobouzel.Dana ho nechtěla budit.Snažila se v posteli vydržet ležet,ale nakonec jí to nedalo a potichu zavolala: „Filipe,ještě spíš?“ a z Filipovy postele se ozvalo nevrle: „Proč mě Jano budíš,vždyť je ještě noc?“ „Právě,že Filipe není.“řekla Dana potichu.Filip se převaloval v posteli a otevřel oči.Uviděl,že je

doopravdy ráno.Zeptal se: „Proč jsi mě Jano budila?“ „Protože už delší dobu nemůžu usnout a už mě nebaví ležet.“ „Kvůli toho jsi mě nemusela snad budit.“ „Filipe,zajdi mi prosím tě do kuchyně pro berle,já chci na nich dneska vyzkoušet chodit.“ „Počkej ještě chvíli Jano,jo?“ „Tak dobře Filipe,já počkám.“řekla nerada Dana.Filip ještě asi dvacet minut ležet a pak vstal.

Šel do kuchyně a přinesl Daně berle.Dana se na ně pokusila postavit a podařilo se jí to.Vyzkoušela v nich jít do jídelny a došla tam.Velmi jí to potěšilo,že už nemusí chodit a držet se při tom Filipa,že opět může chodit sama.Filip v kuchyni nachystal snídani a donesl jí do jídelny.Tam se nasnídali.

Po snídani odešli do obývacího pokoje.Filip dostal žízeň a proto zašel do kuchyně pro vodu.Ve džbánu jí měli už jenom poslední trochu.Šel se podívat na palubu a tam uviděl,že již moc vody také není.Nabral do džbánu poslední trochu vody a vrátil se za Danou do obývací kajuty.Tam jí řekl: „Doufám,že dneska přiletí helikoptéra,protože už jsem nabral poslední zbytek vody.“ „Počkáme asi do poledne a potom když tak zavoláme Svát'ovi,aby ta helikoptéra přiletěla.“ „Tak to uděláme.“souhlasil Filip a posadil se k počítači.Zkoušel co všechno umí.Pak jej napadlo: „My jsme měli zavolat Svát'ovi,aby nám nechal také přivést ten nový časopis Jano.Tak teď budeme muset čekat asi do pondělí.“ „Jenomže ty Filipe nevíš,jestli ta helikoptéra k nám vůbec přiletí.“ „To máš pravdu Jano,ale stejně dneska asi helikoptéra přiletí.“myslel si Filip.Dana si vzala vyšívaní a rozhodla se vyšívat monogram Filipa na jeden jeho kapesník, který si vzala s jeho věcí.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.

Filip s Janou uslyšeli najednou zvláštní zvuk.Teprve po chvíli ho Filip identifikoval jako zvuk helikoptéry. „Helikoptéra je tady.“vykřiknul jako první Filip.Oba dva se běželi podívat na palubu,nad kterou již skutečně kroužil vrtulník.Filip viděl,jak se spouští dolů žebřík.Vylezl po něm nahoru do helikoptéry a nachystal všechny věci ke spuštění na loď.Spustil všechny věci na palubu a pak slezl po žebříku dolů.On i Dana počkali než se helikoptéra opět vznese a zmizí v dáli.

Pak se Dana vrátila do podpalubí a Filip začal sklízet všechny věci, které mu helikoptéra přivezla.Nejprve uklidil všechny potraviny a potom ještě další věci.V tašce mezi věcmi našel,ke svému potěšení,další číslo časopisu ABC.Hned jej zvědavě prolistoval.Na stránkách s vystřihovánkami však další díl MPR II. nenašel,co ho docela naštvalo,protože se na to moc těšil.V upoutávce

na příští číslo,ale našel,že tam bude pokračování další částí,ale to jej moc neuspokojilo,protože si myslel,že tam najde něco již dnes.Pak Filip uklidil i zbývající věci.

Vrátil se za Danou do obývací kajuty a tam se posadil vedle ní do pohovky.Dana mu hned při jeho příchodu ukázala: „Filipe,tady máš kapesní, co jsem u tebe našla.Vyšla jsem na něj tvé iniciály,abys vždycky věděl,že je to tvůj a nemohl sis ho s ničím splést.“ „Děkuji ti Jano,ale takový kapesník nebudu používat.Na to je škoda.Ten si schovám.“ „To je hloupost Filipe,protože jí ti můžu nadělat spoustu takových kapesníků.To je práce na dvacet minut.“ „Ale stejně si ho budu uchovávat jako památku na to jak jsme spolu byli na lodi.Jestli bych tě Jano mohl ještě poprosit,tak mi k tomu jménu vyšij malý obrázek naší lodě,abych si na tu doby mohl vždycky,když se na něj podívám vzpomenout.“ „Tak dobře Filipe.“souhlasila Dana.Filip si otevřel první stránku časopisu a dal se do jeho čtení.Dana si navlékla do jehly nit a vyšívala na Filipův kapesník lodičku,tak jak si to přál.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.

Přesně v poledne se Filip s Danou zvedli a šli do kuchyně,aby připravili společně oběd.Filip Daně pomáhal jak jen to šlo.Tak společně připravili oběd z již nových zásob.Naobědvali se v jídelně.

Po obědě Filip uvažoval jestli si má jít lehnout,anebo ne.Nakonec se rozhodnul,že si lehne.Dana se vrátila do obývacího pokoje a dokončovala lodičku na Filipově kapesníku.Filip zavřel oči a rozhodnul se,že nebude spát a místo toho si bude opět představovat svou krásnou představu.Začal jí: „Pokračování.“ Sluníčko jim na cestu nádherně svítilo.Filip i Jana si brzy museli sundat své oblečení a převléct se do krátkých kalhot,protože jim už bylo horko.Šli lesem s vysokými jehličnany.Filip se díval do jejich korun.Zeptal se maminky: „Proč jsou ty šišky tak vysoko,že se k ním nedá dostat?“Maminka mu odpověděla: „Protože by je hned otrhali takoví kluci jako jsi ty.“Šli stále dál.Slunce stoupalo po obloze nahoru a svítilo jak jen nejvíce mohlo.Nikomu z nich to však nevadilo,protože jim stínily stromy.Filip s Janou šli statečně napřed před rodiči po stoupající cestě.Velmi si oddechli,jakmile před sebou uviděli úsek cesty,který konečně klesal.Filip s Janou seběhli kopeček a pak se zastavili,aby počkali na své rodiče.Dále už pokračovali po jejich boku. „Já se už moc těším domů.“ „Proč?“divila se maminka. „Tobě tady není dobře,Filipe?“přidal se tatínek. „Ne,já se těším na ten počítač co jsme koupili,jak jsme vyhráli ty peníze.“ „Aha.Už chápu.“pokýval hlavou tatínek. „Já si na počítači udělám něco

podobného jak je ta televizní soutěž Hip Hap Hop.Udělám si na počítači to hádání obrázků.Víte,jak je to v té první části.Tak to si na počítači chci udělat.“ „To se ti Filipe nepovede.“ „Povede.“řekl Filip.Tatínek už na to nic neříkal,protože dobře věděl,že se to Filipovi podařit nemůže,ale chtěl mu nechat jeho sen,než se o tom přesvědčí on sám. „Už se na to moc těším.Na ten počítač se moc těším.“Jana se přidala k Filipovi: „Já se na něj také těším.“ „Tak to jsem rád,že jsem vám tím dárkem udělal takovou radost.“řekl potěšeně tatínek.Maminka se zeptala: „Co ještě všechno chcete na tom počítači dělat?“ „To ještě nevíme,ale toto chci na tom počítači rozhodně vyzkoušet.“řekl rezolutně Filip.Přiblížili se opět ke stoupání.Filip s Janou však na sobě nedávali znát únavu a radostně šli vedle svých rodičů. „Pokračování příště.“řekl si Filip,protože se i mu začalo chtít spát.Dal si zahlávek za hlavu,protože jej měl při představách položený na hlavě.Usnul za chvíli.

Probudil se až pozdě odpoledne.Ihned se šel podívat za Danou.Ta již dokončila kapesník a seděla u počítače. „Filipe,ty už jsi vzhůru?“zeptala se Dana. „Jak vidíš.“řekl jí na to Filip.Na stole uviděl ležet kapesník, s monogramem a lodičkou. „Udělala jsi to moc hezky Jano.“pochválil jí Filip. „To jsem ráda Filipe,že se ti to líbí.“řekla potěšeně Dana.Filip si přisednul k Daně a pozoroval co na počítači dělá.Uviděl,že se učí tabulkový kalkulátor.Pozoroval jí co dělá,aby si zapamatoval.Dana se Filipa zeptala: „Filipe chceš si sednout k počítači?“ „Ne,já ještě počkám.Jenom si na něm dodělej to,co chceš.“Dana si ještě chvíli vyzkoušela co počítač umí a potom ho přenechala Filipovi.Sama si ze zvědavosti vzala časopis ABC a prolistovala jej. Začala číst první článek a hned se jí časopis zalíbil.Filip se podíval na Janu a uviděl,že si čte časopis.Proto jí nechtěl vyrušovat a nechal jí číst.Sám si zkoušel tabulkový kalkulátor.Uvažoval,jestli se má vrátit,k tomu co psal,ale rozhodnul se,že nic psát nebude,protože jej to již vůbec nebaví.Tak jim pěkně utíkalo odpoledne.Filipa již přestal bavit počítač a tak se zašel podívat na palubu,aby se trochu protáhnul.Na palubě se opřel o zábradlí a pozoroval moře,jak se na něm zvedají vlny.Jenomže mu brzy začala být zima a proto se v rychlosti vrátil zpět do podpalubí.Slunce, které nešlo skoro vůbec za mraky vidět se již chýlilo k západu a začalo se stmívat a blížít se večer.Filip si sednul vedle Dany.

Pak šel nachystat večeři,protože již dostal hlad.Dana šla za ním a počkala v jídelně,než Filip večeři dodělá.Po společné večeři se ještě vrátili na obývací kajuty a tam si Filip sednul k počítači a Dana

lehla na pohovky a četla časopis. Daně se však začalo chtít brzy spát a proto nechala Filipa v obývací kajutě o samotě. Filip vydržel u počítače docela dlouhou dobu. Nakonec se i jemu začalo chtít spát a proto vypnul počítač a zaklapnul jeho víko. Šel do ložnice a tam se uložil do postele. Usnul za chvíli.

Filip se probudil velmi brzy. Pokoušel se ještě usnout, ale už se mu to nepodařilo. Čekal tedy na Danu, až se probudí i ta. Jenomže ta spala ještě velmi dlouho. Při tom uvažoval co budou ten den dělat. Napadlo jej jediné, že jej stráví jako ty ostatní dny. Že on asi střídavě bude sedět u počítače a dělat něco jiného. Uvědomil si také, že budou muset zavolat Svát'ovi. Docela jej to potěšilo, že opět uslyší Svát'u a bude si s ním moct promluvit. Uvažoval, kdy mu zavolají a rozhodnul se, že asi večer před večerí.

Mezitím se probudila i Dana. Poznal to podle toho, že na něj zavolala: „Filipe, ty už nespíš?“ „Ne nespím.“ odpověděl Filip. Dana poprosila Filipa: „Mohl bys mi prosím tě zajít do obývací kajuty pro časopis, ještě jsem jej včera nedočetla.“ Filip tedy vstal a šel do kajuty. Přinesl Daně ABC. Už si nelehnul, ale šel do kuchyně připravit snídani. Když jí donesl do jídelny, šel za Danou: „Jano, už je hotová snídane.“ „Mi se ještě nechce Filipe vstávat. Nechej mi jí tam, já si jí potom sním.“ „Pojď Jano, vždycky snídáme společně.“ „Já si to sním později. Zítřka se zase nasnídáme společně a mimo to budeme dneska společně také obědvat.“ „Jano, no tak pojď se nasnídat. Mi se nechce samotnému snídat.“ „Ne, Filipe, já fakt dneska nechci.“ „Tak dobře Jano, když nechceš, tak se budu muset nasnídat sám.“ řekl zklamaně Filip a odešel do jídelny. Tam se nasnídal. Po snídani si po sobě umyl nádobí.

Pak šel do obývací kajuty a sednul si k počítači. Čekal na Danu, ale ta stále nešla. Šel se za ní podívat do ložnice a viděl, že ještě stále leží a čte si časopis. „Teda, Jano, nechceš už konečně vstávat? Už je půl dopoledne pryč.“ „To bych mohla, že Filipe.“ „To jo.“ „Ale mi se nechce. Co nás koneckonců tlačí. Tak proč bych si nepoležela třeba do poledne, když se mi chce.“ „To mi nedošlo Jano.“ uznal Filip a odešel do kajuty. Tam seděl u počítače. Tak jim hezky utíkalo dopoledne. Filip si spustil karetní hru, ale ta jej již přestávala bavit. Dana stále ještě ležela v posteli. Filip se jí nedivil, protože tady stejně nemají moc co dělat. Teprve krátce před polednem se Dana objevila ve dveřích kajuty. Filip jí přivítal: „Konečně Jano, už jsem myslel, že v té posteli zůstaneš až do večera a mně tady v kajutě necháš samotného.“ Dana se posadila vedle Filipa a po chvíli mu řekla: „Filipe, nechceš už jít do kuchyně, abychom si tam připravili

oběd?“ „Už?“ „Už je skoro poledne.“řekla mu na to Dana. „Tak dobře Jano.“souhlasil tedy Filip.

Filip se šel nejprve podívat do jídelny a uviděl,že je Danina snídaně netknuta. „Tak proto už chceš oběd.“pochopil Filip. „Ted“ už je na snídani pozdě,tak se chci rovnou naobědvat.“vysvětlila Dana.Filip už nic neřikal jenom odnesl věci od snídaně a vyhodil je.Pak s Danou nachystali společně oběd.Dana ještě mohla vařit jenom málo,protože ještě musela mít stále zavázanou levou ruku.Proto hlavní věci dělal Filip.Oběd měli hotový za chvílku.Filip jej odnesl do jídelny a Dana jej následovala.Snědli jej tam již společně.

Po obědě šel Filip do kuchyně a tam umyl všechno nádobí.Dana již šla do obývací kajuty.Filip za ní za chvílku přišel.Dana už seděla u počítače.Filip jí řekl: „Jano,když ti ten počítač tak dobře jde,tak mi na něm něco ukaž.“Dana si vzala příručku,ktou Sváťa jim poslal a našla si začátek tabulkového procesoru.Podle knížky pak Filipovi ukazovala co a jak se na počítači v tabulkovém kalkulátoru dělá.Filip jí pozorně sledoval.Tam jim hezky ubíhalo odpoledne.Vždycky,když Dana Filipovi něco vysvětlila,tak jej nechala,aby si to mohl také sám vyzkoušet.Filip se učil velmi rychle.Zrovna,když mu Dana vysvětlovala další část tabulkového procesoru,napadlo Filipa: „Jano,já mám nápad.“ „A jaký?“zeptala se zvědavě Dana. „My si můžeme v tom tabulkovém kalkulátoru udělat takovou vkladní knížku.“ „A k čemu?“ptala se nechápavě Dana. „No přece,abychom si v ní vedli přehled o našich penězích,protože my pořád utrácíme a vůbec nevíme kolik nám těch peněz ještě v trezoru zbývá.V té tabulce si uděláme sloupce Datum,Vklad,Výběr a Zůstatek.Do sloupce Datum dáme datum,kdy do trezoru nějaké peníze přidáme,což se asi nestane moc často a také kdy je vybereme,což bude častější případ.Do sloupce Vklad si dáme částku,ktou do trezoru vložíme a do sloupce Výběr dáme částku,ktou jsme si z trezoru vzali a konečně ve sloupci zůstatek budeme mít kolik peněz nám ještě zbývá.No,není to dobrý nápad,Jano.“ „To je výborný nápad.“souhlasil Dana. „Tak vidíš.“ „Já se do toho hned dám a při tom si vyzkouším co všechno umím.Ve vysvětlování budeme pokračovat někdy přístě.“ „Tak dobře.Já se na tebe budu dívat,jak to děláš.“řekla Dana.Filip si otevřel novou tabulku začal dělat jak řekl.Tabulku však dodělal velmi brzy.Zbývalo ji naplnit jenom konkrétními hodnotami,což ještě nemohli,protože peníze měli uložené v trezoru v Petrovicích.Filip proto tabulku zavřel a zahrál si karetní hru na počítači.Pak pustil

Danu k počítači a ta si také zahrála několik her.Tak jim hezky utíkalo odpoledne a blížil se večer.

Před večeří Filip vytočil na telefonu Svátovo číslo.Po chvilce vyzvánění se ozval Svát'a: „Ahoj Filipe a Jano.“ „Ahoj Svát'o.“opětoval Filip pozdrav. „Jak se máte?“zeptal se Svát'a. „Máme se tady dobře.Představ si,že Dana už opět chodí o berlích.To je výborné,že.“ „No,to je.“řekl potěšeně Svát'a. „Já jsem také moc rád.Od včerejška už o nich chodí.“ „To je dobře.A co jinak děláte?“zeptal se Svát'a. „Jinak.Já jsem modeloval a učil se na počítači a jinak celkem nic.“ „A co Jana?Dej mi ji k telefonu.“řekl Svát'a a Filip předal Daně telefon: „Ahoj Svát'o.Jak se máš?“ „Mám se dobře.Tento týden jsem se staral,abyste se mohli vrátit zpět do Petrovic a můžu vám říct,že jsem tomu již velmi blízko a že se budete moci brzy vrátit.“ „To je výborné Svát'o.My oba dva s Filipem se na to už moc těšíme.A kdy si myslíš,že se budeme moci vrátit do Petrovic?“ „Já si myslím,že už koncem příštího týdne,ale nejspíše se to stane začátkem toho dalšího týdne,takže se již můžete těšit domů.“ „to je výborné Svát'o.Udělal jsi nám doopravdy velikou radost,ani nevíš jak jsem ráda,že tuhle zprávu od tebe slyším.“ „A co mi ještě Jano povíš?“ „Já už Svát'o ani nevím.“ „Tak dobře Jano.Ještě se teda domluvíme na tom,kdy si opět zavoláme.“ „Já si myslím,že příští úterý.“ „Tak dobře Jano,pozdrav ode mne Filipa a ahoj.“ „Ahoj Svát'o.“rozloučila se ještě Dana a zavěsila telefon.“

„Co tě tak rozradostnilo Jano?“zeptal se hned zvědavě Filip. „Svát'a říkal,že se budeme moci vrátit domů možná už koncem příštího týdne,ale nejspíše však začátkem toho dalšího.“ „No to je výborné Jano.“zaradoval se Filip. „A mám tě ještě od Sváti pozdravit.“ „Já jsem tak rád,že se budeme moci vrátit domů již tak brzy.Zbývá nám už jenom týden k tomu,abychom se mohli vrátit k nám domů do Petrovic.Já se Jano,tak moc na to těším.“ „Já také Filipe.“přisvědčila Dana.

Filip odtančil do kuchyně,kde společně s Danou si připravili večeři.Při tom Filipa napadlo: „Jano,představ si to.Možná už příští týden budeme večeřet opět u nás v Petrovicích,kde si večeři nebudeme muset chystat,ale nachystá nám ji kuchařka a pěkně nám ji přinese do jídelny.Já se na to také těším Jano.“ „A tobě se nelíbí,jak si tady hezky tu večeři nachystáme sami?Mi se to teda líbí.“ „Mi také,ale stejně je to lepší,když nám ji nachystá kuchařka a donese rovnou na stůl.A také my tady jíme jenom studenou večeři,kdežto doma nám kuchařka vždycky nachystá teplý oběd a

teplou večeři a já mám teplou večeři moc rád.“ „To já taky,ale líbí se mi jak si ji můžeme nachystat sami.“Tak při tom rozhovoru dokončili večeři a Filip jí odnesl do jídelny,kde se společně navečeřeli.

Po večeři se ještě vrátili do obývací kajuty.Spustil si tam v počítači tabulkový kalkulátor a nechal si další věci vysvětlit od Dany.Jenomže u počítače nevydrželi sedět již moc dlouho a proto šli spát.Sotvaže si lehnuli,hned usnuli.

Dalšího dne spali oba dva velmi dlouho.Probudili se téměř současně.Filip vstal jako první a šel do kuchyně přichystat snídani.Než ji měl hotovou vstala i Dana a přišla do jídelny.Filip přinesl věci ke snídani do jídelny a tam se společně nasnídali.

Po snídani šli do obývací kajuty.Filip si tam pustil počítač a prohlídnul si tabulku,ktou předešlého dne vytvořil.Pak si vyzkoušel co všechno se již v tabulkovém kalkulátoru naučil.Zjistil,že toho umí již docela dost.Dana si sedla na židličku a vzala si plátno se štětcem.Začala malovat.Filip si toho nejprve nevšimnul,ale pak se zeptal: „Co to Jano budeš malovat?“ „Já chci namalovat moře a naši loď na něm.“ „Už se na ten obraz moc těším Jano.“ „Já také.“Filipa však již brzy přestal bavit tabulkový kalkulátor a na karetní hry neměl už vůbec chuť.Sednul si tak,aby viděl na Danu jak maluje a pozoroval jí.Po chvilce jej napadlo,že by si mohl vzít časopis a přečíst si jej.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Filip se zašel podívat na palubu a nezpozoroval tam naprosto žádnou změnu,oproti ostatním dnům.Proto se vrátil zpět do podpalubí.Filipa napadlo: „Škoda,že tady nemáme žádnou knížku,protože jak jsem již dlouho žádnou nečetl,tak teďka bych si nějakou přečetl.“ „Já bych si také nějakou knížku přečetla,jenomže to nás nenapadlo,nechat si tady udělat knihovnu.“ „To je dobrý nápad Jano.Až se vrátíme domů,tak si necháme na lodi udělat knihovnu.“ „S tím Filipe naprosto souhlasím.“řekla Dana. „Tak to je dobře.“Filip si lehnul na pohovku,protože jej nic jiného nenapadlo a díval se po kajutě.Dana malovala jejich loď na rozbouřeném moři.Již se pomalu přibližovalo poledne.

Po společném obědě se Filip rozhodnul,že si půjde lehnout,protože si chtěl popět představovat,že jsou s Janou na letní dovolené s rodiči.Lehnul si do postele a dal si záhlavek na oči. „Pokračování.“začal Filip svou představu.Filip s Janou šli vesele s rodiči a vůbec jim nevadilo,že cesta vede opět do kopce.Vesele si štěbetali s rodiči. „Já se na ten počítač moc těším.“řekl Filip. „Nejvíce se těším až si udělám tu hru.“ „No,jenom aby.“pochyboval

tatínek. „Já si ji udělám.“řekl na to Filip. „Nejvíc se na ten počítač těším,ale já.“mínila Jana. „Však se o něj podělíte.“řekla maminka a snažila se odvést hovor jinam: „Těšíte se také až pojedeme na tu dovolenou na ty Kanárské ostrovy.“ „My na ni doopravdy pojedeme?“divil se Filip. „To zcela určitě,když jsme vyhráli tolik peněz,tak na tu dovolenou určitě pojedeme“řekla maminka. „A kdy pojedeme.“ „To ještě nevíme,ale nejrady bychom na ní jeli asi na přelomu července a srpna.“oznamil tatínek „Již tak brzy?“divila se Jana. „A jak to tam vypadá?“zeptal se zvědavě Filip. „Vypadá to tam prý moc hezky,ale přesně ti to neřeknu,protože jsme tam ještě nikdy nejeli.Já jsem také zvědavá jak to tam vypadá,ale musíme počkat až tam přijedeme a poznáme to.“ „Asi máš pravdu mami.“souhlasil Filip. „Už nám zbývá jenom osm set metrů.“upozornil tatínek. „Kde to vidíš?“zeptal se Filip. „Právě jsme šli kolem rozcestníku.“ „Aha,tak já jsem si ho asi nevšimnul.“ „To určitě.“ „To je dobře,že už tam skoro jsme,protože já i Filip jsme už dost unavení.“ „To zcela jistě vydržíte.“řekla jim na to maminka.Ted' na ně čekalo poslední a nejprudší stoupání. „To už nevyjdeme.“mínila Jana. „Ale vyjdeme.To to chceš vzdát,když jsme už skoro před koncem cesty a nechceš vidět Modré vodopády.To bys byla pěkný turista,když bys chtěla všechno vzdát před koncem cesty.“ „Tak dobře tati.“nezbývalo Janě než souhlasit.Jana se snažila jít,ale,nohy již už bolely.Proto zpomalili a dokonce se i zastavili,aby si odpočinuli.Pak ještě zrychlili a konečně došli k cíli.Uviděli velké vodopády modré barvy,jak se ze skály řítí rovnou dolů.Tatínek vzal fotoaparát a řekl mamince,Filipovi a Janě: „Postavte se k těm vodopádům,abych vás s nimi vyfotil.“Všichni poslechli a za chvíli měla tatínek fotky hotovu.Posadili se na lavičky naproti vodopádům a maminka vybalila z batohu oběd. „Pokračování příště.“řekl si Filip potichu.

Vstal z postele a šel se podívat za Danou do obývací kajuty.Uviděl,že maluje obraz jejich lodi na moři a jak se již docela ta loď i to moře hezky rýsují. „Máš to moc hezké Jano.“pochválil jí. „Děkuji Filipe.“Filip si sednul k počítači a spustil si jednu karetní hru,protože jej nenapadl nic jiného co by mohl dělat. „Jano,ten obraz ti dám zarámovat s musíš si ho pověsit u sebe v pokoji,protože ty maluješ nádherně a byla by velká škoda,kdyby se ty tvoje obrazy někde povalovaly jenom tak v koutě.“ „To ještě uvidíme Filipe.MI se ani nezdá,že bych malovala nějaké zvlášť hezké obrazy.Já si myslím,ža maluji docela obyčejně.“ „To se ti jenom zdá Jano.Tvoje obrazy jsou prostě nádherné.“ „No,když myslíš Filipe.“řekla na to Jana a pokračovala v tazích štětcem po plátně.Filip zase sklonil

hlavu k displeji mobilního počítače a pokračoval v hraní karetní hry. Tak jim hezky utíkalo odpoledne, blížil se pomalu večer a sluníčko začalo zapadat. Filip musel rožnout světlo, protože i kajuta již potemněla. „Představ si Jano, že příští týden o tom už budeme opět ulehát do postelí u nás v Petrovicích. Nezdá se ti to nádherné.“ „Ale ano. Moc se na to také těším.“ odpověděla Dana. „Ještě týden a tohle všechno již skončí. Ještě týden.“ radoval se Filip.

Pak se již šli navečeřet a po večeři se ještě vrátili do obývací kajuty. Dana připomněla Filipovi: „Filipe už jsi delší doby nezapisoval do deníku.“ „To se ti Jano, jenom zdá, ale s tím, že bych do něj mohl zapsat máš pravdu.“ řekl Filip a zapnul si počítač, protože ho před tím již vypnul. „Chvilku musel počkat než mu naběhne operační systém a pak si spustil plánovací diář. Našel si místo, kde skončil a pokračoval v zaznamenávání údajů. Tak jim hezky utíkal večer. Filipovi se začínalo chtít spát, ale rozhodnul se, že dokončí jejich deník. Dana ta si šla lehnout za chvilku. Filip se rozhodnul ještě nějakou chvilku vydržet. Teprve, když měl deník dopsaný vypnul počítač a šel si lehnout.

Uviděl, že Dana již spí. Lehnul si potichu do postele vedle ní a usnul také skoro hned.

Dalšího dne se probudili docela brzy. Když si uvědomili, že je již neděle. Filip řekl Daně: „Jano, pomodlíme se teď za naše rodiče, co říkáš?“ „Tak dobře.“ souhlasila Dana. Filip začal předříkávat modlitbu a Dana se k němu přidala. Když se domodlili, vzpomněla si: „Filipe, minulý týden o tomhle čase jsme ještě byli v klášteře. Vzpomínáš si?“ „Jo, vzpomínám si. Kdoví co dělá o tom čase Otec?“ „Kdoví Filipe. Kdoví, co také dělají o tom čase ostatní mniši z toho kláštera?“ „To asi nezjistíme.“ řekl Filip. Pak jejich hovor umlknul. Dana uvažovala: „V tom klášteře jsem se rozhodnula, že se stanu jeptiškou a také jsem tam zažila hodně krásných věcí. Jak ráda bych se tam vrátila, ale to teď nejde. Kdoví, kdy mi Otec zavolá, jak to dopadlo s hledáním Filipovy Jany? Už jsem si myslela, že mi moc času co budu vystupovat jako Jana nezbyvá, ale teď se to naštěstí uklidnilo, takže si myslím, že mi bezprostřední nebezpečí, že by mě Filip odhalil nehrozí a to je dobře, protože jsem z toho začínala mít strach. Myslím si, že se již můžu uklidnit a ničeho se nebát, protože Filip už přestal mít podezření, že před ním něco tajím. Moc ti Pane Bože děkuji, že mě Filip již přestal podezřívát, jsem moc ráda. Ale pokud, se ta Filipova Jana najde, tak chci, aby se to Filip dozvěděl a pak děj se co děj. Hlavně, aby se netrápila ta Jana jako jsem trpěla já, protože to

bych nikomu nepřála,aby zakoušel to co já,neboť je to hrozné,když někoho někdo jiný bije a k tomu se mu ještě posmívá.Jenom nedej Pane bože,pokud Jana je někdo v takovém ústavu,aby se jí stalo něco podobného jako mně,jenom to nedopusť.Se mnou si dělej co chceš.Nyní se ti úplně odevzdávám a pokud se Jana najde,tak jsem ochotna,aby se to stalo i za cenu toho,abych se dostala opět do dětského domova.Prosím tě,aby se Jana našla a Filip tak měl u sebe svou opravdovou sestru a ne takovou, která mu lže a vydává se za někoho jiného.Prosím tě o Janino štěstí a o to,aby bylo po boku Filipa a já už nekladu žádný odpor a klidně se vrátím do dětského domova a všechno co mě tam potká obětuju tobě Pane,abys to mohl použít na potřebné věci to moje utrpení,protože po tom co jsem prožila v klášteře už všechno chápu.Vím,že mé místo je vždy blízko u tebe v klášteře,kde se stanu jeptiškou,abych ti mohla sloužit a obětovat se a do té doby ti chci obětovat všechno utrpení,které mě v životě potká,protože tě Pane Bože mám moc ráda i tebe moje nebeská a jediná maminko a pro vás udělám všechno o co mě požádáte.Ještě jednou vám to opakuji mám vás moc ráda.“zakončila svou úvahu Dana.

Filip už mezitím vstal.Dana si toho všimnula až teď.Proto vstala také a šla do jídelny.Tam uviděla,že Filip sedí u stolu a čeká se s snídání na ní.

Po společné snídání šli jako obvykle do obývací kajuty.Filip si sednul za počítač a učil se na něm textový editor.Dana si sedla před plátno a pokračovala v obraze.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Filip se po chvilce práce na počítači zeptal Dany: „Kdy budeš mít ten obraz hotový?“ „Proč se Filipe ptáš?“ „Protože mě to zajímá.“ „Zítra jej dokončím.“ „Tak to je dobře.Sváťa se určitě bude divit,že umíš tak pěkně malovat a bude se mnou souhlasit,že si musíme ty tvoje obrazy pověsit do domu,protože takové nadání malovat se hned tak někde nevidí.“ „Filipe,nechval mě tak moc,protože já si pak připadám hloupě.“ „Tak na to si budeš muset zvyknout,protože každý,kdo tvoje obrazy uvidí ti je musí pochválit.“ „To přeháníš Filipe.“ „Nepřeháním.Ale jsem moc rád,že umíš tak hezky malovat,ale stejně je to divné,jak si se za takovou krátkou dobu naučila tak hezky malovat.Nemáš na to nějaký recept,abych se to naučil také?“ „Na to žádný recept nemám.Je to prostě ve mně,že umím takhle hezky malovat.“ „To je škoda,ale co se dá dělat,hlavně,že to umíš ty.Já umím zase modelovat a tak každý umíme něco,ne?“ „Ano.“přikývla Dana. „Já už se doopravdy moc těším na to,až uvidím ten obraz v celé jeho kráse.Už víš co dalšího

budeš malovat?“ „Nad tím jsem neuvažovala Filipe.“ „Tak uvažuj,abych se měl už zase na co těšit až uvidím tento obraz.“ „To mě možná napadne až tento dokončím.“řekla Dana.Tak jim hezky utíkalo dopoledne a blížilo se pomalu poledne.Filip si spustil karetní hru na počítači a napadlo jej: „Jano,my jsme si sebou mohli vzít i Kanastu,abychom se tady nenudili.“ „Však do toho dalšího týdne už opět budeme doma a tam si budeme moci zahrát Kanast kolik budeme chtít.“ „Já si myslím,že o tom čase už příští týden budeme opět sedět doma ve svých pokojích.Já se na to Jano tak moc těším.Ani nevíš jak moc se těším,až uvidíme zase každý den Svátů a budeme kolem sebe někoho mít.Také se těším jakou novou osobní služku nám Svát’a vybral.Doufám,že ta nás již policii neudá,jako ta předešlá.“ „To mi Filipe ani nepřipomínej.Ještě teď se mi z představy,že bychom museli jít do dětského domova zvedá husí kůže.“ „Ale měli jsme to štěstí,že ten Svát’a má za kamaráda pilota vrtulníku, který nás mohl jako jediný zachránit.“ „To jsme měli,ale Filipe obraťme už list.“ „Tak dobře Jano.Pojďme už dělat oběd,protože já mám velký hlad.“ „Tak dobře Filipe,sice to jsem tím nemyslela.“

Zvednuli se a šli do kuchyně,aby si společně připravili a snědli oběd.Po obědě se vrátili opět do obývací kajuty.Dana si sedla před plátno a Filip k notebooku.Filip uvažoval co by mohli dělat jiného,protože toto jej už moc nebavilo,ale na nic jiného nemohl přijít.Zjistil,že můžou dělat jenom to co právě teď dělají a to on,aby seděl u počítače a Dana sedět u plátna a malovat. „Já se tak Jano těším na to,až budeme doma,protože tady se už moc nudím a doma můžeme dělat tolik věci co tady ne.“řekl Filip a čekal na Daninu odpověď,jenomže Dana se zabrala do malování a proto ani neslyšela co Filip říkal.Filip proto dál nic neříkal a sklonil se nad monitor a pokračoval ve hře.Po chvilce Filip potřeboval vstát a protáhnout se.Podíval se přitom na Danin obraz a zjistil,že Dana již velmi pokročila.Obraz se mu líbil stále víc.Šel se podívat na palubu,ale venku hustě pršelo,proto na ní ani nevyšel a hned se vrátil zpět do podpalubí. „Tam venku je úplná hrůza Jano.Tam lije jako z konve.“ „To je normální.“řekla Dana a dále Filipovi nevěnovala žádnou další pozornost.Filip si sedl k počítači a spustil si další karetní hru.Tak jim hezky utíkalo odpoledne.Dana se blížila ke konci svého obrazu.Filipa už definitivně přestala bavit karetní hra na počítači.Nejprve uvažoval co má dělat a potom se rozhodnul,že se pokusí pokračovat v tom začal psát a pokusí se to dokončit.Kupodivu se mu podařilo pokračovat.Když Dana uslyšela

pravidelné klapání kláves počítače, zeptala se Filipa: „Filipe pokračuješ v psaní?“ „Jo, pokračuji.“ „To je dobře, že tě to, že jsem to přečetla, neodradilo natolik, že bys již nepokračoval. Jsem moc ráda, že zase pokračuješ v tom psaní.“ Filipovi šlo psaní kupodivu tentokrát velmi lehce. Do večera od počítače nevstal.

Po společné večeři šli Filip s Danou tentokrát hned spát. Oba také ihned usnuli.

Další den ráno se Dana probudila brzy. Ještě byla všude tma. Neviděla proto ani na hodiny. Rozžítat nechtěla, aby neprobudila Filipa, který ještě tvrdě spal. Zavřela oči a pokusila se usnout, jenomže se jí tu už nepodařilo. Vzpomněla si na to co dělala touhle dobou před rokem. Přišla na to, že když přišla ze školy, tak si šla společně s dětmi ostatních sousedů zalyžovat na čerstvý snůh a těšila se až jí večer zavolá maminka domů a po večeři jí přečte na dobou noc hezkou pohádku a potom půjde spát a bude vědět, že jí další ráno vypraví maminka do školy. Jenomže pak si zase Dana uvědomila, že realita je úplně jiná, že má jenom Filipa a Svátu a její maminka, že je již dávno mrtvá. Začaly jí z té vzpomínky slzet oči. Snažila se nerozplakat se, ale nepodařilo se jí to. Protože měla své rodiče moc ráda a nemohla se pořád smířit s tím že umřeli i když od toho uplynula již tak dlouhá doba. Nakonec se jí podařilo uklidnit a než se Filip probudil už neplakala vůbec. Filip na ní však poznal, že plakala, zeptal se jí: „Proč jsi Jano plakala.“ „Já jsem Filipe neplakala.“ odporovala Dana. „Plakala jsi. Já to na tobě poznám.“ „Tak dobře Filipe. Probudila jsem se dneska brzy z vzpomněla jsem si na rodiče a to mě tak rozplakalo, jenomže pláč mě již přešel a už vůbec nepláču.“ „Jano, to přede mnou nemusíš tajit, že pláčeš, kvůli toho, že jsou naši rodiče již mrtví. Myslíš si, že mi to také není líto. Kolikrát si na ně vzpomenu, je mi po nich smutno a stýská se mi po nich. To není žádná hanba, že ti je líto, že nemáme rodiče, že nám zemřeli ve vlaku při té nehodě.“ řekl Filip, sednul si na Daninu postel a přitisknul Danu k sobě. „Máme, ale jeden druhého a to pořád ještě něco je. Ani nevíš Jano, jak moc tě mám rád. Kdyby se ti něco stalo, tak já nevím co bych dělal, protože ty jsi to jediné co na tomto světě mám, tak si toho buď Jano vědoma.“ „Já to Filipe vím.“ řekla nahlas a v duchu si myslela: „Nemám Filipovi říct pravdu, že jsem někdo jiný a ne ta jeho Jana, když ji má tak rád, ale to já nemůžu. Já mu nejsem schopna říct pravdu, že nejsem Jana. Já bych mu to tak ráda řekla, ale já nemám tu odvalu mu něco říct. Filipe, kdybys věděl, že nejsem ta, která myslíš, ale já fakt nemám tu odvalu, abych ti řekla pravdu o sobě.“ „Jano, co říkáš tomu, že bychom si zašli

nachystat snídani a potom uvidíme co budeme dělat.“ „Tak dobře Filipe.“souhlasila Dana.

Nasnídali se jako obvykle v jídelně.Po snídani šli do obývací kajuty.Tam Filip opět zapnul počítač a Dana si sedla před plátno a pokračovala v malování. „Na vánoce ti Jano ukážu,jak pokračuje to co teď píšu a ty už víš o čem.“ „Je to Filipe dobrý nápad o tom psát.Moc se mi ti líbilo.“ „Jenom,kdyby to Jano,nebylo jenom napsané,ale byla to i pravda,tak jsme o tom čase mohli bydlet v Petrovicích společně a nemuseli jsme se ukrývat tady na lodi.O kolik bychom to měli Jano veselejší.“ „O dost.“řekla Dana a potuchu si myslela: „Jo,Filipe.Kdyby se nestala ta nehoda,tak bychom se sice nepotkali,ale mohla jsem žít s maminkou a tatínkem u nás na vesnici a nemusela jsem prožít tu dobu v dětském domově,ale někde na prázdninách s rodiči.Jak je ten život zajímavý.“ „Ale buďme rádi,že máme jeden druhého.“řekl Filip. „Ano,buďme.“zopakovala jeho větu Dana.Filip si spustil textový editor a pokračoval v zapisování svých představ.Dana malovala obraz a v půlce dopoledne jej dokončila.Ukázala jej Filipovi a ten měl jediné slovo: „Nádherný.Nádherný!“Teprve po chvílce řekl: „Moc se ti Jano ten obraz povedl.To snad ani není možné.Já ho Jano odnesu do kajuty k tomu druhému obrazu,aby se mu náhodou nic nestalo,protože to by byla věčná škoda.“ „Tak dobře Filipe.“Filip odnesl obraz do kapitánské kajuty a Dana si sedla k počítači.Spustila si karetní hru,ale to co Filip na počítači napsal již nečetla.Filip,když přišel,chtěl si sednout k počítači a pokračovat v psaní,jenomže tam uviděl Danu.Nejprve ho napadlo: „Nechte mi Jana opět mou knihu?“Dana mu řekla,jako by tušila o čem právě uvažuje: „Filipe,neboj se.Tvou knihu ti nečtu.Já jsem si jenom sedla k počítači,abych si zahrála karty,protože jsem si chtěla od malování odpočinout.“ „To je dobře Jano.“pochválil si Filip a přisedl si k Daně na pohovku.Díval se jak hraje a ukazoval jí nejlepší tahy.Dana jej někdy poslechla,jindy se zařídila sama podle sebe.Když dohrála jednu hru,pustila k počítači Filipa a radila mu ona.Filip si však radit nechtěl nechat.Dana se však nechtěla nechat odbýt a proto mu radila pořád.Když si Filip jejich rad přestal všímat,začala mu prstem jezdit po displeji a své rady mu ukazovat. „Nechej mě Jano,hrát jak chci já.“ „Když jsem hrála já,tak jsi mi také radil Filipe.“ „Jenomže,kdybys řekla,že o moje rady nestojíš,tak bych všeho ihned nechal.“ „Jenomže si mi radil a já jsem o tvé rady nestála Filipe.“ „Tak jsi to měla říct.Víš co,Jano.Domluvíme se tak.Ty mě necháš dohrát tuto hru a potom si budeš moci zahrát ještě jednu a u té tě

zase já rušit nebudu.Souhlasíš?“ „Tak teda jo.“řekla neochotně Dana. „Ale dělám to jenom proto,že mě již nebaví tě otravovat.“

Jejich rozhovor přerušil zvuk helikoptéry. „Naše helikoptéra opět přilétá.“řekl radostně Filip a vyběhnul společně s Danou na palubu.Na ní však velmi hustě pršelo a proto Filip velmi brzy promokl.Dana se ihned vrátila do podpalubí a nechala tam Filipa o samotě.Filip jako obvykle vylezl po žebříku na helikoptéru a spustil si na palubu všechny potřebné věci, které mu pilot helikoptéry přivezl.Když Filip slézal dolů,řekl mu pilot: „Přiletím znovu ve čtvrték.“Na palubě Filip tentokrát nečekal,než helikoptéra zmizí a rychle začal sklízet všechny věci do podpalubí.Spěchal jak mohl,ale voda z něj lila.Dana ta šla do kuchyně,aby Filipovi připravila teplý čaj.Když Filip donosil všechny věci,řekla mu Dana: „Filipe,připravila jsem ti teplý čaj.“ „Děkuji ti Jano.“poiděkoval jí a ihned ho vypil a šel se převléct do suchého oblečení.

Pak se vrátil do obývací kajuty. „Tam je dneska hrozně Jano.Udělala jsi moc dobře,že ses rychle vrátila do podpalubí,protože stačí,že jsem promokl já.Ještě jednou ti děkuji,že jsi mi připravila ten teplý čaj, který mě zahřál.“ „Ty věci, které ta helikoptéra přivezla byly i pro mě a proto jsem si myslela,že je na místě,abych ti ten čaj připravila,když ty jsi i kvůli mně promoknul a promrznul.“řekla na to Dana.Filip se podíval na hodiny počítače a zjistil,že je již poledne. „Jano,pojd'me už dělat oběd.Je poledne.“řekl Filip.

Dana se zvedla z pohovky a šla společně s Filipem do kuchyně,kde nachystali oběd.Filipa napadlo: „Jano,ukáž mi tu ruku, kterou sis spálila.Dana se posadila ke stolu a Filip jí sundal obvaz.Podíval se jí na ruku a uviděl,že jí má již zahojenou. „Jano,tobě se už ta ruka zahojila.“oznamil ji radostně.Dana se na ní podívala,protože z toho měla strach a uviděla,že Filip mluví pravdu. „To je dobře.Já jsem tak ráda Filipe,že se mi ta ruka již úplně zahojila.“jásala Dana. „Já jsem také rád,že se nemusím pořád dívat a připomínat si co jsem to Jano způsobil.“zaradoval se Filip.Pak společně dochystali oběd a Filip jej odnesl do jídelny,kde se společně naobědvali.

Po obědě šel Filip do kuchyně umýt nádobí,ale Dana mu řekla: „Filipe,dneska umyju nádobí já a ty ho jenom sklidiš,jak jsme to dělali předtím.“ „Já bych ho Jano,klidně umyl.Já jsem si na to už zvyknul.“ „Dneska chci nádobí umýt já,protože jsem hrozně moc ráda,že mám opět ruku v pořádku.“ „Tak dobře Jano,jak

chceš.“souhlasil nakonec Filip a nechal Danu umýt nádobí.Sám ho uklidil do kredence.

Vrátili se opět do obývací kajuty a Jana si lehnula na pohovku.Filip si proto vzal notebook a přesednul si jinam,aby mohla Dana podřimovat.Filip si spustil textový editor a pokračoval v psaní knížky.Danu hluk od klávesnice ukolébával až usnula.Tak jim hezky utíkalo odpoledne.Dana se probudila teprve až se začínalo stmívat.Když si Filip všimnul,že se Dana probudila,řekl jí: „Konečně,že si se Jano probudila.Už jsem mysl,že budeš vkuse spát až do zítřka.“Dana se posadila a ospale se zeptala: „Filipe,kolik je hodin.“ „Už budou čtyři hodiny.“ „To jsem spala tak dlouho?“divila se Dana. „To jsi spala tak dlouho.“potvrdil jí Filip. „To je hrůza,ale asi jsem to potřebovala.“řekla Dana. „Filipe,nemohl bys mi poradit co bych měla teďka dělat?“ „To já nevím co bys měla dělat.Já Jano píšu a ty můžeš třeba malovat.“ „Jenomže mi se už malovat nechce.“ „Tak můžeš dělat něco jiného.Cokoliv.“ „Jenomže mě právě nenapadá co bych mohla dělat Filipe.To je to.“ „Tak si něco vymysli a mě nechej v klidu psát moji knížku,abych ti měl co k vánocům ukázat.“Dana už Filipovi nic neříkala a zůstala sedět na pohovce.Dívala se na Filipa jak jeho ruce jezdí,ještě ne úplně jistě,po klávesnici notebooku.Dana se zamyslela,jestli by také neměla napsat o svých vzpomínkách na rodiče,ale pak si uvědomila,že by na to Filip nejspíš přišel a přečetl si to.Řekla si,že by to mohla zaheslovat,ale uvědomila si,že Filip by si mohl v nestřežené chvíli kousek přečíst a to by jí prozradilo.Proto se rozhodla,že raději zůstane u malování,Filipa nechá psát a své vzpomínky na rodiče si nechá u sebe v hlavě nebude je do počítače psát,protože nejbezpečnější místo mají jediné u ní v hlavě,kde jí je nikdo nemůže přečíst.Dana se zamyslela co by měla namalovat,ale nic ji nenapadlo.Nenapadlo jí ani co by mohla dělat.

Dana se nakonec zeptala Filipa: „Pustil by si mě na chvílku k počítači,ráda bych si zahrála jednu karetní hru na počítači?“ „Jano a nemohlo by to ještě chvílku počkat?“ „Já bych si ty karty chtěla zahrát hned.“ „Jenomže já chci ještě chvílku psát.“ „Filipe,prosím tě.Snad ti ta chvílka tak nevadí.“ „Tak dobře Jano.Zahrej si tu hru,když chceš.“souhlasil nakonec Filip.Dana si sedla k počítači a zahrála si hru.Filip si sednul na pohovku a odpočinul si od počítače.Pomyslel si: „Je dobře,že si šla ta Jana na ten počítač zahrát karty,protože jinak bych si od toho počítače neodpočinul a už to potřebuji.“Dana však brzy hru dohrála.Sedla si na pohovku vedle Filipa a řekla mu: „Filipe už zase můžeš jít k počítači.“ „Jenomže mi

se Jano už nechce jít.“ „Tak vidíš Filipe a to si mě k tomu počítači ani nechtěl pustit.“řekla mu na to Dana. „Ještě abychom to vydrželi do konce týdne a potom již pojedeme domů.“povzdechl si Filip. „Už abychom byli doma.Protože tady se už začínám nudit a nuda je nejhorší věc na světě.“dodal po chvílce Filip.Filip ještě nějakou dobu seděl na pohovce a potom se přece jenom posadil k počítači.Napadlo jej,že by si mohl spustit deník a zapsat tam další věci, které prožili společně s Danou.

Po večeri šli Filip i Dana spát.Filip ten usnul ihned.Zato Dana nejprve usnout nemohla,ale nakonec usnula také.

V úterý spali Filip i Dana velmi dlouho.Probudili se až kolem devíti hodin.Nikomu z nich se však vstávat nechtělo.Filip řekl k Daně: „Já už se těším až pro nás konečně přiletí helikoptéra se Svát'ou a odveze nás domů.“ „Helikoptéra pro nás nepřiletí.“ „Proč Jano.“ „Protože nejprve budeme muset plout s lodí zase zpět do přístavu a teprve tam na nás bude čekat ta tvá helikoptéra.“ „No a? Ale přiletí pro nás a mi to je jedno,jestli pro nás přiletí tady nebo až v přístavu.“ „To,ale budeme muset říct Svát'ovi,aby pro nás s tou helikoptérou přiletěl,protože jinak se může stát,že nám zavolá,že je v přístavu a my ,abychom tam doletěli lodí.“ „Dneska mu to Jano řeknu,protože to by se mi nechtělo se z lodi trmáct autem,když helikoptérou můžeme domů doletět o hodně dříve než autem.“ „Tak to je dobře.Úplně s tebou souhlasím,že domů pojedeme tak jak jsme tady přiletěli a to helikoptérou.“řekla Dana.Oba dva leželi v posteli a Dana řekla: „My snad dneska vůbec nevstaneme.To je hrozné,mi se dneska nechce vůbec,Filipe, vstávat.“ „A víš Jano,že mi také ne.“ „Tak můžeme dneska dopoledne ležet v posteli a nemusíme dneska vůbec vstávat.Co na to říkáš Filipe?“ „Že je to dobrý nápad.“ „Já si to myslím také,že když stejně už nemáme co dělat,tak můžeme alespoň celé dopoledně ležet.“ „Jenom,kdybychom tady ještě měli služebnictvo,kté by nám doneslo snídani až do postele a my nemuseli ani vstávat kvůli snídani.“řekl Filip. „Však nemusíme.Můžeme klidně až obědvat.Pokud jde o mně,tak já hlad vůbec nemám a klidně počkám až do oběda.“ „Jenomže já už hlad dostávám a docela rád bych se nasnídal,jenom kdyby mi tu snídani někdo přinesl do postele.“ „Však už se zase brzy dočkáme,až se vrátíme domů,tak nám může kuchařka tu snídani zanést až do postele.“ „Jenomže to ještě potrvá týden a mi by se to líbilo hned.“ „Však už se dočkáš.“řekla mu na to Dana.Filip raději zavřel oči,protože se mu za nic nechtělo vstávat a hlad měl stále větší.Dana

udělala totéž a za chvílku usnula.Filip slyšel jak déšť bubnuje na skla lodi a to je ukolébalo,že také usnul.

Probudil se až kolem poledne.Podíval se na Danu a uviděl,že ta ještě spí tvrdým spánkem a nejeví se,že by se měla probudit.Potichu vstal a šel do kuchyně nachystat malou snídani,aby zahnal hlad než se Dana probudí a budou moci společně přichystat oběd.Snědl si jej v kuchyni a pak se vrátil do postele.Dana ta stále ještě spala.Zahrabal se do peřin,zavřel oči a pokusil se ještě usnout.To se mu nepodařilo a proto se rozhodnul,že pokročí ve své představě letní dovolené s rodiči. „Pokračování.“Když dojedli svačinku,tak se Filip s Janou šli podívat k vodopádům,protože se jim velmi moc líbily.Kolem okraje vodopádů stál plot,protože vodopád padal ještě hluboko pod místo,kde stáli.Tam pak řekou stékal dále.Filip i Jana pozorovali vodopád a pořád nechtěli přestat jak moc se jim líbil.Rodiče říkali: „Pojďme už zpět.“ale Filip na to řekl: „Počkejme ještě chvílku.Nám se nechce ještě zpět.Nám se líbí ten vodopád.“rodiče proto počkali,ale přiblížila se doba,kdy se už museli vrátit.Maminka řekla: „Teď už se ale vrátit musíme,protože bychom se do večera nevrátili a museli bychom v lese přespát a v lese se v noci probudí zvířata a setkání s takovým zvířetem bych nechtěla zažít.“To už na Filipa i Janu působilo a šli hned k mamince a tatínkovi. „My už se teda chceme vrátit.“řekla Jana.Cesta jim trvala kratší doby,protože šli skoro pořád z kopce.Filip s Janou šli zase napřed před rodiči a předbíhali se,kdo doběhne na to nebo ono místo dříve.Do hotelu došli ještě před setměním.Hned šli na večeri.Po večeri se umyli a převlékli do pyžama.Filip s Janou se okoupali nejdříve,ale čekali na rodiče než i ti se okoupou a teprve potom se uložili ke spánku.Všichni usnuli skoro hned.Další den ráno Všechny probudil budík.Filipovi i Janě se chtělo ještě spát,ale museli již vstávat,aby nezmeškali snídani.Z okna viděli,že venku silně prší,proto věděli,že toho dne nikam nepůjdou.Filipa i Janu to potěšilo,protože jim se ven nechtělo.Po snídani se vrátili na pokoj.Maminka vytáhla malou šachovnici a řekla: „Teď si zahrajeme šachy.“ „Mi se nechce.“řekla Jana. „Však se ti to zalíbí.“řekla na to maminka. „My bychom si raději zahráli Kanastu.“řekl Filip. „Uvidíte,že se vám ty šachy budou líbit.“mínla maminka. „Ale my je nechceme hrát.“řekl na to Filip. „Tak si teda zahrajeme tu Kanastu.“řekla maminka a dala se do sklizení šachů.Vytáhla Kanastu a rozdala všem karty.Začali hrát.Filipovi s Janou se líbilo,když hráli Kanastu ve čtyřech.To vždycky hráli Filip s Janou ve skupince proti rodičům.Filipovi s Janou se podařilo opět

vyhrát.Maminka řekla: „Já nehraju pro to,abych vyhrála,ale abych si zahrála.Já hraju pro radost.“Filip s Janou hráli právě pro to,aby vyhráli a to se jim podařilo.Zahráli si ještě jednu hru a Filipovi s Janou se podařilo opět vyhrát. „Pokračování příště.“řekl si Filip.

Podíval se na hodiny a uviděl,že je již půl druhé odpoledne.Otočil se k Daně a ta stále ještě spala.Pro sebe si potichu řekl: „My to tady teda dneska vedeme.Dana ještě stále spí a já skoro také.“Zavřel také oči a podřimoval.Tak jim utíkalo odpoledne.

Dana se probudila teprve k večeru.Podívala se z okna ven a řekla: „To je tak brzy ráno?“ „Ne,to už je večer.“řekl na to Filip,který se také již probudil. „To už je doopravdy večer?“divila se Dana. „Dneska jsme Jano prospali celý den.“ „To je hrůza.My jsme teda tak dlouho spali.“Po chvílce Filip i Dana vstali.

Filip navrhnul: „Co říkáš Jano tomu,že bychom zašli do kuchyně a nachystali si teplou večeři,když jsme neobědvali.“ „To je dobrý nápad.“souhlasila hned Dana.S Filipem si v kuchyni nachystali teplou večeři a snědli si ji jako obvykle v jídelně.

Po večeři se přemístili do obývací kajuty.Filip si vzpomněl,že mají zavolat Svát'ovi.Vzal mobilní telefon a vytočil Svát'ovo číslo. „Ahoj Filipe a Jano.“ozval se Svát'ův pozdrav v telefonu. „Ahoj Svát'o.“pozdravil Filip. „Co jste dělali a jak se máte?“zeptal se Svát'a. „Máme se docela dobře,ale už se tady nudíme.Už se moc těším až koncem tohoto týdne pojedeme domů.“ „Tak to tě Filipe asi moc nepotěším,protože domů budete moci přijet až příští týden.“ „Za tak dlouho?“zeptal se Filip. „Bohužel se mi nedaří vyřídit věci tak rychle,jak jsem chtěl a ještě to nějakou dobu potrvá,ale příští týden je to již na sto procent.“ „To doufám.Ale já jsem se už tak těšil,že někdy v sobotu odletíme helikoptérou opět domů.“ „Těch pár dní snad není tolik Filipe a já se snažím,aby jste se dostali domů co nejdříve.Já za to nemůžu.“ „To Svát'o neříkám,ale šťve mě to,že to potrvá ještě tak dlouho.“ „Do týdne již budete doma.Ještě vydržíte týden a potom již pojedete domů.“ „My s Janou jsme se rozhodli,že domů nechceme jet autem,ale helikoptérou.Zařídíš to Svát'o.“ „To víš,že jo Filipe.To je to nejmenší.“ „Tak to jsem rád,že alespoň to nám vyjde.“řekl Filip. „Já se na vás také už moc těším a nejraději bych,abyste mohli přijet už dnes,ale bohužel to ještě nejde.A co jinak jste dělali?“ „Dneska jsme prospali skoro celý den.Představ si to Svát'o my jsme normálně celý den spali.“ „Teda?!“ „My jsme se ti probudili až před chvílkou.Před tím než jsme ti volali,tak jsme si jenom nachystali večeři a jinak jsme spali.A to jsem to Svát'o málem zapomněl říct.Janě se už ruka

úplně uzdravila.“ „Tak to jsem Filipe moc rád,že už je Jana zase zdráva.“ „Já jsem Svát'o také moc rád,že se jí ta ruka už uzdravila.“ „A co ještě jinak jste prožili?“ „Skoro pořád se tady už nudíme a hlavně se moc těšíme domů.“ „A co mi ještě Filipe povíš?“ „Já už nevím.“ „Tak,dobře.Ještě se teda domluvíme,kdy si zase zavoláme.“ „Tak třeba v neděli.Co říkáš?“ „Tak dobře.Při tom se už domluvíme o tom,kdy a jak pro vás přiletím helikoptérou nejspíš v pondělí.“ „Tak jo Svát'ó.Ahoj.“ „Ahoj Filipe a pozdrav ode mne Janu.“řekl Svát'a a zavěsil.

„Co Svát'a říkal?“ptala se Dana. „Svát'a říkal,že domů poletíme až v pondělí a já jsem myslel,že se budeme moci vrátit už někdy v sobotu.“ „To je smůla Filipe,ale to už nějak vydržíme nemyslíš?“ „Co se dá dělat.Budeme to muset vydržet.Nic jiného nám konec konců nezbývá.“ „Já si také myslím,že to vydržíme.To jsou už jenom tři dny navíc.“ „Ale co budeme po ty tři dny dělat?“ „Třeba to co dneska.“ „To mi stačil jenom jeden den.Mě nebaví po celý den vespávat.“ „Ale řekni mi Filipe,že se ti nelíbilo,že jsme se tak dneska prospali.“ „To líbilo.“musel přiznat Filip. „Tak vidíš.“řekla na to Dana. „Ještě týden a pojedeme domů.Jenomže týden je ještě dlouhá doba.Já bych už strašně moc chtěl,aby bylo za týden.“ „Však se Filipe dočkáš.“ „Ještě týden.“

„Mě by spíš zajímalo,co budeme dělat teď,protože mi se ještě vůbec nechce spát.Tobě jo?“ „Mi se také nechce.“přisvědčil Filip. „Já si asi sednu k počítači a zase něco napíšu.“napadlo Filipa po chvílce. „Jenomže já už nevím do bych dělala,protože mi se malovat nechce a jinak nemám co dělat.“ „Na něco přijdeš.“řekl na to Filip a zapnul si počítač.Pokojem se rozléhal zvuk klávesnice a bubnování deště na okna kajuty.Dana seděla na pohovce a poslouchala zvuk deště.Venku se již úplně setmělo a proto místnost osvětlovalo jenom světlo z žárovek.Dana se opřela o pohovku a uvažovala.Vzpomněla si opět na rodiče,že touhle dobou by usínala po hezké pohádce přečtené maminkou a po puse,ktou by po pohádce dostala.Že by zcela jistě usnula únavou,protože by jistě po celé odpoledne sáňkovala s ostatními dětmi a v noci by se jí o tom zdály hezké sny.Začaly ji při této vzpomínce ztékát po tvářích slzy.Filip si toho po chvílce všimnul,i když se to Dana snažila zamaskovat.Filip ihned nechal psaní a sednul si vedle Dany.Zeptal se jí: „Zase sis vzpomněla na rodiče?“ „Ano Filipe.“odpověděla Dana.Filip jí pohládl po vlasech a přitisknul jí k sobě.Dana cítila jeho velkou lásku a starost.Proto ihned plakat přestala a usmála se na Filipa.Filipa to potěšilo a ještě chvílku s ní poseděl.Pak si opět

přesednul k počítači a pokračoval v psaní.Dana se opět zasnila.Představovala si,že je ještě loňský rok a ona přišla se školy.Dává si aktovku k sobě do pokoje.Mezitím jim už maminka chystá oběd a když přijde do kuchyně,tak má polévku na stole.Po obědě maminka nádobí po jídle sklídí a ona si obléká teplé oblečení.Také si vezme sáňky a jde na nedaleký kopec,kde již sáňkují i ostatní dět.Přivítá se s nimi a vytahuje svoje sáňky na kopec.Pak sjíždí po kopci dolů.Hned však zase kopec vychází a jede dolů.Tak to dělá až do večera,když se setmí a maminka pro ní přichází.Společně pak jdou domů,kde na Danu čeká teplá večeře a teplé kachlové kamínka v kuchyni.Dana si vezme talíř s večeří a sedne si ke kamnům.Tam se o ně pěkně opře,aby se zahřála po odpoledni stráveném venku sáňkováním a koulováním s ostatními dětmi.Po večeři si k ní maminka přisedne a pohladí ji svými vrásčitými rucemi.Dana je moc šťastná,že ji maminka objímá.Před spaním ji maminka ještě vykládá o tom jak to chodilo na jejich statku dříve než se Dana narodila.To má Dana moc ráda a vždycky chtěla,aby takový večer nikdy neskončil.Jenomže čas utíkal a velké nástěnné hodiny, které visely v kuchyni vedle okna a naproti kamen odbíjely již devátou hodinu večerní.To už maminka vždycky řekla: „Tak Daničko,již je moc pozdě a musíš jít spát.Běž honem do postele.Já za tebou za chvílku přijdu a přečtu ti pohádku na dobrou noc.Ona se okoupe a jde do postele.Maminka za ní za chvílku přijde a nese v ruce pohádkovou knížku.Najde si stránku s novou pohádkou a začne vyprávět: „Bylo,nebylo,ale pravdou je,že v jednom království žila...“a následuje celá pohádka. Dana poslouchá napjatě pohádku a před spaním ji maminka dá na čelo pusy.Dana již skoro spí a usne za chvílku.Při té vzpomínce se Daně s očí kouli slzy jako hrachy.Říká si potichu: „Proč se mi to jenom muselo stát a rodiče mi museli zemřít.Jak by to bylo krásné,kdyby ještě žili a já mohla s nimi strávit stejný večer jako před rokem.Tehdy jsem také netušila,že již nikdy nebudu moct sáňkovat sama a koulovat se jako před rokem,protože mimo toho,že mi zemrou rodiče,přijdu při té samé události o levou nohu a stane se ze mě mrzák.“Dana se rozplakala již nahlas.Tu si toho všimnul i Filip,který nevěděl,že Dana pláče,protože se zabral do psaní.Hned psaní nechal a sednul si vedle Dany. „Kvůli rodičů?“zeptal se jí. „Ano Filipe,rozplakala jsem se proto,že jsem vzpomínala na mé rodiče jak jsem si žila před rokem hezky.“ „Proč říkáš já?“zeptal se Filip. „Myslela jsem my.“opravila se ihned Dana. „Vyplač se Jano,jestli ti to pomůže.Plač.Když se ti chce plakat,tak je nejlepší na to,aby ses

vyplakala. „Dana se rozplakala úplně. Při tom tiskla hlavu do Filipovy hrudi a rukama se jej držela. Filip jí při tom hladil po vlasech. Daně je při tom moc krásně. Je moc ráda, že Filipa našla a že je na ní tak moc hodný. „Filipe mám tě moc ráda.“ říká ve vzlykotu Dana. „Však já tebe mám také moc rád.“ řekl jí na to Filip a nepřestával jí stále hladit po jejích vlasech. Dana se podívala na Filipa a dá mu pusku na tvář. „Jano, no usměj se.“ Dana však stále pláče. „Tak se vyplač Jano.“ Teprve po delší době začal Danin pláč ustávat.

Dana řekla Filipovi: „Filipe, já si už půjdu lehnout.“ Filip s tím souhlasil, řekl jí na to: „Počkej Jano, já se jenom umyju a hned za tebou přijdu. Dana odešla do ložnice a Filip šel do sprchy, aby se umyl. Spěchal, aby mohl za Danou. Dana se v posteli ještě znovu rozplakala. Za chvíli přišel Filip: „Jano, ty už zase pláčeš?“ „Mi to dneska tam nějak přišlo, že rodiče zemřeli.“ Filip si lehnul vedle Dany a utěšoval ji. Dana však stále plakala. Nakonec řekla Filipovi: „Nechej mě tady samotnou. Já se vypláču a potom usnu. Tak nebudeš spát i ty.“ „To mi Jano nevádí, protože ty mně potřebuješ. Já u tebe zůstanu než usneš.“ „To není třeba Filipe, fakt.“ „Mi bude lépe, když budu sama.“ „Tak dobře Jano.“ souhlasil nerad Filip. Lehnul si k sobě do postele. Sotvaže si lehnul ihned usnul. Hodiny zrovna ukazovaly půlnoc. Dana ještě plakala a nakonec v pláči usnula také.

Další den se Filip s Danou probudili velmi brzy. Nejprve se probudila Dana. Kolem sebe ještě viděla tmu. Čekala než se probudí Filip. Ten se probudil za chvíli. Filip se podíval na Danu a uviděl, že ona nespí. Zeptal se jí: „Ty už Jano také nespíš?“ „Ano, vzbudila jsem se před chvíli a už nemůžu usnout.“ „Já už asi také neusnu.“ „To je asi tím, že jsme včera skoro celý den spali.“ „Nevstaneme už Jano?“ „Mohli bychom, když už se nám nechce spát.“ řekla Dana.

V kuchyni si nachystali jako obvykle snídani. Snědli si jí v jídelně. Pak šli do obývací kajuty. Filip si zapnul počítač a pokračoval v psaní. Dana se posadila na pohovku a uvažovala co by měla dělat, protože ji nic nenapadalo. Nakonec se rozhodla, že nic dělat nebude. Tak jim utíkalo dopoledne. Filip si zapnul také deník a zapsal do něj další údaje. Pak pokračoval v psaní knihy. Dana poprosila Filipa: „Filipe, nemohla bych si na to počítači zahrát karty? Já se strašně nudím.“ „Pojď Jano.“ souhlasil ihned Filip. Dana si sedla k počítači a spustila si karetní hru. Filip jí pozoroval, ale už jí neradil a Daně se podařilo hru vyhrát. Pak se Filip rozhodnul, že si zahraje také. Dana je pozorovala, ale také mu neradila jak má hrát a Filip prohrál. „Vidíš Filipe, kdybych ti radila, tak bys neprohrál.“ řekla mu na to Dana. „Tak jsem prohrál. Mi to nevádí, ale prohrál jsem já a já

si zahrají tuto hru ještě jednou. „Řekl Filip a spustil si novou karetní hru. Dana jej pozorovala a na podruhé se Filipovi již vyhrát podařilo. Filip si zase spustil textový editor a pokračoval v psaní knihy. Dana si přisedla na pohovku a uvažovala co všechno se za poslední dobu událo, jak jí nejprve zemřeli rodiče a při tom přišla také o levou nohu, dostala se do dětského domova, odtamtud utekla, našla Filipa, žila s ním v Petrovicích a potom museli utéct na loď. Pak museli jít do kláštera na několik dní, protože si spálila ruku a co všechno jí tam potkalo. Vzpomněla si rovněž na své rodiče jak jí se s nimi měla moc dobře. Že sice s nimi někdy nesouhlasila, ale měla je moc ráda. Tak jim utíkalo dopoledne a blížilo se poledne.

Po obědě pokračovali ve svých pracích v obývací kajutě. Filip psal knihu a Dana uvažovala o všem co se jí přihodilo. Tak jim utíkalo dopoledne a blížil se večer.

Večer se společně navečeřeli a šli spát. Oba dva usnuli skoro ihned.

Dalšího dne ráno spali Filip s Danou docela dlouho. Nejprve se probudil Filip. Filip uvažoval co je ten den čeká, uvědomil si, že přiletí helikoptéra. Podíval se na hodinky a uviděl, že jim zbývá ještě dost času do doby než helikoptéra přiletí. Čekal netrpělivě než se Dana probudí. Tak však ještě tvrdě spala. Filip teda potichu vstal a šel nachystat snídani. Když jí měl hotovou, šel se podívat za Danou jestli se už probudila. Uviděl, že ještě spí. Šel zpět do kuchyně a přinesl jí snídani do ložnice. Dana se tím probudila. Velmi se divila, že jí Filip nese snídani až do postele. Nic na to ale neříkala a snědla si jí v posteli. Filip si jí snědl také v posteli.

Potom vstali, převlékli se a šli do obývací kajuty. „Dneska zase přiletí helikoptéra.“ Řekl Filip Daně „Už zase? Vždyť tu byla před nedávnem.“ divila se Dana. „To se ti Jano jenom zdá. Helikoptéra přiletěla naposledy v pondělí.“ „To je ale docela před nedávnem. Vody a všeho máme ještě dost.“ „To už ani ne. Za takovou hodinu by měla ta helikoptéra přiletět.“ Řekl Filip. Sednul si k počítači a spustil si karetní hru. Dana se posadila do pohovky a čekala než helikoptéra přiletí. Dana začala po chvilce rozhovor: „Ještě nám zbývají tady na lodi čtyři dny, Filipe.“ „Už jenom tak málo?“ „A to se nám na začátku našeho pobytu zde zdála ta doba tak dlouhá a teď se již chýlí ke konci a my se budeme vracet zpět do Petrovic. Ty se do nich těšíš, Filipe?“ „To se rozumí Jano.“ Řekl Filip. „Já jsem si už na tu loď za ten měsíc úplně zvykla a ani se mi už nechce vracet domů.“ „To mi se vracet rozhodně chce.“ „Já bych tady už zůstala. Mi se ani nechce do Petrovic vracet.“ „Však příští

léto strávíme celé na lodi a poplujeme kolem světa,Jano.“ „Jenomže to ještě bude dlouhá doba.“ „To se ti zdá.To ti uteče jako voda a opět se vrátíme na naší loď a pojedeme na tu naši vytouženou plavbu kolem světa.“ „Kdoví co se za tu dobu všechno stane.“ „To uvidíme.“ „Před takovým rokem jsme ještě netušili,že budeme něco takového prožívat.Kdyby nám to někdo řekl,tak bychom jej nejspíš považovali za blázna a nám se to stalo.“ „Jo,to máš Jano pravdu.Před rokem jsme ještě nic netušili.To jsme ještě bydleli na Zákoutí společně s rodiči a vůbec jsme netušili,že před prázdninama vyhrájeme třicet milionů, které pak budeme velmi mnoho potřebovat a už vůbec jsme netušili,že když pojedeme později na onu dovolenou,že bude mít náš vlak havárii,při které přijdeme o rodiče a já uvidím jak přicházíš o nohu a nebudu moci naprosto nic dělat,jenom to pozorovat.Na ten obraz do teďka nemůžu zapomenou Jano.To byl na tebe hrozný pohled,jak jsi měla zaklíněnou tu nohu, kterou ti potom nemohli dostat ven a proto ti ji museli uřezat.Na to já nikdy v životě Jano nezapomenu.“ „Ale budme rádi,že jsme to neštěstí přežili alespoň my dva.“ „Možná by bylo lepší,kdybychom v tom vlaku zemřeli společně s rodiči.Ty by ses nemusela trápit bez nohy a my dva bychom se netrápili,že nám zemřeli rodiče.“ „Tak Filipe už nikdy nemluv.Bud' rád,že jsme na živu.Máme přece Svát'u, který se nám snaží dělat pomyslení.“ „To je pravda Jano.Ale rodiče by byli lepší.“ „Jenomže máme jenom Svát'u.Budme pořád vděční,že ho máme.“ „To já jsem moc rád,že jsme se rozhodli jezdit tehdy na ty výlety a on si nás hned zamiloval a když poznal co se nám stalo,tak nešel hned na policii,ale nechal nás žít na svobodě a také nás zachránil před dětským domovem.Protože nebýt jeho,tak jsme se tam zcela jistě dostali už dříve,protože sami bychom to všechno zajisté nezvládli.On jediný nám pomohl a samozřejmě tehdy také Dorotka,když se Nela rozhodla,že nás udá policii.Protože to jsme tehdy měli namále,nebýt toho,že Dorotka je naše nejlepší kamarádka a ne Nela jak jsme si do té doby mysleli,tak jsme se do domova dostali již dávno.A ty si se k ní nejprve chovala tak škaredě.“ „Jenomže teď ji mám už moc ráda a nejenom proto,že se nám pomohla zachránit,ale i proto že je to nejlepší holka.Když už jsme u toho,tak kdy pozveme Nelu k nám na návštěvu?“ „To já nevím.“ „Mohli bychom ji k nám pozvat někdy do vánoc,nemyslíš Filipe?“ „To se rozhodneme až doma,kdy ji pozveme.To ji zavoláme a zeptáme se jí,kdy by jí to nejvíce vyhovovalo.“ „Asi to bude nejlepší.“souhlasila Dana. „Vánoce se už blíží.Už nám do nich zbývá jenom přesně měsíc.“ „Ano,už jenom

tak málo.“pokývala souhlasně hlavou Dana. „Letos to budou asi smutné vánoce,protože to bude poprvé co je budeme slavit bez rodičů.“ „Taky si myslím.Víš Filipe,které je moje největší a nesplnitelné přání?“ „Ne.“ „Moje největší a nesplnitelné přání je,aby se o vánocích objevili rodiče.“ „To je zvláštní Jano.“ „Proč?“ „Protože já mám totéž přání.“ „Ale to se nám bohužel již nikdy nesplní.“ „To je směla.Jinak máš k vánocům nějaké přání Jano?“ „Ani mě Filipe nic nenapadá.Nejspíš to je proto,že nemáme rodiče,tak je toto jediné naše přání.“ „Já také nemám k vánocům žádné přání mimo toho jediného.Letos s námi Ježíšek nebude mít velkou práci.“ „To s rodiči je nesplnitelné,takže nám to nesplní,takže máš pravdu Filipe.Letos nebudeme mít nic pod stromečkem,protože nemáme žádné přání a bude to tak dobře.“ „Já si také myslím.Bude to sice smutný pohled,ale bude to tak v pořádku.“řekl Filip.Pak Filipa přerušilo zapípání,protože si nastavil v počítači,aby mu připomněl doby,kdy má přiletět helikoptéra.

Dana se Filipa zeptala: „Filipe co ti to tam pípá.“ „Má už každou chvilku přiletět helikoptéra.“ „Ale ještě ji neslyším.“ „Ona už brzy přiletí.“řekl na to Filip a netrpělivě již s Danou čekali až uslyší zvuk helikoptéry.Filip se každou chvilku díval na hodiny,jenomže čas ubíhal a helikoptéra se neukazovala.Filip teda vzal telefon a zavolal Svát'ovi. „Ahoj Filipe a Jano.Proč voláte?“ „Nevíš,jestli už ta helikoptéra letí k nám.“ „Měla by tam už každou chvilku být.Dneska musela vylézt o chvilku později.“ „Tak dobře Svát'o,děkuji.“řekl Filip.Když i Svát'a zavěsil,dal si Filip nevědomky mobilní telefon za opasek.

Už slyšeli zvuk helikoptéry.Oba dva vyběhli na palubu a uviděli jí.Filip počkal než pilot vyhodí provazový žebřík,aby mohl vylézt nahoru.Tam si připravil všechny věci a spustil je na palubu.Před odchodem mu pilot řekl: „Příště přiletím ještě v sobotu.“Filip slézal po žebříku,když tu najednou viděl něco padat.Nejprve si myslel,že to nic není.Slezl dolů z helikoptéry a počkal než odletí.Podíval se na svůj opasek,protože si uvědomil,že si tam dal mobilní telefon.Viděl,že tam nic nemá.Podíval se ještě jednou a důkladněji.Opět viděl prázdný opasek.Pak si vzpomněl,že viděl něco padat do moře.Po chvilce uvažování přišel,že to co padalo do moře byl asi jeho mobilní telefon.Řekl to ihned Daně: „Představ si,že jsem si dal omylem na opasek mobil a on mi spadnul do moře,když jsem slézal z helikoptéry.Co teď budeme dělat Jano?“ „To já nevím.“ „V neděli nebudeme moct v neděli,kdy mu máme volat,zavolat.“ „Přiletí do té doby ještě helikoptéra.“ „Přiletí v

sobotu.“ „Tak je Filipe všechno zachráněné.V sobotu řekneš pilotovi,aby Svát'ovi vyřídil,že jsme přišli o mobil a Svát'a bude všechno už vědět.Pak budeme v pondělí čekat až pro nás pilot se Svát'ou přijedou a potom pojedeme domů.“ „Máš pravdu Jano.To se mi oddechlo.To mi nedošlo,že to tak hrozné není.“ „Všchno zvládneme a zvládneme tady i těch několik dní bez mobilu,Filipe.“ „Neštěstí.“řekl Filip a dal se do uklízení všech potravin do spíže.Dana se vrátila do podpalubí do obývací kajuty a čekala na Filipa než dokončí svou práci.

Když přišel sednul si k počítači a pokračoval v psaní knihy.Pořád,ale měl strach z toho,že ztratil mobilní telefon a měl pocit,jako by ztratil něco velmi důležitého,co bude moc potřebovat.Říkal si,že je to ale asi hloupost.Dana si vytáhla plátno a barvy.Posadila se na židličku před plátnem a začala malovat.Filip si toho všimnul a zeptal se Dany: „Jano,co to maluješ?“ „Napadlo mě,že bych mohla namalovat,jak k nám na loď přilétá helikoptéra.“ „To je docela dobrý nápad tohle namalovat.“ „A víš co mě Filipe ještě napadlo?“ „Ne.“ „Napadlo mě,že bych mohla namalovat právě ten okamžik,kdy jsi ty dneska ztratil mobil.Co na to říkáš Filipe?“ „No uvidíme co z toho obrazu nakonec vyleze.“řekl na to Filip. „Doufám,že se mi podaří stejně jako ty předchozí.“řekla Dana a začala malovat.

Jenomže se již přiblížilo poledne.Dana nechala malování a Filip opustil počítač.V kuchyni si připravili společný oběd.

Po obědě se Filip rozhodnul,že se půjde prospat.Danu napadlo totéž.Dana usnula hned jak si lehnula.Filip se rozhodnul,že ještě předtím než se vyspí,tak se vrátí do své představy. „Pokračování.“Filip s Janou a rodiči si zahráli ještě další hru Kanasty.Potom je již tatínek opustil,řekl jim: „Mě už to nebaví.Já se půjdu podívat před hotel na vzduch.“a odešel z pokoje.Pak si zahráli jednu hru Filip s Janou a maminkou a to už je tolik nebavilo.Proto už dále nehráli.Filip si vzal svoji hru „kostky“,lehnul si do postele a hrál je.Jana ta si vzala jednu knížku, kterou si zabalila na cestu,lehla si vedle Filipa a začala si ji číst.V poledne se šli naobědvat do restaurace.Po obědě se opět vrátili do svého pokoje.Venku stále přšelo.Proto nikam nešli.Filip i Jana se rozhodli,že se po obědě prospí a také tak udělali.Maminka s tatínkem si vzali šachy a zahráli si je mezi sebou.Filip se však probudil velmi brzy.Vzal si opět svoje kostky.Dana vedle něj spala ještě dlouho.Když se probudila vzala si opět knížku a pokračovala ve čtení.Maminka si k nim lehla a zeptala se jich: „Kam chcete,abychom šli zítra?“ „My nevíme.“odpověděl

Filip. „Já si myslím, že bychom se mohli jít podívat na Svatojánov.“ řekla maminka. „A co tam je?“ zeptala se Jana. „Já nevím, ale možná, že tam je hezky.“ „Tak bychom tam jít mohli souhlasila Jana. „Jenom doufejte, že zítra nebude pršet a my tam budeme moct jít.“ řekla opět maminka. Tatínek četl v křesle noviny, které si dopoledne šel koupit a nevěnoval jejich rozhovoru žádnou pozornost. „Já bych strašně nechtěla, aby zítra přšelo.“ „Já také ne.“ přidal se k Janě Filip. „Líbí se vám ta dovolená?“ zeptala se maminka. „Moc se nám líbí. Jenom, kdyby nepršelo.“ řekli najednou Filip i Jana. Maminka pohládila Filipa i Janu po vlasech a vstala. Zeptala se tatínka: „Nevíš jaké má být zítra počasí?“ „Zítra má ještě pršet, ale pozítří se má opět vyčásit.“ řekl tatínek. „To je škoda. Já jsem se tak těšila, že zítra půjdeme zase na túru.“ řekla zklamaně Jana a maminka jí na to řekla: „Však se Jano dočkáš. Pořád je to lepší, než kdyby tady pořád přšelo.“ „To máš pravdu mami.“ řekla Dana. Večer se navečeřeli a šli spát. Všichni usnuli hned. „Pokračování příště.“

Filip otevřel oči a podíval se na Danu. Uviděl, že Dana spí, proto také zavřel oči a rozhodnul se, že se také do večera trochu prospí. Oba dva se potom probudili až pozdě odpoledne.

Filip i Dana šli hned do obývací kajuty. Dana si sedla před plátno a malovala obraz. Filip si sednul k počítači a pokračoval v psaní, protože měl po odpoledních představách velkou inspiraci. Tak jim utíkalo odpoledne. Na okna kajuty pořád vytrvale bubnoval déšť. „Co myslíš Filipe, napadl už u nás v Petrovicích sníh?“ „Já si myslím, že už určitě ano a domů se vrátíme do již zasněžené krajiny a hned budeme moct sáňkovat.“ „Jak já mám sáňkovat, když si sánky nevytáhnou do kopce, protože mám v rukou berle?“ „Neboj se Jano, já ti je samozřejmě vytáhnou nahoru a pak budeš moct sáňkovat, jako bys byla zdravá.“ „To jsi Filipe moc hodný.“ „To nestojí za řeč, protože není nic, co bych pro svou sestru neudělal, zvláště, když je tak hodná jako jsi ty.“ „Filipe nepřeháněj.“ bránila se Dana. „Já nepřeháním Jano. Letos zažijeme první zimu u nás v Petrovicích. To bude určitě jiná zima, než jakou známe od nás domů ze Zákoutí, kde byl vždycky jenom rozbředlý sníh a k tomu ještě rozježděný od aut. Já se na tu zimu také moc a moc těším.“ „Já také.“ přisvědčila Dana. „Já si to představuji tak, že všude bude napadlá bílá peřina a bude toho sněhu hodně. tak alespoň do půlky dveří a to si budeme potom moct užít.“ „To bych ani moc neřekla, protože potom bychom se nedostali ven a já bych nemohla o berlích vůbec chodit. V takhle vysokém sněhu má problémy i zdravý člověk natožpak někdo, kdo

přišel o levou nohu a musí chodit o berlích.“ Máš pravdu Jano.To mě vůbec nenapadlo,ale stejně bychom to Jano nějak vyřešili,třeba,že bych tě já vozil na saních a to by pak mohli být sněhu hodně a ty by sis mohla užívat zimy výborně.Nemyslíš Jano?“ „Ani máš pravdu Filipe.“přikývla Dana. „Já se na tu nádhernou zimu, která nás v Petrovicích čeká moc těším a nemůžu se vůbec dočkat až ji uvidíme.“ „To hned bude všechno vypadat jinak.“ „Máš pravdu Jano.To budou stromy nádherně vrzat a to na ně uvidíme přímo z postele před spaním a také ráno,když se probudíme.To uvidíme nádhernou bílou peřinu nad námi.No nebude to Jano nádherné.“ „Máš pravdu Filipe,bude.“řekla Dana. „Já si to úplně představuji,jak už sáňkujeme na sněhu u nás v Petrovicích.Já se toho Jano už vůbec nemůžu dočkat.Jak se podíváme z okna tak uvidíme jenom bílý sníh a uslyšíme nádherné ticho, které bude přerušovat jenom vrzání větví stromů.Já se na to Jano už tak moc těším.“ „Já se ti Filipe nedivím.“ „Ještě kolik to dnů budeme muset strávit tady v tom škaredém počasí na lodi?“ „Ještě čtyři dny.“odpověděla Dana. „Tak to jsem rád.Za čtyři dny již uvidíme Jano konečně krásný nádherný sníh a od úst nám půjdou jenom bílé obláčky kouře,protože kolem nás bude velký mráz.Je to prostě nádhra.“ „To je,Filipe.“potvrdila Dana. „Ještě čtyři dny,čtyři dny a dostaneme se do úplně jiného prostředí.Každý den budeme chodit na procházku,abychom si toho co nejvíce užili.Co říkáš Jano?“ „Jestli každý den,to nevím,ale na procházky budeme chodit určitě.“ „Já si myslím,že to bude denně.“řekl Filip. „To ještě uvidíme.“řekla Dana a tím jejich hovor ukončila.Filip pokračoval v psaní a Dana v malování obrazu.Pomalů se blížil večer a slunce, které schovávaly velké mraky,ze kterých stále padal déšť zapadlo.

Večer si společně nachystali večeri a také ji v jídelně snědli.Filip si pak šel lehnout.Dana ještě nešla,protože se jí ještě nechtělo spát.Sedla si na židličku před malířské plátno a kreslila obraz.Napadlo jí,že by mohla nakreslit jak to vypadalo u nich doma jak si to pamatuje,když jí Filip nevidí,že si to udělá jako takový tajný obraz a vzpomínku,jak se měla minulou zimu u nich doma dobře.Plátno s jejich lodí si sundala a vzala si plátno nové,na které začala postupně štětcem nanášet barvu.Filip ten již usnul.Dana však pokračovala v malování a vzpomínala jak to vypadalo loni u nich doma pěkně,když ještě nepřišla o nohu a žila s rodiči.Po obličeji ji ztékaly slzy smutku,protože jí vzpomínka na maminku a tatínka ještě příliš moc bolela.Nemohla se smířit s tím,že je už nikdy v životě neuvidí bude mít jenom jediného blízkého člověka a to Filipa,Svát'u

toho také měla,ale ten jí nebyl tak blízký jako Filip,kterého měla moc ráda,protože jí vysvobodil.Vůbec nepozorovala,že čas rychle utíká.Malovala a vzpomínala na rodiče pořád dál.Cítila po nich velký smutek.V duchu si řekla: „Kdybyste maminko a tatínku věděli co se nám stane a co budu za rok touhle dobou dělat.Jenomže to jsme naštěstí ještě nevěděli a proto jsme se mohli z života radovat.“Dana ani nepozorovala,že se již blíží půlnoc.Z rozjímání a vzpomínek ji vyrušilo odbíjení nástěnných hodin.Hodiny právě oznamovaly půlnoc. „To už je tolik hodin?“divila se Dana. „To už asi budu muset jít spát,protože jinak zítra,nebo už vlastně dneska nebudu k ničemu.“

Překvapilo ji,že viděla do dveří vcházet Filipa.Filip se ospale podíval na Danu a zeptal se jí: „Proč Jano ještě nespíš,vždyť už je půlnoc pryč.“ „Taky mě to napadlo,že bych mohla jít spát.“řekla Dana.Filip se v kuchyni napil a pak šli s Danou do ložnice.Filip usnul,sotva si lehnul.Dana uvažovala o svých vzpomínkách na rodiče a potom také usnula.

Ráno se probudil nejprve Filip.Dana ta ještě spala.Filip se podíval na hodiny a uviděl,že je již skoro půl deváté.Přemýšlel nad tím co mohla Dana dělat tak pozdě večer v obývací kajutě,když měla jít už dávno spát.Řekl si,že se na to Dany, až se probudí,zeptá.Dana ještě pravidelně oddechovala a nejevila žádné známky toho,že by se měla probudit.Filip se šel tedy sám nasnídat do kuchyně.

Pak šel do obývací kajuty,aby si zapnul počítač.Na plátně uviděl obraz jejich lodi a helikoptéry.Myslel si: „Co ta Jana dělala tak dlouho do noci,když v tom obraze skoro vůbec nepokročila?To je konec konců jedno.Asi měla co dělat,když tu do té půlnoci zůstala.“Sedl si na pohovku,zapnul si počítač a spustil si karetní hru.Čekal než se Dana probudí,jenomže ta pořád ještě spala.Lod' se toho dne docela dost houpala,že nádobí po stole jezdilo.Spadlo i plátno s obrazem Dany.Filip raději rychle uklidil ostatní věci, které by mohly spadnout a zničit se.Sám měl také dost dělat,aby se udržel na pohovce. „Co ta loď dneska tak hází.Ještě nikdy to tady tak neházelo.To je divné,ale snad to zase brzy přejde.Stejně se za tři dny už vracíme domů,tam mi to může být jedno,jestli ta loď hází,anebo ne.“myslel si Filip. Dana se konečně probudila.Když vešla do kajuty,zeptala se Filipa: „Proč jsi to tady všechno tak uklidil.“a loď to zase hodilo,takže Dana měla co dělat,aby se udržela na berlích. „Vidíš Jano,právě proto že dneska to moře s tou lodí tak hází.“ „Už chápu Filipe.“ „A nevíš čím to je,že je dneska moře tak rozbourené.“ „To Jano nevím,ale je to štěstí,že po většinu našeho

pobytu zde bylo klidné.Ty tři dny to budeme muset ještě vydržet,i když to tady tak hází.“řekl Filip.Dana se už raději posadila na pohovku a zeptala se Filipa: „Co je ke snídani?“ „Ke snídani?“divil se Filip. „Vždyť už je skoro poledne.“ „Poledne ještě není.Je teprve deset hodin.“ „To už je hodně hodin.“ „Máš to Jano v kuchyni.Zůstaň tady sedět a já ti to přinesu,protože ty bys zcela jistě upadla a to by Jano nechtěl,abychom měli tady ještě nějaké další problémy.“řekl Filip a šel Daně pro snídani.Dana počkala na pohovce,protože se neodvažovala vstát.Filip jí snídani donesl a sednul si ke svému počítači.

„Jano můžeš mi vysvětlit co jsi tu včera dělala do té půlnoci?“ „Já jsem malovala.“odpověděla Dana. „Jak jsi mohla malovat,když ten obraz skoro vůbec nepokročil.“ „Protože jsem ani moc nemalovala,jenom jsem tady seděla a dívala se do prázdna.“ „Proč,prosím tě Jano?“divil se Filip. „Neměla jsi to lepší jít raději spát.“ „Mi se spát nechtělo.“řekla Dana. „Dneska budeš malovat?“zeptal se zvědavě Filip. „To já nevím,protože jestli to budeme pořád tak házet,tak se mi nepodaří namalovat nic,protože mi pořád bude padat plátno a to nenamaluji vůbec nic Filipe.“řekla Dana. „Vážně to ale docela dost hází.“řekl po chvílce Filip. „Doufám,že to brzy přestane.“řekla na to Dana.Filip dohrál hru a nabídnul Daně: „Nechceš si zahrát nějakou hru tady na počítači?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila ihned Dana.Filip jí dal notebook a Dana začala hrát hru.Filip se k ní natáhnul na pohovku,protože neměl co jiného dělat.Daně se dařilo vyhrávat.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Po zahrání třech her Dana dala počítač opět Filipovi se slovy: „Vem si Filipe ten notebook a pokračuj v psaní,abych si měla co o Vánocích přečíst.“Filip si počítač vzal a pokračoval v psaní.Dana se dívala na stále vlnami omývané okénko.Uvažovala co by mohla dělat,ale malovat nemohla.Napadlo jí,že by mohla po delší době opět vyšívat.Vstala z pohovky,aby si pro věci k vyšívání zašla,jenomže vzápětí spadla na zem,jak sebou loď hodila.Filip to hned uviděl a zeptal se Dany: „Nestalo se ti Jano nic?“ „Myslím,že jsem celá,Filipe.“ „Tak to jsem rád.Pro co jsi šla Jano?“ „Šla jsem si pro věci na vyšívání.“ „Já to je Jano přinesu,protože já se těm nárazům ubráním lépe než ty.Jenom mi řekni,kde to máš.“Dana popsala Filipovi,kam si ty věci uklidila.Filip jí je podal a Dana mohla vyšívat.“ Tak jim utíkalo dopoledne a blížilo se poledne.

V poledne si připravili oběd a po obědě se vrátili do obývacího pokoje.Filip pořád šel těsně vedle Dany,aby jí mohl zachytit,kdyby by padala a jí se nic nestalo.Naštěstí tak ani jednou

nemusel učinit.V obývacím pokoji se Dana posadila na pohovku a pokračovala ve vyšívání.Filip si sednul v počítači a psal.Ještě toho měl hodně co si přestavil a ještě nenapsal.Tak jim hezky utíkalo odpoledne.Filip přerušoval psaní spuštěním jedné z karetních her, které měl na počítači nainstalovány.Dana Filipa sledovala,když hrál nějakou hru.Jakmile začal psát,odvrátila se od počítače,aby mu nečetla jeho překvapení. „Filipe mi docela ta loď již přirostla k srdci a ani se mi nechce moc vracet.“řekla Dana,ale Filip si toho ani nevšimnul.Večer se blížil velmi rychle.

Po společné večeři Filip s Danou zůstali ještě v chvilku v obývací kajutě a pak šli již spát.Oba dva usnuli skoro ihned.

34.Ztraceni v moři

Dalšího dne spali velmi dlouho.Probudil se až v půl desáté.Filip se podíval na hodiny a ni se mu nechtělo věřit vlastním očím.Dana se probudila zároveň s ním a také nemohl věřit tomu,že spali tak dlouho.Filip i Dana ihned vstali.

V kuchyni si připravili společně snídani.Lod' již tolik neházela.Filipa i Danu to potěšilo.Filip šel na palubu pro vodu.Když se vrátil do kuchyně oznámil Daně: „Vody máme naštěstí ještě dost.Ještě nám vydrží asi na takové dva dny.“ „Tak to je dobře.“ „Dneska má přiletět vrtulník,tak nám další vodu přiveze.Budeme jí tedy mít dost.Do pondělí nám už vydrží a to jí ještě budeme vylívat.“řekl Filip.Snídani si snědli v jídelně.Pak umyl Filip nádobí.

V obývací kajutě se Dana vrátila k malování obrazu jejich lodi a vrtulníku.Filip si spustil počítač a psal.V obvyklou dobu přiletu vrtulníku začal být Filip nervózní,kdeže ten vrtulník je.Jenomže vrtulník stále neslyšeli.Filip se divil: „Kde ten vrtulník je.Už tu přece dávno měl být?“ „Tak třeba přijede za chvílku.“řekla Dana. „Proč jsme jenom ztratili ten telefon.Ted' bychom mohli zavolat Svát'ovi a zeptat se ho proč tu ještě ten vrtulník není a tak musíme ted' čekat a nevědět,jestli ten vrtulník přiletí vůbec.“ „Já si myslím že jo.“řekla Dana.Filip seděl jako na trní,protože se vrtulník stále ještě neobjevoval.

Nakonec to Filip již nevydržel.Řekl Daně: „Pojďme se podívat na palubu,protože to už je velmi dlouhá doba co měl ten vrtulník přiletět.“Dana také vstala s šla s Filipem na palubu.Filip se díval kolem sebe,ale vrtulník neuviděli.Filip se netrpělivě procházel po palubě od jednoho konce ke druhému.Napadlo jej,aby zkontroloval kotvu,jestli dobře drží po tom jaké se včera udělaly na moři vlny.Zapnul zařízení na vytažení kotvy.Jak se ale překvapil,když se mu na rumpál namotal jenom řetěz.Trvalo mu nějakou dobu než si uvědomil co se ve skutečnosti stalo.Ihned jak si všechno uvědomil běžel za Danou na druhém konci paluby: „Jano,Jano,nám se utrhla kotva.Nejspíš se to stalo včera,když se udělaly ty velké vlny.Už vím,proč ten vrtulník nepřiletěl.Je to proto,že od včerejška plujeme po moři a nevíme kam.Takže je možné,že jsme se dostali daleko od místa,kde jsme původně kotvili a to je také důvod,proč helikoptéra nepřiletěla a asi hned tak nepřiletí,protože ona nás hledá na našem původním místě.Co ted' budeme Jano dělat?Co budeme dělat?“nařikal Filip. „Něco určitě

vymyslíme.“řekla Dana. „Jenomže nemáme zase tolik vody,aby nám vydržela na nevímk dlouho,než nás najdou a jestli nás najdou.A jídla také nemáme zrovna hodně.To může také trvat dlouho než nás najdou a jestli nás nenajdou,tak já nevím co budeme dělat,protože já tu loď nezvládnú řídit sám,na delší vzdálenosti.Já jsem zvládnul nás uřídit,když jsem se orientoval,podle toho co jsem viděl za sebou,jenomže teď jsme na otevřeném moři a tady se nemám podle čeho orientovat.Přístrojům moc nerozumím.Musíme doufat,že nás někdo najde,protože jinak jsme ztraceni.A to ještě je to,že nemůžeme zůstat na jednom místě,protože jsme ztratili kotvu a tím pádem se nemáme čím ukotvit,takže plujeme a budeme plout stále dál,aniž bychom měli jakoukoli možnost se nějak zastavit.To bude také stěžovat naše hledání,takže kdoví kdy nás najdou a vody nemáme na tak dlouhou dobu dost Jano.To je ten největší problém.Vody máme málo.“ „To je špatné.“řekla smutně Dana. „Budeme muset doufat,že nás najdou včas dokud nám ještě vyjde voda,protože jinak nás čeká něco velmi špatného a to nechci ani vyslovovat.“řekl Filip.Pak potichu dodal: „Pojď Jano do podpalubí.“

Když se posadili na pohovku,Filip smutně řekl: „Teď musíme začít šetřit vodou,aby nám vydržela na co nejdelší dobu.Budeme pít co nejmenší množství a jenom pokud to bude maximálně nutné a jinak musíme doufat,že nás někdo zavčas najde.“řekl velmi smutně Filip.Před očima měl představy jak on a Dana umírají na smrt žízni.Snažil se ale tyto představy zaplašit.Uklidňoval se tím,že se to snad ani nestane,že jsou to jen jeho představy,že má z toho příliš velký strach a nakonec je třeba najdou velmi brzy.

Posadil sek počítači a chtěl psát,aby se mu podařilo na ten velký strach zapomenout,jenomže se na psaní nedokázal soustředit.Dokázal napsat jenom jednu jedinou větu.Pokusil se zahrát si karetní hru na počítači,ale ani na ní se nemohl soustředit.Nakonec tedy zaklapnul notebook.Podíval se na Danu.Uviděl,že si Dana spokojeně maluje.Rozhodnul se,že se bude snažit Daně říkat už co nejméně,aby neměla strach a bál se jenom on.Filip uvažoval co by mohl dělat,aby je našli,jenomže ho nic nenapadalo.Nevěděl jak by mohl dát nějaké znamení co se s nimi děje.Filip odešel na palubu,aby se podíval na kotvu,jestli jej jenom nešálil zrak,našel však opět jenom zbytek řetězu od kotvy a nic víc.Posadil se na palubu a smutně se na to díval.Myslel na to,že je asi nikdo nezachrání a budou nuceni na lodi zemřít.

Protože se již blížilo poledne,vrátil se Filip do podpalubí a řekl Daně: „Jano,pojďme si uvařit oběd.“Dana nic nenamítala.V lodní kuchyni si připravili oběd a snědli jej v lodní jídelně.

Po obědě se Filip zašel podíval ještě na lodní palubu,jestli náhodou neuvidí jejich helikoptéru, která by je zachránila,jenomže viděl jenom zamračené nebe.Vrátil se zpátky do podpalubí.Chtěl se prospat,aby alespoň na chvílku na tu strašlivou představu zapomněl.Lehnul si do postele a zavřel oči.Jenomže pořád měl před očima ten obraz,jak se blíží jejich konec.Proto rychle vstal a šel zpět do obývací kajuty.Dana tam v klidu malovala a neměla ani ten nejmenší strach.Filip si potichu řekl: „Jak já ti Jano závidím,že nemáš ten nejmenší strach z toho co nás možná čeká.“Sedl si na pohovku a pozoroval jí.Uvažoval,jestli jej nenapadne něco co by ještě mohli udělat,aby se zachránili.Jenomže jej stále nic nenapadalo,protože to je jeho první cesta o samotě na lodi a ještě o ní skoro nic neví.Tak jim utíkalo odpoledne.Filip se šel opět podívat na palubu,jestli a neuvidí jejich helikoptéru, která by je zachránila,nic však neviděl.Vrátil se zpět do podpalubí.Filip to každou chvílku opakoval,avšak stále bez úspěchu.Dana se ho nakonec zeptala: „Proč,chodíš pořád sem a tam?“ „Protože vyhlížím,jestli nepřilétá náš vrtulník.“ „Nepřilétá,vid’?“zeptala se jej Dana. „Bohužel nikoliv.“odpověděl Filip. „To je smůla.ale oni určitě brzy přiletí.Já si myslím,že se jim podaří najít nás brzy.Nejpozději v pondělí pro nás přiletí.“ „Asi jo.Já si to také myslím,že pro nás přiletí velmi brzy.“řekl Filip se strojeným klidem,aby Dana také neměla strach.

Filip se ještě jednou zašel podívat na palubu a pak se vrátil do podpalubí.Protože se již blížil večer,šli si nachystat večeři.

Po večeři se umyli a šli spát.Dana usnula ihned,Filipovi se však usnout nedařilo,protože pořád myslel na to,že se nejspíš blíží jejich neodvratný konec. „Je to na konec dobře,že již nebudeme obývat tento svět,alespoň se skončí naše trápení a my se už budeme mít dobře.Dana se už nebude trápit,že je bez nohy a my oba,že nám zemřeli rodiče,protože se s nimi v nebi setkáme.Já se už na to naše setkání s rodiči moc těším.Doufám,že se vy maminko a tatínku na nás také těšíte,jako já na vás.Ještě několik dní a budeme vás následovat.Jenom,proč jsme tohle všechno museli prožít,když stejně musíme zemřít.To se nám to nemohlo stát už v tom vlaku,kde bychom s Janou zemřeli bezbolestně?Musíme před smrtí ještě tak trpět.Neměli jsme toho snad už dost.To musíme prožít ještě tohle,aby konečně nastal tomuto konec?Proč?Kdyby naši rodiče nezemřeli,nemuseli jsme se tady na lodi bát toho,že zemřeme

žizní. Mohli jsme sedět s maminkou a tatínek pěkně doma v teple u krbu. Místo toho se musíme ukrývat tady na lodi. Pozitíí jsme měli letět domů helikoptérou a namísto toho jsme nejprve ztratili mobil a potom se nám ještě utrhl kotva, takže nevíme ani kde jsme ani kam plujeme. Nevíme, kdy nás najdou a jestli nás najdou vůbec včas? Nevíme teď vůbec nic. Vůbec nic. Co budeme dělat. Já nechcu ještě umřít i když by to bylo pro mě a Janu vysvobození. Já chci ještě žít. Já nechci ještě z tohoto světa pryč. Pane Bože, ať nás najdou. Jenom, aby nás našli včas. Já nechci strávit poslední chvílky života tady na lodi. Tak si nepředstavuji svou smrt. Já chci žít a chci se dožít ještě hodně let. “tak Filip uvažoval po celou noc, protože se mu nepodařilo vůbec usnout.

Venku se začínalo rozednívat. Dana ještě spala. Filip se na ní podíval a bylo mu jí líto, že by měla zemřít. Rozhodnul se, že on nebude skoro vůbec pít, aby Daně vydržela ta voda na co nejdělsí dobu a mohla přežít alespoň ona, pokud je včas nenajdou, jak že Filip v to skoro vůbec nedoufal. „Proč jenom musíme s Janou zemřít. Asi to pro nás bude takhle lepší a nebudeme se již muset trápit. Jenomže já chci ještě na tomto světě nějakou dobu žít, ale asi to nejde a dubu se muset smířit s tím, že já asi určitě nepřežiji a Jana jenom možná. Mám už docela velkou žízeň, ale napít se nepůjdu, protože pak by voda nevyšla Janě. Dneska se napiju jenom dvakrát. V poledne při vaření oběda se napiji skleničky vody a večer před spaním, aby se mi lépe usínalo, protože Jana to musí rozhodně přežít. Mám ale už dost velkou žízeň. Musím ji ale přemoci a snažit se na ní nemyslet, protože pokud má někdo z nás přežít, tak to musí být rozhodně Jana. Já tady nejsem důležitý. Důležitá je Jana. Jana musí zůstat naživu i za cenu toho, že já zemřu. Snad to Jana zvládne, aby si zvykla, že já již nejsem naživu. Bude to hrozná smrt, ale já jsem rozhodnutý ji podstoupit, abych Janě zachránil život. Já jsem se již rozhodnul, že se pro Janu obětuji. Protože ona nesmí zemřít. Je menší než já a ona si toho už také vytrpěla až dost a tohle se nesmí stát, aby taková malá holčička zemřela. To já nikdy nedopustím, aby Jana zemřela. To já to raději podstoupím místo ní. Jsem ochoten podstoupit cokoli, jenom aby se Janě nic nestalo. Mi se může stát všechno, jenom Jana musí zůstat co nejdéle všemu ušetřena.“ myslel si Filip. Dana se již probudila. Ihned si všimla, že Filip již nespí. Zeptala se jej: „Filipe, ty už jsi vzhůru?“ „Před chvílkou jsem se probudil.“ „Nevstaneme již? Já mám docela velký hlad.“ „Tak dobře Jano.“ souhlasil ihned Filip.

V kuchyni si společně nachystali snídani. Snědli si ji v jídelně. Pak šli do obývací kajuty. Filip si sednul před počítač a Dana

se posadila před plátno. Dana malovala obrázek. Filip se díval na Janu a uvažoval o tom co je nejspíš potká a nemine. Viděl na Daně, že ta je úplně klidná, protože si nepřipouští, že by je s Filipem nenašli. Filip však měl úplně opačný názor. Filip se odešel podívat na palubu, jestli se tam náhodou něco nezměnilo, ale neobjevil tam žádnou změnu. Proto se vrátil do podpalubí. Pak mu ale začalo být do pláče. Seběhnul rychle do kapitánské kajuty a tam se rozplakal. Vzlykal: „Proč se nám tohle všechno muselo přihodit? To jsme nemohli žít v klidu s našimi rodiče, třeba i bez peněz a v tom sídlišti na Zákoutí. To musíme ještě tohle všechno podstoupit, ale proč? Já bych tak rád byl s Janou jako ostatní děti a ne, abychom museli tohle podstupovat. To máme za to, že jsme tak bojovali o svoji svobodu? Kdybychom šli do dětského domova, tak by se nám tohle nemohlo nikdy stát. Ale protože jsme uvězněni na lodi tak nám nemůže nikdo pomoci. Měli jsme zemřít v tom vlaku a to by nás nic z toho nepotkalo. Nemuseli bychom s Janou bojovat o svobodu a tohle všechno podstupovat. Já mám jenom jedno přání a to, abychom se z toho s Janou dostali v pořádku, jenomže to je téměř nemožné, abychom to oba přežili, protože vody už moc nemáme, ta nám vydrží jenom na dva dny a co potom. Tak rychle nás nemohou najít, protože stále plujeme a to se naše šance zmenšují.“ „Neboj se Filipe. Oni nás určitě najdou včas.“ řekl hlas za Filipem. Ten se otočil a uviděl Danu. „Jano.“ zvolal překvapeně. „Šla jsem se podívat kde jsi a uviděla jsem tě jak tady pláčeš.“ „Ty si slyšela všechno co jsem říkal?“ „Slyšela jsem jenom konec.“ „Tak to je dobře.“ řekl Filip. „Filipe, neměj takový strach, že nás nenajdou. Já si myslím, že nás najdou a že nám do té doby vydrží. Já to udělám tak, že už nebudu skoro vůbec pít, aby tobě ta voda vydržela, kdyby se náhodou stalo, že se jim nepodaří nás najít, tak aby to, že nebudu mít co pít postihlo mě a ne tebe Filipe, protože ty si to nezasloužíš. Já se odtěďka už vůbec nenapiju a všechnu vodu nechám pro tebe.“ „To nemůžeš Jano. To nepřipadá v úvahu. Ten, kdo přežije, musíš být ty.“ „Ty si Filipe zasloužíš přežít.“ „Ne, já si to vůbec nezasloužím. Už jsem řekl, že naživu musíš zůstat jedině ty a na tom trvám a nic na to již nezměním, ať ty budeš říkat cokoli, tak jsem se už rozhodnul, že já nebudu skoro vůbec pít, abys ty přežila.“ „S tím nebudu souhlasit. Já si to nezasloužím, abych přežila.“ „To není pravda Jano.“ „Ale je, protože kdybys ty věděl... No, ale nic. Prostě jsem se rozhodla, že to tak uděláme, aby ta voda déle vydržela.“ „S tím nemůžu Jano za žádných okolností souhlasit. Ty jsi mladší než já a proto máš větší právo na život než-li já.“ „Já s tím nesouhlasím. Dělej

jak chceš,ale já se té vody už ani nedotknu.“ „To nemůžeš Jano.“ „Ale můžu.“ „Ne,prosím tě Jano.To nedělej,protože já nechci,abys to byla ty,kdo umře v tom případě,že nás nenajdou.“ „Já zase nechci,abys to byl ty,protože ty jsi moc hodný kluk a já jsem moc nehodná.To se nám nejspíš stalo jenom kvůli mně.“ „Proč si to myslíš Jano?“ „Protože jsem moc nehodná holka.“odpověděla Dana. „To není pravda.Ty jsi náhodou velmi hodná a milá dívka.To já jsem ten,který si to zaslouží nejvíce.To si nepamatuješ,jak sis kvůli mně spařila ruku?“ „Ale pamatuji Filipe,ale to nebylo kvůli tebe,ale že já jsem byla moc a moc zvědavá a četla jsem to,co jsem číst neměla.“ „Já jsem se ale neměl kvůli toho naštvat a měl jsem ti v každém případě jít pomoci s vařením,protože jsem to mohl tušit,že se to něco podobného může stát.Kdybys věděla,co jsem si tehdy všechno myslel.Ne Jano,já budu ten,který se toho sudu už ani nedotkne.“ „Já ti Filipe dávám prostě na vědomí,že já se té vody nenapiju,protože by mi ta voda v ústech zhořkla a musela bych ji vyplivnout do moře,při pomýšlení,že je to za cenu tvého života.“ „Já se té vody také nemůžu,Janu,napít,protože bych nemohl ani jeden doušek polknout,kdybych věděl,že kvůli mně ty budeš muset zemřít.To nepřipadá v úvahu.“ „Tak co budeme Filipe dělat?Jak vidím,tak se na tom nedohodneme.Ty se nechceš té vody napít,protože nechceš,abych se obětovala já a já se jí také nenapiju,protože bych neunesla vidět té umírat a vědět,že jsem to zavinila já,protože jsem se musela napít a tím pádem jsem to zavinila já.Tak co teda uděláme.“ „Já nevím Jano.“ „Teď mě napadlo jediné možné řešení v téhle situaci.“ „Jaké?“zeptal se zvědavě Filip. „Mě,Filipe,napadlo,že jediné možnost je,abychom tu vodu pili oba dva a snažili se s ní oba dva šetřit,aby nám vyšla na co nejdelsí dobu.Tak co na to říkáš?“ „Asi máš pravdu Jano.Protože jinak by ta voda tady po celou dobu stála,nikdo by jí nepil a my oba dva bychom se trápili žízní.Asi to tak uděláme.Jiné řešení nemáme.“ „Taky si Filipe myslím.Já si ale stejně myslím,že žádných takových obětí nebude potřeba,protože nás již brzy najdou.“ „Jenomže já si to Jano nemyslím.Předtím jsem ti své obavy nechtěl říkat,ale po tomto rozhovoru to již nemá smysl před tebou,Janu,skrývat.Já se vážně obávám,že nás včas nenajdou.Protože musíš počítat také s tím,že plujeme,protože nemůžeme nijak zakotvit a to jim jistě bude práci ztěžovat.“ „Jenomže ti Filipe nedošlo,že my můžeme plout také směrem k pevnině.“ „Vidíš Jano to mě nenapadlo.“řekl překvapeně Filip. „Tak vidíš Filipe.Možná ani ty tvoje opatření s vodou nebudou ani potřebná.“ „To mě fakt nenapadlo.“ „Možná se Filipe můžeme

dostat velmi brzy k pevnině a potom budeme mít vody opět dost.“ „Ale musíme také myslet na tu druhou možnost,že se na pevninu zase hned tak nedostaneme a proto musíme vodou šetřit pro ty nejhorší případy.“ „Já si stejně myslím,že žádné nejhorší případy nenastanou a ty Filipe zbytečně uvažuješ o tom,kdo z nás má umřít,že tohle všechno je úplně zbytečné.“ „Snad máš pravdu Jano a já jsem o tom všem uvažoval zcela zbytečně a nakonec se nic z toho,čeho se bojím nestane.“ „To se určitě nestane.“ „Já si Filipe myslím,že tohle všechno je zbytečné.“zakončila dlouhý hovor Dana.

Filip se již uklidnil.S Danou šli společně do obývací kajuty.Tam se Dana posadila před plátno a pokračovala v malování.Filip se sednul k počítači a pokusil si zahrát alespoň jednu hru.Dana jej trochu uklidnila,proto se mu podařilo hru i vyhrát.Filip se podíval na Danu,uviděl,že v klidu pokračuje v malování obrazu.Pak se šel podívat na palubu,jestli se neblíží k pobřeží,jenomže kolem sebe všude viděl jenom vodu a ani v dále se nerýsovaly žádné obrysy nějaké pevniny.Podíval se do sudu na palubě a řekl si: „Do zítřejšího večera nám ta voda ještě vydrží,ale co potom to nevím.Kdyby Jana nebyla tak tvrdohlavá a dala si říct,aby tu vodu pila jenom ona,tak ona by tu vodu mohla pít ještě do pozítří do večera.Tedy o celý den déle,ale ona si nedala říct,jak jsem viděl před chvílkou,tak je jediná možnost,abychom se netrápili ani jeden a v tom nejhorším případě nepřežil ani jeden z nás.“Filip se vrátil do podpalubí.Dana tam pokračovala v malování obrazu a nedávala na sobě vůbec znát,že by z něčeho měla strach.Filip si povzdechl a posadil se na pohovku.Díval se do okna,ze kterého viděl jenom vodu,mořskou vodu.Dostával již velkou žízeň,jak se na tu vodu díval.Uvědomil si,že ještě od včerejšího večera nepil.Tu jej napadla jedna myšlenka: „Vždyť já nemusím pít.Jana to na mně nijak nepozná,že já nepiji.Já ji budu říkat,že žízeň nemám a že piju dost a přitom pít nebudu.Tak bude moc Jana pít vodu a jeden den déle jak si to představuji.“Filip trápila již velká žízeň.Podíval se na hodiny a uviděl,že do poledne ještě zbývá dost času.Pomyslel si,že tu žízeň bude muset vydržet.Dana také již dostala žízeň.Řekla Filipovi: „Filipe,přines prosím tě vodu na pití.“ „Dobře Jano.“ „Jo,Filipe.“ „Co je Jano.“ „Přines si vodu i pro sebe,protože pokud tě neuvidí,že piješ také tak se já nenapiju.“ „Dobře Jano.“řekl Filip a odešel do kuchyně pro vodu.Dana čekala v kajutě.Filip však přinesl jednu sklenici s vodou. Řekl Daně: „Vodu jsem přinesl jenom pro tebe.Svou jsem si již vypil v kuchyni.“ „Já jsem neviděla,že to je pravda.Dokud se před mýma očima nenapiješ,já se téhle sklenice ani

netknu.Takže máš Filipe na výběr.Bud' si tady přineseš sklenici s vodou,anebo já se nenapiju.“ „To je Jano škoda.Já jsem se napil a ty mi musíš věřit.“ „Ne,já ti nevěřím.Dokud neuvidím,jak přede mnou piješ,tak se já nenapiju.“ „To by bylo plýtvání s vodou,přitom jak jí máme málo.Tobě Jano nestačí moje slovo.“ „V tomhle případě nestačí.Dokud si nepřineseš vodu,tak víš co.“ „Tak dobře Jano.“řekl rezignovaně Filip,protože pochopil,že se Dana dokud jej neuvidí pít nenapije.Filip si tedy přinesl sklenici s vodou a před Danou jí vypil.Tu se napila i Dana.Filip pochopil,že Dana se hned tak nedá a že budou muset pít vodu společně.Byl smutný z toho,že je asi čeká oba stejný osud,pokud je nenajdou nejpозději do úterý.Tak jim pomalu utíkalo dopoledne.

V poledne šel Filip s Danou připravit do kuchyně oběd.Oběd si snědli v jídelně.Po obědě se šel Filip prospat,protože se mu chtělo hodně spát,neboť minulou noc vůbec neusnul.Hned jak si lehnul do postele,usnul.Dana šla do obývací kajuty,sedla si k malování a pokračovala v malbě obrazu.Tak jim utíkalo dopoledne.Filip spal velmi dlouho,až to Danu překvapilo.Dana se šla několikrát za Filipem podívat a pokaždé viděla,že ještě spí.K večeru se šla Dana podívat na palubu.Uviděla v dálce světla.Viděla,že se pohybují a odpovídají asi nějaké lodi.Dana začala mávat rukama a volat,jenomže loď mizela pryč a nezdálo se,že by měla změnit kurz plavby.Dana se stále snažila křičet,jenomže loď pomalu zmizela za obzorem.Dana zklamaně odešla do podpalubí.Tam uviděla Filipa. „Proč jsi tak křičela Jano?“ „Protože jsem v dálce viděla loď.Jenomže ta loď si nás ani nevšimla a plula dál.Takže jsme přišli o jednu možnost záchrany.Já pomalu začínám věřit v to co ty Filipe říkáš.“ „Tak to vidíš Jano a to jsem právě nechtěl.“řekl na to Filip. „To já si z tebe dělám jenom legraci.Já totiž o tom,že nás včas najdou vůbec nepochybují.“ „Na legraci teď nemám vůbec žádnou náladu,Janu.“ „Tak promiň Filipe.“omlúbila se Dana. „Jenom doufám,že máš Jano pravdu.Ale stejně mě štveš,že chceš,abych také pil tu vodu,protože tak bys ty mohla v případě nouze žít i jeden den déle než já.“ „Já za prvé věřím,že oni nás v čas najdou a za druhé jak jsem už řekla nemohla bych tu vodu pít,kdybych věděla,že je to za cenu tvého života.“ „Tak dobře Jano.“Venku se začínalo stmívat a blížil se večer.Filip s Danou strávili zbytek dne do večera bez mluvení.

Večer si potichu nachystali večeři a snědli si jí v jídelně.Po večeři šli spát.Dana usnula ihned,zato Filip nemohl dlouhou dobu usnout,jednak protože odpoledne spal a také proto,že myslel ne

jejich nouzovou situaci.Nemohl se zbavit strachu,že tohle všechno dopadne pro ně špatně,že je nenajdou včas.To Filipa po celou noc tížilo.

Usnout se mu podařilo až brzy ráno.Dana ta spala klidně po celou noc.Ráno se probudila docela brzy.Podívala se na Filipa a uviděla,že ještě spí.Nerušila jej proto.Místo toho se obrátila na druhý bok a pokusila se ještě usnout.To se jí nepodařilo.Proto potichu vstala a šla do obývací kajuty.Tam si sedla k malířskému plátnu a pokračovala v malbě obrazu.Pak dostala hlad.Snídani si nachystala sama.Všimla si,že potravin již nemají zrovna nazbyt.

Po snídani se vrátila do obývací kajuty a malovala obraz.Filip ten ještě stále spal.Probudil se až před polednem.Přišel do obývací kajuty.Zeptal se Dany: „Nepůjdeme uvařit oběd?“ „Už?“divola se Dana. „Já mám hlad.“ „Jenomže,já jsem nesnídal.Tak se běž Filipe nasnídat a oběd si uděláme později.Já ještě nemám vůbec hlad.“ „Tak dobře Jano.“řekl Filip a odešel.Vrátil se za delší dobu.Dana se ho zeptala: „Filipe,nemáš žízeň?“ „Ne.“odpověděl Filip. „To nevádí,ale já bych se napila.Přines prosím tě vodu na pití.“Filip nic nenamítal a přinesl sklenici s vodou.Oba dva si ji vychutnávali jako nějakou vzácnou tekutinu.Pili ji jenom po malých doušcích a mysleli jenom na to,že pijí vodu.Jenomže se sklenice velmi brzy vyprázdnila a oni jí museli odložit.Dana pokračovala v malování a Filip si sednul na pohovku.Díval se po místnosti,protože neměl chuť cokoliv dělat.Tak jim hezky utíkal čas.Filipovi bylo smutno,že jsou na lodi tak sami a nemají nikoho,kdo by je utěšil.Myslel jenom na Svát'u.Filip se cítil velmi osamělý a také jej tížilo vědomí,že mají stále méně vody a stále se neukazuje žádná záchrana.Filipa by nejvíce potěšilo,kdyby se na obzoru objevil vrtulník a také,že uslyší jeho zvuk.Z vrtulníku vystoupí Svát'a a pak společně odletí domů.Filip vstal a šel se podívat na palubu,jenomže nic nového na ní neviděl.Na obzoru se neukazoval žádný vrtulník ani nic podobného.Filipa napadlo podívat se také po nějaké lodi,jenomže ta se v blízkém okolí,kam dohlédl nevyskytovala rovněž žádná.Filip z toho ještě více posmutněl.Vrátil se opět do podpalubí.Dana stále ještě malovala obraz.Blížilo se poledne.

Odpoledne se,po obědě,vrátili opět do obývací kajuty.Dana malovala a Filip seděl na pohovce a myslel na to,aby je co nejdříve našli a nevyplnil se jeho strach z toho,že je nenajdou včas.Dana jej požádala o vodu a Filip jí přinesl.Oba dva se jí napili.Tak jim utíkalo odpoledne a nastával večer.Venku se stmívalo.Filip se šel ještě

jednou podívat na palubu, žádnou změnu však nezaznamenal. Zklamaně se vrátil opět do podpalubí. „Jano, proč ještě neletíš? Já bych se chtěl z té lodi už tak moc dostat. Vzpomínáš Jano, ještě před několika dny jsme se na dnešek moc těšili, protože jsme doufali, že se dostaneme domů. Vůbec jsme nečekali, že touhle dobou budeme ještě obývat tu naši loď. Já jsem si to představoval, že o tomhle čase již budeme opět sedět doma a budeme si povídat se Svátou o tom co jsme na lodi prožili pěkného, ale místo toho tady ještě sedíme a stále nevíme jestli a kdy nás někdo najde.“ „Filipe nebud' tak pesimistický. Snaž se trochu být optimista. Já stále ještě věřím, že nás už velmi brzy najdou.“ „Tak to jsi jediná na téhle lodi, protože já se už začínám vzdávat naděje, na to, že nás ještě zachrání včas. Vody nám stále ubývá, vydrží nám tak stěží do zítřka do poledne co potom budeme dělat? Pokud nám nenajdou do zítřejšího večera, tak nás už potom možná nenajdou. Naše šance se stále Jano zmenšují. Ještě nám zbývá jeden den naděje, že se jim podaří najít nás včas.“ „Zítřka nás už určitě najdou. Já jsem si tím jistá. Pokud nás hledají od soboty, tak není možné, aby se jim nepodařilo nás ještě najít. Zítřka to už bude čtvrtý den co nás určitě hledají.“ „Já si spíš myslím, že už je to příliš dlouho, na to, aby nás ještě našli.“ Tak jim utíkalo odpoledne a blížil se večer.

Po společné večeři šli Filip s Danou spát. Dana usnula ihned, zato Filip opět nemohl usnout, protože se mu hlavou stále honily myšlenky o následujícím dni, o kterém si myslel, že je pro ně rozhodující. Tuto noc neusnul vůbec, protože se příliš mnoho obával konce.

Dalšího dne se Dana probudila velmi brzy. Hned si všimla, že Filip už nespí. Řekla mu ještě v polospánku: „Nemohl bys mi Filipe přinést vodu.“ Filip nic nenamítal a ihned vstal a Daně vodu přinesl. Pak si opět lehnul. „Dnešní den bude rozhodující. Pokud nás dneska nenajdou, tak jsme navždy ztraceni a s největší jistotou již nikdy Jano neuvidíme naše Petrovice a krásnou zimu v nich, na kterou se oba dva moc těšíme. Zato se ale setkáme s našimi rodiči.“ „Já stále ještě Filipe věřím, že nás najdou. Ještě máme podle tebe dokonce půldne času. To je ještě velmi dlouhá doba na to, aby přiletěli.“ „Já se obávám Jano, že to není tak jak ty si myslíš. Možná, že už pátrání po nás dokonce vzdali a už nikdy nás nenajdou, to by pak byla velká hrůza. Na to nechci ani pomyslet i když je to již velmi blízko. Je to špatné, ale je to tak Jano.“

Po snídani šli do obývací kajuty, jako obvykle. Dana ještě stále věřila, že se podaří je najít v tom oceánu. Filip se posadil jako v

posledních dnech na pohovku.Sedět na ní však moc dlouho nevydržel.Šel se obléct a potom šel na palubu,aby vyhlížel jestli se neblíží nějaká pomoc.Kolem lodi viděl jenom prázdné moře.Posadil se na lavičky na palubě.Trápila jej žízeň.Podíval se do sudu a uviděl,že jim tak zbývá jenom velmi málo vody na dně, která vydrží již jenom na tři napití.Filip se opět posadil na lavičku.Jejich loď plula stále dál a Filip s Danou nevěděli kam.Filip si vzpomněl na den,kdy se přijeli na tu loď podívat.Vzpomínal jak se na loď plní naděje těšili a velmi nedočkavě se po její palubě procházeli,protože ještě netušili,že na ní stráví poslední chvílky svého života.Filip se rozplakal.Vzpomněl si také jak ho napadlo,že si nechají postavit loď.Pak si také připomněl pobyt v klášteře.Došlo mu také,že mohli v klášteře zůstat. „Proč jsem jenom tu Janu poslouchal.Kdybych s ní nesouhlasil,at' se vrátíme zase na loď,tak se nic z toho nemuselo stát.“ „To je vina spíš na mně,protože jsem kvůli své sobeckosti a hlouposti chtěla z kláštera odejít.Z toho,že jsme odešli z kláštera,kde by se nám nic takového nestalo a nemohlo ani stát,jsem chtěla já.Takže jestli je někdo za toto vinen,tak jsem to jenom já a nikdo jiný,Filipe.Ty si nemusíš nic vyčítat.Ze všeho jsem vinna jenom já.Ty jsi nic nezavinil.Rozumíš Filipe?“řekla překvapenému Filipovi Dana. „Ne,já jsem tě neměl poslouchat,když jsi chtěla,abychom z toho kláštera odešli.“ „Zavinila jsem to celé já,Filipe,protože jsem hrozně moc sobecká.“řekla Dana a po chvílce dodala: „Filipe už neplač.Já věřím,že nás brzy najdou.“ „Jano,nechej mě tady o samotě.Prosím tě.“ „Já tě tady nemůžu nechat,když vidím jak pláčeš.To nedokážu.“ „Nechej mě tady Jano,prosím tě.Já to potřebuji zůstat nějakou dobu sám.“ „Tak dobře Filipe,ale za dvacet minut se vrátím a pokud tě opět tak uvidím,tak už neodejdu a zůstanu tady s tebou.“řekla Dana a odešla do kajuty.Filip zůstal na palubě opět sám.Svůj pláč však nedokázal utiшит.On totiž chtěl navzdory všemu ještě žít .Nic si v tuto chvíli nepřál víc,než sedět opět doma v Petrovicích a tam zůstat.Po dovolené na moři již netoužil.Rozhodnul se,že příští rok v žádném případě na svou cestu nepojedou.Že zůstanou za každých okolností na pevnině a na žádnou loď již nevstoupí.Filip plakal stále víc.

Po dvaceti minutách se za ním šla Dana opět podívat.Když viděla,že stále pláče sedla si vedle něj.Řekla mu: „Filipe neplač už.Ještě nejsme úplně ztraceni.Já ti říkám,že nás včas najdou a již brzy se dostaneme opět domů.“ „Tomu já Jano moc nevěřím,jak jsem už několikrát říkal.“Dana už Filipovi nic neříkala a seděla vedle něj.Filip nalil Daně a sově dvě sklenice vody.Potom už zbývalo

vody jenom na dně.Filip se rozhlížel všude kolem,ale žádnou záchranu nepozoroval. „Jestli nás už brzy nenajdou,tak to nepřežijeme Jano.Asi nám zbývá už jenom velmi málo času.“ „Dokud budeme mít jenom trochu vody,tak já nepřestanu věřit,že se podaří naše záchrana.Pokud máme jenom trochu vody tak máme ještě šanci,že to Filipe přežijeme.“řekla Dana. „Jenomže té vody mámu už jenom na jedenkrát.“řekl na to Filip. „Já věřím,že naše záchrana již brzy přiletí.“Filip se rozhlížel všude kolem.Tak jim pomalu utíkalo dopoledne a čas plynul dál.V poledne měli Filip s Danou už takovou žízeň,že se museli ještě napít.To jim však nestačilo.Zmírnilo to jejich žízeň jenom o trochu.Čas plynul dál a záchrana se neblížila.Tu pochopila i Dana,že konec je asi neodvratný a že je už asi nikdo nezachrání a rozplakala se.Filip se opřel o Danu.Bylo jim oběma zima,ale tu zimu ani nevnímali,protože měli žízeň a bylo jim moc smutno po Svát'ovi a domově.Nikomu z nich se nechtělo umírat.Filip i Dana byli naprosto zoufalí z toho,že by se měla přiblížit jejich poslední hodina.Dana ještě koutkem mysli doufala,že Svát'a s helikoptérou přece jenom přiletí.Jenomže na obloze se nic neukazovala.Z ubíhajícím časem se jejich šance zmenšovaly.Žízeň Filipa i Dany stále rostla.Dana stále více chápala,že je nikdo nezachrání a byla z toho velmi smutná,protože nechtěla zemřít,ale začínala se s tím již smířovat.Filip i Dana se dívali na oblohu a na moře,jestli se někde neblíží jejich záchrana,avšak na moři neplula ani jedna loď a ve vzduchu se neukazovala žádná helikoptéra.Filip i Dana propadali stále větší beznaději,ale v koutku mysli ještě věřili,že se přece jenom něco stane a oni budou zachráněni.Této víry se nechtělo ani jeden,ani druhý vzdát.

Dana uvažovala: „Mám Filipovi říct pravdu,když se již blíží konec,anebo to mám před ním i nadále tajit?Já mu to asi řeknu,ale zase,aby k tomu všemu utrpení přibylo pro Filipa i to,že se dozví,že Jana je bůhvíkde,tak to nemůžu v žádném případě dopustit.Já ho raději nechám ve víře,že jsem Jana.Řeknu mu to pouze v případě,že se bude blížit jeho doba smrti,tak aby se to ještě před tím než zemře dozvěděl,anebo pokud já ucítím,že umřu,tak mu to také řeknu,protože tohle tajemství si nemůžu sebou tam na věčnost vzít a když mu to řeknu až tak pozdě,tak se nebude také dlouho trápit.To bude asi to nejlepší řešení.Nebo,že bych mu to řekla přece jenom hned,ale to asi neudělám,protože Filipa by moc bolelo,že jsem mu po celou tu dobu lhala.Já ho nechám po co nejdelší dobu ve víře,že se jmenuji Dana.Schválně,kdoví co asi teď ta Jana dělá,jestli vůbec

tuší, že její věrný bratr Filip právě umírá na lodi, při skrývání se před dětským domovem. To asi netuší, ale stejně by mě zajímalo proč ta Jana od Filipa utekla. Jaký měla důvod. Že by se k ní Filip choval škaředě, tak to můžu rovnou vyloučit, protože ke mně se chová moc hezky, ale potom jaký důvod měla k tomu, že od Filipa utekla. Kdoví co o tom čase dělá, protože bez Filipa se nemohla dostat daleko. Možná, že je již v dětském domově, že se jí nepodařilo samotné zůstat na svobodě, ale možná, že si také někde užívá bez Filipa. Ale já pořád nechápu jak to mohla Filipovi udělat, že od něj utekla. Ve Filipově deníku jsem četla, že Jana měla nějaké bolesti hlavy a ztráty řeči, ale potom jsem se dočetla, že doktorka Janě prý řekla, že je zdravá a tím to skončilo. Prý jí dala nějaké léky a řekla jí, že to nic není, takže to důvod Janina útěku od Filipa nemohl být. No, na to proč Jana utekla asi teď nepřijdu. "Tak jim pomalu utíkalo odpoledne.

Večer si nachystali společno večeři. Vzali si na ní samou zeleninu, protože jak ji neměli rádi, tak si jí vzali, neboť obsahovala nějakou vodu a Filip i Dana potřebovali vodu velmi mnoho. Pak si chtěl jít Filip lehnout do postele, ale Dana mu řekla: „Filipe jestli to je poslední nic v našem životě, tak bychom jí neměli prospat, ale měli bychom zůstat raději na palubě, kde můžeme narazit na pomoc, protože se budeme dívat na moře a tam možná popluje nějaká loď, která nás zachrání. Musíme využívat každou možnost.“

Filip s Danou souhlasil. Teple se obléknul a sednul si na lavičku na palubě, kde seděli před tím. „Kdoví kolik nám Jano ještě zbývá času. Ty to asi nevíš?“ „Ne, já to nevím. Ale mám jedno velké přání.“ „A to jaké?“ „Aby, pokud máme již umřít, tak aby to netrvalo dlouho a stalo se to velmi brzy, protože žízeň je velmi zlá a je to hrozné, když máš takovou žízeň, jako jí máme teď my, vidíš kolem sebe spoustu vody a nemůžeš se jí napít, proto si přeji, aby to naše utrpení již co nejdříve skončilo.“ „Já si přeji totéž, protože mám už velkou žízeň. Teď už je totiž úplně jisté, že nás nikdo nenajde a my jsme odsouzeni k tomu, abychom tady na lodi umřeli. Ani nevíš Jano, jak je mi líto Sváti, jak uvidí naše mrtvolky tady na lodi, až ji jednou najdou. Jeho to bude určitě velmi bolet, že se mu nepodařilo nás včas zachránit.“ „Mi je také Sváti velmi líto, že nás již nenajde živé, pokud nás ještě někdy najdou. Já Filipe tak nechci umřít.“ začala vzlykat Dana. „Já Jano také ne, ale již nám nic jiného nezbývá, než čekat až si nás milosrdná smrt vezme a ukončí naše trápení tady na lodi.“ „Já, ale chci Filipe žít.“ vzlykala Dana. „Jano, snaž se být statečná, protože to je naše poslední trápení tady na této planetě

Zemi,pak se již dostaneme do nebe a tam uvidíme naše rodiče.Ty se na ně netěšíš?“ „To víš,že se na ně Filipe těším,ale raději bych zůstala tady a živá.“vzlykala Dana.Oba dva měli veliký strach z nadcházejících chvil a ze smrti a co se s nimi stane potom až zemřou.Filip i Dana chvilku mlčeli.Pak se Dana zeptala Filipa: „Co myslíš Filipe,jak to bude vypadat v tom nebi.Bude to tam hezké?“ „Já si myslím,že bude.V nebi je to nádherné.Také se tam setkáme s našimi rodiči a to je na také krásné.Nezažijeme tam také již žádné utrpení a budeme se tam již jenom radovat Jano.“ „Já mám z té smrti velký strach.Když já se toho tak moc bojím.Já mám velký strach.“řekla Dana stále vzlykaje.“ „Jano snaž se být statečná.Já také nechci umřít,ale už nám nic jiného nezbývá.Já bych tak rád pro tebe něco udělal,ale nemám co.Jestli o něčem co bych pro tebe mohl udělat,abys přežila ta mi to řekni.“ „Já o ničem nevím.“Tak jim pomalu a smutně utíkala noc,blížila se půlnoc a ta minula.

35.Zachránění!

Filip s Danou však nespali.Pořád mysleli na to,že jejich konec je již neodvratný.Dana stále ještě v koutku své mysli věřila,že se něco ještě stane a oni budou zachráněni.S přibývajícím dobou však v to věřila stále méně.Dana bez ustání plakala a Filipovi se nedařilo jí utišit,ač se snažil co mohl.Filip sáhnul Daně na čelo a měla jej úplně rozpálené.Filip uvažoval jak by Daně pomohl,ale nic jej nenapadalo. „Jano neplač,už ti z toho stoupla horečka.To tak nemůžeš.“řekl Filip a také se už neudržel a rozplakal se,protože také měl z nastávajících hodin velký strach a hrůzu a také ho ještě rozplakávalo,jak viděl jak je Dana smutná.Filip se díval už téměř beznadějně na moře a do vzduchu.Nic na nich však neviděl.Filip a Dana se nedokázali spolu už ani bavit,jaký měli velký strach.Tak tam seděli a čas jim velmi pomalu a smutně ubíhal.

Filip řekl: „Jano,já jdu do podpalubí a napíšu na počítači dopis na rozloučenou Svát'ovi.“ „Tak dobře Filipe.“řekla potichu a uplakaně Dana.Filip sešel pomalu a smutně do podpalubí.Tam si zapnul notebook,spustil si textový editor a začal psát Svát'ovi dopis na rozloučenou.Filip při tom plakal,že skoro neviděl na obrazovku.Psal velmi dlouho.Když se vrátil a na palubu,tak šla do podpalubí Dana a také napsala něco Svát'ovi.Napsala do toho dopisu celou pravdu o sobě,že není Jana,ale někdo jiný.Když dopsala dopis na konec vrátila se za Filipem na palubu.Filip,ten seděl na lavičce a bezustání,stejně jako Dana,plakal.Filip i Dana si už moc přáli,aby nastala jejich poslední hodina,protože je už trýznila velmi velká žízeň.Uvažovali,čeho by se napili,ale na nic nepřicházeli.Na palubě už neměli ani trochu vody.Žízeň je trýznila ze všeho nejvíce. „Kdy už se to Filipe konečně stane a my už umřeme?“ptala se v pláči zoufale Dana. „Já nevím Jano.Já si to také,když už vím,že nemáme vůbec žádnou šanci na záchranu také velmi mnoho přeji,jenomže mé přání s tím nic nezmění.Musíme čekat,až ten čas nastane.“ „Když já se toho Filipe tak bojím.Proč se nám tohle všechno muselo stát?“ „Já nevím Jano.Celé to začalo začátkem letošních prázdnin,kdy se stala ta havárie toho vlaku,kde nám umřeli rodiče a my jsme se ocitli v tohle světě úplně sami.Pak jsme ale naštěstí našli našeho Svát'u, který nám moc pomohl,ale teď toho velmi lituji,že jsme ho poznali,protože mu způsobíme velkou bolest,až zjistí,že jsme mrtví.Toho je mi líto ze všeho nejvíce.“ „Mi je také líto Svátí.“řekla v pláči Dana.Filip i Dana byli úplně zoufalí.Čas běžel velmi pomalu

až nakonec Filip i Dana ze zoufalství a únavy přepadl spánek a oba dva usnuli velmi tvrdě. Filipovi i Daně se zdálo o tom, že jsou u řeky a pijí a pijí a neustávají.

Probudili se až pozdě dopoledne. Nad sebou uviděli Svát'u a nad palubou stála helikoptéra. Filip ani Dana nemohli uvěřit tomu, že by je našli. Mysleli si, že blouzní a že se blíží jejich smrt. Svát'a se na ně podíval a řekl: „Filipe a Jano, konečně jsme vás našli.“ Filip však nahlas řekl: „To je jenom halucinace a my už brzy zemřeme. Nebudu si dělat marné naděje.“ „Filipe, to je pravda. My jsme vás tady našli. Jestli chceš, tak se štipněte a Janou do ruky, abyste poznali, že toto je doopravdy pravda.“ řekl Svát'a. Filip i Dana to vyzkoušeli a doopravdy, zabolelo to. Tu Filip i Dana pochopili, že je pravda, že je našli. Dana jako první rychle odběhla do podpalubí, aby vymazala jejich dopis na rozloučenou, aby se neprozradilo, že je Dana. Z vrtulníku poslali na loď hodně vody. Filip pil, hned jak to šlo. Filip vypil jednu sklenici, druhou, třetí. Vypil jich prostě velmi mnoho a totéž i Dana. Oběma se velmi ulevilo.

„Filipe a Jano, proč jste mi v neděli nevolali?“ „Protože nám spadl do moře mobil a v sobotu, kdy měla přiletět helikoptéra jsme zjistili, že se nám utrhla kotva. Já jsem tak rád, že tě Svát'o opět vidím.“ řekl Filip a další řekli společně s Danou jeden přes druhého: „My jsme už Svát'o ani nedoufali, že tě ještě někdy uvidíme. My jsme si mysleli, že to už nepřežijeme. Včera nám totiž došla voda, od včerejšího poledne jsme vůbec nepili.“ Ještě více je překvapilo, že nad sebou uviděli opět doktora, kterého poznali, když si Dana opařila ruku. Filipa i Danu to velmi překvapilo, ale nic neříkali. Pak byli vytaženi na helikoptéru a na loď slezl jeden člověk.

V helikoptéře doktor Filipa a Danu pořádně prohlédl a řekl: „Filip i Dana jsou v pořádku.“ Všichni si oddechli. „Jak se vám to všechno stalo? Řekněte mi to ještě jednou.“ „Jak k nám ve čtvrtek přiletěla helikoptéra, tak jsem si omylem dal na opasek mobil a ten mi potom spadnul do moře. V sobotu jsme také zjistili, že se nám utrhla kotva a tedy, že plujeme a nevíme ani kam. My už jsme nevěřili, že nás najdete.“ řekl Filip. „Já jsem nevěděl o ničem, dokud jsem nečekal marně v neděli na váš telefon. Počkal jsem ještě celé pondělí a když jste do poledne nevolali, tak jsem zavolal pilotovi helikoptéry a od toho jsem se dozvěděl, že jak za vámi v sobotu letěl, tak vás nenašel. Prý si myslel, že už jste doma a ani jej nenapadlo, aby mi zavolal jestli je to pravda. Hned jsme vás tedy začali hledat a před chvílí jsme vás našli a zbytek už víte. Ani nevíte, jaký jsem o vás měl velký strach, protože jsem o vás nic

nevěděl.“ „My jsme také měli strach.Já jsem věřila až do poslední chvílky,že nás Svát'o najdeš,ale od včerejšího poledne,kdy nám došla voda,jsem tomu již nevěřila vůbec.“řekla Dana. „A co bude s tou naší lodí?“zeptal se Filip. „Lod' dopraví do přístavu námořník, kterého jsem vám najal.“ „A co věci, které jsou na lodi?“zeptal se zvědavě Filip. „Ty vám budou domů dopraveny do pátku.“odpověděl Svát'a. „Jenom, aby je dopravili opatrně, protože v kapitánské kajutě jsou obrazy od Jany a ty jsou moc krásné, takže se nesmí poškodit.“ „Upozorním je na to.“řekl na Filipovu starost Svát'a. „My jsme tak rádi, že tě Svát'o opět vidíme.“řekla Dana velmi radostně.“Pak následovala chvilka mlčení.

„Jak to vypadá u nás v Petrovicích?“zeptal se zvědavě Filip. „Nehte se překvapit, za chvílku tam doletíme.“řekl Svát'a. „Řekni nám to Svát'o, prosím.“žadonila Dana, ale dostala podobnou odpověď: „Jenom Jano počkej, až to uvidíš. Kdo je zvědavý ten je brzo starý.“Filip ani Dana už nenaléhali, protože pochopili, že to mají marné. „Co si po celou tu dobu dělal Svát'o? A vůbec co se za tu dobu stalo v Petrovicích?“zeptala se Dana. „Jenom jsem přijal vaší novou osobní služebnou a to je vše. A také jsem již vyřídil všechno, aby vás již nikdy nehledala policie a vy jste nemuseli jít do dětského domova.“ „Tak to jsme moc rádi.“řekla Dana. „Takže už se nebudeme muset bát, že se do něj dostaneme?“zeptal se Filip. „Ne, od teď ka už budete moci dělat všechno a nebudete se muset vůbec bát, že byste se dostali do dětského domova.“ „A jak jsi to prosím tě Svát'o zařídil?“ „Prostě jsem Filipe moc šikovný.“ „A jak se ti to podařilo?“ „To víš podařilo.“ „A neřekneš nám jak?“zeptal se opět Filip. „To vám už neřeknu.“Filip už nic neřikal a nechal Svát'u. Tak jim utíkal čas.

Doletěli na Petrovice. Vrtulník zastavil nad stromy a Filip s Danou a Svát'a byli spuštěni dolů. Filipa i Danu překvapilo, že už napadlo tolik sněhu. Celé Petrovice již přikryla bílá peřina sněhu a všude bylo ticho a klid. Filip s Danou pořád ještě nemohli uvěřit tomu, že se opět dostali domů do Petrovic. Filip s Danou na zemi se rozhlédli pořádně do okolí, které sněhová peřina změnila téměř k nepoznání, vypadalo úplně jinak, než jak si je pamatovali při útěku na loď. Filip s Danou a Svát'ou vešli do domu. Tam je ihned obalilo velké teplo. „Pojďte do jídelny, tam na vás už určitě čeká teplý oběd.“pobídnul Filipa s Danou Svát'a.

Filip i Dana šli tedy do jídelny. Tam na stole již skutečně čekal teplý oběd. Filip s Danou se pustili ihned do jedení. Svát'a seděl a jedl s nimi.

Po obědě se přesunuli do obývacího pokoje. Sedli si tam na pohovku a Svát'a se jich zeptal: „Co jste na té lodi po celý ten měsíc dělali?“ „Co by? To co jsme mohli.“ řekl Filip. „Řekněte mi to trochu podrobněji.“ „prosil Svát'a. „Já jsem si hrál s počítačem a Jana pletla a také malovala a to musíš rozhodně vidět některý z jejich obrazů, které na té lodi namalovala. To rozhodně stojí za to. Já jenom nechápu, kde se v ní ten talent vzal, protože předtím tak hezky nemalovala. Já si totiž pamatuji, že její obrazy vždycky vypadaly úplně hrozně a teď naraz začala malovat přímo vzorově. Dokonce se jí podařilo namalovat i můj portrét a také se ji velmi podařilo. Už jsem se rozhodnul, že si ho musím rozhodně pověsit k sobě do pokoje, protože to, jak krásně ho namalovala, je mimořádné.“ „Jak mi to Filipe tak vykládáš, tak se už nemůžu dočkat až nějaký ten obraz od Jany uvidím. Co ty na to Jano, že tě Filip tak chválí. Co ty si o tom myslíš?“ „Já si myslím, že umím malovat docela normálně a Filip to přehání.“ „Já nic nepřeháním. Jana doopravdy maluje tak nádherně jak já říkám. Však v sobotu Svát'o uvidíš.“ „Už se moc těším. V sobotu vás rozsoudím, který z vás má pravdu a který přehání.“ „Já, stejně nemůžu pořád, Svát'o, uvěřit, že jsme opět doma v Petrovicích. Já ani Jana jsme už nevěřili, že se nám to ještě někdy podaří, abychom viděli Petrovice. My jsme si už mysleli, že to nepřezijeme.“ „Copak si, Filipe, myslíš, že já bych vás tam mohl nechat samotné?“ „To ne, ale mysleli jsme, že to nestihnete včas.“ „To nebylo zase tak těžké najít vás včas, jenomže problém byl v tom, že jsem se o tom dozvěděl až v pondělí v poledne, proto jsme vás našli také tak pozdě. Kdyby ten pilot zavolal hned jak vás nenašel, tak bychom vás našli mnohem dříve a nemuseli jste se tak trápit, jenomže on má hlavě nejspíš jenom seno, že ho nenapadlo, aby mi zavolal, když vás tam nenašel.“ „Byla to prostě smůla.“ řekla Dana. „Já jsem se Svát'o rozhodnul, že na žádnou plavbu příští rok nepojedeme.“ „A to proč?“ „Protože nechci znovu zažít něco podobného, co se mi stalo tentokrát na lodi.“ „Toho se Filipe nemusíš bát. Já jsem slyšel o zařízení, které dokáže udělat z mořské vody, vodu na pití. Jestli chceš, tak si ho můžeš nechat na loď nainstalovat a pak se již nic podobného nestane. Také bych ti doporučoval, aby sis dal na loď rádiové spojení s pevninou a to také neztratíš. Pak se již taková situace, jako tentokrát nebude opakovat.“ „Myslíš Svát'o? Ale já bych raději zůstal na pevnině a na žádnou loď už nešel, protože mám veliký strach z toho, že by se nám mohlo stát něco podobného a tentokrát by to již nemuselo dopadnout tak dobře.“ „Filipe to je přehnaný strach.“ „Já o tom ještě pouvažuji, ale nevím jak se

rozhodnu.“řekl Filip. „Filipe,to je hloupost.Já jsem tam také byla a vůbec nemám z lodi strach a klidně na ní opět příští rok pojedu.“ „Já nevím Jano.“řekl na to Filip. „Pořád jste mi ale nic pořádného neřekli co jste na lodi dělali.“ „Vždyť jsme ti to už řekli,lépe se to už popsat nedá.“řekl Filip. „Jak se vám líbilo v tom klášteře?“ „Mi se líbilo docela dost.“řekla Dana. „Tak to je dobře,to jsem rád a jak se tam líbilo tobě,Filipe?“ „Ne,že by se mi tam nelíbilo,to ne,ale...“ „Chovali se tam k vám hezky?“ „Ano chovali se k nám velmi mile a byli na nás hodní.“potvrdil Filip. „Tak to jsem rád,že jsem vám vybral dobře.“ „Měl jsem o vás velký strach,když jsem se dozvěděl,že vás ten pilot nenašel a tím pádem, že nevím kde jste.“ „Já nechápu jak jsem mohl udělat takovou hloupost,že jsem si připnul ten mobil na opasek,ze kterého mi potom musel zcela zajisté spadnout.Mohl jsem tak ušetřit spoustu problémů.“ „Ty za to Filipe nemůžeš.To se stane každému člověku,že udělá nějakou hloupost.To byla nehoda a smůla,že se to všechno seběhlo tak najednou.Za to nikdo nemůže.Ale teď už je to všechno šťastně za námi a mnou,tak se už asi budeme bavit o něčem jiném.Co říkáte?“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Filip.Tak jim hezky utíkalo odpoledne a blížil se večer.Venku se hustě rozesněžilo,spustila se sněhová vánice.

Večer se Filip s Danou a Svát'a navečeřeli v jídelně.Po večeři se Filip s Danou podívali na svou oblíbenou televizi a v osm hodin večer šli spát.

Dalšího dne se Filip i Dana probudili velmi brzy.Oběma byla velká zima.Filip se v posteli úplně třásl a měl pocit,jako by měl horečku.Filip si zavolal osobní služebnou,přikázal jí,aby mu přinesla teploměr.Po deseti minutách měření,zjistili,že mají oba dva vysokou horečku.Řekl osobní služebné: „Prosím vás,zavolejte mi Svát'u.“Služebná udělala jak Filip přikázal.Svát'a za chvílku přišel.

„Dozvěděl jsem se,že máte horečku.“řekl na uvítanou.“ „Jo,Svát'o je nám velmi špatně.“potvrdil Filip. „Kolik to je hodin?“položil si otázku Svát'a,podíval se na hodiny a hned si ji zodpověděl: „Je jenom půl šesté.Já vám zajdu hned pro léky a zavolám vám doktora,protože s autem bych asi nevyjel.“Svát'a odběhnul k telefonu a přivolal doktora.Pak se hned vrátil za Filipem a Danou.Podíval se na jejich teploměry a zjistil,že mají vysokou teplotu.Svát'a si vzal židli a posadil se k Filipovi.Netrpělivě čekal než k přijde doktor.Tak jim pomalu ubíhal čas.

Doktor konečně zazvonil u dveří.Svát'a mu šel otevřít a zavedl jej nejprve do pokoje Filipa.Doktor prohlédnul Filipa,předepsal mu léky.Pak se šel podívat ještě za Danou.Také ji

předepsal léky.Když Svát'a vyprovázel doktora,zeptal se jej: „Co je Filipovi a Janě?“ „Oba dva jsou nachlazení.Ještě několik dnů budou mít vysokou teplotu,ale postupně se opět uzdraví a budou zdraví jako rybičky.“Svát'a se s doktorem rozloučil.Pak zavolal Filipovu a Daninu osobní služebnou a řekl jí,aby se o Filipa a Dany pečlivě starala,než on přijde z lékárny.

Filip s Danou se stále třepali zimnicí,jak měli vysokou horečku.Osobní služebná jim přinesla léky na snížení horečky.Filip s Danou se napili vody a pak upadli opět do horečky.Nevníмали nic co se kolem nich dělo.Cítili se velmi špatně.Když jim osobní služebná,velmi vysoká ne víc než třicetiletá paní s modrými pomněnkovými oky a žlutými vlasy ,přinesla snídani Filip s Danou ji nechťeli jíst.Ona si sedla k Filipovi na postel,pak zase odběhla za Danou.Po delší době jí napadlo,že by mohla nechat přenést Filipovu postel do Janina pokoje,aby mohla být u obou naraz.Zavolala si tedy ostatní služebné,řekl Filipovi: „Filipe,teď na chvílku vstaň.“Filip se k tomu moc neměl,ale osobní služebná mu pomohla a ostatní služebné přenesli jeho postel do Janina pokoje.Osobní služebná pomohla Filipovi do postele.Filip ještě měl horečku,ale už ne tak vysokou,už mu po léku klesla.Osobní služebná si vzala židli a sedla si k Filipovi a Daně.Filip s Danou se už trochu probrali z horečky.Filip se zeptal: „Kdo jste?“ „Jsem vaše nová osobní služebná.“odpověděla. „Řekněte mi jak se jmenujete.Mi nechce na vás volat osobní služebná.To je moc škaredé.“ „Jmenuji se Klaudie.“ „To je velmi zvláštní jméno.“podivil se Filip. A nevíte,kde je náš Svát'a?“ „On šel do lékárny pro léky.Měl by se již brzy vrátit.“odpověděla Klaudie na Daninu otázku.Sotva to dořekla,otevřely se dveře a dovnitř vstoupil Svát'a. „Proč je Filip v jiném pokoji?zeptal se. „Protože jsem chtěla,aby byli spolu nemuseli být každý v jiném pokoji.“ „To je dobrý nápad.To mě nenapadlo.“řekl Svát'a.Pak jí ještě přikázal,aby Filipovi a Daně přichystala léky.Osobní služebná to udělala.Mezitím co léky připravovala,Filip řekl Svát'ovi: „Vybral jsi nám to dobrou novou osobní služebnou.“ „Tak to jsem rád,že se vám líbí.“řekl potěšeně Svát'a. „A jak je vám?Je vám už lépe?“ „Je nám už líp,ale pořád nám je dost špatně.“odpověděl Filip. „Doktor říkal,že ještě několik dnů se budete cítit tak zle,ale že to přejde a pak se zase uzdravíte.“Osobní služebná jim přinesla léky a Filip s Danou je bez řeči snědli.Pak si zase lehli a usnuli.Svát'a seděl vedle nich a pozoroval je.Tak jim utíkalo dopoledne.

V poledne jim přinesla osobní služebná jídlo do pokoje a řekla jim: „To musíte všechno sníst,abyste se zase brzy uzdravili.“ Filip a Daně sice bylo špatně,ale poslechli služebnou a snědli všechno jídlo beze zbytku.Pak osobní služebná nádobí odnesla.Filip s Danou si lehli a opět usnuli.Svát'a seděl vedle nich a pozoroval je.Filip s Danou stále spali.Tak jim utíkalo odpoledne a blížil se večer.

S přibývajícím časem Filipovi a Daně stoupala horečka nahoru.Filip s Danou upadli opět do horečky.Osobní služebná jim donesla léky.Filip s Danou je snědli.Před spaním jim osobní služebná donesla ještě léky na snížení horečky.Svát'a seděl na židli vedle Filipa a Dany.Často jim měřil teploty.Tentokrát,ale léky na snížení horečky moc nezabrali a Filip s Danou jí měli pořád vysokou.Po čase dostali Filip s Danou opět zimmici.Svát'a však nemohl vůbec nic dělat,protože další léky ještě dostat nemohli.Po delší době Filipa zimmice přešla,Dana ji však ještě měla.Filip opět usnul.Dana však usnout nemohla,protože měla vysokou horečku.Svát'a si sedl k ní na postel a hladil jí po jejích vlasech.Dana se však cítila velmi špatně.Nakonec Danu zimmice také přešla a horečka jí rovněž klesla.Svát'a si sednul opět na židli a dával na Filipa a Danu pozor.Filip s Danou už spali klidněji,ale horečku stále ještě měli a proto se jim spalo velmi špatně.Svát'u zmožila únava a na židli usnul.Tak jim utíkala noc.

Půlnoc již minula,když se Svát'a probudil.Podíval se na Filipa a Danu.Sáhnul jim na čelo a zjistil,že mají stále vysokou teplotu.Zavolal osobní služebnou,aby Filipovi a Daně přinesla léky na snížení horečky.Filip s Danou si bez řeči léky vzali.Po nich jim horečka trochu klesla a Filip s Danou opět usnuli.Venku hustě sněžilo.Vločky se snášely na zem pomalu jedna za druhou.Přes mraky svítil venku měsíc,ale jenom slabě,protože jej mraky příliš zastiňovaly.Svát'a dával na Filipa a Danu velký pozor a do rána již neusnul.

Ráno Filipovi a Daně horečka opět stoupla.Nevzali si vůbec snídani,ktou jim osobní služebná přinesla.Odnesla tedy snídani a přišla zpět.Nabídla Svát'ovi: „Jestli chcete,tak se běžte teď vyspat,já zůstanu s Filipem a Danou.“ „To byste byla moc hodná.“souhlasil Svát'a a odešel.Jeho místo zaujala osobní služebná.Filip s Danou však nic z toho nevnímali,protože měli stále ještě vysokou teplotu.Tak jim utíkalo dopoledne.Osobní služebná stále seděla vedle Filipa a Dana a dávala na ně veliký pozor.V době,kdy museli

dostat léky je probudila a dala jim je.Pak je nechala spát,aby se brzy uzdravili.Tak jim utíkalo dopoledne.

Kolem poledne se Filip s Danou probrali z horečky. „Filipe a Jano,je už vám lépe?“zeptala se ihned. „Už je nám trochu líp.Nedonesla byste nám prosím něco k jídlu.“poprosil Filip.Osobní služebná vstala a přinesla jim oběd.Filip s Danou jej s chutí snědli.Filip se podíval z okna a řekl: „Je to velká škoda,že jsme tak nemocní a nemůžeme jít ven užívat si zimy.“ „Však se vy dva určité brzy uzdravíte.Ještě týden si poležíte a potom si budete moct užívat zimy jak budete chtít.“řekla služebná. „Mě bolí hlava.“postěžovala si Dana. „To je z toho nachlazení.Ještě zítra vám bude tak zle z potom vám bude stále lépe.To je vždycky při nachlazení první tři dny tak vysoká horečka.Dneska je to už druhý den,kdy ji máte,takže v neděli vám už klesne.“ „Mě bolí hlava.“zopakovala Dana. „Tak raději spěte a to vám bude lépe.“řekla služebná.Filip s Danou zavřeli oči a skoro ihned opět usnuli.Do pokoje vstoupil Svát'a,aby se na Filipa a Danu podíval.Osobní služebná mu však šeptem řekla: „Filip s Janou teď usnuli,nebudeme je rušit.“Svát'a souhlasil.Vyšli potichu z pokoje a tam se Svát'a zeptal: „Jak se Filipovi a Janě.“ „Mají ještě teplotu,ale oběd snědli,teď zase spí.“ „Tak to je dobře.“ Osobní služebnou vystřídal Svát'a.Sednul si na židli k Filipovi a Daně.Filip s Danou spali.Tak jim utíkalo odpoledne z blížil se večer.Venku se již začínalo stmívat.

Večer přinesla osobní služebná Filipovi a Daně večeři.Filip ji s Danou i přes vysokou horečku snědl.Pak dostali své léky.Filip s Danou opět rychle usnuli.Svát'a seděl vedle nich a dával na ně pozor.Tak jim utíkal čas.Filip s Danou spali klidně.Svát'a se snažil neusnout,ale moc se mu to nedařilo,protože každou chvilku usínal.Nakonec to vzdal a usnul.

Probudil se až ráno na druhý den.Až se sám podivil,že mohl tak spát.Hned změřil Filipovi a Daně teplotu.Opět jí měli vysokou.Zavolal osobní služebnou,aby přinesla Filipovi a Daně léky.Osobní služebná přinesla Filipovi a Daně nejen léky,ale i snídani.Filip s Danou ji tentokrát už snědli.Pak ale opět usnuli.Svát'u vystřídala u nich osobní služebná.Tak jim utíkalo dopoledne.Filip s Danou spali a měli teplotu, která jim k poledni klesla.

V poledne se neobědvali a potom zase usnuli.Služebná u nich seděla a dávala na ně pozor,aby byla k dispozici,pokud by Filip s Danou potřebovali.Tak jim utíkalo odpoledne.

Večer vystřídal osobní služebnou Svát'a.Osobní služebná přinesla Filipovi a Daně večeři společně s léky.Filip s Danou ji

snědli.Pak si ještě vzali léky.Horečka jim opět stoupla,proto Filip s Danou opět rychle usnuli.Svát'a seděl na židlička u jejich postelí a pozoroval Filipa a Danu.Tak jim utíkal čas.Filip s Danou spali tuto noc velice klidně.Svát'ovi se podařilo přemáhat spánek a tuto noc neusnul.

Další den se Filip s Danou cítili už o hodně lépe.Dana už neměla dokonce ani horečku.Filip s Danou poprvé od doby co onemocněli vstali z postele.Oba dva se šli tentokrát už nasnídat do jídelny.Filip si šel ale po snídani hned lehnout.Dana chtěla ještě chvílku sedět.Svát'a se jí zeptal: „Jak ti je dneska Jano?“ „Je mi už lépe.Dneska se už cítím o hodně lépe.Jenom se ještě trochu potím.“ „To je tím,že jsi ještě Jano ještě moc slabá.Měla by sis jít už brzy lehnout.“ „Ještě chvílku tady posedím,protože poslední tři dny jsem ležela vkuse.“ „Co myslíš Svát'o,kdy budeme moct jít s Filipem ven?“ „Ještě to nějakou dobu potrvá,ale v pátek už budete moct jít ven a užívat si zimy.“ „Tak to jsem ráda,ale je to ještě tak dlouho,na to vydržet v posteli,Svát'o.“ „Já jenom nechápu,kde jste to chytili,když jste pořád byli na lodi a tam jste byli v podpalubí.“ „My jsme s Filipem byli od té doby co nám došla voda pořád na palubě a to až do doby než si nás Svát'o našel.“ „Tak už chápu,kde jste se tak nachladili.“ „Včera vám přišly vaše věci.Já jsem si prohlídnul ty tvoje obrazy a moc se mi líbily.Filip vůbec nepřeháněl s tím,že umíš moc pěkně malovat.Až budeš dospělá,tak ty si na živobytí rozhodně vyděláš,protože ty tvoje obrazy se můžou prodávat za slušnou cenu.Ty nikdy bídu mít nebudeš.“ „Tak asi je to pravda,když to říkáte oba dva.“uznala Dana a po chvílce řekla: „Podívej se ještě do notebooku,tam je něco co Filip napsal za tu dobu co jsme byli na lodi.“Svát'a zašel pro notebook,Dana jej spustila a ukázala Svát'ovi co Filip napsal.Svát'a se dal do pozorného čtení.Trvalo delší dobu,než se Svát'a dostal ke konci.Když dočetl,řekl: „Filip to napsal výborně.Ten Filip má skutečný talent na psaní,stejně jako ty na malování.“ „Filipovi,ale ještě nic neříkej,protože on chce,aby to bylo pro mě překvapení,až to o vánocích uvidím.Jak si pamatuješ,že jsem si opařila tu ruku na lodi,tak to jsem si předtím přečetla,co Filip napsal do té doby.Filip měl ten soubor dokonale zaheslovaný mým jménem.Já jsem zkoušela různé možnosti až mě napadlo vyzkoušet mé jméno a po tom se ten soubor otevřel.Pak jsem si to přečetla.Jenomže Filip mě uviděl jak si to čtu a našel se na mně a protože moc zuřil,že jsem mu pokazila jeho překvapení,tak mi nepomohl s vařením oběda.Chtěla jsem si ho teda uvařit sama.Jenomže jsem při tom převrátila na sebe jeden hrnec s vařící

vodou.Potom už to Svát'o znáš.“ „To mi Filip volal,že se ti to stalo.Měl ti ale stejně pomoci.“ „To je těžké Svát'o.Já jsem zase neměla číst tu jeho knížku.Ale co bylo,bylo.Řekla jsem ti to proto,abys Filipovi neříkal,že o tom víš,aby mohl překvapit alespoň tebe.“ „Dobře,já mu nic neřeknu,ale ty by sis měla jít už lehnout.“ „Asi,jo,protože se potím a není mi už moc dobře.“souhlasila Dana.

Svát'a jí vyprovodil do ložnice.Tam si Dana lehnula.Filip ten spal.Svát'a mu a Daně změnil teplotu.Když vytáhnul po deseti minutách teploměry z pod jejich paží,uviděl,že ještě oba dva mají slabé teploty,Filip o něco vyšší než Dana.Dana se také již cítila lépe.Svát'a si sednul na židli a dával na Filipa a Danu pozor.Dana se po chvílce zeptala Sváti: „Nepřišlo,prosím tě Svát'o.Ábíčko?“ „Já se zajdu podívat.Myslím,že přišlo.“řekl Svát'a a šel se podívat.Zpět přišel již s časopisem.Daně se nechtělo spát,proto si ho vzala a začala číst.Tak jim utíkalo dopoledne.Dana se podívala z okna a uviděla,že venku krásně sněží.Moc ráda by již s Filipem dováděla před domem,ale stále ještě nemohla,protože jí ani Filipovi ještě nebylo dobře.Proto jenom pozorovala jak se bílé sněhové vločky pomalu snášejí k zemi na bílou peřinu.Pak se zase dala do čtení časopisu.Filip,ještě spal.Blížilo se pomalu poledne a po domě se začala linout vůně z oběda, který kuchařka připravovala v kuchyni.Dana hned na něj dostala chuť a nemohla se už dočkat až jej dostane.Daně se udělalo o něco hůře,proto odložila časopis a zavřela oči.Horečka jí také stoupla.

V poledne je kuchařka volala k obědu.Filip s Danou se probudili.Dana hned vstala,ale Filipovi se nechtělo.Dana mu na to řekla: „Filipe,musíš také někdy vstát.Pojď na oběd pěkně do jídelny.“ „Mi se nechce.Ať mi donesou jídlo tady do ložnice.“ „Pojď se mnou.“naléhala Dana. „Ne,já nepůjdu.“řekl Filip.Dana tedy nechala Filipovi přinést jídlo do ložnice.Sama se najedla se Svát'ou v kuchyni.

Po obědě se vrátil Svát'a s Danou do pokoje,kde Dana lehnula a skoro hned usnula.Svát'a si sedl na židličku vedle postelí Filipa a Dany.Tak jim utíkalo odpoledne.Pozdě odpoledne se Dana probudila.Filip ještě spal.Venku se začínalo stmívat.Dana si vzala časopis a pokračovala ve čtení.Svát'a se jí zeptal: „Jak ti je Jano?“ „Je mi už líp.“odpověděla Dana. „Tak to jsem rád.“řekl na to Svát'a.Venku se již úplně setmělo.Po delší době mlčení,se Svát'a zeptal Dany: „Těšíš se na Mikuláše a na Vánoce?“ „Ne,já se na vánoce vůbec netěším.Nemám se těšit na co.Jsou to mé první vánoce bez rodičů,tak se na co těšit nemám.“ „To,tak Jano,neber.Snaž se na

vánoce těšit, i když to pro tebe budou vánoce smutné. Já vím, že to pro tebe bude těžké, protože před půlrokem jsi přišla o rodiče, ale snaž se těšit na vánoce. Jistě dostaneš velkou hromadu dárků od Ježíška.“ „Dárky mi nevyhradí to, že je strávím bez rodičů a že své rodiče již nikdy neuvidím.“ „Já si pamatuji na první vánoce po té nehodě, co mi zemřela moje manželka a děti. Ty také pro mě byly hrozné. Myslel jsem tehdy, že se zblázním. Abych to vydržel, snažil jsem se vzpomínat na ty krásné chvílky o vánocích, kdy ještě má rodina žila. Klidně se ti přiznám, že jsem je celé proplakal. Klidně se rozplač o těch vánocích. To se ti uleví, protože takový smutek musí ven. Sedněte si s Filipem kolem stolu a vzpomínejte na vánoce jaké jste s rodiči zažili. To budou pak nejlépe strávené vánoce.“ „Asi to tak uděláme. Ty vánoce se ale tak rychle blíží. Už do nich zbývá jenom dvacet dní. Jak jsem se loni na vánoce moc těšila, tak teď bych chtěla, aby vůbec nepřišly, aby ještě do nich bylo hodně času, ale to bohužel nejde a vánoce už za chvílku budou.“ řekla Dana. Pak následovala doba ticha. Dana vzpomínala na loňský rok, jak se těšila na Mikuláše, že dostane čokoládový kalendář, na kterém bude odpočítávat dny, které do Vánoc zbývají. V duchu si řekla: „Kolik se toho za ten rok změnilo. To bych nikdy nevěřila, co všechno se mi za ten rok stane. Proč jsme museli jezdit na tu dovolenou tehdy? Kdybychom zůstali raději doma, tak jsme mohli tyto vánoce trávit doma s rodiči a nemuseli vůbec zemřít. Nikdy by se nic podobného nestalo. Já jsem tak nešťastná.“ Po tom se rozplakala. Svát'a si k ní sednul na postel a hladil jí. Dana byla z toho moc smutná, protože si nedokázala Vánoce bez svých rodičů vůbec představit. Nechtěla, aby někdy přišly, ale věděla, že přijít musí. Před očima viděla stále své rodiče. To všechno ji rozesmutňovalo natolik, že se nebyla schopná utiшит. Nakonec jí pláč přešel. Svát'a položil Daninu hlavu na polštář. Dana za chvílku usnula. Tak jim utíkalo odpoledne a blížil se večer.

Před večeří odešel Svát'a do kuchyně za kuchařkou, aby jí řekl, aby nevolala na Filipa a Danu, že je hotová večeře, protože oba dva spali velmi tvrdým spánkem a Svát'a nechtěl, aby je někdo rušil. Pak se opět za nimi vrátil a potichu se posadil na židli. Filip s Danou spali ještě dlouho. Probudili se až pozdě večer. Svát'a zavolal osobní služebnou, aby Filipovi a Daně přinesla večeři. Ta to mileráda udělala. Filip s Danou rychle snědli večeři.

Opět zavřeli oči a usnuli. Tuto noc u nich zůstala osobní služebná. Filip s Danou však spali klidně po celou noc. Ani jednou se neprobudili.

Dalšího dne se Filip s Danou probudili brzy.Filipovi už také bylo lépe.Osobní služebná u nich na židli usnula.Filip s Danou ji nechtěli budit.Vyčkávali až uslyší volání kuchařky,že je připravená snídaně.Museli čekat delší doby.

Když konečně zavolala,probudila se osobní služebná.Zvolala udiveně: „Jé,já jsem usnula.Jak vám je?“ „Nám už je docela dobře.“odpověděl Filip.Osobní služebná je doprovodila do jídelny,kde na ně již čekala připravená snídaně.Filip s Danou jí rychle snědli.Potom se chtěli vrátit do postele,osobní služebná jim však řekla: „Počkejte tady ještě chvílku,protože jsem vám nechala v pokoji vyvětrat vzduch,aby vám tam našel čerstvý zimní vzduch.“Filip s Danou teda zůstali sedět u stolu.Danu napadlo: „Kdy si poprvé zatopíme v tom krbu?“ „To já nevím.Kdy chceš.“ „Já bych to navrhovala až nám bude dobře,tak abychom to vyzkoušeli.“ „Já s tím také souhlasím.“řekl Filip.Pak následovala chvílka mlčení.Přerušila jí až Dana: „Já se už na to topení v krbu nemůžu dočkat.Co ty,Filipe?“ „Já se na něj také už těším.To si venku budeme hrát.Když nás to přestane bavit,tak se vrátíme domů,sedneme si ke krbu a ten nás krásně zahřeje,takže hned roztajeme a zůstaneme u něj potom až do večera.“ „Je to velmi lákavé.Jak jsi to teď říkala,tak se toho už nemůžu dočkat.“řekl zasněně Filip.Přerušila je až osobní služebná: „Pojďte už do postele.Máte tam už vyvětráno.“

Filip s Danou vstali a šli do postele.Nebe celé zahalovaly bílé mraky,za kterých se sypaly na bílou peřinu na zemi další a další vločky.Filip s Danou se zahrabali do peřin,protože v jejich pokoji bylo pěkně zima.Filip si vzal časopis,protože jej Dana již dočetla.Dana pozorovala nádhernou zimu venku.Tak jim hezky utíkal čas.Protože jim bylo již skoro dobře,Svát'a ani osobní služebná už u nich neseděli.Filip s Danou měli ještě slabou horečku,ale cítili se již skoro dobře.Dana si vzala pletení do postele,protože se již nudila.Filip našel na stránkách s vystříhovánkami další pokračování MPR II.To jej velmi potěšilo.Chtěl už vstávat,ale zrovna v tu chvíli k němu přišel Svát'a a na jeho pokusy vstát mu řekl: „Filipe,ještě lež,protože jinak se ti ta nemoc může vrátit a o to déle bys pak musel ležet.Rozhodni se jak chceš,ale já bych ti doporučoval,abys ještě zůstal ležet.“Filip Svát'u poslechnul a ulehл opět do postele.Svát'a změřil Filipovi a Daně teplotu.Pohledem na teploměr zjistil,že ji mají oba ještě slabě zvýšenou. „Jak je vám dneska?“zeptal se za chvílku Svát'a. „Je nám už skoro dobře.Rádi bychom už šli ven do toho sněhu.“řekla Dana.

„Jenom vydrzte ještě několik dní a potom si budete moct začít užívat.“ „Já se na to tak moc těším,protože to je pro mě to jediné na co se můžu teď těšit.To je totiž to jediné na co se z Vánoc těším.“řekla Dana a Filip pokýval hlavou,že s tím naprosto souhlasí. „Co myslíte,že vám přinese zítra Mikuláš?“zeptal se Svát'a.Filip mu však na to řekl: „Svát'o neptej se nás na takové věci,protože tím nás jenom zraňuješ,připomínáš nám tím jenom smrt našich rodičů a víš,že si od Mikuláše ani od Ježíška nepřejeme nic.Máme jenom jedno přání a to není splnitelné.“ „Jaké máte přání?“zeptal se Filip Svát'a. „My si přejeme,abychom viděli opět naše rodiče a to není možné,protože leží někde v zemi na hřbitově a my nevíme ani,kde to je,abychom jim tam mohli dát květiny.“řekl Filip. „Tak víte co?Já se pokusím zajisti,abyste to mohli udělat.Pokusím se zjistit,kde mají vaši rodiče hrob.“ „A to jde?“divil se Filip. „Já vám to zjistím a pak budete moct chodit dávat vašim rodičům na hrob květiny.“ „To budeme moc rádi,že Jano?“ „To budeme.“řekla Dana.Svát'a pak odešel a Filip s Danou osaměli. „To je dobře,že nám to Svát'a zjistí.To totiž bylo moje druhé přání,abychom to mohli udělat.Já jsem tak rád,že uvidíme alespoň,kde jsou naši rodiče pohřbeni.“řekl Filip.Dana si pomyslela v duchu: „Ty,Filipe,možná zjistíš,kde máš rodiče pohřbené,ale co já.Jak já to mám zjistit,když bych se přitom musela prozradit,že se nejmenuji Jana,ale Dana.Takže já vlastně asi nikdy nezjistím,kde jsou mojí rodiče pohřbení a to je velká škoda.Já bych jim totiž také dala ráda na hrob květinu a pomodlila se při tom za ně,jenomže to není možné.Budu s Filipem chodit na hrob k jeho rodičům a pomodlím se při tom za oboje a budu také myslet na oboje rodiče,na ty moje i na ty Filipa.“Filip si četl časopis a Dana se dala do vyšívání.Tak jim hezky utíkalo dopoledne.Přišla se za nimi podívat i osobní služebná.Posadila se k nim na chvilku a pozorovala Danu jak hezky plete.Filip zavřel oči,protože se mu od čtení unavili,ale Dana ta stále pletla v posteli,protože se cítila o mnoho lépe než Filip. „Jano,ty moc hezky pleteš.“řekla po chvilce osobní služebná. „Děkuji.“poděkovala Dana. „Viděla jsem také ty tvé obrazy, které jsi malovala na lodi.Musím ti říct,že umíš malovat moc hezky.Všechna čest.Pokud začneš někdy ty tvé obrazy prodávat,tak za ně dostaneš zcela jistě velké množství peněz.“ „To už jste třetí,kdo mi něco takového říká.Na tom asi doopravdy bude něco pravdy.“řekla Dana. „To zcela určitě.Ty máš velký talent na malování.Ty tvoje obrazy jsou prostě nádherné.Když se na ně člověk podívá,tak je přímo uchvácen,jak věrně ty umíš podat to co vidíš.To je skoro jako fotografie,tak je to podobné originálu.“chválila osobní

služebná obrazy. „Jana maluje doopravdy velmi nádherně.Když jsem jí to říkal na lodi,tak mi pořád nechtěla věřit,že je to pravda.Musel jsem jí o tom přesvědčovat.Jsem rád,že jí to konečně došlo a uvěřila,že má velký talent k tomu malování.“řekl Filip. „Jestli Jana udělá jak jí říkám a začne ty obrazy co namaluje prodávat,tak jednou bude moc bohatá.“řekl osobní služebná. „Když už mluvíme o penězích,tak bychom je mohli s Danou konečně přepočítat,abychom zjistili kolik ještě máme a jak moc si můžeme ještě užívat.“řekl Filip.Dana se hned nabídla: „Já pro ně zajdu.“ „To tak nejde nosit peníze.To bys musela přinést celý trezor a to nejde.To,až nám bude už dobře,tak si sedneme k trezoru a tam si ty peníze přepočítáme,kolik nám jich ještě zbývá.To bychom mohli udělat asi koncem tohoto týdne,to nám už určitě bude natolik dobře,že to zvládneme.“ „Já se na to Filipe těším.“řekla Dana. „Já ani moc ne,protože jsme v poslední době moc utráceli a tak nevím,kolik nám toho ještě v trezoru zbývá.Pokud moc ne,tak mám jenom jedno řešení a to,abys začala ty obrazy,ktelé namaluješ prodávat,protože pak se můžeme ocitnout na mizině a to by bylo velmi špatné.To bychom asi museli jít do domova a to jistě nikdo z nás nechce.No,ale nebudeme předbíhat,třeba tam máme ještě dost peněz a nic z toho nebudeme muset dělat.“řekl Filip.Tak jim utíkalo dopoledne a blížilo se poledne.

V poledne je kuchařka zavolala k obědu.Filip s Danou hned vstali a šli se naobědvat.Po obědě se vrátili do postele.Oba dva se rozhodli,že se prospí.Usnuli hned jak zavřeli oči.Tak jim rychle utíkalo odpoledne.Nejprve se probudil Filip.Podíval se na hodiny a uviděl,že je půl třetí.Vzal si časopis a dal se do jeho čtení.Dana ta ještě dlouho spala.Filip už také dočetl časopis a uvažoval co by mohl dělat.Nic jej však nenapadalo.Díval se z okna ven na pomalu se snášející sněhové vločky.Pak dostal chuť pokračovat v psaní.Zašel si pro notebook,spustil je,počkal než naběhne operační systém s spustil si textový editor.Podíval se,kde skončil a pokračoval v psaní o jeho letní dovolené z rodiči,jak si jí představoval,kdyby nezemřeli.Dana se probudila.Uviděla Filipa s notebookem,zeptala se ho: „Co to Filipe děláš?“ „Pokračuji v psaní.“odpověděl Filip. „Už se moc těším až si toho o Vánocích přečtu více.“ „Už se nám velmi rychle blíží.“poznámenal Filip.Při psaní jej napadlo,že by mohl opět zapsat do deníku,protože již tak delší doby neučinil.Spustil si diář a pokračoval v deníku,tam kde přestal.Venku se již začínalo stmívat a blížil se večer.Za Filipem a Danou se přišel podívat Sváta. „Co to Filipe děláš?“zeptal se jej. „Ale,píšu si další záznamy do

deníku,protože jsem v něm už delší dobu nepokračoval.“odpověděl tázaný Filip. „A dáš mi ho někdy přečíst?“zeptal se opatrně Svát’a. „Já nevím.Deník je totiž soukromá věc a vždycky si lidé své deníku tajili,ale pouvažuji o tom.“ „Já si myslím,že bychom mohli dát Svát’ovi přečíst náš deník.Nemáme v něm co před ním skrývat.“řekla Dana. „Jak jsem řekl pouvažuji o tom.Na Štědrý den Svát’a uvidí.Oznámím mu jak jsem se rozhodnul,jestli mu dám deník přečíst anebo ne.Také na tebe Svát’o bude čekat ještě jedno překvapení,ale to ti ukážu až na Štědrý den.“ „Už se moc.Filipe,těším.Doufám,že to bude velké překvapení,že nebudu napnutý do Štědrého dne zbytečně.“řekl Svát’a a Filip mu na to řekl: „Já si myslím,že ne.Myslím si,že se ti to překvapení bude moc líbit.“ „Tak to doufám.“Svát’a už tušil,že jde o Filipovu knížku,ktitou mu Dana ukázala.

V čas večere zavolala osobní služebná Filipa a Danu k večeri.Filip s Danou ihned vstali a šli se navečeřet.Po večeri si sedli k televizi,protože zrovna vysílali jejich oblíbenou Esmeraldu.Filip s Danou se na ní moc těšili,protože ji už déle než měsíc neviděli.Zjistili,že se v ní,za tu dobu,odehrálo velmi velké množství věcí.

Po televizi se Filip s Danou umyli a šli si lehnout.Oba dva usnuli ihned.

36.Mikuláš a zimní radovánky

Dalšího dne si Filip s Danou pořádně přispali.Probudili se až v půlce dopoledne.Na psacím stole Jany uviděli stát dvě tašky.Filip s Danou se šli hned podívat co v nich je.Obě tašky měly uzal a visačky se jmény,na jedné Filip a na druhé Jana.Filip s Danou zvědavě sáčky otevřeli.V nich uviděli hodně ovoce a spoustu sladkostí,mezi kterými nechyběl ani vánoční kalendář.

Filip i Dana začali pojídat sladkostí.Do pokoje vešel Svát'a. „Už jste se probudili.A vidím,že k vám jak jste spali přišel svatý Mikuláš a nadělil vám dárky.Ještě teď je to tady jím cítit.“Filip začichal a řekl: „Jo,cítím tady také nějakou zvláštní vůni.“ „Už si dáváte,to co vám přinesl.Já teda zajdu říct kuchařce,aby vám nedělala snídani,když se najíte tady toho.“ „Ne,my chceme snídat.“řekla Dana.Oba dva odložili sladkosti a šli do jídelny.

Na stole již byla naservírovaná snídane.Filip s Danou ji začali jíst,ale moc se jim nechtělo,protože měli v puse chuť ještě po čokoládě.

Po snídani se vrátili do svého pokoje.Dana si hned pověsila vánoční čokoládový kalendář na stěnu.Filip si vzal ten svůj a pověsili si ho také do svého pokoje.Pak zavolal Danu: „Jano,dneska bychom si mohli spočítat naše peníze.“Dana rychle přiběhla.Filip otevřel trezor a sednul si k němu na zem.Dana se posadila vedle Filipa.Filip ji řekl její úkol: „Ty Jano budeš počítat peníze a já pak všechno zapíšu do počítače.“ „Ty si teda dobrý.Mi dáš ten těžší úkol.Budeme snad počítat oba dva a potom sečteme,kolik jsme každý napočítali.“ „Tak dobře.“souhlasil Filip.Začal přepočítávat jednotlivé bankovky,Dana dělala totéž.Tak jim utíkalo dopoledne.Než všechno spočítali zabralo jim to velké množství času.Dane šlo počítání rychleji a proto toho spočítala více než Filip.Po sečtení,co oba napočítali jim vyšla částka patnáct miliónů.Filip byl spokojen,protože to jim bude stačit ještě na delší dobu a toho,čeho se Filip obával se ještě nestane.

„Kdy chceš jet Jano do města,abychom si koupili nový mobil?“ „Já nevím.Jak chceš ty Filipe.Mi to je jedno.“ „Mi také.“ „Tak se musíme nějak rozhodnout.“ „Jenomže teď mi došli,že Svát'a do města asi nebude moct jet,protože se tam nedostane s autem.Tady je totiž tolik sněhu,že Svát'a nevyjede,takže se mobilu ještě hned tak nedočkáme a budeme si na něj ještě nějakou dobu počkat.“ „To je škoda,protože tak jsme třeba mohli zavolat Dorotce a tak

nemůžeme.“ „Co se dá dělat.“řekl Filip.Filip uvažoval jak to zařídit,aby mohli mít ten mobil.Nejprve jej nic nenapadlo,ale pak přišel na jednu myšlenku: „Jano,mě napadlo,jak můžeme o vánocích ten mobil získat.Můžeme o něj napsat Ježíškovi a ten nám jej přinese až pod stromeček.“ „To je dobrý nápad,ale to potrvá dlouho než jej dostaneme.Já jsem myslela,že bychom mohli ještě před Vánoci k nám pozvat Dorotku,ale tak to asi bohužel nepůjde.Smůla.“ „Mohli bychom si zavolat ze Svát'ova telefonu a pak mu to všechno zaplatit.“napadlo Filipa. „A není ti to hloupé,telefonovat ze Svát'ova telefonu.“ „Proč by mi to mělo být hloupé?“ „Tak dobře,řekneme Svát'ovi,aby nám jej na chvilku půjčil a pak mu to zaplatíme.“ „Taky si myslím.“ „A kdy Dorotku pozveme?“ „Co říkáš Jano,že bychom to udělali v tom týdnu těsně před Vánoci?“ „To by šlo.Jenom,aby ještě souhlasila Dorotka a nechtěla k nám přijet dříve.“ „Tak bychom jí pozvali dříve,ale to Dorotka zcela určitě chtít nebude,protože se ještě bude učit.Obávám se jedině,aby jí to dovolili její rodiče,protože možná jí budou chtít mít tak brzy před Vánoci u sebe,ale to ještě uvidíme.Zítra Dorotce zavoláme,abychom se to dověděli.“ „Už se na Dorotku moc těším,až jí zase uvidím,Filipe.“řekla Dana.

Pak si šli Filip s Danou lehnout,protože se ještě necítili úplně nejlépe.Dana si vzala pletení.Filip započal rozhovor: „To jsem rád,že máme ještě dost peněz,protože včera jsem se obával,že při tom jak jsme v poslední době kupovali,tak že ji budeme mít už docela málo,ale tak nám to vydrží ještě na několik let,pokud nebudeme zbytečně utrácet a potom budeš muset začít malovat proto,abychom si tím vydělali nějaké peníze,a to ty zcela jistě dovedeš Jano.“ „Pokusím se Filipe,ale na to máme ještě dost času.Ještě několik let.“řekla Dana.

Filip nemohl vydržet v posteli.Proto vstal a šel k sobě do pokoje.Vzal si sebou i časopis,aby si z něj potom vytrhnul listy s vystřihovánkou.Pak si vytáhnul prkénko,skalpel,krabičku a začal modely s papíru vyřezávat.Dana v posteli pletla ponožky.Pak si Filip pustil hudbu,protože jí měl docela rád.Tak jim utíkalo dopoledne.Dana také vstala a šla se podívat za Filipem co dělá.Sedla si tam k počítači,a začala na něm zkoušet další věci.Filipa napadlo,že by si mohl přehrát deník a ostatní věci do stolního počítače.Dana mu u něj uvolnila místo a Filip si přehrál věci do počítače.Pak si spustil diář,aby doplnil záznamy do deníku.

V poledne je kuchařka zavolala k obědu.Filip s Danou sešli po schodech,vešli do síňky,z ní do obývacího pokoje a pak rovnou do jídelny.Posadili se ke stolu,kde měli již nachystaný příbor a

talíře.Kuchařka jim přinesla a nalila polévky.Filip s Danou jí snědli.Pak jim kuchařka přinesla hlavní chod,tentokrát smažený Hermelín s hranolkami,tatarkou a zeleninovou oblohou.Filip byl nadšený,protože měl toto jídlo velmi moc rád.Dana naopak,protože toto jídlo neměla moc v oblibě,ale oba dva jej snědli až do samého konce.Pak následoval zákusek.Filip s Danou si na něm moc pochutnali.

Po obědě šli Filip a Dana do svých pokojů.Filip si lehnul do postele vedle Dany.Oba dva usnuli skoro ihned.

Probudili se až pozdě odpoledne,kdy se venku již stmívalo.Filipovi ani Daně se nechtělo hned vstávat.Filip a Dana leželi ještě delší dobu.Jako první vstal Filip.Sedl si ve svém pokoji ke stolu a pokračoval ve vystřihování modelu.Filip si zavolal osobní služebnou a řekl jí,aby mu přenesla jeho postel zpět do jeho pokoje.Osobní služebná to společně s ostatními služebními udělala a postavili Filipovu postel na místo.Dana šla hned za Filipem: „Filipe proč si se ode mě odstěhoval.To se ti v mém pokoji spalo tak špatně.“ „Ne,nespalo,ale raději spím ve svém pokoji.“řekl Filip. „Filipe,tys mě urazil,že si se odstěhoval do svého pokoje.“ „Jednou jsem to stejně udělat musel.Je to tady tak udělané a asi se ví proč,tak to tak budeme respektovat.“řekl Filip. „Já si teda jdu do svého pokoje a ty si tady buď sám.“řekla naštvaně Dana a odešla do svého pokoje.Tam si vzala věci na malování, které ji služebné již uklidili na své místo a pokračovala v obraze, který začala v noci na lodi, na kterém vzpomínala jak to vypadalo u nich doma.Tak jim utíkalo odpoledne.Daně začaly při malování stékat slzy po očích,protože jí bolela vzpomínka na rodiče.Filip stále ještě vystřihoval modely.Blížil se večer.

Před šestou hodinou Filip i Dana uklidili své věci a sešli po schodech do jídelny.Tam na ně čekal na stole nachystaný předkrm.Filip s Danou jej snědli.Po předkrmu následoval hlavní chod teplé večeře a nějaký menší zákusek.Filip s Danou všechno snědli a pak se šli posadit k televizi,kde sledovali své oblíbené pořady.

V osm hodin se umyli a šli si lehnout.Filip usnul skoro ihned.Dana zato nemohla vůbec usnout.Myslela na své rodiče,že leží někde pohřbení a ona ani neví,kde to je.Začalo ji být do pláče.Snažila se to přemáhat.Zpočátku se jí to dařilo,ale potom se rozplakala na plno.Před očima se jí ukazovali její rodiče.Uvažovala,jestli nenajde způsob,aby zjistila,kde jsou pohřbení a alespoň se s nimi naposledy rozloučila.Nenapadlo jí vůbec nic jak

by mohla zjistit,kde jsou pohřbení a neprozradit se při tom.Pak se jí podařilo usnout.Zdálo se jí však o rodičích jak je vidí umírat a jak jim nemůže vůbec pomoci i když by strašně moc chtěla.

Po půlnoci se z toho snu probudila.Snažila se opět usnout,ale nedařilo se jí to.Myslela na ten hrozný sen.Opět se rozplakala,protože jí bylo smutno po rodičích.Nedokázala se smířit s tím,že letošní Vánoce bude muset strávit bez nich.Pak se jí podařilo uklidnit,ale usnout už neusnula.Na hodiny neviděla,protože všude kolem sebe měla jenom tmu.Převalovala se až do rána z jednoho boku na druhý.Když se začalo rozednívat čekala až se Filip probudí.

Filip však spal velmi dlouho.Dana se cítila v pokoji osamělá,ale nechtěla za Filipem chodit,aby jej neprobudila.Konečně se dočkala a z Filipova pokoje se začaly ozývat nějaké zvuky.Zanedlouho se otevřely dveře.Do pokoje vstoupil Filip. „Ahoj Jano,dobré ráno.“pozdravil jí.Dana jeho pozdrav opětovala a usmála se na něj.Filip si sednul k Daně na postel a pohladil jí po jejích vlasech. „Jano tys plakala?“zeptal se ustaraně. „Já jsem plakala,protože jsem si vzpomněla na rodiče a uvědomila jsem si,že letošní vánoce budu muset strávit bez nich a přišlo mi to líto.“ „Já vím Jano,že je to pro nás těžké.Také bych si přál,aby tady naši rodiče ještě s námi pobývali,jenomže nám byl určen bohužel jiný osud a my s tím vůbec nic nenaděláme a je to smůla.Musíme si zvyknout na to,že budeme muset trávit Vánoce i ostatní svátky bez nich.“ „Jenomže je to Filipe hrozně těžké.To se lehce říká,ale potom hodně těžko koná.“ „Já vím Jano,ale je to tak.Letošní vánoce pro nás budou velmi smutné,to je pravda,na tom nic nezměníme.“ „Já bych byla strašně ráda,kdyby letošní Vánoce vůbec nenastaly,jenomže to také nejde.“ „Já bych si to také přál,ale jak si sama řekla,tak to nejde.Budeme si muset na to zvyknout.“řekl Filip.

Pak s Danou vstali.Dana si vzala berle a sešli spolu po schodech do jídelny.Filip otevíral Daně dveře.V jídelně se posadili ke stolu,kde měli nachystané všechny věci ke snídani.Filip s Danou jí rychle snědli.Ten den měli ke snídani,máslo,šunku a sýr s pečivem a k tomu ještě bílou kávu, kterou měli Filip i Dana moc a moc rádi.

Po snídani šli Filip s Danou do svých pokojů.Filip si sednul ke stolu a pokračoval v modelování.Dana ve svém pokoji malovala obraz její rodné vesničky.Tu se za nimi přišel podívat i Sváťa. „Ahoj Filipe,jak se máš?“pozdravil jej. „Mám se dobře.Už je mi skoro dobře.Můžeme už s Janou dneska ven?“ „Dneska raději ještě zůstaňte doma,ale zítra si myslím,že už budete natolik zdraví,že si budete moci jít ven užívat.“ „Už se moc těším na zítřek.Jak vidím

ten sníh venku,tak bych tam šel hned,ale raději dám na tvou radu Svát'ο,protože nechci,abychom byli s Janou hned nemocní a opět nemohli ven.“ „To je rozumné rozhodnutí Filipe.“ „A co jinak děláš?“ „Jak vidíš,tak modeluji eMPéeRko.Už se docela blíží ke konci.Zbývá mi toho už jenom málo.Myslím si,že v příštím čísle vyjde už poslední díl a to bude škoda.Jenom doufám,že ještě vymyslí nějaké další pokračování,protože mám modelování strašně moc rád a nechtěl bych.abych už skončilo.Však to uvidím.A jak se máš ty Svát'ο?“ „Mám se normálně.“ „Nemohl bys nás s Janou zavézt do města,protože bychom si potřebovali koupit mobil?“ „To bohužel nejde.Rád bych vám vyhověl,ale tam venku je tolik sněhu,že to nejde.S autem vyjedu opět až někdy na jaře.“ „Tak to je škoda.Když to teda nejde,jak jsme s Janou předpokládali,tak jsme se rozhodli,že si to budeme přát od Ježíška na Vánoce,protože jemu nevádí,že je tolik sněhu a ten mobil nám zajisté koupí.“ „To určitě.Tak vidíte,že máte přece jenom k Vánocům nějaké přání.A to jste říkali,že žádné mít nebudete a už máte.To je dobře.“řekl Svát'a. „Jinak žádné přání mimo toho k Vánocům nemáme.Jenom jsme tě chtěli s Janou poprosit,jestli bys nám na chvilku nepůjčil mobil,abychom zavolali Dorotce,že jsme v pořádku,protože jsme jí už hodně dlouho nevolali a tím pádem o nás nic neví,tak jí chceme zavolat a pozvat jí k nám,aby přijela na víkend před Vánoci,pokud jí to maminka dovolí.To co protefonujeme ti samozřejmě ihned zaplatíme.“ „To budete muset ale počkat až do večera,protože je Dorotka teď zcela jistě ve škole.“ „Vidíš Svát'ο,to mi nedošlo.Já bych jí volal hned teď a divil bych se proč jsem se jí nedovolal.“ „A s tím placením,Filipe.Já od tebe nebudu nic chtít.Ty mi dáváš výplatu mnohem větší než jsem jí mívál jako taxikář a také si ji tak velkou nezasloužím.To už po tobě nemohu chtít žádné peníze,za telefon.“ „Jenomže my s Janou ti ho chceme zaplatit.“ „Tak já to zařídím tak,abyste se nedozvěděli,kolik peněz jste protefonovali.“ „Tak dobře,Svát'ο vyhrál jsi.Když nechceš,abychom ti to platili,tak ať je po tvém.“ „To jsem,Filipe rád,že jsi uznal,že si ke mně již dost štedrý.“ „Jestli chceš Svát'ο,tak ti můžu tu výplatu ještě zvýšit.“ „To bys už Filipe přeháněl.“ „Ne,od příštího měsíce ti ji zvýším o tisíc pět set korun.“ „To Filipe nemůžu přijmout.“ „To je směla,protože jí ti ji zvýším,ať chceš,nebo nechceš.“ „Já se půjdu raději podívat za Janou.“řekl Svát'a a také tak učinil.

Dana seděla o malířského plátna a malovala.Svát'a jí překvapil. „Co to Jano maluješ?Nepamatuji si,že bychom někde v něčem podobném byli.“ „Já maluji,to co mě prostě napadlo.Ten dům

a ta vesnice,to není nic konkrétního.Prostě mě napadlo namalovat takovou vesnici.Ta nikde neexistuje.“ „To není možné.“divl se Svát'a. „Ty teda dokážeš malovat takové hezké věci dokonce u i nazpaměť.Ty jsi přímo genius.“ „Když to Svát'o říkáš.“ „To je pravda.Musím se ještě jednou na ten obraz podívat,abych si jej pořádně prohlídnul,protože ten se mi moc líbí.“řekl Svát'a a pořádně se na něj zadíval. „Filipovi nic o tom obraze neříkej,prosím tě.“ „Tak dobře,Filipovi o něm nic neřeknu,jak chceš Jano.Filip mi říkal a vašem přání k Vánocům od Ježíška.“ „O jakém?“ „O mobilním telefonu.“ „Aha,už jsem si vzpomněla.“řekla po chvilce Dana. „A ty nemáš k Ježíškovi žádné přání,Jano.“ „Ne,mimo toho našeho společného přání si k němu nic nepřeji.“ „To je škoda Jano.Snaž se ještě na nějaké přání přijít a nezapomeň dát týden před Vánoci papír za okno,aby si jej mohl Ježíšek vzít a všechny tvé přání vyřídit.“ „Letos s námi nebude mít Ježíšek žádné starosti,protože já ani Filip si nic,mimo toho mobilního telefonu,který moc potřebujeme a sami bychom pro něj jet nemohli,nepřejeme.Jak jsme ti už Svát'o řekli.“ „To je škoda,ale do Vánoce je ještě velká spousta času a snad si to ještě rozmyslíte a něco si přát budete.“ „To asi ne,Svát'o.“řekla Dana a pokračovala v malování.Svát'a si sednul vedle ní na židli a pozoroval její tahy štětcem.Všimnul si,že při malování tohoto obrazu Dana posmutněla.Uvažoval,jaký k tomu mohl mít Dana důvod,ale nic jej nenapadlo.Ptát se jí nechtěl,protože jí nechtěl zraňovat.Po chvilce odešel pryč.Dana to ani nezpозorovala.V očích jí už stály slzy.Teprve za delší dobu si všimla,že Svát'a odešel.Potichu zamkla dveře,protože nechtěla,aby jí Filip takhle viděl.Posadil se opět k plátnu a dokončovala obraz jejího rodného domu. „Maminko a tatínku,jak ráda bych teď s vámi v tomto domě byla a těšila se na nadcházející Vánoce.Také bych si užívala zimních radovánek.Mohla bych se s kamarády a kamarádkami koulovat a dělat spoustu jiných věcí.Jenomže nic z toho nemůžu,protože jste mi uměli.Já jsem tak smutná,že ani nevíte jak,že jste mi toto udělali.Já vím,že za to nemůžete,ale je moc smutné,trávit Vánoce bez rodičů.Já bych vás tak ráda ještě alespoň jednou v životě viděla,abych se s vámi rozloučila a řekla vám sbohem a mějte se tam v nebi dobře,když musíte odejít,jenomže to nejde.Maminko a tatínku,protoč se nám to muselo stát a musela nás vaše smrt rozdělit a nemohli jsme ještě nějakou dobu strávit společně.To jsme nemohli žít společně po normální dobu,já nechápu,protoč k tomuhle muselo dojít.Jestli mě v tom nebi slyšíte,tak věřte,že se mi po vás strašně moc stýská.“Dana

se u obrazu úplně rozplakala.Nevěděla co má dělat,jak byla z toho nešťastná.

Vtom zaklepal Filip na dveře jejího pokoje,potom zmáčknu kliku a velice se divil,že má Dana zamčeno: „Jano,proč se zamykáš.To jsi přece nikdy nedělala.Odemkni se.“ „Už Filipe,chvilku počkej a odemknu ti.“Dana si rychle otřela slzy z očí a ukryla obraz.Pak Filipovi otevřela.Filip se jí zeptal: „Proč jsi Jano plakala,kvůli rodičů?“ „Jo,Filipe uhádli jsi.Ted,jak se blíží vánoce,tak mi to nějak přichází,že jsou mrtví a nemůžeme prožít Vánoce jako jindy s nimi.“ „Mi je to také líto,Jano.Jenom se vypláč jestli chceš.“Filip s Danou si sedli na Daninu postel.Filip objal Danu a chvilku tak spolu zůstali.Pak Filip vstal a zeptal se Dany: „Nechceš si zahrát karty,abys tady nemusela pořád být sama?“ „Ne,na karty já nemám chuť.Když,tak nechej dveře mezi našimi pokoji otevřené a to se uslyšíme.“ „Tak dobře Jano.Pokud bys něco chtěla,tak stačí jenom,abys mi zavolala a já hned přijdu.“

Filip odešel opět do svého pokoje,ale dveře nechal otevřené.Dana si vzala pletení.Filip se posadil k počítači a napsal na něm další část deníku.Pak si spustil jednu karetní hru.Podařilo se mu jí vyhrát.Nato si spustil textový editor a napsal další část své představy.Pak se posadil ke stolu a vystříhoval model.Tak jim utíkalo dopoledne a blížilo se poledne.

Přesně v poledne,šel Filip za Danou do pokoje,aby jí odvedl do jídelny.Tam se naobědvali.

Po obědě se vrátili do svých pokojů.Dana si lehla do postele,aby se prospala.Filip se posadil ke stolu a vystříhoval zbývající domečky MPR II.Když všechno dovystříhoval,vyměnil si prkénko se skalpelem,za pinzetu,malé nůžky a lepidlo a dal se do slepování prvního domečku.Dana spala velmi dlouho.Probudila se až pozdě odpoledne.Nejprve se v posteli chvilku převalovala a potom se šla podívat za Filipem do jeho pokoje.Viděla,že modeluje a proto odešla opět do svého pokoje.Sedla si na křeslo,vzala si pletení a pletla svetr.Vybavily se jí opět vzpomínky na již mrtvé rodiče.Snažila se je zaplašit,aby se opět nerozplakala,ale nedařilo se jí to. „Proč jste mi tak náhle umřeli a nežili jste se mnou ještě nějakou dobu.Já vás mám tak ráda a chtěla bych s vámi strávit ještě alespoň ty letošní Vánoce,abych je měla šťastné.Proč se nám to muselo stát.Já chci tak moc,abyste ještě žili.Jak jsme měli loňské Vánoce radostné.To jsem si tehdy moc přála mít štětce a spoustu výkresů,abych mohla malovat,protože tehdy mě to začínalo tak bavit.Měla jsem strach jestli mi to Ježíšek donese.Nakonec jsem

tehdy dostala pod stromeček to a ještě spoustu dalších věcí, třeba oblečení, které se mi také moc líbilo. Dostala jsem tehdy také novou aktovku s pouzdrém do školy a byla jsem z těch dárku moc šťastná, proč nemohou být takové i letošní Vánoce. Také si pamatuji, že jsem si pěkně užila na sánkování a koulovače den před štědrým dnem. Letos si toto možná také užiju s Filipem tady v Petrovicích, ale nebude to už takové krásné jako u nás doma, kde jsem měla spoustu kamarádů a kamarádek, se kterými to bylo hned hezčí. Také jsem věděla, že se vrátím domů k rodičům. O všechno z toho jsem přišla a stačilo jenom tak málo, že bych třeba před tou dovolenou onemocněla a potom bych s rodiči nejela tím vlakem na ní a nikomu z nás by se nic nestalo. Moji rodiče uměli připravit nádherný Štědrý večer. Nejprve jsme šli pěšky na hřbitov. Na cestu nám svítil jenom zapadající slunce, protože v naší vesnici nebylo instalované veřejné osvětlení. Tak jsme šli po naší cestě. Pak jsme se ale dostali na hlavní cestu, po které jezdily automobily. Tento usek trval neštěstí jenom krátkou dobu a potom jsme se dostali na polní cestu. Tou jsme se dostali až na hřbitov. Tam jsme se vždycky pomodlili a zapálil jsme tam několik svíček. Obešli jsme i hroby našich příbuzných a přátel. Někde jsme zapálil svíčku, protože tam nehořela. Domů jsme se vraceli už za tmy. Cestu nám osvětloval měsíček schovaný za mraky, takže jsme šli skoro potmě. To bylo nádherné. Já bych si tak moc přála, aby se to mohlo opakovat. Doma začala maminka hned smažit řízky s kapra. To jsem už vždycky měla velký hlad a také jsem se nemohla dočkat co dostanu pod stromeček, jestli se mi splní všechna má přání. Nakonec přece jenom začala Štědrá večere. Já jsem s ní vždycky spěchala, abych už mola jít pod stromeček a zjistit co mi Ježíšek naložil. Po celou dobu jsem byla strašně netrpělivá a nemohla jsem se dočkat až večere skončí. Nakonec skončila, zazvonil zvoneček a já jsem mohla jít pod stromeček objevovat. To byl ten nejkrásnější okamžik z celých Vánoc. Na ten jsem se těšila už dva měsíce předem. A co jsem dělala letos o té době? Právě jsem si začínala zvykat na Filipa, protože jsem se s ním před měsícem náhodou potkala a jsem moc ráda, že jsem jej našla. Teď jsem si vzpomněla, že jsem měla Filipovi říct pravdu o tom kdo jsem jak mi to říkal ten Otec opat v klášteře. Jenomže já k tomu nemám dost odvahy. Uvidím jak se Filip bude cítit na Štědrý večer. Pokud by ho prožíval špatně, tak já mu řeknu pravdu, protože pak jí nebude tak vnímat a tolik ho to nebude bolet. Řeknu mu to na Štědrý den, protože se v pohádkách říká, že na Štědrý večer vítězí dobro nad zlem. Proto doufám, že mě Filip nevyhodí na ulici a nechá

si mě u sebe,když mu řeknu pravdu.Pokud mě ale vyhodí,tak mu to nebudu mít za zlé a dobrovolně odejdu a půjdu do dětského domova.Budu sice muset zase zakoušet velmi hrozné věci,ale já to udělám,když mě Filip už po tom co mu řeknu nebude u sebe chtít.Jenom doufám,že to neudělá.Jak jsem ho dosud poznala,tak je moc hodný a něco takového by nebyl schopen udělat,ale možné je vše,že když se dozví pravdu,tak jej bude bolet tak,že mě z domu vyhodí a já budu muset jít,ale udělám to,jak jsem řekla.Filip má totiž Janu moc rád a nevím jak se bude chovat,až se dozví,že jeho Jana je bůhví kde.Nejspíš mě vyhodí a přes to,že bude ten Štědrý večer a začne Janu hledat.Klidně odejdu a ještě mu pomůžu Janu najít a pak půjdu do dětského domova a nechám ho žít jenom s Janou jak žil od smrti svých rodičů a přijmu svůj trest,za to,že jsem Filipovi neřekla pravdu už hned.“myslela si Dana a při tom se rozplakala.Filip její pláč neslyšel,protože si u sebe v pokoji pustil nehlas hudbu.Dana se cítila hrozně smutná a měla velký strach z toho,že bude muset jít do dětského domova.Moc se toho bála,že bude muset opět zakoušet surovost ostatních dětí, které budou vidět jenom to jak vypadá,že přišla při nehodě o nohu a nebudou se zajímat o nic jiného.

„Já to udělám jinak.Ne Štědrý den Filipovi nic říkat nebudu,ale po Vánocích napíšu papírek,kde všechno bude.Dám ho do svého pokoje a někdy potichu odejdu a půjdu do dětského domova.Sama se udám a nechám Filipa,aby si našel svou Janu a na mě zapomněl,protože já si nezasloužím,aby si na mně vzpomněl,když jsem mu tak dlouho zamlčovala,kdo vlastně jsem.To Filip si zaslouží,aby se dověděl pravdu a našel svou Janu.Nebo já to neudělám.řeknu mu pravdu raději na Štědrý den do očí a nechám na něm jestli mě vyhodí anebo ne,protože přece jenom mám malou šanci,že si mě Filip nechá u sebe a Janu budeme hledat společně.Jenomže já nevím jestli najdu to odvahu,abych Filipovi všechno řekla.Ještě zbývá do Vánoc naštěstí dost času,takže se ještě můžu o tom pořádně rozmyslet.“myslela si Dana a ani si nevšimla,že již nastal čas večere.

Otřela si slzy z očí a šla za Filipem do jeho pokoje.Filip si naštěstí nevšimnul,že Dana plakala.Sešli společně do jídelny.Tam se navečeřeli.

Po večeri za nimi přišel Svát'a: „Nesu vám ten telefon,abyste mohli zavolat Dorotce.“Filip si jej vzal a vytočil číslo Dorotky. „Haló.“ozvalo se v telefonu.Filip hned poznal Dorotčin hlas. „Ahoj Dorotko.To jsem já Filip. „Ahoj Filipe.Jak se máte s Janou.Už jste se dlouho neozvali.“ „My jsme dříve volat

nemohli. Jak se máš ty Dorotko?“ „Já se mám dobře. Minulý měsíc jsme psali hodně písemek, ale teď je to už v pohodě. Včera byl u nás ve škole Mikuláš a rozdál nám nějaké sladkosti a ovoce jako dárky. Jinak se nic zvláštního tady neděje.“ My ti voláme, protože bychom tě chtěli pozvat k nám do Petrovic ještě do Vánoc na návštěvu.“ „To je prima. A kdy by to bylo?“ zajásala Dorotka. „To záleží jenom na tobě a tvých rodičích. My s Janou jsme si mysleli, že nejvhodnější by byl poslední týden před Vánoci, ale všechno záleží na tobě. Můžeš klidně přijet i dřív.“ „Pokusím se maminku přemluvit.“ „Víš co Dorotko, zavoláme ti zase zítra večer touhle dobou a ty se do té doby pokusíš přemluvit maminku a řekneš nám, na kdy si se rozhodla, že přijedeš, jo?“ „Tak jo, Filipe.“ „Snaž se jí přemluvit, protože tady je nádherná zima. Všude je hodně sněhu. A teď mě napadla ještě jedna věc, Dorotko. Svát'a pro tebe nebude moc přijet autem, protože je tu tolik sněhu, že on nevyjede, takže bys musela jet vlakem a my bychom tě čekali tady na nádraží. Jinak to nejde.“ „Nevím, jestli to, Filipe, vyjde, protože maminka se bude o mně bát, že se mi v tom vlaku něco stane, ale pokusím se jí přemluvit.“ „Tak se snaž. Uslyšíme se zase zítra večer. Ahoj Dorotko.“ „Ahoj Filipe.“ rozloučil se Filip a zavěsil.

Dana se hned zvědavě vyptávala, na to co Dorotka říkala v telefonu. Filip jí to všechno řekl.

Pak se posadili k televizi a sledovali své oblíbené pořady. Po zprávách se umyli a šli spát. Filip i Dana usnuli velmi rychle.

Dalšího dne ráno se Filip i Dana probudil velmi pozdě. Hodiny již ukazovaly půl desáté. Dana vstala ještě dříve než Filip, protože si uvědomila, že budou moc jít ven a užívat si zimy, protože jsou již dost zdraví. Když Dana vešla, vstal i Filip a šli se do jídelny nasnídat.

Filip si tam dal zavolat osobní služebnou a řekl jí: „Mohla byste nám nachystat, Klaudie, topení v krbu, protože chceme jít s Janou ven a potom, abychom se rychle zahřáli.“ „Ano a na kolik to chcete?“ „Zapalte ten oheň v jedenáct to akorát půjdeme s Janou domů.“ řekl Filip a osobní služebná odběhla. Filip s Danou se nasnídali.

Ve svých pokojích si oblékli teplé oblečení, aby jim venku nebyla zima. Pak sešli po schodech do sňky. Filip vytáhnul sáňky a šli s Danou ven. Před dveřmi měli až po kolena sněhu. Dana sotva že vylezla ihned spadla. Filip jí řekl: „Nechej ty berle doma a já tě budu vozit na sáňkách.“ Dana udělala jak Filip řekl, protože jinak by to neušla. Filip měl sám také problémy, aby se dokázal brodit v tolikati

sněhu. Vyvezl sánky s Danou až ke kostelíku. Tam na ně také vedle Dany nasedl a rozjel je. Jeli mezi stromy po bývalé lesní cestičce, kterou celou zakryl sněh, takže nešlo poznat, že tam nějaká někdy vedla. Sánky s Filipem a Danou nabíraly rychlost. Filip ani Dana se jí nesnažili zpomalit. Jeli kolem jejich chalupy dolů. Zastavili se až před cestou, po které jezdily auta. Tam Filip sesedl ze saní a vytáhnul je i s Danou nahoru až ke kostelíku. Nasedl na ně a je s Danou z kopce až na místo, kde předtím. Tak je vytáhnul ještě několikrát. Tak jim utíkalo dopoledne. Filipovi i Daně zčervenaly tvářičky. Od pusy jim šel kouř, protože venku teplota klesla hluboko pod bod mrazu. Filipovi ani Daně to však nevadilo a užívali si zimy a sánkování jak to jenom šlo. Z nebe se spustila chumelenice. Dana se dívala k nebi a nastavovala pusu, aby jí do ní napadnul sněh. To ji však brzy přestalo bavit. Natáhla ruku, aby jí na ní spadla sněhová vločka. Pořádne si jí prohlédla, jenomže vločka velmi rychle roztála a na rukavici jí zbyla jenom kapka vody. Sánkování už Filipa s Danou přestalo bavit. Sjeli ještě naposledy od kostela až k jejich domu.

„Filipe nemohl bys postavit sněhuláka, když já nemůžu.“ „Mohl.“ řekl Filip. Začal válet sněhové koule. Nejprve ty největší úplně do spodu. Potom menší, střední a nakonec ještě nejmenší, která měla představovat hlavu. Pak ještě zbývaly dvě nejmenší kuličky na ruce. Filip zašel do kuchyně pro mrkev, která měla představovat nos. Vzal si tam rovněž hrnec na čepici. Zbývalo mu ještě pometlo a nějaké uhlíky na pusu. Zašel proto za Svátou, který mu pometlo i uhlíky dal. Filip dozdobil sněhuláka. „Jak se ti Jano líbí?“ „Je moc hezký. Líbí se mi moc. Děkuji ti Filipe.“ „Ted' jenom musíme doufat, že nám dlouho vydrží a sněh hned neztaje.“ Filip si sedl k Daně na sánky.

Po chvilce se jí zeptal: „Nechceš si ještě dvakrát sjet kopec a pak bychom šli už domů.“ Dana souhlasila. Filip vytáhnul sánky ke kostelu a sjeli dolů. Potom ještě jednou. Nakonec Filip vytáhnul sánky s Danou k jejich domu, ke dveřím a už nemohl, tak jej tahání sáněk s Danou unavilo. Sundal si ze sebe všechno oblečení, sednul si do obývacího pokoje a odpočíval. Dana udělala totéž. Pak si nechali přenést pohovku do jídelny ke krbu. Krb je krásně zahříval. Filipovi i Daně se u krbu líbilo.

Nastal již čas oběda. Filip s Danou si přesedli ke stolu a naobědvali se. Pak si sedli opět ke krbu. Nohy si dali na prostranství před krbem, aby jim je ohýnek zahříval. Filipovi i Daně bylo nádherně. Jak tak ten krb hřál, tak Filip s Danou usínali až usnuli úplně.

Probudili se až za delší dobu.Oheň v krbu stále plápolal.Dana se probudila později.Filip se díval do ohně a pozoroval jeho plamen.Pak se Dany zeptal: „Nechceš jít ještě ven?“ „Ne,mi je u toho krbu dobře.Ven půjdeme zase zítra.Souhlasíš Filipe?“ „Mi se také nechce,ale zeptal jsem se tě.Kdybys chtěla,tak bych se přemohl a šel bych s tebou ven.“Pak seděli nějakou dobu mlčky.Danu napadlo: „Nechceš si Filipe u toho krbu zahrát karty?“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Filip.Protože se mu nechtělo vstávat,zavolal osobní služebnou a řekl jí,aby mu ty karty přinesla.Když je Filip měl,rozmíchal je a začal rozdávat.

Do místnosti vešel Svát'a. „Jak se máte Filipe a Jano?“ „Máme se dobře.“ „Dopoledne jsme jezdili na sáňkách.Filip mě vozil ke kostelu a odtamtud jsme jezdili dolů až k silnici.Také mi Filip postavil hezkého sněhuláka.Moc se mi líbí.Už jsi ho Svát'o viděl?“ „Jak jsem šel k vám,tak jsem ho viděl.Říkal jsem si,že se vám moc povedl.A co jste dělali ještě dneska?“ „Ted' odpoledne jsme se prospali.Probudili jsme se teprve před chvilkou a chceme si zahrát karty.“řekl Filip. „Tak já vás nebudu rušit a půjdu do svého pokoje.“řekl Svát'a. „Zůstaň ještě chvilku s námi.My jsme rádi,že tě máme u sebe.“řekl na to Filip. „Já už půjdu.Vzpomněl jsem si,že musím ještě něco udělat.Však já ještě přijdu.“řekl Svát'a a odešel.

Filip s Danou se dali do hraní karet.Nejprve vyhrál Filip,potom zase Dana.Třetí a čtvrtou hru vyhrála Dana.Blížil se večer.Filip s Danou si zahráli poslední hru,protože Filip chtěl ještě jednou vyhrát a podařilo se mu to.

Pak si Filip vzpomněl,že mají volat Dorotce.Svát'a zrovna přišel a v ruce držel mobilní telefon.Filip si jej vzal a vytočil Dorotčino číslo.V telefonu se ozvalo: „Halo.“ „Ahoj Dorotko,to jsem já,Filip.“ „Ahoj Filipe.“ „Tak jak to dopadlo s tvými rodiči?“ „Maminka mi to nedovolila,protože si myslí,že cesta vlakem je pro mě nebezpečná.Já bych tak ráda s vámi jela,jenomže já na tom nic nezměním.Snažila jsem se maminky přemlouvat jak to jenom jde a nepodařilo se mi to.“ „To je smůla Dorotko a my jsme se už na tebe tak moc těšili..Počkej,ted' mě ale napadl jeden nápad,co kdyby pro tebe přijel na nádraží na Zákoutí Svát'a.Zajdi se zeptat maminky jestli by ti to potom nedovolila.“ „Tak dobře,Filipe,hned přijdu.“řekla Dorotka a odběhla od telefonu.Za chvilku se vrátila a řekla: „Maminka mi to dovolila.Budu moct v tom případě za vámi jet.Přijela bych o týden dříve než jste chtěli.Šlo by to?“ „To nebude problém.A který den bys přijela?“ „Mohla bych přijet v pátek odpoledne.“ „To půjde.Pak se ještě domluvíme,kdy tě má Svát'a

čekat na nádraží.Zavoláme ti teda ve čtvrtek,jo Dorotko?“ „Tak ve čtvrtek večer před odjezdem mi zavoláte.To půjde.Už se moc těším až vás znovu uvidím.Moc se na vás s Janou těším.Už,aby to bylo.“ „Těš se,protože tady je nádherná zima.Tady je sněhu tolik,že na Zákoutí to ani nejde srovnat ten rozbředlý sních.Tady ho je tolik,že ho máme s Janou až po kolena.A také jsme postavili před našim domem sněhuláka,prostě je tu nádherná zima.Také si můžeme odpoledne sednout ke krbu a vyhřívat se.Dneska jsme s Janou poprvé ten krb vyzkoušeli a je příjemný.No nic Dorotko,asi se už rozloučíme a ty se na to všechno těš.Ahoj ve čtvrtek před tvým příjezdem.“ „Ahoj,Filipe.“rozloučila se ještě Dorotka.

Potom si Filip s Danou přesedli k jídelnímu stolu,aby se navečeřeli.Po večeri se ještě posadili ke krbu a pozorovali plápolající oheň.Každý myslel na své rodiče a co dělal o tom čase před rokem,kdy ještě rodiče žili a do očí jim vstoupili slzy.Tak jim utíkal večer a hodiny brzy odbýjely desátou hodinu.Filipovi s Danou se začínaly zavírat oči až nakonec u krbu usnuli.

Dalšího dne ráno se Filip i Dana probudili velmi pozdě.Nejprve se probudil Filip.Velmi jej překvapilo,že sedí stále ještě u krbu.Za chvilku po něm se probudila i Dana.Oba se šli nejprve umýt a potom si sedli ke stolu,protože jím tam mezitím nachystala služebná snídani.Snědli ji všechnu.

Po snídani se oba dva oblékli do teplého oblečení,protože chtěli jít opět ven.Dana navrhla Filipovi: „Pojďme se dneska projít po zasněžených Petrovících.“Filip s tím naprosto souhlasil.Vytáhnul ven sáňky a Dana si na ně sedla,protože sněhu ještě neubýlo,právě naopak a proto nemohl jít Dana sama.Dana si na sáňky sedla.Filip je chytil za provaz a začal Danu táhnout.Z kopce mu to šlo lehce.Pak sešli na silnici,aby mohli jít do lesa.Po silnici jezdily auta,protože byla udržována.Tak Filip s Danou došli až ke svahu,kde vylézali na lesní mýtinu.Filip tam Danu vytáhnul,při to m jí řekl: „Ty jsi Jano,ale těžká.Tebe vytáhnout do kopce,to je pěkná práce.“ „Co se dá Filipe dělat.Já bych strašně ráda ten kopec vylezla sama,jenomže bohužel nemůžu.Moc mě to také mrzí.To by hned byla lepší zima,kdybych mohla v tom sněhu také chodit,jenomže to nejde.“ „Však já Jano nic neříkám.To jsem si říkal jenom pro sebe.To víš,že tě všude rád vyvezu.To je pro mě to nejmenší.“ „Však já Filipe vím.“řekla s pochopením Dana.Mezitím se ocitli na mýtince a pokračovali zasněženým lesem směrem k rozcestníku,kde si měli vybrat kam půjdou na procházku.Tak jim utíkalo dopoledne.Tváře jim od mrazu zčervenaly.Filip s Danou se cítili moc šťastní z tak

nádherné zimy. Největší radost měl Filip, který toto nezažíval moc často, protože u nich na Zákoutí měl možnost vidět jenom od aut rozježděnou břečku. Filip také myslel na to, že tohle bude moci zažívat každý den zimy a ne jenom na týden o jarních prázdninách někde na horách. Filip se rozhlížel všude kolem. Dana vzpomínala na předcházející Vánoce, kdy mohla ještě chodit po svých nohou. Přemýšlela, jestli by něco nevymyslela, aby se nemusela pořád nechat tahat po sánkách.

Vyrušil jí až Filip: „Jano, víš jak jsme pozvali k nám včera Dorotku?“ „Ano, vím.“ „Ten týden, před předvánočním je totiž už tento. Musíme rychle jet domů, abychom zavolali Dorotce, aby k nám mohla přijet co nejdříve.“ „Máš pravdu Filipe. Já jsem si to také neuvědomila, protože se to zdá, že je teprve začátek prosince a zatím se ty nešťastně tak rychle blíží.“ Filip začal co nejrychleji spěchat domů. Jenomže již ušli dlouhou cestu a proto se domů dostali až těsně před polednem.

Filip zazvonil na Svátů. Ten vyšel ven. Filip na něj jenom vychrlil: „Svátů, půjč nám, prosím tě, mobil. My jsme si s Janou uvědomili, že Dorotka má přijet už dneska.“ „Svátů zašel pro mobil a pak se Filipa a Dany zeptal: „Kdy má přijet Dorotka?“ „My jsme Dorotku k nám pozvali na týden před tím úplně předvánočním a neuvědomili jsme si, že je to tento. My jsme si mysleli, že to bude až příští týden a Dorotka si to nejspíš také neuvědomila.“ „Tady máte ten telefon a vyřídíte si s Dorotkou všechny věci.“ „Ještě ne jednou bych se tě Svátů chtěl zeptat.“ „Na co?“ „Mohl bys dneska jet vlakem na Zákoutí, počkat tam na Dorotku a potom jí tady k nám vlakem přivést. Tak jsme se s ní totiž domluvili, protože její maminka by to jinak nedovolila.“ „To není nejmenší problém. Počkám jak ten telefon dopadne a hned se začnu chystat.“ řekl Svátů.

Filip s Danou šli do domu. Tam se převlékli a ihned vytočili Dorotčino číslo. Jenomže tam to nikdo nebral. Zkoušeli to několikrát. Filip s Danou si mysleli, že to je směla. Kuchařka je volala na oběd, ale Filip s Danou nešli, protože uvažovali, jak to mají s Dorotkou vyřídit. Pak Danu napadlo: „Filipe, my můžeme poslat Svátů tam na nádraží, aby tam na Dorotku počkal a než tam dojede, tak jí může volat.“ „To je výborný nápad Jano. Zajdu teď pro Svátů a řeknu mu to.“ Filip šel do Svátova bytu. Svátů se ho na výsledek telefonu hned zeptal. Filip mu odpověděl: „Svátů, teď pojeděš na Zákoutí a tam na Dorotku počkáš. Jenomže my jsme narazili na jeden problém. My jsme se totiž Dorotce ještě nedovolali. Vezmi si sebou ten telefon a než tam dojedeš, tak se snaž

jí dovolat a říct jí, že pro ní jedeš, jestli by mohla jet s tebou, nebo za jak dlouho to stihne.“ „Filipe, udělám jak jsi mi teď řekl. Bohužel se nedozvíš, jak jsem dopadnul a kdy přijedu. Budeš muset čekat tak dlouho, až já s Dorotkou nebo bez ní, v tom horším případě přijedu.“ „Jenom doufám, že dopadneš s tou Dorotkou dobře a budeš jí moci přivést k nám domu na tento víkend.“ „Já také doufám.“ „Do hodiny budu moci vyjet.“ „Tak to je dobře.“ „Vlak mi hned pojede. To jsem si už zjistil.“ „Už se moc těším až přijedeš a přivezeš sebou Dorotku.“ „Já bych vám to také moc přál, aby přijela.“ řekl Svátá a Filip odešel. Daně hned všechno řekl.

Pak se naobědvali a sedli si ke krbu, kde již opět plápolal ohýnek. Filip s Danou mysleli na to, aby se Svátovi podařilo Dorotku přivést. Filip přemýšlel co by mohl dělat, aby se zabavil a nemusel myslet na to, jestli Dorotka přijde. Nic neshledával dostatečně zábavným. Uvažoval jak dlouho to bude trvat. Nakonec dospěl k závěru, že jedna cesta bude trvat asi tři hodiny. spočítal si, kdy asi Svátá s Dorotkou přijedou. Došel k závěru, že dříve než po sedmé hodině večerní to nebude. Moc jej to nepotěšilo. Filip si pak zašel k sobě do pokoje a přinesl si modelování. Seděl u krbu a slepoval modely. Dana si zašla pro pletení a pletla. Pak jí ale napadlo, že by mohla malovat. Zavolala si osobní služebnou a požádala jí, aby přinesla plátno a barvy. Za chvíli to před ní u krbu stálo. Dana začala malovat. Tak jim utíkalo odpoledne. Pozdě odpoledne se venku začínalo stmívat. Filip se podíval ve a na hodinky. Zjistil, že je teprve čtvrt na pět a tudíž ještě do příjezdu Dorotky zbývá ještě hodně času, ještě asi čtyři hodiny. Filip uvažoval, jestli Dorotka dneska přijede. Po delší úvaze neshledával tuto možnost jako moc reálnou. Dana myslela také na to, jestli Dorotka přijede, anebo ne. Moc si přála jí vidět. S nadcházejícím večerem se napětí Filipa a Dany jestli Dorotka přijede, anebo ne, zvyšovalo. Filip se chodil často dívat do okna, jestli tam neuvidí Dorotku se Svátou i když věděl, že to je ještě zbytečné, protože tak brzy ještě přijet nemohou.

V obvyklou dobu se navečeřeli. Po večeři se Filip nepřestával dívat na hodinky. Filip si nechal přenést televizi ke krbu. Tam se na ní podívali. Jakmile skončila Esmeralda, v půl osmé večer Filip je nepřestával vyhlížet.

Nakonec řekl Daně: „Co říkáš tomu, že bychom jim šli naproti. Ty si sedneš na saně a já tě tam dovezu.“ „To je výborný nápad.“ souhlasila ihned Dana. Oba se oblékli do teplého oblečení a vydali se na cestu na nádraží. Cestou se spustila sněhová vánice. takže Filip s Danou, také díky tomu, že tam neměli žádné osvětlení skoro

nevěděli kudy jdou.Viděli jenom v dálce před sebou světla aut, která jim byla jedinými vodítky, aby se dostali na cestu.Tak se dostali až na nádraží.

Filip se tam rozhlížel, jestli neuvidí Dorotku a Svát'u, ale v nádražní budově skoro nikoho neviděli.Filip teda zavezl Danu až na peron a tam vyhlíželi jestli nejede nějaký vlak.Vlak, ale žádný neviděli.Filip to už nemohl vydržet a tak se zašel podívat do nádražní budovy v kolik jede vlak z toho směru.zjistil, že za půlhodiny.Filip se vrátil za Danou a řekl jí to..Čas jim utíkal velmi pomalu, protože se Sváti a Dorotky nemohli už vůbec dočkat.Obklopovala je skoro tma.Světlo pocházelo jenom z nádražní budovy.Dana za chvíli usnula.Filip si toho nejprve nevšimnul.Všimnul si toho teprve později.To si sednul k Daně a uvažoval, jestli nepojedou domů a tam na Dorotku a Svát'u nepočkají.Nakonec usoudil, že tak neučiní a počká alespoň do příjezdu vlaku, který měl nastat již za pět minut.Filip jej začal netrpělivě vyhlížet.

Vlak konečně přijel.Filip se díval po vagónech, jestli tam někde neuvidí Svát'u s Dorotkou.Vyhlížel však marně.Danu příjezd vlaku probudil.Dívala se kolem a za chvíli si uvědomila, kde jsou a na co čekají.Vlak zase odjel.Filip si smutně sedl vedle Dany.Dana pochopila.Filip jí řekl: „Svát'a a Dorotka nepřijeli.Pojedeme teda domů a tam na ně počkáme jestli přece jenom ještě dneska nepřijedou.Co říkáš Jano?“ „Zajdi se Filipe podívat za jak dlouho přijede další vlak.“ „Tak dobře Jano.“řekl Filip a odběhnul do nádražní haly.Když se vrátil řekl Daně: „Další vlak přijede za třicet pět minut.To asi Jano pojedeme už domů, protože jak vidím, tak tobě se chce spát.“ „To ne Filipe.Počkáme ještě do příštího vlaku.“ „Myslíš Jano?Já bych se raději vrátil domů a tam na ní počkal.“ „Já tady chci ještě zůstat.“ „Tak dobře Jano.Já mám jenom strach, abychom z toho neonemocněli a nemohli potom zase ven, když tam je tak hezky.“ „Kvůli toho, že tady ještě chvíli počkáme, tak se nenachladíme.“ „No, jak myslíš Jano.“řekl Filip a posadil se na sáně vedle Dany.Čas jim utíkal velmi pomalu.Filipovi již začínalo být chladno.Začal se kolem saní procházet, aby se zahřál.Uvažoval jestli Daně není zima.Když se jí zeptal, tvrdila mu však pravý opak.Filip netrpělivě vyčkával na příjezd vlaku.Chumelenice již trochu ustala.Skrz mraky vykukoval měsíček.Filip si pomyslel: „Ty měsíčku již určitě víš jestli k nám už jednou Svát'a a Dorotka.Jenomže ty mi to povědět nemůžeš, protože jsi moc vysoko a neslyšel bych tě.“Filip se už nemohl dočkat

příjezdu vlaku,protože začínal pociťovat stále větší chlad.Zašel na chvilku do nádražní budovy,aby se zahřál.Ta již zela prázdnotou.Filip se v ní trochu zahřál.Pak vyšel opět ven za Danou.Podíval se na hodinky a uviděl,že do příjezdu vlaku zbývá ještě deset minut.Sednul si tedy vedle Dany a netrpělivě vyčkával.Chumelenice opět zesílila,takže Filip měl brzy na oblečení spoustu sněhu a neviděl vůbec před sebe.Po celých deset minut nepřestával sledovat hodinky,jestli už nastala doba příjezdu vlaku.

Konečně se dočkal a v dálce uslyšeli supěné vlaku.Vlak brzy přijel na nástupiště.Vánice již úplně ustala.Filip vyhlížel jestli tam někde neuvidí Svát'u s Dorotkou.Sám už v to moc nevěřil.Jaké bylo však jeho překvapení,když se před nimi Svát'a s Dorotkou objevili.Svát'a se divil: „Filipe a Jano,kde vy se tady berete tak pozdě?“ „Napadlo nás,že bychom vás mohli jít vyhlížet přímo ke vlaku.Nemohli jsme se už vás totiž dočkat.“řekl Filip. „Ahoj Filipe a Jano.“řekla radostně Dorotka.Filip i Dana se potom s Dorotkou přivítali.Filip vzal sáňky s Danou a vezl je směrem k jejich domu.

Dorotka začala hned mluvit: „Mí to došlo za chvilku,jak jsme si včera volali,že to je již tento týden.Snažila jsem se vám dovolat,ale nepodařilo se mi to.Už jsem si myslela,že se vám nikdy nedovolám.“ „Proč si se nám nedovolala a další věci ti povíme zítra.ted' je na to už pozdě.“řekl Filip. „To mi už řekl Svát'a,že jste byli na lodi a tam jste ten mobil ztratili.Moc se už těším na to vaše vyprávění o tom co všechno jste na té lodi zažili.“ „Všechno ti to povím zítra.“řekl opět Filip.Dana se jí zeptala: „Jsi už také tak unavená jako my?“ „Jo,jsem už hrozně moc unavená.Máte to tady nádhernou zimu.Je tady vidět i na nebe,protože tu nejsou žádná světla.Jak já vám závidím,že tady můžete tak hezky žít.Hned bych to s vámi vyměnila.“řekl nadšeně Dorotka.Tak jim cesta ubíhala. „To kdybys Dorotko viděla.Jak jsme šli na to nádraží,tak jsme tady měli vánici,že jsme skoro ani na krok neviděli.To jsi tady měla být.“ „Snad ještě nějaká podobná přijde.“řekla Dana. „Tady je tolik sněhu,že se do něj skoro celá zabořuju.Jde se tady těžko.Ty se Jano máš,že tě Filip veze na saních.“ „On mě veze,že s berlemi bych to neušla.Ani nevíš Dorotko,jak ráda bych šla sama po svých.Vždyť to je nádherné takhle se do sněhu bořit.To je ta pravá zima.A také buď ráda,že máš obě dvě nohy, které ti slouží.“ „Však já jsem ráda.“ „Jak přijdeš k nám domů,tak si můžeš sednout ke krbu,kde ještě určitě hoří oheň.Ten tě zahřeje úplně nádherně.“řekl Filip. Tak to je dobře,protože já zahřát potřebuji.Je už venku strašná zima.“

Došli před dům.Filip s Danou vešli dovnitř a pozvali dál i Dorotku se Svát'ou.Filipa napadlo: „Dorotko a Svát'o večereli jste?“ „Skoro vůbec.Měli jsme jenom něco malého co Svát'a koupil na nádraží.“odpověděla Dorotka.Filip zašel za kuchářkou do kuchyně a řekl jí,aby připravila ještě jednu večeři.Pak se vrátil do jídelny.Dana s Dorotkou a Svát'a již seděli na pohovce před krbem.Filip si k nim přisedl,aby se také zahřál. Dorotce se u krbu moc líbilo.Měla také velkou radost,že opět vidí Filipa a Danu. „Těšíte se už na Vánoce?“zeptala se po delší době pozorování ohně.“ „My se na Vánoce vůbec netěšíme.“odpověděl Filip. „Proč?To je škoda.Vánoce jsou časem míru,klidu,pohody a hlavně radosti.Těšte se na ně.“ „To máš Dorotko těžké,když nám v létě umřeli rodiče a jsou to naše první Vánoce bez nich.“řekla Dana. „Musíte se na Vánoce na něco těšit.To jsou jediné svátky v roce,na které snad není člověka,který by se netěšil,kromě vás.Snažte se na ně těšit a smiřte se s tím,že se musíte naučit žít bez rodičů.“ „To nikdy nepůjde.Je to moc těžké.Již nikdy neprožijeme šťastné Vánoce.“řekl Filip. „Uvidíte,že se opět na Vánoce budete těšit.“Filip s Danou opět zavrtěli hlavou.Pak následovala chvíle ticha,ktou přerušila až kuchářka přinesením večeře.Všichni se posadili ke stolu a snědli jí.

Po večeři se rozloučili a Dana se Svát'ou odešli.Filip s Danou osaměli.Šli se okoupat a pak si lehnuli do postelí a za chvíli usnuli.

Dalšího dne se Filip s Danou probudili docela pozdě.V jídelně na ně již čekala Dorotka se Svát'ou.Filip s Danou se rychle převlékli z pyžama a spěchali do jídelny.Tam se přivítali s Dorotkou a se Svát'ou.Dorotka se jich zeptala: „Co budeme dneska dělat?“ „Dneska?“otázal se Filip. „Já si myslím,že bychom mohli jít dneska na nějakou procházku,aby Dorotka viděla jak to tady vypadá v zimě.Co říkáš Filipe?“ „To je dobrý nápad.“řekl Filip a dali se do jídla.

Po snídani se Filip s Danou a Dorotka teple oblékli.Dana si sedla na saně a mohli vyrazit.Před domem Filip ukázal Dorotce jakého udělali hezkého sněhuláka.Dorotce se moc líbil.Pak se jí Dana zeptala: „Nechceš Dorotko si tady zajezdit na saních?“ „Docela ráda.“řekla Dorotka.Filip tedy vytáhnul saně s Danou do kopce ke kostelu a tam na ně s Dorotkou nasedli.Jenomže se saně pod takovou váhou probořily do sněhu a Filipovi ani Dorotce se je nepodařilo rozjet.Dana se po marných pokusech nabídla: „Já si tady sednu do sněhu a ty s Dorotkou ten svah několikrát sjed'te.“ „To ne,já tady zůstanu.Ty by ses Jano jenom nachladila a ty bylo zle.“

„Já tady ale chci zůstat.“ „Dorotko,dokázala by sis ty saně s Janou vytáhnout nahoru?“ „To dokážu.“ „Tak já tady můžu zůstat.Já si té zimy tady ještě užiju spousty,kdežto Dorotka ani moc ne.“Daně nezbývalo než souhlasit.Na saně si sedla Dorotka,Filip je potlačil a tentokrát se jim podařilo rozjet se.Dorotce se jízda moc líbila.Proto jí ještě s Danou několikrát zopakovaly.

Při poslední jízdě šel Filip dolů.Tam se ujal saní s Danou a vedl Dorotku na výlet.Po krátké=m úseku po silnici vyšli po svahu. „Já to tady v zimě vůbec nepoznávám.“řekla Dorotka. „Docela se to tady změnilo,že?“řekla Dana. „Ten sních to tady úplně změnil.Kam vlastně jdeme?“zeptala se Dorotka „Něco si u rozcestníku vybereme.Co říkáš?“řekl Filip.Tak jim utíkala cesta.U rozcestníku si vybrali jednu cestu.

Dorotka se Filipa zeptala: „Nemohl bys mi něco říct o tom,jak jste byly na té lodi,jak si mi to včera slíbil?“ „Tak dobře Dorotko.Koncem října jsme zjistili,nebo vlastně Svát'a nám přišel říct,že jsme udáni na policii.“vyprávěl Filip všechno o tom,jak měsíc žili v úkrytu na lodi a jak museli jít do kláštera a nakonec jak ztratil mobil a utrhla se jim kotva.Jak nakonec si mysleli,že se z lodi již nikdy nevrátí.Dorotce se příběh velmi moc líbil a nemohla uvěřit,že tohle všechno prožili za měsíc.Tak jim utíkala cesta a brzy se dostali do cíle.Ani to nepostřehli.Cestu měli pořád do kopce.V cíli si na chvilku odpočinuli,posadili se všichni na saně a dívali se po nádherném okolí.Slabě se rozesněžilo. „Mi se u vás tady strašně moc líbí.Ani se mi vůbec nechce domů.Nejraději bych tady zůstala.“řekla Dorotka.“ „Bud' ráda,že můžeš jet domů,kde na tebe čekají rodiče.“řekl Filip. „Já jsem ráda,jenomže se mi to tady strašně moc líbí.Ta nádherná zima.Je to přesně jak jste říkali.To co jste zažili na té lodi se mi moc líbilo.A to jste si doopravdy mysleli,že vás nikdo už nenajde?“ „To jsme si mysleli.Vůbec jsme v to nedoufali.Já jsem si to myslel nejdříve.Dana po dlouho dobu doufala,že se tak nestane a my budeme zachráněni.Nakonec jsme museli zůstat skoro celý den bez vody.To si nepřej Dorotko zažít,abys někdy měla žízeň a přitom tě obklopovala spousta vody a ty ses nemohla napít,protože ta voda kolem tebe je slaná.To byl hrozný pocit,ale všechno je to naštěstí již za námi a já jsem moc rád.Já jsem nejprve nechtěl příští rok jet na dovolenou na lodi,ale už jsem si to rozmyslel a asi s Janou pojedeme.“ „To bude prima a mohli byste mě vzít sebou?“zeptala se nadšeně Dorotka.“ „To asi nepůjde.Maminka tě určitě nepustí.Protože,když tě nechtěla pustit jenom samotnou do vlaku,tak tě těžko pustí s námi na lodi na cestu kolem světa.“ „Budu se jí

pokoušet do příštích prázdnin přemlouvat, abych mohla jet s vámi.“ „My bychom s Janou také byli moc rádi, kdybys mohla jet s námi, ale moc v to nevěříme.“ „Já budu doufat, protože to je velmi nádherná dovolená, Filipe.“ „Však my s Janou se na ní už moc těšíme a nemůžeme se léta dočkat, ale nebudu o tom před tebou mluvit, aby ti to nebylo líto, když s námi nepojedeš.“ „Ale slib mi Filipe, že nahraješ všechno na kazetu a potom mi to ukážeš, když nebudu moci jet s vámi.“ „Pokusím se, Dorotko, nahrát všechno co půjde.“ „Tak to je dobře.“ „Nepojedeme už dolů, Filipe, mi už začíná být zima.“ Filip i Dorotka s Daniným návrhem souhlasili.

Filipa napadlo, že když tady jeli do kopce, tak by mohli sjet dolů na saních. Všichni na ně nasedli a rozjeli se. Tentokrát se neprobořili. Postupně nabírali na rychlosti. Všem třem se jízda moc líbila. Nejvíce však Dorotce. Dorotka si přála, aby tato cesta nikdy neskončila. Dorotka si myslela, že je na vrcholu svého blaha a moc si přála, aby jí Filip s Danou tam ještě jedou letošní zimu pozvali. Měli ve velké rychlosti stromy, které rostly kolem cesty. Všichni tři se snažili nohama řídit saně. Někdy se jim to dařilo a někdy ne. Cesta však skončila. Zastavili se kousek za rozcestníkem. Filip s Dorotkou museli slézt ze saní dolů.

Filip se chopil provazu a táhnul Danu dál po cestě. Filip se podíval na hodinky a s překvapením zjistil: „To už je půl druhé odpoledne?!“ Od rozcestníku jim zbýval už jenom kousek cesty na mýtinu a odtud na cestu. Tudy došli na jejich cestičku, která vedla až k nim domů.

Tam na ně čekal již teplý oběd a oheň v krbu. V sínce si vysvlékli teplé oblečení a sedli si ke krbu. Kuchařka mezitím dodělala oběd a mohli se tedy naobědovat. Filipovi s Danou i Dorotce moc chutnal.

Po obědě si sednuli ke krbu a tam se zahřívali od ohně. Filip s Danou rychle usnuli. Dorotka si sedla na římsu krbu, aby na ní mohlo jít co nejvíce tepla. Topení v krbu se jí moc líbilo. Vzpomněla si, že zítra se o tom čase bude loučit s Filipem a Danou. Moc se jí na to nechťelo myslet, že je tady na tak krátkou dobu. Nejraději by tady totiž zůstala ještě alespoň dva týdny, aby se dost nabažila té nádherné zimy, kterou tu Filip s Danou měli. Uvažovala, jestli by nevymyslela něco, aby se nemusela vracet domů a mohla tady ještě několik dní zůstat. Napadlo jí sice, že by mohla předstírat nemocnou, ale na to neměla povahu a také si uvědomila, že by musela hodně času proležet a proto by si zimy neužila. Jinak jí už vůbec nic nenapadlo. Posmutněla z toho, že se bude muset již tak brzy vrátit

domů.Tak jim utíkalo odpoledne.Filip s Danou se probudili.Když si toho Dorotka všimla,řekla jim: „Filipe a Jano,konečně jste se probudili.Už jsem myslela,že se neprobudíte do večera.“ „To jsme usnuli.“zeptal se udiveně Filip a Dorotka mu na to přikývla.Filip s Danou se protáhli.

„Dorotko,už jsem ti říkal,jak Jana umí hezky malovat.Já teď zajdu pro obrazy, které už Jana namalovala.“řekl po chvilce Filip a šel pro obrazy.Dorotka se udiveně zeptala Dany,protože dobře znala dřívější Janiny obrazy: „Co to ten Filip má?“ „Před nedávnem jsem začala malovat a všichni říkají,že se mi to moc daří.“odpověděla Dana. „To nechápu co na tom,co ty kreslíš mají.“Filip přicházel s obrazy a i Dorotka žasla jaká proměna se s Janou udála,že najednou kreslí tak nádherné obrazy. „Jano,to co jsem říkala před chvilkou беру zpět,protože ty tvoje obrazy jsou tak nádherné a realistické.Když se na ně člověk dívá,tak si myslí,že tam na tom obraze přímo stojí.Všechna čest Jano.To se musí uznat.“ „Asi na tom doopravdy něco je,že mi všichni ty obrazy tak chválí.Mi se ale zdají docela obyčejné.“ „To se ti Jano jenom zdají,protože jsou velmi neobyčejné a zaslouží si velkou pochvalu.Kde ty ses ale naučila tak hezky malovat,protože jak jsem znala ty tvoje obrázky předtím,tak vypadaly velmi škaredě.“ „Prostě jsem už delší doby nemalovala a teď mě to prostě začalo bavit a opět maluji a nějak jsem se za tu dobu v tom vyvinula,že se mi to tak daří jak vidíš.“Mezitím přišel Filip a řekl Dorotce: „Jana mi nechtěla uvěřit,když jsem jí na lodi říkal,že umí tak hezky malovat.Myslela si to,že si to vymýšlím.Uvěřila tomu až jí to řeklo více lidí.řed už si tím snad bude jistá,že umí malovat velmi hezky.“ „To je pravda Jano,že ty kreslíš moc a moc hezky.“ „Já už to také vím.“řekla Dana.Oheň v krbu krásně plápolal a někdy i zapraskal.

„Co teď chceš Dorotko dělat?“zeptal se Filip. „Já nevím.“ „Nechceš si jít ještě ven zasáňkovat?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila ihned Dorotka. „Já zůstanu,ale doma.“řekla Dana. „Pojď s námi,Jano.My tam nechceme být sami,že Dorotko?“ „Jo,pojd' s námi Jano.“ „Ne,nehte mě tady u krbu.Mi je tu příjemně a všichni tři společně bychom jezdit nemohli.A také,Filip se mě už dneska na tom výletě natahal v těch sáňkách až dost.Jenom si zasáňkujte sami.“ „Pojď Jano.Já tě budu na sáňkách tahat.“naléhala Dorotka. „Tak dobře Dorotko,když to tak moc chcete,tak teda půjdu.“řekla rezignovaně Dana. „To je dobře,Filipe.Jana s námi půjde.Já jsem tak ráda.“jásala Dorotka.Dana se šla obléct.

Filip s Dorotkou jí už počkali před vchodem do domu. Dana přišla rychle. Sedla si na saně. Dorotka jí vytáhla až nahoru ke kostelíku. Tam nasedla ona i Filip a tentokrát se jim podařilo sjet až dolů. Pak Dorotka saně s Danou opět vytáhla až nahoru a sjeli znovu. Cestou se všichni smáli jak se jim to líbilo. To opakovali ještě několikrát. Vůbec jim nevadilo, že je již úplná tma, protože se blížil večer. Moc se jim sánkování líbilo. Nechtěli, aby to někdy skončilo. Jenomže čas běžel a nastal čas večere.

Kuchařka na ně zavolala z okna. Filip s Danou a Dorotka sjeli tedy ještě naposledy svah a potom již šli domů. Tam si vysvlékli své teplé oblečení a sedli si za stůl. Kuchařka jim začala nosit večeři. Přišel se za nimi podívat Svátá. „Ahoj Filipe, Jano a Dorotko.“ „Tak jak jste se dneska měli?“ „Měli jsme se moc dobře. Jeli jsme na výlet na vysoký kopec a nahoře jsme se rozhodli, že cestu dolů sjedeme na saních. To bylo nádherné. Moc se mi to líbilo. Potom jsme si sedli ke krbu a Filip s Janou usnuli. Ted' k večeru jsme šli ještě sánkovat a také se nám to moc líbilo. Moc ráda bych tady zůstala ještě hodně dlouho, abych si všeho pořádně užila. Ani nechci myslet na to, že se budu muset už brzy vrátit domů a tohle všechno tady zanechat.“ řekla smutně Dorotka. „Však se sem jistě ještě někdy vrátíš a zase si budeš moci s Filipem užít pořádně radosti.“ snažil se jí potěšit Svátá. „Jenomže to už tu nejspíš nebude ten nádherný sníh a zima.“ „Tak bude napřesrok.“ „Jenomže to bude až za dlouho.“ „to nebude za dlouho. Uvidíš, že to rychle uteče.“ „Mi se tak nechce jet zítra domů.“ namítala Dorotka. Svátá si k nim také přisedl a kuchařka mu přinesla večeři.

Po večeři se všichni posadili ke krbu. „Vy tu máte tak nádherně. Vůbec se mi nechce věřit tomu, že zítra budu muset už odjet domů.“ řekla smutně Dorotka. „Tak na to Dorotko nemysli. Mysli si, že tady ještě budeš moci zůstat velmi dlouho.“ snažil se poradit Filip. Dorotka už na to nic neřekla. Dívali se do ohně. Filip si sice vzpomněl, že v televizi běží jejich oblíbená telenovela, ale tohle uznal jako lepší zábavu. Tak jim utíkal večer. Světla v jídelně zhasnuli, takže jim místnost osvětloval jenom oheň z krbu. Nikomu se nechtělo od krbu vstávat, protože měli u něj velmi příjemný pocit. Nikdo nepromluvil. Jenomže hodina již pokročila. Jako první našel odvahu Filip: „Tak už musíme vstanout a jít spát.“ „Zůstaňme tady ještě chvíli, naléhala Dorotka, protože věděla, že něco podobného hned tak nezažije, protože se bude muset vrátit na Zákoutí. Filip s Danou jí tedy vyhověli, ale ne na dlouhou

dobu,protože se všem již začalo chtít spát.Nejprve to tentokrát navrhla Dana.Všichni neradi,ale přece vstali a šli do svých postelí.

Filip s Danou ještě na chvílku zůstali sami u krbu,ale pak se šli umýt a do postele.Oba dva usnuli velmi rychle.

Dalšího dne se Filip s Danou probudili velmi brzy.Filip s Danou hned vstali a oblékli se.V jídelně ještě nikoho nenašli.Posadili se tedy ke stolu a čekali až jim kuchařka nachystá jídlo a než přijde Dorotka.Museli počkat ještě delší doby,protože hodiny ukazovaly teprve čtvrt na osm a snídanež začínala obvykle v osm hodin.Krátce před touto dobou vešla dovnitř Dorotka. „Ahoj Dorotko.“přivítali ji Filip a Dana.Dorotka se posadila vedle nich.Kuchařka již rychle nachystala na stůl snídani.

Když dojedli,zeptala se jich Dorotka: „Tak co budeme dělat dneska dopoledne?“ „Půjdeme do kostela na mši.“odpověděl Filip.Danu napadlo: „Bude tady ale mše,když se tam nikdo nedostane.“ „To máš pravdu.“uznal Filip a nabídnul se,že se tam zajde podívat.Dana s Dorotkou v pokoji osaměly.Dorotka se zeptala Dany: „Jano a to musíte jít dneska do kostela.“ „Musíme,je neděle.Jenom ještě musíme zjistit,kde ta mše je.“řekla jí na to Dana.

Filip,když přišel,oznámil: „Mše tady skutečně není,ale velký kostel je nedaleko.Mše bude začínat za dvě hodiny.“Všichni se oblékli do svátečního.Dorotka vezla Danu na saních.Dana si sebou tentokrát vzala,berle,aby mohla v kostele stát.Jakmile dojeli na silnici,Dana vstala ze saní a šla po svých.

Do kostela došli včas,ba ještě měli dokonce půlhodiny času.Kostel vypadal velmi prostorný a vysoký.Měl hezky vyzdobený oltář s obrazem Panny Marie s Ježíškem.Filip s Danou se tam pomodlili za své rodiče.Mše jim utekla velmi rychle.Po mši spěchali všichni domů na oběd.

Domů došli přesně v poledne.Kuchařka jim začala nosit oběd.Všichni jej snědli.

Potom již Dorotka věděla,že bude muset již velmi brzy jet zpět domů.Vůbec se jí nechtělo.Uvažovala,jestli by se nenašli něco,proto by nemusela odjet domů a mohla tady zůstat,ale na žádný důvod nepřišla.Sedla si s Filipem a Danou ke krbu,ale vůbec nemluvila i pokusy Filipa a Dany byly marné.V krbu opět plápolal ohýnek.Tak jim ubíhalo odpoledne a přiblížila se doba,kdy musela Dorotka odjet domů.

Služebná jí sbalila všechny její věci, které si tady přivezla.Sváťa se také připravil,aby jí odvezl.Dorotka se smutně dívala na kufry, které již měla připraveny před vchodem.Zbývaly ji

již jenom poslední chvílky v Petrovicích.Velmi nerada se s nimi a Filipem s Danou loučila,protože oboje měla velmi ráda.Filipovi s Danou se také nechtělo rozloučit s Dorotkou,ale nemohli vůbec nic udělat,aby tam Dorotka zůstala,musela jet domů a Filip s Danou jí to moc přáli,protože se tam zase uvidí se svými rodiči a bude s nimi moci strávit Vánoce,na rozdíl od nich,kteří stráví Vánoce jenom sami se sebou.

Na rozloučenou jim Dorotka řekla: „Ahoj Filipe a Jano.Ani nevíte jak ráda bych tady s vámi zůstala až do Vánoc a letošní Vánoce byla s vámi a nemusela jet domů.“Dana jí na to však řekla: „Dorotko buď ráda,že jedeš domů a budeš o Vánocích s rodiči,protože Vánoce strávené společně s nejbližší rodinou jsou Vánoce nejkrásnější.Ty se na ně totiž můžeš na rozdíl od nás na ně těšit.Dostaneš spoustu hezkých dárků a také budeš mít rodiče.“ „Máte Filipe a Jano pravdu..“povzdechla si Dorotka.Tu se ve dveřích ukázal ještě Svát'a a Filipovi s Danou řekl: „Dneska mě tady nečekejte.Ještě se chví ve městě nějakou dobu zdržet,když tam jedu.Vrátím se asi ve čtvrtek nebo pátek.“ „Za tak dlouho?“divil se Filip. „Musím si tam ještě něco vyřídit,ale vy to tady beze mne vydržíte.Jak jste jeli už několikrát na dovolenou,tak jste to také beze mne vydrželi.“řekl mu na to Svát'a.Pak se ještě rozloučili a Svát'a a Dorotka šli po zasněžené cestě na Petrovické nádraží.Filip s Danou se za nimi dívali z okna,až jim úplně zmizeli.

Pak se Filip s Danou posadili ke krbu a mysleli na krásně prožitých několik dnů s Dorotkou.Filipovi s Danou bylo velmi smutno,protože se jim dům zdál bez Dorotky velmi prázdný a opuštěný.Blížil se večer.

V dobu večere jim dala kuchařka jídlo na stůl.Filip s Danou jej sice snědli,ale neměli na něj nějak vůbec chuť.

Po večeri se opět posadili ke krbu,kde praskal ohniček.Filipovi ani Daně se ještě spát nechtělo.Místo toho se snažili představit si a znovu prožít nádherné chvílky s Dorotkou.Filip se zapřemýšlel,kde asi touto dobu jsou.Usoudil,že již asi dojíždějí k Zákoutí ,nebo už tam dojeli a Dorotka se se Svát'ou loučí a pomalu se ubírá k domovu.

Filipovi s Danou se ale začalo chtít hodně spát.Umyli se a šli si lehnout.Dana usnula téměř ihned.Filip ještě vzpomínal na Dorotku a usnul také.

37.Vánoce,Vánoce přicházejí...

Dalšího dne ráno se Filip s Danou probudili velmi pozdě.Nejprve se probudila Dana.Rozhodla se,že půjde za Filipem do pokoje a tam jej překvapí.Nejprve šla k Vánočnímu kalendáři, který ji visel na stěně.Tam si vzala jednu čokoládku.Přitom si všimla,že již celá polovina políček, která na kalendáři jsou, je již prázdná.Posmutněla z toho,že Vánoce, pro ně doba velkého smutku, se již tak přiblížily.

Filip v pokoji ještě spal.Dana se k němu posadila na pohovku a pohládila jej.Filip se skoro hned probudil. „Co je?“ptal se ještě v polospánku. „Filipe už je ráno.“řekla mu Dana.Filip za chvilku otevřel oči a podíval se na Danu.Ještě se v posteli protáhnul a potom se dal do vstávání.Dana mu při tom řekla: „Víš Filipe, že už celá polovina prosince do Vánoc je již za námi.Do Vánoc nám už zbývá jenom dvanáct dní.Tak málo.“ „A my nemáme napečené vůbec žádné cukroví.Dneska to musíme napravit a začít cukroví péct.Upečeme si ho sami?To nenecháme na kuchaře?“ „S tím souhlasím.Vlastní je vlastní.“ „Tak to je dobře Jano, ale dneska musíme doopravdy začít péct cukroví, abychom do Vánoc stihnuli, alespoň nějaké napéct.Doporučoval bych začít s jedním hned ráno po snídani.Co říká Jano?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Dana.

Filip s Danou sešli do jídelny, kde se nasnídali.Po snídani se šli umýt a do kuchyně.Kuchaře řekli: „Dneska chceme začít péct cukroví.My si jej upečeme sami.“Kuchařka jim v tom nebránila.Dana si vzala kuchařskou knihu a našla si tam recept na vanilkové rohlíčky.Filip jí podával věci, které potřebovala a Dana začala dělat těsto.Filipovi s Danou se první cukroví, které dělali sami docela dařilo.O dřívějších Vánocích Dana pouze mamince pomáhala a Filip ten jenom cukroví jedl, jak jej dopekli.Tak jim utíkalo dopoledne.Dana měla brzy těsto hotové.Dana pak dala těsto uležet do spíže.

S Filipem si oblékli teplé oblečení a šli ven sáňkovat, než budou moct pokračovat v pečení vanilkových rohlíčků.Dana si u východu ze síňky sedla na saně.Filip jí vytáhnul až nahoru, ke kostelíku.Pak sjeli společně dolů.Přitom se jim vybavilo, jak sjížděli tento kopec s Dorotkou, když k nim přijela na krátkou návštěvu.Dole Filip ze saní slezl a vytáhnul Danu až nahoru.Pak sjeli opět dolů.Projízďeli i kolem jejich sněhuláka.Venku vůbec nesněžilo, ale teplota nestoupala ani nad bod mrazu a to se Filipovi a Daně moc

líbilo.Tak jim utíkalo dopoledne.Když je přestalo bavit sáňkování,šli opět domů.

V kuchyni pokračovali v pečení vanilkových rohlíčků.Dana je dělala z těsta a Filip je dával na plech a také plechy na stůl nosil.Práce jim společně šla velmi dobře od ruky a brzy měli nachystané celé čtyři plechy cukroví.Filip zapnul troubu a nechal ji dostatečně zahřát.Potom do ní strčili první plech s rohlíčky.Kuchařka již dokončovala oběd.Filip s Danou tedy všeho nechali a šli se do jídelny naobědvat.Kuchařka jim servírovala jídlo.Filip s Danou jej jedli.

Hned po obědě se vrátili do kuchyně.Cestou si vzpomněli,že nechali v troubě vanilkové rohlíčky a už se s jedním plechem loučili.V kuchyně je ale uviděli již venku z trouby.Kuchařka jim řekla: „Filipe a Jano,málem jste nechali spálit ty rohlíčky.To musíte dávat větší pozor,na to co děláte,když něco pečete.“Filip s Danou poslechli radu a již dávali pozor na pečení.Danu napadlo,že by mohli ještě udělat linecké cukroví.Filip nosil potřebné věci a Dana dělala těsto.Tak jim utíkalo odpoledne.Těsto měli hotové docela brzy.Ještě museli chvílku počkat na to,než dopečou vanilkové rohlíčky.Když je dopekli,Filip je všechny vyválel ve vanilkovém cukru,který Dana již připravila.Pak požádali kuchařku,aby našla něco do čeho by se daly uschovat.Kuchařka našla jednu krabici.Filip s Danou je tam uložili.Pak již museli dělat linecké cukroví,protože těsto se jim již dost uleželo.Filip jej přinesl do kuchyně.Dana postupně vyvalovala tenké plátky a Filip vykrajoval kolečkem budoucí tvary cukroví.Asi do poloviny z nich udělal ještě malým kolečkem díрку.Pak jej dali opět péct.Počkali než se dopeče první plech.Filip mezitím přinesl jam a než se dopekl druhý plech,tak mazali ten první a tak to dělali až měli z trouby vytažen i poslední,pátý plech.Odpoledne se již nachýlilo k večeru.

Filip s Danou už nechali pečení a šli si raději ještě ven zasáňkovat.Filipovi i Daně se to velmi líbilo.Sáňkovali by ještě nespíše velmi dlouho,ale večer se již nachýlil a proto se museli vrátit domů,aby se navečeřeli.

Po večeři se podívali na svou oblíbenou televizi.Když skončily zprávy,šli se umýt a spát.Filip i Dana usnuli skoro hned.

Dalšího dne ráno se probudili velmi brzy.Nejprve se probudila Dana.Její první pohled směřoval na vánoční kalendář.Uvědomila si,že do Vánoc zbývá již jenom něco málo před deset dní.Rozesmutnilo jí to.Vzpomněla si při tom na své rodiče a na

tu nehodu,při které přišla o levou nohu.Podívala se pod peřinu a představila si,že ji nechybí kus levé nohy až nad koleno a že je zdravá.Uvažovala jak by trávila tuhle dobu,kdyby se nic s toho nestalo.O tom čase by se na Vánoce těšila a měla by maminku a tatínka ještě naživu.Ale tak,musí být smutná z toho,že se blíží pro ní kdysi tak radostné období,období Vánoc a také si nemůže pořádně užívat zimy a sněhu,protože se musí nechat od Filipa na sánkách vozit.Už nikdy si je sama do kopce nevytáhne a nikdy neudělá a ani jeden krok v tak nádherné zimě ve sněhu.Podívala se ještě jednou na pahýl,který ji po levé noze zbyl.Pohladila si jej rukou.Její pohled potom sklouznul na berle,které stály opřené o zeď.Řekla si: „Jak já vás berle z celého srdce nenávidím..Já chcu zpátky své rodiče a svou nohu,abych mohla jako dřív opět žít u nás na vesnici a také si užívat zimy.Jenomže proč to nejde?Už nikdy se po celý svůj život těch berlí nezbavím a budu muset chodit jenom o nich.Také mi už nic nevrátí mé rodiče a zbývá mi jenom ten Filip,jinak nikdo jiný.Proč se nám to všechno muselo stát?“Dana se rozplakala.Kdyby se nebyla jenom trochu ovládala,tak by křičela na celý svět,že se jmenuje Dana a že chce zpátky své rodiče a svou vesnici,kde vyrůstala od mala.Filip však ve svém pokoji tvrdě spal a Danu vůbec neslyšel.Dana si dala kolem hlavy polštář.Snažila se uklidnit,ale nedařilo se jí to.Když se podívala zpod polštáře ven,tak uviděla jediné berle opřené o stůl a pokoj Jany.Přála si,aby to byl sen a aby se z něj konečně probudila,uviděla svou maminku a tatínka,neviděla nikde své berle a tím pádem,aby měla pravou nohu.Jenomže věděla,že tohle se nikdy stát nemůže.Dana se s vším již začínala smířovat,jenomže přicházející Vánoce obnovovaly její již částečně zacelené rány na duši.Dana nevěděla co má udělat,protože se cítila velmi sama,ani vědomí,že má Filipa,který ji za každých okolností jí neutěšovalo.Filip však stále ještě spal a o Daně nic nevěděl. „Já nechci Vánoce,já je nechci.Proč musejí přijít Vánoce a všechno mi připomínat?Připomínat mi jak jsem byla ještě loni moc šťastná se svými rodiči a nohou.To jsem se ještě radovala ze světa.“křičela tentokrát již nahlas Dana.To Filipa konečně probudilo a v Daniině pokoji klapla klika.Filip vešel dovnitř.Hned uviděl plačící Danu.Sednul si k ní na postel a začal jí hladit.Zeptal se jí: „Proč Jano pláčeš?“Danu mu však nebyla schopna odpovědět.Filip si její hlavu přitisknul ke své hrudi.Dana se začínala cítit lépe,když měla vedle sebe Filipa.Cítila se však pořád bez rodičů velmi osamělá.Dana se konečně začínala pomalu uklidňovat.Filip jí nepřestával hladit.Když se už skoro uklidnila,zeptal se jí: „Jano,proč pláčeš?Kvůli rodičům?“

„Ano,kvůli rodičům a také,že mi tak přišlo,že jsem přišla o nohu a nemůžu si vůbec užívat zimy.Nemůžu se v tom sněhu vůbec brodit,což by se mi líbilo.Na sánkách můžu jenom sedět a nic jiného.Mě to vůbec nebaví.Já nechci žádné Vánoce.Já je nechci.“znova se rozplakala Dana.Filip se jí snažil utěšit,ale nevěděl jak,když to,proč Dana plakala je pravda.Filip se cítil podobně,jenom se mu dařilo lépe se s tím vypořádávat.Pokusil se najít alespoň nějaké slova,kterými by Danu utěšil: „Jano,já vím,že je to pro tebe a pro nás oba těžké.A pro tebe zvlášť,protože já se musím vypořádávat jenom s tím,že nemám rodiče,kdežto ty se musíš navíc smířovat s tím,že jsi přišla o nohu.Je to pro tebe těžké,ale musíme si tomu naučit přivyknout.“ „Když to je tak těžké být bez rodičů a k tomu ještě postižená a vědět,že se to již nikdy nezmění.Zvlášť to s tou nohou,že již navždy budu potřebovat k chůzi berle a bez nich se nedokážu pohnout.Já to prostě nechci.Já chci žít jako ostatní děti a také chci být zdravá.“vzlykala Dana. „Já už nevím jak bych ti Jano mohl pomoci.Snaž se s tím smířit,že ti nic jiného nezbyde a budeš tak muset žít.“ „Jenomže to nejde.Já bych ráda a zvláště teď před Vánoci,kdy se mi připomínají ty loňské,kdy jsem ještě byla úplně zdravá a měla rodiče.To je všechno strašně hrozné.“ „Já vím Jano.To všechno vím,ale řekni mi jak bych ti mohl pomoci a já to udělám.“ „Mi už nikdo nepomůže.“stále vzlykala Dana.Filip jí hladil a byl už zoufalý,protože nevěděl jak by měl Danu uklidnit.Do dveří vstoupila osobní služebná.Filip se na ní podíval už také usazenýma očima a řekl osobní služebné: „Ráno jsem se probudil a slyšel jsem tady Janu.Hned jsem za ní přišel a uviděl jsem jí plakat.Vůbec se mí ji nedaří uklidnit.Ona pláče,protože jí přišlo,že přišla o rodiče a o nohu.Co s ní mám dělat?“Osobní služebná si přisedla k Filipovi a Daně.Snažila se Danu uklidnit a dařilo se jí to.Danu začínal pláč přecházet.Měla pod sebou celou mokrou postel.Dokonce se na Filipa a Klaudii trochu pousmála.Ještě chvilku trvalo než se Dana uklidnila úplně.Cítila,že jí má Filip i Klaudie moc rádi.Klaudie si totiž Filipa a Danu ihned zamilovala.

Klaudie pomohla Daně vstanou a šla s ní a Filipem do jídelny na snídani.Kuchařka již nachystala snídani.Filip s Danou se dali do jejího jedení.

Po snídani šli do kuchyně,aby mohli péct další cukroví k na Vánoce.Dana se podívala do kuchařské knihy a našla si tam recept na medvědí tlapičky.Filip jí nosil všechny věci,které potřebovala na pečení a Dana dělala těsto.Filipovi s Danou se líbilo jak jim pečení hezky jde.Těsto měli brzy uděláno.

Filip s Danou si oblékli teplé oblečení a šli si ven na sních uživat. Filipa napadlo, aby si udělali procházku k rybníku, protože tam ještě vůbec nebyli. Dana s ním souhlasila. Filip nejprve vytáhnul saně s Danou až ke kostelíku a potom s Danou sjeli až k silnici. Tam Filip ze saní sesedl a táhnul saně s Danou po cestě. Šli přes železniční přejezd a kousek za ním sešli z cesty a šli k rybníku. Jeho hladinu pokrýval tlustý led. Už z dálky viděli skotačící a dovádějící děti na tom ledu. Dana z toho zesmutněla, protože si uvědomila, že tohle nikdy již nebude moci dělat. Snažila se uklidnit, ale nedařilo se jí to, rozplakala se. Filip si toho hned všimnul a zeptal se jí: „Jano, proč zase pláčeš?“ „Přišlo mi to líto, že nemůžu také na tom rybníku bruslit jako ostatní děti.“ „Co ti na to mám říct Jano? Proč se to s tou nohou nestalo raději mně.“ „Bud' rád Filipe, že jsi zdravý. Asi se to tak mělo stát, že jsem o tu nohu přišla já. Když ty Vánoce a ta zima mi všechno připomínají. Vánoce mi připomínají rodiče a zima to, že jsem až nadosmrti postižená a nemůžu dělat to co ostatní lidé.“ „Já ti Jano doopravdy nedokážu pomoci. Jestli to nějak můžu udělat, tak mi řekni jak a já to udělám.“ „Já to také nevím jak si pomoci, jinak bych neplakala.“ vzlykala Dana. Pak se ale uklidnila. Filip jí vezl dál od jezera a jeli domů. Dana se ani neotáčela, aby se jí nepřipomnělo, to že je jiná. Cestou se jí Filip zeptal: „Nechceš Jano, abych tě zavezl teda někam jinak?“ „Já chci domů. Tam budeme dělat cukroví a při tom alespoň na chvíli na všechno zapomenou.“ „Tak dobře Jano, jak chceš.“

Doma si vysvlékli teplé oblečení a Dana s Filipem šli do kuchyně, aby mohli pokračovat v cukroví. Filip přinesl formičky. Dana do nich dávala těsto. Filip zapnul do zásuvky elektrickou troubu, aby se mohlo cukroví péct. Brzy měli udělaný první plech s tlapičkami a museli čekat než se upeče, protože neměli více formiček a těsta měli stále ještě dost. Filip se chodil často dívat do trouby, jestli jsou již tlapičky hotové. Když konečně mohli plech z trouby vytáhnout, Filip začal cukroví vyklepávat. Hned první chtěl ochutnat, jenomže si místo toho spálil jazyk. Pak už dával cukroví jenom na talíř. Formičky dal Daně, aby v nich udělala další cukroví. Blížilo se poledne.

Do oběda měli další cukroví hotové. Naobědvali se jako obvykle v jídelně. Po obědě Dana uvažovala, jaké cukroví by ještě mohli napéct. Po delším uvažování se zeptala Filipa: „Jaké cukroví chceš ještě udělat?“ „Já bych chtěl třeba ještě Išlerské dortíčky.“ „Tak dobře Filipe, dáme se do nich.“ řekla Dana. Vyhledala v

kuchařské knize příslušný recept a Filip Daně přinesl všechny věci, které na pečení potřebovala. Dana udělala těsto.

Potom šli společně ven a sáňkovali. To dělali delší dobu. Moc se jim venku líbilo. Teprve k večeru se vrátili domů.

Hned potom začali pokračovat v pečení cukroví. Filip nadělal formičkou kousky ve tvaru šestiúhelníku se zvlněnými stranami. Toto dávala Dana na plech a Filip pak do trouby. Než se cukroví upeklo, udělala Dana krém na přemazání. Ještě musela polevu a nachystat si mandle na ozdobení, s tím jí pomohl Filip. Než se nadali měli první plech hotový. Filip sundal všechno cukroví na talířek. Dana jej začala přemazávat krémem. V troubě se již pekl další plech s cukrovím. Když měli všechny dortíčky přemazány, nastala doba večere.

Po večeři se ke své práci vrátili. Dana dala na každou dortíčku polevu a Filip je ozdobil mandlemi. Pak nechali kuchaře všechno cukroví uložit a šli se podívat na televizi.

Ta skončila před osmou hodinou. Oba dva se umyli a šli spát. Usnuli skoro ihned, protože je ten den docela unavil.

Dalšího dne se probudil nejprve Filip. Přemýšlel o tom, které cukroví dnes upečou, protože čtyři druhy se mu zdály málo. Po chvíli jej napadlo, že by mohli upéct kokosové cukroví. Uvažoval jaké ještě, protože chtěl mít o Vánocích alespoň osm druhů cukroví. Vzpomněl si, že loni dělali třeba ještě makaróny. Řekl si: „To musím říct Janě hned jak se probudí. Ještě teda zítra asi budeme péct cukroví a potom si zase budeme moct užít zimy. Jenom, kdyby mě napadlo jaké ještě cukroví můžeme upéct. Mě už totiž žádné mimo těchto dvou nenapadá. Musím se zeptat Jany. Tu určitě něco napadne, protože každý rok pomáhala mamince s cukrovím. Chudáku mamince, kterou už nikdy neuvidíme.“ Filip netrpělivě čekal než se Dana probudí. Po celou dobu myslel na rodiče, kteří se mu připomněli. Cítil se z toho smutný. Byl by je rád nějak oživit, ale věděl, že to nepůjde. Z vedlejšího pokoje se konečně začaly ozývat nějaké zvuky. Filip vstal a šel se za Danou podívat. Ta se právě probudila. „Ahoj Jano do nového dne.“ přivítal jí Filip. „Ahoj Filipe, dobré ráno.“ na to Dana. „Dneska musíme upéct kokosové cukroví a makaróny.“ řekl Filip. „To je dobrý nápad a to by tak už stačilo, nemyslíš Filipe?“ „Já bych chtěl ještě upéct alespoň dva druhy.“ „To už je Filipe až dost. Uvědom si, že se ještě bude dělat biskupský chlebíček a budeme mít také vánočku a to nám musí už stačit.“ „Já bych ale přece jenom chtěl, abychom měli ještě nějaké další cukroví.“ „Filipe, to už bohatě stačí. Uvidíš, že o Vánocích

budeme mít cukroví až dost.“ „Tak dobře Jano.“uznal Filip. „Dneska teda upečeme,to co ty chceš a zítra nebo pozítří uděláme biskupský chlebiček.Vánočku,tu uděláme až někdy příští týden.“řekla Dana.

Pak Filip s Danou vstali a šli se nasnídat.Po snídani se umyli a spěchali do kuchyně,aby mohli pokračovat v pečení cukroví.Ve dveřích se objevila Klaudie: „Filipe a Jano,tak jsem slyšela,že v posledních dvou dnech neděláte nic jiného,než že pečete cukroví.“ „Ano je to pravda.Už jsme s Janou upekli vanilkové rohlíčky,linecké cukroví,včera išlerské dortičky a medvědí tlapičky a dneska se chystáme s Janou udělat kokosové cukroví a makaróny.“chlubil se Filip. „Doufám,že mi také dáte ochutnat?“ptala se Klaudie.“ „To víš,že jo.“řekla na to Dana.Filip se chtěl nejprve bránit,že se služebným nedává nic,ale potom si uvědomil,jak se k nim Klaudie hezky chová a nic neříkal.Filip přinesl Daně všechno potřebné na těsto.Dana začala těsto dělat.Filip jí pozoroval.Osobní služebná mezitím odešla po své práci.Tak jim utíkalo dopoledne.Když měli hotové první těsto,začali pracovat na druhém těstě na makaróny.To měla Dana hotové také brzy.Na kokosové cukroví si Filip vzal vyřezávatko ve tvaru šestiúhelníku a začal z těsta, které Dana postupně vyvalovala na tenké plátky vyřezávat tvary.Práce jim šla hezky od ruky a brzy mohli dávat první plech do trouby.Blížilo se poledne.Do poledne měli ten druh cukroví upečený.

V jídelně se naobědvali a po obědě se vrátili do kuchyně,aby mohli pokračovat makarónami.Filip se zeptal Dany: „Jaké vyřezávatko si na to mám vzít?“ „Vezmi si to kruhové,to největší.“ „Dobře Jano.“řekl Filip a vzal si jej.Dana již rozválala první část těsta.Filip začal vykrajovat.Dana nazdobila a dávala kousky, které Filip vykrojil na plech.Brzy měli celý první plech zaplněný a Filip musel přinést další.Filip už zapnul do zásuvky elektrickou troubu,aby se zahřála a mohli do ní dát ten plech.Tak jim utíkalo odpoledne.Filipovi i Daně se cukroví moc dařilo,na to že jej dělali poprvé sami.Brzy měli i toto cukroví hotové.Filip se už nemohl dočkat,aby jej ochutnal.Jenom co trochu vystydllo,hned si několik kousku vzal.Potom řekl kuchařce,aby všechno cukroví uklidila do krabic do spíže.

Filip s Danou si oblékli teplé oblečení a šli ven sáňkovat.Jenomže venku se již skoro úplně setmělo.Filip s Danou neviděli kudy jedou.Při druhém sjezdu se s nimi sánky převrátily.Filip se díval co se děje a uvědomil si to.Pomohl Daně si sednout opět na saně a potom pokračovali dolů.To už jeli

opatrně,protože si nechtěli ještě něco před Vánoci udělat,i když ani tak se na ně netěšili.Sáňkovali až do večere.

To na ně kuchařka zavolala s okna.Filip s Danou šli hned domů.Tam se převlékli a spěchali k hotové večeři do jídelny.Po večeři se podívali na svou obvyklou televizi.Jestě než se zvedli,napadlo Danu: „Co myslíš,co asi teď Svát'a dělá?“ „To nevím,ale určitě se na nás moc těší.“ „Kdyby tak přijel už zítra.Já bych ho chtěla už zase vidět.“ „Však se dočkáme a Svát'a přijede.Kdoví co musel v tom městě zařízovat.“ „Jak přijede,tak se ho na to zeptáme a on nám to určitě řekne,Filipe.“Tím Dana zakončila hovor.Filip i Dana se zvedli a šli se okoupat a spát.Filip i Dana usnuli ihned.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Podíval se ze střešního okna nahoru a viděl zamračenou oblohu a větve smrku obtěžkané sněhovou nadílkou.Čekal na Danu už se probudí.To se stalo docela brzy.Filip za ní šel a popřál jí dobrého rána.Dana po chvilce vstala,šla ke kalendáři a uviděla na něm neradostnou zprávu,že počet dnů do Vánoc spočítá na deseti prstech.Filip si ve svém pokoji také vzal svoji čokoládku.Oba se snažili nemyslet na to,že se již blíží Vánoce.V rychlosti se nasnídali,aby mohli připravovat poslední druh cukroví.

Po snídani se umyli a spěchali do kuchyně.Dana si sedla za stůl a dělala těsto,zatímco Filip Daně podával potřebné věci.Když už Dana měla těsto hotové a Filip jí podával formu na něj,napadlo jej: „Jano,my ještě můžeme dneska odpoledne upéct jeden druh cukroví.“ „A to jaký?“ptala se Dana a Filip jí odpověděl: „Můžeme ještě udělat srnčí hřbet.Ten mi moc chutná.“ „Filipe,my už ale máme dost cukroví.Více už nepotřebujeme.“ „Jano,Janičko,prosím tě.“ „tak dobře Filipe,upečeme teda ještě dneska odpoledne ten srnčí hřbet.“ „Moc ti děkuji,že ho ještě uděláš.On mi totiž moc chutná,asi nejvíce ze všech cukroví.“řekl radostně Filip a podal Daně formy.Dana do nich dala těsto.Filip připravil troubu a po jejím rozehrátí dal obě formy do ní.Pak jim zbývalo jenom čekat než se cukroví upeče a hlídat je,aby se nespálilo.Tak jim utíkalo dopoledne.Upečené cukroví vytáhnul Filip z trouby ven.Museli ještě počkat než vychladne.

Rozhodli se,že dobu si ukrátí tím,že půjdou ven sáňkovat.Venku nakonec zůstali až do oběda.

Po obědě se vrátili do kuchyně a vytáhli těsto z formy.Biskupský chlebíček ještě zbývalo nakrájet na plátky.Pak nechala Dana kuchařce umýt formy a začala s Filipem dělat těsto na

doopravdy poslední druh cukroví.Filip se už na tento druh moc těšil.Těsto se Daně velmi dařilo,na to,že jej dělala napoprvé.Také byla zvědavá jaké to bude,když to Filipovi tak moc chutná.Když měla těsto hotové dala jej do formy a nechali jej upéct.Po upěčení jej,ale ještě museli nechat vychladnout.Filipovi se nechtělo čekat tu dlouhou dobu,ale nic jiného mu nezbývalo.

Rozhodnul se raději,že půjde s Danou sáňkovat na nádherný sních venku.Opět sjížděli kopec Petrov.Tak jim utíkalo odpoledne.Když se jim zdálo,že by cukroví mohlo již vychladnout,tak se vrátili domů.

Cukroví již šlo velmi dobře z formy vyklopit.Ještě jim zbývalo udělat čokoládovou polevu.Dana jí udělala a cukroví jí natřela.Když poleva zaschla mohla ho rozkrájet na plátky a nechat kuchaře uložit.

To už ale nastala doba večere.Proto šli Filip i Dana do jídelny a navečeřeli se tam.Po večeri se podívali na svou obvyklou televizi.Pak se umyli a šli spát.Oba dva usnuli velmi rychle.

Dalšího dne se probudili velmi pozdě.Nejprve se probudila Dana.Vstala a vzala si další čokoládky z kalendáře,velmi nerada viděla,jak dny do Vánoc rychle ubíhají.Chtěla,aby tomu bylo raději naopak,ale to nešlo.Šla za Filipem.ten ještě spal.Sedla si k němu na postel a čekala až se probudí.Filipa překvapilo,že vedle sebe vidí sedět Danu,ale nic neříkal.

V kuchyni se společně nasnídali. „Dneska má přijet Svát'a.Už se na něj těšíš Jano.“ „Jakby ne.Moc se na něho těším.Jenom škoda,že nepřijel už včera.Doufám,že dneska přijede,alespoň brzy dopoledne a nebudeme na něj muset čekat až někdy do večera.“ „Také doufám Jano a moc si to přeju,abychom Svát'u mohli opět vidět.“řekl Filip.

Po snídani se umyli a šli sáňkovat na Petrov.Pokaždé doufali,že už konečně uvidí Svát'u.V polovině dopoledne si sednuli před dům,protože je sáňkování již unavilo.Sednuli si,ale tak,aby na viděli na cestu a mohli hned uvidět Svát'u jestli už jde.Dana měla kolem sebe na saních ovinutou deku,aby jí netrápila zima,když se vůbec nehýbe.Když si dost odpočinuli dali se opět do ježdění.Filip vytáhnul saně s Danou ke kostelíku a pak sjeli dolů plní naděje,že Svát'u uvidí.Jenomže jej neviděli.Až když jeli znovu,uviděli na silnici,někoho,kdo jim připomínal Svát'u.Dojeli k ní právě,když onen člověk vstupoval na sněhem zasypanou lesní cestu.Filip s Danou ihned poznali Svát'u. „Jak ses měl Svát'o?“začal jako první s otázkami Filip. „Jak bych se měl.Zařizoval jsem a už jsem rád,že

jsem zase doma v Petrovicích.“ „Proč jsi nepřišel včera?“ptala se Dana. „Protože jsem to nestihnul.Do včerejška mi trvalo než se mi všechno podařilo vyřídít.“ „A co jsi vyřizoval.“zeptala se opat Dana. „Nebud' zvědavá,budeš brzo stará.“řekl jí na to Svát'a.Tak došli až k domů.Filip řekl Svát'ovi: „Počkej nás před hlavním vchodem,my půjdeme zadním.“Když Filip a Dana vešli do domu spěchali Svát'ovi otevřít.

Filip řekl osobní služebné,aby připravila krb.Filip s Danou a se Svát'ou se posadili na pohovky před krbem.Brzy začal v krbu plápolat ohniček, který Filipa s Danou a Svát'u příjemně zahřival. „Co jsi všechno ve městě dělal?“zeptal se zvědavě Filip. „Vždyť jsem vám to už všechno řekl.Nedělal jsem naprosto nic zábavného,spíše nudného.“ „Ty nám teda nepovíš co jsi tam dělal?“ „To vám nepovím,protože by vás to nebavilo.“řekl na to Svát'a. „Ty jsi teda,ale...“řekla Dana. „Raději mi řekněte co jste po tu dobu co jsme se neviděli dělali vy.“ „Já jsem s Janou pekl cukroví.Napekli jsme společně dokonce osm druhů?“ „Tolik?“divil se Svát'a,Filip mu přikývnul a pokračoval výčtem cukroví. „Vy jste toho teda napekli.Jenom mi řekněte jak to všechno chcete o Vánocích sníst.“ „Musíme se přece nějak potěšit,protože to bude naše jediná radost z Vánoc.“ „Však já vám jí neberu.“řekl na Filipovu řeč Svát'a. „Když do Vánoc zbývá už jenom tak málo dní.Já nechci,aby nastaly,protože to nám připomene,že jsme přišli o rodiče.“řekla smutně Dana. „Vždyť tady máte mně a také vás má ráda osobní služebná,takže si nemůžete stěžovat,že vás tady nikdo nemá rád.“ „To máš,Svát'o,pravdu,ale ty ani Klaudie nejsou naší skuteční rodiče.V tom je ten problém.“řekla smutně Dana. „Musíte se s tím už smířit.Nemůžete po zbytek svého života takhle žít.“řekl na to Svát'a.Pak následovala chvíle mlčení, kterou přerušila až kuchařka.

Na stůl se jim začal nosit oběd.Filip s Danou a Svát'a si přisedli ke stolu a dali se do jídla.

Po obědě Svát'a odešel k sobě domů.Filip s Danou se teple oblékli a šli si užívat zimy.Filip navrhnul Daně,procházku po zimní krajině a Dana s tím souhlasila.Dana se posadila na saně a Filip jí táhnul obvyklou cestou k rozcestníku.Tak si vybrali jednu značku a cíl své cesty.Filipovi i Daně se procházka velmi mnoho líbila.Když se jim po cestě naskytla příležitost,aby mohli sjet nějaký kopeček ihned jí využili.tak jim utíkalo dopoledne.Filip táhnul Danu po zasněžené cestě.Nezapomněli však sledovat značky,aby nezabloudili.Nad sebou měli větve stromů obtěžkané sněhem.Stromy vrzaly.Filipovi i Daně se to moc líbilo.Nad stromy

mohli vidět zamračené nebe,ze kterého se začaly sypat vločky sněhu a dopadaly na Filipa a Danu pěkně zachumlanou v dece.Tak se dostali až do cíle své cesty.Tam si Filip sednul na saně a snažil se co nejvíce vdechovat zimní vzduch a užívat si zimní atmosféry, kterou měli on i Dana vždycky moc rádi.Pak však Filipovi začala být zima a začínalo se stmívat.Proto se museli co nejrychleji vrátit zpět domů.Opět však využili každé příležitosti k tomu,aby si mohli zasáňkovat.Tak došli a dosáňkovali až domů.

Tam na ně již čekala teplá večere a oheň v krbu.Filip s Danou se navečeřeli a sednuli si ke krbu.V půl sedmé si zapnuli televizi.Po zprávách, které skončily před osmou hodinou jí vypnuli a sedli si ještě blíže ke krbu a sledovali plápolání ohně.

Filip i Dana mysleli na své rodiče,jak krásně jim spolu bylo,když ještě žili na tom světě a mohli je napomínat a trestat za jejich prohřešky.Dana si myslela: „Proč tu ještě drahá maminko a tatínku nejste,abyste mě potrestali za to co udělám špatně a vedli mě k tomu dobrému a hlavně se o mě starali a měli mě rádi jako jsem měla a pořád mám ráda vás.Já chci,abyste se vrátili na zem a mohli to všechno dělat znovu.K čemu mi je to,že mě nikdo nemůže potrestat a můžu si dělat co chci,když jste mrtví a jediný,kdo mi zbyl je Filip a Svát'a a teď v poslední době začíná být i naše osobní služebná Klaudie.Já mám ze všech lidí nejraději právě vás a nikoho jiného už tak ráda mít nebudu,ani Filipa ani Svát'u.Proč jste mi museli zemřít a nechat mě na tomto světě samotnou. Já vás chci strašně moc alespoň o Vánocích ještě jednou vidět,abych se s vámi mohla alespoň rozloučit.Jenomže to mi nemůžete splnit.Já vím,že byste pro mě udělali cokoliv,abych byla šťastná a vy zatím nemůžete.Musí to být hrozný pocit vidět svou dceru tady na Zemi a nemoci jí pomoci,když to potřebuje,ale já vám to nemám za zlé,protože vím,že jinak to nejde.“

Filip také myslel na maminku a tatínka a nadcházející Vánoce: „Mami,já tě tak moc potřebuji.Přijď k nám alespoň na Vánoce,abych tě ještě mohl jednou vidět.Jak rád bych od vás teďka přijal jakýkoliv trest,jenom kdybyste ještě žili,protože pak byste mě jenom netrestali,ale také by jste mě měli rádi a obklopovali byste mě láskou a já bych věděl,že se o nic nemusím starat,že všechno zařídíte vy.Já bych strašně moc chtěl,aby to tak bylo ještě alespoň o letošních Vánocích.Protože tak se o všechno musím starat já.Všechny starosti o mně a o Janu jsou jenom na mně.Jak bych si přál žít jako ostatní děti s rodiči,protože to je nádherná výsada-mít rodiče,někoho kdo se o tebe vždycky a za každých okolností postará,kdo tě má moc rád a

nikdy tě neopustí.Jenomže to se mi ani Janě nemůže už nikdy stát,protože nám při té nehodě rodiče nezemřeli.Viděl jsem přece jak ten restaurační vůz hořel,když mně vynášeli z vlaku ven?Viděl jsem to.Tak nemám o čem pochybovat,protože to nemohli za žádných okolností přežít a museli zemřít,takže již není ani ta nejmenší naděje,že vás maminko a tatínku ještě někdy v životě uvidím.Musíme se s Janou už konečně smířit s tím,že to tak je a namučit se s tím žít,že jsme odlišní od ostatních dětí Jana,že přišla o nohu a my oba,že nemáme tu výsadu,to nádherné právo mít rodiče.Musíme se s tím smířit.Nic jiného nás v životě nečeká.Ach maminko a tatínku,kdybyste věděli jak tady mi a Janě chybíte.Co slz,kvůli vám Jana už vyplakala.Co slz.Je to tak těžké vědět,že nemáme žádného rodiče.K čemu nám je to velké bohatství,kterým jsme obklopeni,když nemáme to nejcennější v životě rodiče a Jana nemá dokonce ani to zdraví.Jenom těch peněz a bohatství máme tolik,že se mi z toho dělá až špatně.Já chci klidně být opět chudý,ale mít rodiče a Jana,aby byla zdravá.To bych si k Vánocům přál.To je moje a určitě i Janino největší přání.Jenomže je to přání nesplnitelné,protože maminka i tatínek jsou již dávno pohřbeni na některém hřbitově a my ani nevíme kde.Svát'a říkal,že se ho pokusí najít,tak snad tak udělá a já a Jana budeme konečně moci jim dát na hrob květiny a zapálit jim tam svíčku,vědět,že tam jsou a promluvit k nim alespoň několik slov.Po Vánocích se na to Svátí zeptám a zajdeme se tam s Janou podívat a udělat jak jsem řekl,protože si to oba dva zaslouží.Snad se tak alespoň s Janou trochu těšíme,když budeme vědět,že mají o hrob postaráno a budeme tam také moci chodit.Bohužel oni nám už nebudou moci odpovědět na to co jim řekneme,ale alespoň budeme mít místo,kde si oba dva budeme moci jít postěžovat o našich problémech a oni nás vždy vyslechnou.Bude to naše jediná možnost jak s nimi vždycky být jenom na chvíli pobývat.Ale proč se nám to muselo stát.Proč?“zakončil svou úvahu Filip.

Díval se do ohně a už to nevydržel a také se rozplakal.Snažil se to před Danou utajit,takže si přisednul ještě blíže k ohni,aby na něj Dana neviděla.Ta také potichu plakala,protože ji nadcházející Vánoce příliš připomínaly rodiče.Tak jim smutně utíkal večer.I když doba již velmi pokročila,Filipovi ani Daně se nechtělo od ohně vstávat.Dana si přisedla k Filipovi a odhalila,že také pláče.Přitiskla se k němu jak to nejvíce šlo.Filip jí objal a oba dva cítili v sobě nádherný pocit,že mají jeden druhého.Byli tomu moc rádi.Zůstali v té pozici sedět hodně dlouho.Cítili se při tom nešťestí

moc šťastní. Až Filip jako první navrhnul Daně: „Neměli bychom jít už spát? Je už tolik pozdě.“ „Já nechci Filipe jít ještě spát. Zůstaňme ještě u toho ohně. Je nám tady tak dobře. Mi se vůbec spát jít nechce.“ „Tak dobře Jano, zůstaneme tady ještě, protože, abych řekl pravdu, mi se také ještě nechce vůbec spát.“

Kdyby tak Jano mohli toto s námi sdílet i maminka s tatínkem. Tento dům byl původně určen jako dárek právě pro ní. Tatínek jistě nevěděl, že toho se už ani jeden nedožijou a tento dárek využijou jejich děti Filip a Jana. Já bych se klidně vrátil zpět do toho panelového domu a vzdal se všeho toho bohatství jenom, kdyby se vrátili naši rodiče. Ty také Jano, že?“ „Ano, zachovala bych se stejně. Také bych se toho všeho nejraději vzdala, jenom kdyby mi to vrátilo rodiče.“ „Jenomže to je Jano všechno marné. Naše rodiče nám již nic a nikdo na tomto světě nenavrátí. Musíme se na to prostě zvyknout, že se o sebe budeme už pořád muset starat jenom my dva. Proč jsme tehdy na tu dovolenou museli jezdit a nezůstali jsme raději u nás doma na Zákoutí. O tom čase bychom tady také žili a dárek by dostala maminka a měli bychom rodiče. Kdyby se tehdy jenom něco stalo a na tu dovolenou jsme nemohli jet. Třeba, že bys byla nemocná, nebo já bych onemocněl, tak mohli ještě naši rodiče stále žít a starat se o nás.“ „Jenomže nic z toho se nestalo. Nikdo z nás nemohl tušit, že se nám něco podobného na té cestě přihodí. Nikdo nemohl vědět co všechno nám ta cesta přinese.“ Řekla Dana. „Proč jsme na tu dovolenou museli jezdit.“ „Tomu se ničím nedali, Filipe, zabránit. Muselo se to prostě stát.“ Řekla Dana nahlas a v duchu větu dořekla: „Abychom se my dva sešli a ty jsi mě osvobodil od dětského domova. Já vlastně Filipovi musím o Vánocích na Štědrý večer povědět celou pravdu. Musím mu říct, že jsem Dana a jeho Jana je bůhví kde. Jenom, aby mě nevyhodil a já nemusela letošní Vánoce trávit nejen bez rodičů, ale také někde na zimě venku. To bych nechtěla. Musím doufat, že mě Filip pochopí. Musím mu to také říct, protože už nemůžu skrývat tu lež před ním. On se musí dozvědět pravdu, že nejsem jeho Jana. Nic jiného mi nezbyvá. Už jí totiž před ním ukrývám moc dlouho. Už, aby to všechno bylo šťastně za mnou a Filip si mě nechal. Ale pokud mě vyhodí, tak půjdu a nechám jej o samotě.“

„Proč Jano nemluvíš?“ zeptal se po chvíli Filip. „Protože jsem se zamyslela.“ odpověděla Dana a pokračovala: „Já Filipe tak moc nechci, aby ty Vánoce byly. Já z nich mám strach.“ „Proč se jich Jano bojíš?“ „Prostě se jich moc bojím. Jsou to naše první Vánoce o samotě a bez rodičů. U Štědrovečerního stolu budeme jenom sami

dva.“ „Můžeme přece k němu pozvat také Svát'u.“ „Jenomže Svát'a je Svát'a a rodiče jsou rodiče.Svát'a nám nikdy nenahradí naše vlastní rodiče.“ „To máš pravdu Jano.“řekl smutně Filip.Pak utichli a dívali se do plápolajícího ohně.Oba v jeho plamenech viděli tváře svých rodičů.Tíživé ticho prolomil až Filip: „Nikdo s námi nebude zpívat koledy a k Vánočnímu stromečku vůbec nepůjdeme.Nikdo nás o Vánocích nepotěší a nadá nám třeba pusou.Nikdo nás před spaním nepohladí a neřekne nám dobrou noc.Vánoce bez rodičů jsou tak smutné,že bych to nikomu nepřál,ani kdyby mi udělal něco zlého.Nikdo,vůbec nikdo si toto nezaslouží,ani ten nejhorší a nejzlejší člověk si nezaslouží Vánoce bez rodiny,zvlášť s vědomím,že je už nikdy nemůže vidět,protože jsou mrtví.Je to to nejhorší co může člověka v životě potkat.Ten,kdo to neprožívá,ten si to nedovede ani představit,protože je to hrozné.“ „Máš Filipe naprostou pravdu,Nemám k tomu co dodat.“ozvala se Dana. „A nejhorší na tom,Filipe,je,že to je pravda a nedá se nijak změnit.“ „Jenom,proto se toto muselo stát nám.“řekl Filip.Nástěnné hodiny již ukazovaly půlnoc.Filip s Danou již byli tak moc unaveni,že neudrželi oční víčka.Ta se jim zavřela a oba dva usnuli.

Dalšího dne se probudili až velmi pozdě.Když se podívali na hodiny,uviděli,že je již tři čtvrtě na deset dopoledne.Oheň v krbu již vyhasnul.Na jídelním stole měli nachystanou snídani.Filip s Danou se protáhli,vstali z křesla a posadili se ke stolu.Ve dveřích se objevil Svát'a: „Ahoj Filipe a Jano.Jak se dneska máte?“ „Máme se normálně.“odpověděli smutně Filip a Dana. „Co říkáte tomu,že bychom v pondělí uříznuli nějaký stromek a v úterý byste ho nazdobili?“ „To je dobrý nápad.“souhlasil hned Filip,ale šlo na něm poznat,že se na Vánoce a tím pádem ani na zdobení stromečku vůbec neteší.Svát'a se posadil vedle nich na židli ke stolu. „Proč jste dneska tam smutní?“zeptal se jich. „Jsme smutní,protože Vánoce se už tak moc blíží.“řekla Dana. „Těšte se na to,co vám přinese Ježíšek.Určitě dostanete velkou spoustu dárků.Už teď se na ně těšte.“ „My o žádné dárky nestojíme.Jediné naše přání je,aby opět žili naši rodiče,jenomže to nám nikdo splnit nemůže.My o žádné dárky nestojíme.Dárky nám nevynahradí v žádném případě to nejcennější v životě-rodiče.“řekla Dana. „já vím,že je to pro vás těžké.“řekl na to Svát'a.

Filip se snažil obrátit list: „Tak co dneska budeme dělat?“ „Já,Filipe,nevím.“ „Nepůjdeme dneska zase na procházku,jako jindy.“ „Mi se Filipe,dneska vůbec nechce.Dneska zůstaneme

doma.“ „Tak dobře Jano.Já budu modelovat a prohlídnu si nové Ábíčko,protože v pondělí už asi přišlo.

Filip s Danou šli do svých pokojů.Filip si sednul za psací stůl a rozbalil další výtisk časopisu.Když si jej doprohlížel,napadlo jej,že by mohl pustit vánoční koledy.Udělal tak.Jenomže to mu i Daně připomněli mnohem více,že se jejich první Vánoce od smrti rodičů tak blíží.Filip proto rychle koledy opět vypnul a nepustil jinou kazetu.Seděli potichu.Dana si sedla před plátno a dokončovala obraz její rodné vesnice.Filip modeloval.Tak jim utíkalo dopoledne.Oba dva mysleli neustále na své rodiče.Všechno jim je připomínalo.Oba dva moc chtěli,aby ještě žili.Z pohádek znali,že na Štědrý večer plní všechna přání,ale již,tím,že jim zemřeli rodiče,trochu dospěli,takže na takové kouzla vůbec nevěřili.Uvědomili si totiž,že tohle všechno je jenom pohádka a liská fantazie a pravda to není,ač by si oba dva přáli pravý opak.Jenomže Vánoce se blížily závratným tempem a nešlo na to vůbec nic změnit.Oba dva museli nečinně čekat a pozorovat jak se blíží jejich největší připomenutí,toho,že nemají rodiče.Blížilo se poledne.Filip domodeloval domečky z předcházejícího časopisu.Vzal si domečky z nového čísla,vytáhnul si potřeby na vyřezávání z papíru a pokračoval vyřezáváním.Dana už také dokončovala svůj tajný obraz.Do oběda jej stihнула dokončit.Schovala jej do své skříně.Při tom si vzpomněla na ty videokazety,které schovala již před delší dobou. „Musím je Filipova také dát,když mu řeknu o Štědrém dnu o sobě pravdu.Ach,jaká já z toho mám veliký strach,já se toho tak bojím,toho,že mám Filipovi o sobě říct pravdu.Kdybych to jenom nemusela dělat.Já to ale dělat nemusím,nikdo mě do toho nenutí,jenomže já tu lež už v sobě neudržím.Příliš mě už tíží.Filip se musí dozvědět o mně pravdu.Je to příliš velká lež na to,abych jí mohla nadále před Filipem skrývat.Protože ta jeho Jana ho možná právě potřebuje a on u ní není.Rozhodně mu všechno říct musím.“myslela si Dana.

To už ale nastal čas oběda.Filip za ní vešel do pokoje,takže stihнула jenom tak tak zavřít dveře od skříňky s videokazetami. „Co tam děláš?“zeptal se jí Filip. „Ale nic,jenom jsem si něco uklízela.“odpověděla Dana.Společně sešli na oběd.

Po obědě se rozhodli,že půjdou na krátkou procházku,i když se nikomu nechtělo,protože je moc tížila vzpomínka a smutek po rodičích,kterou jim přicházející Vánoce více než silně připomínaly.Filip s Danou se teple oblékli.Dana si sedla jako obvykle na saně,Filip kolem ní důkladně utěsnil deku a vydali se na

cestu,jako obvykle k rozcestníku,odkud se vydali dál.Cesta nejprve klesala.Ten úsek sjeli po saních.Nabrali docela velkou rychlost.Filipovi i Daně se to moc líbilo.Dole však Filip musel vstanou a pokračovat po svých.Cesta pokračovala po rovince,proto Filip nemusel vydávat velkou energii na to,aby Danu mohl na saních táhnout a šlo se mu dobře.Teplota klesla pod bod mrazu a všude pod nohama vrzal Filipovi sníh.Filipovi se to moc líbilo.Všechny stromy i okolní krajinu přikrývala velká sněhová peřina.Filipa napadlo: „Už jsme dlouho nic netočili na kameru a ty jsi nic nefotila tím tvým foťákem.Měli bychom na tom něco změnit,nemyslíš?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Dana. „Až půjdeme příště někam na procházku,tak mi připomeň,pokud bych na to zapomenul vzal kameru a ty si vzala svůj foťák.“Tak jim utíkalo odpoledne.Brzy se začalo stmívat a proto se museli Filip s Danou začínat vracet domů,aby tak došli za světla. „Také se ti Filipe,tak líbí zimní procházky?“zeptala se Dana. „Také je mám moc rád.Jsem moc rád,že tady bydlíme,ale o moc lepší by to bylo,kdyby tady s námi ještě žili naši rodiče a tohle všechno jsme mohli prožívat spolu a ty by si byla zdravá a mohla si užívat zimy.“ „Je to Filipe pravda o moc veselejší bychom to měli,kdybychom měli i rodiče.Tak bychom se už dlouho mohli těšit na Vánoce a na dárky,kté dostaneme.“řekla Dana nahlas a v duchu pokračovala:

„A my bychom se spolu nikdy nesetkali a ani bychom to nepotřebovali,protože bychom si žili ty a já spokojeně.Ty by sis žil tady s rodiči a já bych žil u nás na vesnici a mohla bych si tam užívat Vánoc.Jenomže jsme se museli potkat a oba dva přijít o rodiče.Kdyby se nic z toho nestalo,tak ty bys měl také svoji Janu a já bych před tebou nemusela ukrývat žádné tajemství,protože bychom se ani neznali.Také jsem nemusela nikdy poznat jak dokážou být ostatní zlé a bezcité v dětském domově.Tolik by se toho nestalo,jenomže se to stát nakonec muselo a stalo se to a nic z toho nejde bohužel vrátit zpět.Už nikdy neuvídím svoji nádhernou vesnici a domeček,ve kterém jsem tak dlouho bydlela.Kdoví co s ním o tom čase právě teď je.Jestli v něm někdo bydlí,nebo tam stojí opuštěný a čeká až se do něj já a moji rodiče opět vrátíme,což se už nikdy nestane.Ale podívat se na něj můžu zajet,protože o Štědrém dnu povím Filipovi pravdu a potom,pokud mě nevyhodí,tak jej můžu poprosit o to,aby tam se mnou zajel a já se mohla s mým domovem rozloučit.“

„Proč Jano nemluvíš,Už delší dobu něco říkám a ty mi nevěnuješ žádnou pozornost.“ „Já jsem se Filipe zamyslela.Už

dávám pozor.“ „No,nic.Já jsem totiž vzpomínal na minulý týden,kdy u nás byla na návštěvě Dorotka.“ „To jsme se měli moc dobře.Musíme ji ještě alespoň jednou za zimu k nám pozvat,když se jí tu tak moc líbilo.“ „To určitě.Schválně jak dlouho si Jano myslíš,že tady bude zima.Já bych tak předpokládal,že do února.“ „To spíš ještě do března,ale nevím.Možná,že skončí už v lednu.To uvidíme.“řekla Dana. „Necháme se překvapit.Ale jedno se Petrovicím nedá upřít,je tu nádherně,moc nádherně a zvláště hezká je tady zima a všechno co k ní patří.To jsme ve městě nikdy nezažili,že Jano.“ „Ano Filipe,nezažili.“ „Tak jsme měli jenom nechutnou břečku a nic víc.To tady je všude venku sněhu až moc.Lepší by bylo,kdyby ho trochu stálo,ale jenom trochu,aby se mi lépe v tom sněhu chodilo.“Slunce zapadalo stále hloub a blížil se večer.Filip s Danou došli k rozcestníku.Zbývalo jim ještě dojít na lesní mýtinu a potom po silnici na lesní cestu a domů.Cesta jim uběhla už docela rychle a stáli před svým domem.

Vešli do něj.Filip pomohl Daně vstát ze saní.Sundali ze sebe teplé oblečení a vešli dovnitř.V ohni již praskal oheň.Filip s Danou si sedli ke stolu,protože večere se v kuchyni již dodělávala.Ve dveřích pokoje se objevil Sváťa: „Tak už jste tady? Měli jste hezkou procházku?“ „Jak víš,že jsme šli na procházku?“zeptal se překvapeně Filip. „Protože jsem se za vámi přišel podívat a vy jste tady nebyli.To je jednoduché.“ „Procházka se nám moc líbila.Jenom škoda,že jsme se museli vrátit,protože se už začalo stmívat.Ani jsme nedošli do cíle naší cesty k Lešínu.“ „Tak tam můžete jít znova zítra.Vyjdete brzy ráno a to tam dojdete.“ „To je dobrý nápad.“radoval se Filip,jako by to nebylo to nejjednodušší.Dana mu však musela připomenout: „Zítra je ale neděle a to musíme jít do kostela.“ „Na to jsem úplně zapomněl.“ „Tak půjdeme v pondělí.“navrhla Dana. „V pondělí se bude řezat stromček a úterý jej budeme zdobit.Zbývá nám tedy jedině ve středu.“ „Středa je už příliš blízko Vánocům.To už musíme začít ty Vánoce připravovat.Musíme si v našich pokojích udělat Vánoční výzdobu,i když na to nebudeme mít náladu,tak ať to u nás alespoň trochu vypadá jako o Vánocích.“ Tak nám zbývá ještě čtvrtek,nebo pátek.“ „To už nikam nepůjdeme,protože v pátek se musí péct Vánočky a na čtvrtek se určitě také něco najde.Podívat se tam půjdeme až po Vánocích.“ „Tak teda dobře Jano.“souhlasil Filip.Kuchařka již přinášela večeri.Filip i Dana přestali mluvit a dali se do jídla.

Po večeři si sedli ke krbu a pozorovali oheň.Svát'a si sednul k ním.Nikdo z nich nemluvil.Tak jim utíkal večer.

U ohně tentokrát nevydrželi sedět tak dlouho,jak předchozí večer.Zvedli se a šli se umýt a spát.Oba dva usnuli velmi rychle.

Dalšího dne se probudili docela brzy.Nejprve se probudil Filip.Počkal chvíli v posteli a pak šel za Danou.Ta ještě spala.Vrátil se tedy ještě k sobě do pokoje.Tam si lehnul a čekal až se Dana probudí.Dveře nechal otevřené,aby slyšel Danu.Dana však spala tvrdým spánkem.Probouzet se začala za delší doby.Filip vstal a šel se za ní podívat.Sednul si k ní na postel a čekal až se Dana probudí úplně.Trvalo to ještě nějakou chvíli. „Ahoj Jano do nového dne.“přivítal jí Filip. „Dobré ráno Filipe.“popřála Dana. „Dneska je neděle,proto ještě před tím než vstaneme,tak se pomodlíme za naše rodiče.“řekl Filip.Filip si kleknul vedle Daniny postele,společně udělali znamení kříže a začali odříkávat motlitbu Otče náš a Zdrávas Maria.

Potom vstali a šli do jídelny,kde na ně již čekala nachystaná snídaně.Filip s Danou jí snědli,umyli se a svátečně se oblékli.

Dana se posadila na saně,vzala si sebou tentokrát berle,protože musela v kostele nějak stát.Filip chytil za provaz saní.Z kopce na cestu sjeli.Dále však Filip musel vstát a Danu na saních táhnout. „Filipe,kolik dní ještě zbývá do Vánoc?Je to jenom sedm,nebo se mi zdá.“ „Ano Jano,je to tak.Máš pravdu.Do Vánoc zbývá již skutečně jenom týden.“ „To je tak strašně moc málo.Já mám z těch Vánoc strach.“ „Proč Jano?“divil se Filip. „Protože to budou naše první Vánoce bez našich rodičů.Já se toho moc bojím.“ „Z toho nemusíš mít strach.“uklidňoval jí Filip.Dana mu v duchu odpověděla: „Ty možná nemusíš mít strach,protože ty před nikým neskrýváš takové tajemství jako já a nechceš je odhalit na Štědrý den,protože o Štědrém dni by se nemělo žít v žádné lži.Já se toho ale moc bojím.“Kostel už z dálky viděli.

Filip nechal před ním stát sánky,Dana se postavila na vešli a vešli do kostela.Posadili se tam do jedné lavičky a čekali na začátek mše svaté.Ta jim utekla jako obvykle docela rychle.

Cestou domů si vykládali o krásném kázání, které kněz při této mši měl. „Dneska měl kněz hezké kázání,že Filipe?“ „Ano moc se mi líbilo.“ „Jenom,kdybychom to mohli splnit,co v něm říkal.“ „Ano,Jano,kdybychom měli rodiče,tak bychom je mohli poslouchat jak to říkal dneska kněz,že si máme svých rodičů moc vážit a poslouchat je.“ „Já,pokud bych měla rodiče,tak bych je vždycky a za každých okolností teď poslechnula,protože teď,když už moji rodiče

nežijí, je mi líto,každého prohřešku proti nim.Kdyby se náhodou teď objevili,tak bych dělala přesně to,co by mi řekli.“ „Já bych to také udělal.“ „Jenomže to udělat nejde,protože rodiče jsou mrtví a neexistuje tady žádná živá voda, která by jim vdechla život,jak jsme to kdysi viděli v té pohádce Zlatovláska.“řekla Dana a zarazila se,protože nevěděla,jestli Filip tu pohádku viděl.Měl štěstí,protože Filip se na ní kdysi díval. „Ano,škoda Jano,že nic takového podobného u nás ve světě neexistuje.To by se hned žilo lépe,když bychom si po té nehodě naše rodiče vzkřísili a mohli by žít dále.Jenomže bohužel nežijeme v žádné pohádce,ale v tvrdé realitě.“ „Já bych si tak moc přála žít v pohádce,kde by se nám nic podobného nemohlo stát a my bysme žili šťastně až do smrti.“ „To by žádná smrt nebyla,protože vždycky by ses mohla napít živé vody, která by tě oživila.“opravil Danu Filip. „Máš pravdu,je to tak.Tak bychom žili šťastně až navěky a nemuseli bychom nic podobného,tomu co prožíváme teď před Vánocemi,prožívat.Všechno by bylo jiné.Ale nemůžeme.Musíme tyto i další Vánoce prožívat už bez našich rodičů jenom sami se sebou.“ „Ale proč se nám to muselo stát a nemůžeme tady žít šťastně s rodiče pohromadě.To by se nám hned i to bohatství líbilo,jenomže tak...“Tak jim utíkala cesta domů a brzy stáli před svým domem. „Jak je hezký.O kolik by se nám zajisté více líbil,pokud by v něm žili s námi i naši rodiče a mohli jsme si všeho co nabízí užívat společně s nimi.“řekl smutně Filip.

Otevřeli dveře zadního vchodu do síňky a vešli dovnitř.Filip si svléknul své teplé oblečení,pomohl Daně za saní a také se svléknout a nakonec jí její oblečení pověsil.

V jídelně už měli nachystaný oběd.Filip s Danou jej rychle snědli.

Po obědě šli do svých pokojů,kde si lehli do svých postelí,aby se mohli prospat.Filip i Dana usnuli skoro ihned.Prospali podstatnou část odpoledne.

Nejprve se probudil Filip.Vzpomněl si jak si dříve představoval a snil o tom jak by probíhala jejich letní dovolenou,nebýt té nehody s vlakem.Ted' se mu už do toho vůbec nechťelo.

Vstal a sednul si tedy za psací stůl,aby pokračoval ve vyřezávání z papíru dalších dílů.Promítal si co všechno se stalo za tu dobu co modeloval MPR II.Vzpomínal,že začínal na začátku letošního roku,krátce před jarními prázdninami s rodiči,na které se také moc těšil.Jeli tehdy do Karlovic a bydleli u jedné moc příjemné

paní, která měla rodinný dům se dvěma byty. Jeden z nich pronajímala hostům. Všem se tam tehdy moc líbilo. Filip tam lyžoval, protože měl moc lyžování rád a Jana se tam teprve učila lyžovat. Moc jí to ještě nešlo, ale když odjížděli, tak už lyžovat skoro uměla. Moc se těšila až někam pojedou další zimu a ona bude moct opět lyžovat. Vůbec tehdy netušila, že si již nikdy nezalyžuje a s rodiči také nikam nepojede, protože se stane ta hrozná vlaková nehoda, která jim zpřetrhá všechny jejich plány a radosti. Oba přijdou o své rodiče a Jana ještě navíc o nohu.

„Jana ale přece přišla o pravou nohu, tak proč je bez levé nohy? Nebo, že by se mi to jenom zdálo. Jiný důvod pro to není. Asi jsem si to špatně zapamatoval, protože to tehdy bylo moc hrozné. Ale tehdy, když se Jana opářila tou vodou, tak se mi přece také zdálo divné jak jsem jí vodil, že v Řecku jsem jí vodil na opačné straně. Ale zase jsem přece už dávno zavrhnul tu možnost, že by to byl někdo jiný, protože to je nemožné, aby se dva lidé sobě tak ve všem podobali a ještě k tomu utrpěli stejný úraz. Ne, to není možné. To se mi jenom zdá. Raději se vrátím k přemýšlení co všechno se stalo po tu duby co dělám tuhle vystřihovánku.“ myslel si Filip.

„Do té nehody se ještě stalo tolik věcí. Ve škole začalo nové pololetí. S Janou jsme si užili spoustu zábavy a všeho možného. Bylo nám tak moc dobře. Moc jsme se už těšili na ty prázdniny, zvláště ke konci školního roku. Stále více jsme se na ty prázdniny těšili. Na konci roku jsme počítali dny, které nám ještě zbývají a vůbec jsme netušili k čemu ty dny počítáme, že se na cestě na dovolenou stane něco tolik hrozného co změní úplně naše životy. Já pořád nemohu zapomenou ten pohled na Janu v tom vlaku, jak jí zavalily trosky vlaku. To se prostě nedá zapomenout. A od té doby jsme museli začít bojovat o svou svobodu. Sice jsme si také trochu užili na naší dovolené v Řecku a na výletech se Svátou, kterého jsme našťestí poznali a který nám dosud se vším pomáhá. Nebýt něho, tak nevím co by se s námi stalo. Potom jsme jeli také na pouť do Medugorije. Tam jsme se měli také dobře, ale všechno to bylo smutnější, než kdybychom jeli s rodiči. Také jsme se museli přestěhovat ze Zákoutí tady do Petrovic, protože nás chtěla naše dříve dobrá kamarádka udat na policii. Naštěstí se nám to podařilo. Potom jsme jeli na onu dovolenou do Medugorije. Ještě před tím ale začala mít Jana ty bolesti hlavy a ztráty řeči. Tím mě docela dost vyděsila a zvláště, že se potom, když jsme se vrátili ztratila. Naštěstí jsem jí ale potom našel v Podskalí, takže jsem měl velké štěstí. Také jsme k nám pozvali naši kamarádku Dorotku, kterou jsme neměli moc rádi a jakou službu

nám prokázala.Pak jsme ještě museli utéct na loď,protože nás prozradila naše osobní služebná.Na lodi jsme toho dost zažili.Zvláště v tom klášteře,kde se Jana dostala,když se mou vinou opářila.Nakonec jsme mysleli,že už umíráme,když jsme ztratili mobil,utrhla se nám kotva a došla nám voda.Svát'a nás naštěstí našel ještě včas.Doma jsme byli několik dní nemocní a to už je teď,kdy se Vánoce blíží a já ani Jana nechceme,aby přišli,protože nám to všechno připomíná a já dokončuji tuto vystříhovánku.Jenom doufám,že v Ábíčku ještě nějaká podobná bude.“vzpomínal Filip.

Blížil se večer.Dana už dávno nespala.Sedla si před malířské plátno a začala malovat obraz ze zimní krajiny,ktou poznala v Petrovicích.Slunce zapadlo.

V dobu večere šli Filip i Dana do jídelny,aby se navečeřeli.Po večeri se vrátili do svých pokojů,aby pokračovali v započaté práci.To dělali ještě dlouho.Skončili teprve až se jim začalo chtít spát.

To se šli umýt a lehnuli si do postelí.Filip i Dana usnuli ihned.

Dalšího dne ráno se probudili velmi brzy.Nejprve se probudila Dana.Uvažovala,kterého je a za chvilku si uvědomila,že už devatenáctého,takže do Vánoc již zbývá jenom pět dní. „Jak jsem se loni na Vánoce ještě těšila.Těšila jsem se na krásnou rodinnou pohodu a také na dárky,kté dostanu.Myslela jsem si,že takových krásných Vánoc zažiju ještě hodně.Když skončili,tak jsem se už těšila na ty letošní a vůbec jsem tehdy netušila,že se už nemám na co těšit,protože to budou mé poslední šťastné Vánoce,Vánoce s rodiči a ty další nestrávím s nimi a ve své vesnici.Také jsem netušila,že budu před někým skrývat nějakou lež,protože já jsem strašně nerada lhala.A teď musím už skoro tři měsíce lhát Filipovi,ktý je na mně tak moc hodný a vůbec si to nezaslouží.Ale jinou možnost jsem neměla.Co se toho od loňských Vánoc událo.Kdybych tohle všechno věděla,ale naštěstí jsem nic z toho netušila,takže jsem strávila loňské Vánoce ještě moc šťastné s rodiči.S mou hodnou maminkou a tatínkem.Jak ráda bych je ještě viděla.Jenomže to není možné a já musím ty letošní Vánoce strávit jako ty nejsmutnější ve svém životě.“Do dveří vstoupil Filip.Pozdravil Danu jako obvykle.Pak si k ní přisednul a počkal než vstane.

Společně sešli do jídelny,kde na ně čekala hotová snídaně a Svát'a. „Ahoj Svát'o.“pozdravili jej překvapeně.Svát'a jim pozdrav opětoval a řekl: „Jsem tady,protože dneska se bude řezat vánoční stromeček.Jestli chcete,tak se na to můžete dívat.Jenom jsem si

uvědomil jednu věc.“ „A jakou?“zeptal se zvědavě Filip. „Asi budu muset zavolat vrtulník,protože tady v okolí jsou jenom vysoké stromy a na ně se nedostanu.“ „Tak dobře Svát'o.Klidně vrtulník zavolej.“souhlasil Filip.Svát'a poodešel a zavola svého přítele,pilota vrtulníku.Dozvěděl se,že přiletí za kolem poledne.Hned to řekl Filipovi a Daně.Ti se na stromeček už moc těšili.Nemohli se dočkat až uvidí jak vypadá.

Po snídani šli do svých pokojů.Filip si sednul za psací stůl a pokračoval v modelování.Dana si sedla před malířské plátno a malovala zimní krajinku.Oba dva netrpělivě čekali až uvidí stromeček.Dana už věděla,že hned jej do pokoje nemohou dát,protože nejdříve na něm musí stát sníh.Filip ten se těšil,že si ho už dneska budou moci dát do pokoje a zítra nazdobit.Tak jim utíkalo dopoledne.

Dana šla za Filipem a navrhla mu: „Filipe,nepůjdeme se projít na procházku do poledne?“ „Ne,raději zůstaneme doma,protože by nám mohlo utéct jak se chystá náš stromeček.“ „To bychom Filipe stihnuli.“ „Když,tak půjdeme odpoledne.“ „Ty jsi teda Filipe.“ „Je,teď mě napadlo,že jsem už hodně dlouho nezapsal do našeho deníku,musím to hned teď dohnat.“ „Já jdu teda do svého pokoje a ty si zapisuj do deníku.“řekla naštvaně Dana a odešla.Filip si sednul k počítači,zapnul jej a počkal než mu naběhne operační systém.Spustil si diář a podíval se kde skončil.Tam pokračoval v zaznamenávání.

Před polednem pro ně přišel Svát'a,že vrtulník je už tady.Filip s Danou rychle vstali a oblékli se.Dana se posadila na saně a Filip jí vyvezl co nejbližší stromu, který budou mít jako vánoční.Nad nim již stála helikoptéra.Z ní se spustil jeden muž nejprve s provazem,aby strom mohl přivázat k helikoptéře.Pak se do helikoptéry vrátil a vzal si pilu.Filip s Danou pozorovali se zatajeným dechem jak stromek řeže.Když jeho vršek celý přerezal,tak se vrátil do helikoptéry.Ta klesla jak jen to šli nejnižše.Spustila také provaz a stromeček dosednul na zem.Svát'a jej od provazu odvázal,helikoptéra se vznesla a zmizela v dáli.

„Kam dáme náš stromeček?“ptal se hned zvědavě Filip Dany, „Já si myslím,že byste jej měli nejlepší dát do obývacího pokoje.ten je na něj dost velký.“řekl Svát'a. „Jenomže mi by se víc líbil v jídelně.“mínil Filip. „V jídelně je krb a vedle něj být nemůže,protože to by hned shořel.Jinde pro něj už není místo.“řekl Svát'a. „Asi to bude,Filipe,nejlepší jak říká Svát'a.Dáme jej do obývacího pokoje.“ „Tak teda dobře Jano.“souhlasil Filip.Po chvílce

se zeptal: „A za jak dlouho jej tam dáme?“ „To budeš muset,Filipe,ještě počkat tak do zítřka.“řekl Sváťa. „A proč?“divl se Filip. „Protože z něj musí přece ztát ten sníh,abychom neměli v pokoji pod tím stromečkem loži vody,přece Filipe.“vysvětlila Dorotka. „To je škoda.A nedali by se to tání nějak urychlit?“ „Pokud já vím,tak ještě nikdo nic takového nevymyslel.“řekl Sváťa.

Filip s Danou šli domů,protože oběd již měli nachystaný.Oběd jim tentokrát moc chutnal.

Po obědě se vrátili do svých pokojů,Dana malovala a Filip zaznamenával deník.Když Filip dopsal deník sednul si za psací stůl a vyřezával z papíru další díly do poslední části MPR II.Tak jim utíkalo odpoledne.Filip se už moc těšil na zítřek,až si konečně budou moct postavit stromeček do pokoje a začít s jeho zdobením.Dana se také na stromeček těšila,ale zároveň jí to nutilo k tomu,aby myslela na nadcházející Vánoce a tím i na smrt rodičů, která jí ještě moc bolela.Nedokázala si totiž Vánoce bez nich představit.

Myslela na ně po celé odpoledne:„Jak nám všem bylo ještě loni dobře.Stromeček jsem strojila s tatínkem.Ještě teď si na to dobře pamatuji,jak se mi to moc líbilo.Tatínek nejprve jednoho dne dopoledne odešel a kolem poledne se vrátil s docela velkým stromečkem.Nejprve z něj nechal stát sníh,postavil jej do síně a říkal: „Jano,musíme počkat do zítřka,aby z něj ten sníh ztál,protože jinak bychom měli v pokoji louži vody.“Já jsem se na něj chodil často dívat a nemohla jsem se už dočkat jak jej budu na druhý den zdobit.Cukroví jsme již měli touto dobou dávno napečeno.Při pečení jsem vždycky mamince pomáhala jak to jenom šlo nejvíce,protože jsem ráda pekla cukroví a vždycky jsem se už nemohla dočkat až nastane Štědrý den,abych rozbalila tu kupu dárků.Po celou tu dobu jsem odpočítávala dny,které do Vánoc zbývají a vždycky jsem myslela,že se toho už nedočkám.Ještě teď si pamatuji na tu nádhernou vůni, kterou udělalo v bytě maminčino cukroví.Já vůbec nevím jak to dokázala,aby tak nádherně vonělo.To byla nádherná předvánoční atmosféra.Dny do Vánoc ubíhaly velmi rychle.Musela jsem také chodit do školy.Písemek se v tu dobu našťestí moc nepsalo,protože jsme měli hodnou paní učitelku.Školu jsme si také vždycky vyzdobili.Když jsem přišla ze školy,tak jsem buď pomáhala mamince s cukrovím,anebo jsem chodila sáňkovat na nedaleký kopec.Když do Vánoc zbývalo už jenom pět dnů,tak jsem myslela,že se jich snad už nikdy nedočkám.Stromeček jsme zdobili vždycky čtyři dny před Vánocemi.Taky jsem na něj dávala vždycky čokoládové figurky,které jsem dostala od Mikuláše.Měla jsem na ně

chut',ale žádnou jsem nesnědla dříve než po Štědrém večeru.Do té doby tam visely vždycky všechny.Ve zbývajících dnech do Vánoc jsem zdobila celý byt.Tehdy jsem ještě moc nemalovala.To až v poslední době.Byla to radostná doba než nastal Štědrý den.To těšení bylo na těch Vánocích vždycky to nejkrásnější.Pak nastal Štědrý den a to jsem se už těch Vánoc nemohla vůbec dočkat.Přípravy na Vánoce vrcholily.To jsem se už vůbec nemohla dočkat co dostanu pod stromeček.Celý Štědrý den se tak nějak vlekl.Obědvat se neobědvalo.Den začal snídani.To jsme si vzali vánočku.Potom jsme už do večere nic nejedli.K večeru jsem už hlad nemohla vydržet.Když jsme se vrátili ze hřbitova,tak maminka začala smažit kapra.To už moje nedočkavost a těšení na dárky dosahovaly úplného vrcholu.Myslela jsem,že se už nedočkám.Nakonec i ta večere utekla.Tehdy jsem vůbec netušila,že to bude poslední,ktou s rodiči v naší vesničce a našem domě prožiji.Jaké to byly nádherné Vánoce,poslední šťastné Vánoce.Pak konečně zazvonil zvoneček a já jsem mohla jít do pokoje,abych si prohlédla všechny dárky.Moc jsem tehdy byla šťastná ze všeho.Kdybych tak tušila,jaké budou ty letošní Vánoce,na které jsem se tak moc těšila.Že rodiči budou mrtví a já budu bydlet někde úplně jinde a také,že si nebudu moct vůbec užívat zimy,protože nejen,že přijdu o rodiče,ale také se ze mě stane postižený člověk.Jako by doopravdy nestačilo,že jsem při té nehodě přišla o rodiče,tak jsem musela přijít i o nohu,takže musím pořád chodit jenom s berlemi,jinak už nikdy nebudu moct.Ach,protoč se tohle všechno muselo stát?Proč nemůžu žít normální život tak jako i ostatní děti?Proč,jenom proč?Filipa také potkalo něco podobného.Máme to my velkou smůlu.Nikdy již v životě nezažijeme,že by nám maminka,nebo tatínek řekli krásné slovo,nebo maminčino pohlazení před spaním.To už nikdy ani já ani Filip nezažijeme.Takové pohlazení od maminky,to je to nejkrásnější co v životě existuje.Neznám nic hezčího.Nebo když maminka člověka obejmje,když je mu smutno,to ho hned smutek přejde a cítí se zase dobře.Také chápavé slovo maminky to je také velmi krásné.Jenomže tohle všechno je pro nás oba už dávno ztracené.Všchno.“myslela si už v pláči Dana.Plakala potichu,takže Filip nic neslyšel.

Lehnula si na postel a obličej si zakryla polštářem,do kterého šeptala: „Maminko a tatínku,proč jste mě museli opustit a nechat tady na tomto světě samotnou.Já vás tak moc potřebuji.Bez vás není tento svět vůbec nic,vůbec nic.Když já vás tak moc potřebuji,že ani nevíte jak moc.Jste pro mě ti nejdůležitější lidé tady na Zemi.Já vás tak moc chci vidět.Chci zažít,maminko,tvoje

pohlazení a objetí,tvé nádherné objetí,kdy mě přejde všechen smutek a je mi hned dobře.Jenomže to mi nemůžeš poskytnout,protože ty jsi tam nahoře v nebi a tam se na mně můžeš jenom dívat jinak nic.Já vím,jak ti tam asi musí být,když mě vidíš,jak já tě potřebuji a ty mi nemůžeš pomoci,což bys nejraději udělala.Je to pro tebe určitě moc těžké.Jenomže já tě hrozně moc potřebuji.Bez tebe nejsem nic.Proč nás maminko a tatínku musela ta nehoda rozdělit,navždy rozdělit,tak že se už nikdy v životě nevidíme.Já jsem tak moc nešťastná a tak moc vás maminko i tatínku potřebuji,jenomže nejhorší na to je,že mi nemůžete pomoci i když vy byste určitě rádi.“vzlykala Dana. „Já bez vás už nechci žít.K čemu je mi tento svět i bohatství Filipa,když to největší bohatství na tomto světě,mít rodiče,nemám.Co mám dělat,abych vás opět mohla vidět.Nemůže dělat vůbec nic.Jediné co můžu,je tady trpět a myslet na vás.Jenom doufám,že tyto letošní Vánoce strávím alespoň s Filipem,že mě nevyhodí,když se dozví o mně pravdu,že jsem ho už tak dlouho klamala.Ale musím se té lži už zbavit,protože Filipa klamu už hodně dlouho a on si to nezaslouží.Má právo,aby se dozvěděl,že jeho Jana se nenašla a mohl jí třeba začít hledat.Už si nezasloužím,aby kradla té jeho Janě tu veškerou jeho lásku, kterou k ní cítí.Musí se to všechno dozvědět.Jenomže je tak strašně moc těžké,přiznat se k něčemu podobnému.Moc těžké.“plakala Dana.

Pak se snažila uklidnit,ale moc jí to nešlo.Po delší době se jí to podařilo.Venku se již setmělo.Přišel večer.Na Daniny dveře zaklepal Filip: „Pojď Filipe dále.“řekla už úplně klidná Dana.Filip vstoupil a řekl jí: „Pojď Jano na večeři,už je určitě hotová.“Dana vstala a šla s Filipem do jídelny.

Tak se posadili ke stolu a kuchařka začala nosit večeři na stůl.Po večeři si Filip s Danou sedli do obývacího pokoje k televizi,protože začínaly jejich oblíbené televizní pořady.

Po televizi se umyli a šli si lehnout.Oba dva usnuli velmi rychle a spali celou noc.

Dalšího dne se nejprve probudil Filip.Počkal na Danu než se i ta probudí.Spočítal si dny,které ještě chybí do Vánoc a došel k číslu čtyři,když nepočítá dnešek. „Tak málo dní nám už zbývá do Vánoc,tak málo.Je to hrozně málo,kolik nám toho zbývá do svátků,na které jsme se vždycky,stejně jako ostatní děti těšili.Ostatní děti se zcela jistě těší i na ty letošní Vánoce a tohle je pro ně ten nejradostnější čas,zatímco pro nás je to čas nejsmutnější,protože nám připomíná jak jsme mohli být šťastní,kdyby se nestala ta nehoda.Připomíná nám to naše rodiče,že jsme snad jediné děti,které

se na Vánoce vůbec netěší. Dneska budeme strojit stromeček, ostatní děti se určitě také těší na strojení stromečku. Pro ostatní děti je to symbol nádhery, klidu a míru Vánoc, nejšťastnější doby v roce, ale pro nás bude symbolem našeho zármutku, že nám není dopřáno, abychom se na Vánoce mohli také společně s ostatními dětmi těšit. Už nikdy pro nás nebudou Vánoce pro nás již nikdy nebudou to, co bývaly doposud, protože se už nikdy nesejdeme celá rodina u stolu a neuvidíme naši maminku a našeho tatínka. „myslel si Filip.

Z Danina pokoje bylo poznat, že se Dana už probudila. Filip vstal z postele a šel se za Danou podívat. Pozdravili se jako obvykle. Filip se posadil vedle Dany a pohládl jí. „Do Vánoc nám zbývají již jenom čtyři dny. Tak málo času.“ řekl Filip. „Ano, vánoční kalendář mám už skoro snědený. Je to strašně málo času, co nám do Vánoc ještě zbývá, do nejsmutnější doby našeho života, kdy se nám bude připomínat to nejhorší co se nám v našem životě stalo a to, že jsme přišli o rodiče.“ potvrdila Dana.

Sešli společně do jídelny, kde se nasnídali. Po snídani za nimi přišel Svát'á: „Ahoj Filipe a Jano. tak já vám dám ten stromeček do pokoje, abyste si ho mohli nazdobit jak chcete.“ Filip s Danou souhlasili.

Svát'á všechno nachystal a zanesl stromeček si pokoje. Postavil jej vedle pohovky, aby k němu měli Filip i Dana blízko. Svát'á jim přinesl také kolekce na stromeček, které byly uloženy v druhém domu, domu služebnictva. Filip vršek stromečku a spodek nechal Daně, protože ta také ráda stromeček zdobila. Filip jí pozoroval a šlo jí to velmi hezky. Když Dana dozdobila spodek, ještě jim zbývalo nazdobit střed stromečku. Dana se postavila na berle a Filip jí baňky a ostatní ozdoby na stromeček podával. Tak jim utíkalo dopoledne. Stromeček už měli hotový, Filipovi i Daně se líbil. Filip vyzkoušel elektrické světýlka zapnout a svítily hezky. Filip s Danou se namohli na stromeček vynadívát. Posadili se na pohovku a dívali se na něj.

Po nějaké době, je to přece jenom přestalo bavit. „Ještě musíme nazdobit celý dům.“ připomněla Dana. Svát'á jim přinesl tedy další ozdoby a Filip s Danou se dali do zdobení zbývajících částí domu. Blížilo se poledne.

Ve dvanáct hodin dozdobili jenom polovinu celého domu. Sedli si za stůl do již vyzdobené jídelny. Kuchařka jim začal podávat jídlo. Filipovi i Daně oběd chutnal.

Po obědě šli nazdobit další část domu. Filipovi s Danou se při tom podařilo i zapomenout na to, že jsou to jejich nejsmutnější

Vánoce,protože jim budou připomínat smrt jejich rodičů.Tak jim utíkalo odpoledne.Filip s Danou se po delší době cítili konečně radostněji.Pozdě odpoledne měli vánoční výzdobu hotovou. „Kdyby tady s námi naši rodiče byli,tak by nás jistě pochválili jak hezky jsme ty Vánoce dokázali připravit.Jistě by se jim to líbilo a byli by rádi,že jsme tak šikovní.“řekl Filip. „Jenomže tady nejsou a ta výzdoba je jenom pro nás a oni ji už nikdy neuvidí.Kéž by se ta nehoda, která nám vzala to nejcennější co v životě máme nikdy nenastala.“povzdechla si Dana. „Jenomže se stala a všechno nám vzala.“řekl na to Filip.

Pak šli do svých pokojů.Dana si sedla k malířskému plátnu a Filip k počítači,aby zapsal další události do deníku.To měl hotové brzy.Potom se posadil ke svému psacímu stolu a věnoval se poslednímu dílu MPR II.Právě dokončoval vystřihování.Opět se zanořil do vzpomínek co všechno se stalo za tu dobu co jí dělá.Blížil se večer.

V šest hodin skončili se svou prací a sešli po schodišti přes síňku a obývací pokoj do jídelny.Tam na ně již čekala večeře.Filip s Danou jí všechnu snědli.

Po večeři se přemístili do obývacího pokoje,kde sledovali své oblíbené televizní pořady.Když skončili,šli se umýt a potom hned spát.Usnuli velmi rychle.

Dalšího dne ráno se probudili velmi pozdě.Nejprve se probudila Dana.Kolem sebe uviděla vánoční výzdobu, která jí připomněla,že Vánoce jsou již velmi blízko a že je také blízko doba,kdy bude muset říct Filipovi o sobě pravdu.Měla z toho velký strach,aby jí Filip nevyhodil.Čekala na Filipa až ten se probudí.Nemusela čekat dlouho a dveře v jejím pokoji se otevřeli.Filip jí pozdravil obvyklým pozdravem.Dana mu jej obvykle oplátila.Pak se k ní Filip posadil na postel a pohládl jí.

Po snídani v jídelně uvažovali co by mohli dělat. „Zítřa půjdeme,Jano,ke zpovědi,že?“ „To je dobrý nápad.“ „Jindy už jít nemůžeme,protože pak už budou skoro Vánoce.Pamatuješ Jano,jak jsme šli loni ke zpovědi?to všechno bylo ještě úplně jinak.Naši rodiče ještě žili a my jsme se na Vánoce těšili,na rozdíl od letoška,kdy už víme,že se s našimi nejdražšími rodiči už vůbec nikdy neuvidíme.“ „Jo,kolik se toho za ten rok změnilo.Je toho doopravdy velmi hodně.Co říkáš tomu,Filipe,že bychom si dneska zašli na tu procházku?“ „To by šlo.Vyrazíme hned ráno,abychom ušli co nejdelší cestu.“zaradoval se Filip.

Po snídani se umyli a oblékli si teplé oblečení.Dana byla hotová rychleji a proto si už sedla na sánky a tam na Filipa čekala.Filip přišel za chvílku.Vyjeli se sánkami ven.Filip je nejprve vyvezl ke kostelíčku, který byl přes zimu zavřený.Odtamtud sjeli jejich kopec.Pak museli jít po hlavní cestě,před lesní mýtinu až k rozcestníku.Tam se vydali na cestu,kterou nestihnuli předtím dokončit.U rozcestníku si Filip připomněl: „My jsme zase zapomněli kameru.Měla jsi mi to všechno připomenout a také jsi na to zapomněla.“ „To je směla.Snad na to nezapomeneme příště.Musíme doufat.“řekla na to Dana.Cesta jim příjemně ubíhala.Filip s Danou nezapomněli využít žádný kopec,který by se dal využít k sánkování.Dívali seč všude kolem a snažili se co nejvíce vdechovat svěží zimní vzduch.Venku se jim moc líbilo.Brzy došli na místo,ze kterého se museli předtím vrátit.Tam si odpočinuli.

Filip zastavil sánky a posadil se na ně vedle Dany. „Dneska je,Jano,venku moc hezky,že?“ „Máš pravdu Filipe.dneska je venku hezky,ale tady je hezky pořád.tady neexistuje období,kdy by tady nebylo hezky.“řekla Dana „Ano,na rozdíl od městského sídliště,kde je v létě velké horko a v zimě zase zima a k tomu velká břecha sněhu a nic jiného.Naši rodiče udělali moc dobře,že koupili tady tento dům.Jenom je velká škoda,že jej naše maminka nemohla nikdy dostat jako dárek od tatínka.To je moc velká škoda,že jsme nemohli tuto radost prožít všichni,ale jenom my dva.“řekl smutně Filip.Pak jejich hovor umlknul.

Filip zase vstal a pokračoval v cestě. „Ani nevíš,Filipe,jak bych si přála jít v tom sněhu vedle tebe.Jít v silné vrstvě sněhu je na zimě to nejkrásnější.“ „Počkej do jara,kdy ten sníh ztaje a zůstane ho jenom tolik,že v něm budeš moct chodit.Stačilo by,kdyby ho jenom troška stála.Jenomže ho je tolik,že i já se v něm musím brodit.Vůbec ti to,Jano,nezávidím.Mělo mě to ale raději potkat mě,protože ty si to nezasloužíš.“ „A ty jo?“ „Jenomže já bych se s tím snad dokázal lépe smířit než ty.“ „S tím se nikdo nedokáže smířit dobře.Když někdo přijde o nohu,tak je to pro každého těžké,aby se s tím dokázal smířit.“ „Ale třeba mi by se to možná podařilo lépe.“ „O nohu jsem při té nehodě přišla já a asi se to tak mělo stát.Tím,že budeme uvažovat komu se to mělo raději stát na to nic nezpravíme.Už se to jednou stalo mě.Já jsem se s tím už dokázala docela smířit,jenom ještě mi to někdy přijde.“ „Já tě úplně Jano chápu.“řekl na to Filip a pokračoval: „Je to smutné čím vším jsme už museli projít.“Pokračovali v cestě a ani si neuvědomovali jak čas již pokročil,že se blížilo poledne.Hlad ještě nepocíťovali.Cesta stoupala

nahoru a Filipovi se šlo špatně, ale nic neříkal. Pod nimi se jim skrze zasněžené stromy začínal ukazovat výhled dolů. „To jsme toho už Jano ušli, že.“ „Docela dost.“ „Podívej se dolů, už jsme dost vysoko.“ „To teda jsme. To bude nádherná cesta dolů po saních.“ řekla na to Dana. „To určitě jo.“ „Víš co mě Jano napadlo?“ „Ne.“ „Tam nahoře určitě bude nějaká restaurace. Musíme do ní určitě zajít, protože já už začínám mít hlad.“ „Když o tom Filipe mluvíš, tak já už také.“ „Kdoví kolik už teď může být také hodin?“ Filip se podíval na ruku, aby jí odpověděl, jenomže zjistil, že hodinky zapomněl doma. „To ti Jano nemůžu říct, protože jsem hodinky asi zapomněl doma, ale soudil bych, že tak už může být k poledni.“ „Asi jo.“ řekla na to Dana.

Ještě jim zbýval kousek cesty a před nimi se otevřel vrch zvaný Jarkov. Stála tam malá restaurace. Filip dovezl Danu až ke dveřím. Pak se ho Dana chytila kolem krku a Filip s ní došel až ke stolu. Tam jí nejprve nechal posadit a potom se posadil i on. Za chvíli přišel číšník s jídelním lístkem. Filip s Danou si vybrali na to na co měli chuť. „Už jsme docela dlouho v žádné restauraci nebyli.“ začal rozhovor Filip. Dana jej však neposlouchala. Ta se rozhlížela po nevelké restaurační místnosti, jejíž stěny pokrývalo dřevo. Daně se tam líbilo. Číšník jim už přinášel čaj, který si objednali, aby se z té zimy venku zahřáli. Potom následovala polévka.

Z restaurace vyšli ven asi po hodině. Filip pomohl Daně sednout si na sánky. Vyvezl je k cestě a tam se na ně posadil i on. Nohama je rozjel a už jeli dolů. Jízda to byla nádherná, brzy se rozjeli velmi rychle. Nad hlavami měli někde koruny stromů, takže to vypadalo jako by jeli v několika přerušovaných tunelech. Cesta klesala asi do poloviny. Filip i Dana výskali, jak moc se jim to líbilo. V té rychlosti dojeli mnohem dál než do poloviny, protože dále cesta ještě nějakou dobu ani neklesala ani nestoupala. Nakonec se přece jenom zastavili a Filip musel ze saní slézt a táhnout dál opět Danu. Ještě následoval úsek stoupání. Filipovi se už moc nechtělo, protože jej již dost vyčerpala dosavadní cesta. Už se moc těšil až opět uvidí jejich dům. Konečně z dálky uviděl Petrovický rozcestník. Přepadla jej již taková únava, že již sotva šel. Dostali se na planinu a Pak už jim zbýval jenom velmi malý kousek cesty. Začalo se již sešerovat. Museli již ještě úsek cesty po silnici a vyjít do kopce vrchu Petrova.

Domů už došel jenom tak tak. V domě si ze sebe svléknul své teplé oblečení a posadil se na pohovky v obývacím pokoji. Pocítil ihned ohromnou úlevu. Dana za ním hned přišla. Dana byla

čilejší,protože mohla po celou dobu cesty sedět na saních a nechat se od Filipa vézt.Do dveří vstoupil Svát'a. „Kam jste šli?“zeptal se jich. „Šli jsme na pocházku na Jarkov.Nevím jak Janu,ale mě to docela dost zmohla.Do zítřejšího rána už asi neudělám žádný krok.“ „A jak je to tam daleko?“ „Já nevím,nedíval jsem se na rozcestník.“ „Já jsem se ale dívala.Cesta je dlouhá šest kilometrů.“ „To jste teda ušli slušný kousek cesty.To se ti Filipe ani nedivím,že jsi tak moc unavený,já bych na byl určitě stejně jako ty.“ „Kolik je hodin?“zeptal se Filip. „Už bude půl páté.“ „Tak to jsme na to výletě strávili skoro celý den.“řekl udiveně Filip. „To teda jo.Kolem poledne jsem se za vámi přišel podívat a to mi služebná řekla,že jste už dlouho pryč.“řekl na to Svát'a. „Líbilo se vám tam?“zeptal se Svát'a.“ „Moc se nám tam líbilo.Tady v Petrovicích je totiž krásně pořád.“řekl Filip. „Také to pozoruji,jaký je to rozdíl oproti městskému sídlišti.Je to tady úplně o něčem jiném.“řekl na to Svát'a.Dana vstala a odešla do svého pokoje,kde ještě pokračovala v malování.V obývacím pokoji zůstali jenom Filip a Svát'a. „Hezky jste si to tady vyzdobili.Líbí se mi to.“řekl Svát'a. „Děkuji,to je dobře.Když jsme to včera s Danou dokončili,tak jsme uvažovali,že by nás určitě pochválili naši rodiče,kdyby se nestala ta nehoda,když jsme jeli na tu dovolenou v létě.To by se všechno hned odehrávalo jinak.“ „Tak máte alespoň mne a já mám zase vás.Já jsem moc rád,že jsem vás tehdy potkal a mohli jsme se natolik spřátelit.Mám tebe i Janu moc rád.“Filip si poposednul blíže ke Svát'ovi. „Já jsem Svát'o také rád,že tě mám,že jsme tě tehdy potkali,protože bez tebe nevím co by s námi o tom čase bylo.Možná,že bychom to sami nezvládli a museli jsme jít už dávno do dětského domova.“ „Jste ale moc šikovní,že tak bojujete o svou svobodu.Kdyby se mi něco podobného stalo,tak nevím jak bych dopadnul.Jste doopravdy velmi šikovní.Dokázali jste se vypořádat s tolikati věcmi ve vašem životě,že by leckterý dospělý člověk sotva dokázal.“ „Ale je to těžké nemít rodiče a o všechno se starat jenom sám a vědět,že už své milované rodiče nikdy neuvidíme.“ „To ti Filipe věřím.“ „Jak bychom mohli mít hezké Vánoce,kdyby tady s námi byli i rodiče.“povzdechnul si Filip.Blížil se večer.Do doby večere seděli Filip a Svát'a na pohovce.

Filip zavolal Danu a šli společně na večeři.Svát'a s nimi zůstal až do konce večere.Když se odcházeli dívat na televizi,tak jim řekl: „Večer budou vysílat v televizi hezkou pohádku,měli byste se na ni dívat.“ „Já osobně nemám na pohádky chuť,protože toto nejsou Vánoce,když nemáme rodiče,co ty Jano?“ „Já nevím.Možná bychom

se mohli podívat.“ „Jestli chceš Jano,tak se dívej,ale já půjdu spát.“ „Děkujeme ti Svát'o,my se ještě nějak domluvíme.“řekla nakonec Dana.Svát'a se s nimi rozloučil a odešel.

Filip s Danou si zapnuli televizi a setrvali u ní až do půl osmé večer,protože již přestali sledovat zprávy.Pak se šli umýt.Filip si šel lehnout do postele a Dana zůstala u televize z podívala se na pohádku.Když pozdě večer skončila,šla do postele i Dana.Usnula za chvíli.

Dalšího dne ráno se Filip i Dana probudili docela pozdě.Probudili se skoro najednou.Filip šel hned za Danou a přivítal jí do nového dne.Potom se šli do kuchyně nasnídat.

Po snídani šel každý do svého pokoje,aby se připravili ke svaté zpovědi.Filipovi se moc nechtělo,ale věděl,že před Vánocemi jít ke zpovědi musí.Do hodiny měli zpověď hotovou.Dana věděla,že Filipovi bude muset říct také pravdu,protože jinak by její zpověď neplatila,neboť vědomé a úmyslné lhaní a klamání někoho je těžký hřích.Takže věděla,že by o Vánocích nemohla jít k přijímání a to v žádném případě nechtěla.Ale měla z toho velký strach.

Když měla zpověď hotovou sedla si před malířské plátno a malovala.Filip si zapnul počítač,aby doplnil poslední záznamy do deníku a potom se posadil za svůj psací stůl,aby pokračoval v modelování.Tak jim utíkalo dopoledne.Ani se nenadali a přišla doba oběda.

Filip s Danou se šli do jídelny naobědvat a potom se začali oblékat,protože v kostele se začínalo zpovídat brzy po poledni.

Dana si sedla na sánky a Filip jí vezl.Kopec Petrov,pojmenovaný podle kostelíka Svatého Petra,sjeli až dolů.Potom Filip Danu táhnul.Dana si sebou vezla berle.Na cestě skoro žádný sníh neležel,proto se Dana sama nabídla,že vstane a půjde po svých.Byla ráda,že konečně může venku chodit po vlastní noze a berlích.Tak jim utíkala cesta.Blížili se ke kostelu.Filip měl se na zpověď vůbec netěšit,protože jí neměl vůbec rád.Dana byla ráda,že jde opět ke zpovědi.

V kostele moc lidí na zpověď naštěstí nečekalo.Filip měl nyní jediné přání,aby již měl zpověď za sebou.Čas mu ubíhal velmi pomalu.Na oltáři byla vystavená Nejsvětější svátost oltářní.Dana už také chtěla mít svatou zpověď za sebou.Čas ubíhal a oni se blížili ke zpovědnici.Potichu se domluvili,že nejprve půjde ke zpovědi Filip a potom Dana.Už před nimi stáli jenom dva lidé.Filipova nervozita dosáhla vrcholu.Konečně šel dovnitř jeden člověk a Filip s Danou stáli před zpovědnicí jako druhý a třetí.Ještě dovnitř vešel poslední

člověk před Filipem.Filip i Dana už věděli,že přijde jejich chvíle a ke zpovědi půjdou teď nadejde jejich doba a budou muset jít ke zpovědi oni.Ještě vyšel ze zpovědnice člověk,který šel do ní před Filipem.Filip vešel dovnitř a Dana čekala až do ní půjde ona.Filip na nebyl dlouhou dobu.Dana vešla dovnitř.

Požehnala se a pozdravila kněze: „Pochválen buď Ježíš Kristus.“ „Na věky Amen.“odpověděl kněz. „Od poslední svaté zpovědi,ktou jsem vykonala v listopadu jsem se dopustila těchto hříchů:...“začala Svatou zpověď Dana.Potom následovaly její hříchy.Kněz jí pozorně poslouchal.Když domluvila: „Toto jsou mé hříchy,upřímně jich lituji a slibuji,že se polepším.“začal k ní mluvit: „Ty jsi tak hodná,že jsi vůbec nezlobila rodiče.Ve tvé zpovědi jsem vůbec neslyšel,že by si říkala,že jsi neposlouchala rodiče.Pokud vím,tak většina dětí ve tvém věku se z toho zpovídá.“ „Musím vám to říkat?“ptala se ostýchavě Dana. „Proč mi to nechceš říct.Ty se za to stydiš?Pokud bys mi zamlčela nějaký hřích tak by tvoje zpověď byla neplatná.“ „Pokud vám to řeknu,tak nikomu nic neřeknete?“ „Ne,já naprosto nic co mi řekneš tady ve zpovědnici nikomu nemůžu a ani nechci říct.“ „Tak dobře,já vám to teda řeknu.Totíž já ani Filip rodiče nemáme.Oba jsme o ně přišli,při nehodě.“ „A kde teda bydlíš.Tady nikde není přece žádný dětský domov.“ „Nám se totiž podařilo,abychom nemuseli do dětského domova.Já jsem v něm byla několik měsíců a nikomu bych nepřála,aby to zažil.Podařilo se mi z něj utéct a potom se mě ujal Filip.Jemu se totiž ztratila Jana a myslím si,že to je ona,protože vypadám úplně jako ona.Já jsem mu nic neřekla,protože jsem měla strach,že mě vyhodí.Filip si myslí,že jsem jeho Jana a ne Dana,jak se jmenuji.“ „Tak to bys mu Danu měla říct,protože to máš hřích.“ „Já jsem se rozhodla,že mu to na Štědrý den řeknu.“ „Tak to je dobře,že se mu k tomu přiznáš,protože lhaní není vůbec správné a je to hřích.Kdybys mu to neřekla,tak bys nemohla jít k přijímání.“ „To já vím a proto také mu to chci říct.“ „Neměli byste jít raději do dětského domova?“ „To mi ani neříkejte,protože co tam jsem zažila,to byla hrůza a nechtěla bych,aby se to ještě někdy opakovalo.“ „Je to vaše rozhodnutí.Jak víš,tak já s tím nic nenadělám,protože nic z toho co jsi mi řekla nesmí překročit práh této zpovědnice.Je mi vás ale moc líto,že se vám toto stalo.Kdy jste o ty rodiče přišli.“ „Stalo se to letos v létě.Proto budeme mít letos s Filipem velmi smutné Vánoce.“ „Snažte se alespoň trochu radovat,protože se o Vánocích přece narodil Pán Ježíš Kristus,spasitel světa.To je důvod k radosti,když už nemůžete mít radost s Vánoc jako ostatní děti.“ „Pokusíme se s

Filipem.“ „Vánoce jsou přece nejsou jenom dny radosti z dárků a společnosti rodiny,ale také,že se narodil před dvěma tisíci lety náš Spasitel.V tom je něco velkého.Pouvažuj o tom Jano a Filipovi rozhodně řekni o sobě pravdu.Mysli při tom na Boha.“řikal kněz.“Pak následovala chvíle ticha a kněz řekl dal Daně rozhršení.Na rozloučenou jí řekl: „Odházej v pokoji.Budu se za tebe a Filipa modlit.S Pánem Bohem.“ „S Pánem Bohem.“rozloučila se ještě Dana a vyšla ze zpovědnice.

Filipa viděla sedět na lavičce.Přisedla si k němu. „Tobě to teda trvalo.“řekl jí na uvítanou.Dana se začala modlit Otče náš a Zdravas Maria,motlitby,kté dostala se pomodlit za pokání.Potom se zadívala na Nejsvětější svátost oltární. „Mám s letošních Vánoc strach Pane Bože.Bojím se,že mě Filip vyhodí a budu muset trávit letošní Vánoce nejen bez rodičů,ale také někde opuštěná a budu se muset vrátit do dětského domova.Vlastně jsi tu přece ty Pane Bože a stane se co ty si budeš přát.Pokud se mám opět dostat do dětského domova,abych ti přinášela další oběti,tak to udělám,protože budu vědět,že moje oběť v dětském domově je ti milá a chceš jí přijmout.Rozhodla jsem se ti koneckonců zasvětit celý svůj život tím,že až dospěju,půjdu do kláštera,tak proč bych ti nemohla obětovat i své dětství.Třeba to bude pro někoho užitečné,že ta moje oběť někomu pomůže.Takže pokud se má stát,že mě Filip vyhodí,tak to přijmu.Možná,že si to nepřeješ a já budu moci zůstat u Filipa a toto utrpení mne mine.Já osobně bych byla radši pro tu druhou možnost,ale řeknu toto:Tvá vůle se staň.Tak jak to řekl Pán Ježíš před svou smrti na kříži.Mám z toho sice velký strach,ale mám tě moc ráda a proto ti to všechno obětuji.Ty jsi totiž to nejdůležitější co mi v mém životě zbylo.Bez tebe Pane nejsem vůbec nic.Proto ti obětuji zbytek svého dětství a celý můj zbývajíc život.Všechno udělám pro tebe můj jediný Pane.Mám tě celého srdce ráda.Všechno co se od této chvíle stane ať je Tvou vůlí,ať je ta tvá vůle jakákoliv.Protože vím,že ty mi naložíš břemeno pouze takové,kté já bych unesla.Provázej veškeré mé kroky od této doby a ochraňuj mne i Filipa,můj Bože.Jsem již připravena přijmout tvé břemeno,že se vrátím do dětského domova a budu tam pro tebe trpět,protože tento život není důležitý.Důležitý je ten život příští,ktý nás bude čekat v nebi.S tím klášterem jsem se již nadobro rozhodla.Až dospěju,tak půjdu do nějakého kláštera a tam ti můj Bože zasvětim celý zbytek svého života,abych mohla být stále v tvé blízkosti a mohla se ti celá obětovat a dělat jenom tvou vůli a věci,kté budou sloužit na oslavu tebe.Od této chvíle až do mé smrti

staň se vůle tvá Bože,jenom tvá a nikoho jiného,protože ty jsi to největší dobro,které svět mohlo potkat.Tvůj syn se za všechny obětoval a musel trpět na kříži a zemřít tam.Po třech dnech vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa.Tím nás všechny vykoupil.Ano Pán Ježíš tolik musel vytrpět a já jsem tady měla strach z toho,že mě Filip vyhodí z domova.Je to proti tomu velmi málo.Proto už teď se toho vůbec nebojím,protože vím,že Ty mě budeš stále na mé životní cestě doprovázet a budeš po mém boku stále budeš chodit a tvá přítomnost mi stačí.Už nic jiného nepotřebuji.Už nic jiného není v mém životě důležitějšího,než ty můj Pane.Obětuji ti celý svůj další život.Dělej si s mým životem co chceš,ale prosím tě jenom o jedno,stůj stále vedle mne a ochraňuj mne.Nejlépe to asi vyjádřím těmito slovy,jsem celá tvá.Ráda bych si tady s tebou vykládala ještě hodně dlouho,ale asi se už budeme muset s Filipem vrátit k nám domu.Jak bych se s Tebou,ale rozloučila.S Pánem Bohem ti říct nemůžu,protože ty jsi můj Bůh,to nejlepší a nejnádhernější v životě.Řeknu ti teda asi nashledanou Bože,protože to je nejvystižnější slovo.Tak tedy nashledanou můj Pane a od této doby všechno v mém životě s Tebou a Staň se vůle tvá,at' je jakákoliv.“Po těchto slovech pronesených v duchu se Dana požehnala a naznačila Filipovi,že již můžou jít.

Vzala si do ruky berle a šla směrem ven s kostela.Uvnitř cítila Boží přítomnost a velkou radost z Boží lásky a z toho,že může pro něj něco udělat,třeba trpět. „Moc ti děkuji Bože,že jsi mi dopřál přijít o nohu a můžu už teď Ti přinášet nějakou oběť.“řekla před odchodem z kostela.

Z kostela vedla silnice,na které neleželo moc sněhu.Dana teda proto nemusela jezdit na sánkách a mohl jít pěšky.Velmi se z toho radovala.Blížícího Štědrého dne a svého přiznání se již nebála,protože objevila Boha,jak je milosrdný,že Filip jí od sebe může odehnat,ale Bůh bude stát stále po jejím boku a může mu to příkoří všechno obětovat.To pro ní bylo velkým povzbuzením.Poprvé po delší době se cítila šťastná.Snažila se také myslet na Vánoce jako na doby zrození Pána Ježíše Krista a hned se jí ty Vánoce také zdály veselejší,i když jí pořád ještě hodně bolelo,že je nemůže strávit společně se svými rodiči doma na vesnici,ale tady v Petrovicích a bez rodičů.Filip ani Dana nemluvili.Když museli sejít z hlavní cesty Dana nasedla na saně a Filip jí opět táhnul.

Když došli domů,začínalo se již stmívat.Dana si před zadním vchodem vysedla a vešla do domu.Filip opřel sánky o zed' u

domu, aby na ně nesněžilo, i když v poslední době zase tak často nesněžilo, aby ne, sněhu měli Filip i Dana v Petrovicích až dost.

Dana se posadila do obývacího pokoje a Filip šel do svého pokoje, aby pokračoval v modelování poslední části MPR II. Tak jim utíkal večer. Dana zůstala v obývacím pokoji až do večere.

Filip za ní v dobu večere přišel a společně se navečeřeli. Po večeři se posadili k televizi a sledovali svoje oblíbené televizní pořady.

Po nich se okoupani a šli spát. Filip usnul ihned. Dana usnula za chvíli.

Dalšího dne ráno se Filip s Danou probudili kolem osmé hodiny. Filip se šel podívat za Danou. Ta se právě probouzela. Filip se k ní posadil na postel a přivítal jí do nového dne obvyklým pozdravem. Chvilku u ní počkal, než vstali a sešli společně na snídani. „Už zítra nastane Štědrý den. To nám ten prosinec tak rychle utekl.“ řekl posmutněle Filip. „Máš pravdu Filipe. Zítra nastane Štědrý den, který nám bude připomínat, že jsou naši rodiče mrtví a že je již nikdy v životě neuvidíme.“ řekla Dana. „Ty už z toho nejsi smutná?“ podivil se Filip, že tyto věty Dana nepronášel tak zachmuřeně jako jindy. „Už jsem se s tím smířila a řekla jsem si, že musíme žít dál a ne pořád myslet na to, že jsou naši rodiče mrtví.“ „Já si na to, ale ještě zvyknout nemůžu.“ „Máme přece Svátů, který se o nás stará jako by byl náš otec a také nás má ráda přece Klaudie. Tak máme dva lidi, kteří nás mají rádi. Také nás netrestají a můžeme si dělat co chceme.“ řekla Dana. „Ale naši rodiče to nejsou.“ řekl na to Filip. „To máš sice pravdu, ale rádi nás mají určitě skoro stejně.“ „Snad si na to časem dokážu zvyknout, ale nevím.“ řekl Filip.

Po snídani Dana navrhla, že by si mohli jít zasáňkovat z kopce Petrov. Filip s tím naprosto souhlasil. Umyli se a oblékli si teplé oblečení.

Pak vyrazili ven. Filip vytáhnul sánky s Danou na kopec a ten sjeli až dolů k silnici. Filipovi i Daně se to líbilo. Dole Filip vytáhnul Danu opět nahoru a sjeli kopec znovu. Oba dva si při tom výskali, jak se jim to líbilo. Zastavili se až u dvou domů, které stály na lesní cestě úplně u silnice. Filip zase vytáhnul saně s Danou nahoru a potom sjeli kopec znovu. Tak to několikrát opakovali. Moc se jim to líbilo. Vůbec se jim nechtělo z venku domů, když se blížilo poledne. Nejraději by tam zůstali až do večera.

Nakonec je však hlad vyhnal domů. Filip pomohl Daně sesednout ze saní domů. Také ji pomohl vysvléknout se. Ze síňky šli

přes obývací pokoj rovnou do jídelny. Tam na ně čekal již teplý oběd, který je rozehřál, protože venku již stačili dost prochladnout. Po zákusku poprosili osobní služebnou, aby jim připravila oheň v krbu a přeneslo se křeslo z obývacího pokoje do jídelny.

Za půlhodiny si již mohli sednout ke krbu a pozorovat praskající ohniček, který je ještě více zahříval. Filip i Dana mysleli na zítřek, kdy nastane Štědrý den, den na který se vůbec netěšili, protože jim připomínal jejich zesnulé rodiče. Dana se sice na Štědrý den trochu těšila, ale stále byla smutná z toho, že je to jsou to její první Vánoce bez rodičů. Filip také neměl nejlepší náladu, protože on byl mnohem smutnější z toho, že o tyto Vánoce nestráví společně s rodiči. „Ještě dnešní odpoledne a už nastane ten Štědrý den.“ řekl Filip. „Ano máš pravdu. Ještě zbývá jenom několik hodin a Štědrý den nastane. Uvidíme jak jej nakonec prožijeme. Jestli jsme z toho byli smutní oprávněně, nebo nakonec to nějak zvládneme. Já jsem se začala snažit, aby pro mě byl Štědrý den veselejší, ale moc se už se mi to s ubíhajícím časem přestává dařit a zase začínám být smutná z toho, že se Štědrý den blíží, protože i když to je doba, kdy se narodil Pán Ježíš, z čeho bychom se měli moc radovat, tak přece jenom jsem smutná z toho, že nám zemřeli rodiče a toto budou naše první Vánoce, které prožijeme bez nich.“ „Ano Jano, už je nikdy ve svém životě neuvidíme.“ řekl smutně Filip. „Kolik je hodin?“ „Jano už jsou tři hodiny pryč.“ „Tak nám do začátku Štědrého dne ještě zbývá devět hodin. Jindy bychom ten čas jistě odpočítávali velmi radostně, ale tak se na ně nemůžeme těšit, protože z námi tady nebudou rodiče a to je velmi smutné.“ „Jak šťastní jsme byli loni o téhle době, že?“ „Ano Filipe.“ odpověděla Dana. „Loni jsme se už nemohli dočkat až konečně půjdeme spát a na druhý den se probudíme již na Štědrý den. Jak moc jsme se na něj těšili. Jak moc. Proč se nám to všechno muselo stát a my musíme ten letošní strávit opuštěni od rodičů? Jak jsme ho mohli mít ještě nádherný a to jistě ještě hodně dlouho, kdyby se nestala ta hloupá nehoda před půlrokem, když jsme jeli na dovolenou, na kterou jsme se tak těšili. Ještě teď si pamatuji jak jsme byli z toho všeho nadšení. Jak jsme se radovali kam všude si za ty peníze, které jsme vyhráli o několik dní předem zajedeme a tohle všechno zmařila nehoda vlaku.“ „Já bych si také přála, aby se nic z toho nestalo a my bychom byli oba dva moc šťastní a nic z toho co jsme poznali nezažili.“ řekla Dana nahlas. Pak zůstali až do večere sedět potichu.

Navečeřeli se v obvyklou dobu. Přesednuli si k jídelnímu stolu a kuchařka jim začala nosit večeři.

Po večeři si přesedli ke krbu. Na televizi neměli vůbec náladu. Oheň v krbu plápolal a praskal. Filip s Danou seděli potichu a pozorovali jej. Filip i Dana mysleli na rodiče. Filipovi ani Daně se nechťelo ještě spát. Dívali se do ohně a pozorovali jej. Po chvilce ticha řekla Dana: „Ještě nám zbývá několik hodin do toho velkého dne- Štědrého dne. Za několik hodin bude půlnoc, která Štědrý den začne.“ „Ano, máš pravdu Jano. Začnou naše první Vánoce bez rodičů.“ řekl smutně Filip. Pak už ani jeden z nich nepromluvil, jenom hodiny tiše tikaly a odpočítávaly čas, který zbýval do půlnoci. Filipovi i Daně vstoupily do očí slzy, ale nesnažili se tentokrát jeden druhého utiшит, protože oba byli smutní stejně. Nakonec se jako první rozplakala Dana. Filip se ještě chvilku udržel, ale potom se dal do tichého štkání jako Dana. Tak jim smutně utíkal večer. Pokoj osvětloval jenom oheň v krbu. Půlnoc se blížila nezadržitelným tempem. Filip i Dana potichu plakali, jak jim bylo smutně. Filip s Danou se cítili velmi sami a opuštění, že se Štědrý den tak rychle blíží a oni nemají rodiče, s kterými by strávili ty letošní Vánoce. Filipa i Danu to moc bolelo. Dana se navíc také bála následujícího dne, kdy bude muset říct Filipovi pravdu. I přes zážitek v kostele se toho přece jen bála, neměla ještě tolik odvahy. Věděla však, že Filipovi bude muset říct pravdu o sobě, že jiná cesta není. Nakonec se půlnoc přiblížila a hodiny jí začaly odbíjet.

38.Štědrý den

Dalšího dne ráno se Filip s Danou probudili na pohovce u už vyhaslého krbu.Nejprve se probudila Dana.Uvažovala,kde to jsou až jí došlo,že již nastal Štědrý den a tím začaly i jejich první Vánoce bez rodičů.Dana nechala Filipa ještě spát.Potichu vstala z pohovky a šla se podívat do kuchyně.Kuchařka jim začínala právě připravovat snídani.Dana jí řekla: „Dneska nám snídani nechystejte.Já vám dávám na celý dnešek volno.Snídani i večeri si připravíme sami s Filipem.Běžte oslavovat Vánoce.“Kuchařka poděkovala a odešla.Snídaně již byla skoro hotová.Dana dochystala zbytek a sedla si k jídelnímu stolu a čekala až se Filip začne probouzet.

V duchu si myslela: „Tak už nám začal ten Štědrý den,ze kterého jsme byli smutní,protože nám připomíná smrt našich rodičů.Je to doopravdy smutnější,když ty Vánoce nemůžeme strávit s našimi rodiči,ale jenom sami se sebou.Já mám také strach z toho večera,když budu Filipovi říkat o sobě pravdu.Jenom doufám,že si mě Filip u sebe nechá a nebudu muset jít do dětského domova.Ale to se dozvím až večer co se má stát.Musím být moc statečná,abych zvládla každé Filipovo rozhodnutí a odešla do dětského domova,pokud si to bude tak Filip přát.Já mu tady nebudu překážet.Taková jí nejsem.Pokud by si přál abych odešla a já musela do něho jít,tak to všechno obětuji Pánu Bohu.Je tady tak ticho.Nikdo tady v domě mimo Filipa a mne není.Jsme tady jenom sami dva.Loni jsem tou dobou už také myslím vstávala a nemohla jsem se už vůbec dočkat Štědrého večera a dárků, které mi přinese.To byl pro mě velmi radostný čas.Měla jsem rodiče a také jsem žila u nás na vesnici.“při těchto slovech začaly Daně ukapávat slzy. „Tady je sice také moc hezky,ale domov je domov a to mi už nikdy nic nenahradí.Už se tam nikdy natrvalo nevrátím.Možná ho ještě jednou uvidím,pokud si mě Filip u sebe nechá až se o mě dozví pravdu.Pak bych mu řekla,aby tam se mnou zajel,protože alespoň s tím místem bych se chtěla rozloučit.S rodiči jsem tu možnost neměla,tak bych chtěla alespoň s našim domečkem.Ten rok je taková chvíle a přitom se stalo tolik věcí.Před rokem jsme byli ještě všichni úplně šťastní a netušili jsme co všechno se za tuto dobu udá.Nic z toho jsme netušili.Ach,kdyby se to všechno dalo ještě vrátit zpět a já jsem mohla opět žít šťastně a spokojeně u nás doma s rodiči a se svými kamarády a kamarádkami,jako dříve.Být také zdravá a moct si naplno užívat zimy tak jako ostatní děti touhle dobou.Také mít

radost ze Štědrého dne jako jiné děti, ale nic z toho mi dopřáno není a již nikdy nejspíš nebude. Již nikdy nebudu prožívat Vánoce společně se svými rodiči. Již nikdy se toto nestane. Ten Štědrý den je bez nich tolik smutný. Filipe, ten ještě pořád spí. Už je dokonce devět hodin. Kdyby se už konečně probudil a dělal mi společnost. Abych nemusela tady seděla tak sama. Maminko a tatínku, ach já bych si tak moc přála, abyste teď byli se mnou a já se mohla radovat z toho, že jsou Vánoce jako ostatní děti. Já vás tak moc teď potřebuji. Tak moc. Já chci mít Vánoce tak jako ostatní děti a moc z nich mít radost. Jenomže to mi už nikdy nebude dopřáno. "Po těchto slovech se Dana rozplakala.

Filip se na pohovce již začal probouzet. Nejprve se také divil, kdeže to, ale po chvíli se to uvědomil a vzpomněl si také, že už je také Štědrý den. Hned také uslyšel Danin pláč. Zvednul se a uviděl Danu u jídelního stolu plakat. „Co ti Jano je?“ „Že se Filipe ptáš, jako bys to sám snad moc dobře nevěděl.“ řekla mu na to Dana. „Máš, Jano pravdu. Jsem hloupý, že se tak ptám.“ řekl na to Filip. Filip si vzal židli a přisednul si k Daně. „Já vím, že ti je Jano smutno po rodičích, když v tak významný den nemůžeme být s nimi, ale snaž se alespoň trochu uklidnit.“ „Já bych strašně ráda Filipe, ale nevím jak. Protože dnešek mi naše rodiče velmi mnoho připomíná a je mi teda velmi smutno.“ „Jestli tě to Jano potěší, tak mi je úplně stejně jako tobě.“ řekl na to Filip. Začal Danu hladit a neubránil se tomu, aby mu oči také nezačaly slzet, při ještě horké vzpomínce na rodiče. Opřel se o Danu.

„Kdoví jestli ještě dneska večer mne budeš mít rád stejně, když se dozvíš pravdu o mně. Jestli to nejsou poslední projevy, toho jak mě máš rád. To uvidím večer a moc doufám, že to tak nebude a že mě budeš mít rád i nadále, až ti všechno řeknu a že mě pochopíš až ti vysvětlím důvody svého chování. Snad mě i potom budeš mít stejně rád a budeme moct spolu žít i nadále. Jenom ti moc přeji, aby se ti podařilo najít i svou Janu a potom abychom byli všichni tři. To ti Filipe z celého srdce přeji a bude se ti s tím snažit co nejvíce pomoci, abys byl v tom hledání úspěšný. Také vůbec nepřeji Janě, aby se dostala do dětského domova a musela tam snášet to co já, protože to je moc hrozné a nikomu bych to nepřála, ani svému největšímu nepříteli. Je mi to moc líto, jestli si Jano musela trpět v tom domově, protože jsem nebyla schopna říct Filipovi pravdu a musela jsem mu tak dlouho lhát. Ještě jednou tě teda na dálku prosím, abys mi to odpustila, Jano.“ myslela si Dana v pláči.

„Proč nám kuchařka už dávno nepřinesla snídani?“ zeptal se po chvílce Filip. „Protože jsem jí řekla, aby si dneska udělala volno, že si všechno dneska uděláme sami.“ řekla plačtivě Dana. „To jsi udělala Jano dobře, že si jí to řekla. Vánoce si uděláme sami. Večer pozveme ke Štědrovečernímu stolu všechno služebnictvo, abychom nevečeřeli jenom sami, co říkáš Jano?“ „To asi bude dobrý nápad, ale uvidíme, jak se bude dnešní den vyvíjet.“ řekla na to Dana. „Tak dobře, Jano.“ řekl na to Filip a po chvílce pokračoval: „Já si myslím, že bychom to udělat měli, abychom se necítili tak osamělí. Neměli bychom hledět na ně, jako na služebnictvo, ale jako na lidi a proto je pozvat na štědrovečerní večeři.“ „Tak dobře Filipe, už jsem se rozhodla, pozveme je na tu večeři.“ „Tak se mi to líbí. A co je teda s tou snídaní?“ „Já jsem jí už nachystala, je v kuchyni a já jsem čekala na to, abys jí přinesl do jídelny, protože já to nezvládnou.“ řekla Dana.

Filip zašel pro snídani a donesl jí do jídelny. Nasnídali se společně. Po snídani se Dana zeptala: „Filipe, co budeme teď dopoledne dělat?“ „Já si myslím, že bychom mohli jít sáňkovat, když je venku taková nádherná zima.“ Dana s tím naprosto souhlasila.

Filip s Danou se teple oblékli. Venku bylo doopravdy velmi nádherně. Sníh na zemi jiskřil, přes mraky svítilo sluníčko, které sníh rozzařovalo a k tomu ještě popadávaly drobné vločky sněhu. Filip vytáhnul Danu na saních nahoru na Petrov, ke kostelíku svatého Petra. Odtamtud sjeli až k silnici, po které skoro vůbec nejezdily auta. Když Filip vytahoval sánky nahoru, tak míjeli po pravé straně dva domečky. V oknech toho prvního zahlédli dvě děti, holčičku a chlapečka, asi jenom o něco větší než jsou oni, s rodiči. Viděli a cítili tu radost v tom domě. Viděli tak hezky nazdobený stromeček a velkou radost dětí. Filip i Dana se nedokázali ubránit tomu, aby se rozplakali, když viděli, jaké mohly být ty letošní Vánoce pro ně nádherné a nejsou, protože jim zemřeli rodiče. Filip se dal do chůze a vytáhnul sánky s Danou ke kostelíku a pak sjeli opět dolů. Nemohli však zapomenout na ten pohled do okna toho domu. Když kolem něj opět procházeli otočili se oba dva na druhou stranu, aby jim nic nepřipomínali jejich neštěstí. Filip s Danou sice ještě několikrát sjeli kopec, ale už z toho neměli takovou radost, protože si uvědomovali, jak je pro ostatní děti tento den významný a že oni z něj nemají vůbec nic, jenom smutek po rodičích a nic jiného. Filip s Danou ještě naposledy sjeli Petrov a potom se vrátili domů.

Filip s Danou šli do svých pokojů, do poledne ještě zbývalo dost času. Filip si sednul ke svému stolu a modeloval poslední část

MPR II. Dana se posadila před malířské plátno, vzala si čistě, protože zimní Petrovice již domalovala. Napadlo jí, že se pokusí udělat obraz svých rodičů, tak jak si je ještě pamatuje, aby na ně měla alespoň nějakou vzpomínku. Předtím než začala malovat zamkla pro jistotu dveře, protože nechtěla, aby Filip něco zjistil dříve než večer.

„Já se dnešního večera bojím, že mě Filip vyhodí. Už do té doby zbývá jenom tak málo času. Již jenom několik hodin. Jak jsem byla šťastná před rokem, kdy jsem ještě měla rodiče a na tyto okamžiky jsem se těšila už velmi moc dlouho. To jsem se měla dobře. Kolik toho ten rok dokázal změnit. Na tu dovolenou, na kterou jsme jeli, když se stala ta nehoda jsem se tak moc těšila a co mi nakonec přinesla? Jenom utrpení a neštěstí, která mě potkala a možná ještě potkají. Nic víc mi to nepřineslo. Ach, proč se jenom tohle všechno muselo stát? Maminko a tatínku, jak ráda bych o tom čase s vámi byla, ale nic z toho nemůžu, protože vy jste už dávno mrtví. Doufám, že se alespoň dozvím, kde jste pohřbeni, abych se s vámi mohla jít rozloučit a mohla pečovat o váš hrob, abych se starala já o vás, když se vy o mě už starat nemůžete. Já vás tak mnoho potřebuji.“ myslela si Dana v pláči.

Filip seděl u stolu a modeloval. Zbývaly mu už jenom poslední dva domečky slepit. Filip také myslel na rodiče a nedokázal se ubránit slzám v očích, když si uvědomil, co je dneska za den, že pro ostatní děti je to ten nejšťastnější den v jejich životě, protože se těší na dárky a mají radost z toho, že jsou všichni pohromadě a mohou se radovat a oni dva jsou jenom sami a rodiče, se kterými by se radovali už nemají. Nemají nikoho, kdo by je dokázal potěšit. Nemají koho obejmout a komu dát pusku a také, kdo by se s nimi podělil o jejich radost, kdyby nějakou měli. Mají jenom sami sebe a jinak nikoho. Svátka se sice o ně stará, ale je to jenom Svátka a ne tatínek. Filip vzpomínal na nádherné chvíle na Zákoutí o tom čase minulý rok. To už se stejně jako ostatní děti nemohl dočkat až nastane ta chvíle a on bude moci rozbalit své dárky. Často se maminky ptal: „Kdy už konečně bude večer?“ a maminka mu vždy se smíchem odpovídala: „Však se dočkáš.“ Tehdy ještě všichni žili spokojeně a šťastně. Filip dolepil další domeček a zbýval mu už jenom poslední. Filip jej vlepil mezi ostatní a to už neudržel a rozplakal se naplno.

Nic nedokázalo Filipa ani Danu potěšit. Filip se posadil ke stolu a snažil se dolepit poslední domeček do historického městečka. Dařilo se mu to jenom stěží, protože oči měl zalité slzami tudíž skoro nic neviděl. Dana na tom nebyla lépe. Oba dva se cítili

velmi osaměli,že nemají rodiče,zvláště v tak významnou dobu,jako jsou Vánoce a nemohou se z nich radovat jako ostatní děti.Filip s Danou se z toho cítili velmi smutní.tak jim smutně utíkalo dopoledne pro děti nejkrásnějšího dne.

V poledne začínali mít hlad,ale chtěli jej vydržet až do večere,protože tak to měli oba dva ve zvyku.Dana se snažil uklidnit.Rozhodla se,že na chvilku přeruší své malování a půjde se podívat za Filipem.Odemkla dveře a vešla do Filipova pokoje.Uviděla Filipa,jak sedí za stolem a také pláče.Postavila se vedle něj.Filip nějakou dobu si toho dokonce nevšimnul. „Filipe,taky ti je tak smutno po rodičích?“Filip se překvapeně otočil a uviděl Danu. „Ano,Jano.“odpověděl.Dana je pozorovala jak lepí model. „Jde ti to hezky.“řekla mu po chvilce. „To je poslední model do tohoto velkého modelu.“řekl jí Filip.Dana se posadila na židli a dívala se na Filipa.Blížilo se poledne.Dana se podívala na hodiny a uviděla,že do rozhodujícího okamžiku,kdy Filipovi o sobě řekne pravdu, již zbývá velmi málo času.

Dana se zase vrátila k sobě do pokoje a zamkla za sebou.Posadil se opět před malířské plátno a malovala portrét svých rodičů.Cítila se při tom velmi smutně. „Nejvíce si přeji,aby již bylo po letošních Vánocích a my jsme měli před sebou další rok,na to,abychom si zvykli nato,že nemáme rodiče.Třeba o příštích Vánocích již nebudeme tak smutní a budeme se na ně i těšit,protože to už uplyne rok a půl od smrti našich rodičů a to si snad už zvykneme,že se o sebe musíme starat jenom sami.“myslela si smutná Dana.

Filip ve svém pokoji modelovat domeček.Tak jim utíkalo smutně odpoledne pro děti nejkrásnější dne.Filipovi i Daně se zdála každá minuta dlouhá,jako by to byla hodina.Moc neradi se dívali na hodiny,protože nechtěli,aby už nastal onen Štědrý večer,který jim bude připomínat smrt jejich rodičů nejvíce.Jenomže čas plynul a večer se blížil.Nic nemohlo odvrátit jeho příchod.Tikání hodin odpočítávalo dobu,která ještě do večera zbývá.Dana měla čím dál větší strach z toho,že jí Filip vyhodí a ona bude muset strávit Vánoce někde na mrazu a sama.Večer se začal přibližovat.Filip dokončil poslední model do MPR II.Se slzami v očích vlepil poslední domeček do MPR II.

Venku se již začínalo stmívat.Filip šel za Danou do pokoje,jenomže ten byl zamčený.Filip na něj zaklepal.Ozval se Danin uplakaný hlas: „Filipe už jdu.“Dana dala obraz,tak aby jej Filipe neviděl a potom mu šla otevřít. „Já za tebou jdu Jano,protože

bychom už měli začít připravovat Štědrovečerní večeři.“ „A kde máme kapry?“zeptal se Dana. „Vidíš,tohle mi ani nedošlo.“zarazil se Filip.

Sešli do kuchyně.Filip ze začal dívat po kaprech,jenomže tam nikde žádné neviděl.V tom se za nimi ozval hlas: „Nehledáte tak náhodou tohle.“Oba se otočili po původci hlasu a za nimi stál Sváťa a v ruce držel sáček s kapry.Filip s Danou si oddechli.Sváťa jim kapry dal a odešel.Filip s Danou se dali do přípravy večeře.Filip Daně podával,co potřebovala a Dana kapří řízky začala obalovat.Filipovi i Daně se podařilo na chvílku zapomenout na jejich smutek ze smrti rodičů.Venku se již úplně setmělo.Také si udělali obvyklou polévku.Tak jim utíkal večer.Filip začal chystat jídelní stůl.Při tom si opět vzpomněl na to,že nemají rodiče,kteří by s nimi ke stolu zasedli.Vzpomínal jak loni také chystal stůl a to jeho napětí už vrcholilo.Přemýšlel, co mu asi Ježíšek přinesl.Jestli mu přinesl všechny jeho dárky.Pak se vrátil do reality.Letos má úplně jiné starosti,než aby myslel na dárky,jestli nějaké dostane.Ten,kteřý by si přál stejně nemůže on ani Dana dostat.Filip měl stůl připravený rychle.S očí mu tekly při tom slzy.Když měl celý stůl nachystaný,Filipa napadlo,že by mohl nachystat i dvě místa navíc,jako vzpomínky na rodiče.Nachystal je tedy.Pak ještě vytáhnul ze spíže krabice s cukrovím a nachystal na stůl cukroví.V hrnci se dosmažovaly poslední řízky.Filip si ve spíži všimnul bramborového salátu,kteřý jim kuchařka připravila předchozího dne.Uvědomil si přitom,že na něj úplně zapomněli.Přinesl tedy mísu do kuchyně a přendal část jejího obsahu do menší misky,kteřou odnesl do jídelny.Štědrá večeře byla připravena.

Filip šel zavolat do vedlejšího domu na služebnictvo.Když se vrátil nachystal do talířů polévku a čekali na služebnictvo.Osobní služebná Klaudie,kuchařka i prادلena a Sváťa přišli rychle.Sedli si na své místa u stolu.Filip s Danou zahájili večeři jako obvykle krátkou modlitbou.Filip s Danou byli moc smutní,s očí se jim sypaly slzy,protože si představovali jaké mohli mít hezké Vánoce,kdyby s měli rodiče.Dana se navíc moc bála co řekne Filip,až se dozví o ní celou pravdu.Věděla,že do té doby již moc času nezbyvá.Oba vzpomínali na předešlé Vánoce,jak byla Štědrá večera opředena jejich nedočkavostí z zvědavostí co uvidí za chvíli pod stromeček.Letos však na nic takového vůbec neměli chut' myslet.Oba dva se těšili až půjdou po večeři lehnout a spát,protože ani na televizi se nechtěli jako jindy dívat.Chtěli to mít co nejdříve za sebou.Štědrá večeře pro ně probíhala velmi smutně.Po polévce

následoval kapr s bramborovým salátem.Nikdo u večeře nemluvil,protože všichni,dokonce i služebnictvo,cítili ten smutek,který tam ve vzduchu visel.Nikdo neměl náladu.Tak jim pomalu a smutně utíkala Štědrovečerní večeře,pro jiné děti velmi radostná.Pomalů ji dojedli.Filipovi i Daně s očí tekly slzy jako hrachy.Po večeři snědli ještě nějaké to cukroví a potom se rozloučili se služebnictvem,které odešlo do vedlejšího domu.Sváťa jenom na chvilku odešel.

Dana se začínala odhodlávat říct Filipovi pravdu,než Sváťa přijde.Začala potichu: „Filipe,já bych ti chtěla něco říct?“ „Co?“ zeptal se trochu překvapeně Filip.

Víc už nestihnul říct,protože u dveří zazvonil zvonek.Filip šel rychle ke dveřím a ve dveřích uviděl stát Janu se dvěma lidmi. „Kdo jste?Jano,jakto že stojíš tady,když jsi před chvilkou seděla v jídelně.Ke dveřím přišla i zvědavá Dana.Filip se díval na jednu a na druhou a nic nemohl pochopit. „My jsme tvoji rodiče,Filipe.“řekli dvě postavy stojící ve dveřích.“ „Vždyť vy jste přece zemřeli ve vlaku,kde Jana přišla o nohu?“řekl překvapeně Filip. „Ne,my jsme nezemřeli.Nechápu,kdo vám to řekl.My jsme byli po celou tu dobu naživu.Jenom jsme leželi v nemocnici dlouhou dobu v kómatu a také jsme museli jít na plastickou operaci,protože jsme měli celé obličejy zničené,proto vypadáme úplně jinak,než si nás pamatujete.“řekla maminka. „Hlas máte stejný,tak pojdte dál.“řekl Filip,který ještě pořád nemohl uvěřit,že se zase setkal se svými rodiči.Stále však nemohl pochopit,proč před nimi stojí najednou dvě Jany.

Vešli do obývacího pokoje.Tam Filip s Janou a Danou uviděli pod stromečkem hodně dárků.Všichni si hned vrhnuli,aby si je prohlídnuli.Filip si pořád myslel,že je ve snu,sní a za chvilku se probudí a zjistí,že je to všechno jenom sen.Dárků,měli pod stromečkem velmi mnoho.Filip s Janou a Danou nemohli uvěřit,že se jich tam tolik nasbíralo.Všechny se jim moc líbily.

Když si všechny dárky doprohlíželi,posadili se na pohovku vedle maminky a tatínka.Dana se jako první přiznala: „Filipe,dneska jsem ti to chtěla říct.Ty se divíš,proč jsme tady dvě stejné.Já totiž nejsem Jana.Jmenuji se Dana.Já jsem jela ve stejném vlaku jako ty Filipe a Jana.Nastoupila jsem jenom o něco později.“ „Už si vzpomínám,viděl jsem tehdy někoho velmi podobného Janě,jak nastupuje do vlaku.“zpomněl si Filip. „Tak to jsem byla já.“řekla Dana. „Našel jsi mě tehdy v Podskalí,když jsi hledal Janu.Já jsem ti pravdu neřekla,protože jsem neměla tolik štěstí jako ty a Dana,když jste se nedostali do dětského domova.Já jsem se do něj totiž dostala a

děti mě tam hrozně trápili.Bily mě a posmívaly se mi,že jsem přišla o nohu.Měla jsem proto velký strach,abys mě nenechal být,když se dozvíš,že jsem někdo jiný.Proto jsem ti nic neříkala.Dneska večer jsem ti ale chtěla všechno říct.Filipe odpusť mi to prosím tě.“

Než stačil Filip cokoliv říct,začala mluvit maminka: „Filipe,Jano a Jano,chci vám něco velmi důležitého říct.“ „Proč je Dana tak podobná Janě,když jsou obě od někud jinud?“zeptal se Filip. „To vám právě teď chceme s tatínkem říct.Dozvěděli jsme se,že ty Filipe a ty Dano jste se narodili ve stejné nemocnici.Tam se stal takový omyl,že tebe Filipe a tebe Dano vyměnili,takže já jsem dostala Filipa a ta druhá maminka dostala Danu,příčemž jsem Danu měla dostat já a Filipa ta maminka.Takže já jsem Dano tvá opravdická maminka,ale Filipe ty se neboj,také si tě nechám a bude všechno jako dříve.“Filip s Janou a Danou napjatě všechno poslouchali.Ani si nevšimnuli,že ve dveřích od pokoje stojí Svát'a se vším služebnictvem, které přišlo,aby dělali Filipovi a Daně společnost,když ještě nic z toho netušili.Všichni napjatě všechno poslouchali.Smutek Filipa a Dany již minul,když se tohle všechno dozvěděli.

„Mami a jak to teda s tebou bylo.Jak jsi nás našla?“zeptala se Dana. „My jsme hodně dlouho byli v nemocnici a nevěděli jsme o vás vůbec nic.Museli jsme podstoupit také plastickou operaci.Potom jsme vás začali hledat.Nejprve se nám to nedařilo.Pak jsme včera našli Janu v dětském domově a ta nám řekla všechno ostatní,kde vás najdeme.“

„A co ty Jano,proč jsi mi utekla?“zeptal se Filip. „Já jsem ti tehdy lhala,že jsem zdravá.Ve skutečnosti mi ta doktorka řekla,že mám nádor na mozku.Proto jsem utekla a tobě jsem nic neřekla.Myslela jsem si,že to tak bude lepší,když ty se nic nedozvíš.Bála jsem se,že ta operace třeba nedopadne dobře a chtěla jsem ať na mně máš hezkou vzpomínku.Také jsem věděla,že by nás potom ten domov neminul.Tak jsem si řekla,že bude lepší,když ty zůstaneš v Petrovicích a nebudeš muset do dětského domova,že bude stačit,když tam půjdu jenom já.Nakonec moje operace dopadla moc dobře.Ze začátku jsem nemohla skoro vůbec hýbat pravým zápěstím,ale už se to skoro spravilo.Musela jsem hodně cvičit a ještě budu muset,než se mi ta ruka úplně zpraví,ale už jsem skoro zdravá.“řekla Dana.

Filip se zadíval na Janu a Danu a řekl: „Takže jediný rozdíl ve vás je,že jedna jste přišli o levou a jedna o pravou nohu,při té nehodě?“ „Já jsem o ještě o rok starší než Jana.“řekla Dana „Jinak

jste skoro k nerozeznání,mimo vašich nadání.Mi hned bylo divné,protož Dana najednou umí tak malovat,když jak jsem si pamatoval Janu,tak jí nikdy kreslení moc nešlo.ted' už všemu rozumím.“řekl Filip.

Pak tatínek řekl: „Tak a ted' mi něco vyprávějte o sobě.“*Filip s Danou a Janou začali tedy vyprávět všechno o sobě.O tom se tady,ale už rozepisovat nebudu,protože to již milí a drazí čtenáři již všechno dobře víte a znáte pokud jste četli pozorně tuto knihu.*

*Toto vyprávění ještě uzavřeme tím,jak šli všichni na půlnoční mši svatou.*Filip s Danou a Janou byli velmi šťastní,protože měli opět své rodiče.Čas s vyprávěním velmi rychle utíkal a blížila se půlnoc.Půlhodiny před půlnocí navrhla maminka: „Co říkáte všichni tomu,že bychom všichni zašli do kostela na půlnoční.Filip s Janou a Danou nadšeně souhlasili.

Všichni se oblékli do teplého oblečení.Jana s Danou si sednuli na sánky a mohli vyjet.Měsíček přes mraky nádherně svítil.S Filipem,Jano,Danou,maminkou a tatínkem šli i Svát'a se služebnictvem.Všichni se cítili velmi šťastní,že je tohle jejich trápení navždy u konce.Filip začal věřit,že je toto pravda.Cesta jim hezky utíkala.Dojeli po lesní cestě na silnici.Tam mohly Jana s Danou sesednout a pak šli až do kostela pěšky,protože tam nebylo tak moc sněhu.Nikdo z nich nebyl schopen vyjádřit radost,ktitou cítil.Cesta do kostela jim ubíhala a uběhla velmi rychle.

Do kostela vešli krátce před půlnocí.Posadil se do laviček a vyčkávali na začátek mše.Mše začala přesně o půlnoci.*Tak a toto je už úplně vše o Filipovi,Janě a Daně v této knížce.Tím tento příběh končí.*

39.Závěrem

Nyní jste se již dostali až na konec Příběhu Filipa a Dany.Doufám,že se vám líbil a že jste si Filipa,Janu a nyní a Danu oblíbili.Já jsem si na ně již také zvyknul a velmi nerad se s nimi stejně jako vy loučím.Prožili jste s nimi velké množství zážitků od doby co jeli na začátku léta na dovolenou,kde přišli o své rodiče a Jana s Danou přišly o nohu.Přes Filipovu ztrátu Jany a nalezení Dany a zážitků, které společně prožili.Mezi které patří první dny Filipa a Dany,také útěk na lodi a doba předvánoční až po Vánoce,o kterých si mysleli,že to bude jejich nejsmutnější doba,což se nestalo,protože po večeri se rodiče vrátili a Filip s Danou zjistili,že jsou naživu a další věci, o kterých jste si již přečetli.

Zdá se vám konec na začátku půlnoční mše,nezvyklý?Bude to nejspíš tím,že to ještě není úplný konec,protože Filip s Janou a Danou zažijí ještě další věci.Možná,že již tušíte o čem bude následující díl.Pokud ano a pokud také tušíte název,tak mi jej napište na 420604403157@sms.paegas.cz Jako cena budou pro vás připraveny první výtisky mé knihy.Takže doufám,že se již těšíte na další příhody Filipa,Jany a Dany.

Nyní ještě několik slov o mně.Jmenuji se Filip Bartmann a bydlím v městské části Ostravy,Poruba.Dříve mě bavilo modelovat modely podle časopisu ABC a později dělat také modely krajinek.Toto je moje druhá kniha.Chodím na střední školu Biskupské gymnázium v Zábřehu nyní ještě do Kvarty A,ale po prázdninách půjdu již do Kvinty A.Tolik teda o autorovi a Filipovi,Janě a Daně.Loučí se s Vámi

Filip Bartmann
spisovatel

Datum 16.6.2001
Čas 13:05

Filipovy příběhy

3

O Filipovi, Janě a Daně 3

Pod bílými plachtami

1. Jak to všechno pokračovalo, aneb další dny Vánoc...

Milí čtenáři vítám vás u dalšího pokračování příběhů Filipa, Jany a Dany. Doufám, že se vám budou líbit stejně jako ty předchozí a s napětím budete očekávat co se odehraje. Pokračovat budeme přesně tam, kde jsme minule skončili, tedy Vánoční půlnoční mši...

Nejprve se rozezvučely varhany a potom přišel k oltáři průvodem kněz. Filip, Jana i Dana se na všechno dívali a nemohli se vyradovat ze svého štěstí a nádherné krásy, která je obklopovala. Cítili se velmi šťastní. Stále ještě nemohli uvěřit, že tohle všechno je pravda a ze smutného štědrého večera se najednou stal tak moc nádherný den, kdy se opět mohli setkat se svými rodiči. Mše začala. Všichni dávali na mši co největší pozor. Tak jim při mši krásně a šťastně utekl čas a než se nadali, tak mše skončila.

Po mši vyšli z kostela a vydali se na cestu domů. Jana s Danou mohli jít nejprve samy. Venku se po mši rozesněžilo a měsíček stále nádherně svítil. Když tu si maminka vzpomněla: „Já jsem vám zapomněla oznámit převelikou novinu.“ „A jaká to je?“ zeptala se zvědavě Dana. „Totiž za osm měsíců se dočkáte vašeho bratříčka anebo sestřičky.“ „Cože?“ užasli Filip, Jana i Dana najednou a maminka správu potvrdila: „Ano budete mít bratříčka, anebo sestřičku.“ „To snad není pravda. Tolik nádherných zpráv najednou.“ nedokázala uvěřit Jana.

Došli již ke sněhové závěži. Jana s Danou se již museli posadit na sánky. Filip chytil sánky za provaz a vezl Danu s Janou. Nejvíce se na nového sourozence těšila Jana. Ta si už představovala jak asi bude vypadat a těšila se jak se o něj bude starat. Dana sahala rukou po sněhu a házela jej po Filipovi. Ten to hned oplatil a také hodil několik koulí na Janu s Danou. Stále posněžovalo. Všichni na sobě již měli vrstvičku sněhu, ale vůbec jim to nevadilo právě naopak. Tak jim šťastně ubíhal čas.

Dojeli před dům. Filip dovezl Janu s Danou až před dveře. Jana i Dana si vzali berle a postavili se. Vešli do domu. Filip s Janou a Danou ze sebe jenom sundali oblečení a šli do svého pokoje, protože se cítili velmi unaveni. Cítili se ale velmi šťastní. Filip se hned uložil do své postele a Jana s Danou šli do svého

pokoje.Dana vzala Janu k sobě do postele a neuběhlo ani několik minut a všichni spali velmi tvrdě.

Ráno se všichni probudili až velmi pozdě.Nejprve se probudil ve svém pokoji Filip.Hned nedokázal uvěřit,že včerejší den je pravdivý,proto šel opatrně nakouknout do pokoje Jany a Dany.Uviděl je a tím se ujistil,že všechno je pravda.Cítil se velmi šťastný.Ještě se uložil do postele a čekal,až se ostatní začnou probouzet.Trvalo delší dobu,než uslyšel v domě nějaké kroky.

Sešel ze schodů do přízemí.Uviděl tam maminku.Nejprve se s ní pozdravil.Služebná již začala nosit na stůl jídlo.Do jídelny přišel i tatínek a zanedlouho se v něm objevily i Jana s Danou.Jako první promluvil Filip: „Tak já přeju všem kolem sebe krásné a nádherné Vánoce,protože takové určitě pro všechny lidi jsou.“Tak si všichni společně popřáli nádherné Vánoce.

Po snídani se všichni přesunuli do obývacího pokoje,kde ještě pokračovali ve vyprávění o všem co se za poslední půlrok stalo.Všichni se cítili velmi mnoho šťastní.Až do oběda zůstali společně v jídelně.

V poledne se přesunuli do jídelny,kde se naobědvali.Když dojedli,tak šel Filip k sobě do pokoje.Tam si zapnul počítač a spustil si karetní hru.Přišli za ním do pokoje i Jana s Danou.Filip jim dal ke stolu židličky a oni se na ně obě posadili.Filipovi se podařilo hru hned vyhrát.Potom navrhla Dana: „Co kdybychom si zahráli teď všichni proti sobě?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Jana a Filip také nic nenamítal.Spustil karetní hru pro více uživatelů a jako první začínal sám Filip.Po něm následovala Jana a jako poslední hrála Dana.Filipovi se podařilo tuto hru vyhrát.Jana s Danou chtěli hned odvetu a tak pokračovali ve hraní hry.Tentokrát měla štěstí Jana.Tak jim radostně utíkal čas.Venku padal sníh.Jana se podívala z okna a zeptala se Filipa: „Co říkáš tomu,že bychom si zašli na chvílku ven a tam si užili trochu radosti ze sněhu.Ty bys nás vozil na sáňkách,když už si jinak nemůžeme užívat té zimy.“ „Tak dobře,ale ještě si zahrajeme jednu hru,abych zase mohl vyhrát.“řekl Filip,protože se mu již delší dobu nepodařilo vyhrát. „Tak dobře.“řekla sice nerada Jana.Filip spustil novou hru a tentokrát se mu již podařilo vyhrát.

Jana s Danou si vzali berle a šli do přízemí.V sínce si oblékli teplé oblečení.Filip jim přistavil sánky těsně ke dveřím.Jana s Danou se na ně posadili.Filip je vezl před dům a řekl: „Tak teď se můžeme všichni svězt až dolů z kopce.Berle si nechejte tady položené,já vás vyvezu zase nahoru.“Jana s Danou nic nenamítaly.Filip se tedy posadil na sánky a odrazil je.Cestou

zrychlovali.Všem se sjezd moc líbil.Na jejich oblečení padaly sněhové vločky.Dojeli dolů a Filip těsně před silnicí zastavil.Sesedl ze sáněk a začal vytahovat sánky s Janou a Danou do kopce.Kolem nich se rozmísťovala tma a proto Filip řekl: „Tak zajedeme si teď podruhé a zároveň naposledy,protože už budeme muset jít domů,už se dost setmělo.“

Janě ani Daně se to nelíbilo,ale musely obě uznat,že Filip má naprostou pravdu.Dojeli k jejich domu,Filip se posadil na sánky s rozjeli se z kopce dolů.Všem se jim cesta moc líbila.Dojeli až těsně před silnicí a tam se zastavili.Filip opět sesednul ze sáněk a začal sánky vytahovat nahoru.Jana si v duchu posteskla: „Jak ráda bych se zase v tom sněhu brodila,ale to již není možné.Jak si ještě vzpomínám na loňské Vánoce,tak ještě bylo všechno úplně jinak,to jsem mohla ve sněhu chodit a brouzdat jak jsem chtěla,ale letos už nemůžu a to je převeliká škoda.Jak ráda bych.“

Dojeli opět před dům.Filip dojel se sánkami až těsně před hlavní dveře.Jana i Dana sesedli ze sáněk a vešli do sánky.Tam si sundali oblečení a šli přes obývací pokoj do jídelny,kde už na ně čekala teplá večeře a maminka i s tatínkem.Za chvíli za nimi došel i Filip a všichni se společně posadili ke stolu a začala společná večeře.Filip si pochválil: „To je hned všechno jiné,když je kolem stolu plno lidí a ne jenom já s Janou nebo Danou.To je tady hned o hodně veseleji.Všechno je hned o tolik nádhernější.Já jsem tak moc rád,že můžeme být zase všichni spolu a společně večeřet u jednoho stolu,zvláště,když jsem si nemyslel,že se ještě někdy něco podobného bude moct stát.“ „Však my jsme také moc rádi Jsme rádi,že vás máme zase všechny kolem sebe.“řekla i za tatínka maminka.Večeři měli opět slavnostní a jako hlavní chod obvyklého kapra s bramborovým salátem.Všem moc chutnal.

Po večeři se všichni přemístili do jídelny,kde sledovali nejprve zprávy a potom Vánoční večerní pohádku, která se všem moc líbila.Všichni seděli vedle sebe a tiskli se na sebe,aby věděli,že jsou zase všichni spolu.Pohádka trvala celkem dlouho.Když skončila,tak maminka řekla: „V pondělí ještě dostane jedna z vás dárek k narozeninám od nás.Zajedeme společně do obchodu a koupíme ještě jednu postel do vašeho pokoje Jano a Dano,abyste mohly spát každá ve svém pohodlí,souhlasíte?“ „Jak chceš mami.Nám se v jedné posteli nespí špatně.“řekla Jana. „To je jedno,ale tak to bude určitě lepší.Jednou určitě budete chtít mít každá jednu postel sama pro sebe,tak to uděláme raději hned teď.“ „Tak dobře.“souhlasila Jana.

Všichni se v koupelně umyli a hned potom šli spát.Všichni usnuli skoro ihned.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Dana,ale ještě se vůbec nehýbala,aby náhodou neprobudila Janu.Filip ještě tvrdě spal.Trvalo ještě dlouho než se ostatní probudili.Dana se mezitím dívala ven z okna na to,jak krásně venku sněží.

Když se probudila i Jana,tak vstaly z postele a šli se podívat za Filipem.Uviděli,že již je vzhůru.Sešli společně do přízemí.Cestou již slyšeli v jídelně mluvit maminku s tatínkem.Proto si do jídelny pospíšili.Posadili se za stůl a pozdravili maminku s tatínkem: „Dobré ráno.“ Maminka i tatínek jim pozdrav opětovali.Do kuchyně přišel i Svát'a.Filip s Janou a Danou ho běželi co nejrychleji pozdravit: „Ahoj,Svát'o,jak se máš.Už jsme tě hodně dlouho neviděli.“ „Hodně dlouho,vždyť to je teprve druhý den.“ „Pojď se posadit k nám ke stolu a nasnídat se s námi.“pozvala ho Jana. Svát'a se sice trochu zdráhal,ale nakonec ke stolu usednul a nasnídal se.

Po snídani se všichni důkladně oblékli a Filip nachystal saně,aby si na ně mohli Jana s Danou sednout a jet na nich do kostela na nedělní mši svatou.Nemusel čekat dlouho.Jana s Danou se posadily na sánky a položili si na ně i berle.Filip chytil za provaz sánek a společně s maminkou a tatínek se vydali do kostela na mši.Dana si nabírala do rukou sních,protože jej měla velmi ráda.

Cesta do kostela jim uběhla překvapivě rychle.Před kostelem Filip zastavil a Jana s Danou sesedli ze sánek a vzali si berle.Do kostela vešli všichni společně.Posadili se do předních lavic a začali dávat pozor na mši svatou.Zazvonily zvonky,rozezněla se první koleda a k oltáři přišel kněz.Jak dozněly první dvě sloky,tak začal mši požehnáním.Filip s Janou a Danou dávali velký pozor zvláště na kázání kněze.

Po mši vyšli z kostela a Filip chytil sánky,protože Jana s Danou mohly jít kousek pěšky,neboť na silnici neležel skoro žádný sníh.Všichni se cítili moc šťastní. „Já už se moc těším na léto,až se narodí náš další sourozenec.“řekla Dana a pokračovala: „Já se už vůbec nemůžu dočkat až se narodí.Nejraději bych byla,aby se to mohla stát už,abych si jej mohla prohlídnout.Tolik se na něj těším.“ „Však se dočkáš.“řekla maminka.Došli ke sněhové závěži.Jana s Danou si sednuly na sánky a berle si položily vedle sebe.Filip je táhnul.Dana sahala rukou do sněhu a líbilo se jí jak studí.Napadlo jí,že by mohla hodit po Filipovi kouli sněhu a také to hned udělala.Filip jí to hned chtěl oplatit,proto zastavil a nabral plnou náruč sněhu a hodil jí po Janě s Danou.Obě se snažily před letící

koulí uhnout,ale místo toho spadly obě do sněhu.Filip řekl: „Tak to máte,teď jste úplně ve sněhu.Tak jste dopadly.“Hned se však sehnul,aby oběma pomohl opět do sáněk.Potom chytil provaz a vezl Janu s Danou dál k domovu.Cestou se bavili o letošních nádherných Vánocích.Tak jim pěkně a šťastně utíkal čas.

Dojeli před dům.Filip přistavil sánky až těsně přede dveře,aby mohly Jana s Danou pohodlně vystoupit.Když obě sesedly ze saní,tak je Filip opřel u dveří a sám také vešel domů.V síni si všichni sundali oblečení.

Filipa napadlo: „Co kdybychom si tak zatopili v krbu,ať tady máme pěkně teplo?“ „To je dobrý nápad.“souhlasili všichni.Filip poprosil Svát'u: „Mohl bys nám zatopit v krbu?“Svát'a nic nenamítal.

Všichni se společně posadili do jídelny a čekali až se oheň v krbu pěkně rozhoří.Svát'ovi vůbec netrvalo dlouho než zapálil oheň a tak se zanedlouho mohli všichni ohřívat u teplého ohně.Nejprve se všichni dívali do ohně a po místnosti bylo rozmístěno jenom ticho.Všichni pociťovali velkou radost a spokojenost,že jsou opět spolu.Jenom Daně začaly po očích stékat slzy,protože si vzpomněla na maminku a tatínka,se kterými do letošních prázdnin žila a cítila se smutná,že je již nikdy nespátí.V duchu si myslela: „Kdybyste ještě byli na živu,tak byste se určitě velmi divili,co všechno se stalo a že já vlastně nejsem vaše dcera,ale tím vaším dítětem,že je Filip.Určitě byste se velmi divili.Jenomže to už se nikdy nedozvíte.Jak byly nádherné Vánoce u nás doma.Jak byli nádherné.Tady nejsou také špatné,ale u nás to bylo úplně jiné.Rozhodně se musím ještě alespoň jednou přijet podívat na náš domeček,abych se s ním mohla rozloučit,protože tam se už asi určitě nevrátím.“

Velké ticho prolomil až Filip: „Já jsem tak moc rád,mami a tati,že jste zase s námi a už se nemusíme starat o sebe sami.To,že jste se na Štědrý večer ukázali,to byl pro nás ten nejhezčí Vánoční dárek.Hezčí jste nám už dát nemohli,protože jsme si už mysleli,že celé Vánoce budeme muset trávit jenom my dva s Danou sami a vás už nikdy neuvidíme.“ „Nám to také dalo práci,než se nám podařilo vás najít,ale nakonec se to podařilo a to je to hlavní a teď jsme zase opět spolu.“řekla maminka.Filip se podíval na Danu a všimnul si jejich slz. „Proč pláčeš?“zeptal se jí. „Protože jsem si vzpomněla na maminku a tatínka u kterých jsem dosud žila a bylo mi velmi líto,že je již nikdy nebudu moct spatřit.“odpověděla Dana. „To je mi líto,ale podívej se na maminku a tatínka,to jsou tvoji opravdoví rodiče.“řekl jí na to Filip. „To já vím,ale přece mě bolí,že už maminku a tatínka

neuvidím,i když to nebyli moji opravdoví rodiče.“ „Tak se vyplač.To ti udělá jenom dobře.“vložila se do hovoru maminka.Dana se jí opřela o náruč a dala se do pláče.Maminka ji hladila.Dana se začínala pomalu uklidňovat,až se nakonec uklidnila úplně.

„Tak vidíš,že to jde.“řekl jí Filip,kdy si všimnul,že už nepláče.Všichni se opět zadívali do ohně a pozorovali jej jak nádherně praská a hoří.Do pokoje přišel Svát'a,aby zkontroloval,jestli oheň hoří dobře.Filip mu řekl: „Zůstaň tady s námi Svát'o.“ „Já vás tady přece nemůžu rušit.“ „To nevadí.My tě tady chceme mít sebou,tak tady s námi zůstaň.“naléhal Filip.Svát'a se tedy nechal nakonec přemluvit a zůstal s Filipem a ostatními.Posadil se také ke krbu.

Přiblížilo se poledne.Do jídelny přišla kuchařka s obědem.Jana s Danou vstali a Filip jim dal židle ke stolu.Když už všichni u stolu,tak začala kuchařka nosit oběd.Začali jíst nejprve polévku a potom i hlavní chod.Všem jim jídlo moc chutnalo.Nakonec kuchařka přinesla cukroví,které si Filip s Danou sami vyrobili.To všem chutnalo nejvíce.

Po obědě se všichni přesunuli opět ke krbu a nechali se hřát teplým ohněm.Maminku napadlo: „Co tomu říkáte,že bychom šli všichni ven na zimní pocházku,je tam nádherně?“Nikdo nic nenamítal.Ještě chvílku zůstali sedět u krbu až se zvedli a Filip s Janou a Danou šli do prvního patra,aby se ven oblékli.Sešli se v přízemí v sínce.Filip přistavil sánky Janě a Daně opět těsně přede dveře.Tam se na ně posadili.Filip vyšel z domu jako první.Pod stromy neleželo sněhu moc a tak se všem šlo moc dobře.Všude bylo slyšet jenom naprosté ticho.Jenom někdy zavrzal nějaký strom,který rostl kolem.Sešli z kopce až na silnici.Tu pokrývala vrstvička sněhu.Aut po cestě moc nejezdilo.Filip vedl maminku s tatínkem po cestě.Maminka se zeptala: „Kam to jdeme?“ „Jdeme k rozcestníku a tam,kde víme,že je pěkná procházka.“odpověděl Filip. „To jste to tu už tolik poznali?“zeptal se tatínek. „Docela ano a musím říct,že je tu docela pěkně a nádherně.“řekla Dana. „Tak to jsem rád,že se mi podařilo vybrat dobrý domeček v místě,které se vám tolik líbí.“řekl tatínek. „Jenom škoda,že to nemohlo dopadnout tak jak to mělo,že by to bylo překvapení pro maminku k jejím narozeninám.To by bylo teprve nádherné.“posteskl si Filip. „Ale nakonec jsme se přece jenom všichni sešli.“řekla radostněji maminka. „To je pravda.“uznala Jana.

Došli ke kopci a k lesní mýtině. Filip vyjel nahoru až na mýtinu. Potom se vydal dál lesem mezi stromy. Naprosté ticho přerušovalo jenom krákání vran, které posedávaly na stromech. „Je to tady doopravdy moc hezké.“ uznávala maminka a pokračovala otázkou: „Kde jste tady všude byli?“ „Skoro všude, kde se jenom dalo, ale pořád nás ještě neomrzelo procházet se tady po okolí, protože tady je tak nádherná příroda, že jinde se to asi těžko vidí.“ řekl Filip. Dál pokračovali potichu. Tak jim hezky utíkal čas. Ze zataženého nebe se začal sypat sníh. Jana natahovala ruce, aby jí na ně dopadaly sněhové vločky. Každou si vždycky prohlížela do doby až se jí v dlani roztopila.

Odpoledne se přiblížilo ke své polovině. Nikomu se nechtělo zpátky domů, ale uznali, že musí, protože jinak by zatměli a potom by netrefili domů. „Byla to moc nádherná procházka.“ řekla pochvalně maminka. Z nebe se začalo sypat ještě více vloček. Přiblížili se opět k rozcestníku a na mýtinu. „Ale byli jste všichni moc šikovní, že jste dokázali tohle všechno prožít a nedostat se do dětského domova, nebo z něj utéct, jako jsi to udělal ty Dano. Byli jste moc stateční. To ani my bychom se nedokázali postavit se osudu lépe než-li vy. Jste moc a moc odvážní, že jste to všechno dokázali. To vaše dobrodružství na lodi a všechno co jste dokázali, to by mnoho z vás zcela jistě nedokázalo.“ chválil tatínek. „My jsme na něco úplně zapomněli.“ vzpomněli si Filip. „A na co?“ zeptala se zvědavě Jana. „Vždyť my jsme ještě nezavolali vůbec Dorotce, abychom jí řekli tu úžasnou novinu o tom, že jsme zase všichni opět spolu.“ odpověděl Filip. „Tak to jí musíme zavolat hned jak přijdeme domů. Ona se to musí dozvědět.“ řekla rozhodně Dana.

Přiblížili se k domovu. Ještě zbývalo vyjít do kopce k jejich domu. Filip dovezl sáňky až ke vchodu. Sám vešel dovnitř, aby podal Janě s Danou jejich berle. S jejich pomocí se postavili a vešli také dovnitř. Filip ještě opřel sáňky o zeď a také vešel dovnitř. Tam si ze sebe svléknul zasněžený kabát a šel se rychle posadit ke krbu, aby se tam mohl zahřát. Velmi rychle ho následovaly i Jana s Danou. Ty se také posadili co nejdříve ke krbu. Jana navrhla: „Hned po večeri zavoláme Dorotce, aby se také mohla hned dozvědět o našem štěstí a radovat se s námi.“ Nikdo nic nenamítal. Filip, Jana i Dana cítili jak jim je teplo příjemné a jak se rychle zahřívají z té venkovní zimy. Maminka s tatínkem se posadili na židle ke krbu a také pozorovali oheň. „Ale ta procházka dneska byla moc nádherná.“ řekl Filip. „Také se mi líbila.“ přidala se Jana a Dana přikývla. Jana pokračovala: „Jsem moc ráda, že to tady můžu všechno opět

spatřit,protože jsem si už myslela,že se mi to už nepodaří a budu muset zůstat navždy v dětském domově,kam jsem se po operaci dostala.Už jsem si myslela,že tu zimmní nádheru, která zde je neuvídím.Jak jsem byla v dětském domově,tak jsem si představovala,jak to tady asi tak vypadá a také jsem hodně myslela na tebe,Filipe.Ani nevíš kolikrát jsem si přála tě spatřit,ale věděla jsem,že se mi to už nikdy nepodaří,že neuteču a také jsem ani nechtěla,protože jsem věděla,že bych tě do toho domova dostala také.“ „Jenomže to už je všechno za námi a my jsme zase pěkně spolu.“obrátil list Filip. „To máš pravdu.“souhlasila Jana.Danu napadlo: „Co říkáte,že bychom si dali teď k ohníčku trochu cukroví.“

Filip se zvednul ze židle a šel přinést ze spíže cukroví.Postavil jej na římsu před krb a každý si bral kolik chtěl. „Teda vy jste byli ale šikovní,že jste dokázali upéct takové dobré cukroví.“pochávilala maminka.Do večere zůstali sedět u krbu v naprosté tichosti.

Když se večere dovařila,tak kuchařka jí začala nosit na stůl a všichni se přesunuli také ke stolu.Kuchařka k večeri připravila jako předkrm šunkovou pěnu s listem hlávkového salátu,polévku hrachovou a jako hlavní chod pečenou krůtu.Všem večere moc chutnala.Filip s Janou si dokonce vzali přidavek.

Po večeri se opět posadili ke krbu a pozorovali plápolající ohýnek a praskající dřevo.Tak jim nádherně ubíhal čas.Venku se již úplně setmělo a opět začalo posněžovat.Filipa napadlo: „Zítra asi pro novou postel zajít nebudeme moct,protože venku stále sněží a Svát'a nebude moct vyjet a vlakem jí sem nedopravíme.Budeme muset počkat asi do jara až ten sníh ztaje a Svát'a bude moct vyjet se svým autem ven.“ „To máš asi pravdu,Filipe.To nikoho z nás nenapadlo,ale,Jano a Dano,to určité ještě nějakou chvilku společně vydržíte,že?“zeptala se maminka. „Klidně.“ujistily maminku Jana s Danou. „Tak to je dobře.“řekla potěšeně maminka.U krbu zůstali všichni sedět dlouho do noci.Všichni se cítili moc šťastně.

Filip s Janou a Danou šli do postelí až chvilku před půlnocí.Hned také usnuli.

Dalšího dne ráno se Filip s Janou a Danou probudili až velmi pozdě.Nejprve se probudil Filip.Šel se hned potichu podívat do pokoje Jany a Dany.Jana s Danou zatím ještě spaly.Filip proto potichu odešel a šel do přízemí,aby se nasnídal.Cestou se podíval na hodiny a zjistil,že už je dokonce deset hodin dopoledne a řekl si: „To

jsem teda dneska ale spal dlouho.Co je vlastně dneska za den?Už je pondělí,ale nádherné pondělí.“

Došel do jídelny a tam našel maminku s tatínkem jak tam sedí.Nejprve je pozdravil a potom se posadil ke stolu a kuchařka přinesla snídani.Filip si snědl svou porci a zeptal se maminky: „Tak co budeme dělat dneska?“ „Co chceš,Filipe?“ „Já bych šel zase odpoledne na procházku podívat se po okolí.“ „To je asi dobrý nápad.“souhlasila maminka a pokračovala: „My to tady ještě vůbec neznáme,tak to musíme poznat,v tom jsme daleko před námi.“ „Ta Jana s Danou si ale přispávají.“řekl tatínek. „Jak jsem se šel podívat do jejich pokoje,tak ještě velmi tvrdě spaly.“

Sotva to Filip dořekl,tak se ve dveřích objevily Jana s Danou.Filip je uvítal: „To je dobře,že jste se probudily.My jsme už myslely,že se snad už nikdy neprobudíte,nebo že budete spát až do večere.“Jana s Danou se posadily ke stolu a také se nasnídaly.

Po snídani Dana řekla: „Já bych šla k sobě do pokoje a začala bych malovat nějaký další obraz.“ „Já uvažuji co bych měl dělat,protože časopis mi ještě nepřišel a dostanu ho možná až někdy po poledni,jestli bude dobře.“uvažoval Filip. „Dole u nádraží jsou poštovní schránky na poštu v zimě,tak si tam budeš muset zajít,protože pošťáčka se až k nám nedostane.“řekl tatínek. „Při tom odpoledním výletě se tam zajdu podívat a jenom doufám,že tam už bude.Jenom doufám,že ještě budou nějaké pořádné vystřihovánky,když už skončila Městská památková rezervace II. a já budu moc pokračovat v modelování,protože modeluji hrozně rád.Doufám,že tam budou zase nějaké stavby,protože autíčka ani jiné podobné věci mě nebaví.Mě baví stavět pouze domečky.“řekl Filip „Však se dočkáš a uvidíš.“řekl na to tatínek.

Dana se zvedla ze židle,vzala si své berle a šla k sobě do pokoje,aby namalovala nějaký obraz.Filip se také odebral do svého pokoje,kde si zapnul počítač.Spustil si logickou hru,kde měl za úkol najít podle sousedních políček miny.První hru prohrál,ale hned druhá se mu již velmi dobře podařila.Jana se posadila do křesílka a začala si plést ponožky.Tak všem krásně utíkal čas.

Přiblížilo se poledne a z přízemí zavolala maminka: „Pojďte už dolů,Filipe,Jano a Dano,už máme oběd hotový.“Filip zrovna dohrál na počítači hru.Janě ani Daně se na oběd moc nechtělo.Jana zrovna dělala obtížné místo ponožky a Dana se začala soustředit na malování.Nakonec ale přece jenom šly také na oběd.

Sotva se všichni posadili ke stolu,tak kuchařka začala nosit na stůl oběd.Všichni si na něm moc pochutnali.Když dojedli,tak

Filip zašel do spižírny pro cukroví a všichni si snědli svou porci až do úplného konce.

Potom šli Filip, Jana a Dana do svých pokojů, aby si oblékli teplejší oblečení na odpolední venkovní procházku. Když byli všichni oblečení, tak se sešli v síňce, kde si ještě oblékli teplé kabáty. Filip Janě s Danou pomohl s oblékáním, protože jim to nešlo ještě úplně nejlépe.

Filip ještě přistavil přede dveře sáňky a Jana s Danou se na ně posadily. Berle si obě nechaly doma. Nyní již nic nebránilo tomu, aby se vydali na odpolední zimní procházku. Sotva vyšli ven, tak ucítili velký mráz, protože se o hodně ochladilo a teplota klesla až mínus dvaceti stupňům celsia. Od úst jim stoupaly obláčky páry. Nejprve sjeli po kopci k silnici. Po silnici teď v zimě nejezdily skoro žádná auta. Všude se rozprostíral nádherný klid. Oblouha byla pokryta spoustou mraků. Přes jeden prosvítala záře slunce, ale jenom velice slabá. Dostali se ke konci úseku, kde museli jít po silnici. Filip vytáhnul sáňky na lesní mýtinu a zeptal se: „Kam teď chcete jít?“ „Rozhodni to ty, Filipe.“ řekla hned Jana. „Tak se vydáme tedy doprava a tam narazíme na lesní cestičku.“ rozhodnul Filip. Dana však poprosila: „A nemohli bychom tady na mýtině nejprve nějakou chvíli zůstat?“ „Tak dobře.“ nic nenamítal Filip. Posadil se také vedle nich na sáňky. Maminka se také posadila, jenom tatínek zůstal raději stát. Filipa napadlo: „A co říkáte tomu, že bychom se tady po tu dobu koulovali?“ „Jak se máme koulovat, když se ani nemůžeme pořádně postavit do sněhu a před tvoji kouli utíkat, to potom není žádné koulování.“ namítla smutně Dana. „Tak se snažte před mýma koulema uhýbat na těch sáňkách.“ navrhnul Filip. „Jenomže ti to nebudeme moct ani pořádně oplatit, protože se z těch sáňek na tebe pořádně netrefíme.“ opět namítla Dana. „Tak se teda jenom posadíme a budeme se dívat na ten nádherný les.“ řekl nakonec Filip. „Ale my bychom se rády koulovaly, jenom nás mrzí, že to není ono, když nemůžeme pořádně chodit.“ řekla Jana a pokračovala: „Tak my se teda pokusíme před těma tvýma koulema uhýbat a uvidíme, jak se nám to nakonec podaří.“

„Tak se připravte.“ řekl Filip a chystal už při tom jednu kouli. Sotva jí uhnětl, tak jí hned po Janě s Danou hodil. Strefil se přímo Janě do obličejce. Jana začala hnětat kouli a hodila jí po Filipovi. Nepodařilo se jí ale na Filipa strefit. Filipa napadlo popojít blíž k Janě a Daně, aby se mohly do něj strefit. Tentokrát hodil kouli po Daně. Dana se strefila Filipovi přímo na záda. Zaradovala se. Jana si také hned nachystala kouli a hodila jí po Filipovi. Podařilo se jí

hodit jí Filipovi přímo na hlavu. Zaradovala se. Filip však vzápětí hodil jednou koulí po ní, ale tentokrát se úmyslně nestrefil a hodil koulí mimo Janu s Danou. Jana i Dana se zaradovaly a hned hodily koule po Filipovi obě najednou. Tak jim nádherně utíkal čas. Koulovali se ještě hodně dlouho až měli na sobě tolik sněhu, že vypadali skoro jako sněhuláci.

Tatínek v tu chvíli zavelel: „Tak bychom už měli pokračovat v cestě, protože mi už je zima.“ Filip s Janou a Danou jej poslechli. Maminka se zvedla ze sáněk a Filip chytil za provaz a všichni pokračovali v cestě. Filip kličkoval se sánkami mezi stromy a zanedlouho se dostali na lesní cestičku. Slunce již začalo zapadat a v lese se již o něco setmělo. Do úplného setmění však ještě zbývalo dost času a proto se ještě nevraceli. Filip jenom poznamenal: „Tak dneska asi k žádnému konkrétnímu cíli nedojdeme a to je škoda, ale snad příště.“

Cestou si vykládali a Filip s Janou a Danou se stále ještě nedokázali doradovat z toho, že letošní Vánoce nemusejí trávit sami bez rodičů, jenom Dana se cítila smutná, že už rodiče, u kterých vyrůstala, nikdy neuvidí. Snažila se na to ale nemyslet a radovat se z toho, že má alespoň nějaké rodiče a už se nemusí bát toho, že bude muset jít opět do dětského domova a muset třeba utíkat jenom proto, aby se tam nedostala. Vzpomínky na dobu strávenou v dětském domově se jí vryly totiž velmi hluboko a nedokázala se jich ještě zbavit. Vzpomínky jí naháněly strach.

V lese se již dost setmělo a i odpoledne již pokročilo, proto se již museli vydat opět na cestu zpět. Nikomu se ještě nechtělo z toho nádherného zimního vzduchu zpět domů. Všichni se ale už teď těšili na zítřek, až budou moci opět jít do lesa na nádhernou zimní procházku. Cítili se však již i částečně promrzlí. Jana řekla: „Hned jak přijdeme domů, tak si dáme teplý čaj, abychom rozmrzli.“ Dana si vzpomněla: „Vždyť my jsme ještě pořád nezavolali Dorotce. Dneska večer jí rozhodně musíme zavolat.“ „To je pravda, vždyť my jsme na Dorotku úplně zapomněli. Rozhodně jí dneska už zavoláme. Ona na nás určitě myslí, jaké my máme smutné Vánoce a zatím se radujeme z toho, že jsme opět všichni pohromadě.“ uvědomil si také Filip.

Došli opět až na lesní mýtinu a z ní na cestu. Zanedlouho se dostali také k zaváté cestičce, která vedla k jejich domovu. Filip táhnul nahoru Janu s Danou. Venku se již skoro úplně setmělo. Domů došli již za tmy. Filip otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Nejprve podal Janě s Danou jejich berle, aby mohli vstát ze sáněk. Poté je opřel o stěnu a už zůstal vevnitř. Sundal ze sebe zasněžený kabát a počkal

ještě na Janu s Danou, aby mohli všichni vejít do pokoje společně. Filip zavolal na kuchařku a řekl jí, aby jim všem připravila teplý čaj. Všichni měli od zimy úplně růžové tváře a cítili se po procházce velmi šťastní.

Kuchařka jim zanedlouho již přinášela čaj. Všichni se posadili ke stolu a tam ho pomalu vypili. „Je tady, ale doopravdy moc nádherně. Udělali jste, mámi a tati, moc dobře, že jste tady ten domeček koupili. Nejkrásnější je tady právě asi v zimě. To je tady to nejkrásnější období. Všude je úplně ticho a klid, to je oproti Zákoutí něco úplně jiného.“ pochvalovala si Jana. „Však proto jsem to také koupil.“ řekl tatínek. Tak jim nádherně utíkal čas.

Přiblížil se večer a všichni stále seděli u stolu a společně si povídali. Přerušil je až příchod kuchařky, která se ptala: „Mám už nosit večeři?“ Všichni odpověděli kladně. Kuchařka tedy začala nosit na stůl a všichni začali večeři. Večeři snědli všichni bez jediného slova. Na závěr ještě Filip přinesl cukroví a řekl: „Kdyby nás tak před rokem napadlo jak budeme trávit letošní Vánoce a co se všechno od prázdnin stane, tak bychom tomu asi jenom velmi těžko uvěřili, co?“ „To asi jo.“ přikývla Jana a pokračovala: „To jsme ještě vůbec netušili, že vyhrájeme tolik peněz a jaké škaredé časy nás potom budou čekat. Ale, kdybych věděla co všechno nás má potkat, tak bych si místo těch peněz a přepychu zvolila dále spokojený život na Zákoutí a normální Vánoce a také zdraví.“ „To já taky.“ přiznal se Filip. „Ale jsme zase všichni opět spolu, tak už nemysleme na to co se stalo, ale na to co bude v budoucnu. Minulost už nikdo z nás nedokáže změnit, zatímco budoucnost rozhodně ano.“ řekla na to maminka a Filip musel souhlasit Jana si vzpomněla na Dorotku: „Ale jedno vím určitě, měli bychom zavolat Dorotce, abychom na to opět nezapomněli.“ Filip vstal a šel pro mobilní telefon.

Vytočil číslo Dorotky a za chvíli uslyšel Dorotčin hlas: „Haló.“ „Ahoj, Dorotko, to jsem já Filip.“ „Jak se máš, to jsem ráda, že voláš. Vlastně jak se asi můžeš mít, když musíš trávit Vánoce jenom sám bez rodičů.“ „To je právě ta novina, kterou ti musím říct. Naši rodiče jsou totiž naživu a objevili se zrovna na Štědrý večer. Už jsme si mysleli s Danou, že budeme muset být o Vánocích sami, ale v tom se objevili.“ „S jakou Danou?“ ptala se překvapeně Dorotka. „Jo to taky nevíš. Na příchod naši rodiče s Janou, když už jsme mysleli, že budeme muset trávit Vánoce bez rodičů, a Dana se potom přiznala, že se vydávala za Janu, protože jí také umřeli rodiče a ona musela jít do dětského domova, kde se hrozně trápila. Ta záměna se stala, když jsem

Janu tak hledal,jak utekla.Tehdy jsem v Podskalí našel Danu místo Jany.“ „A to mezi nimi nebyl vůbec žádný rozdíl?“ „divila se Dorotka a pokračovala: „Copak i ona přišla o nohu?“ „Ano,ale přišla o jinou než Jana a toho rozdílu jsem si vůbec nevšimnul.To byl jediný rozdíl mezi nimi a hned ti vysvětlím proč.Ony jsou to totiž sestry.Já jsem se k Janě dostal zcela náhodou v porodnici.Tam nás zaměnili,takže vlastně neumřeli rodiče Daně,ale mi.Proto jsou si také tolik podobné,že jsem na to nemohl přijít.“ „Ale to přece nejde.Jak se to mohlo stát,když jsou to dvojčata a sourozenci.“ „Ale ne,Dana je stejně stará jako jsem já,takže to jde.“ „To je teda,kdybych to slyšela někde jinde,tak bych neuvěřila,že je to možné.“ „Ale pravda to je.Takže teďka jsme zase s rodiči a už se nemusíme vůbec bát toho,že bychom se mohli opět dostat do dětského domova.Už jsme navždy zachráněni.Jenom Dana je trošku smutná z toho,že už nemůže nikdy vidět rodiče,s kterými žila doposud,ale jinak jsme zase šťastní.“ „A ty nejsi Filipe vůbec smutný z toho,že ti umřeli rodiče?“ „Ani ne,protože jsem je vlastně vůbec neznal a ty co jsem znal,jsou na živu a tady s námi,takže je to nádherné.Už jsem se nemohl dočkat,až ti tohle všechno povím.Jsou to naše nejnádhernější Vánoce v našem životě,protože jsme dostali ten nejnádhernější dárek, který vůbec lze dostat.Ten nejkrásnější ze všech možných- naše rodiče.“ „To máš asi pravdu.Tak já jsem také moc šťastná,že to dopadlo nakonec tak moc dobře a přeji ti všechno nejlepším k letošním Vánocům a také,aby se to co se vám stalo letos už nikdy neopakovalo.“ „To snad nebude.“řekl Filip a musel předat k telefonu Janu,protože ta chtěla také mluvit s Dorotkou.Filip stále prožíval to nádherné štěstí,že může opět žít s rodiči a ne jenom sám s Janou nebo Danou.Dorotku si ještě vzala nakonec k telefonu Jana.Potom se s Dorotkou rozloučila a slíbila jí,že jí rozhodně ještě někdy zavolá.

Maminka řekla,když Jana zavěsila: „To teda byl dlouhý hovor.Vy jste si vykládali před půlhodiny.“ „Když toho bylo tolik na vykládání.V tom je to.“řekl na to Filip a pokračoval: „Musel jsem toho Dorotce tolik vysvětlit.“ „Ty letošní Vánoce jsou doopravdy ty nejnádhernější v našem životě,protože jsme dostali nejkrásnější dárek, který jenom dostat můžeme.“řekla ještě Jana.

Všichni dojedli cukroví a potom už museli jít Filip,Jana i Dana spát.Cítili se také již dost unaveni.Hned jakmile ulehli do postele,tak se jim podařilo usnout.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Podívala se z okna a uviděla opět zamračenou oblohu a padat z ní sněh.Pomyslela si: „Jestli brzy nepřestane sněžit,tak si budeme muset od domu

vyhrabávat cestičku,protože už tak je tady tolik sněhu,že si to nelze ani představit.Ta zima tady se doopravdy vůbec nedá srovnávat se Zákoutím,protože tam jsme byli rádi,když nám napadlo alespoň trochu toho městského rozbředlého sněhu a takovou zimu jsem ještě v životě nezažila.Je to prostě velká nádhera.Tady je to moc a moc nádherné.Už bych to tady rozhodně s ničím neměnila.Do města bych se už rozhodně nikdy nechtěla vrátit a to ani náhodou.Petrovice bych už nikdy nedokázala odpustit.Už tady zůstanu rozhodně napořád.“Dana ještě stále tvrdě spala.Jana se v posteli ani nehýbala,aby jí neprobudila.Podívala se na hodiny a zjistila,že je teprve sedm hodin ráno.

Zavřela oči a snažila se ještě usnout,ale už se jí to nepodařilo. „Kdoví co nás čeká o příštích prázdninách.Ještě loni jsem o tom čase ležela u nás v bytě na Zákoutí a užívala si krásy městských Vánoc.To jsme byli doma s Filipem a rodiči.Také jsem někdy zašla k Dorotce,nebo s tou, která mě zradila,takže jsme museli utéct tady do Petrovic.S tou jsem se kamarádila právě nejvíce a nakonec mi tolik ublížila.O tom čase jsem ještě netušila nic z toho co nás příští rok potká a co budeme mít o tom čase za sebou.Nakonec jsme ale všichni opět spolu a to je moc dobře.Jenom jediná věc se již nedá odčinit a to moje postižení,noha mi už nikdy nenaroste.Loni jsem si ještě mohla užívat městské zimy naplno a byla to moje poslední taková zima.Kdybych tušila loni o jarních prázdninách,že to budou ty poslední,kdy se budu moct pořádně koulovat,ale to je to jediné co se už nemůže spravit.Musím se přece radovat z toho,že mám opět rodiče a už nejsem v dětském domově.“myslela si Jana.

Zanedlouho se probudila i Dana.Nejprve se otočila v posteli a přemýšlela,jaký je asi dneska den.Za chvíli si uvědomila,že úterý.Jana si všimnula,že Dana se již probudila a proto se jí zeptala: „Tak co,budeme už vstávat?“ „Tak jo.Já už jsem stejně dost vyspalá.“souhlasila Dana.Nejprve vstala z postele Jana a vzala si berle a potom i Dana.Potichu otevřeli dveře do Filipova pokoje.Ten se již také probouzel.Jana s Danou počkali až se probudí úplně.Filip za chvíli vstával a společně s Janou a Danou sešel do přízemí do jídelny.Maminka s tatínkem tam ještě neseděli.Na stole však již měli nachystanou snídaní-vánočku a v konvici teplý čaj.

Všichni si nalili po jednom hrnku.Čaj jim moc chutnal.Podívali se do další konvičky a uviděli tam meltu.Na tu také měli chuť.Nejprve však snědli vánočku.Když dosnídali,tak do jídelny přišli rodiče.Maminka se divila: „Vy jste teda dneska vstávali nějak brzy.“ „To ani ne,vždyť už je devět hodin.“řekla na to

Jana.Filip s Janou a Danou si nalili po bílé kávě a počkali než maminka s tatínkem dosnídají.

„Tak už máme pět dní Vánoc za sebou.“vzpomněla si maminka. „To už tolik.Nám se zdá jako bychom se všichni opět sešli před chvilkou a ono už je to pět dní.“řekl na to Filip a Dana pokračovala: „Ani se mi nezdá,že tolik času již uběhlo.To se mi nechce věřit,že tolik z letošních nádherných Vánoc už máme za sebou.To je škoda.“ „Však budou i další a ty už budeme trávit úplně celé společně.Už nás nikdo nerozdělí,vůbec nikdo.“reagoval tatínek. „Snad máš pravdy tati.“přála si Jana. „To víte,že jo.“ujišťoval tatínek. „Máme za sebou všichni těžký půlrok.“zakončila Jana.

Po snídani šla Dana k sobě do pokoje a posadila se k malířskému stojanu,aby mohla pokračovat v malbě zimní krajiny.Filip ještě zůstal sedět u stolu s maminkou a tatínkem,když jej vyrušila Klaudie: „Přinesla jsem ti Filipe tvůj časopis ze schránky u nádraží,tak si jej prohlédni.“

Filip rychle a netrpělivě roztrhnul oběť časopisu a začal si jej prohlížet od titulní strany.Nejprve našel různé zajímavé články,ale už se nemohl dočkat na část s vystřihovánkami,jestli tam nenajde nějakou, která by se mu zalíbila.Na první vystřihovánkové straně uviděl nadpis „Plán MPR III.“.Co nejpozorněji si jej prohlédl a zajásal: „Ono bude eMPéeRko pokračovat.No to je teda nádhra.Já jsem si myslel,že ta druhá část je závěrečná,ale bude ještě jedno pokračování a hned v příštím čísle začne vycházet.Jak já se moc už těším.Chtěl bych,aby to bylo co nejdříve.Já se už nemůžu dočkat až bude za dva týdny a já budu moct pokračovat v lepení MPR III.Tentokrát bude v centru klášter s kostelem.“radoval se Filip a lačně si prohlížel další stránky časopisu.Nakonec došel k závěrečné straně časopisu s komiksem.

„Já jsem tak moc šťastný,že zase budu moct pokračovat v mé oblíbené vystřihovance.“ještě se radoval Filip a hned běžel k sobě do pokoje.Tam se posadil na židli a začal si časopis číst.Jana zůstala v jídelně nejdéle.Nakonec však také odešla do svého pokoje.Když si Filip přečetl několik článků,tak si zapnul počítač a zahrál si několik jednoduchých her, které byly součástí operačního systému počítače.Docela jej to nudilo,protože by raději dělal nějaký model,ale zrovna žádný neměl,tak to měl jako jedinou zábavu.Tak jim hezky utíkal čas.

Před polednem Filip vypnul počítač a podíval se z okna.Uviděl,že venku je obloha téměř jasná a jenom velmi málo se po ní prohánějí nějaké mráčky.To se mu velmi líbilo.

Sešel do přízemí a sednul si na pohovku do obývacího pokoje. Pustil si také televizi, aby se nenudil. Uviděl tam právě začátek jedné pohádky, která se mu po chvilce zalíbila. V polovině však kuchařka zavolala: „Už je hotový oběd.“ Všichni přišli do jídelny. Filipovi se vůbec nechtělo vstávat od televize, ale nic jiného mu nezbývalo. Nakonec se teda zvednul z pohovky a šel se posadit do jídelny ke stolu.

Kuchařka jim nalila polévku a oběd mohl začít. Po obědě napadlo maminku: „Dneska odpoledne si zase zajdeme na procházku po okolí, co říkáte?“ Všichni souhlasili a Filip, Jana a Dana se šli do svých pokojů obléct do teplého oblečení. Jana i Dana se na procházku moc těšili a proto s oblékáním velmi spěchaly. Jako první stály u dveří v síňce. Otevřely je a ucítily závan chladného, ale svěžího vzduchu z venku. Velmi je to osvěžilo.

Zanedlouho přišli i Filip s maminkou a tatínkem. Filip připravil Janě s Danou sáňky a ony se na ně posadily. Berle si nechaly doma. Filip odjel se sáňkami ode dveří, aby mohli vyjít ven i maminka s tatínkem. Filip se zeptal maminky: „Mohli bychom s Janou a Danou sjet ten kopec tady na sáňkách a počkat vás až u cesty?“ „Mohli.“ souhlasil tatínek.

Filip se tedy posadil na sáňky vedle Jany s Danou a rozjeli se z kopce k silnici. Rozjeli se pořádnou rychlostí. Vítr jim svištěl kolem tváře a to se jim velmi líbilo. Před cestou však musel Filip začít brzdit a u cesty úplně zastavit. Filip sesedl ze saní a podíval se po mamince s tatínkem. Uviděl je ještě na kopci. Zůstal tedy stát u sáněk s Janou a Danou. Do stanice přijel zrovna vlak, ale vystoupilo z něj jenom málo lidí a skoro hned si to odfuněl do další stanice.

Maminka s tatínkem se k Filipovi již skoro přiblížili. Filip chytil za provaz sáňek a vezl Janu s Danou dále. Trvalo jenom chvíličku než je maminka s tatínkem došli. „To byla teda jízda.“ pochlubila se Jana. „Však my jsme viděli jak rychle jste z toho kopce jeli.“ řekla na to maminka. „Však to také byla nádhara. Jenom je škoda, že ta cesta není delší, protože na takovém kousku to není nic moc.“ zalitovala Dana. „Mě teď napadlo, že by tady bylo jedno místo, odkud bychom se myslím mohli projet na sáňkách pořádně.“ napadlo Filipa. „A kde?“ zeptala se překvapeně Jana. „Dneska tam zajdeme a cestou zpátky se na saních pořádně projedeme.“ řekl Filip. „Tak to je dobře, už se na to moc těším.“ zaradovala se Jana a přidala se i Dana: „Já se na to už také moc těším.“

Došli ke kopečku,po kterém vyšli na obvyklou lesní mýtinu.Dál Filip vedl k rozcestníku.Nejprve šli mezi stromy,kde tolik sněhu neleželo.Celým lesem se rozléhalo naprostém ticho,jenom místy se ozvalo krákání vran,nebo vrzání stromů, který se při závanu větru pohnul.Došli na lesní cestičku a zanedlouho došli až k rozcestníku.Tam Filip řekl: „Jak jsem se díval do mapy,tak jsem zjistil,že tato trasa je tak mírně do kopečka a cestou zpátky by se dala snadno sjet.“

Nikdo nic nenamítal a proto se tím směrem vydali.Cestičku celou pokrývala velká vrstva sněhu.Kolem sebe měli stromy.Zanedlouho však došli na lesní palouček,kde se Filip do sněhu bořil a šlo se mu velmi těžko.Propadal se až po kolena a s Janou si zažertoval: „Jak rád bych byl na tvém místě a vezl se také na sánkách.Vy se máte.Tady se nedá skoro ani jít.“Jana jej však uzemnila: „Jenomže nám by se to moc líbilo,protože to je na zimě to nejkrásnější.To nejkrásnější,že můžeš jít po takovém paloučku a přitom se propadat tak hluboko do sněhu.To bych strašně ráda ještě alespoň jednou zažila.Ani nevíš Filipe jak moc ti závidím,protože tak nádhernou zimu,jsem ještě nikdy nemohla zažít,na tolik sněhu jsem ještě nenarazila.A právě,když se to stane,tak už nemůžu být schopná jít ve sněhu a brodit se v něm.Takže neříkej,že bych chtěl být na mém místě,protože,kdybys byl,tak bys toho zcela jistě litoval.“ „Tak dobře,Jano.“musel uznat Filip.

Šli dál po lesní mýtině, která vedle stále do kopečka.Filip se bořil do sněhu stále více.Maminka mu řekla: „Po Novém roce zajedeme společně do města a já ti rozhodně koupím lyže a ty se na nich naučíš lyžovat.“ „Ale já nechci lyžovat.“namítal Filip. „Jenomže právě,když se lyžovat naučíš,tak se už nebudeš tolik propadat do sněhu a půjde se ti lépe.Takže na to jenom vyděláš.“ „Ale jak se do města dostaneme.“namítnul Filip. „No přece vlakem.Nemusíme všude snad jezdit autem.Vlak je také dobrý dopravní prostředek,nemyslíte?“ „Tak jo.“souhlasil Filip.

Z lesní mýtiny vešli opět do lesa,kde již leželo sněhu méně,takže se Filipovi již šlo lépe. „A kdy se už konečně narodí ten náš sourozenec.Mi se zdá ten čas nekonečný.Já bych ho už tak moc ráda viděla.“těšila se Jana. „Ještě si budeš muset ale takových osm měsíců počkat.Ty snad na toho malého těšíš mnohem více než-li já, která budu jeho maminkou.“ „Já se už těším na to jak budu moct našeho sourozence poprvé pochovat v náručí.“ „Však si s ním užiješ ještě až dost.Až bude v noci plakat,až mu porostou zoubky,tak to si teprve užiješ.“ „Ale já se na něj stejně těším.Já bych chtěla,aby to

byla holčička a naše sestra.“ „Já bych si zase přál,aby to byl kluk,protože tak je tady převaha holek a tak by to bylo potom vyrovnané.Dva kluci a dvě holky.“přál si Filip.Dana se zeptala: „A co by sis přála ty,mami?“ „Já se nechám překvapit.Budu mít stejně ráda holčičku i chlapečka.“ „A jaké jí dáme jméno?“napadlo Janu. „Na to máme ještě času až dost,však přemýšlejte těch osm měsíců a až se to narodí,tak mi potom řeknete,pro jaké jméno jste se rozhodli,jestli to bude chlapeček a pro jaké,jestli holčička.“řekla maminka.Tak jim nádherně utíkal čas.

Protože již den pokročil,tak museli pomýšlet na návrat. „Je tady moc nádherně.“pochválila si Jana a pokračovala: „Udělalí jsme moc dobře,že jsme se tady nastěhovali a ty tati jsi udělal moc dobře,že jsi tady koupil ten domeček.“ „Však já jsem také rád.Musel jsem ho kupovat moc narychlo,abych to stihnul do mamčiných narozenin a to rozhodně nebylo lehké sehnat nějaký takový hezký dům.Narazil jsem na něj v jednom časopise a koupil jsem ho doslova na poslední chvíli.Už to vypadalo,že to nevyjde,ale nakonec vyšlo a to bylo moc dobře.“ „Ano,tati bylo,hezčí místo jsi už nemohl najít.“přítakala Jana.

„Tak už se nám blíží konec toho pro nás tolik zlomového roku,kdy jsme museli přestát tolik zkoušek.“obrátil Filip list. „Ano,už nám do nového roku zbývají jenom tři dny.“potvrdila maminka. „A jak ten Silvestr oslavíme?“zeptala se zvědavě Dana. „Já bych byla proto,abychom zítra zajeli do města a nakoupili nějaké potřebné věci a při tom také nakoupili nějaké rachejtle na půlnoc.“navrhla maminka.“ „To je dobrý nápad.“ihned souhlasila Jana a pokračovala: „Už se moc na tu cestu těším.“ „Já také,takže zítra pojedeme do města.“řekl Filip a Dana se hned zeptala: „A to pojedeme vlakem?“ „A jak jinak?“opáčila maminka opět otázkou. „To je pravda,když je cesta zasněžená a Sváťa autem odsud neodjede.“uznala Dana.

Přiblížili se opět k rozcestníku a odtud k lesní mýtině.Kolem nich se již začalo hodně stmívat.Domu došli již skoro za tmy.

Filip zastavil Janě s Daně přímo před vchodem do síňky a podal jim berle,aby mohly co nejlépe sesednou ze sáněk.Pak opřel sánky u dveří a zůstal vevnitř.Všichni si svlékli kabáty a potom šel Filip s Janou a Danou do svého pokoje,kde si převlékli do domácího oblečení.

Když přišli do jídelny,kuchařka zrovna začala servírovat večeři.Filip pomohl Janě s Danou,aby se posadily ke stolu.Sám si sednul jako poslední.Večeře již mohla začít.

Na závěr si dali ještě cukroví a přesunuli se do obývacího pokoje,kde se posadili k televizi,protože zrovna dávali pěknou pohádku,na kterou se Filip s Janou a Danou moc těšili.Posadili se všichni vedle sebe a zanedlouho se objevila znělka pohádky.Všichni jí napjatě sledovali až do konce.Nikoho nepotěšilo vidět závěrečné titulky.

To už věděli,že budou muset jít spát.Nejprve se však museli jít do koupelny okoupat,ale potom si hned lehnuli do postele a všichni skoro ihned usnuli.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Dana.Podívala se na hodiny a zjistila,že již je osm hodin ráno.Zavolala proto na Janu: „Jano,už bychom měli asi vstávat,protože jinak nestihneme jet do města.“Jana se pomalu probouzela: „Proč mě,Dano,budíš?Copak nevidíš,že chci ještě spát?“ „Já vím,ale dneska přece jedeme do města.“ „No a?“

Dana už vstala z postele a šla se podívat do jídelny.Tam už na stole měli od kuchařky připravenou snídani.Posadila se ke stolu a začala snídat.Zanedlouho přišla do jídelny i Jana,která cestou vzbudila i Filipa a maminku s tatínkem.Ti přišli zanedlouho.Všichni se posadili ke stolu.Dana se zeptala: „Tak dneska jedeme do toho města?“ „Ano.“odpověděla jí maminka. „A to pojedeme hned po snídani?“zeptala se ještě Dana. „Tak jo.“ujistil jí tatínek.Dana spěchala se snídani co možná nejvíce.Počkala však u stolu než všichni dosnídají.

Hned potom vstala od stolu,vzala si berle a šla do svého pokoje,aby se mohla obléci.Podívala se do skříně a oblékla si lepší šaty.Na nohu si oblékla jednu podkolenku a sukni skoro k zemi.Do pokoje za ní přišla i Jana.Dana se jí zeptala: „Vypadám v tom hezky?“ „Proč se prosím tě tolik oblékáš?“divila se Jana. „Protože chci ve městě vypadat hezky.“Jana si oblékla košili se svetrem a kalhoty.Pod ně si ještě oblékla štrample,aby jí nebylo zima.Nyní již šly do Filipova pokoje,aby se podívaly jak je připravený Filip.Ten již byl také skoro oblečený.Když se i Filip dohotovil,tak sešli všichni společně do přizemí.

Posadili se do obývacího pokoje.Tam však museli čekat na maminku s tatínkem.Dana je čekala velmi netrpělivě,protože si přála už jet do města a nemohla se toho vůbec dočkat.

Konečně se dočkala a do obývacího pokoje přišli maminka s tatínkem. Jana s Danou si vzaly berly a šli mamince s tatínkem naproti. Filip vstal až později. Do síně však dorazil jako první. Obléknul si teplý kabát, kolem krku si uvázal šálu, na hlavu si narazil teplou čepici a ruce rukavice a šel pro sánky od zdí síňky.

Mezitím se již dooblékali i ostatní. Jana s Danou se posadily na sánky a berle se položily před sebe. Filip je odvezl od vchodu a maminka s tatínkem také vyšli ven. Cestou z kopce šli všichni společně. „Když já se už tak moc těším do města.“ těšila se Dana. „A co všechno tam koupíme? Já si myslím, že bychom měli koupit nějaké petardy a rachejtle a také římskou svíci, tu mám nejraději. Možná, že bychom mohli koupit ohňostroj. Musíme udělat tu největší oslavu Silvestra tady v okolí. Naše bude muset být vidět co možná jenom nejdál a všichni jí musí obdivovat. Nikdo nesmí mít lepší nežli my. A musíme toho všeho nakoupit tolik, aby nám to vydrželo alespoň na půlhodiny samých petard a rachejtli.“ představoval si Jana. „Ty toho chceš teda ale koupit.“ divila se maminka.

Sešli z kopce na nádraží. Filip se šel rychle podívat, kdy jim pojede vlak do města. Zjistil, že nebudou muset vůbec dlouho čekat. Maminka šla k pokladně koupit jízdenku. Filip nechal sánky v úschovně a Jana s Danou šli na perón již pěšky. Tam se postavili na nástupiště, kde měl zanedlouho přijet vlak. Jana s Danou jej netrpělivě vyhlíželi.

Konečně přijel. Filip s tatínkem pomohli Janě s Danou nastoupit do vlaku. Tam se posadili na volná místa v zadním vagónu motorového dvouvozu. Motorový vlak se rozjel. Jeli směrem z Petrovic k malému lesíku, kudy tehdy vlakem přijeli. Filip, Jana i Dana se dívali z okna ven na nádherně zasněžený les a všem se jim to moc líbilo. Filip s Janou si vzpomněli na to, jak tudy přijížděli tehdy, když museli ze Zákoutí utéct a vzpomínali kolik věcí se za tu dobu odehrálo. Vlak zastavil v malé stanici před městem. Všude kolem trati leželo hodně sněhu a všem se to moc líbilo. Vlak se po chvíli opět rozjel.

Zastavil opět až na konečné stanici ve městě. Nejprve vystoupili Filip s tatínkem, kteří pomohli vystoupit Janě s Danou a nakonec ještě vystoupila maminka. Z nástupiště šli do nádražní budovy a z ní šli na hlavní cestu. Na autobusové zastávce počkali chvíli na autobus, který je odveze na náměstí. Filip se šel jako první podívat na jízdní řád a zjistil, že autobus přijede až za půlhodiny. Posadili se teda na lavičku schovanou pod přístřeškem a

čekali na autobus. „Tak koupíme tolik zábavy na Silvestr,jo?“ „To ještě uvidíme.“smál se tatínek. „Vždyť už jsme ve městě.Já jsem rozhodně pro.Všichni se sirého okolí se budou dívat na naši oslavu Silvestra a nadcházejícího nového roku.Všichni nám jí budou závidět.“rozhodla Jana. „Ty letošní Vánoce jsou doopravdy ty nejkrásnější v našem životě.Taková nádherná zima a k tomu ještě ten největší dárek na světě,že jsme opět dostali vás,naše rodiče.“obrátil list Filip. „Však my jsme také rádi,že jsme vás mohli opět najít a strávit Vánoce společně.To je pro nás také velký dárek.“ „A k tomu ještě,že je další na cestě.To je přece nádhra.“řekla ještě Jana. „A jaký?“divil se Filip. „No přece náš další sourozenec.“odpověděla Jana. „Jo,aha.“pochoopil Filip a pokračoval: „Tak na toho se těším už také.“Tak jim pěkně utíkal čas.

Dočkali se příjezdu autobusu.Jana s Danou si vzali své berle a všichni do něj nastoupili.V autobuse se ohřáli,protože jej topení pěkně vyhřálo.Maminka zaplatila pro všechny jízdenky do centra.Posadili se na sedadla.Jana se posadila vedle Dany a za ně se posadili maminka s tatínkem.Filip zůstal stát.Cesta jim utekla velmi rychle.

Na náměstí z autobusu vystoupili.Přesně uprostřed stál velký vánoční stromček nádherně ozdobený spoustou ozdob.Filip s Janou a Danou se na něj nemohli vynadávat.Popošli k němu ještě blíž.Zůstali u něho stát delší dobu až je tatínek vyrušil: „Měli bychom jít přece také něco nakoupit,nemyslíte.“Všichni souhlasili.

Nejprve šli do obchodního domu.Vyjeli do nejvyššího patra,kde se prodával nábytek.Tam šli rovnou za prodavačkou a objednali si tam postel pro Janu.Prodavačka je ujistila,že do týdne postel do obchodu dojde.Filip s Janou a Danou se ještě po celém patře prošli a podívali se po nábytku.Nakonec z oddělení vyšli a sjeli po jezdících schodech o patro níže.Tam Jana s tatínkem nakoupili ohromující množství rachejtlí,petard,dvacet římských svící a ještě mnoho dalšího.Tatínek se divil: „Vždyť to,Jano,ani nemůžeš spotřebovat jaké jsi nakoupila množství.“ „Ale uvidíš tati,že nakonec ano a bude ta naše oslava stát zato.Musíme přece oslavit,že je za námi tak těžký rok a oslavit příchod dalšího, který musí rozhodně být o hodně lepší.“ „Však jo.“souhlasil tatínek, který nesl plné krabice pyrotechniky.Ještě se podívali do dalšího oddělení.V papírnictví Filip nakoupil ještě nějaké vánoční ozdoby a také potřeby na modelování.Dana si nakoupila zase potřeby na malování,nějaké štětce a barvy.Jana se potřebovala stavit do obchodu s textilem,aby

si nakoupila nitě a vlny na pletení.Tak se stavili ještě tam.Nakonec šli ještě do potravin,kde si nakoupili nějaké sladkosti.

Když vycházeli z obchodního domu,tak tatínek s Filipem neměli ani jednu ruku volnou.Jana navrhla: „Nezajdeme si tady někde na oběd,protože už je stejně poledne.“ „To by šlo.“odpověděl tatínek, který jednu pěknou restauraci vybral.

Vešli dovnitř a uviděli, že je skoro prázdná.Posadili se ke většímu stolu u stěny.Obsluha přinesla skoro hned pět jídelních lístků.Jana si vybrala ihned.Dana chvilku ještě rozvažovala co dobrého by si mohla dát,ale vybrala si.Nejdéle rozvažoval Filip: „Co bych si tak asi mohl dát dobrého?Že bych si dal toto,anebo raději to? Asi si dám česnekovou polévku a pečeného lososa.“vybral si nakonec i Filip.Všechno nadiktovali obsluze.

Z reproduktorů zněla příjemná hudba, která se Filipovi, Janě i Daně moc líbila.Zaposlouchali se do ní a proto je překvapilo,když jim číšník přinesl jejich polévku.Snědli jí až do poslední trošičky.Nenechali vůbec nic.Sotva však dojedli polévku,tak se hned nesl hlavní chod.Tatínek si pochvaloval: „Tady si určitě zajdeme i příště,protože tady mají velmi rychlou obsluhu a je tady i krásně.“ „Mi se také tady líbí.“přítakal Filip. „To jsem rád.“řekl ještě tatínek.Celou dobu nepřestávala hrát hudba.

Když dojedli a zaplatili,tak Dana řekla: „Rozhodně sem musíme ještě zajít,protože tu je i moc nádherná hudba.“ „Tak si třeba příští týden zajdeme zase do města.“navrhla Jana.Vyšli z restaurace na cestu.

Venku začalo mezitím i sněžit a to se všem moc líbilo.Na autobus nemuseli čekat vůbec dlouho.Sotva došli na zastávku,tak hned přijel i autobus.Nastoupili do něj a posadili se na volná místa.Filip s tatínkem nesli nákupy.Zanedlouho autobus zastavil u nádraží.

Filip se šel rychle podívat na tabuli,aby zjistil,kdy pojede vlak k ním domů.Než došli na nástupiště,tak motorový vlak dojel na místo.Nejprve nastoupila maminka a potom Filip s tatínkem.Nakonec ještě zbývala Jana s Danou.Posadili se na sedadla.Do motorového vlaku nastoupili i ostatní lidé.Ve stanovenou dobu strojvedoucí vlak rozjel.Filip s Janou a Danou se dívali ven z okna a pozorovali nádhernou krajinu kolem sebe.Vlak zastavil na stanici u města jako při cestě sem a potom už jel rovnou do Petrovic.Když vjeli do lesíka před Petrovicemi,tak Filip už začal vyhlížet jejich nádraží.Přejeli po silnici a už motorový vlak

zastavoval ve stanici Petrovice.Filip s Janou a Danou a ještě maminka s tatínkem z vlaku vystoupili.

Filip šel nejrychleji a vyzvednul z úschovny sáňky pro Janu s Danou.Počkal na ně před výstupem z nádraží.Tam se také Jana s Danou už museli na sáňky posadit,protože jinak už jít nemohly.Kolem už leželo hodně sněhu.Jana s Danou si položily na sáňky své berle a Filip ještě přidal tašky.Do kopce se táhly sáňky s tak těžkým nákladem docela těžko,ale Filip je nakonec utáhnul.

Vyšli do kopce.Ještě jim zbývalo zahrnout ke hlavnímu vchodu.Nejprve vešli dovnitř maminka s tatínkem.Potom Filip přistavil sáňky Janě s Danou až přede dveře a Jana s Danou mohly sesednout.

Tatínek uložil pyrotechniku do skříně a potom šli všichni do obývacího pokoje,kde se posadili na pohovku.Filip pustil televizi a projel všechny kanály,ale nic zajímavého tam nenašel.Proto se zvednul a šel k sobě do pokoje.Zapnul si tam počítač.Jana s Danou přišly zanedlouho.Dana se posadila ve svém pokoji před malířské plátno a Jana se posadila na křeslo ke stolečku.Vzala si pletení a pokračovala tam,kde předtím přestala.Tak jim pěkně utíkal čas.

V šest hodin večer měli připravenou večeři.Všichni se sešli v jídelně a posadili se za stůl.Kuchařka nachystala nejprve předkrm.Po předkrmu následoval hlavní chod.Na závěr si dali cukroví.

Ještě však nešli spát.Posadili se k televizi,protože opět vysílali pěknou pohádku.Hned jakmile se posadili k obrazovce,tak pohádka začala.Všem se líbila.Nikdo se od obrazovky nezvednul do doby než naběhnuly závěrečné titulky.

Potom se však již museli jít Filip,Jana i Dana okoupat a do postele.Nejdříve ulehnul do postele Filip a po něm následovaly i Jana s Danou.Dana usnula ihned,zato Jana nemohla delší dobu usnout.Vzpomínala při tom na loňské Vánoce na Zákoutí a nejvíce si přála,aby opět měla nohu a mohla si užívat zimních radovánek co možná nejvíce.Představovala si jak by si asi Vánoce mohla užívat,kdyby nenastala nehoda při jejich cestě na dovolenou.Jak mohli prožít krásné předcházející půlrok.Nakonec se jí však podařilo usnout.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Potichu otevřel dveře do pokoje Jany a Dany.Když uviděl,že obě ještě spí,tak je potichu zavřel.Podíval se ven z okna a uviděl opět,že je všechno kolem nádherně zasněžené.Nejvíce se mu na celém výhledu líbily zasněžené smrčky v okolí.Tak zůstal stát u okna delší dobu.

Přece jenom však sešel do přízemí.Tam ještě nikoho nenašel a snídat také nechtěl sám.Posadil se na římsu ke krbu a čekal až se někdo v jídelně objeví.Přemýšlel co o tom čase dělá jejich kamarádka Dorotka.Uvažoval,že asi ještě o tom čase spí a zdají se jí určitě moc pěkné sny. „Rozhodně musíme zajet Dorotky někdy opět navštívit na Zákoutí a připomenou si,kde jsme prožili tolik nádherných dnů a odkud jsme museli také tak utéct.Chci ještě spatřit naše Zákoutí.Kdoví jestli už v našem bytě někdo bydlí?Kdo tam,kde jsme ještě loni slavili Vánoce,letos je a slaví je?Jací jsou to asi lidé? To se všechno chci ještě dovědět.“myslel si Filip.Tak mu utíkal čas.

Díval se z okna,jak je kolem jejich domečku krásně nasněženo a moc se mu to líbilo.S nebe se začaly spouštět další vločky sněhu.Filip je pozoroval jak dopadají na všechno v okolí.

Konečně se ve dveřích objevila Dana.Filip jí přivítal: „Ty jsi teda dneska spala ale dlouho.“ „To ne,spíš ty jsi vstával nějak moc brzy.“ „Já už tady čekám hodně dlouho než se někdo probudí a pořád je všude naprosté ticho.“ „Tak jsi měl ležet v posteli a raději ještě spát.“řekla Dana a posadila se vedle Filipa na krbovou římsu. „Tak,zítra už bude Silvestr.“řekla po chvílce Dana. „Ano,to to utíká.Před chvílkou ještě byl ten nádherný Štědrý večer a už je Silvestr a Vánoce skoro za námi.Ten čas tak strašně rychle utíká.Jak rád bych si přál ještě jednou prožít tak nádherný Štědrý večer.Kéž by tak nikdy neskončil.“ „Příští rok snad určitě bude lepší než ten letošní a my se budeme moc těšit zase z normálních dárků a to bude určitě mnohem lepší,než trávit celý Štědrý den jenom sami dva,nemyslíš?“ „To máš asi pravdu.“musel uznat Filip.

Do jídelny přišla konečně i Jana.Ještě ve dveřích si pořádně zívla: „Proč tak brzy všichni vstáváte?“ „Vždyť už je tolik hodin.Zrovna před chvílkou jsem totéž říkal Daně.Já už tady hodně dlouho čekám až někdo přijde. „Však si taky musel asi hodně brzy vstávat.“řekla Jana. „Maminka s tatínkem ještě spí?“zeptal se Filip. „Ano,asi jo,ale myslím si,že by se za chvílku už určitě mohli probudit.“odpověděla Jana. „Počkáme na ně se snídání,že?“Zeptal se Filip. „Tak dobře.“souhlasila Jana i Dana.

Na maminku s tatínkem nemuseli čekat dlouho.Když přišli do jídelny i ti,tak se všichni posadili společně ke stolu a začali snídat.Jana se při snídání zeptala maminky: „Tak co budeme dělat dneska?“ „Dneska asi zůstaneme doma a odpoledne bychom si zašli na procházku.“navrhnul tatínek.Všichni souhlasili. „Tak už zítra bude ten Silvestr.“řekla nadšeně Jana. „To zůstaneme doma a posedíme si společně celý den u krbu,ne?“navrhla Dana. „To bude

dobrý nápad.“souhlasil i Filip a pokračoval: „Bude to nádherné zakončení letošních nádherných a překrásných Vánoc.“ „Ano.“dodaly Jana s Danou.

Po snídani šli Filip,Jana i Dana do svých pokojů.Filip si lehnul do postele a četl si časopis.Dana se zase posadila ke svému malířskému plátnu a začala malovat obraz zimní krajiny,Jana se posadila do křesla a pletla si svetrík.Šlo jí to velmi dobře.Místy se podívala na Danu jak jí jde pěkně malování zimní krajiny.Pomyslela si: „Škoda,že mi to malování nejde také tak dobře,jako jí.Vždyť je to přece moje sestra,tak proč mi nejde také?Docela ráda bych také malovala jako ona.Ale jde mi přece dobře zase pletení,takže na tom nejsem zase tak moc špatně.“řekla si nakonec Jana.Filip celé dopoledne ležel v posteli.V časopise si prohlížel plán budoucího městečka a těšil se až jej začne slepovat.Díval se také na střešní okno,přes které nic neviděl,protože jej pokrývala vrstva sněhu.Těšil se také na odpolední procházku s maminkou a tatínkem po okolí.Tak jim pěkně utíkal čas.

Přiblížilo se poledne s obědem.Po jídle se všichni oblékli do teplého oblečení,aby mohli jít na procházku.Na obloze nebyl ani jediný mráček.Všude se rozprostírala jenom nádherná modř oblohy,ve které nádherně svítilo slunce.

Filip přistavil jako obvykle Janě s Danou sánky přímo před vchod,aby mohly pohodlně nasednout.Zanedlouho mohli vyjít na procházku.Když vyšli před dům,tak se Filip posadil také na sánky a sjel společně s Janou a Danou kopec.Před silnici zastavili a počkali na maminku s tatínkem.Ti šli pomalu z kopce dolů.Filip se díval jak se přibližují.Dana si vzpomněla opět na své rodiče a zabylo jí po nich trochu smutno.Rozhodla se,že po Novém roce se určitě musí zajít podívat na jejich hospodářství a rozloučit se s ním.Vzpomínala také na loňské Vánoce,kdy ještě vůbec netušila co všechno jí následující rok potká.Kdy pozná své opravdové rodiče.Z očí jí začaly stékat slzy.Vzpomínala jak nádherné byly ty loňské Vánoce.Loni si myslela,že to jsou ty její nejkrásnější Vánoce v jejím životě a měla pravdu.

Maminka s tatínkem je došli.Filip vstal za sáněk,chytil provaz a táhnul sánky dál.Za tu chvíli co byli venku jim všem stačil zčervenat nos,protože teplota opět poklesla velmi hluboko pod nulu.Jana s Danou si ho zahřívaly rukavicemi.Šli opět stejnou cestou na rozcestí.Jana ze cestou maminky zeptala: „A kdy už se konečně narodí ten náš sourozenec?Já se ho už tolik nemůžu dočkat.Já chci tak moc,aby se už narodil.“ „Ty se na něj teda těšíš.Však se ho

dočkáš.Uvidíš,že si ještě budeš říkat,jak tě bude v noci rušit svým pláčem.“ „To určitě nebudu.Na to se totiž také moc těším.To bude nádherné.Už se těším jak se o něj budeme společně s Danou starat,že Dano?“ „Jo.“přikývla Dana.

Došli opět na lesní mýtiny a k rozcestníku.Filip se zeptal: „Tak kam půjdeme dneska?“ „Dneska bychom mohli jít třeba po žluté.“navrhla Jana.Dana však řekla: „Já bych raději šla po modré.To bude určitě lepší procházka.“ „Já chci jít po žluté.“chtěla si prosadit svou Jana. „Ne,půjdeme po modré.“ Vtom se do sporu vložil tatínek: „Já to rozsoudím.Dneska půjdeme po žluté,protože Jana jí navrhla dříve a příště půjdeme zase po modré.“ „To je nespravedlivé.“protestovala Dana.Nezbývalo jí však nic jiného než se přizpůsobit.Šli tedy po žluté.Janu napadlo,že by po Filipovi mohla hodit kouli sněhu.Velmi nenápadně jí nabrala a hodila jí Filipovi přímo na záda.Filip se otočil a zeptal: „Kdo z vás tou koulí po mně hodil?“Nikdo se nehlásil. „Tak já teda hodím po vás obou.“řekl žertovně Filip,nabral kouli a plnou silou jí po Janě s Danou hodil.Strefil se přímo na ně.Jana s Danou byla hned celé od sněhu.Všichni se dali do smíchu.Dana vyhrožovala: „Až to budeš nejméně čekat tak hodíme jednou koulí po tobě Filipe.“ „To teda nehodíš.“řekl na to Filip.

Pokračovali dál v cestě. „Tak zítra bychom si mohli třeba u krbu zahrát karty,už jsme je dost dlouho nehráli.“navrhnul Filip. „To bychom mohli,vždyť my jsme si je s vámi nezahráli už celého půl roku.“řekla maminka. „A v noci bude ta nádherná oslava.“těšila se Jana a pokračovala: „Dříve než o půlnoci rozhodně spát nepůjdeme.Rozhodně asi půjdeme zítra spát,vlastně zítra spát nepůjdeme.Spát půjdeme až po novém roce.Musíme si tu oslavu na nový rok pořádně užít.“Tak ji pěkně utíkal čas.

„Jenom doopravdy doufám,že příští rok bude doopravdy lepší než ten letošní,protože ten byl dost škaredý.“těšila se Dana. „Proč by nebyl.Už jsme zase všichni spolu a nic nás již nerozdělí.Vůbec nic.“řekla na to maminka. „Také si myslím,že by nás už příští rok nic rozdělit nemělo.“dodal Filip.

Dojeli k menšímu kopečku a Dana poprosila: „Já bych tady chvilku zůstala a zasáňkovala si na tomto kopečku.“ „Můžete.“souhlasil tatínek.Filip se teda posadil na sánky před Janu s Danou a rozjeli se z kopečka.Všem se jim sjezd líbil.Nabrali velkou rychlost.Pod kopcem chtěl Filip sánky ubrzdit,ale míst toho všichni spadli do sněhu a sánky odletěly ještě o kousek dál.Všichni se hned dali do velkého smíchu a Dana si neodpustila: „Ty jsi,Filipe,teda

řidič.Místo toho,abys ty sáňky zastavil,tak nás všechny vysypeš do toho sněhu.“ „Já jsem dělal co jsem mohl,ale sáňky nešly ubrzdít.“bránil se Filip a zvedal se ze sněhu.

Šel pro sáňky,aby je dovezl k Janě s Danou.Samozřejmě jim pomohl se do nich opět posadit.Potom je vyvezl nahoru do kopečka,kde tatínek řekl: „Teda,vy jste dopadli.Vždyť jste celí od sněhu.Jak se ti to,Filipe,podařilo?“ „Jeli jsme tak rychle,že se nám nepodařilo sáňky ubrzdít.“odpověděl Filip.Jana začala chystat kouli, kterou chtěla po Filipovi hodit.Filipovi zrovna vypadl provaz z ruky a když se pro něj shýbal,tak jí Filipovi hodil přímo do obličeje. „Co to děláte?“zeptal se Filip.Sám se opět sehnul a hodil po Janě s Danou také kouli.Strefil se opět přímo na ně.Dana uhnětla další kouli a hodila jí opět po Filipovi.Tím se rozhořela velká koulovačka,po které měli všichni na sobě spoustu sněhu.

„Vy jste jako sněhuláci.“smál se tatínek.Konečně pokračovali dál v cestě,jenomže mezi koulování Filipa s Janou a Danou uběhlo hodně času a tak museli pomýšlet na návrat.Filip s Janou a Danou však měli tváře červené a všem zářil na tvářích úsměv,jak se vysmáli při koulování.

Teplota klesla zase o něco níže.Všichni se ještě více zachumlali do svých kožichů.Začali spěchat domů,aby se mohli pořádně zahřát.Teplota již klesla pod třicet stupňů. „Tady je teda ale pořádná zima.“postěžovala si Jana. „Ale to je jediná nevýhoda,jinak je tady moc nádherně.“řekla na to Dana. „Kdoví jaké tady bude asi jaro.“zamyslel se Filip a pokračoval: „Bude to naše první jaro tady v Petrovicích.Už se na ně moc těším.“ „Ale i zima je tady moc nádherná.“líbila se Daně.

Přiblížili se opět k domovu.Všichni již poznávali krajinu,že se blíží k rozcestníku a poté k lesní mýtině.Všem se líbilo i nádherné ticho, které procházelo celým lesem.Každý z nich se cítil moc šťastný.

Dorazili opět k domovu.Filip otevřel hlavní dveře a přistavil k nim sáňky.Jana s Danou z nich vystoupili.Filip je oprášil od sněhu a postavil ke dveřím.Potom také vešel dovnitř.Všichni okamžitě ucítili teplo, které je doma obklopilo.Filip šel rychle za kuchařkou, aby jí řekl o horký čaj.

Než jim ho kuchařka přinesla,tak se posadili na pohovku v obývacím pokoji a roztávali.Kuchařka přinesla čaj zanedlouho.Všichni dýkali páru, která z něj stoupala a nechali se jim rozehřívát.Z velkých púllitráků posrkávali horký čaj a radovali se z dnešní procházky.Filip se zašel podívat na teploměr a nemohl uvěřit

svým očím.Když přišel zpátky do obývacího pokoje,tak ohromeně řekl: „Teď je venku přesně pětatřicet stupňů mrazu.“

„To je teda zima.“divila se i Jana a pokračovala: „To jsme my nikdy na Zákoutí ještě nezažili.Takovou zimu nepamatuji.“ „Ani já ne.“přidala se i Dana. „Ale není to nádherné?“zeptala se maminka. „Ano,to je.“museli uznat všichni.Podívali se na okna a uviděli na nich nádherné kresby a Jana řekla: „Nejkrásnější je ta námraza na oknech.Ta vytváří přímo fascinující obrazy.“ „To máš pravdu.“souhlasil Filip. „Zima je tady prostě nádherná.“zakončila Dana.Dopili čaj,ale zůstali sedět společně na pohovce.Dana si vzpomněla opět na ložské Vánoce se svou maminkou a tatínkem.Vzpomínala na to,jak seděli u pece a maminka jí hladívala po jejich vlasech a jak ráda poslouchala její vyprávění o Vánocích za mamčiných mladých let.To měla velmi ráda.Přemýšlela co všechno jí maminka říkala a přála by si moc zase moct uslyšet její přenádherný hlas a ucítit její ruce na svých vlasech.To si přála ze všeho nejvíce.Dokonce se jí v očích i objevily slzy.

Filip si toho hned všimnul a zeptal se jí: „Proč,Dano,pláčeš?“ „Protože jsem si vzpomněla na maminku s tatínkem.Oni byli totiž moc prima a je strašná škoda,že si je nikdy nemohl poznat,když to jsou tvoji opravdoví rodiče.To je doopravdy moc velká škoda.“odpověděla Dana a pokračovala: „Kdybys věděl,Filipe,jak nádherný byl život tam na vesnici,kde jsem žila.“

Do obývacího pokoje přišla kuchařka,aby oznámila,že večeře je již připravená.Dana si otřela slzy z očí a šla se posadit do jídelny ke stolu.Všichni šli za ní.Když už všichni seděli na svých místech u stolu,tak kuchařka začala podávat večeři.Všichni si na ní moc pochutnali.Po večeři zašel ještě Filip do spižírny pro cukroví.Všem nachytal po třech kouscích.

Protože ten večer v televizi nedávali nic pěkného,tak zůstali všichni sedět společně v jídelně a povídali si.Všichni se cítili moc šťastní,že mohou být spolu.Nejšťastnější se cítila Jana.Filip myslel na Danina slova a jeho rodičích a pomyslel si: „Asi je škoda,že jsem je nikdy nepoznal,ale mám přece svou maminku a tatínka,kteří sice nejsou mí opravdoví rodiče,ale jako by byli.“

Večer ukončil poměrně brzy tatínek: „Tak měli bychom už všichni jít spát,abychom vydrželi zítřejší noc do půlnoci.“Nikdo nemohl nic namítat,protože tatínek měl naprostou pravdu.Jenom Filip dodal: „Tak se naposledy v tomto roce vyspíme.“

Všichni si šli lehnout do svých postelí a zanedlouho usnuli.

2. Silvestr

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana. Její první pohled směřoval do okna. Podívala se na to, jaké nádherné obrazce na něm vytvořil noční mráz. Velmi se jí líbily. Potom se podívala na nádherně sněhem ozdobené stromy, které rostly kolem jejich domku. Dana ještě tvrdě spala. Jana si uvědomila: „Tak jsem se v tomto roce naposledy probudila. Už nastal poslední den tohoto hrozně škaredého roku, kdy jsme museli tolik zkusit. Příští rok bude určitě o hodně lepší a to, že nastává konec toho letošního musíme dneska v noci pořádně oslavit. Příští rok musí být stejně nádherný, jako ty dříve, než se to všechno stalo. Musí být zase tak krásný. A také určitě bude, když se nám narodí náš další sourozenec. Teď už budeme čtyři a to bude nádhra. To si užijeme. Když já se už tak moc těším na toho malého mrňouska, který se nám o příštích prázdninách narodí. Kdoví na koho asi bude podobný, jestli na maminku, anebo na tatínka. Jak já se na něj už těším.“

Jana ležela opatrně v posteli, aby neprobudila Danu, která stále ještě spala velmi tvrdě. Dívala se z okna a vzpomínala ještě na loňské Vánoce, které prožila ještě společně s Filipem na Zákoutí: „Loni jsme o tom čase ještě vůbec netušili co se všechno letos odehraje. Vůbec jsme ještě nevěděli, co budeme letošní rok prožívat. Loni to byly moc krásné Vánoce. To jsem se ještě kamarádila s tou co mě nakonec udala. A také jsem si mohla naplno užívat zimy, protože jsem ještě byla úplně zdravá a nemusela jsem používat ty hrozně berle k tomu, abych se mohla vůbec pohybovat. Kdybych tak tehdy tušila, že to budou moje poslední Vánoce, kdy si pořádně užiji sněhu, ale to jsem ještě netušila a je to tak dobře. Asi je dobře, že netušíme co se stane v budoucnosti. Jak hezké ještě byly naše jarní prázdniny, kdy jsme jeli na hory a jak moc jsme si mohli užívat zimy. Tam byla také moc hezká, ale ani zdaleka se nevyrovná té tady v Petrovicích. Takovou zimu jsem doopravdy ještě nikde nezažila. Tady je to všechno kouzelné. Doopravdy se mi tady zalíbilo hned jak jsem tady přijela, jenom je škoda, že jsem musela tak brzy utéct, aby Filip nepoznal jak jsem byla nemocná. Ty chvíle v nemocnici byly dost hrozný. Jak jsem se tam cítila sama a hrozně smutná, když jsem se po operaci probudila a nikoho známého jsem kolem sebe nemohla uvidět. Jak mi bylo, když jsem nejprve nemohla vůbec hýbat rukama. Kolik úsilí jsem musela dát do

toho, než jsem se vůbec uzdravila. Jak těžké to pro mě byly dny. Jak ráda bych vedle sebe viděla maminku s tatínkem, nebo Filipa, ale nešlo to. Musela jsem se hodně držet, abych si ho nenechala zavolat. Moc mě také bolelo, že jsem ho musela nechat tady samotného beze mě. Kolikrát jsem rozvažovala, jestli jsem udělala správně, že jsem jej opustila. Bylo to všechno strašně moc těžké a také jak jsem se dostala do dětského domova nakonec. To bylo úplně to nejtěžší. Nakonec to ale všechno dopadlo dobře a maminka s tatínkem se tam objevili. Vůbec jsem tomu nedokázala uvěřit, že je něco takového možné. To byla radost. Doufám, že náš už nic podobného v tom příštím roce za žádných okolností nepotká, protože toto byl nejtěžší rok mého života.“

Vedle Jany se probudila již i Dana. Jana si utřela několik málo slz, které jí zůstaly na očích a zeptala se Dany: „Tak už jsi konečně vzhůru?“ „Ano.“ odpověděla ospale Dana. „Tak bychom už měli pomalu vstávat.“ řekla Jana. „A kolik je hodin, že bychom už měli vstávat?“ „Už je půl desáté dopoledne.“ „To je tolik?“ divila se Dana.

Jana s Danou vstali z postele a šli, vzali si své berle a Jana si pomyslela: „To je to jediné dědictví, které mi tento letošní rok zanechává na můj další život. Tuto památku už nic nemůže smazat.“ Vešli do Filipova pokoje a uviděli, že ještě stále spí. Jana na něj promluvila: „Filipe, už bys měl konečně vstávat.“ Filip se ospale protáhnul v posteli a řekl: „Proč mě, Jano, budíš? Copak je už tolik hodin.“ „Ano, podívej se na hodiny a pochopíš.“ Filip teda otevřel oči a podíval se na budí. Vůbec se mu nechtělo věřit, že spali tak dlouho. „Proto rychle vstal z postele. Cestou ze svého pokoje navrhnul: „Co kdybychom se zašli podívat do ložnice za maminkou a tatínkem a probudili je.“ „To je dobrý nápad.“ souhlasila Dana.

Nejprve vešli do pracovny tatínka a potom zaklepali na dveře jejich ložnice. Nikdo se neozýval a proto zavolali: „Mami, tati.“ Opět se nikdo neozval. Proto nesměle do ložnice vkročili. Uviděli, že je postel prázdná. Vtom je zezadu překvapil tatínek: „Tak vy už jste se konečně probudili?“ „Ano.“ odpověděli všichni najednou a dali se do smíchu, protože tatínek je pořádně překvapil.

Cestou do jídelny tatínek řekl: „My s maminkou už jsme vzhůru dost dlouho a čekáme na vás až se konečně probudíte. V jídelně už hoří v krbu ohýnek.“

Vešli do jídelny a uviděli maminku jak sedí u krbu.Všichni jí pozdravili: „Dobré ráno,mami.“Potom se Filip,Jana i Dana posadili ke stolu a snědli snídani.

Po snídani se posadili k mamince a tatínkovi ke krbu.Cítili se velmi příjemně a velmi se radovali,že mohou prožívat tak moc nádherný Silvestr.Dana promluvila: „Když to snad ani není možné,abychom mohli prožívat tak nádherný konec roku.Už nikdo z nás nevěřil,že tomu vůbec tak někdy bude.“ „A představte si,že tomu tak je.“řekla na to maminka.Všichni měli oči upřené do plápolajícího ohně.Oheň ještě hořel velkým plamenem.Seděli potichu a poslouchali zvuky praskajícího dříví.Mysleli jenom na to,jak moc je nádherné,že jsou zase všichni spolu pohromadě.To jim stačilo.Ohýnek nádherně plápolal.Jana si u něj nahřívala záda a cítila se příjemně.Brzy se však musela posadit na židli,protože už jí oheň moc hřál a spálila by se.Filip jí dal židli blízko krbu a Jana si opřela nohu o krbovou římsu.Nechávala si zahřívat chodidlo.Brzy jí následovala i Dana.Filip, který neseděl blízko ohýnku se posadil na krbovou římsu před oheň.Dlouhé ticho přerušila až Jana: „Je to jenom škoda,že stromeček je v obývacím pokoji.Ten by se tady ještě k Vánocům moc hodil.“Potom následovalo další dlouhé ticho.Tak jim nádherně utíkalo dopoledne.

Všichni seděli stále potichu.Filip se posadil také na židli před krb a na římsu si natáhnul nohy.Janu napadlo: „Co kdybychom si tak zahráli karty?“ „To je dobrý nápad.“souhlasili Filip s Danou.

Filip vstal od krbu a šel přinést karty,aby si mohli zahrát Kanastu.Když přišel,tak se zase posadil ke krbu a karty pořádně zamíchal.Míchal je velmi dlouho.Potom rozdál každému po třinácti kartách,na římsu položil lízací balíček a sám začal hrát.Nejprve si posbíral své karty a srovnal si je v ruce.Zjistil,že je rozmíchal natolik dobře,že neměli v ruce od jednoho druhu karty více než dvě.Pomyslel si: „To teda bude hra.Zase budu všechno sbírat a nakonec kanastu neudělám a všechny karty se mi odečtou.“Zato Jana se v duchu radovala: „Filip mi namíchal teda dobré karty.Vždyť já mám v ruce tolik dobrých karet a žolíků,že to skoro ani není možné.Mám skoro celou jednu čistou kanastu a k tomu ještě při troše štěstí bych mohla mít i jednu dvojkovou anebo žolíkovou.“

Filip si jako první líznul z balíčku a podíval se jestli se mu karta nehodí.Zjistil,že ne a proto jí odhodil.Po něm hrála Jana,dále Dana,tatínek a maminka.Filip vždycky bral karty, které maminka před ním odhodila.Vyložil skoro všechny karty.Stále čekal na dvě sedmy, které by mu umožnily udělat si alespoň smíšenou

kanastu.Všichni už měli vyloženo docela dost karet.Filip také měl ode však tři anebo čtyři.Čekal stále marně.Žádnou kartu, která by mu zajistila úspěch stále nedostával.Viděl jak se Janě daří a jak kupuje karty, které se jí hodí.Jana už vyložila dokonce i jednu čistou kanastu.Daně se moc nedařilo,ale i maminka s tatínkem měli vyložené dvě smíšené kanasty.Konečně se Filipovi podařilo koupit karty, které potřebovat,dokonce mu chyběla jedna karta do čisté kanasty.Proto se rozhodnul počkat ještě jedno kolo,jestli jí nekoupí.

Jana jej však překvapila,když hru ukončila vyložením žolíkové kanasty. „Proč jsi tu hru,Jano,ukončila?Už jsem mohl mít čistou kanastu.Ještě jsem čekal jedno kolo,než koupím jednu kartu a ty to ukončíš.“zlobil se Filip. „Jinak to nešlo.Musela jsem hru ukončit,jinak jsem už neměla co odhodit.“bránila se Jana.Filip si naštvane spočítal své body.Zato Jana se při počítání radovala kolik bodů v jedné hře vyhrála.

Zrovna,když si všichni dopočítali body,tak vešla do jídelny kuchařka s obědem.Museli tedy nechat hry.Jana s Danou si vzaly berle a Filip jim přenesl jejich židle ke stolu.Ony se posadily.Potom se posadili i maminka s tatínkem a nakonec i Filip.Všem oběd moc chutnal.Po polévce kuchařka přinesla hlavní chod a všechno bylo završeno moučníkem.Všichni se najedli až hodně.

Po jídle se posadili opět ke krbu a Jana s Danou zanedlouho usnuly.Filip se díval do ohničku a vzpomínal co všechno se za ten rok událo.Vzpomínal na konec loňského roku,kdy nikdo s nich netušil jaká zkouška na ně čeká, a Filip se radoval z dárků, které mu maminka s tatínkem nakoupili. „O tom čase jsem si na Zákoutí hrál s dárky, které mi maminka s tatínkem koupili.Radoval jsem se s Janou, která ještě byla zdravá a také si pamatuji na nádherné procházky do zimních parčíků.To bylo jediné místo,kde bylo něco sněhu na celém Zákoutí.Tam jsme se s Janou koulovali a užívali si zimy, kterou jsme oba dva měli moc a moc rádi.To byla nádherná doba.Tehdy jsem ještě ani neznal Sváťu a netušil jsem co nás všechny potká ten následující rok.Moc jsem se těšil na další rok a snažil jsem se vydržet až do půlnoci,jenomže jsem nakonec usnul.

Probudil jsem se až po ní,když jsem slyšel ten velký hluk s rachejtlí a petard.To jsme se všichni šli hned dívat z okna na cestu a obdivovali jsme nádhernou krásu toho všeho,protože to stálo za to.Nebe osvětlovala jedna petarda s rachejtlí za druhou a ty nádherné ohňostroje.Ty se mi moc líbily.Tenkrát bylo všechno tak moc nádherné.Vůbec jsme netušili co nás další rok potká,že nás dělí již jenom několik minut od začátku roku,kdy se naše životy tolik a tolik

změní.Kdybych tak tušil co všechno nás potká.Ale je dobře,že jsme nic z toho nevěděli.Tak bychom se celý následující půlrok trápili tím,čím projdeme a tak jsme se mohli celý ten půlrok radovat a užívat si radosti ze života.Nakonec jsme vlastně měli všichni velké štěstí,i když jsme si museli projít velkým množstvím zkoušek a nástrah,tak jsme se tady nakonec všichni sešli a co všichni.Také jsme tím získali,protože jinak bychom nikdy nepoznali Svát'u a naši osobní služebnou Klaudii.Rovněž nesmím zapomenout na Danu,s tou bych se také nepotkal a také bychom nikdy nepoznali,jaká byla do té doby naše nejlepší kamarádka a nejjistili jak hodná je Dorotka.Já jsem tím vlastně moc získal.Ale Janu s Danou to poznamenalo na celý následující život.Ti už takové štěstí nemají.Jim už úplné zdraví nikdo nevrátí.“uvažoval Filip.Podíval se na pohovku a uviděl,že Jana s Danou ještě stále spí.Maminka s tatínkem seděli zamyšleně u krbu.Chvilí ještě seděl a díval se zamyšleně do krbu.Potom vstal a podíval se z okna ven.Uviděl jak se z nebe snášejí drobné vločky,aby zakrývaly vrstvy pod sebou.Jak se nádherně snášejí a navršují už tak velkou perinu na zemi.Díval se z okna delší dobu.

Nakonec jej to omrzelo a šel se posadit opět do křesla ke krbu. „Jak já se už moc těším na půlnoc, která všechno toto naše utrpení už napořád ukončí.Už se nám nikdy nic zlého nebude moct přihodit.Už nás nic a nijak nerozdělí.Jak já jsem moc rád,že máme opět naše rodiče tady pěkně u sebe.Příští rok je rozhodně budeme poslouchat a ani jednou jim neodmluvíme.Alespoň za sebe toto můžu říct.Naprosto všechno jim splním,všechno co po mě budou chtít.Příští rok si budeme užívat opravdové radosti a opravdového štěstí.Užijeme si konečně toho bohatství, které jsme vyhráli na začátku našeho trápení,ještě předtím než jsme jeli na tu osudnou dovolenou.Určitě se necháme Svát'ou vozit na spoustu výletů,abychom mohli do sytosti vychutnat nádherné zimy,jaká letos je.V létě jsem už to promyslel.Pojedeme všichni společně na lodi kolem světa a poznáme spoustu nových krajů.Lod' je pro nás pro všechny dost velká.Rozhodně nesmíme zapomenout ani na Svát'u a ani na Klaudii a podle toho, jestli to dovolí Dorotce rodiče,tak sebou vezmeme i jí.Prostě o letošních prázdninách si beze zbytku vynahradíme ty předchozí,kdy jsme toho museli prožít tolik a tolik špatného.“plánoval si Filip.Tak jim pěkně utíkalo odpoledne a ohýnek nádherně praskal v krbu.

Přiblížil se večer.Jana s Danou se již probudili.Tatínek se podíval na hodinky a promluvil: „Tak je již čas,abychom se všichni

připravili na cestu do kostela,protože čas mše se již přiblížil.“Nikomu se nechtělo od ohně vstávat,protože nádherně hřál a plameny plápolaly.Všichni ale věděli,že jim nic jiného nezbyvá a proto vstali.Filip s Janou a Danou si vyšli po schodech do svých pokojů.

Filip se ve svém pokoji převléknul do svátečního oblečení,Jana s Danou udělali totéž ve svém pokoji.Potom sešli do přízemí a počkali na maminku s tatínkem.Před odchodem ještě poprosili Svát'u,aby jim pohlídal oheň.

V síni se oblékli.Filip pomohl Janě a Daně do jejich kožichů.Jana s Danou se ještě posadili na lavičku a obuli si každá po jedné botě.Mezitím Filip připravil před vchodem sánky,aby se na ně mohli Jana s Danou posadit na cestu do kostela.Jana si vzala svoje berle a vyšla jako první ze dveří.Filip jí posunul sánky,aby se na ně mohla pohodlně posadit.Totéž pomohl i Daně.Nakonec vyšli ven i maminka s tatínkem.

Vyšli od domu a dostali se na cestičku vedoucí k hlavní silnici.Dana požádala Filipa: „Filipe,pusť nás,my bychom se rády projely dolů.“ „Tak dobře.“nic nenamítal Filip.Jana s Danou se rozjely a skoro hned zastavovaly pod kopcem.Zde počkaly na Filipa s rodiči.Dana si přitom vzpomněla,na rodiče,se kterými žila od svého narození.Moc si přála,aby je mohla ještě uvidět.Vzpomínala na loňské Vánoce a moc si přála je ještě jednou prožít.Když však Filip s rodiči došli,tak si zakázala smutnění.

Filip chytil opět za provaz od sáněk a začal táhnout dále.Na cestu dost nachumelilo a proto Jana s Danou zůstávali sedět na sánkách.Venku se již setmělo a na nebi svítily nádherné hvězdičky, které se všem líbily.Jana s Danou se dívaly na oblohu a snažily se hledat souhvězdí.Jako první našla Dana Polárku.Cesta jim příjemně utíkala.

Přiblížili se ke kostelu.Tam si už Jana s Danou vzaly svoje berle a ze sáněk sesedly.Postavily se na vlastní nohy.Filip dovezl sánky ke kostelu a nechal je ležet u kostelní zdi.Všichni vešli dovnitř do kostela.

Filip,Jana ani Dana se ani nepohnuli od maminky s tatínkem.Šli těsně s nimi až na místo,kde se společně posadili.Jana s Danou se posadili na kraj,protože doprostřed lavice by se jim šlo špatně.Netrvalo dlouho a ozvalo se zazvonění u východu ze sakristie a začala mše svatá.Všichni se postavili a dávali pozor na mši svatou.Při se Filip,Jana i Dana snažili.aby jim neutíkaly myšlenky jinam,ale dařilo se jim to jenom velmi těžko,protože se nemohli

ubránit srovnávání se Silvestrem minulý rok.Nejvíce vzpomínala Dana,protože věděla,že už se nikdy v životě nepotká se svými rodiči.Moc na ně vzpomínala a stále více se ujišťovala,že se zajede podívat do svého původního bydliště.Moc ráda by toto udělala co nejdříve:Bránilo jí v tom jedině to,že je tady v Petrovicích tolik sněhu a Svát'a nemůže vyjet s autem na silnici.Nejnudnější na celé mši jim připadalo kázání,kdy kněz prošel celý rok a zhodnotil finanční situaci kostela.Poté jim mše začala opět velmi rychle ubíhat.Všichni šli samozřejmě k přijímání.Všichni přitom poděkovali,že se mohli opět sejít.Jenom Dana se ještě navíc pomodlila za své rodiče,se kterými se již nikdy nesetká.Při přijímání hrála velmi pěkná koleda.

Mši nemohlo zakončit nic jiného než slavnostní „Narodil se Kristus Pán.“Tato koleda se Filipovi líbila ze všech nejvíce a proto do ní dával co nejvíce energie.Snažil se,aby jeho hlas přehlušil všechny ostatní věřící v kostele.

Když mše skončila vyšli všichni ven z kostela.Filip připravil Janě s Danou sáňky a ony obě se na ně posadily.Filip je táhnul.Jana s Danou si cestou vesele vyprávěly. „Tak už se nám blíží poslední minuty tohoto roku,že?“začala mluvit Jana. „Jo.Ale dnešní kázání bylo velmi nudné,že?“ „To je tak všude.Já si vzpomínám,že i u nás na Zákoutí to vždycky vypadalo úplně stejně a tam dokonce pan farář mluvil ještě déle než tady.Pamatuji si,jakoby vůbec neuběhnul letošní rok,že než skončilo kázání,tak byla půl hodina pryč.“ „To jsi teda měla ale trpělivost.“ „Nic jiného se nedalo dělat.“ „Dneska večer musíme rozhodně udělat velkou oslavu a rozhodně nepůjdeme spát dříve než odbije půlnoc.“navrhla Dana.Filip,který to slyšel jenom souhlasil: „To určitě tak uděláme.Ted' jak přijdeme domů,tak se navečeříme...“ „Už se moc těším na tu sváteční večeři.Úplně mi tečou z pusy sliny jak moc se těším na toho kapra s bramborovým salátem a ještě předtím na rybí polévku.“ „To je teda,Jano,to nemůžeš myslet ted' zrovna na nic jiného než na jídlo? To mě musíš přerušovat?Tak já teda dokončím co jsem chtěl říct.Po večeři se posadíme ke krbu,dáme si cukroví a budeme si společně povídat až do půlnoci.Kolem jedenácté venku všechno se Svát'ou nachystáme,aby přesně po prvním úderu zvonu mohl začít ten nejpěknější a nejhezčí ohňostroj v okolí a všichni jej viděli.Neskončí do té chvíle než uběhne půlhodina.Po celou tu dobu bude vybuchovat jedna petarda za druhou.To bude nádhra.“těšil se Filip. „Teda takovou velkou oslavu Nového roku.Kde ty Filipe na ty nápady jenom chodíš.“divil se a smál tatínek.

Tak došli až k domovu.Filip přistavil Janě s Danou sáňky až těsně ke vchodu a otevřel dveře.Jana s Danou sestoupily ze sáněk rovnou do síně.Filip postavil sáňky pod střechu a rovněž vešel dovnitř.Doma si všichni sundali své oblečení.Filip pomohla Jane a Daně z kožichu a pověsil jim ho na věšák.

Nyní vešli před kuchyň do jídelny.Cestou v kuchyni se jim již začaly sbíhat sliny,když viděli jak kuchařka připravuje dobrou večeři.V jídelně stále nádherně plápolal v krbu ohýnek.Filip,Jana i Dana šli hned co nejbliže k ohništi,aby se mohli co nejvíce zahřát z venkovní zimy.Svát'a zrovna vešel do jídelny a tak Filip promluvil: „Děkujeme ti Svát'ó,že jsi nám ohýnek tak nádherně udržel.Je to prima přijít do tak nádherně vyhřátého domova.“ „To nestojí za řeč.“odpověděl Svát'a.Všichni se posadili opět do svých křesel.

Jana se podívala na hodiny a řekla: „Tak do půlnoci už toho času zase tak moc nezbyvá.“ „Vždyť je to ještě celých pět hodin.“namítla na to Dana a završil Filip: „Hlavně,aby ta půlnoc již konečně nastala a definitivně skončil tento pro nás tak špatný rok.“ „To máš pravdu.“souhlasila Jana i Dana.Ohýnek se více rozplápolal.

Všichni již čekali až kuchařka dokončí večeři.Filip se stále díval na hodiny,kdy už konečně nastane osmá hodina večerní,na kdy smluvili s kuchařkou večeři.

Konečně se dočkali.Kuchařka začala nosit do jídelny večeři.Všichni si zašli do koupelny umýt ruce a potom zasedli ke stolu.Filip samozřejmě pomohla Janě s Danou.Když všichni seděli,tak kuchařka začala nalévat vytouženou rybí polévku.Ještě se všichni pokřičovali a maminka pronesla sváteční modlitbu před jídlem.Nyní již mohli nabrat první lžíci polévky.Všem moc chutnala a pochvalovali si ji.Jana jí snědla úplně nejrychleji.Následoval další chod-kapr.Na toho se také všichni těšili.Jana vzpomínala na loňské Vánoce na Zákoutí,když si ještě všechno chystali sami,jak jenom ona pomáhala mamince se Silvestrovskou večeří a ona už v kuchyni začala z hrnce ochutnávat ještě nedosmaženou rybu.Tak jim utíkala večeře.

Kuchařka počkala do doby než všichni dojedí kapra v bramborovém salátem,kterého si nejvíce vzal Filip.Potom přinesla na stůl mísu s cukrovím,které si Filip s Danou vyrobili ještě před Štědrým dnem.Jana si nechala od tatínka odsunout židli a šla se posadit opět ke krbu.Po chvíli jí následoval i Filip s Danou.Tatínek zhasnul světla v jídelně,takže místnost nyní osvětlovalo jenom světlo z neustále plápolajícího ohýnku.

Všichni se do něho zadívali. Filip s Janou a Danou sice pociťovali již mírnou únavu, ale snažili se na sobě nic nedávat najevo, aby mohli zůstat u ohýnku až do půlnoci a vychutnat si tu nádhernou chvíli, že již všechno zlé skončilo. Dana začala po chvíli nahlas vzpomínat: „Loni to bylo tak krásné. Já si na to pamatuji, jako by ještě od té chvíle neuběhnul ten rok. Tehdy se u nás doma topilo v kachlových kamnech, které nádherně hřály. Úplně si to představuji, jak sedíme v kuchyni, která je kamny tak nádherně vyhřátá. Venku je již tma a nádherně chumelí. Já s maminkou připravujeme večeri a přitom hlídáme hodiny, aby stihnuli včas jít na mši do našeho nádherného kostelíku. Tatínek přitom hlídá, aby nám v peci neuhaslo a neměli jsme v kuchyni zimu. Také jsem se těšila jak si užiji nádherné zimy. Když jsem tehdy dala ruku z okna ven, tak jsem jí měla za malou chvílku plnou sněhu. Jak jsem ruce dala do kuchyně, tak jsme začala ten sníh lízat. Maminka mě vždycky varovala, abych to nedělala, protože se můžu nachladit a potom mi to zkazí Vánoce. Já jsem si ale stejně nedala nikdy říct a vždycky jsem to opět udělala. To všechno bylo tak moc nádherné. Kdybych tak tušila, že to jsou už poslední Vánoce, které s nimi prožiju. Ach proč se nám to všechno jenom muselo stát? Tak ani nevím, kde teďka mají hrob, abych se s nimi mohla zajít naposledy rozloučit. Jak ráda bych je ještě alespoň jednou viděla, abych jim mohla říct, jak moc jsem je měla ráda.“ Maminka jí přerušila: „Oni to určitě věděli a teď to ví mnohem lépe než předtím, protože teď jsou s tebou pořád, i když si to ani neuvědomuješ. A také teď už nesmutní, jsou přece Vánoce čas radosti a spokojenosti.“ „Jenomže to jsou moje první Vánoce bez nich:“ namítla Dana. „Já vím, že je to pro tebe těžké, ale snaž se myslet na to, že my jsme vlastně tvoji praví rodiče.“ řekla ještě maminka. Tak jim utíkal čas.

Hodiny začínaly odbíjet desátou hodinu. To už všichni věděli, že to tolik vytoužené půlnoci již zbývají jenom dvě hodiny. Všichni se jí již nemohli dočkat. Filip a Janou se dívali společně do krbu a pozorovali plápolající ohýnek. Dana ta i když se přemáhala tak již začínala poklimbávat. Pokaždé, když se probudila, tak se snažila udržet se vzhůru, ale moc se jí to nedařilo. Maminka s tatínkem se také dívali do ohně a nikdo moc nemluvil. Všichni již zůstávali potichu a poslouchali jak krásně ohýnek praská. Všichni se cítili velmi šťastní. Pouze Dana ještě vzpomínala na své rodiče. Do jídelny přišel Sváťa, aby přiložil do krbu. Když svou práci udělal, tak se naklonil k Filipovi a připomněl mu: „Už se, Filipe, pomalu chystej, protože za chvílku budeme muset

jít nachystat věci na ohňostroj.To totiž nějakou dobu potrvá.“ „To už tak brzy?“divil se Filip. „To víš,že jo.Uvažuj,než to všechno nachystáš a rozmístíš.“ „Tak dobře,za jak dlouho teda asi půjdeme vše chystat?“ „Za takovou čtvrt hodinku.“odpověděl Svát'a. „Tak dobře.“souhlasil Filip.Svát'a potichu odešel a v pokoji se opět rozmístilo ticho přerušované jenom občasným praskáním ohýnku.

Filip si představoval jaké to bude nádherně vypadat.Představoval si všechnu tu krásu,jak se krajem začne ozývat půlnoční zvon a do toho se rozbouchá jejich ohňostroj se všemi rachejtlemi a petardami.Potichu vstal a šel se podívat z okna.Viděl,jak se z nebe pomalu snášejí vločky.Na obloze se také mezi mraky objevovaly hvězdy.Filip se již nemohl dočkat,až chvíle půlnoční nastane a před nimi všemi se otevře nádherný nový rok,bez všechny hrůzy roku předešlého.

Filip se podíval na hodiny a zjistil,že čas zbývající do začátku chystání velkého ohňostroje již minul.Vešel do síňky a pořádně se teple obléknul,protože rtuť teploměru již ukazovala velmi nízkou teplotu.Ještě si obul teplé boty a otevřel dveře.Venku se skoro otrásl zimou,jak je ohýnek rozehrál .Před domem již uviděl Svát'u.Rychle za ním šel.

„Jdeš přesně.“pochválil Filipa Svát'a, který již měl před sebou vozík s petardami a rachejtlemi.Na cestičku mezi oběma domky natáhli Filip se Svát'ou provázek. „Ten provázek jsem namočil do benzínu,aby hořel i v té zimě,protože jinak by ve sněhu namokl a z ohňostroje by nebylo nic.“poučoval Svát'a Filipa. „To by mě nenapadlo.“divil se Filip.Na provázek postupně Filip se Svát'ou začali upevňovat jednotlivé petardy,nebo rachejtle.V jedné čtvrtině přivázali další provázek od ohňostroje,poté pokračovali dalšími rachejtlemi.Když se dostali do poloviny,tak připevnili další ohňostroj,tentokrát o něco větší.Tak se dostali do třetí čtvrtiny,kde dali ještě větší ohňostroj a na konci připevnili ohňostroj s největším počtem rachejtlí.

„Nevím jestli to bude stačil na půlhodiny,jak sis to představoval,ale myslím si,že to bude určitě dost dlouho.Z dálky již slyšeli jak začínají vybuchovat jiné ohňostroje.Filip si představoval copak se děje na místech odkud znějí ohňostroje.Díval se jak se rachejtle ve vzduchu rozprskují až zhasínají a nezbývá po nich vůbec nic.V předstávách si je všechny porovnával se svým velkým ohňostrojem a myslel si,že tomu jeho nesahají ani po kotníky.

Filip se rozloučil se Svát'ou a vešel do domku.Šel hned k ohništi,aby se zahřál.Našel Janu s Danou již oddychující a

ponořené ve spánku.Podíval se na hodiny a uviděl,že jim chystání ohňostroje zabralo více času než čekal.Do půlnoci již zbývala jenom necelá hodina.Sednul si opět ke krbu a nechal,aby jej ohýnek plápolající v krbu zahříval.Podíval se na maminku a tatínka.Ti ještě nespali.Filip se posadil blíž k nim a podal jim svou ruku.Maminka jí hned chytila.Filip se cítil v bezpečí,když se mohl chytit maminky za ruku.Naplňoval jej pocit štěstí, který již hodně dlouhou dobu nepocítil,takže jej skoro zapomněl.Tak jim pěkně ubíhal čas.

Půlnoc se opět přiblížila.Filip se po delší době,kdy setrval v pozici s hlavou opřenou o maminku,podíval na hodiny a zjistil,že půlnoc nastane již za necelou půlhodinu.Rozhodnul se,že ještě chvíli vyčká a pak se půjde podívat do kuchyně,jestli se všechno správně chystá.Držel se stále za ruku maminky,ale pozoroval při tom hodiny,jejichž ručička stále pokračovala ve své předepsané dráze.

Jakmile jejich velká ručička mířila na číslici devět,Filip vstal a šel se potichu podívat do kuchyně.Tam uviděl stát kuchařku s Klaudií.Na stole již stálo připravené Šampaňské.

Filip se potichu vrátil do jídelny a hlasitěji promluvil. „Jano a Dano,probud'te se.“ „Co je?“divila se Jana. „Půlnoc už je skoro tady.“odpověděl Filip a pokračoval: „Tak vstávejte a pojďme se přichystat,abychom mohli všechno venku při nádherném ohňostroji oslavit,protože než se nachystáme,tak už bude půlnoc.“řekla radostně Filip.Jana s Danou se probrali ze svého spánku.Přitom se divili jak jenom mohli usnout,když se tak snažili,aby nespaly.

Nakonec všichni spali.Filip zašel do jejich pokojů a přinesl teplé věci na oblečení pro sebe a Janu s Danou.V jídelně se všichni teple oblékli a potom přes síňku vyšli ven.

Filip se díval na hodinky a do očekávané půlnoci již nezbývalo ani pět minut.Ven vyšli i Svát'a s kuchařkou, která nesla flašky se šampaňským a sklenky pro všechny.Nakonec vyšla ven i Klaudie.Všem se vybavovaly chvílky z již zanedlouho uplynulého roku.Přistoupili k blízko sebe.Filip se podíval na hodinky a poslední minuta před tolik a tolik očekávanou půlnocí začala ubíhat.

3. Nový rok

Vtom začala odbíjet z na místním kostelíku půlnoc.Klaudie podala Filipovi šampaňské a ten jej otevřel.Hned poté vytáhnul z kapsy zápalky,aby mohl zapálit provaz od ohňostroje.Slavnostně jej zapálil.A v tom to začalo.Vybouchla nejprve první rachejtle.Všichni se dívali jak daleko doletí.Letěla dost vysoko.Mezitím si všichni nalili do skleniček šampaňského.Dokonce i Filip s Janou a Danou dostali stejně jako ostatní,protože předchozím rokem dokázali,že na to mají určité právo.Jana s Danou se posadily na sánky,aby měly volné ruce na skleničky.Všichni si skleničkami přitukli a společně vyslovili přání: „Všechno nejlepší do nového roku a ať je o hodně lepší než ten předchozí,který již konečně skončil.“ Filip ještě vykřiknul co nejhlasitěji: „Hurá!!!!“

Mezitím vybuchovaly další a další petardy a rachejtle.I odjinud slyšeli výbuchy ohňostrojů.Oni však měli oči jenom pro ten jejich,který se jim zdál nejkrásnější,protože oslavoval jejich vítězství nad osudem a velké štěstí po přestálých útrapách.Dívali se jenom k obloze a pozorovali jak je to všechno nádherné.V této chvíli se mezi nimi nenacházel nikdo,kdo by se necítil moc šťastně.Provázek dohořel k prvnímu ohňostroji.Ten se rozkmital a začal chrlit velké množství rachejtlí co nejvýše k obloze.Všichni stále popíjeli šampaňské a mysleli si: „Jak je tento okamžik nádherný.Jenom,aby nikdy,ale vůbec nikdy neskončil.“

Ohňostroj dohořel a provázek došel k dalším petardám a nastávaly další a další výbuchy.Světlo skoro vůbec neustávalo.I z okolí se stále ještě ozýval také hluk z ostatních oslav Nového roku.Nikdo z nich ani nepromluvil,sledovali všechny tyto události mlčky,jenom očima hltali nádheru,poslouchali bouchání a vychutnávali si ten pocit,že již konečně nastal nový a lepší rok.

Dostalo se i na druhý ohňostroj.Všichni stáli vedle sebe a chytili se za ruce na znamení toho jak jim je všem dobře a jak se cítí nesmírně šťastní.Takto v kruhu pozorovali další pokračování tohoto překrásného divadla,které stále pokračovalo a ještě nekončilo.V kruhu stál i Svát'a s Klaudií a kuchařkou.

Okolní oslavy již pomalu končily,ale velké divadlo Filipa pořád ještě pokračovalo,jako by nikdy nemělo skončit a všichni tomu byli rádi.Nikdo ještě neodtrhnul oči od oblohy a od překrásných tvarů vyluzovaných rachejtlemi.Stále nastávaly nové a nové výbuchy.Všichni se přimkli ještě více k sobě.

Již přišel čas na třetí ohňostroj, který metal světlice do zatím největší výšky. Nikdo z nich vůbec nemyslel na to, že se již blíží konec tohoto jejich díla. Mysleli jenom na jedinou věc a to, že jsou spolu a že je již nic, nikdo a nijak nemůže rozdělit. Na toto nepřestávali vůbec myslet.

Odbíhala již poslední čtvrtina ohňostroje, čehož si nikdo ani nevšimnul. Tak nastala řada i na posledním ohňostroji. Nikomu se nechtělo věřit, že již této nádherné chvíli nastává konec. Začaly vybuchovat poslední rachejtle.

Ohňostroj skončil. Všichni ale zůstali ještě další dobu na místě, jak jej pozorovali. Teprve až zima je probrala. „To bylo nádherné.“ povzdechla si Filip. „Mohlo to ještě trvat.“ posteskla si také Jana. Sváťa se podíval na hodinky a řekl: „To byste chtěli ohňostroj do rána. Tenhle trvat plnou třičtvrtěhodinu.“ „Tak dlouho?“ divila se Dana. „Ano tak dlouho.“ potvrdil Filip, který si rozsvítil světýlko u svých hodinek a zjistil, že Sváťa mluvil naprostou pravdu.

Filip chytil za provaz od sáněk a dovezl Janu s Danou ke vchodu do síňky. Tam Jana s Danou vstaly a postavili se do síňky. Filip jim ještě pomohl s oblečením a všichni se posadili ke krbu.

„To bylo tak nádherné. Mi to připadalo jako malá chvilka.“ řekla Jana. „Já bych si také přála, aby to neskončilo nikdy. Po dlouhé době jsem se cítila neskonale šťastná.“ promluvila i Dana. „Ano letošní rok bude opět nádherný, tak jako ty předchozí.“ přál si Filip. „Určitě vám jej nic nezkaží, ale jedno vím jistě?“ „A co?“ zeptala se překvapeně maminky Dana. „To je, že bychom měli všichni jít už spát, abychom z dneška něco měli a mohli nový rok oslavovat po celý den, protože nevyspaní toho moc asi nedokážeme.“ „Ale nám se ještě nechce spát.“ žadonili Jana s Danou. „To určitě. Já jsem vás viděl jak jste spaly u krbu.“ prozradil Filip. „Prostě je rozhodnuto, jde se spát.“ řekl rázně tatínek. „Ale, když teď je to tak nádherné.“ snažily se Jana s Danou. „Žádné odmouvání, jde se spát. Zítra uvidíte, že jsem rozhodnul dobře.“ řekl nesmlouvavě tatínek. „Tak si alespoň ještě před spaním připijeme jednou skleničkou.“ žadonily ještě obě. „Teda dobře.“ změknul nakonec tatínek.

Vzal do ruky skleničku a každému ještě nalil. Všichni si ještě přitukli a pomalu až do dna skleničku pili. „Jak já se už moc těším na to jak se za letošní rok užijeme. Jak budeme jen a jen spolu. Budeme moct být opět šťastní jako dříve.“ mluvil Filip.

Tak dopili skleničku šampaňského a už jim nezbývalo nic jiného než jít pěkně do postele spát.Všichni pochopili,že již mají marné s tatínkem smlouvat,aby je nechal ještě chvíli vzhůru.

Filip šel do své ložnice a Jana s Danou také do své společné.Lehnuly si vedle sebe do postele,protože ještě neměli kdy,aby si mohla Jana dokoupit svou vlastní postel.Všichni skoro ihned usnuli.

Ráno všichni spali hodně dlouho.Jako první se probudila Jana.Podívala se na hodiny a nechtělo se jí věřit svým očím.Na hodinách totiž uviděla jejich ručičku ukazující deset hodin dopoledne.Zůstala,ale ještě v klidu ležet,protože nechtěla probudit Danu, která ještě tvrdě spala.Venku se stále bělal sníh.Tak ležela ještě chvilku,ale potom to již nevydržela a musela vstanout.Posadila se a obula si papuč.Vzala do rukou berle a šla k oknu,aby se podívala,kolik sněhu za noc připadlo.Zjistila,že stav je skoro stejný jako včera večer.Zůstala u okna stát ještě nějakou dobu.Dana se již začínala také probouzet.Jana zůstala stát u okna do chvíle než se Dana úplně probudila.Vedle ve Filipově pokoji už také slyšely hluk,takže do něj obě dvě vešly.

Našly Filipa,jak také vstává.Jana s Danou počkaly ještě na Filipa a potom společně sešli do přízemí,kde na ně již čekala nachystaná snídaně a také maminka s tatínkem.Posadili se k ním ke stolu a začali snídat.Snídaně, kterou jim přichystala jako obvykle kuchařka jim velice chutnala.Najedli se do sytosti.

Potom se zeptali maminky: „Tak co budeme dělat dneska?“ „Já si myslím,že teď dopoledne již nemá smysl cokoli začítat.To zůstaneme doma,ale odpoledne bychom se měli zajít projít do toho krásného sněhu.“ „A potom rovnou do kostela?“vskočila mamince do řeči Dana. „To uvidíme,ale myslím si,že bychom se měli před kostelem ještě stavět domů,protože venku určitě dost zmrzneme.“řekla na to maminka.Všichni ještě zůstali sedět u stolu.Jako první se zvednul Filip: „Tak já půjdu do svého pokoje a něco si tam udělám.“Jana s Danou zůstaly sedět v jídelně a povídaly si s maminkou a tatínkem.

Filip si ve svém pokoji zapnul počítač,protože modelovat ještě nemohl.Vzal si k tomu jednu příručku a zkoušel počítačový program.

Z jeho činnosti jej vyrušil až příchod Jany s Danou,které šly do svého pokoje.Jana si lehnula do postele a začala si číst pohádkovou knížku.Dana se posadila před malířské plátno a přitom se dívala ven z okna,aby mohla namalovat venkovní krajinu zavátou

sněhem.Malování jí šlo pěkně od ruky.Obrázek se jí dařil.Jana místy vykoukla zpoza knížky a podívala se jak Dana maluje.Pomyslela si: „Škoda,že nemám také takový talent,když to je vlastně moje sestra.“Tak jim pěkně utíkal čas.

Přiblížilo se poledne.Z přízemí uslyšeli zavolání kuchařky: „Oběd už je hotový,pojďte do jídelny.Filip vypnul počítač a sešel do jídelny.Jana s Danou ho následovaly.Dana se ještě umyla od barev jak malovala.

Filip pomohl Janě s Danou se zasednutím ke stolu.Když už všichni seděli u stolu,tak kuchařka začala nosit jídlo.Nejprve přinesla rybí polévku,ktou všichni snědli a potom následoval hlavní chod,smažený kapr.

Když dojedli,tak se Filip zeptal: „Tak kam se půjdeme odpoledne projít?“ „Já bych navrhoval,abychom šli kolem rybníku a tam dál.“řekl tatínek.Nikdo nic nenamítal.

Po obědě se posadili na chvilku na pohovku a každý si snědl svou porci cukroví.Maminka pochválila: „To se ti Filipe a Dano to cukroví moc podařilo.Na to,že jste ho dělali poprvé sami se vám podařilo.“ „To jsem ráda.“poděkovala Dana a pokračovala: „Maminka,se kterou jsem žila byla moc dobrá kuchařka,takže mě to dobře naučila.“

Když všichni dojedli,tak se připravili na procházku.Filip a Jana s Danou se šli do svých pokojů převléct do teplého oblečení,protože venkovní teploměr ukazoval docela nízkou teplotu.

Za patnáct minut se všichni stačili vypravit.Filip i Jana s Danou se na procházku moc těšili.Nemohli se už jí dočkat.Jako první vyšel ven Filip,aby mohl připravit Janě s Danou sánky na posezení.Jana s Danou se na ně hned posadily a mohlo se vyjet.

Filip je nechal jako obvykle sjet jejich kopec až k silnici.Obě si chytily provaz a Filip je šťouchnul,aby se mohly rozjet.Postupně nabíraly docela velkou rychlost. „To je příma.“křičely cestou.Tentokrát moc nebrzdily,takže se podařilo zastavit se až na samém okraji silnice.Naštěstí tudy žádné auto zrovna neprojíždělo. „To teda bylo o úplný vous.“vydechla si Dana.

Na sánkách počkaly než k nim dojdou ostatní.Filip viděl jejich velkou jízdu a zatínal pěsti,aby stihnuly včas sánky ubrzdít.Když uviděl,že se jim to podařilo,tak si pořádně oddechnul.

Filip s maminkou a tatínkem došli za Janou a Danou.Filip chytil za provaz u sáněk a Jana s Danou se rozjely.Zahnuli doprava a začali se blížit k rybníku.Rybník pokrývala pěkně tlustá plocha ledu.Jana s Danou se dívaly jak ostatní děti bruslí.Moc si přály,aby

také mohly bruslit.Jenomže moc dobře věděly,že toto již nikdy nebude možné.Cítily se z toho smutné.S velkou touhou obracely oči za dětmi.Alespoň si představovaly,že stojí mezi nimi a také mají na nohou brusle a bruslí s ostatními.

Tak minuli rybník až jim zmizel z dohledu.Filip se otočil dozadu na Janu s Danou a zeptal se: „Proč vy se tak dlouho neozýváte?“ „Copak se vám tato procházka nelíbí?“přidal tatínek. „Ale ano líbí,jenom jsme se zamyslely.“odpověděla za obě Jana. „Tady je doopravdy tak nádherně.Tatínek udělal určitě moc dobře,že tady koupil ten náš domeček.“řekla maminka.Nikdo nemohl nic namítat,protože všichni jenom souhlasili. Všude kolem sebe měli jenom kupy sněhu.

Jana spiklenecky něco pošeptala Daně do ucha a za chvílku přistála na Filipových zádech hrouda sněhu. „Co to děláte?“zeptal se Filip. „To jsme my nebyly.“odpověděla Dana. „A kdo jiný.Nikoho jiného tady nevidím.“řekl na to žertovně Filip.Jana mezitím uhnětla šikovně další kouli a opět jí hodila po Filipovi.Filip se zastavil a nabral do rukou plnou hrst sněhu a hodil jí po Janě s Danou.Obě byly v tu ránu celé od sněhu. „Co to děláš,Filipe?“zeptaly se překvapeně. „Co bych,oplácím vám ten sníh.“odpověděl Filip. „To není spravedlivé.My před tím sněhem nemůžeme z těch sáněk utéct.“namítla Jana. „Tak v tom případě po mně ten sníh neházejte.“řekl na to Filip.Jenomže Dana už zase chystala novou kouli sněhu,ktou po Filipovi hodila.Filip si hned začal chystat také další kouli.Jenomže Jana s Danou si toho všimnuly a včas stihnuly uskočit ze sáněk do sněhu,takže koule minula svůj cíl a padla na sánky.

Tatínek ale řekl: „Už byste toho mohli nechat,nebo nestačíme zajít ani kousek a vy budete promočení,takže nám nebude zbývat nic jiného než se vrátit.“ „A nebo řekněte a můžeme se tady koulovat celé odpoledne.Řekněte na co máte větší chuť.“dodala maminka. „Tak raději se ještě projdeme,ne?“navrhnul Filip. „Tak teda dobře.“ souhlasily i Jana s Danou,ktaré se mezitím vyšplhaly opět na sánky.

Filip chytil opět provaz a mohlo se pokračovat v cestě.Jana s Danou ze sebe ořepaly sníh.Cesta jim ubíhala velmi dobře.Všem se venku moc líbilo.Dostali se do lesíka,takže sněhu o něco ubylo.Kolem cesty rostly vysoké smrky.Brzy se však dostali na pole,kde se Filipovi bořily nohy do sněhu.Po chvílce ale museli zahrnout opět blíže k lesu,protože pole tvořily výmoly,po kterých sánky jet nemohly.Kolem lesa vedly také lyžařské stopy.Jana se

zasnila a představovala si, že nesedí na sáňkách, ale místo toho stojí pevně na lyžích a odráží se lyžařskými holemi, protože Jana moc ráda lyžovala.

Z jejího snění jí vyrušila maminka, která se ptala: „Jak daleko ještě půjdeme?“ Filip zaškemral: „Ještě alespoň kousek. Alespoň za tamtu zatáčku.“ „Tak dobře.“ souhlasila maminka. Ve vzduchu začaly poletovat vločky sněhu a dopadaly na zem. Filip natáhnul jednu ruku před sebe a pozoroval jak mu na ní chumáčky vloček dopadají. Díval se jak pěkně vypadají. Rychle mu však i na rukavicích roztávaly. Kolem nich projížděli i lyžaři a potkávali i lidi, kteří si také vyšli na procházku jako oni. Jinak les vydychoval zimním klidem. Místy slyšeli i vrzání stromů okolo nich. Lesem se také ozývaly zvuky ptáků. Tak jim nádherně ubíhala procházka.

Tatínek je vyrušil rozhodným: „Teď se už musíme ale vrátit zpátky.“ „Už?“ řekli zklamaně najednou Filip i Jana a Dana. „Nedá se nic dělat. Zítra je také den a dneska musíme ještě do kostela.“ řekl ještě tatínek. Nikomu se nechtělo věřit, že už je tolik hodin, protože všem se procházka moc zalíbila. Maminka dodala: „Vždyť zítra si můžeme vyjít klidně třeba na celý den.“

Filip nerad obrátil sáňky a vydali se na cestu zpět domů. Cesta jim ubíhala rychleji než by si kdokoli v nich přál. Poznávali body, které ukazovaly jejich rychlý návrat domů.

Došli už i k rybníku. Dostali se asfaltovou cestu nyní v zimě zavátou sněhem. Zahnuli odbočkou na jejich kopec Petrov. Zanedlouho už stáli před svým domečkem.

Filip otevřel dveře sáňky a přistavil Janě s Danou sáňky až ke vchodu. Jana s Danou si vzaly svoje berle a vešly dovnitř. Filip mezitím postavil sáňky ke zdi, aby s nich spadnul sníh a Jana s Danou mohly jet do kostela.

Doma na ně čekal již teplý čaj, který všichni rádi vypili. Také měli pěkně vyhřátý domeček. Všichni se posadili do křesel a pomalu popíjeli horký čaj, protože do kostela jim ještě zbýval nějaký čas.

Všichni vzpomínali na nádhernou procházku, která se všem moc líbila. Přáli si, aby na ní ještě mohli zůstat, ale začali si myslet, že zítra je také den a celý ho budou moct strávit na procházce. Teplý čaj vypili a už se přiblížil čas na cestu do kostela.

Všichni se opět teple oblékli. Filip připravil Janě s Danou jako obvykle sáňky, na které se posadily. Nakonec vyšli ven maminka s tatínkem. Do kostela šli již za tmy. Z nebe jim však cestu ukazovaly

hvězdy a měsíček, který nádherně zářil. Jana s Danou sjely kopec až k cestě, kde počkaly na Filipa s rodiči.

Když je došli, tak Filip chytil opět provaz od sáněk a cesta pokračovala. Přesli silnici a jeli kolem hustých závějů sněhu. Janě s Danou se to moc líbilo. Jenom si moc přály, aby se mohly také bořit ve sněhu stejně jako Filip a rodiče. Představovaly si jak to je nádherné.

Tak došli až ke kostelu, kde Jana s Danou sesednuly ze sáněk, vzaly si berle a vešly do kostela. Posadily se společně s Filipem a rodiči. Mše zanedlouho začala. Filip dával co nejvíce pozor, ale Jana s Danou pořád musely myslet na odpolední výlet na sánkách. Takže jim mše utekla velmi rychle. Jana se divila, jak je to možné, že mše již skončila.

Všichni vstali a vydali se na cestu domů. Cestou se všichni těšili na teplou večeři, kterou jim určitě chystá kuchařka. Jana s Danou si opět představovaly, že mohou kráčet vedle Filipa s rodiči a brodit se v tom nádherném sněhu. Po chvíli však začaly myslet na zítřejší výlet.

Dojeli až k lesní cestě k jejich domečku. Filip nechal vejít dovnitř nejprve maminku s tatínkem a potom hned Janu s Danou. Ještě zbývalo oklepat sánky a také Filip mohl vejít do vyhráté síně.

Tentokrát pomohl Janě a Daně s vysvlečením oblečení tatínek. Všichni zamířili do jídelny, kde v krbu nádherně plápolal ohýnek.

Posadili se ke stolu a kuchařka mohla začít nosit na stůl jídlo. Nejprve přinesla hrachovou polévku, kterou měli všichni moc rádi. Jako první dojedla Dana. Kuchařka počkala až dojde úplně všichni a následoval jako hlavní chod kapr s bramborovým salátem, který se také kuchařce moc povedl. Filip snědl kapra úplně nejrychleji. Zapíjel jej kolu stejně jako Dana. Tatínek se divil: „Že vám z toho nikdy není špatně. To mi by to stačilo jednou.“ Filip na to jenom pokývl hlavou a nic neříkal. Když dopil kolu, tak si nechal nalít Tonic, který měl také moc rád.

Když všichni dojedli kapra, tak hodiny v jídelně ukazovaly přesně osm hodin večer, což znamenal čas, kdy začínal večerní novoroční pohádkový film. Všichni se přemístili do křesla a Filip zapnul televizor. Kuchařka jim ještě přinesla cukroví. Každý si vzal z velkého stojanu po dvou kouscích od každého druhu. To již v televizi ale začínala pohádka a tak tatínek, který si nabíral cukroví

jako poslední zhasnul světlo.Pohádku přerušovalo jenom občasné praskání ohýnku v krbu.

Nikdo po celou dobu pohádky ani nepromluvil.Všichni ji tak napjatě poslouchali.Tak jim pěkně ubíhal večer.

Po dvou hodinách pohádka skončila,ale nikomu z nich se ještě nechtělo do postele a tak Filip vypnul televizor a všichni seděli ještě potichu u krbu a pozorovali plápolání ohýnku.Po delší době promluvil Filip: „Ta pohádka byla pěkná,že?“ „Ano.Moc se jim podařila.“přikývla Jana. „A kam půjdeme zítra?“zeptala se Dana. „Já si myslím,že bychom mohli jít stejně jako včera a za rybníkem zahrnout odbočkou někam jinam,však jsme jich měli po cestě dost.“navrhla maminka.Dana souhlasila: „Asi bych také nic lepšího nevymyslela.“ „Dnešní procházka se mi moc líbila.Je to tady doopravdy moc nádherné.I v létě.Udělal jsi tatínku moc dobře,že jsi koupil tady ten domeček.“libovala si Dana. „Však mi také předchozí majitel říkal totéž.“řekl na to tatínek. „Hned od začátku se nám tady moc líbilo.Jenom,kdyby to nebylo spojeno s tak bolestným začátkem,ale mohlo to být tak jak jsi to tati naplánoval a mohl jsi tento dům předat mamince k jejím narozeninám a krutě nás na půl roku nerozdělil osud.“řekla Jana. „Ale hlavně,že jsme nyní už zase opět všichni společně a nic,doopravdy vůbec nic nás nerozdělí.“na to Filip. „To máš pravdu.“souhlasila Jana.

Filip se podíval vedle sebe na křeslo a uviděl,že Dana už začíná usínat.Pomyslel si: „Té se chce ale dneska spát.“Dále už seděli potichu a poslouchali praskání ohýnku.Dana doopravdy už začínala spokojeně oddechovat.Čas již také pokročil.

Tatínek ale musel zavelet,když viděl,že skoro všichni už spali: „Neměli bychom se raději jít vyspat do postele,místo toho spaní tady v nepohodlí u krbu?“Nikomu se nechtělo vstávat,ale každý uznal,že je to rozumné.

Nakonec se tedy zvedli a šli rovnou do postele,kde Filip i Jana s Danou velmi rychle opět usnuli.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Podívala se vedle sebe a uviděla,že Dana ještě spí.Proto zůstala také potichu ležet a čekala až se Dana probudí také.I Filip ve svém pokoji ještě spokojeně oddychoval.Jana se otočila na druhý bok a také ještě usnula.

Později se probudil Filip.Podíval se na bílý sníh svého střešního okna a uviděl,že tam je stále.To ho potěšilo,protože poznal,že sníh za celou zimu ještě ani na chvilku nestál.Po celou dobu od začátku zimy totiž teplota ještě nevystoupala tak

vysoko, aby překonala bod mrazu. Filip vstal a potichu otevřel dveře do pokoje Jany s Danou. Uviděl, že se obě už začínají probírat. Přesto, ale ještě zavřel potichu dveře a šel do jídelny.

Posadil se tam do křesla a podíval se popel, ze včerejšího ohničku. Pomyslel si: „Včera to byl moc nádherný Nový rok. Lepší jsem ještě nezažil. Prostě moc pěkný začátek tohoto také pěkného roku, který nám nic, ale vůbec nic nesmí pokazit a zničit.“ Vzpomínal na včerejší nádherné chvíle.

Z toho jej vyrušil příchod maminky: „Dobré ráno, Filipe, ty už jsi vzhůru?“ „Ano.“ Řekl na to Filip. „Tak půjdeme dneska na tu procházku?“ zeptala se ještě maminka. „Já jsem pro. Už se moc těším.“ „Tak se teda nasnídáme a hned potom můžeme vyrazit.“ Vpadl jim do řeči tatínek. „Dobré ráno, tati.“ pozdravil jej Filip a tatínek mu pozdrav podobným způsobem opětoval. Z obývacího pokoje vešly do jídelny i Jana s Danou. „Tak už jste konečně vstali?“ přivítal je Filip. Maminka je přivítala pusou na dobré ráno.

Všichni si zašli do koupelny umýt před jídlem ruce a tatínek ještě šel do kuchyně říct kuchařce, že již může přinést snídani. Když kuchařka přinášela ke snídani vánočku s bílou kávou pro Filipa, Janu a Danu a mamince s tatínkem s normální černou kávou, všichni již seděli na svých místech za jídelním stolem. Snídaně jim chutnala. Při ní se bavili o dnešním programu, o výletu. Danu napadlo: „A co říkáte tomu, že bychom zašli do kostela dneska ráno a potom už měli celé odpoledne jenom pro nás na výlet.“ „Ale to už nestihneme.“ řekla na to Jana. „Když si všichni pospíšíme, tak to ještě všechno stihneme.“ nesouhlasila Dana. Tatínek se podíval na hodiny a rozhodl: „Dana měla dobrý nápad. Do kostela to teď dopoledne ještě v pohodě stihneme a z kostela můžeme jít rovnou na procházku.“ Janě se moc nechtělo, ale když viděla, že je jediná, protože i Filipovi se toto zamlouvalo, tak pochopila, že jí nezbude asi nic jiného než se přizpůsobit.

Když dojedli, tak se zvedli ze stolu a šli do koupelny, aby se postupně umyli. Nejprve se připravili Jana s Danou. Ty také nakonec čekaly na Filipa s rodiči až ti se připraví. Po příchodu maminky s tatínkem a také Filipově si mohly obléct teplý kožich. Filip jako obvykle vyšel ze dveří jako první, aby připravil pro Janu s Danou sánky. Jana i Dana na ně nasedly a svezly se až k cestě, kde Filip chytil za provaz a táhnul sánky s Janou a Danou po cestě ke kostelu. Daně se projížďka moc líbila a už se moc těšila na to, až pojedou z kostela na procházku.

Tak se přiblížili ke kostelu,kde Filip udělal obvykle manévry.Všichni se posadili vedle sebe.Našli poslední volná místa,protože kostel navštívilo tuto neděli velké množství lidí.Mše se všem tentokrát moc táhla,protože všichni mysleli jenom na to,aby už mohli jít do přírody na celodenní vycházku.Přáli si,aby konečně nastal závěr mše,jenomže se jim zdálo,že toto nikdy nenastane.

Dočkali se a než Jana s Danou vyšli ven z kostela,tak na ně již čekal Filip s připravenými sánkami,takže Jana s Danou si na ně mohli již sednout a výlet mohl začít.Berle si položily na sánky,které Filip táhnul.Kostel se za nimi pomalu vzdaloval.Šli nejprve stejnou cestou jako do kostela,ale poté Filipa napadlo zahrnout doprava po vyjetých stopách od lyží.Nejprve došli k asfaltové silnici a zanedlouho dorazili na rozcestník.

Filip se na něj pořádně podíval a uviděl na něm několik cedulí.Přemýšlel kam se vydat.Nakonec se rozhodnul,že se vydají na osm kilometrů dlouhou trasu na vrchol Jakovlec.řekl svůj návrh mamince a tatínkovi.Oba dva nic nenamítali.Vydali se tedy po zelené značce.Jana s Danou hned namítly: „A nás se na nic,Filipe,nezeptáš?“ „Tak promiň.Já jsem myslel,že s tím budete souhlasit.“ „A co kdyby náhodou ne?“začala si ho Jana dobírat. „Ale já vím,že jo.Toto je totiž nejlepší trasa,kde se pořádně projdeme.“řekl na to Filip.

Dál již pokračovali potichu.Po kousku cesty kolem asfaltky se objevila odbočka do lesa.Na ní zahrnuli.Filip cestou pečlivě sledoval značku,aby náhodou nezabloudili.Jana s Danou zase pozorovaly přírodu kolem sebe.Dívaly se do vysokých korun jehličnanů,mezi kterými místy prosvítala obloha.Po chvíli dorazili na menší palouček.Janu napadlo,že by mohla uhnětnout kouli a hodit jí po Filipovi.Pošeptala svůj návrh Daně.Ta však jí na to pošeptala: „Já bych řekla,že je na to ještě moc brzy.Počkáme ještě chvílku a potom se i já k tobě přidám.Ted' se dívej kolem sebe po nádherné krajině a prožívej tu překrásnou zimu.“Jana nerada souhlasila,ale také si uvědomila,že pokud by nesouhlasila s Danou,tak by Filipa brzy promočili a následoval by návrat domů.To se Janě nechťelo a proto pokračovala raději v klidu v jízdě.Filip šel docela rychlým krokem.Zanedlouho vešli opět do lesa a následoval výstup do většího kopce.

Filip si s maminkou a tatínkem vykládal. „Ta příroda kolem nás je moc pěkná.Já už se moc těším na to až mi přijde za týden to ABC a budu moc začít dělat opět konečně Městskou Památkovou Rezervaci.“ „Však je pěkná.“souhlasila maminka. „A odpoledne až

přijdeme,tak si budeme opět topit v krbu,že?“zeptala se Jana. „To uvidíme.“řekl tatínek. „Je to tady skutečně přenádherné.Ještě za celou letošní zimu tady nebylo více jak mínus deset stupňů.“pochválovala si Dana. „Tady potrvá zima dlouho.To poznáte jak má vypadat správná zima.“řekl tatínek. „Ani u nás na venkově nebyla tak nádherná,jako je tady.A taky nepamatuji,že by někdy tak dlouho trvalo a byl pořád jenom mráz.I při té nejlepší zimě bývalo nad nulou a sníh tál.Také je ho tady tolik.Vůbec něco takového nepamatuju.“povalovala si opět Dana. „A ve městě to se tomuto tady ani zdaleka nepřibližovalo.Takovou pěknou zimu jsme zažívali jenom o jarních prázdninách a to ještě ne vždycky.“přidala se Jana.

Mezitím už vystoupili kopeček a pokračovali dále lesem po rovince.Filipa napadlo: „Tady mezi stromy teď není moc sněhu,tak byste se mohli trochu projít ať jenom pořád neseďte.“Jana s Danou velmi rády souhlasily.Hned si vzaly svoje berle a postavily se.Zjistily,že tady se jim půjde dobře.Filip si i trochu oddechl,protože už jej bolely ruce od neustálého tahání sáněk.Ted' mu cesta ubíhala rychleji.Jana s Danou se cítily šťastnější,že se konečně při nádherných vycházkách už nemusejí jenom vozit v sánkách a můžou konečně udělat nějaké kroky i ony samy.Viděly,že cesta povede ještě delší dobu po rovince mezi stromy.To je potěšilo,protože viděly jak velký kus ještě budou moc jít samy a ucítí na nohou alespoň trochu sněhu.Sníh jim vrzal na podrážkách.Obě si myslely: „To je tak moc nádherné.“Počračovali radostně v cestě.Všichni se dívali kolem sebe na krásnou zimní přírodu.Lesem se vznášelo naprosté ticho přerušované jenom vrzáním stromů a krákáním havranů.Tak jim cesta pěkně utíkala.

Rovinka vedla ještě velký kus.Jana s Danou s toho byly přímo nadšené.Filip vezl sánky za sebou a i jemu se ulevilo,že si může na chvílku odpočinout od tažení Jany s Danou.Poté přišlo stoupání do kopce.Jana s Danou a Filipem šli napřed.Nejprve dorazila na kopec Dana a za ní Filip s Danou.Tam počkali společně než je dojdou maminka s tatínkem. „Letos jsou to doopravdy moc pěkné Vánoce.“začala rozhovor Jana. „Já už se moc těším na naši sestřičku.“vpala do toho Dana a pokračovala: „Já bych chtěla,aby se už konečně narodila.Jsem strašně zvědavá jak bude vypadat a na koho bude podobná.“ „Ty jsi tedy netrpělivější než já.“řekla na to maminka a tatínek se přidal: „A jak víš,že to bude sestřička.Co když to bude bratříček?“ Já věřím,že to bude sestřička prostě.“trvala na svém Dana. „Já bych,ale chtěl,aby to byl můj bratr,protože už tak je

tady dost holek a aby tady přibyla ještě jedna,tak to už je snad nemožné.“myslel si Filip. „Mi to je jedno.Já budu mít ráda sestřičku i bratra,ale proč si to,mami,nenecháš v nemocnici říct?“zakončila debatu Jana. „Protože se chvi raději nechat překvapit,takže se to nikdo z vás nedozví dříve než o letošních letních prázdninách,až se mi to narodí.“ „To je ještě hodně dlouhá doba.“naléhala Dana. „Já bych to chtěla vědět úplně teď hned.“ „S tím prostě nic nenaděláš.Maminku v tom nepřemluvíš.“řekl tatínek.

Před nimi se objevil větší kopec,ale pořád šli mezi stromy,takže Jana s Danou stále mohly jít pěšky.Po pravé straně se jim ukázal nádherný výhled do údolí pod nimi.Tam se zastavili,aby se podívali.Nejprve pod sebou uviděli jedno stavení,z jehož komínu se kouřilo a dým se vznášel vysoko do povětří až se u oblohy úplně rozplynul.Dále v údolí uviděli městečko se spoustou domů.V některýchoknech svítilo světlo a také se místy kouřilo s komína.Filip se podíval na své hodinky a zjistil,že již nadešlo poledne.Pomyslel si: „To ten čas,ale rychle ubíhá.“

Po chvilce odpočinku,ale všichni pokračovali v cestě do cíle.Jana s Danou šly napřed a proto jako první uviděly,že se před nimi otevírá široká mýtina.Ani jedné z nich se nechtělo zpět na sánky s proto se rozhodly,že když jdou napřed,tak vyzkouší mýtinu projít samy a že se jím to musí rozhodně podařit.Snažily se spěchat,aby také Filipovi s rodiči utekli a mohli je čekat až za mýtinou.Jako první vyrazila do boje Jana.Sníh jí na první pohled zaskočil,ale řekla si,že se jí to musí podařit.Zpočátku jí to šli docela dobře.Když ale mýtinu přestaly krýt stromy,tak se jí noha začala bořit do sněhu a berle taky.Jana,ale měla velký cíl a nemínila se jej vzdát.Po chvilce se jí podařilo spadnout na zem.Jana se z toho cítila smutná.Od lesa slyšela Filipa: „Jano,počkej.To přece neprojdeš.“

To jí ale ještě více rozhorlilo a její snaha se stala ještě usilovnější.Pokračovala v namáhavé cestě po mýtině.Berle i noha se jí stále více bořily do sněhu.Konečně se jí podařilo dojít do poloviny.Začala však pociťovat,že to již nezvládne a bude se muset nechat od Filipa posadit na sánky.Nakonec ale ještě sebrala poslední síly a rozhodla se,že svůj cíl dokončí.Dana se snažila také překonat mýtinu nedaleko za Janou,ale když viděla nezдарy Jany,tak se rozhodla,že se nechá od Filipa vézt na sánkách.Filip pospíchal za Janou,ale po chvilce se zastavil a pozoroval společně s maminkou a tatínkem jak Jana zdolává svou překážku.To se jí nakonec podařilo a došla až k lesu.

Filip chytil za provaz sáněk a pospíchal Janě naproti.Jana se vítězoslavně usmívala a na chvílku se zastavila,ale skoro hned pokračovala v cestě.Filipovi se také bořily nohy do sněhu a tak musel pospíchat,aby Janu došel.Když se tak stalo,tak jí Filip udělal velikou pochvalu: „Jano,ty jsi ale šikovná.“Dana se cítila trochu smutná,že to také nevyzkoušela a nemohla mít stejný pocit jako Jana.

Pokračovali dál lesem.Jana si ale na sánky nesedla.Cítila se velmi šťastná,že může jít v zimě po svých.Dana však zůstávala sedět na sánkách.Les opět zhoustnul.Tentokrát koruny zakryly oblohu natolik,že na cestě nemohl napadat skoro žádný sníh.Proto musel Filip říct Daně: „Dano,budeš muset vstanout,protože tady už nemohu sánky táhnout.“Dana jenom velmi neochotně vstala.Vzala si berle a šla vedle Dany.Cesta vedla nyní do údolí.Filip stále pozoroval kolem sebe značku.Lesní cesta se nyní velmi zúžila,takže Filip mohl vést sánky jenom velmi obtížně.Jana s Danou šli jako první,po nich maminka statínkem a nakonec Filip se sánkami.Kolem nich rostly malé smrčky.Janě s Danou se cesta líbila.Daně se podařilo i zapomenout na důvod proč byla předtím tak rozmrzelá.

Jana jako první uviděla rozcestník a hned to hlasitě oznamovala: „Filipe,došli jsme k rozcestníku.“ „Tak se,Jano,podívej,jak daleko to ještě máme.“vykřikl na ní Filip. „Jana se podívala a řekla: „Ještě nám zbývá poslední kilometr.“

Všichni se zaradovali,že jsou již skoro u svého cíle.Uviděli,že se před nimi začíná zvedat kopec a Filip již vytušil,že to je poslední stoupání před dosažením jejich cíle.A doopravdy,nemýlil se.Když vyšli kopec,octnuli se u dalšího rozcestníku s nápisem Jaklovec.

Před sebou uviděli horskou chatičku.Nikoho z nich nenapadlo nic jiného,než že tam půjdou a dají si tam oběd.Filip postavil ke vchodu sánky a všichni vešli dovnitř.Posadili se tam k jednomu většímu stolu.Filip samozřejmě pomohl Janě s Danou,aby se mohly posadit.Jana i Dana opřely svoje berle o stůl.Nemuseli čekat dlouho a už je obsluhovat číšník.Když si všichni dnešní oběd vybrali,tak jako první promluvila maminka: „Dneska jsme si vybrali teda pěknou procházku.“ „Filip také souhlasil: „Byla to nádherná cesta.Všude hodně sněhu.“ „Všechno je tady tak moc nádherné“pochvalovala si i Jana a pokračovala směrem k Daně: „Také si se nemusela nechat na mýtině vozit Filipem.Viděla si,že já jsem to zvládla naprosto v pohodě.“ „Jenomže já jsem si myslela,že

to nezvládnou.“ „Tak mi musíš slíbit,že cestou zpátky se o to pokusíš.“ „To nevím.“zapochoybovala Dana. „Já vím,že to zvládneš.“přidala se i maminka a pohladila jí po jejích pěkných vlasech. „Uvidím.“zamyslela se Dana.

Tatínek se podíval na hodinky a otočil list: „Je už dneska pěkně pozdě a proto si myslím,že bychom tady měli dneska už zůstat na noc.Co vy na to?“ „A neměli bychom se vrátit zpátky?“namítla maminka. „Já,si myslím,že ne,protože za chvíli se už začne stmívat a brzy bychom šli potmě.“ „Já tady chvilu zůstat.“vykřikovali přes sebe Filip s Janou a Danou. „Tak teda dobře.“souhlasila maminka a pokračovala: „Ale má to ještě jeden háček.Co když tady nebudou mít volná místa.Jak přijde číšník,tak se ho musíme zeptat.“

Právě přicházel,když maminka dokončovala větu.Před každého položil na stůl polévku a maminka se jej zeptala na ubytování.Číšník jí odpověděl kladně,takže se Filip i Jana s Danou zaradovali,že se budou moci vyspat v takové pěkné chatce.Začali jíst polévku.Jana dojedla jako první a navrhla: „Co říkáte tomu,že bychom se ještě tady kolem šli projít,protože do večera je ještě docela dost času?“ Maminka to zvážila a po kratším přemýšlení řekla: „Tak dobře,půjdeme ještě ven.“To všechny potěšilo.Dostali i hlavní chod a Filip i Jana s Danou spěchali,aby už mohli vyrazit před chatu.Jana s Danou večeři doslova hltaly,aby už mohly vyrazit do nádherného sněhu.To Filip jedl pomaleji,protože věděl,že mu stejně nic neuteče a navíc se již cítil unavený a začínalo se mu po procházce chutít spát.Jana s Danou už dojedli,když Filip byl v nejlepším.

Jana řekla hned mamince: „Mami,já jdu už s Danou ven před chatu,jo?“ „A neměli byste raději počkat až my s tatínkem dojíme a šli bychom společně?“ „Nám se nic nestane a ztratit se také neztratíme,protože zůstaneme jenom tady blízko.“žadonila Dana.Tatínek nakonec souhlasil: „Tak dobře,běžte,ale dávejte na sebe pozor.“

Jana si hned vzala berle a postavila se.Dana následovala.Filip rychleji dojídal zbytek,aby už mohl začít dávat na Janu s Danou pozor.Obě vyšly se dveří chaty a uviděli nádherný zimní západ slunce.Postavili se ke dveřím a chvíli se na něj dívali.Poté napadlo Danu: „Co říkáš,Jano,že bychom se šli projít kolem chaty?Sněhu tady určitě není tolik,že bychom to neprošli.“ „Já si myslím,že bychom neměli moc někam chodit a počkat raději na Filipa až nás povoží na sáňkách.“protestovala Dana. „Něco jsme si přece u večeře řekli,ne?“ „Já si přesto myslím,že to nezvládnou.“

„A já zase, že když jsme toho dokázali už tolik, tak nebude zase takový problém, abychom se brodili ve sněhu.“ „Tak dobře, Jano, přesvědčila jsi mě.“ souhlasila nakonec Dana a Jana dodala: „Podívej se jak mi to už pěkně jde.“ a vyšla jako první.

Dana se vydala opatrně za ní. Nejprve se bála, aby nespadla, ale sněhu měla jenom po kotník a proto nakonec cestu zvládla. Jana se zastavila u okna, kde viděla sedět rodiče s Filipem a dojídat večeři. Slunce již mezitím skoro úplně zapadlo a na nebi se začínal objevovat měsíc. Jana počkala na Danu, která jí skoro hned došla. Podívala se také do okna. Poté pokračovali v cestě kolem chaty.

Dana jako první spatřila lesní mýtinu, přes kterou viděli do údolí. Šla tam rychleji, aby se už mohla podívat. V domečcích pod nimi svítily okna a vypadaly z té výšky úplně miniaturně. Jana došla za Danou a také se zadívala do údolí. Obě přemýšlely: „Kdoví co jsou tam za lidé a co asi teď dělají? A kolik jich tam asi žije. Na co asi zrovna teď myslí. Jsou zrovna šťastní? Asi jo, když jsou tak nádherné Vánoce. Možná jsou ještě venku, anebo už doma také večeří a chystají se spát, i když na to je asi ještě teď moc brzy, protože v zimě zapadá slunce velmi brzy a proto je do opravdového večera ještě času dost. Jaké jsou asi jejich přání a tužby?“

Vtom je překvapil Filipův hlas: „Co tady děláte?“ Jana i Dana se lekly a podívaly se na Filipa: „Co by, díváme se do údolí a pozorujeme to tam.“ Tatínek přišel hned za Filipem. Dana se zeptala: „A kde je maminka?“ „Ta si šla už lehnout, protože už je po dnešní procházce unavená.“ „A jakto?“ divila se Jana a pokračovala: „Vždyť toho vždycky zvládla mnohem víc a ještě nebyla unavená, ona je nemocná?“ „Ale, Jano.“ zasmál se tatínek: „Přece víš, že čeká vašeho sourozence a to je každá maminka unavenější než jindy.“ „To mi nedošlo.“ pochopila Jana.

Dana se zeptala tatínka: „Kolik je hodin?“ „Už je skoro šest hodin odpoledne.“ „To máme ještě do večera dost času, tak co budeme ještě dělat?“ zeptala se opět Dana. „Tak se tady budeme ještě procházet a pozorovat hvězdy a vůbec večerní oblohu, vždyť je nádherná.“ navrhnul Filip. Nikdo nic nenamítal a proto tedy šli. Pomalu se procházeli kolem chaty a dívali se nahoru na nebe.

„Co budeme dělat zítra a příští týden?“ promluvil Jana. „Já až se zítra vrátíme, tak si něco namaluji a potom se uvidí.“ „Já už se nemůžu dočkat až konečně vyjde to eMPéeRko příští týden. Asi si budu číst knížku, ale jinak nevím co dubu dělat.“ přemýšlel Filip. „Já asi taky budu číst, ale už mě to ani nebaví. Když my máme teď tolik

volného času,že ani nevíme co máme dělat.“završila to Jana. „Tatínek s maminkou určitě pro nás nějakou zábavu vymyslí.Prozatím se rozhlížeje kolem po té nádherné přírodě a okolí.“dodal Filip.

„Raději se dívejte na oblohu a na tu spoustu a spoustu nádherných hvězd.“řekl tatínek.Došli opět ke vchodu do chaty a pozorovali oblohu podle rady tatínka.Jana s Danou se opřely a dřevo pod přístřeškem a dívali se nahoru nad sebe.Dana si myslela: „To je ale dálka tam nahoru k těm hvězdám.Moc bych si přála být ptákem,abych mohla k těm výšinám letět a pozorovat odtamtud zemi.Musí to být určitě nádherný pohled.Všechno je tak malé a nádherné.A ta dálka k těm hvězdám tam bych se ani jako pták nedostala.Žijou tam nějakí lidé,nebo tvorové,kteří by se lidem podobali.Cestování vesmírem musí vypadat nádherně,jenom škoda,že je to jenom nesplnitelný sen.Zítra budu muset namalovat ty nádherné hvězdy z dnešního večera.A považuji při tom jak asi vypadají ty hvězdy a pokusím se namalovat nějakou zblízka.To bude nejlepší a tím zaženu i svou nudu.“Tak jim pěkně utíkal čas.

Jana začínala pociťovat zimu a proto řekla: „Kde je náš pokoj,já už půjdu dovnitř.“Tatínek jí cestu vysvětlil a Jana vešla dovnitř.Dana s Filipem ale zůstali ještě venku,protože se jim nádherný večer líbil.Filipa napadlo: „Měli bychom zavolat domů,že se vrátíme až zítra,protože kuchařka nám bude chystat večeři a Sváťa s Klaudií se o nás budou určitě bát.“Tatínek mu však na to řekl: „Já jsem na všechno už myslel a zařídil jsem to.Doma všichni vědí,že přes noc zůstaneme tady.“ „Tak to je dobře.“uklidnil se Filip.

Až za delší dobu šli i Filip s Danou a tatínkem také dovnitř.Když vešli do pokoje,tak Jana už ležela v posteli vedle maminky a usínala.Dana se šla tady také rychle umýt,protože se jí už chtělo spát.Maminka hladila Janu po jejích vlasech.Netrvalo dlouho a všichni už leželi v posteli a spali.

Dalšího dne ráno se jako první probudila Dana.Nejprve si nemohla hned uvědomit,kde je.Po chvílce jí však došlo,že včera šli na procházku a zůstali na chatě přes noc.Podívala se do okna a uviděla,že venku již nádherně svítí sluníčko a sníh na zemi se nádherně třpytí.Vedle ní ještě Jana i Filip stále spali a klidně oddychovali.Dana ještě zůstala chvílku ležet a čekat až se probudí i ostatní.Pak to ale nevydržela a vstala.

Šla se podívat do okna na sníh venku.Trošku okno pootevřela a pak jí něco napadlo.Vzala z parapetu sníh a udělala z něj dvě kuličky a hodila je po Filipovi a Janě.Oba se hned

probudili a divili se co se to děje. Filip se podíval na Danu a uviděl, že to ona po nich hodila sníh a zeptal se: „Kolik je hodin, že nás takhle budíš?“ „Já ani nevím, ale už bychom měli vstávat, abychom z toho dnešního dne něco měli a neproleželi jej celý tady na chatě.“ odpověděla Dana. „Mi se ale ještě chce spát.“ řekla na to Jana a otočila se na druhý bok. Filip už teda vstal a šel se podívat na maminku s tatínkem. Maminka ještě spala, ale tatínek také vstával.

Všichni se postupně umyli. Tatínek šel nejprve zjistit jak to vypadá v jídelně chaty, jestli zde dostanou snídani. Mezitím se probudila i Jana s maminkou. Tatínek přišel s dobrou zprávou a proto všichni sešli po schodech a přišli do jídelny, kde již na stolech ležela nachystaná snídaně pro ubytované. Posadili se tedy ke stolu a všechno snědli. Ke snídani měli obložený talířek.

Po snídani po sobě uklidili pokoj, kde v noci spali, rozloučili se s vedoucím chaty. Tatínek mu ještě stihnul chatu pochválit a potom vyšli ven z chaty. Filip se podíval pod střechu jestli tam ještě stojí od včerejška sánky a nemýlil se. Jana s Danou vyšly ven jako poslední. Venku do nich udeřil velký chlad, protože chatu dobře vyhřívali.

Filip vezl sánky za sebou, ale Jana s Danou šli po vlastních vedle Filipa. „Jak se vám tady spalo?“ zeptal se tatínek. „Mi se spalo výborně. Jak dlouho jste ještě byli venku, že ani nevím o tom, kdy jste se vrátili?“ zeptala se Jana. „Zato ty jsi už pěkně spala.“ odpověděla jí na to Dana.

Cesta domů jim utíkala pěkně rychle. Jana s Danou si nesesadly do sáněk, protože si chtěly dokázat, že zvládnou jít ve sněhu i samy. Šlo jim to těžko, ale nakonec všechno zvládaly. Cítily se šťastnější. Cesta vedle většinou lesem, kde ani tolik sněhu neleželo.

Domů došli po poledni. Filip i Jana s Danou měli pěkně červené tvářičky od zimy. Když se už přiblížili k Petrovu, tak se už nemohli dočkat toho, až se posadí před plápolající ohýnek v krbu. Konečně Filip otevřel dveře a vešli dovnitř.

Ihned ucítili to změnu. Všude kolem sebe cítili nádherné teplo. V koupelně se zahřáli teplou vodou a hned se posadili ke krbu.

To už ale kuchařka začala nosit na stůl oběd. Všichni ale ještě zůstali chvíli sedět u krbu. Poté se ale posadili ke stolu a začali obědovat. Nejprve snědli zeleninovou polévku a jako hlavní chod následoval králík na smetaně. Jako zákusek posloužilo poslední cukroví, které zbylo z toho co Filip s Danou pekli před Vánoci.

To už jedli ale u krbu. Ohýnek stále nádherně plápolal. Všichni vydrželi sedět u krbu ještě delší dobu a bavili se o

pěkném výletu. „Ani jsem nečekala, že bude ten výlet tak dlouho trvat.“ začala rozhovor Dana. „Ale moc se nám podařil.“ řekla Jana a zeptala se: „A kdy si zase uděláme nějaký takový podobný?“ „Já bych řekla, že si dáme pár dní pokoj a na další můžeme vyrazit třeba v pátek, co vy na to?“ „Až za tak dlouho?“ ptala se zklamaně Jana. „A kdy bys chtěla zase na nějaký další jít?“ zkoumal tatínek. „Já bych šla hned ve středu.“ „To je skutečně příliš brzy a všichni budete rádi, když si několik dní odpočineme. To neznamená, že nemůžeme jít někam blízko na procházku. To můžeme přece chodit každý den.“ navrhnul tatínek,

Janě nezbývalo než souhlasit. Dana si natáhla nohu na krbovou římsu a nechala se pěkně vyhřívat. Cítila jak teplo krbového ohně prostupuje celým jejím tělem. Jana udělala po chvilce totéž. Dana zavřela své oči a začaly se jí vybavovat Vánoce ještě u ní na vesnici. Také si vzpomněla na maminku s tatínkem. Začala přemýšlet, kdy se tam zajedou podívat: „Já bych se tam tak ráda zajela podívat, ale Svát'a nás tam dříve než ztaje sníh nezaveze a to je škoda. Já se chvilu ještě naposledy podívat do místa, kde jsem prožila většinu svého života. Jestli se to nepodaří velmi brzy, tak se tam pojedou podívat třeba i sama a vlakem. Počkám ještě dva týdny, ale jak to tak vidím, tak do té doby sníh nezmizí alespoň natolik, aby Svát'a mohl vyjet s autem a zavézt mě tam. Ach, mami, proč už jenom nemůžeme být spolu na naší vesnici, kde se mi líbilo? Jak ráda bych se tam vrátila a mohla ti pořád říkat jak moc tě mám ráda. Jenomže to už není možné.“ Do očí se jí začaly drát slzy.

Proto vstala od krbu a šla do svého pokoje. Posadila se tam na pohovku a vzpomínala na maminku s tatínkem. Do očí se jí vedraly slzy ještě více a nemohla už je zadržet. Proto se ve svém pokoji zamkla, aby jí nikdo neviděl plakat. Začala si připadat velmi sama. Do polštáře potichu říkala: „Ach, mami. Jak ráda bych zase byla s tebou. Neměla bych sice to všechno bohatství, které mám teď kolem sebe, ale měla bych tebe a to by bylo mnohem více. Jak ráda bych vrátila čas, abych tě mohla uvidět. Co bych dala za minutu s tebou.“ smutnila Dana.

Vtom uslyšela jak někdo přichází k jejím dveřím a klepe na ně. Snažila se uklidnit, aby nikdo nepoznal co dělala, ale nepodařilo se jí to a její hlas zněl plativě: „Kdo tam je?“ „To jsem já.“ odpověděla maminka. „Já tady chci teď zůstat sama a nechci, aby mě někdo rušil.“ „Ale otevři mi Dano a popovídáme si o tom co tě tísní.“ Dana ještě chvilku uvažovala a pak vstala a otevřela dveře do svého pokoje.

Posadila se na postel a maminka vedle ní. Hned se jí zeptala: „Tak mi řekni, Dano, co tě trápí?“ „Když to je jenom taková hloupost.“ odpověděla jí. „Kdyby byla, tak by si neodcházela do svého pokoje. tak mi jenom pěkně všechno řekni.“ „Když já jsem si vzpomněla na svou vesnici a na maminku s tatínkem, se kterými jsem předtím žila a začalo se mi po nich stýskat.“ řekla Dana. Maminka položila její hlavu na své rameno a pohladila jí po vlasech a konejšila jí: „Za to se ale vůbec nemusíš stydět, vždyť to je úplně normální. A neboj se, že bych to nepochopila. Já vím, že je to pro tebe ještě teď těžké, že už nemáš svoje rodiče. Jenom se pěkně vyplakej a tím se ti uleví.“ hladila jí po vlasech a dodala: „Uvidíš.“ Dana teda poslechla radu maminky a položila svou hlavu na její rameno. Začala se už cítit lépe, ale slzám, které se jí draly do očí se nedokázala ubránit. Maminka jí při tom hladila po jejích vlasech.

Když se Dana trochu uklidnila, tak řekla mamince: „Mami, víš jaké mám jedno velké přání?“ „Jaké?“ zeptala se maminka. „Já bych se strašně ráda ještě naposledy podívala do moji rodné vesnice a rozloučila se s naším domečkem.“ „To není problém. Kdy tam chceš jet?“ zeptala se hned maminka. „Já bych ráda co nejdříve, ale kvůli té zimě se tam nemůžeme jet podívat, protože Svát'a nevyjede s autem.“ „A proč nejedeme vlakem?“ „Protože já chci, abychom mohli jet všichni a autem to je nejlepší.“ „Tak dobře, počkáme tedy do začátku příštího týdne a potom bychom mohli jet všichni vlakem, co říkáš?“ „To je dobrý nápad.“ zaradovala se Dana a opět položila svou hlavu na maminčino rameno. Tentokrát už neplakala, ale přesto se opět neubránila vzpomínce na svou původní maminku. Myslela na to, jak jí ona také hladívala. Přála si, aby se to mohlo opakovat.

Maminka jí něžně řekla: „Tak vidíš, že se mi se vším můžeš svěřit a já ti vždycky pomohu. Nemusíš se bát cokoliv mi říct. Určitě se už teď cítíš lépe, že ano?“ „Je to tak.“ potvrdila Dana. „Nepůjdeme zase společně dolů a neposadíme se ke krbu?“ zeptala se maminka. „Ne, já raději zůstanu tady a něco namaluji.“ rozhodla se Dana. „Tak já bych u tebe chvíli zůstala a dívala se jak ti to jde, souhlasíš?“ „Tak dobře.“

Dana se posadila pře malířské plátno a začala malovat první obrysy toho z čeho se měla stát v budoucnu noční obloha. Janě se kresba dařila. Maminka, když jí pozorovala, tak se jí zeptala: „A co z toho nakonec bude?“ „To si nechám jako překvapení. Schválně co si myslíš, že to je?“ „Já nevím. Tak já se tedy nechám, překvapit.“ souhlasila maminka.

Vtom do pokoje vešla Jana: „Dano,co tady tak dlouhou dobu děláš?“ „Dostala jsem chuť si něco namalovat.“Jana se posadila na svou postel a pozorovala Danu.Potom si vzala knížku a posadila se do křesla.Po chvílce se do knihy začetla a nevnímala nic okolo.Tak jim pěkně utíkal čas.

Filip zůstal sedět u krbu až do večere.V šest hodin večer zavolala kuchařka oznámení o večeři.Jana stále ještě četla knihu a Dana malovala.Jenom maminka už odešla pryč s jejich pokoje.Obě vstaly a šly do přízemí,aby se tam navečeřely.Dana však nejdříve zamířila do koupelny,aby se umyla od barev,kterými malovala svůj obraz.

Všichni se sešli v jídelně,kde Filip pomohl Janě a Daně posadit se.Kuchařka začala právě nosit jídlo na stůl.Před jídlem si všichni vzájemně popřáli: „Dobrou chuť.“ a začali jíst vepřovou pečení s knedlíkem a zelím.Večeřeli všichni mlčky.

Po večeři se všichni posadili ke krbu.Filip to udělal jako poslední,protože zhasnul světlo.Ohýnek v krbu nádherně osvětloval místnost.Všichni seděli nejprve mlčky a poslouchali nádherné praskání ohně.Pak promluvila maminka: „Nechtěli byste,abych vám něco vyprávěla?Už dlouho jsme něco takového nedělali.“ „To je dobrý nápad.“souhlasili Filip i Jana a maminka začala vyprávět jak všechno vypadalo za jejího mládí.Všichni napjatě poslouchali,protože měli toto vyprávění moc rádi.Maminka pocházela z vesnice a proto Dana nacházela různé části z jejího vyprávění,které do dnešního dne přetrvaly.Maminka vyprávěla zrovna o tom jaké byly Vánoce v tehdejší době.Všichni se cítili moc šťastní a nikdo jí nevyrušoval,protože se všem vyprávění líbilo.Tak jim utíkal za praskání ohně v krbu večer.

Vůbec nikomu se nechtělo jít spát,když maminka dovyprávěla. „To bylo moc nádherné.“poděkovala Dana.Jana s Filipem naléhali,aby maminka ještě pokračovala,ale tatínek řekl: „Měli bychom si nechat něco také na jindy a teď už jít do postele,protože už je hodně pozdě a zítra byste byli unaveni.“ „Ale my chce ještě sedět u krbu.“naléhal Filip.Maminka se přimluvila a tak tatínek souhlasil.Poté seděli již mlčky a pozorovali nádherně plápolající oheň.Jana s Danou měli své nohy natažené na krbové římse a nechaly si je zahřívát.Filip seděl na židli co nejbliže ke krbu,aby na něj mohlo jít co nejvíce tepla.Tak jim pěkně utíkal večer.

Z okna viděli jak nádherně svítí měsíc,který také začal osvětlovat jídelnu.Dana již však začala v křesle usínat a Jana jí skoro

následovala.Když to uviděl tatínek,řekl: „Tak teď už půjdeme doopravdy všichni spát.“Nikomu se nechtělo jeho rozkaz plnit,ale Jana i Dana si uvědomovaly,že je rozumný.

Všichni šli postupně do koupelny,aby se umyli.Nejdéle zůstal u krbu sedět Filip,který se koupal jako poslední.Potom si všichni lehli do svých postelí a za chvílku už tvrdě usnuli.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Venku stále panovala nádherná zima.Filip se díval z okna a ležel nadále v posteli.Líbil se mu pohled z okna na tu nádhernou zimu.Cítil se velmi příjemně.Přemýšlel o tom co asi budou dneska dělat a nemohlo ho nic napadnout co by mohl on dělat.Stále přemýšlel,když do jeho pokoje vešly Jana s Danou.Filip se jich zeptal: „Vy už jste vzhůru?“ „Ano.“odpověděly obě svorně.

Filip teda také vstal z postele a šel s Janou a Danou do přízemí.šli hned do jídelny.Velmi se podivili,když zjistili,že maminka s tatínkem tam ještě nedorazili.Posadili se tedy ke stolu a rozhodli se,že počkají až maminka s tatínkem přijdou.Kuchařka se jih zeptala: „Chcete,abych vám už přinesla snídani?“ „Počkáme na maminku.“odpověděla Jana.Kuchařka zase odešla s Filip s Janou a Danou čekali na maminku s tatínkem,protože se jim nechtělo snídat o samotě.Jenomže ti stále nešli.Proto se nakonec Dana rozhodla,že půjde za nimi do pokoje a probudí je.

Vstala od stolu a po schodech vyšla do pokoje maminky s tatínkem.Potichu zaklepala a zeptala se: „Vy ještě spíte?“ a z pokoje se ozvalo: „Jenom pojd' dál.“Dana teda otevřela dveře a vešla do pokoje.Uviděla,že maminka s tatínkem jsou ještě v posteli. „Pojd' mezi nás.“pozvala jí maminka.Dana se teda posadila na postel vedle maminky a řekla jí: „Ty jsi dneska dlouho spala.My všichni už na tebe čekáme se snídání.“Maminka jí pohladila po jejich vlasech: „Tak my už teda vstaneme a půjdeme do jídelny.“

Tak všichni sešli do jídelny.Tatínek řekl kuchařce,aby přinesla snídani.Ta stála skoro hned na stole.Dneska měli míchaná vejce.Jana,která dojedla jako první,se zeptala: „Co budeme dělat dneska?“ „Co byste navrhovali?“odpověděla další otázkou maminka. „To já právě nevím,když do pondělí je ještě tak daleko a do té doby já nevím co mám dělat,protože žádné modely nemám.“ „Odpoledne vyjdeme teda na procházku a dopoledne bych něco namalovala.Co říkáte?“navrhla Dana.Nikoho nenapadlo nic lepšího,tak souhlasili.

Dana,která jako jediná měla co dělat,pospíchala do koupelny,aby se umyla a převlékla.Snažila se,aby co nejdříve mohla

sedět u svého malířského plátna a pokračovat v malování noční oblohy. Spěchala velmi rychle a tak zanedlouho už seděla před malířským plátnem a pokračovala na místě, kde předešlého dne skončila. Snažila se oblohu vystihnout co nejvěrněji a dařilo se jí to. Odstíny noční oblohy, které by někomu připadly jako černá barva, se jí v rukou míchaly skoro samy. Daně samotné se obrázek velmi líbil.

Mezitím přišla do pokoje i Jana, která si lehla do postele a četla si knížku. Přitom místy pozorovala jak Dana maluje svůj obraz. Filip si u sebe v pokoji spustil počítač a zkoušel programy, protože jej nic lepšího nenapadlo. To jej však dlouho nebavilo a tak si vzal také knížku a začel se do ní. Tak jim pěkně utíkalo dopoledne.

V poledne se všichni společně v jídelně naobědvali. Když dojedli, tak maminka řekla: „Co říkáte tomu, že bychom vyrazili na tu procházku?“ všichni se zaradovali a Jana dokonce radostně zatleskala ručičkami.

Jana i Dana radostně pospíchaly do svého pokoje, aby se teple oblékly na chystanou procházku. Filip se také připravil a tak netrvalo dlouho a všichni mohli vyrazit. Nejprve stály u dveří Jana s Danou a čekaly na Filipa s rodiči. Jana si už obula botu a Dana jí následovala. Obě vyšly ven před dům a dívaly se po lese. Velmi netrpělivě čekaly na rodiče a Filipa.

Vtom přišla jejich osobní služebná a zeptala se: „A co byste řekli, kdybych šla dneska s váni i já?“ Dana se podívala na Janu a ta souhlasila. „Tak dobře, alespoň nás bude na dnešní procházce o něco více a bude více zábavy. Klaudie se šla také připravit. Než přišla, tak už před domem stál Filip i s rodiči. Filipa překvapilo, že chce jít Klaudie s nimi, ale také nic nenamítal, protože si jí oblíbil, neboť v době, kdy ještě nevěděli, že maminka i tatínek jsou na živu jim velmi pomáhala.

Jana s Danou se posadily na sánky a sjely jako jindy jejich kopec. U silnice počkaly na ostatní. Klaudie jim řekla: „Jestli chcete, tak já vás zavedu na jedno opravdu pěkné místo, které jste určitě ještě nemohli objevit. Je totiž pěkně schované,“ „Tak dobře.“ souhlasily hned radostně Jana s Danou, které již vstávaly ze sáněk. „Tak pojdte za mnou a určitě neprohloupíte, to vám slibuju.“

Klaudie je vedla přes silnici kolem parkoviště, které teď skoro zelo prázdnou. Filip si v duchu myslel: „Kam asi jdeme, tím směrem jsme ještě nešli.“ Klaudie je dovedla až k restauraci a šli za ní. Za stěnou, kterou přiléhala restaurace ke kopci ukázala Klaudie:

„Tady je v létě vidět stezka, kterou se tam jde. Jak vidíte, tak je tady pěkně schovaná a protože je také neznačená, tak jí skoro nikdo nenajde a pokud nevíte přesně jak se tam dostat, tak leda zabloudíte.“

Vyšli do příkřejšího kopce. Leželo zde, ale více sněhu a proto se Janě ani Daně nedařilo kopec vyjít. Jana se snažila, ale když potřetí spadla, tak souhlasila s tím, aby jí Filip vyvezl na sáňkách. Cítila se přitom zklamaná, protože si myslela, že už zvládne všechno. Kopec se zdál menší, ale než jej vyšli, tak se pěkně zapotili. Stromy zde skoro nerostly, což Janu opět více zklamalo. Chtěla totiž jít po svých, ale viděla a pochopila, že to nezvládne. Dívala se stále kupředu, ale když planina nemizela, tak to nakonec vzdala. Po chvilce už na to přestala myslet a dívala se na přírodu kolem sebe. Pozorovala jí jak je krásná. Nikde nemohla zpozorovat konec pláně. Všude leželo jenom naprosté ticho, které přerušila až Dana svou zvědavou otázkou: „A kam to vlastně jdeme?“ „Nechejte se překvapit. Uvidíte, že tady nejedeme zbytečně.“ „Ale my bychom to chtěli vědět.“ naléhal Filip. „Jenom se nechejte překvapit. Jako překvapení to totiž určitě bude lepší.“ Filip s Janou ještě naléhaly, ale Klaudie se nenechala zlomit a tak se to nedozvěděli. Dana se raději zaposlouchávala do ticha, které je obklopovalo, protože nikde nestál les, tak ani lesní zvuky neslyšeli. Jana už zapomněla na své trápení a plně se věnovala vnímání okolní přírody. Tak jim pěkně utíkala procházka.

Konečně v dále před sebou uviděli les. Klaudie je vedla stále dál. Jana, která se dívala nejvíce kolem sebe jako první spatřila, že se blíží k tomu lesu. Dana přemýšlela: „Co asi uvidíme, že nám to Klaudie tak tají? Kam nás to vlastně vede. Vždyť už jsme na cestě docela dost dlouhou dobu a stále jsme ještě nikam nedošli.“ Nad hlavami jim přeletělo hejno vran a sneslo se na pole. Když k němu přišli, tak odletělo. Pokračovali dál cestou k lesu. Jana už nyní nepochybovala, že míří právě do něj. Les se k nim stále více přibližoval až se do něj dostali. Dana stále více nemohla přijít na to, co jim Klaudie chce ukázat a nepřestávala nad tím přemýšlet. Cesta lesem jí také nepřipadala krátká.

Klaudie řekla: „Tak a už jsme skoro u cíle naší cesty. Už nám zbývá jenom malý kousek a jestli budeme mít štěstí, tak určitě budete spokojeni s dnešní procházkou a možná se sem i vrátíte.“

Došli do cíle na menší lesní mýtinu. Klaudie položila prst na svá ústa a potichu řekla: „Teď se chovejte hodně tiše.“ Dovedla je až k lesnímu posedu a ukázala jim na krmelec pro jeleny a jinou lesní zvěř: „Teď sebou ani nehýbejte a uvidíte, že za chvíli určitě

přijdou.“ „A kdo?“zeptala se nahlas nechápavě Dana. „No přece jeleni.“Filip zůstal tiše stát,protože nechtěl rozhodně o tuto podívanou přijít.Jana s Danou se také přestaly hýbat a vyhlížely jeleny velmi pozorně,aby jim tato příležitost rozhodně nemohla uniknout.Všichni si přáli,aby to nastalo co možná nejdříve.Jana stála co nejbližše,aby je uviděla jako první,ale nikomu z nich se nedařilo ani jediného spatřit.Dana se už začínala cítit zklamaná,když Klaudie pošeptala: „Já si myslím,že když budete trpěliví ,tak se jich rozhodně dočkáme.Ještě musíme počkat několik minut a potom je určitě uvidíte.“Dana začínala ztrácet naději.

Konečně uslyšeli nějaký šum a na mýtinu přišel jelen.Vypadal statně.Jana sebou úplně trhla jak jej vzrušeně čekala a jak jí překvapil jeho příchod.Nikdo z nich se nedíval jinam než na jelena.Moc se jim podívaná líbila.Jana by si nejvíce ze všeho přála,aby mohla vyjít ze svého úkrytu za křovím u mýtiny,přiblížit se k jelenovi a pohladit jej.Jenomže moc dobře věděla,že jakmile by toto udělala,tak by jelen hned zmizel opět v lese a jejich nádherná podívaná by ihned skončila.Proto zůstávala raději stát na místě a jelena jenom pozorovala.

Vtom přišli další dva a nerušeně pokračovali v hodech na slámě z krmelce.Všichni se nemohli vynadívát na tuto překrásnou nádhery.Žádný z jelenů stále neodcházel.První se už nejspíše dost nakrmil a proto pooděšel od krmelce,ale na pláni ještě zůstával.Zcela nebojácně se po ní procházel a čekal na ostatní jeleny.Jana s Danou již začínaly pociťovat chlad,ale nic neříkaly,protože se jim podívaná stále moc zamlouvala.

Na mýtinu přišla dokonce i jedna laň.Tu už nikdo z nich nečekal a proto jejich radost z nádhery,na kterou se mohli dívat,ještě stoupnula.Filip jenom litovat,že sebou nemá svůj fotoaparát,protože by tuto scénu velmi rád zdokumentoval.Myslel si: „Rozhodně sem musím jít ještě jednou,aby se mi podařilo toto vyfotit,protože to nemůže zůstat jenom tak.To by byla věčná škoda,kdybych z toho neudělal fotku.“Tak jim nádherně ubíhal čas.

Všichni si přáli,aby toto nádherné divadlo nikdy neskončilo,ale opak se stal pravdou a nejdříve jeleni a poté i laň odešli do lesa.Všichni si vydechli: „Jé,to byla ale nádhery.“a Jana poděkovala: „To je prima,že jsi nás na toto místo zavedla.“ „Já jsem ráda,že se vám to líbilo a že nám ta dnešní podívaná vůbec vyšla.“řekla Klaudie. „Byla to prostě krása.“pochvalovala si také Dana.

Cesta zpátky jim pěkně rychle utíkala a nikdo z nich nemohl přestat myslet na překrásnou podívanou na lesní mýtině. Jana s Danou si stále představovaly jeleny u krmelce. Filip je vezl na saních, protože se už jim nechtělo jít pěšky. Filip přemýšlel o tom, kdy by se sem měl vrátit, aby natočil pěknou podívanou na video a uchoval si tak památku na dlouhé časy a mohl se s ní pokochat kdykoliv znovu. Danu cestou napadlo, že toto musí rozhodně zvěčnit na některém ze svých budoucích obrazů. Myslela na to, jak to celé namaluje. Nejraději, by s tím začala hned, jenomže je čekala cesta domů a také ještě nedokončila předcházející obrázek a chtěla také namalovat ještě něco dalšího.

Danu vytrhlo z přemýšlení až dopadání sněhových vloček. Podívala se kolem sebe a uviděla, že stále jsou ještě v lese. Zeptala se: „Za jak dlouho už budeme doma?“ „Já bych řekla, že něco málo po poledni.“ odpověděla Klaudie a Filip se zeptal: „Proč se, Dano, ptáš?“ „Ale, jenom tak.“ řekla na to. „Vždyť je teď venku tak moc krásně a ty bys chtěla domů.“ pokračoval Filip.

Jana se rozhodla, že by mohla jít zase kousek pěšky a proto řekla Filipovi: „Zastav na chvíli, já se postavím, abych mohla pokračovat pěšky.“ Filip nic nenamítal a zastavil. Jana si vzala berle a postavila se. Dana zůstala sedět na saních a nechala se Filipem vést. Jana se postavila vedle Filipa a pokračovala vedle něj. Chůze jí šla docela dobře. Dále pokračovali zamlkle a rozhlíželi se spíše po okolní krajině a obdivovali jí. Ticho přerušovaly jenom zimní zvuky lesa.

Po delší době promluvila jako první maminka: „Tak co budete dělat dneska, až přijedeme domů?“ „Já budu určitě malovat.“ řekla hned Dana a Jana pokračovala: „Já si budu určitě číst nějakou knížku a jinak nevím. Možná ještě zůstanu chvíli venku, když je taková nádherná zima.“ „A co ty, Filipe?“ zeptal se tatínek. „Já ještě nevím, když já bych si strašně moc přál, abych už mohl pokračovat v modelování. Já se snad už příštího týdne nedočkám. Už si moc přeji, aby nastalo pondělí.“ „Však se dočkáš, ale asi z něj nebudeš mít radost.“ dodala trošku tajemně maminka. Filip jí ale zrovna neposlouchal a tak si toho ani nevšimnul.

Dana se také ocitnula duchem nepřítomná, když si vzpomněla na maminku s tatínkem. Přemýšlela, kdy se asi podívá na svůj rodný dům a po delším uvažování došla k tomu, že asi počká na jaro až ztaje sníh, kdy začne všechno kvést a ona uvidí naposledy svůj dům v té nejkrásnější podobě. Rozhodla se, že to hned řekne mamince: „Já jsem se rozhodla, že to udělám s návštěvou svého

původního domova tak.“ „Jak?“zeptala se hned maminka. „Já bych to odložila na jaro,až bude pěkné počasí.“ „A nechceš to udělat jak jsi původně chtěla?“ujišťovala se maminka. „Na jaře to bude úplně nejlepší.To všechno pokvete.“ „Tak dobře.“souhlasila maminka.

Přiblížili se ke kopci nad restaurací,kde se Jana posadila na sánky,aby s Danou mohly kopec sjet.Dana, která seděla vepředu si chytila provaz a Filip do saní strčil,aby se rozjely.Jana s Danou nabraly rychlost.Viděly jenom jak se nezadržitelně řítí z kopce dolů.Jely tak rychle,že nestačily saně vůbec řídit.Jana se snažila změnit jejich směr,ale vůbec se jí to nedařilo.

Jejich jízdu ukončil až náraz.Když se kolem sebe podívaly,tak zjistily,že leží ve hroudě sněhu vedle saní. „To teda byla jízda.“odfoukla si Jana. „To byla.“přisvědčila i Dana.Filip za nimi doběhnul skoro ihned a ptal se: „Co jste to vyváděly?Nestalo se vám nic?“ „Jsme úplně v pořádku.“odpověděla za obě Jana. „Tak to je dobře.“oddechnul si Filip a postavil saně.

Jana si vzala berle a Dana se posadila do saní.Zůstali stát na místě než je došli i rodiče s Klaudií.Poté pokračovali v cestě.Filip chytil provaz saní s Danou a rozešel se.

Z restaurace,kolem které procházeli cítili různé vůně.Ty jim připomněly,že již poledne minulo a Filip i Jana s Danou dostaly velký hlad.Jana přidala do kroku,aby se dostali co nejrychleji domů.Filip šel s rodiči a Klaudií pomaleji.Jana začala Filipa o dost předhánět.Došla k silnici,přes kterou se dostala na jejich kopec Petrov.To již zpomalila a podívala se za sebe.Uviděla Filipa s rodiči docela pozadu.Potichu se pochválila: „To jsem teda dobrá.“a pokračovala v cestě.

K domku došla jako první a potkala také Svát'u.Ten se hned zeptal: „Kde jsou ostatní?“ „Hned přijdou.Jsou trošku za mnou.Nevíš co nám kuchařka připravila k obědu?“ „Myslím,že kuře na paprice s houskovým knedlíkem a asi ještě nějakým salátem.“ „Tak to by docela ušlo,protože já už mám velký hlad.“řekla Jana a vešla do domu.Tam si vyzula botu,posadila se na židli a vyvlékla si i svrchní oblečení.Jako první vešla do koupelny,kde již ucítila vůni připravovaného jídla.

Filip s Danou a rodiči a Klaudií již také došli.Jana se jako první posadila ke stolu a když vešli Filip s Danou a rodiči,tak již vzorově seděla u stolu připravená k obědu.Filip pomohl Daně posadit se ke stolu,odtáhnul jí židli a když se posadila,tak jí zase židli přisunul.

Kuchařka začala nosit oběd na stůl.Nejprve přinesla polévku a nalila jí všem do talíře.Oběd začali všichni společnou modlitbou.Po ní již mohli začít obědovat.Janě chutnal oběd nejvíce,protože už se cítila nejvíce vyhládlá.Když dojedli polévku,tak kuchařka přinesla hlavní chod.

Po obědě šla Dana do svého pokoje,aby se mohla věnovat malování obrazu.Filip s Janou však ještě zůstali v jídelně společně s rodiči a povídali si o nádherné podívané dneska dopoledne.Pak se Janě začalo chtít spát a řekla: „Já si půjdu lehnout do pokoje,protože jsem po procházce unavená.“Zvedla se,vzala si berle a šla do svého pokoje.

Tam se uložila do postele a zanedlouho usnula.Dana seděla před plátnem a dokončovala obraz noci.Filip také se rozhodnul,že půjde ven,aby si užil zimy.Teple se oblékl a vyšel před dům.

Napadlo jej,že by si mohl postavit sněhuláka.Začal si válet první kouli.Šlo mu to docela dobře.Přemýšlel,jestli by se sněhulákem neměl počkat také na Janu s Danou,ale po chvílce uvažování se rozhodnul,že ne a pokračoval druhou koulí.Práce mu šla rychle od ruky a proto dlouho netrvalo a druhá koule stála na té první.Filip si v duchu pochvaloval: „Tady je ten sníh úplně o něčem jiném než jinde.Tady se tak pěkně válejí ty koule na sněhuláka.Je to úplná radost jak to jde člověku skoro samo a nemusí na to vynaložit vůbec žádnou námahu.“Přitom si vykoulél hlavu. „Ještě mi chybí nějaké uhlíky,hrnec a mrkev.Zajdu si pro něco do kuchyně a o uhlíky řeknu později Svátovi.“Jak řekl,tak také udělal.

Vrátil se domů do síně a tam zavolal na kuchařku: „Nemáte nějakou mrkev a škaredší hrnec?“Kuchařka se objevila v kuchyňských dveřích a zeptala se Filipa: „Co chceš?“ „Chtěl bych jednu velkou mrkev a také škaredší hrnec.“zopakovat Filip svou prosbu.“Kuchřka se jenom mihla ve dveřích a už nesla Filipovi věci, které si přál.

Filip vyšel ven ke sněhulákovi a položil mu na hlavu hrnec.Doprostřed vrchní koule ještě vpíchnul mrkev. „Ještě mu teda chybí oči a pusa,ale to počká až při nejbližší příležitosti potkám Svátu a ten mi to hned dá.“řekl si polohlasně Filip.

Filip vešel přes síň a kuchyň do jídelny,ale tam už maminku s tatínkem nenašel.Proto se rozhodnul,že půjde k sobě do pokoje a zapne si počítač.Vyšel po schodech do svého pokoje.Posadil se tam ke stolu k počítači.Netrvalo dlouho a před Filipem se objevila úvodní obrazovka operačního systému.

Zapřemýšlel se: „Co vlastně mám dělat?Když mě nic nenapadá co bych mohl na počítači dělat.Asi si zahraju nějakou karetní hru,nejspíše Srdce.“Hned si jí spustil a začal hrát.Nejprve se mu dařilo a vyhrával,ale v pátém kole začal prohrávat a získávat srdcové karty.V sedmém kole dokonce získal pikovou dámu a to znamenalo jeho prohru.Tuto karetní hru ukončil a místo toho se pustil do logické hry FreeCel.To mu šlo již lépe,ale docela se mu u toho potil mozek.Když už dokončoval hru,tak do pokoje vešla ospalá Jana a zeptala se: „Co to,Filipe,děláš?“ „Jenom hraji karty s počítačem.“zněla Filipova odpověď. „Ukaž,vždyť to máš už vyhrané.Stačí jenom přendat tyto dvě karty na odklad a už to máš.“říkala Jana a vzala si myš,aby tyto tahy sama provedla. „Ale,tu hru chci dohrát sám.“bránil se Filip a Jana mu vítězoslavně oznámila: „Tak a už to máš vyhrané.“ „Ale to byla moje hra a ty jsi mi ji dohrála.“pokračoval rozmrzele Filip.

Jana zase odešla do svého pokoje za Danou, která začala malovat obraz podívané z dnešního dopoledne, který se jí moc dařil.Jana se postavila za ní a pozorovala její pohyby štětcem.Když tak stála delší dobu,tak jí napadlo: „Já bych byla pro to,abychom si tento obraz nechali záramovat a pověsili si ho do našeho pokoje,protože je moc krásný a bude se nám tady nádherně vyjímat.“ „Vždyť to je úplně obyčejný obraz a není na něm zase tolik zvláštního.Já ho schovám mezi ty ostatní.To bude úplně nejlepší.“ „Já ho chci ale nad svou postelí.“

Do pokoje vešla maminka a sklonila se na Janou a Danou.Podívala se na Danin obraz a pochovalila jej.Dana se pochvalám bránila.Ale mamince se moc líbil.Jana jí přitakala: „Mi se také moc líbí.Já si ho chci dát nad svou postel,ale Dana nechce.Já si ho ale nad postel stejně dám.“Maminka pozorovala Danino malování ještě nějakou dobu.Potom se posadila na židli a zeptala se: „Už jste viděly,jaký nám vyrostl před domem sněhulák?“ „Jo?“vyřkly překvapeně obě najednou.Maminka potvrdila.Jana s Danou s ní hned sešly do přízemí a tam uviděly před oknem v jídelně stát sněhuláka.Jana zklamaně řekla: „Proč na nás Filip nepočkal?“Dana s Janou souhlasila: „Mohl na nás počkat,protože i já bych si ráda postavila sněhuláka a spolu by nám to šlo přímo nádherně.“

Filip ve svém pokoji seděl u počítače a hrál další karetní hru,když jej to přestalo bavit a proto se rozhodnul,že se půjde podívat do přízemí.

Po vstupu do jídelny uviděl Janu s Danou stát u okna. Jana mu hned řekla: „Filipe, mohl jsi na nás přece počkat s tím sněhulákem.“ „Vy jste ale měli zrovna spoustu práce, když jsem dostal chuť postavit toho sněhuláka.“ „Ale kdybys nám to řekl, tak bychom určitě šli s tebou ven a mohli jsme ho postavit společně.“ namítla Dana. „Tak příště na vás teda budu myslet.“ přislíbil Filip. „Tak to jsem teda ráda.“ zakončila Jana.

„A co chcete dělat po zbytek odpoledne?“ zeptala se maminka. „Co kdybychom si společně zahráli třeba šachy?“ navrhla Dana. „Ale ta je jenom pro dva.“ nesouhlasila Jana. „Tak se můžeme jenom posadit a povídat si do večera.“ navrhoval Filip, ale rozhodla Jana: „Já bych si zahrála karty? To je pro nás tak akorát.“ Všichni již souhlasili.

Filip přinesl karty a všichni si zahráli. Hráli až do večere. Nikomu z nich se nechtělo věřit, že je už večer, když jim kuchařka oznamovala, že je večere hotova.

Všichni se šli do koupelny umýt a potom zasedli ke stolu. Filip pomohl Janě s Danou a nakonec se posadil i sám. Kuchařka začala hned nosit jídlo na stůl.

Po večeri se všichni posadili v jídelně na křesla a Danu napadlo: „Nemohli bychom si dneska zatopit zase v krbu.“ Nikdo nic nenamítal. Filip se nabídnul, že zajde pro Svát'u, aby jim oheň připravil.

Netrvalo dlouho a Svát'a s Filipem přišli a Svát'a začal chystat oheň. Jana s Danou se už na topení v krbu moc těšily a nemohly se dočkat až Svát'a všechno připraví a oheň se bude moct podpálit.

Oheň zapálil Filip. Nejprve chytil papír a od něj začalo hořet i dřevo. Všichni si přisunuli křesla co nejbližší k ohni, aby na ně šlo hodně tepla. Jana pozorovala jak se oheň pěkně rozhořívá. Položila si nohu na krb a nechala si jí zahřívat. Při tom se rozpomněla na předešlé Vánoce, kdy ještě bydleli na Zákoutí a netušili nic z toho co jim předcházející rok přinese. Vzpomínala na krásné chvílky tímto zážitkem, který nechtěla, aby se ještě někdy opakoval.

Všichni seděli potichu a nikdo z nich nepromlouval. Raději pozorovali jak pěkně ohýnek hoří. Všichni se cítili nádherně, že jsou spolu. Tak jim pěkně utíkal večer. Až po delší době konečně Filip prolomil mlčení: „Tak jaký bude program zítra?“ „A co bys chtěl, Filipe, zítra dělat?“ zeptala se maminka. „Já nevím. Tak mě napadá, že bychom si mohli zajít zase na nějakou procházku.“ navrhoval Filip. „Zítra bychom mohli zůstat ale

doma.“nechtělo se Daně a pokračovala: „Na procházku můžeme jít zase pozítří.Mohli bychom si toho trochu užít jenom tak u domu.Podle mě to je docela dobrý nápad.“ „Ale já bych ráda šla na procházku.“namítala Jana. „Rozhodnu to teda já.Zítra zůstaneme doma,protože i já už se cítím unavená,na procházku půjdeme zase jindy.Vždyť tady se také dá docela zajímavého udělat.“řekla maminka.Jana věděla,že teď už nic nesvedou,protože maminčino slovo teď platilo jako rozhodující.

Dále následovalo zase jenom ticho,které naprosto nic nepřerušovalo.Jenom občas zapraskal ohniček v krbu.Tak se přiblížila docela pozdní hodina,kdy tatínek rozhodnul,že už musejí jít spát.Filip i Jana s Danou vstali a šli se postupně okoupat a do postele,kde skoro ihned usnuli.

4. Hádka

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Dana.Podívala se z okna a uviděla venku opět nádhernou zimu.Přes střešní okno nad postelí nic neviděla,protože na něm ležela docela velká vrstva sněhu.Z okna spatřila zasněžené smrky,které jim rostly kolem domečku.Začala přemýšlet co asi dnešní den podniknou.Nic jí nemohlo napadnou.Rozhodla se,že dopoledne stráví asi před domečkem a můžou se třeba koulovat a nebo sjíždět na saních kopec,což jí připadalo jako nejlepší zábava.Jana vedle ní ještě stále spokoje oddychovala a nejevila známky toho,že by se chtěla probudit.Dana tedy zůstávala v klidu ležet a dále přemýšlela o programu tohoto dne.

Sluníčko již vystoupalo na oblohu a osvětlovalo mdle krajinu zakrytou sněhem.Dana nadále uvažovala. „Odpoledne bychom si mohli zajít třeba k rybníku a tam bychom mohli také něco vyzkoušet.Třeba se podívat kolem.Takže dopoledne už máme vymyšlené a odpoledne to také nějak vymyslíme,ale stejně to už začíná být docela nuda.Chtělo by to ještě něčím zpestřit,ale nenapadá mě vůbec čím.Je to docela pořád totéž.Tak mě napadá,že odpoledne bych mohla pokračovat raději v malování obrazu.“Dana se poté otočila k oknu a dívala se ven na nádhernou zimu.Tak jí utíkal čas.

Ve vedlejším pokoji se probudil Filip.Janu a Danu nerušil,protože věděl,že ještě spí a nechtěl je probouzet.Zůstal ještě ležet v posteli a raději si vzal knížku a četl si jí.Nechtělo se mu totiž dneska ráno vůbec vstávat.Pomyslel si: „Je to dobře,že je dneska odpočinkový den a na žádnou procházku dneska nejdeme.Já dneska dopoledne zůstanu v posteli a budu si celou dobu číst.“Zabral se do knížky,takže přestal vnímat čas.

Do jeho pokoje vešly Jana s Danou.Jana se ho zeptala: „Proč ještě ležíš?Už bychom měli vstávat,abychom z dneška něco měli,přece.“ „Já zůstanu dneska celý den v posteli.Vstávat nebudu.Vy si můžete dneska venku užívat a já budu tady podržimovat.“ „Ale bez tebe by nás to venku nebavilo.“mínila Dana. „Ale uvidíte,že bude.“

Otevřely se dveře a v nich všichni uviděli maminku s tatínkem.Maminka promluvila: „Slyšela jsem od vás hlasy,tak jsme sem přišli.Půjdeme na snídani dneska společně.“Filip teda pomalu vstal z postele a všichni společně sešli po schodišti do přízemí.

V jídelně na stole již stála připravená snídaně.Všichni se posadili ke stolu.

Po snídani se všichni oblékli do teplého oblečení,aby mohli jít ven užívat si zimy.Maminka zůstala doma a ven šli jenom Filip s Janou a Danou. Jana se jej zeptala: „Proč ten sněhulák nemá oči a pusy?“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Filip a pokračoval: „Včera jsem tady neviděl Svát'u a tak jsem se rozhodnul,že mu o uhlíky řeknu až ho uvidím.“ „Tak za ním můžeme zajít a dokončit toho sněhuláka,protože je hloupé,aby tady stál bez takových důležitých věcí.“řekla Jana a Danu ještě napadlo: „Mohli bychom mu dát ještě také koště.Zajdeme také za kuchařkou a nějaké si vezmeme.“ „Koště by se k němu nehodilo.“namítnul Filip. „Já ale chci,aby měl koště.“nesouhlasila Dana. „Tak ještě uvidíme.“nechal se částečně obměkčit Filip.

Když docházeli k domku pro služebnictvo,tak zrovna Svát'a vycházel ven.Jana ho hned zastavila: „Svát'o,my bychom potřebovali nějaké uhlíky.“ „Jo,už jsem čekal,že pro ně přijdete,když jsem viděl venku toho sněhuláka.“řekl Svát'a a podal jim připravený sáček s uhlíky.Jana poděkovala a podala sáček Filipovi.

Vrátili se ke sněhulákovi.Tam si Jana sáček vzala a trvala na tom,že sněhuláka dokončí sama.Dana ale namítla: „Toho sněhuláka chci dokončit já.“ „Nechej to,Dano,na mě.“přela se Jana. „Řekni jí,Filipe,aby toho sněhuláka nechala na mně.“řekla k Filipovi Dana.Filip se však zastal Jany: „Teď to udělá Jana.“Dana na to uraženě pohodila hlavou a šla ke dveřím do domu.

Filip s Janou zůstali venku.Jana došla ke sněhulákovi a dala mu na místo očí a pusy uhlíky. „Ještě nám zbývá mrkev místo nosu a do ruky koště.“ „Tak já zajdu do kuchyně.“nabídl se hned Filip.Jana nic nenamítala.Filip rychle zaběhnul do domu a už ze dveří uviděl kuchařku,tak na ní zavolala a ona mu podala věci,ktelé potřeboval.Filip se nadšeně vracel zpět za Janou,ktelá hned sněhulákovi dodala poslední zbývající věci.Oba dva poodstoupili a s radostí se na sněhuláka podívali.Moc se jim líbil.

Jana dostala nápad: „Filipe,už jsme dlouho nenatočili video.Co říkáš tomu,že bychom si natočili toho sněhuláka jak se nám podařil?“ „Tak já zajdu pro kameru.“souhlasil Filip.

Doma narazil na maminku s tatínkem.Tatínek se Filipa zeptal: „Kam tak běžíš?“ „Jdu pro kameru,abychom si mohli s Janou natočit našeho sněhuláka.“ „Tak tu kameru přines a já vás dva spolu natočím.“navrhnul tatínek. „Jo?“překvapil Filipa.Tatínek přikývnul a Filip už běžel pro kameru.

Zanedlouho už stál před tatínkem, který se mezitím obléknul. Společně vyšli ven. Jana u sněhuláka čekala: „Co jsi, Filipe, dělal tu dobu?“ „Vždyť jsem běžel.“ na to Filip. Tatínek řekl: „Tak se postavte vedle sebe a já vás natočím.“ Janu to překvapilo, ale nic nenamítala. Postavila se vedle Filipa a tatínek začal točit sněhuláka a Filipa s Janou.

Netrvalo dlouho a záběry do filmového alba byly hotové. Filip s Janou a tatínkem se vrátili domů.

Filip šel do svého pokoje a posadil se k počítači. Jana zůstala raději v obývacím pokoji s maminkou. Tak jim pěkně utíkalo dopoledne.

V poledne kuchařka zavolala na oběd a Filip i Dana přišli na snídani. Dana se ještě cítila uražená a proto se na Filipa mračila. Filip cestou nadhodil: „Tobě to ale nejlépe sluší, když se mračíš. Ještě to zkus víc.“ Dana se trošku pousmála, ale snažila se to nedát moc najevo, ale nepodařilo se jí to a rozesmála se.

Do jídelny už došli usmíření a posadili se ke stolu. Kuchařka začala nalévat. Všem oběd moc chutnal.

Odpoledne se Jana zeptala: „Co budeme dělat teď?“ „Nezahrajeme si třeba karty.“ napadlo maminku. „Já ale půjdu k sobě, protože tam mám něco rozdělaného.“ řekla Dana. Filip i Jana souhlasili. Počkali než kuchařka po obědě sklídí ze stolu a Filip přinesl karty. Jana je zamíchala a rozdala. Začali hrát kanastu. Nejvíce se dařilo mamince, která vyhrávala první kola. Poté se ale štěstí obrátila ve prospěch Jany.

Dana se ve svém pokoji mezitím posadila na židli před malířské plátno a malovala svůj obraz. Už ho měla docela za dopoledne hotový, ale ještě něco do dokonalosti zbývalo. Daně se moc líbil. Pomyslela si: „To je snad nejlepší obraz, který jsem namalovala.“ Práce jí šla pěkně rychle od ruky.

Venku se začalo mezitím stmívat. Filip s Janou a maminkou ještě stále hráli karty. Filipa to už ale přestávalo bavit, ale ještě hrál. Už chtěl přestat, když se štěstí obrátilo na jeho stranu. Tak se rozhodnul pokračovat. Janu napadlo: „Co říkáte tomu, že bychom si zahráli ve čtyřech, to by bylo o moc zábavnější.“ „A s kým chceš ještě hrát?“ zeptal se Filip. „Já zajdu ještě pro Danu, aby si zahrála také s námi.“ odpověděla Jana a zvedla se.

Když přišla do pokoje, tak uviděla Danu, jak dokončuje svůj obraz. Ta ho chtěla před Janou skrýt, ale nepodařilo se jí to. Jana si ho začala hned prohlížet a nepředstírala, že se jí moc líbí: „Ten si dáme do našeho pokoje. Hned jak trošku roztaje sníh, tak ho dám

orámovat,protože toto je úplná nádhera.Já ho hned musím odnést dolů ukázat ostatním.“ „To teda neuděláš.“namítla Dana a pokračovala:„Já nechci,aby ho někdo viděl.“ „Ale to nejde,protože je moc nádherný.Já ho chci prostě ukázat.“ „Ale já ne a je to můj obraz,takže mám právo rozhodnout si co s ním budu dělat.“ „Ale já chci.“řekla Jana a natahovala se pro něj.Dana se ho snažila schovat,aby se to Janě nepodařilo a přitom spadla i se židlí a obraz napíchla na roh stolu.Ten se roztrhnul odshora dolů.Jana spadla na ní.Obě se nejprve vylekaly,ale hned zjistily,že jsou v pořádku.Dana se podívala na obraz a uviděla co se s ním stalo.

„Podívej to jsi zavinila ty!!!Jenom ty!“zakřičela k Janě,která už také vstala. „Kdybys mě nechala s tím obrazem na pokoji,tak by se toto nikdy nestalo.Tolik jsem se snažila a kvůli tobě se celý zničil.“ „Já jsem nechtěla.Určitě to půjde nějak zpravit.“řekla na to nešťastně Jana. „Nikdy už nebude vypadat jako nový.Vždycky už bude poznat,že je opravovaný.“ „Já jsem nechtěla.Já nemůžu za to,že mi uklouzla berle.Byla to jenom nešťastná náhoda.“ „Kdybys nedotírala a respektovala mně,tak by se nic takového nikdy nemohlo stát.“ „Ale já jsem jenom chtěla,aby ten obrázek mohli vidět i ostatní.ted' ho už neuvidí nikdo.A máš to!!“křičela smutně Dana a pokračovala: „Ted' běž pryč z mého pokoje.Nechci tě ani vidět!!!!“

Jana šla pryč a zabouchla za sebou dveře.Ještě slyšela jak se Dana v pokoji zamkla.Odešla po schodišti dolů.Přitom jí z očí stékaly slzy,protože se cítila nešťastná z toho co Daně způsobila.Chtěla jít do jídelny,ale nakonec zůstala sedět na schodech.Maminka šla Janě zrovna naproti.Když jí uviděla,tak se zeptala: „Co se ti,Jano,stalo?“Jana na to mamince začala v pláči vypravovat co se stalo v pokoji,který sdílela s Danou.Jana položila svou hlavu na její ramena a objala jí.Hned se cítila o něco lépe.Maminka se jí snažila utěšit.

Dana mezitím zůstala u sebe v pokoji a dívala se nešťastně na svůj obraz.Přemýšlela jak by jej mohla zachránit.Viděla,že se to již nijak nemůže podařit.V duchu si myslela: „Tolik jsem se snažila a teď je po tom všem.Vždyť byl tak moc krásný a Jana mě musela otravovat až se stalo toto.Kdyby mě nechala na pokoji,tak by všechno mohlo dopadnout jinak.Mohla jsem mít ten obraz již dokončený a dobře jej sklidit.Jak já tu Janu nenávidím.Do konce dnešního dne jí nepustím k sobě do pokoje a už s nikdy nepromluvím normální slovo.To bude ten nejlepší trest za to co mi udělala.Vždyť jak jsem se snažila,aby ten obraz vypadal tak nádherně a tak se mi dařil.To jí nikdy nedopustím.Do konce svého

života bude litovat, že mi ten obraz pokazila, anebo že bych vymyslela něco lepšího. Podívám se po nějaké její oblíbené věci a také ji zkazím. Tím jí nejvíce vytrestám.“ rozhodla se Dana.

Z přemýšlení jí ale vytrhlo zaklepání na dveře. Dana to nevnímala, ale zaklepání se opakovalo. Naštvaným hlasem se zeptala: „Kdo to je?“ „To jsem já.“ ozvala se maminka. „Já nechci, aby za mnou někdo chodil. Chci zůstat sama!“ „Já si chci ale s tebou promluvit.“ pokračovala maminka. „Řekla jsem to snad jasně, že chci být sama.“ opakovala Dana. „Ale já si myslím, že by sis se mnou rozhodně měla promluvit.“ „Já ale nechci do večera mluvit s nikým bavit a vyříd' Janě, že nechci, aby se mi ještě někdy ukázala!!! Toto jí nikdy neodpustím. A dneska v noci ať si spí kde chce, ale já ji do svého pokoje nepustím!!!“ pokračovala zvýšeným hlasem Dana. „Rozhodně mě do pokoje pust', nebo tam zůstaň do večera.“ „Nepustím!!!“ odmlouvala Dana. „Tak dobře, zůstaň si tam do večera, ale s večerí nepočítej dokud se Janě neomluvíš.“ „Cože, já?! Já že bych se měla někomu omlouvat?! To snad Jana by se měla omluvit mě, že mi zničila obraz!!! Máš poslední možnost mě do toho pokoje pustit, nebo dneska žádná večere nebude.“ dala maminka Daně ještě jednou na výběr. „To ani omylem. Vyříd' Janě, že dokud se mi neomluví, tak ji do svého pokoje nepustím.“ „Tak tedy dobře, jak sis vybrala, ale ty zase nepočítej s dnešní večerí.“ řekla maminka rázným hlasem a Dana slyšela už jenom její vzdalující se kroky.“

Hned po tom i lehnula na postel a myslela na to co jí řekla maminka: „Tak já bych se měla omlouvat Janě a za co? Ona mi zničí obraz a já se mám omlouvat. To mě teda ani nenapadne. A ať si drží tu večerí však já se o sebe dokážu o sebe nějak postarat. Já do večera ještě něco vymyslím a pak mě budou muset odprošovat ostatní. To si tedy nenechám líbit. Nikdy!! Ještě mě všichni rádi odprosí.“

Maminka šla za Janou a Filipem do obývacího pokoje. Jana se už uklidnila. Maminka řekla: „Dneska s námi asi Dana nebude večeret.“ „A proč.“ hned se zajímala Jana. „To je jenom mezi ní a mnou. Ona ví.“ nechtěla nic prozradit maminka. Jana se spokojila s maminčiným vysvětlením a nic dalšího již nevyzvíдалa. Maminka navrhla Janě: „Co říkáš tomu, že bychom si zahráli šachy?“ „Ale šachy jsou jenom pro dva.“ namítla Jana. „Mi už se nechce hrát mám toho po celém odpoledni už dost. Půjdu do svého pokoje a něco si tam udělám.“ řekl na to Filip. Jana po tom s maminkou souhlasila.

Filip vyšel po schodech do svého pokoje a sednul si k počítači. Moc se už těšil na pondělí, kdy mu měl přijít další díl jeho oblíbené vystřihovánky.

Jana s maminkou seděli v jídelně a hráli společně šachy. Janě se dařilo vyhrávat nad maminkou a proto začala pomalu zapomínat na odpolední příhodu s Danou. Tak jim pěkně utíkalo odpoledne.

Přiblížil se večer a kuchařka volala na večeri. Maminka uklidila ze stolu šachy a Filip přišel ze svého pokoje. Dana stále ještě zůstávala ve svém pokoji zavřená a přemýšlela jak se mamince a Janě pomstí. Tatínek přišel ke stolu zanedlouho.

Kuchařka mohla začít podávat večeri. Všichni už měli hlad a proto jí jedli velmi rychle. Filip se při jídle zeptal: „Proč vlastně Dana s námi dneska nevečeří, ona je nemocná?“ „To není.“ odpověděla maminka.

Tak nám řekni co s ní je.“ naléhal Filip. „To není důležité a ona to ví moc dobře.“ řekla razantně maminka. Filip pochopil, že se nic nedozví a tak pokračoval raději v jídle.

Po večeri se už Filipovi a Janě chtělo spát a proto se s rodiči rozloučili a šli do svých pokojů. Když Jana chtěla otevřít dveře svého pokoje, tak zjistila, že je zavřeno. Zavolala: „Dano, otevři mi!“ „Až se mi omluvíš ty i matka.“ „A proč maminka.“ „To ti nebudu vysvětlovat, zeptej se jí. Ale do té doby, než se to stane, tak nechci nikoho z vás vidět ani na chvíli.“ odpověděla ze zamčeného pokoje Dana. „To ale není jenom tvůj pokoj. Ten je i můj. Takže otevři.“ „Já ti otevírat nebudu. Až uslyším dvě omluvy, tak teprve potom.“ neustoupila Dana. „Ale já tam mám všechny věci, takže tam potřebuji vejít.“ „Ale já tě nepustím. A navíc je tak jednoduché, abys sem mohla. Stačí jenom aby přišla i matka a obě jste se mi omluvily.“

Maminka vešla do pokoje, protože, když procházela kolem, tak uslyšela část rozhovoru. Rázně přikázala Daně: „Teď otevřeš a do pokoje Janu pustíš.“ „Až se mi obě omluvíte.“ řekla s posměchem Dana.

Filip si však uvědomil, že má klíč od pokoje Dany. Potichu jej strčil do zámku a podařilo se vy vystřít Danin klíč a odemknout. Dana to ani nezpозorovala, takže zůstala sedět v němém úžasu. „Jak se vám to podařilo?“ divila se. Do pokoje vešel i tatínek a spravedlivě rozhodnul: „Teď se Dano omluvíš Janě a ona se zase omluví tobě a pak na to zapomeneme.“ „Nejdřív ať začne ona.“ odfrkla Dana. „Tak já se ti Dano omlouvám za ten zkažený obraz. Doopravdy jsem nechtěla aby to tak dopadlo.“ „Dana se s nechtutí omluvila Janě, protože pochopila, že už jí nic jiného nezbývá.

Dana se stále ještě ale cítila na Janu našťvaná,ale nemohla to dávat najevo. „Toho ještě budeš litovat.“řekla Janě,když v pokoji osaměli.

Večer usnul nejprve Filip a zanedlouho i Jana s Danou.Spali po celou noc velmi dobře.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Podíval se ven z okna a viděl opět jenom nádhernou zimu.Myslel na to jaký je to dnes nádherný den.Těšil se na to co asi dneska podniknou nového.Pomyslel si: „Chtělo by to už nějakou změnu,už je to docela nuda.Kdyby alespoň už bylo konečně to pondělí a já mohl pokračovat v tom modelování,ale je teprve čtvrtek a do pondělí je ještě tak moc dlouho.Co mám dělat.Počítač mě už nebaví.Mohli bychom jít alespoň dneska na procházku,ale to jsme byli v úterý.Asi se budu dneska dívat na televizi,snad tam budou nějaké pěkné pohádky,protože jinak už nevím.“

Z vedlejšího pokoje se ozvaly první zvuky.Filip vstal a potichu otevřel dveře.Uviděl,že Dana už vstává.Jana ještě spala.Dana už na včerejší hádku skoro zapoměla,ale mrzel jí pokažený obraz.Přemýšlela jak by jej měla zpravit,ale nic jí nenapadalo.Cítila se z toho smutná.Filip se jí tiše zeptal: „Kam jdeš?“ „Jdu se už nasnídat.Mám hlad.“odpověděla mu Dana.Filip šel do přízemí s ní.

Kuchařka snídani ještě chystala,takže byl stůl prázdný.Dana se posadila na židli a čekala jestli už kuchařka už konečně tu snídani přinese,ale čas se jí zdál nekonečný a proto se rozhodla,že se půjde najíst do kuchyně.

Vstala ze židle a šla za kuchařkou.Viděla,že se snídání teprve začíná.Proto si otevřela ledničku a sama si vzala něco k jídlu.Když dojedla,tak se vrátila do jídelny a čekala tam až přijdou i ostatní.

Nikdo delší dobu nešel a proto se Filip podíval do pokoje za Janou, která se již probouzela.Filip jí popřál dobré ráno.Jana se zeptala: „Kde je Dana?“ „Ta už čeká v jídelně.“ „Co budeme dneska dělat?“ „Já právě ještě nevím.“odvětil Filip. „Já bych měla nápad.Dopoledne bychom mohli sáňkovat na kopci a odpoledne uvidíme,jak se nám ještě bude chtít.Co na to říkáš ty?“ „Ještě si to rozmyslím,ale možná,že bychom mohli,protože mě zrovna také nenapadá nic jiného,co bychom mohli dělat.“

Jana mezitím vstala z postele a vzala berle.Když došli na schodiště,tak Janu napadlo,že by se mohli podívat za rodiči do pokoje.Filip nic nenamítal.

Když vešli do ložnice rodičů,tak viděli,že maminka i tatínek už vstávali.Maminka se Filipa s Janou hned zeptali: „Tak jak jste se vyspali?“Jana i Filip pokývali hlavou na znamení,že dobře.

Společně přišli do jídelny,kde na ně na stole již čekala nachystaná snídaně.Všichni zasedli ke stolu a dali se do ní.Venku již slunce vyšlo a ozařovalo zimní krajinu.Oblohu nepokrýval ani jeden mráček.Jana se už těšila na sáňkování,jak viděla ten nádherný den.

Po snídani to navrhla Daně a ostatním.Dana chvílku uvažovala pak také souhlasila ani Filip nic nenamítal.Všichni šli do svých pokojů,aby se převlékli z pyžama do zimního oblečení.Spěchali co nejrychleji,aby mohli co nejdříve ven.

Sešli se v sínce.Filip,který dorazil jako první již přede dveře nachystal pro Janu s Danou sánky.Ty se na ně posadili a Filip je vyvezl na zatáčku.Jana s Danou se odrazili a rozjeli se velkou rychlostí.Moc se jim jízda líbila.Přáli si,aby nikdy neskončila.

Filip šel pomalu za nimi.Když za nimi docházel,tak je překvapila koule,ktou ucítil.Hned pochopil,že je od Jany nebo Dany a sám si také jednu nachystal a hodil jí po nich.Všem se to líbilo.Poté již Filip Janu i Danu vytahoval do kopce.Jana mu řekla: „Filipe a co říkáš tomu,že bys nás vytáhnul až ke kapliče?“a Dana se přidala: „To bychom se pak mohli pořádně projet.“Filip chvílku uvažoval a souhlasil.Vytáhnul Janu s Danou až ke kapliče a nechal je rozjet.

Zrovna zatáčeli kolem jejich domku,když uviděli vycházet ven jejich tatínka.Dívaly se za ním,ale zapomněly sledovat cestu,takže skončily jízdu v závěji.

Tatínek,když to viděl,tak se smál.Ani Janě s Danou to nevadilo,právě naopak.Tatínek je došel a pomohl jim opět na sánky a postrčil je,aby se rozjely.Filip šel také za tatínkem: „Tati,protoč jsi venku?“ „Přišel jsem za vámi,abyste tady nemuseli být tak sami.“odpověděl a pokračoval: „Teď půjdu Janu s Danou vytáhnout já a ty počkáš nahoře a tak se budeme střídat a ty se tím pádem budeš moct projet taky.“ „To je dobrý nápad.“líbilo se Filipovi.

Filip se tedy vydal ke kapliče,aby zde počkal na tatínka se saněmi.Přitom se díval po okolní krajině a cítil se šťastný,že mohou žít zde v tak nádherné krajině.Nebe stále ještě nepokrýval ani jediný mráček a slunce se na nebi zubilo.Také myslel na to,jaké měli o vánocích štěstí,že mohli opět potkat rodiče.

Vtom uviděl saně a tatínek mu řekl: „Pojd' a posad' se vedle Jany s Danou a sjeďte to společně.“Filip s radostí poslechnul.Tatínek pořádně do saní strčil a všichni tři se rozjeli velkou rychlostí z kopce

dolů.Všem se tato jízda moc líbila.Zabrzdili až těsně před silnicí.Filipovi nezbývalo ale nic jiného než ze saní vstát.To udělal jenom nerad.Chytil za provaz a už táhnul saně do kopce.Při tom jej napadlo: „Proč jsem to tak neděla i dříve,vždyť tak se můžu projet i já a nejenom Jana s Danou.To teda doopravdy nechápu.“Došli opět až na kopec,ale Filip se rozhodnul,že tuto jízdu přenechá jenom Janě s Danou.Filip je postrčil a tatínek pomalu scházel za Janou a Danou.Tak jim krásně ubíhal čas.

Všem již zčervenaly tváře, které ještě více rozzařoval smích a radost ze zimy.Dopoledne se již přesunulo do své druhé poloviny,ale nikoho ještě sáňkování a koulování neomrzelo.Filip opět sjížděl kopec s Janou a Danou.Snažil se,aby jeli co nejrychleji.Potom,ale před silnicí nemohl saně ubrzdit,takže skončili až na její druhé straně,kde Filip sesedl ze saní a pomyslel si: „To jsme měli štěstí,že zrovna nejelo žádné auto.“Do kopce táhnul saně pomalu za sebou,protože už se cítil docela unavený za celodopolední tahání saní.Zato Jana s Danou únavu ještě nepocíťovaly ani omylem a proto cestou chystaly co největší kouli,aby jí po Filipovi mohli hodit.Čekali na chvíli,až to Filip bude čekat nejméně.Ta skutečně nastala a Filip ucítil v zádech dvě koule od každé jednu.Hned se sehnul a Janě s Danou hned jejich palbu opětoval.Jana s Danou opět nabraly sněh a neváhaly jej po Filipovi hodit.Filip si přitom připravil také kouli,netrvalo dlouho a všechny pokrývala silná vrstva sněhu,ale ani to je neodrazovalo od pokračování.

Přece jenom se přiblížilo poledne a všichni museli jít domů ačkoli se nikomu nechtělo.Naposledy sjeli společně kopec,Filip sesednul ze saní a táhnul Janu s Danou ke vchodu do síňky.Tváře všem třem jenom zářily nadšením a radostí z prožitého dopoledne.

Po vchodu do jídelny na ně už čekal stůl připravený na oběd a maminka, která už seděla za ním.Hned se zajímala: „Tak,jak se vám venku líbilo?“Všichni pokyvovali hlavou,že ano a promluvila Jana: „Bylo to nádherné.Pěkně jsme si užili sněhu a zimy.“ „Jsem z toho už docela unavená,asi se odpoledne budu muset prospat.“pokračovala Dana.Přitom již kuchařka začala rozlévat polévku a proto hovor utichnul.

Když dojedli,tak Jana řekla: „Co říkáte tomu,že bychom si teď zašli společně na procházku,když je venku tak nádherně?“Filip s Danou však odmítli,protože se jim oběma chtělo spát.Jana se také cítila z dopoledne unavená a proto nic nenamítla.

Všichni tedy vyšli po schodech a šli do svých pokojů.Jana s Danou ulehly do svém postele a Filip také do své.Každý z nich spal ihned.

Probudili se až o hodně později odpoledne.Jako první otevřela oči Dana.Vedle sebe uviděla opět Janu.Všimla si,že ještě spí a proto se nehýbala,aby jí neprobudila.Přemýšlela nad tím,že by si zašli na procházku a došla k tomu,že to není zase tak špatný nápad. „Třeba přijdu i na nějaký námět na obraz,který bych mohla zase namalovat.“pomyslela si.Přála si,aby se už probudila i Jana.Doba,než se tak stalo jí připadala nekonečná,ale dočkala se.

Obě vstaly a šly k Filipovi do pokoje.Filip ještě spal,ale Jana na něj promluvila: „Filipe,vstávej,půjdeme na procházku.“Filip se na Janu z Danou ospale podíval,ale neměl se k tomu,aby vstával.Proto ještě jednou a hlasitěji zavolala Dana: „Filipe,vstávat.“Filip se na to protáhnul: „Proč mě budíš,mi se chce ještě spát.“

Nakonec ale vstal.S maminkou se potkali v obývacím pokoji. „Půjdeme teď na procházku?“začala Jana. „Lepší to bude zítra.Teď už je na procházku docela pozdě.Však se podívejte z okna,už se skoro začíná stmívat.“řekla na to maminka. „Ale my bychom moc chtěli.“naléhala Dana. „Počkejte do zítřka a uvidíte,že si budeme moct udělat také pěknou procházku.“ „Ale proč zítra?My chceme dneska.“nevzdávala se Jana. „Dneska to prostě nejde.“zamítla maminka. „Ale proč?“pokračovala smutným hlasem Dana. „Dneska mi není úplně dobře.“definitivně zamítla maminka.Filip ani Jana s Danou nemohli nic namítat.

Jana opět odešla do svého pokoje.Posadila se na židli a rozhodla se,že by si mohla vyzkoušet vyšívání.Filip s Danou ještě chvíli zůstali s maminkou a poté se i oni vrátili do svých pokojů.Cestou dostala Dana nápad: „Co kdybychom si zašli na tu procházku sami?“ „To se mi moc nechce.“ „Ale podle mě to půjde.Zajdeme si teda jenom kousek.“ „Jak teda chceš.“rezignoval nakonec Filip,protože stejně jej nenapadalo co by jinak dělal.Dana šla do pokoje za Janou,ale ta odmítla.

Filip i Dana se oblékli do teplého oblečení a šli do síňky. „Kam teda ale půjdeme?“zeptal se Filip Dany. „Uvidíme,kam se nám bude chtít.Cestou se rozhodneme.“Filip vyšel před dům jako první,aby mohl Dana přistavit saně.Dana se na ně posadila.Filip jí vyvezl na cestu a posadil se na sánky k ní.

Kopec se jim podařilo sjet dobře.Na cestě Dana řekla: „Filipe,mohli bychom jet třeba doprava,tam jsme ještě moc

nebyli.“Filip nic nenamítal,protože se rozhodnul,že se nechá vést Danou a půjde tam,kam chce ona.Dále se Dana rozhodla,že přejdou most nad železnici a půjdou tam.Zdálky přitom viděli jejich domeček a kopec.Tak jim utíkalo odpoledne.

Slunce se již nachýlilo k západu.Filip s Danou ale ještě pokračovali dál,protože se cítili venku dobře.Po cestě kolem nich nejezdila skoro žádná auta.To se jim také líbilo.Tentokrát se Daně ani nechtělo po Filipovi házet koule.Všimla si jenom krajiny kolem které projížděli.Dostali se docela dost daleko,když Filip uznal,že by se měli vrátit zpět.Daně seto nelíbilo,ale nezbývalo jí nic jiného než se podřídít Filipovi,protože i ona musela již uznat,že je docela pozdě.

Filip přidal do kroku,aby se stihnuli vrátit ještě za slunce zpátky a nemuseli jít potmě.Dana litovala,že si sebou nevzala berle,protože tak mohla jít alespoň některé úseky pěšky.Dostali se teprve na půl cesty domů,když slunce skoro úplně zapadlo.

Na nebi se již objevil nádherný měsíc, který osvětloval okolní krajinu.Filipovi i Daně se pohled na nebe líbil.Dana se podívala i na okolní osvětlený sníh.Zaradovala se,protože našla námět na další obraz, který namaluje.Už se těšila na zítřejší den,kdy začne.Dívala se co nejlépe kolem sebe,aby si každý pohled co nejlépe zapamatovala a obraz se jí povedl.Slunce ještě nezapadlo úplně za obzor,ale o to byl pohled nádhernější.Dana i Filip si přáli,aby dnešní procházka nikdy neskončila.Poslouchala jak Filipovi pod nohama nádherně vrže sníh a myslela na to,jak ráda by si také šla po vlastních nohou.

Přiblížili se k domovu.Už viděli jejich kopec a viděli také,jak jim svítí okna.Filipa i Danu to již potěšilo,protože už začali oba pociťovat chlad.

Došli na lesní cestu k jejich domku.Filip vytáhnul saně s Danou a zanedlouho stáli před jejich domkem.Filip otevřel dveře do síňky a podal Daně její berle.Dana se na ně postavila a Filip mohl sklidit sánky.V sínce si sundali kabáty a vešli do obývacího pokoje.Tam je již čekala Jana: „Kde jste tak dlouho byli?“ „Na procházce.“odpověděl Filip. „Ale tak dlouho,vždyť už je skoro šest hodin.“ „To už je doopravdy tolik.“divil se Filip a Dana pokračovala: „Ale bylo tam moc nádherně.Zvláště jak jsme se vraceli a začal svítit měsíc,to bylo něco.Měli jsi jít s námi a určitě bys nelitovala.“ „Já jsem si raději odpočala tady doma.“řekla na to Jana,ale uvnitř litovala,protože si představila jaké to muselo být nádherné.

Z rozmluvy je přerušilo volání kuchařky na večeři.Všichni přišli do jídelny a posadili se za stůl.Filip jako obvykle pomohl Janě s Danou a nakonec se posadil sám.Kuchařka jim přinesla večeři, která všem chutnala.Když dojedli,tak Jana dostala chuť: „Já bych si dala zítra k obědu kapra s bramborovým salátem,co říkáte?“ „To je dobrý nápad,já bych si také něco takového dala.“souhlasila ihned Dana.

Filip potichu vstal a přinesl ze svého pokoje cédečko s koledami.Dal je do přehrávače.Všem se líbily.Kuchařka ještě přinesla poslední zbytky cukroví.To jim připomnělo,že vánoce se již neodvratně blíží ke svému závěru.Nikdo si to nepřál.U koled seděli ještě delší dobu,ale nejprve se začalo chtít spát Daně.

Šla do koupelny,kde se umyla s převlékla do pyžama.Následoval jí Filip.Jana ještě v jídelně s rodiči zůstala.Filip i Dana již ale ulehli do svých postelí a netrvalo dlouho než usnuli.

Jana se zeptala maminky: „Půjdeme teda zítra na tu procházku?“ „Já si myslím,že ano.“odpověděla maminka. „A kam?“naléhala Jana. „To ještě uvidíme,zítra se nějak rozhodneme.“odpověděla opět maminka. „Já už se na zítřek moc těším.Já už chci moc,aby byl zítřek a my jsme mohli jít na procházku a půjdeme na celý den?“ „To uvidíme,jak bude zítra.“řekl tatínek a pokračoval: „Ted' bys už ale měla jít také spát.“

Janě už se také začaly zavírat oči a proto nenamítala od po koupeli odešla do svého pokoje,kde ihned usnula po boku Dany.

5. Škola

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Jeho první pohled směřoval na jeho budík.Zjistil,že hodiny už ukazují devět.Proto ihned vstal a otevřel dveře do pokoje Jany s Danou,ale obě ještě tvrdě spaly a proto je opět zavřel.

Sešel po schodech do přízemí,kde již na stole čekala nachystaná snídaně,ale Filip se raději posadil na pohovku a počkal na maminku s tatínkem,protože neměl chuť snídat sám.Maminka s tatínkem přišli do obývacího pokoje již oblečení a maminka promluvila: „Vy jste si teda dneska poleželi.“ „Jana s Danou ještě mají půlnoc.“reagoval Filip.Maminka se posadila vedle Filipa na pohovku. „Dneska půjdeme teda na procházku,měl by sis té procházky ale užít,protože už brzy nebudete mít tolik času.“řekla maminka. „Proč?“divil se Filip,ale maminka jenom zakývala hlavou a nic neprozradila.Filip marně přemýšlel co měly maminčina slova znamenat.Nemohlo jej nic napadnout.

Ve dveřích se objevily i Jana s Danou a proto se všichni přesunuli do jídelny.Filip na maminčina slova již zapomněl.

Po snídani se Filip i Jana s Danou připravily na nadcházející procházku.Jana s Danou spěchaly,aby se vyšlo co nejdříve a mohli dojít hodně daleko.Filip naopak nespěchal a proto jej Jana s Danou neustále popoháněli.

Jana i Dana stály již delší dobu netrpělivě před vchodem,když Filip konečně přišel.Oblékl si kabát a šel co nejrychleji pro sánky.Jana s Danou se na ně posadily.Ještě ale museli počkat na maminku s tatínkem.Ti přišli skoro hned.Filip chytil za saně a vyvezl je na cestu.Tu Jana s Danou jako obvykle sjeli dolů,kde počkaly na Filipa a rodiče.

Tatínek rozhodnul,že se vydají k rybníku a pak dále.Filip táhnul Janu s Danou.Daň se ale k rybníku moc nechtělo.Nic však neříkala.Šli podél rybníku až na jeho konec.Rybník zel prázdnotou.Filip přemýšlel,proto na něm ještě nikdo nebruslí až mu došli,že vlastně ostatní děti již sedí ve škole a pomyslel si: „To se máme dobře,že do žádné školy nemusíme chodit.Ostatní tam tráví celé dny a my si můžeme tak užívat na procházce.To je něco.“cítil se přitom moc hrdý.

Za rybníkem uviděli polní cestu.Pokračovali po ní.Kolem v dálce rostl les.Janu napadlo,že by po Filipovi mohla hodit koulí.Sehnula se k zemi a jednu vyrobila.Filip,když jí v zádech

ucít, tak zastavil a na Janu také jednu hodil. Maminka je však zastavila: „Přestaňte s tím, nebo se zamočíte a budeme se muset vrátit, protože byste se nachladili.“

To si nikdo z nich nepřál a proto Filip i Jana poslechli maminku a přestali s koulváním. Filip ani Jana nechtěli být nemocní.

Dále pokračovali v cestě v tichosti. Jana s Danou se rozhlíželi po okolí a Jana promluvila: „Filipe, my jsme si sebou měli vzít kameru, nebo alespoň foťák, protože tady je toho tolik krásného.“ „To mohli.“ souhlasil Filip a pokračoval: „Ale tak si ho vezmeme příště.“ „Mami, nevíš jak by šel zpravit ten můj roztržený obraz?“ zeptala se Dana. „To je jednoduché. Až zítra pojedeme vlakem do města, tak se podíváme po speciální lepící pásce a tím ho společně slepíme.“ „To je doopravdy tak jednoduché?“ žasla Dana. „Ano.“ „A proč zítra máme jet do města?“ cítila se překvapeně Jana. „Protože musíme nakoupit nějaké důležité věci.“ „A proč, vždyť tady všechno máme.“ ptala se Jana. „Ale nějaké věci ještě potřebujete nakoupit.“ „A nešlo by to jindy.“ namítnul Filip. „Je to potřeba zítra.“ potvrdila neústupně maminka, ale Dana se ještě nevzdala: „Já bych chtěla ale zítra malovat obraz.“ „Tak ho namaluješ třeba v neděli.“ nechtěla ustoupit maminka. Jana s Danou pochopily, že maminka neustoupí a proto to vzdaly.

Další část procházku šli potichu. Filip si vzpomněl na ranní maminčina slova a stále nechápal co tím chtěla maminka říci. Tak jim pěkně utíkalo dopoledne.

Z nebe se začal snášet sníh. To Janu potěšilo. Došli ke konci velkého lánu pole a před nimi se objevil les. Nikdo nepromluvil, aby mohli slyšet zimní zvuky lesa. Když zavál vítr, tak stromy zavržaly. Místy se také ozval nějaký pták. Všichni se cítili moc šťastní.

Janu napadlo, že by mohla vstanou ze sáněk a jít kousek po svých. Filip jí zastavil, aby si mohla vzít své berle. Filipovi se ulehčilo, protože táhnul jenom Danu. Jana šla vedle Filipa. Filip šel po okraji lesa, protože pod hustými stromy moc sněhu neleželo.

Dana se zeptala: „A proč teda musíme jít zítra tak nutně do města?“ „To uvidíte, to je překvapení.“ řekla maminka. Vtom Filipa napadlo: „Neznamená to, že začneme chodit do školy, že mami?“ Maminka na to chvíli nic neříkala. Filip i Jana se zastavili a Dana čekala na saních. Filip i Jana s Danou se netrpělivě dívali na maminčina ústa.

Maminka promluvila: „Ano,zítra musíme jít do města nakoupit věci, které budete potřebovat v pondělí do školy.“ „To snad ne?!“nechtělo se nikomu věřit. „Ale my nechceme do školy.“odmítnul Filip. „To se nic nedá dělat.“řekl na to tatínek. „Ale já také nechci do žádné školy.“přidala se Jana. „Do školy musíte chodit.“neustupovala maminka. „Vždyť to bylo tak nádherné,když jsme mohli zůstat doma.My nikam nechceme.Školu vůbec nepotřebujeme.Když jsme byli doma,tak nám nic nescházelo.“naléhala Dana. „To je možné,ale jinak to prostě nejde.“stále neustoupila maminka.Ale my doopravdy do žádné školy nechceme.Určitě do jde nějak udělat,abychom nemuseli do školy.To přece není možné,abychom my museli chodit do nějaké školy.“mluvila Jana. „Doopravdy to jinak nejde.“řekla maminka. „Ale vždyť jsme přece žili bez školy už skoro půl roku a nic nám z toho nescházelo.“ještě se pokusila Dana. „Pochopte to,jinak to nepůjde.Už jsem mluvila s paní učitelkou a přihlásila jsem vás do třídy.“pokračovala maminka. „Jenom že my tam nepůjdeme.My zůstaneme doma.Udělej to jak chceš,ale my nikam nepůjdeme.Ani zítra,ani v pondělí.Prostě to pochop.Nikoho z nás tam nedostanete.“rozhodla Jana. „Musíte tam jít a nechtějte,abychom vás nutili násilím.To by se určitě ani jednomu z nás nelíbilo.“snažila se přesvědčit maminka. „To určitě neuděláš.To by si nám neudělala.Pochop,že my do školy vůbec nechceme.“odmítala Jana.

Maminka s tatínkem však neustupovali,ačkoliv se Filip i Jana s Danou snažili jak mohli.Nakonec to vzdali,ale všichni tři potichu přemýšleli,jak to zařídit,aby do školy nemuseli.Nikoho nic nenapadalo.Jana si myslela: „Vždyť už jsme toho zvládli společně tolik.To není možné,abychom něco nevymysleli.Už jsme tolik věcí zkusili a teď se necháme zaskočit školou.To přece tak nejde.“

Mezitím se dostali na konec lesa a před nimi se objevilo opět pole.Jana se posadila na sánky a Filip je obě táhnul.Stále ještě přemýšleli o škole.Proto pokračovali v cestě potichu.Cítili se také smutní z toho,že nedokážou nic udělat s tím,že musí chodit do školy.Daň se ještě vybavovaly vzpomínky z dětského domova a tamějších dětí.Nechtěla,aby se něco takového opakovalo ve škole,proto o to usilovněji přemýšlela jak by mohla zařídit,aby nikdo z nich do té školy nešel.Ale ač přemýšlela jak chtěla,tak jí nic nenapadlo.

Přiblížilo se již poledne,když tatínek řekl: „Tak už bychom se měli vrátit pomalu domů.Já už mám docela velký hlad.“Filip bez

řečí na jeho pokyn obrátil saně s Janou a Danou směrem k domovu.Filip ani Jana s Danou však stále nepromlouvali.

Maminka se je snažila z jejich smutku vytrhnout,ale nepodařilo se jí to.

Tak dojeli až k domovu.Dostali se zde docela brzo.Filip přistavil Janě s Danou sánky ke dveřím a obě si vzaly berle a vešly do sínky.Filip ještě sklídl sáně a také vešel do domu.

Sešli se v jídelně.Kuchařka začala ihned podávat oběd.Ten nikomu dneska moc nechutnal.

Filip i Jana s Danou hned po obědě odešli do svého pokoje.Filip si zapnul počítač a spustil si karetní hru.Jana si lehla do postele a začala si číst knížku.Dana se posadila před malířské plátno,aby malovala,ale nedařilo se jí začít.Pořád jenom myslela na to,že v pondělí budou muset začít chodit do školy a přitom se jí vybavovaly vzpomínky z dětského domova.Tak seděla zamyšlená delší dobu.

Velmi jí překvapilo,když uslyšela Klaudii: „Tak jak se máte?“Dana jí chytila za ruku: „Od pondělí budeme muset začít chodit do školy.“ „To je škoda.“přikývla Klaudie a Dana pokračovala: „Nevíš,jak by se dalo zařídít,abychom do žádné školy nemuseli?“ „Tak to mě nenapadá.A proč nechceš jít do školy,vždyť je to tam docela prima.Můžeš se pobavit s ostatními dětmi a zažije se tam také spousta legrace.“ „Jenomže,já nejsem normální a proto tam nemůžu jít.“ „Ale to není pravda.Ty jsi naprosto normální.“ „A co moje noha.Ještě teď si pamatuji co jsem musela zažít v dětském domově a jak jsem byla ráda,když jsem utekla.“začala vzlykat Dana. „Ale to neznamená,že nejsi normální.Ty jsi naprosto normální holčička.A uvidíš,že si s tebe legraci dělat nebudou.A kdyby se o to náhodou někdo pokusil,tak přece budeš mít sebou ochránce.Filip by určitě nedopustil,aby vám někdo ubližoval.“ „Jenomže to je to.Potřebujeme někoho,kdo by nám pomohl a samy s tím nic nezmůžeme.“nařkala Dana. „Uvidíš,že to nebude tak zlé,jak to teď vypadá a nakonec tě mezi sebe určitě přijmou.Uvědom si také,že dětský domov a škole to je úplně něco jiného.V dětském domově si děti můžou dělat co chtějí,ale ve škole to tak nejde.“mluvila Klaudie.

Dana si položila hlavu na její rameno a stále ještě vzlykala.Klaudie jí hladila po jejich vlasech.Dana se však stále cítila nešťastná,protože se nedokázala zbavit strachu z toho co jí ve škole potká.

Jana ležela stále v posteli a četla si knížku.Danu nevnímala.Daně se trochu ulevilo,když jí Klaudie hladila po jejich

vlasech,ale slzy jí stále stékaly z očí.Klaudie se jí snažila utěšit: „Uvidíš,Dano,že všechno bude nakonec dobré.“Již se uklidnila o trochu více,ale stále ještě ne úplně.Musela pořád znovu myslet na okamžiky strávené v dětském domově. „Když ale nepůjdu do školy,tak se nic takového nestane a všichni si budeme moct společně dále spokojeně žít.“říkala v pláči Dana. „Uvidíš,že se ti nikdo nebude posmívat.“snažila se Danu utěšit Klaudie.Vůbec to ale nepomáhala.Dana se opět dala více do pláče. „Všechno se zdá horší než ve skutečnosti je.Uvidíš,že si nakonec zvykneš a děti ve škole ti nic dělat nebudou.“ „Ale budou.Já to vím.Ještě stále si totiž moc dobře pamatuji,jak to bylo v domově.“ „Ale teď to je doopravdy něco jiného.“ „Určitě není.“vzlykala stále Dana. „Vždyť už jste toho společně tolik vybojovali a ty se necháš vystrašit školou.Prošli jste už tolikati věcmi,ktelé byly mnohem horší a ty se zalekneš školy.“ „To je ale něco úplně jiného.“namítala v pláči Dana.Klaudie jí stále utěšovala,ale nepomáhalo to.

Do pokoje vešla maminka.Podívala se na Danu a když uviděla,že pláče,tak se jí zeptala: „Co je ti,Dano?“Klaudie řekla všechno mamince. „Ve škole to nebude tak hrozné,jak se ti to zdá.Uvidíš,že mám pravdu.A pokud by ti náhodou někdo ubližoval,tak si zapamatuj,že ti ukáže jenom to,jaký je on ubohý a ne ty.“ „Myslíš,mami?“podívala se uslzenýma očima Dana na maminku. „Určitě,a pak jsme tady my všichni,takže by hned litoval,že by se pokusil něco takového udělat.“potvrdila maminka.

Dana se už uklidnila o něco více.Maminka se posadila k Daně vedle Klaudie.Jana také Daně řekla: „Potom co jsi všechno s Filipem zažila,tak to je doopravdy maličkost.Filip bude blízko nás a nenechá,aby nám někdo ublížil.“ „Jak já bych si moc přála být zdravá,abych ničí pomoc nepotřebovala.“naříkala Dana. „Ale my ničí pomoc nepotřebujeme.Zvládneme i dost věcí samy.“ „Dost,ale kdybychom si chtěly třeba zalyžovat,nebo zabruslit,což by se mi líbilo,tak to už nikdy nebudeme moct.Můžeme být rády,že můžeme chodit.“ „Ale tak zle bych to zase neviděla.“snažila se Danu uklidnit Jana.Ještě trvalo delší dobu,než se Dana úplně uklidnila.

Maminka s Klaudií však u ní zůstávaly.Dana se už konečně i trochu pousmála.Maminka i Klaudie jí pohladily po jejích vlasech.Maminka se jí zeptala: „Tak už zvládneš chodit do školy?“ „Pokusím se.“odpověděla Dana. „A kdyby se ti tam tak moc nelíbilo,tak tě nechám doma,souhlasíš.“ „Ano.“přikývla ještě zvlhlýma očima Dana.Jana ležela v posteli a dívala se na Danu a

měla podobné obavy a myšlenky,jak Dana,snažila se je nedávat najevo.

Dana se již úplně uklidnila.Poprosila maminku s Klaudií: „Teď bych chtěla být chvilku sama a malovat.Můžete odejít?“

Dana zůstala v pokoji jenom s Janou.Vzala do ruky štětec a začala malovat krajinu ze včerejšího večera.Od prvních tahů se jí dařilo docela dobře a proto začala na svůj problém pomalu zapomínat.Jana ležela v posteli a pozorovala,jak jde Daně malování.Pomyslela si: „Škoda,že já také neumím tak pěkně malovat,když jsme sestry.Taky by mě to bavilo.“Tak jim utíkalo odpoledne.

Přiblížil se večer a Jana s Danou stále zůstaly ve svém pokoji.Dana už pokročila v malování obrazu.Jana si zase vzala knížku a pokračovala ve čtení.Pořád ale musela myslet na to,co je asi potká ve škole,jestli se neukážou obavy Dany jako pravdivé.To si vůbec nepřála.

Zanedlouho uslyšely volání na večeri.Jana položila knížku na stolek a společně s Danou sešly do přízemí,kde na ně čekal Filip.Maminka s tatínkem přišli zanedlouho.Filip pomohl Janě a Daně se židlí a také se posadil.

Po večeri jej napadlo,že by mohl pustit koledy.To také učinil.Všichni zůstali sedět u stolu a poslouchali koledy.Do jídelny se přišla podívat i Klaudie.Filip uslyšel svou oblíbenou koledu a začal zpívat.Přidaly se k němu i Jana s Danou a nakonec i Klaudie.Když koleda skončila,tak se Jana divila: „Ty teda umíš zpívat,proč si se nadala raději na dráhu zpěvačky?“ „Protože mě to nenapadlo a také bych neměla vás.“odpověděla na to se smíchem Klaudie.V jídelně zůstali dokud deska nedohrála.

Potom se přemístili do jídelny,kde Filip pustil televizi a začali se dívat na pěknou pohádku.Klaudie s nimi chvilku u televize zůstala,ale nakonec odešla.Filip i Jana s Danou se ale tak zabrali do sledování pohádky,že si toho ani nevšimnuli.Pohádka se jim moc líbila.Když skončila,tak se všem ale chtělo už spát a proto všichni souhlasili s tatínkovým návrhem,aby šli do postele.Ve svých pokojích ihned usnuli.

Dalšího dne šli nakoupit do města věci do školy a v pondělí museli nastoupit do vyučování.Filip do páté třídy a Jana s Danou do čtvrté.Dana zjistila,že měla v pátek větší obavy než bylo nutné.Děti jí i Janu přijali celkem dobře.Jenom s jedním hošíkem měli zpočátku problémy,ale i to se zanedlouho zpravilo.Doma měli teď hodně

práce,protože museli dohánět to co za ten půlrok zanedbali.Pololetní vysvědčení proto dostali později než ostatní děti,ale potěšilo je.

Mezitím také Filip a Jana i Dana oslavili své narozeniny,na které samozřejmě nezapomněli pozvat věrnou Dorotku.Dostali hodně pěkných dárků.Při té práci začali zapomínat na minulý rok.Filip vyrostl a Jana s Danou navíc ještě také zkrásněli.

Mamince vyrostlo také břicho a Jana s Danou se už nemohli dočkat až uvidí svého nového sourozence.Netrpělivě odpočítávali dny do jeho narození.Tatínek se jim přitom smál,že jsou netrpělivější než maminka.Dana si také našla čas a malovala další obrazy.Filip mohl opět pokračovat ve stavbě Městské Památkové Rezervace.

Když se přiblížil červen,tak se nikomu nechtělo uvěřit,že skoro polovina roku uběhla tak rychle.V tu dobu se již všechno doučili a začínali se těšit na nadcházející prázdniny.

Přiblížil se i předposlední školní den...

Nejprve probudil budík Filipa.Ten si pomyslel: „To je tak dobře,že už budou zase prázdniny.Ještě dva dny a budeme si moc opět užívat dlouhé doby volna a nic nám v tom nebude bránit,žádná škola.Kdoví co zažijeme letošní prázdniny.Ještě si pamatuji,jak jsme loni chtěli jet na lodi po celém světě.“Z přemýšlení jej vytrhnul příchod Jany s Danou.

Společně sešli do jídelny,kde se s maminkou a tatínkem nasnídali.Svát'a už čekal nachystaný v autě,aby je mohl odvézt do školy.Filip i Jana s Danou si dali na záda aktovky a spěchali rychle za Svát'ou,aby stihnuli příchod do školy včas.Všichni se posadili do zadu,Svát'a nastartoval auto a mohli se vydat na cestu do školy.

Jana cestou vzpomněla: „To loni jsme ještě museli o tom čase do školy pěšky a nikdo z nás netušil co všechno nám přinese následující rok,že Filipe?“ Filip jenom pokýval hlavou.Cesta do školy jim ubíhala velmi rychle.

Ani se nenadali a Svát'a již zastavoval před školou.Filip i Jana a Dana na sobě měli jenom lehké oblečení,protože slunce již dávalo vědět,že se nezadržitelnými kroky blíží prázdniny.Ještě se rozloučili se Svát'ou a šli ke školní budově.

Tam se přivítali se svými kamarády.Vešli do školy a šli hned každý do své třídy.Tam se posadili do lavic a čekali na příchod paní učitelky.Přitom se bavili s ostatními dětmi a bavili se o tom co je čeká o následujících prázdninách.Filip s Janou a Danou se už těšili na dovolenou s rodiči v Řecku.

Do třídy vešla paní učitelka a přivítala se s dětmi. Na dnešek měla připravené pro děti různé hry. Janě s Danou se hry v jejich třídě moc líbily, ale Filip se docela nudil a už se těšil na dobu, až vyjdou ze školy a pojedou autobusem domů. Celý den ve škole se mu náramně vlekl. Myslel jenom na sobotu, kdy měli odjíždět do Řecka. Nejvíce se těšil na plavbu na trajektu. O přestávkách chodil Filip do třídy za Janou a Danou a bavili se společně.

Cestou ze školy Jana nadhodila: „Tak doufám, že letos se nám cestou na dovolenou nic nestane a všechno dopadne, tak jak má.“ „Ani mi to nepřipomínej. Dvakrát se něco opakovat nemůže, to je nemožné.“ řekl Filip. „Já se na tu dovolenou také už moc těším.“ prohodila Jana a pokračovala: „Pojedeme letos na té lodi?“ „To ještě uvidíme.“ odpověděl Filip.

K zastávce přijel autobus a všichni tři do něj nastoupili. V autobuse se ještě bavili s ostatními kamarády, kteří měli podobnou cestu. Jana vyhlížela jejich zastávku v Petroviciích.

Dočkala se a všichni vystupovali. Do kopce spěchali jak jenom nejrychleji uměli. Doma je čekali již maminka s tatínkem. Maminka seděla v obývacím pokoji v pohovce, jako v poslední době dost často. Jana se podívala na její břicho a zamyslela se, jestli se dočkají bratříčka, nebo sestřičky.

V jídelně je již čekal připravený oběd. Všichni se posadili ke stolu a začali jíst.

Po obědě se posadili vedle maminky. „Já už se nemůžu dočkat té dovolené v Řecku.“ promluvila Dana. „A nemůžeme tam jet třeba dřív?“ zeptala se Jana. „Určitě se dočkáte. Vždyť už nezbyvá tak moc času. Už je to jenom několik dní.“ řekla na to maminka. „Ale to je tak dlouhá doba.“ nemohla se dočkat Dana. „To se ti jenom zdá, uvidíš, že se jenom několikrát vyspíš a už budeme vyrážet na cestu.“ zasmála se maminka. Dana opatrně položila svou hlavu na břicho maminky a poslouchala zvuky, které jejich budoucí sourozenec vydával.

Filip s Janou šli hned před dům, na čerstvý letní vzduch. Rozhodli se, že půjdou k rybníku a tam se nechají opalovat letním sluníčkem. Rychle seběhli kopec, přešli trať a kolem potravin se dostali k rybníku. Skoro nikoho na pobřeží neviděli a to je potěšilo, protože se jim líbilo mít rybník jenom sami pro sebe.

Položili se na trávu a poslouchali zvuky přírody. Nad hlavami jim po blankytném nebi pluly obláčky. Přitom Janu napadlo: „Tak co, Filipe, poplujeme letos, jak si chtěl loni?“ „Pokud nám to maminka s tatínkem dovolí, tak bychom mohli letošní prázdniny

strávit na naší lodi.“ „To určitě jo.Moc by se mi to líbilo.Jaké to musí být nádherné moct celé dny trávit na lodi a mít kolem sebe jenom modř a to nahoře i pod sebou.“představovala si Jana. „Tak já se o tom s maminkou pobavím.“přislíbil Filip. „Já už se tak moc těším,až vyjedeme.Já bych navrhovala,abychom jeli hned,jakmile se vrátíme z Řecku.To by bylo úplně nejlepší,protože to už nám na to zbyde jenom měsíc a půl a to je docela dost málo.“ „Asi máš pravdu.Ale jak to vidím,tak nám to na cestu kolem světa nevyjde.Budeme jí muset o něco zkrátit.“ „Ale to zase nebude tolik vadit.I tak si dost užijeme a celý svět bude náš.Jenom si to představ.Celý den na palubě a moct si do moře skočit,kdykoliv se nám zachce.Jak já se už na to těším.“ „Mohl bych se ještě pokusit maminku ukecat,aby nám dovolila vrátit se o něco později.Třeba alespoň o dva týdny později.,v půlce září.“ „A co kdybychom o tom mamince neřikali a na konci prázdnin zavoláme,že se nám cesta prodloužila a nestihneme se vrátit včas.“ „Já bych s ní o tom raději promluvil.“myslel Filip. „To by nám maminka určitě nedovolila.Uděláme to podle mě.Tak si užijeme moře o hodně více.“ „Ještě si to rozmyslím.“rozhodnul se Filip a pokračoval: „Neskočíme si do vody teď do rybníku?“Jana souhlasila.

Filip jí chytil pod ramenem a dovedl jí do vody.Tam s ní šel ještě několik kroků,až se Jana udržela ve vodě a mohla plavat,protože věděl,že s berlemi by se Janě šlo špatně.Plavali doprostřed rybníka a zase ke břehu.Voda je krásně ochladila po době strávené na sluníčku.Z vody se jim vůbec nechtělo.Nejraději by v ní zůstali do večera.

Vtom se od břehu ozval Danin hlas: „Tak tady jste.Už jsem vás hledala.“Filip plaval ke břehu za Danou.Dala mu hned vyčetla: „Proč jste mi neřekli,kam jdete?Šla bych s vámi.“ „Tak jsi to měla říct.Já jsem si myslel,že raději zůstaneš doma.Nechceš do vody?“ „Ani ne.Raději se uložím na břeh.“řekla Dana.Jana zůstávala ještě ve vodě.Viděla v ní i míhat se drobné rybky.To jí navodilo představu,že se již nachází v Řecku.Přeplavala tak celý rybník až k jeho druhému konci.

Filip seděl s Danou na břehu a vyhřívali se na sluníčku.Místy se po očku díval na Janu,jak si užívá ve vodě.Začal myslet na zítřejší vysvědčení a nadcházející prázdniny.Na mysl se mu dostala vzpomínka na loňský rok,kdy o tom čase vyhráli jejich velkou výhru a nevěděli co všechno si do příštího roku prožijí.Vzpomněl si také na loňskou dovolenou v Řecku,kdy všechno teprve začínalo.Cítil se šťasten,že mají rodiče.

Z myšlenek jej vytrhla Jana: „Filipe,já bych už chtěla na břeh.“Filip hned vstal a šel Janě pomoci.Jana se položila na louku vedle Filipa a Dany.Sluníčko jí nádherně prohřívalo tělo.Tak jim pěkně utíkalo odpoledne.

Slunce se již začalo nachylovat k západu,když se Filip s Janou a Danou rozhodli vrátit domů.Ofukoval je teplý letní větříček.

Vyšli do kopce a dostali se domů.Filip šel do svého pokoje,posadil se ke svému stolu a pokračoval v modelování Městské památkové rezervace III.Dana se posadila před malířské plátno a malovala.Jana zůstala s maminkou v přízemí.

Večer se všichni sešli v přízemí a navečeřeli se tam.Po večeři se Filip s Janou a Danou a rodiči přesunuli před dům a posadili se na lávku.Filip ještě přinesl karty.Slunce již zapadalo,ale všichni se cítili venku příjemně.Filip rozmíchal karty a začali hrát.Přitom si povídali o nadcházející dovolené,na kterou se všimni mnoho těšili.Tak jim pěkně ubíhal večer.

Přiblížila se však doba,kdy museli jít Filip s Janou a Danou spát,aby z posledního dne tohoto školního roku něco měli.V postelích usnuli ihned.

Dalšího dne se probudili přesně včas,aby hned vstali a začali se vypravovat.Docela je mrzelo,že je dneska Svát'a nebude moct odvézt ke škole,jak by se na poslední školní den slušelo,ale museli sami uznat,že je rozhodně důležitější,aby Svát'a odvezl maminku na kontrolu k lékaři,že ona by jet autobusem neměla a oni můžou.Těšili se však na to,až je Svát'a odveze ze školy domů.

V kuchyni je již čekala snídaně,ktitou snědli co nejdříve,aby jim neujel autobus.Po jejím snědení se převlékli z pyžama.

Ještě se rozloučili s rodiči a už spěchali na zastávku.Došli a na ní včas.Dokonce ještě chvíli čekali.Do autobusu přistoupila spolužačka Jany s Danou. „Tak už se těšíte na to až nám začnou prázdniny?“ „Vždyť už skoro začaly.“řekla na to Jana. „Ale jenom skoro.Já se nejvíce těším až nás dneska pustí ze školy a tím doopravdy začnou naše prázdniny.“zakončila kamarádka.

Před školou vystoupili z autobusu.Dneska nemuseli čekat než se škola otevře,protože v tento sváteční den se vpouštění do školy v určený čas nekonalo.Filip se od Jany s Danou oddělil.

Jana s Danou netrpělivě očekávaly vysvědčení.Dana se těšila na samé jedničky.Jana čekala jestli nedostane dvojku z kreslení nebo vlastivědy.Přála by si mít také samé jedničku jako Dana.čas jim

ubíhal velmi pomalu.Jana si přitom vzpomněla na Dorotku a uvažovala,kdy by jí mohli pozvat,když vlastně prázdniny stráví mimo domov.Mrzelo jí,že na nic nepřicházela,protože uznávala,že Dorotka by si určitě část prázdnin u nich zasloužila.

Filip přišel do třídy za Janou a Danou,aby jim dal kytici pro paní učitelku,kterou po cestu do školy opatroval.Zvonění se již blížilo a proto Filip rychle odešel do své třídy.

Hned po zvonění do třídy vešla paní učitelka.Všichni se postavili,aby jí mohli pozdravit.Paní učitelka nezdržovala a začala s vyhodnocování uplynulého školního roku.Jana si přála,aby toto již skončilo a ona držela v ruce své vysvědčení se samými jedničkami.Čas se jí přímo úděsně vlekl.

Konečně se dostalo i na vysvědčení.Nejprve paní učitelka jmenovala Danu,a pak již přišla na řadu i Jana.Vzala kytici a nesla jí paní učitelce.Potichu si říkala: „Ať mám samé jedničky.“Došla k paní učitelce a předala jí kytici.Paní učitelka jí podala vysvědčení a řekla jí: „Podařilo se ti dosáhnout velmi pěkných výsledků,i přes to,že jsi musela tolik dohánět.Jestli tak budeš pokračovat,tak za rok už tu budou samé jedničky.“Jana se podívala na vysvědčení a uviděla,že u vlastivědy stojí dvojka.Docela jí to zklamalo.Šla se posadit zpátky do své lavice.

Zbytek dne již utekl velmi rychle.Paní učitelka jenom dorozdávala vysvědčení a popřála všem pěkné prázdniny.

Nyní již nic nebránilo tomu,aby prázdniny začaly.Jana s Danou se rozloučily se spolužáky.U školy již stál Filip,kterému dnešní škola skončila dříve než Janě s Danou,které se již rozhlíželi po Svát'ovi.

Od Filipa se však dozvěděly,že Svát'a pro ně nemohl přijet,protože u lékaře se nahromadilo hodně lidí a maminka se ještě nedostala na řadu.To Filipa i Janu s Danou dost mrzelo.

Smutně se vydali na zastávku.Na autobus nemuseli dlouho čekat. „Co jsi dostal,Filipe?“zeptala se Jana. „Dopadlo mi to opět výborně,ale dvě dvojky se tam objevily?“ „A z čeho?“zajímala se Dana. „Ale z češtiny a matematiky.“ „To je škoda,vždyť jsi byl na matiku vždycky tak dobrý.“ „Co se dá dělat,ale teď nám už začaly prázdniny,tak co?“na to Filip.Jana se pochlubila: „Já jsem dostala jednu dvojku a docela mě to mrzí.Proč mi nemohla dát samé jedničky jako Daně?Dostala jsem dvojku z vlastivědy.“ „To není tak hrozné.“namítnul Filip.

Přitom se dostali na zastávku,kde vystupují.Co nejrychleji spěchali k domovu.Jana s Danou by nejraději běžely,ale nemohly,tak alespoň šly co nejrychlejší chůzí.

Doma je čekal tatínek: „Tak se pochlubte,jak jste dopadli?“Filip s Janou a Danou vytáhli vysvědčení a ukazovali je tatínkovi.Tomu se líbily. „Maminka by měla přijet zanedlouho.A co dostanete za vysvědčení,to už pro vás vlastně není žádným překvapením,protože víte,že pojedete do Řecka.“

Filip s Janou a Danou se posadili do obývacího pokoje,kde na maminku čekali.Přišla sem i Klaudie.Té také ukázali vysvědčení.Tam jim na něj řekla: „Pracovali jste moc dobře.I když máte všeho dost,tak snad nepohrdnete drobným dárkem ode mě.“Potom jim ukázala tabulku čokolády,pro každého jednu.Všichni z ní měli radost a od Klaudie jí přijali.

Vtom se ukázala maminka: „Tatínek mi už říkal jak jste dopadli dobře ve škole,ale je mi líto,že pro vás mám smutnou zprávu.Do toho Řecka totiž nemůžeme jet.“ „A proč?“zeptala se zklamaně Dana. „Pan doktor mi totiž dneska řekl,že budu muset do porodu ležet a když jsem mu říkala,že chceme jet společně do Řecka,tak si jenom zaťukal na čelo.“Filip i Jana s Danou zůstali smutně sedět na pohovce.Když to maminka viděla,tak jim řekla: „Můžeme jet přece i příští rok.Rok uteče jako voda a pojedeme.Uvidíte.“Filipa ani Janu s Danou do však dostatečně neutěšilo,protože oni chtěli jet letos.

Všichni tři odešli do svých pokojů.Filip si pustil počítač a začal hrát karetní hru.Myslel na to,jak moc se těšili na dovolenou.Jana si v posteli vzala knížku a také musela myslet na to,že z dovolené nakonec sešlo.Filip uvažoval o tom,jak teda stráví prázdniny a nakonec jej napadlo,že by tedy mohli jet na lodi ihned a alespoň by získali více času.

Hned vstal od počítače a šel za Janou a Danou do pokoje,aby jim to řekl.Jana jej však předběhla: „Filipe,já jsem dostala nápad.“ „Já taky.“skočil jí to řeči Filip.Jana se však nedala: „Filipe,neskákej mi do řeči.Můžeme přece jet jenom my tři.Maminku ani tatínka k tomu nepotřebujeme.“ „Já nevím.Měli bychom asi zůstat doma u maminky.“namítla Dana. „To rozhodně ne.Já jdu hned za maminkou a řeknu jí to.Určitě bude souhlasit.Po tom co jsme dokázali před rokem to určitě v pohodě zvládneme.“ „Já jsem si zase myslel,že bychom mohli jet hned na lodi.“konečně vyslovil svůj nápad Filip. „Řecko mi žádná plavba na lodi nenahradí.Já rozhodně do Řecka jedu.A taky si zase budeme moct

dělat co chceme.Nikdo nám nebude nic přikazovat.Přitom se po dovolené nevrátíme do prázdného domu,ale k mamince s tatínkem,na rozdíl od loňska.“

Filip s Danou ještě váhali,ale Filip se jako první rozhodnul: „Tak dobře.“Filip s Janou šli za maminkou do obývacího pokoje.

Jako první začala Jana: „Mami,my jsme dostali nápad.“ „A jaký?“ „Do toho Řecka bychom mohl jet přece jenom my tři a tak ty bys mohla zůstat doma a my nepřijdeme o naši dovolenou.“ „Já si myslím,že bychom měli dovolenou nechat na příští rok.“vmísil se tatínek,který právě vešel. „Ale proč,vždyť to dokážeme.“naléhal Filip. „Jak chcete jet tak malí do ciziny.To nepůjde.“zamítnul tatínek. „Vzpomeň si na to co bylo před rokem.To jsme všechno zvládli naprosto sami.“připomněla Jana. „Jenomže to bylo krajně nevhodné a letos pojedeme společně.“opět nechtěl ustoupit tatínek.Jana však rázně prohlásila: „Když jsme to dokázali před rokem,tak letos také dokážeme jet sami.Rozhodně jedeme.“

Maminka také promluvila: „Já si myslím,že to dokážou.A oni se na to dost těšili,takže si myslím,že je necháme jet.“Tatínek se ještě rozmýšlel.Filip s Janou netrpělivě sledovali jeho ústa.Tatínek promluvil: „Tak teda dobře,můžete jet.“

Filip s Janou se zaradovali.Dali zato mamince pusy a hned běželi do svých pokojů,aby se mohli začít chystat na nastávající odjezd.Dana se nechala přemluvit a svolila,že pojede také.Začala si představovat,jak to v Řecku asi vypadá,protože ještě nikam tak daleko nejela.Jana se zase těšila na to až poplují na trajektu.

Celé odpoledne strávili chystáním věcí, které by měli potřebovat.Přišla za nimi i Klaudie,aby jim pomohla.Filip si také nezapomněl na cestu sbalit modelování,protože jej natolik bavilo,že ani na dovolené nemohl přestat.Jana si přidala do zavazadel také vlnu a jehly na šití.Dana přemýšlela,jak by si sebou mohla vzít malování.Věděla,že v autobuse se nenajde tolik místa,aby mohla sebou mít několik malířských pláten a přitom by moc ráda malovala moře.Nakonec se rozhodla,že se sebou vezme jenom několik výkresů a fixy a na plátno bude malovat až po tom co se vrátí zpátky domů.Tak jim pěkně utíkalo odpoledne.Filip i Jana s Danou se už moc těšili na zítřejší odjezd.

Přiblížil se večer.Jana s Danou si s pomocí Klaudie už skoro všechno sbalili.Filipovi ještě zbývalo několik věcí.K večeru přišla i jenom Klaudie pomoci a tak do začátku večeri již měli všechno na zítřejší odjezd připravené.Všichni tři jenom rychle snědli

večeři,protože se cítili ze zítřejšího odjezdu velmi nervózní i když nejeli na takovou cestu poprvé sami.

Filip i Jana s Danou šli velmi rychle do postele,aby se na nadcházející den a začátek prázdnin dobře vyspali.Filip ten usnul velmi rychle,ale Jana s Danou nemohly.

Po delší době promluvila Jana: „Dano,tak těšíš už se na zítřek?“ „Už moc.Ještě jsem u moře nikdy nebyla,tak jsem zvědava jak to tam vypadá.“ „Je to moc pěkné.Všude je sama voda a nádherně se v ní plave.A co ryb je pod mořem.Bez šnorchlu to je k ničemu.Řecko je prostě překrásné.S Filipem jsme už byli v Řecku dvakrát a za nic bych to nikdy neměnila.Jestli někam mám jet k moři,tak jenom do Řecka.“ „Já bych chtěla,abychom už byli na to trajektu,jak pojedeme nádherně v noci a nad hlavou nám budou jenom svítit hvězdičky a snad také měsíc.Kolem sebe uvidíme jenom vodu.To bude tak nádherné.“zasnila se Dana. „Na to se také moc těším,ale toho si spíše užijeme až pojedeme na naší vlastní lodi.“ „Ale trajekt také není špatný,tam máme kolem sebe lidi a nemusíme být jenom sami.“ „To je pravda.“souhlasila Dana.Vtom se ji už začalo chtít spát a tak netrvalo dlouho než usnula.Skoro hned po ní zavřela oči i Jana.

6. Řecko

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Jako první se podíval na hodinky,aby zjistil,kolik mají ještě času.Zjistil,že ještě docela dost.Jana s Danou ještě spaly.

Filip však již v posteli nevydržel a šel se do kuchyně nasnídat,protože v jídelně ještě snídani neměli nachystanou.

Když dojedl,tak vyšel před dům a posadil se na lavičku před domem.Díval se na oblohu,kterou mu však zakrývaly smrky,proto se rozhodnul,že se rychle převleče do krat'asů a půjde si ještě před odjezdem zaplavat.Než odešel,tak potichu otevřel dveře do pokoje Jany s Danou a uviděl,že obě ještě tvrdě spí.Potichu je proto opět zavřel.

Spěchal z kopce a kolem nádraží došel k rybníku.Na jeho plázech ještě nikdo neležel.Ve vodě pocíťoval nejdříve chlad,ale ten mu nevadil.Vodní hladinu zčeřoval lehký letní větríček.Odrazil se od břehu a plaval po rybníce.Skoro ihned se zahřál.Myslel na to,že za tři dny ho již bude čekat nádherné moře.Plaval o to usilovněji.Při tom si představoval,že už se koupe v moři a cítí v zádech horký svit řeckého slunce.Doplaval až k ostrůvku s tvrzí.Rozhodnul se,že jej obeplave dokola a potom se vrátí zpátky domů.

Jana s Danou se už mezitím probudily.Jana šla do Filipova pokoje,protože si myslela,že ještě spí.Když do něj vešla,tak spatřila,že Filip už ve své posteli neleží.Sešla do přízemí a v jídelně ani v kuchyni jej nenašla.Začala přemýšlet,kde asi Filip je.Na nic nemohla přijít.

Vrátila se do pokoje a řekla to hned Daně: „Dano,nevíš,kde je Filip.Už jsem se dívala všude a nikde ho nevidím.“ „Tak já také nevím,kde je.Počkej,do odjezdu je ještě dost času a on se určitě ukáže.“řekla jí na to Dana.Jana se po tom trochu uklidnila,ale nepřestávala myslet na Filipa.

Obě si ještě v rychlosti zkontrolovaly své věci,jestli náhodou na něco nezapomněly.Zjistily,že mají všechno.

Při snídani se v jídelně objevil Svát'a.Jana se jej hned zeptala: „Nevíš něco o Filipovi?“ „Jo,ráno jsem si šel pro něco do obchodu a viděl jsem ho,jak si plavě po rybníku.“Jana si oddechla,že konečně už ví,kde se Filip nachází,ale zároveň se také na Filipa nazlobila,že jim mohl říct kam jde a nenechat se je bát.

Filip stále ještě plaval v rybníku.Vtom se podíval na oblohu a zjistil,že slunce již vystoupilo dost vysoko.Pomyslel si: „To v tom

rybníku ten čas nějak ale utekl.Asi bych už se měl vrátit domů.“Doplaval k pevnině.

Začal se vracet k domovu.Vyšel Petrovický kopec a ve dveřích jej uvítala Jana: „Proč jsi nám,Filipe,neřekl,kam jdeš?“ „Protože jste ještě obě dvě spaly.“ „Ale já jsem se o tebe bála,to jsi mě musel hned po ránu tak vystrašit.Kdyby tě neviděl Svát'a a neřekl mi to,tak jsem doteď'ka nevěděla,kde jsi.“řekla uraženě Jana. „Já jsem myslel,že se vrátím dříve než se obě probudíte.V té vodě mi ten čas utekl nějak moc rychle.“

Filip vešel dovnitř a ve svém pokoji se převlékl do oblečení,ve kterém bude cestovat.Jana s Danou se také už připravili na cestu.Svát'a nachystal auto,aby je mohl odvézt na místo,odkud odjížděl autobus.Filip i Jana s Danou pociťovali velkou nervozitu.Dana ještě uvažovala,jestli by přece jenom neměla zůstat doma s maminkou,ale rozhodla se,že tedy pojede.Do odjezdu už zbývalo jenom málo času.

Svát'a začal nosit kufry a jiná zavazadla do auta.Filip s Janou a Danou se už museli s maminkou rozloučit. „Mějte se na té dovolené dobře a ať se vám tam nic nestane.Dávejte na sebe velký pozor.“Filip s Janou přikyvovali.Oba také ještě zauvažovali,jestli nezůstanou doma,ale touha po Řecku zvítězila.

Před domem již čekalo auto a v něm za volantem již také i Svát'a.Už seděli v autě,když se ještě ukázala Klaudie: „Neodjíždějte ještě,vždyť jste se se mnou ještě nerozloučili.“Filip z auta vystoupil,aby se s ní rozloučil.Potom se ještě Klaudie posadila do auta,aby se mohla rozloučit také s Janou a Danou.

Nyní už jim nezbývala ani chvilíčka času a museli se již vydat na cestu.Klaudie zůstala stát na cestě a mávala jim.Filip s Janou a Danou jí to opětovali.Sjeli z Petrovického kopce dostali se na silnici.Jeli do vedlejšího většího města.Filip s Janou a Danou se už moc těšili na cestu.Cítili v sobě velké napětí,jak asi cesta dopadne.Nedokázali myslet na nic jiného.Filip sledoval cestu a přál si,aby již seděli v autobuse.Cesta mu připadala nekonečná.Jana s Danou si vykládali a proto cestu ani moc nevnímaly.

Míjeli ceduli s přeškrtnutým názvem Petrovic.Filip se díval na hodinky,jestli stihnou dojet včas.Tak jim utíkala cesta.

Dojeli na velké parkoviště,kde měl stát jejich autobus.Ten však ještě nepřišel.Uviděli však několik stojících lidí.To je uklidnilo.Filip podle hodinek poznal,že přijeli o něco dříve.Všichni z auta vystoupili a Svát'a začal vytahovat zavazadla.

Jana a Dana již šly za lidmi, kteří stáli na parkovišti. Jana se zeptala jestli čekají na stejný autobus a dozvěděla se, že ano. To jí potěšilo. Filip a Svát'a i tatínek již také dorazili k nim. Jana hned řekla: „Jsme tady správně. Ostatní také čekají na stejný zájezd. Všichni netrpělivě vyhlíželi, jestli už konečně ten jejich autobus jede, ale stále se nemohli dočkat.“

Filip netrpělivě pozoroval své hodinky a zjistil, že autobus již měl na parkovišti stát. Na parkoviště přijeli ještě další lidé a přijel i mikrobús.

Když se k nim přiblížil, tak zjistili, že tím pojedou. Od řidiče se dověděli, že v Brně přestoupí do velkého autobusu. Tatínek se Svát'ou naložili do přívěsu zavazadla.

Tatínek a Svát'a se ještě s Filipem, Janou a Danou rozloučili a nyní již museli nastoupit do autobusu. Posadili se na svá místa mávali tatínkovi a Svát'ovi. Autobus se rozjel a tatínek se Svát'ou jim zanedlouho zmizel z očí. Pomalu se zmenšovalo i parkoviště až už jej nespátřili.

Dále pokračovali mlčky, jenom pozorovali město kolem sebe a mysleli na to, že jim začínají prázdniny a dovolená. Teprve po delší době promluvila Jana: „Já už se na Řecko těším. Ani se mi nechce věřit, že už sedíme v autobuse.“ „Ale stejně, nejlepší bude až se dostaneme do autobusu, kterým pojedeme do Řecka.“ mínila Dana. Filip nemluvil, jenom se díval z okna.

Již vyjeli z města a najeli na dálnici. Autobus se rozjel docela rychle. Filip zavřel oči a představoval si, jak to asi bude vypadat v Řecku. Jana s Danou se spolu bavily a Filip seděl na sedadle za nimi. Tak jim utíkala cesta.

Přiblížili se k dalšímu městu, kde měli přibírat lidi. Filip se probral z dřímoty a prohlížel si město, kterým projížděli. Líbilo se mu. Napadlo jej, kolik lidí asi odsud pojedou s nimi do Řecka. Nemusel čekat dlouho a zastavovali na autobusovém nádraží.

Řidič oznámil: „Tady bude čtvrt hodinová přestávka.“ Filip s Janou a Danou vystoupili z autobusu na čerstvý vzduch. Rozhlédli se kolem sebe a Filip navrhnul: „Co říkáte, že bychom se trochu prošli a koupili si třeba něco dobrého na zub.“ Nikdo nic nenamítal. Přешli po nádraží až došli k nádražní budově.

Uvnitř je uvítal příjemný chládek. Uviděli zde občerstvení. Všichni dostali chuť na nanuk. Filip pro každého po jednom koupil. Posadili se na lavičky a začali jej jíst.

Později se zvedli a vrátili se na nádraží. Viděli, že jejich autobus zde ještě stojí a proto se k němu vydali jen pomalým

krokem. „Co myslíš,Filipe,jakým autobusem pojedeme do Řecka?“prohodila Jana. „Je mi to jedno,jenom jednu věc bych chtěl a to,aby v něm bylo dost místa.“myslel Filip.Dana jenom pokývala hlavou.

Přiblížili se k autobusu.Došli zrovna včas.I ostatní již nastupovali.Filip s Janou a Danou nastoupili jako poslední,protože se jim do rozpařeného autobusu moc nechtělo nastupovat.

Vyjeli zase z nádraží pryč.Filip s Janou a Danou pozorovali město,kterým projížděli.Viděli různé obchody a také paneláky.Po ulicích kráčeli lidé.

Brzy však najeli na dálnici.Klimatizace autobus částečně zchladila.Daně se začaly zavírat teplem oči,položila si hlavu na sklo a začala podřimovat.Filip si vytáhnul z tašky časopis a Jana pozorovala cestu.Projížděli kolem polí,místy minuli nějaký nadjezd.V dálce uviděla železniční trať,po které zrovna projížděl vlak.Tak jim pěkně utíkala cesta.

Dostali se opět do dalšího města na cestě,kde přibrali další lidi a to se ještě několikrát opakovalo.

K Brnu se přiblížili odpoledne.Dana se již vyspala a netrpělivě očekávala příjezd do Brna.Sluníčko svítilo docela silně a proto také hodně vyhřívalo autobus.Navíc také seděli na straně,kde do oken svítilo.

Poznali však,že se již přibližují k Brnu.Ukazatele na cestě ukazovaly stále menší číslici.Krátce před vjezdem do Brna se však obloha začala zatahovat.Filipovi i Janě s Danou se to líbilo.

Konečně míjeli nápis BRNO.Projížděli brněnskými uličkami.Filip i Jana s Danou se snažili si z Brna co nejvíce zapamatovat.Brno se jim líbilo.Viděli z dálky také brněnskou katedrálu.Ve městě je také zastavovaly semaforey.Míjeli i tramvajovou trať.

Tak se dopletli až na autobusové nádraží.Tam řidič zastavil a všichni z autobusu vystoupili.Řidič otevřel závěs přívěsu a začal vytahovat zavazadla.Dana se rozhlížela,jestli někde neuvidí jejich autobus.

„Kde má stát náš autobus?“zeptala se Dana,když řidič dovykládal zavazadla.Řidič jí řekl,že autobus dojede za půl hodiny.Dana si vzala na záda batoh a Filip nesl ostatní zavazadla.Došli na místo,kde stál již větší hlouček lidí.Položili zde na zem zavazadla a posadili se na lavičku.

Mezitím se zvednul prudký vítr,který cítili až na kůži,protože na sobě měli oblečeno jenom lehké letní

oblečení.Kolem nich všechno začalo tmavnout,jak se na obloze sbíraly mraky.

Všichni tři si přáli,aby autobus přijel do nejdříve a oni se dostali do tepla.Dana jej vyhlížela velmi usilovně.Když uviděla autobus přijíždět,zajásala.Ale vzápětí zjistila,že jde o normální dálkový autobus.To jí zamrzelo a posadila se zpět vedle Filipa a Jany.

Přitiskli se ještě více k sobě,protože začali pocítovat ještě větší zimu a teplejší oblečení měli schované pod ostatním věcmi až úplně dole v příručním zavazadle.

Z nebe začaly padat první kapky letního bouřkového deště.Krajinou se začaly nést první údery hromu a na nebi se ukázaly blesky.

Na nádraží již ale přijížděl vysoký autobus.Za jeho čelním sklem spatřila jako první Jana logo cestovní kanceláře,se kterou jeli.Autobus zastavil na svém místě.Filip s Janou a Danou se k němu hmuli,aby mohli nastoupit jako první.Spatřili také,že se jedná o dvoupatrový autobus,to je ještě více nadchlo a přáli si,aby mohli jet ve horním patře.

Ze dveří autobusu vystoupil průvodce a začal předčítat jména podle pořadí,ve kterém hotely měl kdo v Řecku bydlet.Ti co měli vystupovat jako poslední,četl nejdříve.Dana na dveřích uviděla plánek autobusu a zjistila podle něj,že pojedou nahoře.Zaradovala se,Filipovi s Janou to však ještě neřekla.Uslyšeli jejich jména a Filip se přihlásil.Podal řidičům zavazadla a ti je uložili do kufru.U sebe si ponechali jenom jejich příruční.

Průvodce jim sdělil čísla jejich sedadel a tak se konečně mohli posadit do autobusu.Vešli prostředními dveřmi a po schůdkách vystoupali do patra.Viděli,že tam již někteří lidé sedí.Dívali se na čísla sedadel až našli jejich.Filip seděl s Janou a Dana měla sedět za nimi.Posadili se na svá místa a Filip rozbalil svůj batoh a začal v něm hledat teplejší oblečení.Dana mezitím přemýšlela,vedle koho asi bude sedět.Autobus se stále více zaplňoval lidmi až přišla jedna rodina s desítiletou holčičkou.

Holčička se rozhodla,že se posadí vedle Dany.Její maminka s tatínkem se posadili za ní.Na okna autobusu bubnoval déšť.Filip i Jana s Danou na sobě měli již teplejší oblečení,ale v autobuse již zimu nepocít'ovali protože jej cestou do Brna vyhřálo sluníčko.

Dana se podívala z okna a uviděla,že před autobusem již nikdo nestojí.Dveře autobusu se také zavřely a ten se dal již do pohybu.Filip s Janou a Danou pocítili velké napětí,protože věděli,že

ted' se doopravdy vydávají na cestu do Řecku.Vyjeli z autobusového nádraží a z reproduktorů se ozval hlas průvodce, který je přivítal a oznámil jim poslední zastávku ve Znojmě,kde měli přibrat poslední cestující.

Dostali se opět na dálnici a déšť již začínal ustávat.Filipa napadlo,že by mohli dát vědět doma,že cesta probíhá velmi dobře.Vytáhnul tedy telefon a vytočil číslo.Po několikerém zazvonění se v telefonu ozval hlas Klaudie.Filip jí pozdravil: „Ahoj,Klaudie,tady Filip.“ „Jak se máte?“ „Zrovna jsme právě vyjeli z Brna a představ si,že jedeme dvoupatrovým autobusem.“ „A kde sedíte?“ „Sedíme zrovna na patře,takže vidíme dobře pod sebe a na krajinu kolem.“ „Tak to se máte.“ „A jak je v Petrovicích.Jak jsme nastupovali do autobusu,tak se spustil docela silný liják.“ „Tady svítí celou dobu slunce a je velké horko.“ „A jak se daří mamince s tatínkem?“ „Já ti teda maminku podám.“řekla Klaudie a Filip po chvílce uslyšel maminčin hlas: „Tak jsem slyšela od Klaudie,že už jste na cestě.“Filip to mamince potvrdil,ale už mu brala telefon z ruky Jana: „Jak se máš,mami?“ „Docela dobře.“ „A co malý?“ „Dává o sobě dost vědět,už asi nebude dlouho trvat a budete mít vašeho vysněného sourozence.“ „Jenom aby to nebylo jak budeme v Řecku,pokus se to,mami,vydržet do našeho návratu.“ „Já bych to ráda vydržela,ale na mně to nezávisí.“ „Tak se ti ještě ozveme až budeme přejíždět hranice.“rozloučila se Jana. „Tak na sebe dávejte pozor.“řekla maminka.

Filip telefon schoval a pohodlně se v sedadle usadil.Přes Janu, která seděla u okna, se díval ven z autobusu a vychutnával si jejich velký rozhled.Jenom jej trošku mrzelo,že nemůže tak dobře sledovat popisky cesty.Vytáhnul si ale z batohu autoatlas a podařilo se mu najít jejich polohu.Tužkou si poznačil cestu,kterou již ujeli.Nakonec si ještě vzal láhev Coly a napil se,protože mu tento nápoj velmi chutnal.Tak jim utíkala cesta.

Filip čas od času sledoval cestu a poznačil si další část do atlasu.Tak poznal,že se přiblížili ke Znojmu.Zde dojeli na místo,kde přibírali poslední pasažéry.Z autobusu nikdo nevystupoval,protože netrvalo dlouho a již plně obsazení pokračovali v cestě.

V reproduktorech se opět ozval průvodce a začal vykládat úvodní informace.Filip s Janou jej poslouchali.Venku již začalo zapadat slunce na obloze, která se již vyčistila.Janě se západ slunce moc líbil a tak přitiskla obličej ke sklu a přestala věnovat pozornost průvodci.Raději sledovala krajinu kolem nich.Jeli zrovna kolem kukuřičného pole.

Rozhlas utichnul a i Filip začal po předchozí cestě již podřimovat. Také se těšil stále více na Řecko, až opět uvidí moře a vzpomněl si i na jejich loňskou cestu a také jak jeli ještě dříve do Řecka s rodiči. Uvědomil si, že je škoda, že musejí jet letos sami, že s rodiči by přese všechno jel raději. Myslel silně na maminku.

Přiblížili se již ke hranicím, když Jana dostala hlad a vyrušila Filipa z přemýšlení: „Filipe, nemáš něco dobrého k jídlu?“ Filip si uvědomil, že má také již hlad. Postavil se do uličky a ze zavazadlového prostoru nad nimi sundal batoh a našel v něm svačinu. Vytáhnul tři balíčky a podal každému jeden. Také jej napadlo, že delší dobu nic neznačil do atlasu a napravil to. Poté si otevřel vlastní balíček a podíval se co jim kuchařka přichystala. Zjistil, že jejich oblíbený kuřecí řízek ve chlebu. S chutí se do něj zakousnul.

Když dojedli, Jana promluvila: „Kdoví co se asi teď děje u nás doma. Maminka s tatínkem už asi také večeří, že?“ „Asi ano a také na nás určitě vzpomínají.“ potvrdil Filip. Vzadu se ozvala i Dana: „A nezavoláme jim?“ „To je ještě dost brzy, Až budeme přejíždět hranice, tak se jim určitě ozveme.“ ujistil jí Filip.

Ke hranicím se blížili velmi rychle. Filip v atlase zjistil, že projíždějí právě posledním městem před hranicemi s Rakouskem: „Co myslíš, uvidíme z dálky Vídeňské kolo, nebo ten kostel z detektivek?“ „Bylo by to prima, budeme jej vyhlížet.“ řekla na to Jana a pokračovala: „Také bych ho ráda viděla.“

Filip nachystal mobil, aby mohli zavolat mamince a tatínkovi, ale pak se rozhodnul, že nejdříve zavolá Dorotce, protože už s ní dlouho nemluvili. Našel si v seznamu telefonu její číslo, které vytočil. Skoro ihned se ozval Dorotčin hlas: „Ahoj, Filipe, kde jste?“ „Zrovna jsme před hranicemi a tak jsem se rozhodnul, že bychom ti mohli zavolat.“ „Tak to je dobře. Jak ráda bych s vámi jela také, ale s maminkou už mám domluvenou jinou dovolenou a co maminka s tatínkem? Jak se vám s nimi jede?“ „Ty to vlastně ještě nevíš? Maminka s námi nemohla jet, protože už má krátce před porodem, tak jedeme jenom já, Jana a Dana.“ „Tak s vámi nejedeme ani tatínek?“ divila se Dorotka. „Jsme úplně sami. Tatínek se rozhodnul, že zůstane doma s maminkou.“ „Tak to je mi o to více líto, že s vámi nejedu.“ „Však až přijedeme zpátky, tak ti ukážeme fotky a video.“ „Ale to není ono. Kdyby mě tak maminka pustila, ale to se nestane, takže na vás budu jenom moc myslet.“ „My ti pošleme z Řecka pohled, hned jak přijedeme, snad ti dojde ještě před našim návratem.“ „Tak na to se budu těšit.“

Jana se už velmi hlásila o to,aby si mohla vzít telefon s Dorotkou k uchu a tak Filipovi nezbývalo nic jiného než ji ho dát.Jana si s Dorotkou povídaly ještě delší dobu.

Autobus přijel již ke hranicím.Jana se s Dorotkou již rozloučila.Filip vstal a sundal batoh,aby v něm našel jejich pasy.Našel je rychle.Rozdal je Janě i Daně, která vzadu podřimovala.

Na hraničním přechodu již svítilo osvětlení,protože slunce již mizelo za obzorem.Filip se podíval přes přední sklo a uviděl,že před nimi stojí ještě dva další autobusy.Řidič vypnul i motor a průvodce v rozhlasu oznámil,aby zůstali v autobusu,že přestávka nastane až po přejezdu hranic.

Filip vstal,aby se protáhnul a šel více k čelnímu sklu,aby se přes něj podíval ven.Prohlédl si důkladně krajinu kolem nich.Dana myslela na to,že již zbývá jenom velmi malá vzdálenost a ocitnou se v úplně cizí zemi.Srdce jí bušilo velmi silně.Napadlo jí,jestli by ještě neměla vystoupit z autobusu a nechat se dovézt k mamince s tatínkem.

Mezitím se autobus dal do pohybu a dostali se již přímo do hraničního prostoru.Jana došla za Filipem dopředu: „Filipe,co říkáš tomu,že bychom si natočili hranice?Abychom měli záznam o dovolené úplně od začátku.“Filip souhlasil.Našel si kameru a přes přední sklo natočil hraniční přechod.Do patra autobusu přišel průvodce,aby si od každého vybral pasy a donesl je celníkům.To Filipa vyrušilo z natáčení,protože se musel vrátit na své místo.

Po průvodcově odchodu již Filip dál nenatáčel.Podal kameru Janě, která se chtěla hned podívat co Filip natočil.Jane se rozhodla ještě přidat záběry Filipa sedícího vedle ní,Potom kameru pověsila na sedadlo a opřela se o okno.

Filip už jenom netrpělivě čekal až konečně budou moct opět pokračovat v cestě,protože jej stání na přechodu nebavilo,zvláště když nemohli ani z autobusu vystoupit.Z okna viděl,jak celník zadává do počítače údaje z jejich pasů.Viděl,že hromádka ubývá jenom velmi pomalu.Dana opět podřimovala.

Jana po delším čekání promluvila: „Filipe,jak dlouho tu asi budeme ještě čekat?“ „Já už bych také rád jel,ale tomu celníkovi to ubývá tak strašně pomalu,že se to nedá.Proč tam nejsou alespoň dva,aby jim to šlo rychleji.“ „Ve třech by jim to šlo ještě lépe,to už jsme mohli dávno jet.“Tak jim pomalu ubíhal čas.

Z celnice vycházel průvodce a nesl pasy.Filip se zaradoval.Motor začal také už běžet a autobus se pohnul s místa.Filip s Janou potichu zatleskali,že se dočkali této chvíle.

Z okna již viděli dvojjazyčné nápisy, které jim prozrazovaly, že definitivně opouštějí jejich vlast a ocitají se v cizí zemi. Filip si otevřel atlas, aby mohl zaznamenat další úsek jejich cesty.

Vtom je z okna zaujala pěkná stavba. Filipa si rychle vzal kameru, aby to stavení mohl natočit a ukázat doma. Z reproduktoru se ozvalo, že do deseti minut zastaví na odpočívadle. Stavbu již minuli. Filip s Janou se ale ještě za ní ohlíželi dozadu až jim úplně zmizela z očí.

Před sebou uviděli pěknou restauraci z obchody a tam autobus zastavil. Průvodce ještě oznámil, že pauza potrvá dvacet minut. Filip s Janou a Danou počkali v autobuse, aby vystupovali mezi posledními, protože se jim nechtělo prodírat mezi ostatními lidmi.

Filip mezitím připravil teplejší oblečení, protože již nastávala chladná noc. Filip se oblékl ještě v autobuse, ale Jana s Danou se rozhodly počkat až vystoupí, že se potom rozhodnou. Venku uznali, že již je chladno a přijaly od Filipa bundy. Filip hned koupil u řidiče čaj pro všechny tři, aby se zahřáli v tom chladném večeru.

Postavili se trošku bokem a cítili se příjemně, že mohli zaujmout konečně jinou pozici, než sezení v autobuse. Popíjeli pomalu čaj. Všichni se cítili šťastní, že jsou již na cestě do Řecka, jenom Dana myslela na maminku s tatínkem a přemýšlela co se teď děje v Petrovících, ale zároveň se cítila nadšená z cesty k moři a představovala si jak plave ve vysokých vlnách.

Když čaj dopili, tak Jana navrhla: „Co, kdybychom se zašli podívat dovnitř, do obchodů a třeba si něco koupili?“ Cestou Filip Janu s Danou nafilmoval na kameru.

Uvnitř ještě mohli spatřit i české nápisy, ale převažovaly již nápisy německé. Nejprve vešli do obchodu s občerstvením, ale na nic nedostali chuť. Když prošli všechny obchody, tak již fronty před toaletami skoro zmizely. Filip i Jana s Danou se také před spaním umyli.

U autobusu se sešli právě včas. Nastoupili a posadili se na svá místa. Řidič nastartoval autobus a mohli pokračovat v cestě. Průvodce promluvil do reproduktorů a oznámil, že se bude teď promítat film.

Vepředu se rozsvítila obrazovka a začaly běžet titulky filmu. Zpočátku jej sledovali všichni, ale nejdříve se cítila unavená Jana a tak začal podřimovat. Dana se vyspala již odpoledne a tak

vydržela po celou dobu trvání filmu.Filip sledoval také cestu venku,aby si mohl značit trasu,ktou jedou.

Přiblížili se k Vídní.To Filipa probralo a začal se rozhlížet kolem sebe,jestli náhodou neuvidí něco s toho co chtěl,ale rozhlížel se marně a kostel s náměstím,kté znali z televize neviděl.Když se přiblížili k centru Vídně,tak také vjeli do tunelu.Než projeli Vídní,tak je čekalo ještě několik tunelů.

Na samém okraji upozornil průvodce na Vídeňské kolo a vídeňský zábavní park,ktý mohli zdálky spatřit.Jana se právě probrala.Filip jí rychle ukázal z okna.Jana si posteskla: „Škoda,že nejedeme blíž.“ „Ale alespoň,že vidíme kolo tak.Mohli jsme jet také jinudy.“řekl na to Filip.

Vyjeli z Vídně ven.Jana zase začala podřimovat.Filip pozoroval chvíli okolí,ale mýjely je již jenom osvětlená auta a tak se opět otočil k televizoru.Tak jim utíkala cesta.

Filip v polovině filmu také již začínal usínat a vnímal jenom něco.Již se i pohodlněji uložil s sklopil si sedadlo,stejně jako to udělala Jana.Na nebi svítily pěkné hvězdičky.Filip se díval po měsíci,ale ten nesvítil.Film již skončil a autobus pokračoval již v tichosti dále.Dana se také již uložila ke spánku.

Právě,když již začínali usínat,tak je vyrušilo: „Blížíme se k další zastávce.Bude zde patnáct minut volno.“Osvětlení v uličce zesílilo,Filip se podíval na své hodinky a zjistil,že již minula jedenáctá hodina noční.

Netrvalo dlouho a autobus odbočil na odpočívadlo.Tam na parkovišti zastavil.Filip s Janou a Danou si vzali teplejší oblečení.Nejprve vystoupily z autobusu Jana s Danou.Filip ještě zůstal uvnitř a vytáhnul sobě i pro Janu s Danou teplé noční oblečení.Když to všechno měl připravené,tak přišel ven.Uviděl,že fronta je ještě velká.

Proto si koupili něco teplého na zahřátí.Nocí foukal chladný větérek,ale cítili se příjemně.Jana se ještě rozespale zeptala: „Jste ještě pořád v Rakousku?“ „Jak vidím ty nápisy,tak asi ještě pořád ano.“podíval se Filip. „Zítra o tom čase to bude o hodně lepší.Zítra již polujeme na trajektu.“těšila se Dana.

Nezbývalo již mnoho času a tak se postavili do fronty před toaletami.Filip byl hotový nejdříve.Počkal Janu s Danou před autobusem.Připomněly se mu loňské dovolené bez rodičů.Myslel na maminku s tatínkem,že teď asi spí u nich v Petrovících.Také si vzpomněl na Klaudii a Svát'u.Z přemýšlení jej vytrhl až příchod Jany s Danou.

Ještě jim zbývalo trochu času a tak se ještě trošku po okolí prošli, aby se před dlouhou noční cestou prošli. Odešli trošku na okraj a dívali se do chladné noci. Dana se cítila nesmírně šťastná, že mohla jet na takovou dovolenou.

Brzy se však museli vrátit do autobusu. Postupně do něj nastoupili. Když již seděli na svých místech, tak Filip ještě sklídil oblečení a vytáhnul teplé deky. Každý si přes sebe jednu přehodil. Skoro ihned začali usínat. Filip se zaposlouchal do zvuku motoru a to jej uklábávalo až úplně usnul. Jana s Danou jej také velmi rychle následovaly. Filip se místy probouzel, ale stejně rychle zase opět usnul.

V noci také již přejeli hranici s Itálií. Autobus zastavil opět až nad ránem. Nejdříve se probudila Jana. Z okna uviděla, jak se již na východě začíná rozsvěcovat. Záře se stále zvětšovala. Trošku se protáhla. Pozorovala cestu, po které jeli. Itálie se jí líbila. Filipa s Danou však nechala ještě spát. Vzpomněla si na včerejšek, když se ještě o tom čase teprve těšili na dovolenou v Řecku.

Filip s Danou se však také již probudili zrovna, když stavěli na parkovišti. Průvodce začal den, popráním dobrého rána a přivítáním v Itálii.

Všichni zase vystoupili z autobusu. Na sobě hned pocítili, že okolní vzduch je hned po ránu pěkně prohřátý. Chvilu na odpočívadle jim uplynuly velmi rychle. Nakonec Filip s Janou a Dana provedli ranní hygienu a převlékli se do lehcího oblečení.

Filip i Jana s Danou již nyní mysleli jenom na to, aby už mohl nastat zítřek a před nimi se ukázalo nádherné Řekko. Filip postavil poblíž průvodce a poslouchal o čem mluví. Zjistil, že jedou skoro přesně podle plánu. Průvodce také vykládal o předešlé cestě do Řeka.

Čas na pokračování cesty se již přiblížil. Filip s Janou a Danou se posadili v autobusu. Filip nachystal pro každého snídani. Vytáhnul také z batohu termosku s čajem.

Autobus se dal již do pohybu, zatímco Filip s Janou a Danou snídali. Ke snídani měli rohlíky se šunkou. Janu napadlo, že by mohli domů poslat pozdrav z Itálie, ale když se podívala na hodinky, tak zjistila, že by ještě doma všechny probudili.

Po snídani se uložili opět pohodlně a začali podřimovat. Slunce již vystoupalo docela vysoko. V autobuse to Filip s Janou a Danou začali také pociťovat. Vysvlékli si teplé oblečení, ne sobě si nechali již tenčí vrstvu. Začala jít klimatizace. Ta vzduch v autobuse ochladila.

Pokračovali v podřimování až nakonec usnuli. Podruhé se probudili, když již slunce mělo výšlap na oblohu za sebou. Jana se podívala z okna a uviděla v dálce moře: „Filipe, podívej se vidíme už moře. Tak ta jsme jeli nějak rychle. To už za chvíli budeme nastupovat na loď.“ „Já jsem ráno stál vedle průvodce a on říkal, že skoro celý den teď pojedeme podobnou krajinou kolem moře, ale na trajekt dojedeme až odpoledne.“ „Tak to je škoda. Já jsem se těšila, že do Řecka dojedeme dřív.“ cítila se zklamaně Jana.

Filip si vytáhnul autoatlas, našel si Itálii a dával pozor, aby zjistil, kde se právě asi nacházejí. Sledoval ukazatele kolem cesty. Když zaměřil jejich polohu, ukázal Janě: „Podívej se, tady jsme a na trajekt nastoupíme až tady. Máme před sebou ještě kus cesty po dálnici.“

Jana vzala telefon, aby zavolala mamince s tatínkem, že již jedou Itálii. Když vytočila jejich číslo, tak čekala až se jí ozvou. V telefonu uslyšela maminčin hlas: „Ahoj, Filipe.“ „To jsem já, Jana.“ ozvala se. „Jak se máte, teď už jste určité v Itálii.“ „Jak to víš?“ divila se Jana. „To víš, to už je taková intuice.“ „Je to pěkné. Zrovna jsme se před chvilkou probudili.“ „A jak se vám cestuje jinak?“ „Jede se nám dobře, jenom už začíná být pěkné horko.“ „A kdy budete na tom trajektu?“ „Až někdy odpoledne. Už se na to moc těším. Moc se těším na noc, až nad sebou budeme mít jenom hvězdy a pod sebou moře.“ „To by se mi také líbilo. Až se budete nalodívat, tak nám zase zavolejte.“ rozloučila se maminka.

Jana sklidila telefon a dívala se z okna. Na obrazovce vepředu začal běžet film. Filip ani Jana jej však nesledovali. Filip si značil cestu, kterou projížděli. Teď to již neměl moc složité, protože tudy vedla jenom jedna dálnice. Míjeli různá města. Někdy mohli vidět z okna místní obyvatele, jak něco dělají. Tak jim příjemně utíkala cesta.

Kolem desíti hodin dopoledne zastavili na dalším odpočívadle. Filip i Jana s Danou se těšili, protože v autobuse již teplota velmi stoupla. Na sobě měli již jenom to nejtenčí oblečení.

Po vystoupení z autobusu však poznali, že venku se moc neochladí. Hned vešli do čerpací stanice, kde si koupili po dvou nanucích a chlazeném pití. Limonádu vypili co nejrychleji. Na to si rozbaliли nanuk a postavili se do zastíněného místa čerpací stanice. Zde se shromáždilo více cestujících. Vítr se moc nepohyboval.

Když dojedli, tak se šli trochu po stínu projít. Zkusili vyjít na sluníčko, ale raději se hned vrátili zpátky do stínu.

Nastal opět čas, aby nastoupili do autobusu. Filip ještě rychle zaběhnul koupit nějaké chlazené minerálky. Dostali se opět na dálnici. Nyní již jeli mezi poli. Filip s Janou se chvíli dívali ven z okna, ale brzy je to přestalo bavit, protože okolní krajina se stala velmi jednotvárnou.

Jana začala podřimovat a Filip si vzal časopis a četl si jej. Z reproduktorů se začala ozývat hudba. Ta se Janě moc nelíbila, protože jí rušila ze spánku. Filip začal také podřimovat.

V poledne jej probudil hlad. Sundal si batoh a zjistil, že jim zbývá již jenom buchtá. Vytáhnul si jednu pro sebe a Janu nechal spát. Dana si toho všimnula a nechala si od Filipa svou porci podat. Všem stékal po těle pot. Klimatizace jela na nejvyšší stupeň, ale moc nezabírala. Filip vyhlédl z okna, aby zjistil, kde se asi nacházejí, ale žádné cedule kolem silnice nestály, takže nemohl zjistit kolik cesty jim ještě zbývá.

Dana se jej zeptala: „Tak co jsi zjistil?“ „Asi jenom to co víme, že na trajekt se dostaneme až k večeru.“ „A nic přesnějšího?“ „Tady nemám jak poznat, kde právě jsme. Takže nic.“ „To je škoda. Podej mi ten atlas, já se podívám, kolik jsme toho už ujeli.“ Filip nic nenamítal a Dana začala listovat atlasem.

Filip se uložil k podřimování. Místy se probudil a uviděl, že pořád pokračují stejnou cestou. Nespál však moc dlouho, brzy se cítil dost vyspaný. Začal pozorovat krajinu venku. Míjeli jedno pole za druhým. Odděloval je jenom nadjezd. Do polí se zakusovaly polní cestičky. Na polích nikdo nepracoval. Filip si přál, aby se dostali z polí pryč, protože jej už jednotvárnost cesty unavovala. Cesta však pokračovala stále stejně.

Na televizní obrazovce vpředu běžel film a tak se na něj začal dívat. Televize jej však také nebavila, ale protože neměl na výběr, tak jí sledoval stejně jako Jana. „Je to už pěkně nudná cesta, co?“ promluvil Filip. „To teda je.“ „Potvrdila Jana a pokračovala: „Přála bych si, abychom už zase někde zastavili a mohli jsme si koupit nanuka, nebo něco na osvěžení. Ta voda tady v autobuse už je teplá a to jí nemáme moc dlouho.“ „Jenomže zastavovat asi hned tak nebudeme, protože to vypadá, že taková cesta bude pokračovat ještě dlouho. Nepřipadá mi, že by pole končily.“ „Už bych se také potřebovala trochu provětrat.“ přidala se Dana. „Škoda, že nejsme dole, tam určitě není takové horko.“ řekla Jana. „To si nemyslím, dole je určitě naopak o hodně hůř než tady nahoře. My můžeme mít otevřené poklopy a z těch jde na nás alespoň trochu vzduchu.“ tvrdil Filip. Tak pokračovali dále v cestě.

Pořád jeli kolem polí.Místy se některá jenom v detailech odlišovala od ostatních.Filip se již cítil stále více znavený jednotvárností cesty.Začal si připadat,že snad pojedou vkuse kolem polí a nikdy se cesta již nezmění.Pokračoval v četbě časopisu.Jana však pozorovala cestu.Napadlo jí,že by mohla udělat fotku.Řekla Filipovi o fotoaparát.Ten jí jej hned podal.Jana vyfotila krajinu venku.Pak foťák pověsila na sedadlo.Jana si také snědla svou svačinu a zapila jí teplou vodou.

Nasměrovala na sebe co nejvíce svou klimatizaci,ale moc to nepomáhalo.Uložila se na sedadlo a pokoušela se usínat,ale nedařilo se jí to.Zůstala tedy alespoň v této poloze.

Když již začala usínat,tak jí vyrušil průvodcův hlas oznamující,že brzy budou zastavovat na odpočívadle a že se bude jednat o poslední zastávku před trajektem.Filip i Jana s Danou se zaradovali,že konečně vypadnou z autobusu.

Autobus přistavil na odpočívadlo.Všichni z něj postupně vystoupili.U autobusu se drželo pořádné horko.Filip s Janou a Danou šli k občerstvení.Uvnitř je zchladil studený vzduch z klimatizace.Posadili se k jednomu stolku a Filip koupil pro sebe i Janu s Danou pořádně chlazenou Kolu s ledem.Jak jí pili,tak cítili jak se jim ulevuje a jak do nich stoupá nová energie.

Vyšli opět na vzduch a poznali velký rozdíl,mezi nádherně chlazenou místností a vnějším prostředím.Zůstali ale již venku a procházeli se po okolí.Všichni si přáli,aby tato přestávka nikdy neskončila a oni nemuseli nastupovat do rozpáleného autobusu.Větríček se stále vůbec nehýbal.

Konečně se trošku ochladilo,ale to již věděli,že nastává čas na pokračování v cestě.Filip zakoupil ještě pro každého chlazenou minerálku.

Autobus se dal opět do pohybu.Filip i Jana s Danou se těšili už na trajekt.Představovali si,jak nádhernou loď asi poplují.Jana si představovala,jak stojí na vysoké palubě a mají rozhled do dalekého okolí,jak jsou pyšní na to jak nádhernou loď plují.Už se těšila,jak si užijí všeho co loď bude nabízet.Průvodce jim řekl,za jak dlouho dojedou k přístavu.Filip to stopoval na hodinách.Také se těšili na párky,které si při této pauze objednali a dostanou je v přístavu.

Již jeli pestřejší krajinou.Filip sledoval cestu v autoatlase.Viděl,kolik cesty jim ještě zbývá do přístavu.Nastávalo pozdní odpoledne a proto se začínalo ochlazovat.Dana si vzpomněla na maminku s tatínkem,co se asi o tom čase děje v Petrovicích.Nenapadlo jí co můžou o tom čase bez nich dělat.

Přiblížili se k přístavu.Průvodce jim to oznámil a začal vykládat organizační věci.Zjistili,že v přístavu je čekají asi dvě hodiny do nalodění.Autobus vjel do přístavního města.Filip i Jana s Danou se rozhlíželi až uviděli přístav.Dívali se na všechny lodi,kolem kterých projížděli.Přemýšleli, kterou asi pojedou.Prozatím jeli kolem nákladních lodí.

Přijeli i k trajektům,Některé zrovna odplouvaly jiné zase přistavovaly u hráze.Zrovna míjeli jeden nádherný.Dana prohodila: „Doufám,že pojedeme tímto.“To už ale autobus zastavoval na výběžku,kde ještě žádná loď nestála.

Otevřely se dveře a Filip s Janou a Danou z autobusu vystoupili.Od moře vál chladivý vzduch.Všichni jej nadechovali plnými plícemi.V autobuse se již začínala připravovat večeře.

Filip se díval na moře a uviděl,že právě připlouvá nějaký trajekt.Blížil se k místu,kde stáli.Ten se nikomu z nich nelíbil.Když jej Jana uviděla z blízka,jak zastavoval,tak řekla: „No,jenom doufám,že tak náhodnou nepojedeme v tomhle.“ „To také doufám,my musíme jet nádhernou lodí.“myslel si Filip.

To již ale dostávali své jídlo.Filip se postavil do fronty a vzal pro sebe i Janu s Danou párky.Všimli si jednoho tahače,který na mole již delší dobu stál a protože zde nenašli nic vhodnějšího,tak se posadili na jeho zadní kolo.Při večeři se dívali na slunce,které již začínalo zapadat.

„Tak a zítra o tom čase se už budeme moct koupat v Řecku.“těšila se Jana. „Zítra už budeme mít tuto cestu za sebou,ale ještě nás čeká její nejlepší část,ne?“zeptal se Filip. „To ano.Moct stát vysoko na palubě a chodit do baru a tak podobně.To na naší lodi nemáme.“zasnila se Dana. „To je jenom na takových lodích.V noci zůstaneme na palubě,jo?“napadlo Janu. „Asi jo,vždyť proto jsme ani nechtěli,aby jsme měli koupenu kajutu a nechali jsme si jenom společnou místnost.“mluvil Filip. „To bude tak moc nádherné až budeme stát u zábradlí a nad námi bude zářit bílý měsíc,jako že doufám,že bude.“představovala si Dana. „To by mě také zklamalo.“řekla Jana.

Zůstali sedět na kole a pozorovali,jak se vyklízí trajekt,který stál vedle nich.Už se cítili po cestě docela dost unaveni.Filip skočil do autobusu pro minerálku.Zahnali jí žízeň.V autobuse řidič ještě vydával poslední párky.

Z jiného mola právě odplouvala loď,kterou obdivovali při příjezdu.Všichni tři se za ní dívali a Jana přemýšlela,kam asi tak pluje.Filip si představoval,že právě na ní plují.

Už je omrzelo sedět,tak se rozhodli,že se zase trošku projdou.Šli se podívat,jak vypadá ten trajekt ze předu.Ani odsud nevypadal o moc lépe.V dálce je zaujaly další pěkné trajekty.Uvažovali,kterým z nich asi pojedou.

Filip zjistil,že do nalodění ještě zbývá dost času a tak se rozhodli,že se trošku po přístavišti projdou.Zde projíždělo hodně aut.Zrovna najížděly na jeden trajekt.Zde nastupovali i další lidé.Na jeho boku uviděli řecký nápis. „Asi pojedeme tímto.“napadlo Janu. „To by bylo prima.“souhlasil Filip.

Prošli se ještě dále po přístavu.Pak se otočil a vraceli se k autobusu.Jana se rozhlížela kolem sebe a pozorovala lidi,jak se po přístavišti hemží.

Dostali se opět zpět k autobusu.Lod',která stála vedle nich se právě dočišťovala.Průvodce oznámil,že za půl hodiny nastane nalod'ování a také aby si všichni vzali své věci z autobusu,protože po celou dobu pobytu na lodi se do něj nedostanou.

Filip nastoupil do autobusu,aby věci nachystal.Jana s ním šla také,protože měla strach,že by Filip na něco důležitého zapomněl.V autobusu říkala Filipovi co všechno má vzít.I tak měli rychle sbaleno.Věci si ještě nechali uvnitř.

Venku řekla Jana: „Tak už za chvílku uvidíme naši nádhernou loď.Už se těšíš,Filipe?“ „Jo,ale aby to nebyla ta co stojí vedle nás.Vypadá to nějak podivně.Tato se také už chystá na nalod'ování.“všimnul si Filip. „To snad ne.Touhle bych nechtěla jet ani omylem.“zhrozila se Jana. „Za chvílku se to už dozvíme.Prozatím se alespoň ještě budeme myslet,že pojedeme nějakou pěknější.“vložíla se Dana.

Skutečně vedlejší loď se již začínala plnit a Filip s Janou a Danou začínali chápat,že poplují asi touto.Posadili se opět na kolo tahače,který stál ještě pořád na stejném místě.Slunce se stále více chýlilo k západu.

Průvodce dal pokyn,že již začne nástup na loď.Filip rychle skočil do autobusu pro jejich věci.Jana s Danou už stály u průvodce a poslouchaly jeho instrukce.Ted' již s naprostou jistotou zjistily,že poplují tou nevzhlednou lodí vedle nich.Filip přišel právě v tom okamžiku,kdy jim to průvodce oznamovat.Podal Janě s Danou jejich batohy.Autobus právě odjížděl.

Průvodce je vedl na loď.Filip s Janou a Danou se dívali s opovržením na loď,na kterou nastupovali.Dostali se přes halu pro auta ke schodišti a začali stoupat nahoru na palubu.Ani chodba se nikomu nelíbila.

Vyšli na recepci.Ta se Filipovi zdála o něco lepší než čekal.Jako první mohli jít ti,kteří si zamluvili společnou místnost.Filip s Janou a Danou se rozhlédli a zjistili,že je ještě docela prázdná.Našli si místa na kraji a posadili se tam.Místnost osvětlovaly jenom zářivky,ani okna zde neměli.

Filip s Janou vyšli nejdříve na palubu,a dívali se jak najíždějí další a další auta.Přístaviště spatřili z větší výšky.Lidé na zemi jim připadali úplně malincí.Ani se jim nechtělo věřit,že to nejsou jenom figurky.Filip se podíval na hodinky a zjistil,že do odplutí jim zbývají ještě skoro dvě hodiny času.Pobídl Janu,aby vystoupali na vyšší palubu.

Odsud viděli ještě větší část přístavu.Opřeli se o zábradlí a pozorovali okolí.Viděli pěknější trajekty,než na kterém jeli.Zrovna jeden takový přijížděl. „Tím bych chtěl jet.“vyhrknul Filip.Jana se na něj podívala a také se jí líbil:„To bych si také dala říct.“Filip chytil Janu kolem pasu a společně pozorovali zapadající slunce.

Z moře váł osvěžující chladný vánek.Filip i Jana jej nadechovali plnými silami.

Již se začínalo i přišerovat.Dana přišla za Filipem a Janou. „Co jsi celou tu dobu dělala?“zeptala se Jana. „Chtělo se mi spát a tak jsem si na chvílku zdřímala.“odpověděla.Filipa napadlo: „Co říkáte,že bych to tady nafilmoval?“Hned šel pro kameru do společné místnosti.Cestou jej nepadlo,že by zrovna takové věci nemuseli nechávat bez dozoru,protože na dovolené hned tak nějakou kameru neseženou.

Z věcí,které si přinesli Filip vytáhnul doklady a cennosti.S tím přišel na palubu.Blízko stála lavička,na kterou Filip věci položil.Vytáhnul kameru a začal Janu s Danou točit.Později přešel k zapadajícímu slunci a přístavu,který se ukázal nejkrásnější právě při západu.Točil delší dobu.Napadlo jej,že by mohl přidat i ostatní pěknější lodě.Přešel po palubě na druhou stranu a natáčel je.Některé si i přiblížil.

Pak se posadil na lavičku a kameru zase schoval.Dana se posadila vedle něj,ale Jana zůstávala stát u zábradlí a pozorovat okolí.Přístav se již začínal rozsvěcovat.Do odjezdu jim mělo zbývat půl hodiny.

Filip se podíval dolů a spatřil,že auta stále ještě najíždějí na loď.Filip se trochu více naklonil a uviděl,že vezou i dvě auta s dobyt看m.Ukázal to hned Janě s Danou.Jana poznamenala: „Tak to máme jasné,plujeme dobytčákem.“

Raději přešli na bok a dívali se na přístav.Na nižší palubě uviděli cestující,kteří s nimi jeli v autobuse.Slunce již skoro zapadlo.

Filip zjistil podle svých hodinek,že mají právě odjíždět.Přešel proto na příď,ale zde ještě nic o tomto nesvědčilo.Ještě přijížděly poslední auta.Kolem lodi probíhal čirý ruch.Jana přišla za ním.Oba čekali velmi napjatě na okamžik až se začne zvedat příď.Stále se však nic nedělo.Filip se každou chvilku díval na hodinky a čas stále běžel,ale oni stále nevyplovali.

Filip přemýšlel,kde je problém.Napadlo jej jestli vůbec vyplují,jestli není něco s lodí a oni nezůstanou v Itálii než přijede nějaký další trajekt.

Jana s Danou se šly posadit na lavičku,ktou si zabrali.Dana už začínala pociťovat zimu a proto si šla do společné místnosti pro něco teplého.Připrili i oblečení pro Janu a Filipa.Jana přijala svetr ráda.

Vzpomněla si na minulý týden,jak se už moc těšili na prázdniny a jak se jim těch posledních několik dní školy zdálo přímo nekonečných.Pomyslela si: „Dopřavdy je škoda,že tady s námi nejsou maminka s tatínkem.Bylo by to o hodně veselejší.Tak si sice můžeme dělat do chceme,ale maminka je prostě maminka.Sice by nám tady prikazovala co můžeme dělat a co nesmíme,ale byla by to větší zábava.Letos to je už podruhé co jedeme sami na letní dovolenou.Loni jsme to měli ale o hodně smutnější.Snad příští rok už zase pojedeme společně.Bude nás zase o jednoho více,ale o to to bude zábavnější.Budeme se starat o našeho malého sourozence.Už brzy se dozvíme jestli to bude bratříček anebo sestřička.Já budu mít každého ráda.“

Z myšlenek jí vytrhla Dana: „Představ si,že jsme měli už před půlhodinou vyplout a stále nic.Stále trčíme na jednom místě.“ „Tak musíme být trpěliví a čekat a také doufat,že vyplujeme a nezůstaneme tady.“

Od mola se odpoutal další trajekt.Filip vzal rychle kameru,aby jej natočil.Přiblížil si jej na co nejvíce a pozoroval co se na něm děje.Trajekt se však rychle vzdaloval.Filipa filmování zaujalo natolik,že si ani nevšimnul,že se již začíná zvedat příď.

Až po chvíli zpozoroval,že již také vyplouvají.Hned to oznámil Janě s Danou.Ty vyskočily a spěchaly ke přídi.Viděli,že se již od pobřeží vzdalují.Všichni tři zajásali.

Filip vzal telefon a vytočil číslo maminky,aby jí to oznámil.Maminka zvedla telefon skoro ihned: „Tak už plujete?“ „Jo,právě jsme vypluli.Už jsme mysleli,že tady snad

zůstaneme,protože vyplouvat jsme měli před skoro třičtvrtěhodinou a stále se nic nedělo.“jásal do telefonu Filip. „Tak to je dobře.A jak se vám líbí trajekt?“ „To se mně ani neptej.Kolem nás stálo tolik pěkných lodí a na nás zbyla jenom ta nejhorší.“ „Tak to je škoda.A jaké trajekty tam byly?“ „Úplně přepychové a na našem jede dokonce i auto s dobyt看em.Je také škaredý.“ „Však to zvládnete.V Řecku se budete mít dobře.“ „My jsme se ale na tu cestu na trajektu tak moc těšili a nakonec z ní zůstalo jenom toto.“ „Ale plujete přece na lodi a kolem sebe budete mít moře,tak o co jde?“ „To vlastně máš mami pravdu.“musel souhlasil Filip a už se s ní jenom rozloučil.

Potom se posadil na lavičku vedle Jany s Danou.Společně pozorovali jak se přístav vzdaluje a zmenšuje.Z komínů lodi stoupal k nebi kouř.V okolí lodi již zbývalo jenom velmi málo z denního světla.

Jana po čase vstala a postavila se k přednímu zábradlí.Z pobřeží již zbyla jenom slabá čára světel.Dana zůstávala sedět s Filipem na lavičce a dívala se na bar.Filip se opřel o opěradlo a díval se do dále na moře.Na palubě se usídlil také hlouček dalších turistů.Všichni se cítili moc šťastní.

Filip promluvil: „Lod' s bazénem a kdoví čím ještě to sice není,ale na moři jsme,tak to zase není tak špatné.“Dana jej ale vůbec nevnímala.Jana popošla k bočnímu zábradlí a nechala se ovívat chladným nočním větříkem.Podívala se také pod sebe.Na nižší palubě také někdy procházeli lidé,ale na lodi začal převládat klid.O lod' narážely vlny.Jana si nacylovala dolů,aby na ní alespoň nějaká dopadla,ale to se jí nesplnilo.Dana se již položila na lavičce a začala podřimovat.

Na Janu již také začínala přicházet únava.Vzala si z batohu deku a položila si ji k zábradlí.Tam se posadila.Filip zůstal na druhé straně lavičky.Jana chtěla vydržet do půlnoci.Podívala se na hodinky zjistila,že do ní už zbývá jenom něco přes hodinu.I když jí začínalo přemáhat spaní,tak se tomu nepoddávala.Dana usnula i Filip podřimoval.Jana se zase postavila a popošla po palubě.Přitom si vzpomněla na Dorotku,že asi teď o tom čase spí doma na Zákoutí.Přitom jí přišla na mysl jejich bývalá kamarádka Nela: „Kdoví jestli už přišla k rozumu a napadlo jí,co udělala.Jaké jsme byly dříve dobré kamarádky.Já jsem o ní vůbec nepochybovala,protože se ke mně vždycky chovala tak pěkně a navzájem jsme si pomáhaly,ale když přišlo na věc,tak nás s Filipem uměla tehdy jenom zradit a to je vše.Zatímco Dorotka,ktéř jsem si moc nevšímalá,ta se nakonec ukázala jako naše doopravdivká

kamarádka.Co by asi udělala,kdybychom se zase potkali,jestli by opět ode mě utekla?Nebo jestli je už moudřejší a vrátila by se k nám.Jeto škoda co se z ní nakonec vyklubalo.Ještě předloni jsme všechno dělaly společně a neměly jsme žádné tajnosti.Když jsme jezdili na výlety,tak jsme jí skoro vždycky braly sebou.Že bychom se s Filipem za ní někdy zašli podívat.To bych ale nejdříve musela Filipa přesvědčit,protože ten by asi nechtěl.Docela by mně zajímalo,jak se za ten rok změnila.O tom,že už zase máme rodiče asi ví,protože je s Dorotkou v jednom domě,tak to od ní ví.“

Tak Jana došla až na konec paluby a začala se vracet zpět.Hodinky ukazovaly,že do půlnoci ještě nějaký ten čas zbývá.Bar už se také zavřel.Jana se uložila na svou deku,ale ještě neusínala.Cítila po celém horkém dni příjemný chlad.Oční víčka se jí stále více zavíraly.

Sešla do nižší paluby,aby se mohla trochu osvěžit vodou.Na toaletě si opláchla studenou vodou obličej.Potom zůstala na nižší palubě a pozorovala moře odsud.Zůstala tam nějakou dobu,ale zase se vrátila.

Když se dívala do moře,ktelé splývalo s nebem,tak se jí zdálo,že se pohybují v naprosté prázdnotě.Jenom místy o opaku přesvědčila nějaká vlna,ktelá se roztříštila o bok lodi.Jana se již cítila o něco čilejší.Uvědomila si,že zítra o tom čase již budou spát v Řecku a už se budou těšit na první celý den strávený na pláži.Představovala si,že již leží na písku a dopadají na ní sluneční paprsky.Také začala myslet na to,jak mezi sebou závodí a také jak si užívá potápění a jiných mořských radostí.Jak na to myslela,tak se stále více nemohla dočkat.

Na hodinkách zjistila,že do půlnoci již zbývá jenom patnáct minut.To jí potěšilo.Napadlo jí,jestli by neměla probudit Filipa s Danou,aby půlnoc strávili společně,ale pak se rozhodla,že je nechá raději v klidu spát.

Postavila se směrem k přídi.Noc stále více chladila.Janě to ale moc nevadilo.Sledovala netrpělivě hodinky,kdy konečně uhodí půlnoc.

Filip na lavičce se probudil a podíval se po Janě.Uviděl,že stále ještě stojí u zábradlí.Postavil se a šel za ní. „Jak to,že ještě tak pozdě nespíš?“zeptal se jí. „Filipe,už za chvíli nastane půlnoc.Vždyť to je nádherné-půlnoc na moři.“ Filip se přesvědčil svými vlastními hodinkami a zjistil,že skutečně,právě půlnoc právě nastala.

7. Překvapivé setkání

Filip objal Janu a společně se dívali před sebe. Jana se Filipa zeptala: „Také se ti zdá jako bychom plavali v prázdnu, všude je jenom černo.“ Filip se kolem sebe rozhlédl a musel s Janou jenom souhlasit. Jana však vydržela stát u zábradlí již jenom chvíli.

Poté se uložila na svou deku u zábradlí a začala usínat. Filip jí sice ještě vybízel, aby se uložila na lavičku, ale Jana odmítala s tím, že jí to tak vyhovuje. Filip jí nakonec nechal a lehnul si vedle na lavičku vedle Dany. Zanedlouho už všichni spali. Jenom Jana se v noci poměrně často budila.

Úplně se probudila až nad ránem, kdy vycházelo nad obzorem slunce. Jana se postavila, aby se pořádně protáhla a mohla východ pozorovat. Přitom si všímala také barev moře, jak postupně měnilo svou barevnost. Pomalu se také začínalo oteplovat. Jana přešla na protější stranu paluby, aby zjistila, jestli neleží někde blízko země, ale všude, kam dohlédla, sahala jenom moře. Zůstala stát na východní straně. Za lodí pozorovala brázdu. Viděla, jak se táhne hodně do dálky. Zpozorovala, že se mírně stáčí.

Ze všeho nejraději by skočila do vody, ale věděla, že něco takového není na trajektu možné. Těšila se na to, až to budou moci udělat na jejich vlastní lodi. Filip s Danou ještě spali. Jana se rozhlédla po palubě a zjistil, že ještě není moc probuzených lidí. Cítila se také po noci docela zmrzlá. Sluníčko jí však stále více prohřívalo. Rozhodla se projít po celé horní palubě. Zůstala chvíli na zádi.

Probudila se i Dana. Přes bok lavičky uviděla Filipa. Janu však hledala marně. Po této noci měla tělo celé rozlámané. Nejprve se posadila. Podle slunce zjistila, že již nastalo ráno a na hodinách si přečetla, že teprve velmi brzké ráno. Pokusila se ještě usnout, ale to se jí nepodařilo.

Tak vstala a porozhlédla se po Janě. Našla jí na zádi. „Už jsem tě hledala. Jak to, že ještě nespíš?“ zeptala se Dana. „Protože už se mi nechce a byla by velká škoda prospat takové krásné svítání, ne?“ „Vždyť na naši lodi si toho ještě užijeme.“ „Ale to nebude tady, cestou do Řecka.“ „Mi se už také sice nechce spát, ale Filip, ten má ještě půlnoc, Nevíš, za jak dlouho doplujeme do Řecka?“ „To nevím, ale ještě musíme zastavit přece na tom ostrově, na Korfu.“ „A až po tom dojedeme do Řecka?“ řekla zklamaným hlasem Dana. „Ale to přece není zase tak moc hrozné. Budeme o to delší dobu na

moři.“ „Ale na této lodi se mi to moc nelíbí.Kdybychom jeli nějakou lepší,tak bych si dala i říct.“

Zůstaly stát na zádi a pozorovali moře jak jej nechávají za sebou.Sluníčko stoupalo stále výše.Janu napadlo,že by jej mohla natočit.Filipa našla ještě spícího.Vzala kameru a vrátila se za Danou.Obě berle si vzala do jedné ruky,aby mohla natáčet.Zabírala scénérii moře až se dostala ke slunci.Vtom jí Dana začala ukazovat.Jana natočila kameru na moře a uviděla zde několik delfínů.Zůstala stát úplně ohromená,ale kameru od oka pryč nedala a přes hledáček kamery úkaz sledovala.

Zrovna přišel Filip.Dana mu chtěla delfíny ukázat,ale ti již zmizeli stejně rychle jako se ukázali.Jana začala hned vyprávět: „Ted' si,Filipe,přišel doopravdy o hodně.Zrovna jsme viděly živé delfíny.“ „Snad se ještě ukážou.“dodala Dana.Filip se díval společně s Janou a Danou přes bok lodi,ale nic se již neukázalo.Filipa to dost mrzelo,protože by je velmi rád viděl.

Když již pochopili,že se jejich zážitek nezopakuje,tak se vrátili na jejich lavičky,aby se nasnídali.Cestou Filip natočil Janu s Danou.Na lavičce Jana vytáhnula pro všechny snídani a přitom poznamenala: „To je naše poslední jídlo,co ještě nejsme v Řecku.Obědvat již budeme tam.“ „Doopravdy.“uvědomil si Filip.

Po snídani se ještě uložili na lavičky a pozorovali končící východ slunce.Vzduch se již za to dobu docela ohřál,ale ještě ne moc.Již si vysvlékli teplé oblečení,které měli na noc oblečené.Na sobě si ponechali jenom tenké tričko a krátké kalhoty.Větrík je příjemně osvěžoval.Všichni se ale těšili na to,až odpoledne poplavou v moři.Tak jim utíkalo ráno.

Dopoledne již pokročilo,když se začínali přibližovat k pevnině.Filip s Janou a Danou si přáli,aby již doplouvali do jejich přístavu,ale věděli moc dobře,že se jedná teprve o zastávku a do Řecka jim ještě kousek cesty zbývá.Trajekt připlouval do přístavu a jeho rychlost se zmenšila.Plul pomalu dále.Zastavil již u mola a dveře se začínaly otevírat.První auta také vyjížděly.Filip s Janou a Danou stáli na molu a všechno to pozorovali.Někteří cestující z lodi také vystoupili,většina jich ale pokračovala v cestě.Všichni netrpělivě čekali až se loď opět dá do pohybu.Filipovi i Janě s Danou se zdálo,že se toho snad nikdy nedočkají.

Dana se rozhodla,že zavolá mamince.Vzala si od Filipa telefon a vytočila číslo domů.V telefonu se ozvala Klaudie: „Ahoj,jak se máte?“ „Ahoj,Klaudie.Máme se dobře.Již jsme dopluli na Korfu,kde část cestujících vystupuje.Už bych si moc

přála,abychom dorazili konečně do Řecku.Ta cesta mi připadá přímo nekonečná.“ „Ale,však se dočkáte.“

Filip si mezitím všimnul jednoho autobusu,který vyjížděl z lodi.Zaujalo jej na něm,že mu chyběl plát plechu u zadního kola.Ukázal to Janě: „Já bych to tipovala,že mu asi cestou prasklo kolo,ale nechtěla bych u toho být.“ „Myslíš?“ „Jinak je úplně v pořádku.“ „Jak ty jsi chytrá.To mě by to nenapadlo.Musela to být pěkná rána.“ „Náš autobus je ale o lepší,tak nám se nic takového nemůže stát.“zakončila Jana.Prohlíželi si celý přístav.Filip přinesl kameru a natáčel jak přístav vypadá.Dana mezitím dotelefonovala s Klaudií a maminkou.

„Tak jak se doma mají?“zeptal se hned Filip. „Maminka na nás pořád myslí a neví,jestli bude náš sourozenec natolik trpělivý.abych na nás počkal.Prý už o sobě dávat dost vědět.“

Lod' se opět dala do pohybu.Filip s Janou a Danou přístavu zamávali.Netrvalo dlouho a země jim zmizela z očí.Ocitli se opět na širém moři.Ted' již věděli,že další zastávka bude ta jejich.

Teplota opět stoupla.Na palubu přišli jejich spolucestující.Dana se dala do hovoru s holčičkou,vedle které seděla v autobuse.Filip s Janou pozorovali moře.Tak jim utíkala cesta.

Z dále spatřil nejprve Filip pruh země.Hned to ostatním hlásil.Dana se již od holčičky dověděla,že jí čeká v Řecku bydlení ve stanu v kempu.Obě si přály,aby kemp neležel moc daleko od jejich hotelu a mohly tak společně něco v Řecku podnikat.

Dana přišla za Filipem s Janou a všechno jim nadšeně oznamovala.Dana si také již všimnula,že se blíží k pobřeží.Postavila se vedle Filipa a Jany.Země se jenom pomalu zvětšovala. „Já už se tak moc těším,až konečně budeme stát opět na pevné půdě v Řecku.“těšila se Dana. „Jenom,kdyby ta plavba tak dlouho netrvala.“řekla na to Jana a zívla si. „A kdy jsi vlastně šla v noci spát?“napadlo Danu. „Počkala jsem do půlnoci.Ani nevíš jak je taková noc na moři pěkná.Bylo to úplně nádherné.Je moc velká škoda,že jsi to zaspala.“ „Já zase budu z dneška něco mít a to je určitě lepší,než se dívat půlku noci do moře.“ „Ale stálo to za to.Však Filip mi dá zcela jistě za pravdu,protože se v noci probudil a viděl to,že?“ „Ta chvilka,co jsem se probudil,úplně stačila.“překvapil Janu Filip.

Již začínali rozeznávat přístav.Na před' se nahnulo více lidí.Na palubě pro auta až také nastával ruch.Do automobilů již začínali nasedat lidé.Někteří již na u sebe měli svá zavazadla.Filip s Janou a Danou však tolik nespěchali.Zůstali klidně stát na

palubě,protože věděli,že jim zbyde ještě dost času než ostatní vystoupí a navíc měli skoro všechny věci na palubě.

Stále více se přibližovali do přístavu.Jana začínala pociťovat lítost,že jejich cesta na lodi již končí.Zůstali stát na palubě do doby než se začaly otevírat přední dveře.Poté si vzali své věci a sešli do společně místnosti,aby pobrali zbytek.

Přes recepci došli ke schodům až se dostali na nejnížší palubu.Drželi se u kraje,protože z lodi již sjížděly auta.Dana poznala,že jejich autobus,ještě na lodi stojí.

Na pevnině se jako první rozhlédli,aby našli jejich skupinu.Nejprve nikoho neviděli.Zůstali stát bokem.Za chvilku však spatřily jedny lidi,se kterými jeli v autobuse.Přidali se k nim.Netrvalo dlouho a ukázali se i ostatní.Mezi posledními přispěchal i průvodce.Zeptal se jich na to,jak se líbila plavba.Vtom vyjel z lodi jejich autobus.

Průvodce je vedl za ním.Teplo se již docela zvětšilo.Průvodce je utěšoval tím,že brzy dojedou na místo.Všichni si postupně nastoupili do ještě vychlazeného autobusu.Ještě zbývalo,aby se zkontrolovalo,jestli někdo náhodou nechybí.

Nyní se již mohli rozjet.Jeli kolem přístavu a postupně začali stoupat,ale stále měli ještě na dohled přístav.Filip s Janou a Danou si prohlíželi lodě,které v přístavu zrovna kotvily.Filip vytáhnul fotoaparát,aby je vyfotil.Zahnuli až jim přístav zmizel z očí.Moře však ještě viděli,ale i to jim nakonec zmizelo.

Z reproduktorů se ozvalo přivítání do Řecka a upozornění o časovém posunu.Následovaly různá upozornění a organizační věci.

Než se nadali,tak poprvé zastavovali.Filip s Janou a Danou se dozvěděli,že vystoupí až nakonec.Sluníčko autobus pěkně rozehrálo.Filip s Janou a Danou se nedokázali vůbec dočkat až se konečně ponoří do chladivé vody řeckého moře.

Ještě je čekala jedna zastávka,kde vystoupili další lidé.Danu potěšilo, že kemp neleží daleko od jejich ubytování a tedy,že bude moci novou kamarádku často navštěvovat.

Poslední okamžiky cesty jim připadaly přímo nekonečné.Vyhlíželi místo,kde i oni opustí autobus.Průvodce zůstal s nimi až do poslední chvilky,

Před autobusem jim rozdál jednoduché plánky okolí a cesty k moři.Řidiči vytáhnuli všechna zavazadla.Filip vzal jejich.Nyní již nic nebránilo tomu,aby absolvovali poslední část cesty.Nejprve míjeli kemp.Filip s Janou a Danou se po něm rozhlédli,ale moc se jim nelíbil.

S poslední skupinkou dorazil průvodce až před ubytování. Cestou je upozornil, že asi budou muset chvíli vydržet než předchozí skupina odejde, protože odjíždí stejným autobusem, jako oni přijíždějí.

Když se již přiblížili ke studiím, tak Filipovi se zdálo, že vidí někoho známého. Po příchodu k domu zjistil, že se nemýlil, protože před sebou spatřili Nelu. „Co tady děláte?“ zeptala se překvapeně Nela a pokračovala: „Proč ještě nejste v dětském domově?“ „Tak ty to ještě nevíš?“ následoval Filip. „A kdo je vůbec ta třetí?“ zeptala se opět Nela. „To je Dana a jinak, kdo to je, to je dlouhý příběh.“ řekl Filip. „To není možné. Jak se vám dařilo tak dlouho utíkat před domovem, to absolutně nechápu, ale teď již neutečete.“ „Tak ty ses vůbec za ten rok nezměnila a my jsme doufali, že jsi už nabrala rozum a mohli bychom se s tebou znova kamarádit.“ konstatovala zklamaně Jana. „Ale to bych musela chtít nejprve já a já se s někým takovým jako vy kamarádit nebudu a jediné co vás bude čekat je dětský domov.“ „Řekni, Nelo, co jsme ti udělali, že nás musíš tak nenávidět. Všechno jsme vždycky dělali společně. Tak řekni, proč se na nás tak zlobíš?“ ptala se Jana. „Já prostě jenom vím, že vy se o sebe nemůžete dokázat postarat a já se kamarádím jenom s normálními lidmi. To je vše.“ odpověděla Nela. „Jenomže my jsme normální.“ namítla Dana. „To si myslíte jenom vy!! Teď pojedete rovnou domů a do dětského domova. Jenom co uvidím průvodce, tak mu to řeknu.“ mluvila Nela. „Tak si to zkus, protože neuspěješ. Nám se rodiče o loňských Vánocích vrátili. Protože jsem pochopil, ženám bys to neuvěřila, tak můžeš ti dát telefon a můžeš jim zavolat.“ Nela zůstala stát ochromena, protože pochopila, že Filip jí nelže. Nenapadalo jí nic jak by jí Filip mohl nechat volat mrtvým rodičům.

„To máte teda štěstí a doufám, že vás již nikdy ve svém životě nepotkám, to bych raději umřela!!!“ rozloučila se zlostně Nela a odcházela od domu pryč.

Přišel i průvodce a rozdával klíče. Filip s Janou a Danou zůstali stát na místě a ani je nevšimli, jaký ještě měli šok se setkání s Nelou, protože nedokázali pochopit, jak se z ní mohlo stát něco tak zlého.

Až za chvíli začali průvodce vnímat. Zrovna mluvil o tom, že večer nastane ve městě informační schůzka s nabídkou zájezdů. Dana k němu popošla blíže.

Na závěr rozdal průvodce všem klíče od jejich pokojů a zavedl je k nim.Filip s Janou a Danou dostali pokoj napravo.Otevřeli a vešli dovnitř.

Když se porozhlédli,pokoj se jim zalíbil.Nejprve se uložili do postele,aby si odpočali.Filip s Janou museli myslet na Nelu.Jana stále nechápala proč se k nim tak musela začít chovat.Pořád se jí v mysli vybavovaly její slova: „Kdybych byla zdravá,tak bych z Nely měla pořád dobrou kamarádku.Proč se ta nehoda jenom stala?Proč se musely ty loňské prázdniny jenom přihodit?Tak jsem mohla být úplně zdravá a s Nelou jsme mohly být stále dobré kamarádky.Nemusela bych tak odhalit její špatnou stránku.Ale tak máme zase Dorotku.Proč ale jsme se s ní museli potkat zrovna tady v Řecku?“Jana při těchto myšlenkách začínala usínat.

Daně se moc spát nechtělo,spíše by snědla něco dobrého.Proto se podívala do tašky s jídlem.Našla si tam věci, které potřebovala,aby si uvařila polévku ze sáčku.

Všechno si postupně odnášela do společné kuchyňky umístěné v chodbě.Přečetla si návod a podle něj postupovala.Filip i Jana vedle spali.Jana se posadila ke stolku a čekala než zavře voda.Čas jí utíkal docela pomalu.Myslela na to,že by si už šla docela ráda zaplavat do moře.Nejvíce se ale těšila na následující den,který celý stráví u moře.Voda začala vařit a tak Dana mohla do ní vsypat obsah sáčku a počkat než se provaří.Kuchyní se začala linout vůně polévky.

Netrvalo dlouho a Dana mohla obědvat.Musela si sníst polévku ve stoje,protože si nedokázala jenom jednou rukou přenést horký talíř.

Po obědě vyšla dveřmi v pokoji na boční chodník a uviděla,že zde stojí plastový stolek židle.Na jednu se posadila a vychutnávala řecký vzduch.Vydržela zde docela dlouhou dobu.Nakonec se ale také uložila do postele a začala podřimovat.

Probudili se až v pozdním odpolední.Nejprve se probudila Dana.Podle hodinek zjistila,že jim na první koupání v moři moc času nezbyvá.Proto šla k Filipově posteli: „Filipe,už bychom měli vstávat,abychom se alespoň trochu v moři okoupali.“Filip jenom ospale otevřel oči: „Proč mě,Dano,budíš?Nevidíš,že spím?“ „Právě proto.Jenom se podívej na hodinky a zjistíš,že máme ten nejvyšší čas,abychom šli k moři.“

Tím se probudila i Jana.Filip jenom nerad vstal z postele.Jana otevřela jejich kufr a začala v něm hledat věci na

pláž.Naštěstí nemusela hledat dlouho,protože maminka tyto věci nachystala doprostřed.

Všichni se převlékli do plážového oblečení.Filip,který byl první nachystal ještě šnorchly a rohože.Všechno to sbalil a do tašky a vzal.Ještě počkal na Janu s Danou a mohli vyrazit.

Cesta jim ubíhala velmi rychle.Míjeli také kemp.Dana se dívala po své kamarádce,ale nikde jí nemohla spatřit.Zamrzelo jí to.Na odbočce zahrnuli doleva,přešli můstek až se před nimi otevřela pláž.Daně se moc líbila.Po pláži se ale Janě s Danou šlo špatně,protože jim klouzaly berle.

Našli si místo asi uprostřed této nevelké pláže.Filip tam roztáhnul pro každého jednu rohož,na kterou se uložili.Sundali si trička a kraťasy.Zůstali jenom v plavkách a nechali se zahřívát sluníčkem.

Do vody musel Filip Janě s Danou pomoci.Chytl je pod paží na straně,kde přišli o nohu.Ve vodě se všem líbilo.Také měli radost,že na pláži leží jenom velmi málo lidí.Filip ještě přinesl brýle a šnorchly.Nasadili si je na hlavu a začali plavat.

Dívali se na podmořský život.Zvláště Dana všechno moc obdivovala.Filip držel Janu s Danou na mělčině,protože měl strach,aby se jim na hloubce něco nestalo.Jana Filipa poslouchala,ale Daně by se více líbilo na hloubce.To však Filip nepřipouštěl a směřoval jí jenom na mělčinu.Filipa přitom napadlo,jaké výlety na ně asi čekají.

Filip zůstal na místě a jenom pozoroval moře.Toho využila Jana a strhla mu pod vodu šnorchl.Filip se vynořil,aby se podíval co se to děje.Jana se snažila odplavat co nejdále,jenomže se jí to nepodařilo a Filip totéž zopakoval jí.Přitom jí ještě strhnul z očí brýle.Jana se postavila na dno,ale proud jí unášel ke břehu a na jedné noze se jí stálo špatně.Sůl v očích jí také dost štípala a nemohla si je vytrít.Tak se dostala až ke břehu,kde se posadila a počkala až jí oči přestanou štípat.

Vrátila se opět na moře a plavala za Filipem.Filip si jí však všimnul a plaval od ní dál.Jana to tedy prozatím vzdala,ale čekala na vhodný okamžik.Plavala ve větší vzdálenosti za ním.Dana se postavila a navrhla: „Co říkáte tomu,že si zaplaveme,na rychlost ke druhému konci?“Filip i s Janou souhlasili.Nejrychleji plaval Filip.Jako druhá se ocitla Dana,protože Janu ještě stále její nápad jak Filipovi vrátit vodu v očích neopustil.

Zdálo se jí, že Filip je dost zabrán do plavby a proto jej doplávala a ve chvíli, kdy to nejméně čekal, tak mu strhla brýle i se šnorchlem a navíc mu ještě podržela pod vodou. Filip sebou mlátil.

Jana se již dala zase do plavání, aby dohonila Danu a mohla doplavat jako první. Filip musel zůstat stát na místě a počkat než zase uvidí. Rozhodl se, že toto opět Janě nebo Daně vrátí, protože nevěděl, která z nich mu toto udělala.

Vodotěsné hodinky však ukázaly neúprosně čas, že se musí vrátit na pokoj a připravit se na schůzku. Filip počkal na Janu s Danou oznámil jim to. Žádné z nich se z vody nechtělo. Filip pomohl postupně z vody Janě a Daně.

Zůstali ještě chvíli ležet na pláži, aby alespoň částečně mohli oschnout. Filip toho využil: „Která z vás mi to udělala?“ „A co?“ ptaly se Jana i Dana překvapeně. „To s těmi brýlemi a také to držení pod vodou.“ „To jsem já nebyla.“ řekly po sobě Jana a Dana. „Zítřka vám to vrátím.“ vyhrožoval Filip.

Nastal čas, aby se zvedli z pláže a vrátili se na pokoj. Filip sbalil všechny věci z pláže. Jana s Danou se ještě podívaly na moře a poté již také vyšly. Filip šel napřed. Cestou míjeli potraviny. Filip poslal Janu s Danou na pokoj, neboť už měli hodně naspěch. Sám za tu dobu koupil balík minerálek.

Našel je již na pokoji. Jana ležela v posteli a Dana se právě sprchovala: „Musíme dělat rychle, jinak nám ta schůzka uteče a my nic nebudeme vědět. Musíme také počít s tím, že nevíme, jak se tam jde a nemusíme to hned najít.“ popoháněl Filip.

Když se umyl ještě i Filip, tak mohli vyjít. Na sobě měli jenom lehké oblečení, protože ani večer se moc neochladilo. Filip Janu s Danou popoháněl. V ruce držel mapku a sledoval cestu, aby nezabloudili. Míjeli dva nádherné hotely, které si Jana s Danou prohlížely. Janu napadlo: „Proč jsme si nevybrali třeba takový hotel se vším všudy. Potom jsme se mohli chlubit, kde jsme to byli. Určitě bychom potom jeli také na lepší lodi. Vždyť tady mají naprosto všechno.“

Pokračovali v cestě. Až se dostali na hlavní silnici. Filip jí v mapě poznal. Napravo uviděli prodejnu gyrošů, ale zrovna spěchali a tak neměli čas, aby si nějaký dali. Filip na mapě viděl, že jim zbývá už jenom kousek k místu srazu. Potkali cestou také další lidi, kteří šli za stejným účelem. Prošli kolem městské pláže. Jana s Danou si jí prohlížely, ale moc se jim nezamlouvala. Ještě na ní několik lidí leželo, nebo se koupalo v moři.

Tak došli až na místo.Jana jako první spatřila dům s nápisem jejich cestovní kanceláře.Zde u moře zůstali stát.Dívali se na moře,jak slunce stále více zapadá.Filip i Jana s Danou se cítili moc šťastně.

Na průvodce nemuseli moc dlouho čekat.Po příchodu je pozdravil a řekl jim nejprve několik slov o tomto místě.Také vykládal užitečné rady,kde co zařídit a kde se co nachází.Dále je provedl zakládáními uličkami městečka a přitom jim ukázal důležitá místa.Filip dával dobrý pozor,zatímco Jana s Danou se bavily mezi sebou.

Na závěr uvítacího setkání je čekalo pohoštění v cukrárně,ktou vlastníli češi.

Nakonec je průvodce opustil.Filip a Jana s Danou ještě chvíli zůstali v cukrárně. „Co budeme dělat teď?“napadlo Janu. „Já bych se ještě prošel po městě.Do večera je času dost a mi se ani ještě nechce spát.“navrhnul Filip. „A nenecháme to na zítřek?“nelíbilo se Janě. „Já bych také už šla domů,at' ze zítřejšího dne něco máme.“přidala se i Dana. „Vždyť je tak nádherný večer.“namítal Filip. „To je možné,ale těch nás tady čeká moc.“stále si stála za svým Jana. „Já ale domů ještě nepůjdu.Já se chci dneska projít po městě.“rozhodnul se Filip. „Ale v tom případě půjdeme my obě domů.“řekla rázně Dana. „To nemůžete.Pěkně se společně projdeme po městě.Zítřka ráno se můžeme vyspat jak chceme.“stále neustupoval Filip. „Dělej si jak chceš,ale já i s Danou půjdeme domů.“definitivně rozhodla Jana. „Tak si teda běžte,ale já zůstanu tady!!!“řekl definitivně Filip. „Proč s námi nemůžeš jít domů,tak to bude lepší.“pokusila se Filipa zlomit ještě Dana.Filip ale neustoupil.

Jana s Danou se tedy zvedli ze židle a vydaly se na cestu domů.Filip zůstal sedět na židli a myslel si: „Však ony se ještě vrátí a rády se dneska po tom městě projdou se mnou a budou toho,že nechtěly litovat.Ještě chvilku tady počkám.“Filip i zaplatil,ale Jana s Danou se nevracely. „Jeich škoda.“řekl si potichu,když se zvedal ze židle.

Vracel se pomalu do přístavu.U moře míjel několik restaurací.Uvažoval jestli by si neměl zajít na něco dobrého k večeři,ale taverny jej nezlákaly.

Procházel dále potměným přístavem.Díval se na moře.V dále pluly rybářské čluny.Filip se opřel o zídku a nějakou dobu je pozoroval.Začal ale pociťovat tesknotu a samotu.Přestávalo jej bavit chodit po městečku sám.Rád by vedle sebe měl Janu s Danou: „Měl jsem jít asi s nimi domů.Měly pravdu,že si toho tady ještě dost

užijeme.Asi se už vrátím také domů.Mohly jít ale také se mnou a tak bychom prožili nádherný večer a spokojeně bychom u nás na pokoji usnuli.Jenomže rád bych si to tady prošel,ale bez nich mě to nebaví.Asi počkám na zítřek a půjdu s Janou a Danou.“

Filip se dal na cestu k domovu.Zrychloval,protože na něj samota doléhala stále silněji.

Když vešel do pokoje,spatřil,že Jana s Danou již spí.Potichu se v koupelně převlékl do pyžama a uložil se vedle nich.Zanedlouho usnul.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Oknem dovnitř již svítilo pěkně sluníčko.Jana však ještě zůstala ležet.Čekala než se Filip s Danou probudí.Neměla také jinou možnost,protože ležela mezi Filipem a Danou a přes ně by se z postele nedostala.Těšila se ně okamžik,až zase poplavou v moři.

Dlouhou chvíli si krátila tím,že uvažovala o tom,na který zájezd pojedou.Líbily by se jí všechny zájezdy.Zvláště ráda by jela na řecký večírek.Ještě si jej pamatovala z předešlého Řecka.O ten rozhodně nechtěla přijít.Také si nechtěla nechat ujít výlet k řece Stynx.Rozhodla se,že tyto dva výlety rozhodně prosadí.Představovala si jak sedí opět na řeckém večírku a kolem hraje hudba.Tak jí pěkně utíkalo ráno.

Začala se ale nudit a proto šťouchla do Filipa: „Filipe,už bychom měli vstávat.“ „Proč mě budíš?“probouzel se Filip, „Podívej se kolik je hodin a zjistíš to.“ „Filip se protahoval a Dana již také vstávala.

Jana vstala nakonec,aby nachystala snídani.Filip jí pomohl a odnesl jídlo ven na stolek.Venku je ovanul čerstvý vzduch.Ke snídani měli již řecký chleba. „Škoda,že ho nedělají také u nás doma.“posteskla si Dana.

Nádobí schovali do pokoje a připravili se na pláž.Jana spěchala a také musela na Filipa s Danou čekat,protože se jí to podařilo nejrychleji.

Na pláž si také vzali něco k pití,aby se nemuseli vracet domů kvůli žízně.Jana velmi netrpělivě postávala u cesty.Pomalu šla napřed.Dana dostala na záda batoh s pitím a Filip nesl ostatní potřebné věci.Janu dohnali rychle.

Na pláži si rozložili své věci a Filip roztáhnul deštník,aby se měli také kam schovat před horkem.Zůstali jenom v plavkách.Ještě se nakrémovali,aby se nespálili a neměli zkaženou dovolenou.

Sluníčko na pláži je nádherně prohřívalo.Jana se nejprve dívala na ostatní lidi.To jí však nebavilo dlouho.Nakonec si také lehla a podřimovala.

Danu napadlo,že by se pokusila do moře dostat sama.Pokusila se pláž přelézt po třech,ale nedařilo se jí to.Dana se však nevzdávala.I přes to jí Filip musel nakonec pomoci.

Voda je nejdříve dost studila.Mysleli si,že z ní hned vylezou,ale Jana řikala: „Na to si za chvíli zvykneme.“Přitom jí ale skoro cvakaly zuby.Po chvíli pokračovala: „Musíme začít plavat a to se zahřejeme.“Sama se však musela ještě delší dobu odhodlávat,než se odrazila ode dna.Následoval jí Filip a Dana vyplavala nakonec.Začali si zvykat a čím rychleji plavali,tím více se zahřívali.Dana doplavala Filipa s Janou.Ted' již plavali pomaleji.Jana se zastavovala a nechávala se nosit vlnami.To se jí moc líbilo.Také přitom pozvala podmořský svět.Cítila se šťastná,že jsou opět u moře,neboť se jí od loňska po něm stýskalo.Rozhodla se,že v poledne zavolají mamince s tatínkem,aby se s nimi mohla na rozdíl od loňska potěšit.

Pokračovala v plavání,protože Filip s Danou se ocitli o hodně napřed.Doplavali až na konec pláže ke skále a obrátili se zpět.Jana se často zastavovala.Když Filip odplul kousek dále,tak se pokoušela plavat mírně na hlubinu.Stále si hlídala,aby jí stačilo jedno nebo dvě tempa na návrat na mělčinu.Když si toho Filip všimnul,tak se za Janou vrátil,aby neplavala kam nemá.Janě nezbyvali než se Filipovi podřídit ač se jí to nelíbilo.Pokaždé však využívala okamžiky,kdy Filipa neměla na blízku.Zimu již vůbec nepocítovala.Ve vodě se cítila naopak velmi dobře.Pokoušela se plavat i na zádech.

Pláž se stále více zalidňovala a i v moři panovala podobná situace.To se Filipovi a Janě s Danou moc nelíbilo,protože měli raději prázdnější pláž.

Filip navrhnul: „Co říkáte,že bychom šli zase z vody ven?“Janě ani Daně se však vůbec nechtělo.Filip teda ve vodě ještě zůstal a dával na Janu s Danou pozor.Nevydržel tam však už moc dlouho: „Ted' už doopravdy ale půjdeme na pláž.“ „Filipe,tak běž jenom ty a nás nechej tady na pláži.“řekla Jana. „To nejde,protože vy byste plavaly na hloubku a já bych vás potom nedokázal zachránit.“namítnul Filip. „Filipe,my budeme hodné.Zůstaneme jenom na mělčině tak,abys nás viděl.“škemrala Jana. „To nejde,já vám nevěřím.“trval si na svém Filip. „Prosím,uvidíš,že tě poslechneme.Jestli ne,tak nás už příště ve vodě samotné

nenecháš.“prosila Dana a Jana se přidala: „Do konce dovolené.“ „Ale potom by už žádné příště nebylo,kdyby se vám něco stalo.“ „Vždyť na nás uvidíš.“žadonila Jana.

Filip se zamyslel a nakonec souhlasil: „Ale budu vás pořád sledovat a běda vám,jestli poplavete kam nemáte.“Jana s Danou zůstaly ve vodě samy.Když Filip již ležel na pláži,tak se Jana zeptala: „Tak jak to teda uděláme,abychom mohli plavat do hloubky?Filip se na nás pořád dívá.“ „Já bych nejprve zůstala na kraji a Filip za chvílku určitě ve sledování poleví a pak vždycky bude jedna z nás dávat pozor.“ „Tak jo.“

Nasadily si brýle a plavaly po mělčině.Filip na pláži Janu s Danou sledoval.Viděl,že jeho příkaz neporušují a to jej uspokojovalo.Jana spíše zůstávala stát na místě a pozorovala rybky.Snažila se je chytat,ale moc úspěchu neměla.Pokaždé,když si už myslela,že jí drží,tak otevřela jenom prázdnou dlaň,protože rybka stihla na poslední chvíli utéct,i když se zdálo,že stojí na místě.Dana si pro změnu prohlížela kamínky.Chtěla jich totiž co nejvíce nasbírat a doma si je ve svém pokoji vystavit.Potápěla se pro ně a to se jí moc líbilo.Dopoledne se již převalilo do své druhé poloviny.

Jana s Danou pořád zůstávaly ve vodě,ale už je začínala přepadat únava.Doplavaly teda na břeh a uviděli,že Filip podřimuje.Jana na něj zavolala: „Filipe,pojď už pro nás.“Filip však její volání neslyšel.Dana zavolala ještě silněji.Ani jí nezaslechnul.

Obě tedy vylezly co nejvíce na břeh a tam si lehly na pláž.Dana myslela na to,proč musí být odkázaná na někoho druhého a proč nemůže třeba sama dojít na jejich místo.Představovala si,že jako zdravá by s tímto neměla nejmenší problém.Jana si vzpomněla na včerejší výstup Nely a pomyslela si: „Já chci být zase zdravá,tak jako ostatní lidé.Potom bych zase třeba Nelu získala za naší kamarádku.Tak nás už nikdy nebude mít ráda.Bez Filipa se ani nedostaneme z moře na pláž.“Podívala se přitom na zbytek své nohy a do očí se jí draly slzy.

Rozhodla se,že se pokusí dostat na jejich místo.Postavila se na nohu a ruce a pokoušela se po pláži takto dostat k Filipovi.Neměla ale moc štěstí a často padala.To jí ještě více rozhořčilo.Nakonec zůstala ležet na pláži a dala se do pláče.

Najednou ucítila poklepání na rameno.Podívala se,kdo to je a spatřila,že nějaký hošík jí ukazuje,aby se jej chytla.Jana poslechla a učinila tak.Hošík jí pomohl,aby se zvedla a dovedl jí k Filipovi.Jana posuňky poděkovala a hošík odešel.

To už se Filip ale probudil: „Co se děje?“ „Usnul si a my jsme chtěli ven z vody,jenomže nás neměl kdo vytáhnout,běž pro Danu.“vzlykala Jana.Filip se zvednul a učinil tak.Dovedl jí na místo a chytil Janu kolem pasu a pohládl jí po vlasech: „Jenom neplač.Já jsem se snažil na vás dávat pozor a přitom mě nějak přepadlo spaní.Já vůbec nechápu jak se to mohlo stát.“ „Jenomže to není tím,že jsi usnul,ale že jsem si uvědomila,že jsem už na vždycky odkázaná na někoho druhého.Nela,měla pravdu,že jsem k ničemu.“ „To si tak neber,vždyť už sis zvykla a Nela je zlá.Jenom tak mohla ukázat svou pravou tvář.O takovou kamarádku bych nikdy nestál.“ „Ale já nechci být odkázaná na někoho druhého.Já si chci být zase soběstačná.“stále naříkala Jana.Filip se jí snažil utěšit a v duchu si vyčítal,že musel usnout.Přitisknul jí ještě více k sobě. „Jsem odkázaná jenom na ostatní a také na ty kusy dřeva.“ukázala Jana na berle.Filip přemýšlel jak by Janu uklidil,ale nic jej nemohlo napadnout.

Podářilo se mu to až po delší době.Uložil Janu vedle sebe.Jana se již zklidnila a náladu jí začaly rozjasňovat dopadající sluneční paprsky.Nechala se ohřívat.Filip jí chytil za ruku.Dana již podřimovala a tak si ničeho nevšimla.Tak jim utíkalo dopoledne.

Slunce hrálo stále více.Nikomu to ale nevadilo.Spíše naopak.Před polednem se šli ještě jednou vykoupat do vody.

Než odešli na pokoj,tak se uložili ještě na pláž,aby oschnuli.Jana už na svůj předešlý žal zapomněla a cítila se již veseleji. „Tak na jaké výlety pojedeme?“zeptala se najednou Filipa. „To ještě uvidíme.“odpověděl Filip. „Vždyť dneska večer si je již musíme objednat,protože pozítří bychom už jeli.“řekla na to Jana. „O tom se pobavíme na pokoji.“nechtělo se Filipovi. „Já bych ráda jela na řecký večer.“navrhla Jana. „Na řeckém večeru už jsme byli,ale o tom se budeme bavit až u nás na pokoji.“podřimoval Filip. „Ale já se chci bavit teď.“dotírala Jana. „Jenomže já nechci.“ „Podle mě bychom měli jet na ten řecký večer a potom také k té řece Stynx.To by bylo nejlepší.“Filip Janě však nedopovídal a podřimoval.

Jana se k němu přiblížila a pošťuchovala jej. „Co mě nenecháš spát?“ „Protože já se chci bavit.“Filip otráveně vstal a začal balit věci. „Co to děláš?“divila se Jana. „Když mě nenecháš spát,tak teda jdu z pláže pryč.“odpověděl Filip. „Ale já tady chci ještě zůstat.“ „Tak si neměla dotírat a nechat mě spát.Mohli jsme tady tak zůstat do poledne.“

Rychle sbalil všechny věci.Dana se zrovna probudila ze spánku.

Vydali se na cestu domů.Jana už se s Filipem nebavila,místo toho se obrátila na Danu. „Na jaké výlety bys chtěla jet?“zeptala se Dany. „Já bych chtěla jet do té věštiny.“ „To bude nuda.Tam se mi nechce vůbec jet.“ „Jenomže já se na to už hodně těším.“ „A co bys řekla řece Stynx?“ „To by také mohlo být,ale tam bude asi studená voda.“ „To zvládneme.“ „Ještě uvidíme.Musíme se také zeptat Filipa,kam on by chtěl jet.“ „Večer si je všechny objednáme.Tak pojedeme na tři výlety.“ „A není to moc?“ „Proč?“ „Protože jsme tady jenom krátkou dobu a musíme si Řecku užít.“ „Vždyť ještě pojedeme na naší lodi a to si užijeme moře ještě dost.“ „Ale to už nebude Řekko.“zakončila Dana.

Přiblížili se k jejich ubytování.Filip vzal klíč,aby otevřel dveře do jejich pokoje.Dana otevřela dveře před pokoj,aby přišel do pokoje čerstvý vzduch.V pokoji se za dopoledne dost oteplilo.

Nejprve Jana s Danou připravily něco k obědu.Filip se přitom osprchoval.Polévku si společně snědli v posteli.Jako hlavní chod si vzal řecký chleba s něčím.

Po obědě se ještě Jana s Danou vysprchovaly a potom si také lehly vedle Filipa.Jana usnula rychle,ale Daně se moc do spaná nechtělo.Napadlo jí,že by si mohla něco namalovat.Jenomže v hlavě měla tolik nápadů,že si nedokázala žádný vybrat.Postupně se jí však myšlenky v hlavě splétaly až usnula.

Později odpoledne se nejprve probudila Jana.Pohledem na budík zjistila,že je ještě brzo na vstávání k moři.Pokusila se ještě usnout,ale to se jí nepodařilo.Tak začala přemýšlet o večeru,kam všude si zajdou.Moc se těšila na noční Řekko.Představovala si jak už jde s Filipem.

Vedle ní začala vydávat pohyby i Dana.Obě však ještě zůstaly ležet.Horko sice již polevilo,ale ještě ne dost.Dana však v posteli dlouho nevydržela.Vzala si z kufru pastelky s výkresem a v posteli začala malovat.Jana jí pozorovala a snažila se uhodnout co to Dana maluje.Netrvalo dlouho a poznala v její kresbě podmořskou hladinu. „Jak já bych také ráda uměla malovat.“posteskla si Jana. „Jestli chceš,tak já tě to naučím.“nabídla jí Dana. „Já se to nenaučím,to chce mít na to talent a ten já nemám.“

Než vstal i Filip,měla Dana obrázek hotový.Jana navrhla: „Co říkáte tomu,že bychom si zahráli karty,než půjdeme k moři.“Filip s Danou souhlasili.Jana tedy vytáhla karty a rozdala

je.Začali hrát.Nejprve vyhrával Filip až ke konci se štěstí obrátilo na Danu.

Jakmile polevil největší sluneční žár,tak se převlékli do plavek a vzali si své věci na pláž.

Cestou se Jana zeptala: „Tak co,Filipe,už se se mnou budeš bavit o výletech?“ „Tak,kam chcete jet?“ „Já chci jet rozhodně na řecký večírek a řeku Stynx.“ „A já zase do té věštírny.“přidala se Dana. „Tak dobře,pojedeme,kam chcete.“souhlasil Filip. „Já už se moc těším na zítřejší výlet do věštírny.“zaradovala se Dana.

Došli k pláži.Tam se nejprve uložili na sluníčko a nechali se opalovat.Dana pozorovala lidi v moři a děti, které pobíhaly na pláži: „Jak já bych si také tak ráda užila pláže.Jenomže nemůžu a už nikdy nebudu moct.Já chci zase být zdravá jako ostatní děti.Jak to mám ale udělat?Já se chci prostě zase uzdravit.Moct chodit po obou svých nohou.Moct se proběhnout a ne jenom pořád chodit normální chůzí,případně trochu zrychlit.Já už si ani nepamatuji co je to proběhnout se.Běžet tak po louce a cítit ten vítr v obličejí a nakonec se někam svalit.To chci zase cítit.Jenomže už nikdy nebudu moct.“

Filip vstal: „Tak půjdeme do vody.“Vzal pod pažení Janu s Danou a dovedl je do moře.Voda je nejprve studila,ale to se brzy spravilo.Dali se do plavání.Dana rychle na své myšlenky zapomněla a začala plavat za Filipem a Janou.

Pak jí ale napadlo,že by mohla zůstat vzadu a pokusit se plavat na hloubku.Viděla,že Filip ani Jana si nevšimli,že u nich není.To jí potěšilo.Zahnula do hloubky,ale raději ne moc,protože pociťovala strach.Ted' se jí moře líbilo mnohem více.Pod sebou si prohlížela nádherné skály.Nemohla věřit svým očím,jak moc se jí líbily.Také pěknější ryby tam plavaly.Rozhodla se,že se jednu pokusí chytit.Doplavala za ní kousek a napřáhla za ní ruce,jenomže ryba odplavala pryč.Dana se zase začala dívat na nádherné skály.

Podívala se nad hladinu,aby zjistila,kde je Filip s Janou.Spatřila,že se dost vzdálila od břehu.Dostala strach a začala co nejrychleji plavat zpět.Podívala se nad hladinu,ale k břehu se moc nepřiblížila.Plavala o to usilovněji.Filip si už Dany všimnul a plaval jí naproti.

Dostala se na mělčinu.Tam jí Filip sundal brýle a šnorchl. „Víš,jak to mohlo dopadnout?“ „Vždyť jsem jenom kousek odplavala.“ „Ale,kdyby se ti něco stalo třeba se šnorchlem,tak jak by ses dostala na břeh?!“ „Ale nic se nestalo.“řekla Filipovi ještě vystrašená Dana. „To je naposledy co jsi toto udělala,jinak už vůbec nepůjdeš do moře!!Do konce dovolené!!Tak si to rozmysli!!!A

dneska už budeš plavat jenom vedle mě a Jany!! Ani na krok se nevzdálíš!“ dokončil svou důraznou řeč Filip.

Dana si opět nasadila brýle se šnorchlem a plavala za Filipem s Janou. Strach jí pomalu opouštěl, ale do hloubky se jí už moc plavat nechtělo, protože jí stačily ty chvilky než se dostala na mělčinu. Tak jim utíkalo odpoledne.

Když se již slunce nachýlilo k západu, vyšli z vody na pláž a nechali se ještě osušit slabým větříčkem a zbývajícími slunečními paprsky.

Nezůstali ale moc dlouho. Osušili se i osuškami. Filip sbalil jejich věci. Z pláže spěchali na pokoj. Cesta jim utekla rychle. Dana si vzpomněla na svou kamarádku, že už za ní musí konečně zajít.

Na pokoji se osprchovali a dali si uschnout plavky. Na sebe si oblékli kalhoty s krátkým tričkem a Filip vzal do batohu pro každého lehčí svetřík.

Než odcházeli, tak Janu napadlo: „Nevezmeme sebou kameru?“ Filip jí tedy do batohu přibalil. Ještě zamknul dveře a vyšli na již potměnělý chodník.

Cestou už moc nespěchali. Cítili se šťastní, že jsou na tak krásné dovolené. Jenom Janě se trošku stýskalo po mamince s tatínkem a přála si, aby tam mohli být také. Když procházeli kolem kempu, tak se Dana podívala, jestli tam není její kamarádka, ale nikde ji nemohla najít.

Odešli od kempu pryč a šli cestičkou do města. Dana se rozhlížela kolem sebe, jestli náhodou neuvidí někde kamarádku jít, ale neměla tolik štěstí.

Dostali se ke křižovatce s hlavní cestou. Naproti stálo občerstvení s Gyrosy. Přešli cestu a Filip hned tři objednal. Dana nejprve nechtěla, ale nakonec se Filipem nechala přemluvit a nelitovala. Moc jí řecká pochoutka chutnala. Zastavili se na výběžku a odsud pozorovali moře. Opřeli se o kamenné zábradlí. Slunce již provádělo svou večerní koupel v moři. Danu napadlo, že tento obraz musí rozhodně po návratu domů namalovat. Tak jim pěkně utíkal večer.

Po západu slunce šli naproti do budovy jejich cestovní kanceláře. Průvodce zrovna seděl za stolem a vyřizoval zrovna jiné klienty. Filip s Janou a Danou museli počkat.

Když se dostali na řadu, Filip oznámil svou objednávku. Průvodce mu však oznámil, že řecký večer je tentokrát zrušený. Janu to zamrzelo: „A doopravdy nebude?“ Průvodce jí to musel potvrdit. Tak si nakonec objednali jenom dva zájezdy.

Vyšli opět ven.Na večeri se jim ještě vůbec nechťelo.Procházeli se po pobřeží a pozorovali moře.Dále si zašli hlouběji do města a prohlíželi si všechny obchůdky.Daně se všechno moc líbilo.Skoro do všech obchůdků vešli.

V jednom padly Daně do oka nádherné kamenné šachy: „Ty si musíme koupit než odjedeme.“ „A kdo je asi tak poveze?“zeptal se Filip. „Přece v autobuse.“reagovala Dana. „Jenomže ten autobus není nafukovací.Mi se také moc líbí,ale asi je nebudeme mít kam dát.“nepotěšil jí Filip. „Však ještě uvidíme.“zakončila Dana.V obchodech viděli spoustu nádherných věcí.

Vstoupili o kousek dál zase do dalšího a tam se jim ukázaly škeble,hvězdice a jiné věci z moře.Uvažovali, kterou si asi koupí.Když popošli dál,tak se ocitli před lodičkami z mušlí. „Tak co si koupíme?“prohodila Jana. „Mi se líbí úplně všechno.“řekla na to Dana. „To mi taky.Však do konce ještě máme dost času se rozhodnout co z toho všeho si nakonec vybereme.“přidal se Filip.Tak došli až na konec ulice.

Odbočili a pokračovali v prohlížení obchodů,ale ty již pomalu mizely.Proto se rozhodli,že se zase vrátí zpět k moři.Cestou si kolem sebe prohlíželi vystavené zboží.Ještě se u dalších obchodů zastavovali.

Vrátili se k moři a přístavišti.Prošli se po molu,aby si mohli prohlédnout lodě, které zde stály.Filip je srovnával z těmi, které mohli vidět na předešlých dovolených a zjišťoval, že moc pěkné nebyly.Většinu osvětlovala světla rozvěšená po nich.Došli na konec mola.

Dostali již hlad a proto se usadili v jedné taverně.Nemuseli čekat moc dlouho a před nimi se objevil jídelní lístek a konvice s vodou.Nechyběl ani předkrm.Prohlíželi si menu,každý si vybral něco jiného.

Mohli pozorovat moře.Danu napadlo: „Filipe,co říkáš,že bychom to tady nafilmovali.“Filip souhlasil a vytáhnul z batohu kameru.Postavil se a podešel,aby Janu s Danou natočil jak sedí u stolu.Také namířil záběr na moře a přiblížil si jednu lodičku na mole, která jej zaujala.

Brzy jej ale vyrušil číšník, který jim nesl večeri.Nejprve zeleninový salát jako předkrm.Dana nechápala, proč nemají hned hlavní chod,ale Jana jí to hned vysvětlila.Sotva jej dojedli,tak se již nesl hlavní chod.Všichni si navzájem popřáli dobrou chuť.S jídlem

nespěchali.Filip také pozoroval lidi,kteří chodili kolem.Tak jim pěkně ubíhala noc.

Na stolech stály petrolejky, které vydávaly nádherné světlo.Objednali si ještě pohár,protože se jim ještě domů nechťelo.Když dojedli i jej,tak se zvednout museli,protože noc již pokročila a je čekal zítřejší výlet,na který se všichni již moc těšili.

Doma se jenom převlékli do pyžama šli do postele.Filip ještě natáhnul budík a všichni skoro ihned usnuli.

Dalšího dne ráno je všechny brzy probudil budík.Nikomu se z postele nechťelo,ale touha po výletě zvítězila.Rychle vstali a oblékli se.Filip s Janou začali chystat potřebné věci.Dana přitom nachystala snídani.Snědli ji při chystání.Jana přemýšlela,aby náhodou nic nezapomněli.Cítla se nervózní.Konečně již všechno měli všechno připravené.

Nastupovat měli na stejném místě jako přijížděli.Všichni velmi pospíchali,aby jim náhodou autobus neujel.Cestou míjeli kemp.Dana nezapomněla vyhlížet svou kamarádku.Tentokrát jí potkali štěstí a spatřila ji.Šla za Filipem a Janou s ní.

Na místo se dostali včas.Autobus zde ještě ani nestál.Filip podle hodinek zjistil,že jim ještě nějaký ten čas zbývá.Porozhlédnul se,kde by se mohli posadit,ale nikde žádná lavička nestála.Nejprve zde stáli sami.Janu napadlo: „Jsme tady vůbec dobře?“Filip také začínal pociťovat strach,že přišli asi na špatné místo.Viděl,ale Danu s její kamarádkou.

Konečně začali přicházet i ostatní lidé.Filipovi se ulevilo.Podle času již autobus měl přijet,ale ještě se po něm neukázala ani stopa.Slunce již vystouplo na obloze a tepla také přibývalo.Všichni si na sobě ponechali jenom to nejtenčí oblečení.Jana stála co nejbliže u silnice a netrpělivě vyhlížela příjezd autobusu.

Proto také jako první spatřila na čelním skle přijíždějícího autobusu logo jejich cestovní kanceláře: „Už přijíždí.“Autobus zastavil na kraji cesty a všichni postupně nastoupili.Filip s Janou se posadili do přední části.Dana se svou kamarádkou a jejími rodiči seděli vzadu.Klimatizace běžela naplno,takže v autobuse se cítili příjemně.

Průvodce je přivítal na výletě a také promluvil o programu tohoto dne.Jana pozorovala krajinu, kterou projížděli.Vypůjčila si kameru od Filipa,aby mohla natáčet. „Já už se moc těším na dnešek.Podle papíru to má být docela pěkné.“pronesla za delší dobu. „Určitě.Dnešní výlet bude pěkný i sluníčko pěkně svítí.“potvrdil

Filip. „Jenom,kdyby Dana seděla také s námi.“Řekla Jana.Filip na to nic neříkal.Pokračovali kolem moře.Tak jim ubíhala cesta.

Dostali se více do vnitrozemí.Sluníčko svítilo stále hodně.Jana zatáhla roletu,aby svítilo na ně co nejméně.Těšila se moc nato,až vystoupí z autobusu na čerstvý vzduch. „Je štěstí,že se dneska vrátíme tak brzy.Alespoň si odpoledne budeme moct zaplavat.“pronesl Filip. „Ale výlet také není špatný.Po návštěvě věštírny se také budeme moct vykoupat na pěkné pláži.“ „A ty jsi vzala plavky?“napadlo Filipa. „Samozřejmě.Já myslím na všechno.Plavky sebou máme.“ „Tak to je dobře.“oddechl si Filip.

Dostali se k cíli jejich cesty.Ještě zbývalo vyjet menší kopeček a už museli vystoupit z autobusu.

Venku je přivítalo pěkné horko.Dana zůstávala pořád bokem se svou kamarádkou.Filip s Janou jí nechali,aby si mohla popovídat.Všichni se seřadili před vstupem.

Nejprve je čekal výklad o původu věštírny a k jakým účelům sloužila a také kdy byla vybudována.Vstoupili dovnitř a začala prohlídka celého komplexu.Filip s Janou dávali velký pozor,aby všechno slyšeli.Filip pomáhal Janě,když šli po schodek níž.Dával na ní pozor,aby náhodou nespadla.Dana zůstávala vzadu se svou kamarádkou.Filip se po ní díval,ale nikde jí nemohl vidět.Tak jim utíkalo dopoledne.

Na závěr je čekalo sklepení věštírny s velmi úzkými točitými schody.Filip přemýšlel jak by to Jana mohla zvládnout,ale nic jej nenapadlo.Musel jí říct: „Jano,ted' musíš zůstat nahoře.Dolů se ti nepodaří sejít.“ „Já se tam ale chci jít podívat.“namítla.Filip se ještě podíval: „To nepůjde.Já ti to nahraju na video.“Jana teda nerada zůstala nahoře.Filip si vzal kameru a sešel dolů.Poslouchal co jim všechno průvodce poví.Pomyslel si,že Jana o nic moc nepřišla,protože měli kolem sebe jenom tmavou kobku.

Zanedlouho opět vystoupili na povrch.Jana zůstala stát bokem.Filip jí hned oznámil své zjištění.Janu to částečně uklidnilo.Pokračovali v cestě k východu.Zde dostali na dvacet minut rozchod.

Přiblížilo se již poledne a proto slunce již hodně hřálo.Filip s Janou by si ted' dali nejraději něco velmi moc chlazeného,ale žádná prodejna v okolí zrovna nestála.Také pociťovali hlad.Našli si místo ve stínu,kde se cítili příjemněji,protože si zde sluneční paprsky moc cesty nenašly.

V autobuse je čekal chladnější vzduch.Pohodlně se usadili na svých místech a počkali než se autobus rozjede.Cestou začala

klimatizace foukat ještě silněji.Jana se nachýlila k Filipovi: „Dneska se mi to líbilo,ale že tehdy byli ti lidi tak hloupí a nechali se klamat.“ „Jo uměli je ty věštyně klamat.Já bych rozhodně nechtěl podstupovat jakési omamování látkami a posty a také zůstat někde zavřený,abych se dozvěděl něco o budoucnosti.“ „Tehdy asi byli tito lidé mocní a tak proto se jimi nechávali ostatní klamat.Věštyní bych možná i byla,protože ti se měli dobře.Stačilo jim jenom něco navykládat a hned dostali spoustu peněz.“ „Ale já bych nechtěl být ani tím.Mě by nebavilo klamat druhé lidi.A ta kobka za nic nestála.Byly tam jenom osvětlené holé stěny,takže si o nic velkého nepřišla.“ „Stejně bych tam raději šla a viděla to na vlastní oči.Jak moc bych si zase přála být úplně zdravá.“povzdechla si Jana.

Autobus zastavoval na místě před tavernou.Všichni z něj postupně vystoupili.Filip se rozhlédl,aby našel Danu.Po chvilce jí uviděl.Stála opět po boku své kamarádky.Průvodce je zavedl dovnitř.Posadili se tam na místa.Zde měli mít tři hodiny volna.Jana se šla hned podívat k zábradlí na moře.Před ní se ukázala velká písčnatá pláž s nekonečným mořem.To se jí velmi zalíbilo.Nejraději by šla do vody ihned.Od moře vál svěží vítr a osvěžoval je.

Jana se vrátila za Filipem.Zrovna dostali na výběr z jídel.Průvodce jim oznamoval co si mohou dát.Filipovi ani Janě se výběr moc nezamlouval,ale neměli jinou možnost.Filip si dal nakonec kuře s bramborovou kaší a Jana špagety.

Skoro ihned začali číšníci roznášet jídlo.Jakmile Filip s Janou dojedli,tak se vydali k toaletám,aby se mohli převléct do plavek.Filip počkal na Janu.Nemusel tam stát dlouho a mohli se vydat na pláž.

Tady musel Filip Janě pomáhat,protože se jí berle bořily do písku.Zůstali na kraji blízko moře.Filip roztáhnul jejich věci a uložili se na zem.

Brzy se však zvedli,aby se osvěžili vodou v moři.Voda nestudila na rozdíl od jejich pláže a tak začali hned plavat.Moře mělo mělký břeh.Proto mohli plavat dost daleko do moře.Snažili se jeden druhého předejnat.Jana na Filipa stříkala vodou a Filip jí to oplácel stejně.Pak s tím přestal a plaval vedle Jany jako nic až najednou jí chytil za šnorchl a strhnul jí ho z očí a ještě na ní vyšplouchnul vodu.Jana to nečekala a tak zůstala na místě.Sůl jí dost štípala v očích.Filip mezitím plaval dál.Snažila se sůl z očí dostat,ale nedařilo se jí to.Nakonec ale vše přestalo štípat.

Nemohla ale nikde najít Filipa..Zůstala na místě.Prohlížela si lidi ve vodě,ale nepoznávala mezi nimi Filipa.Rozhodla se,že

poplave dál a snad jej najde.Uplavala kousek a nikde jej neviděla.Cítila stále větší nervozitu a strach z toho,že se ztratili: „Filipe,kde jsi?“Nikdo se jí neozval.Uvědomila si,že se sama z vody ven nedostane.Pak si představila,že jí ujede autobus a ona tam sama zůstane.Zavolala ještě silněji: „Filipe,tak se mi ozvi!!“

Vtom se ocitla ve vodě.Když se vynořila,oddechla si,protože před sebou měla Filipa: „Proč ses mi neozval?Kde jsi byl?“ „Plaval jsem jenom kousek dál.“ „Vždyť jsme se málem ztratili a mohl nám ujet autobus a co bychom pak dělali.“vyčítala mu Jana. „To jsi nemusela.Před každým odjezdem přece kontrolují,jestli jsou tam všichni.“ „Kde jsi byl?“ „Mě nenapadlo,že mě budeš hledat.Ani jsem neplaval moc daleko.Já jsem si myslel,že mě doplaveš a také mi sundáš brýle až to nebudu čekat.Tak já už to víckrát neudělám.Já jsem to doopravdy vůbec netušil.“

Jana si dostala další sůl z očí a plavala vedle Filipa dál.Pomalů se uklidnila.Rozhodli se,že poplavou do poloviny pláže a pak se vrátí.Jana se dívala pod moře,ale moc zajímavého zde nenacházela.Odbočila trochu do hloubky,ale Filipa si stále hlídala,protože se nechtěla na této pláži opět ocitnout sama a bez pomoci.Ještě jí napadlo,že by ani neměla jak koho poprosit,aby jí pomohl z vody ven na pláž a k jejich autobusu.

Filip přidal tempo a ukázal Janě pod vodou,že se dají závod.Jana jeho posunky pochopila a také zrychlila.Filipovi se však tentokrát dařilo více a Jana jej nemohla předejhnat.Až za delší dobu se jí to povedlo s vypětím všech sil.Filip si odpočinul a plaval za Janou,aby se nakonec před finišem dostal do čela.

Při plavání si ani nevšimli,že se dostali dále než chtěli.Dívali se jenom na sebe pod vodou.Hlavu vůbec nevynořovali.Čas jim utíkal velmi rychle.

Doplavali skoro až ke konci pláže,když se Filipovi začalo zdát,že by se již měli vrátit zpět,protože odjezd se asi již přiblížil.Podíval se nahoru a zjistil,kam až se dostali.Vytáhnul i Janu z vody,aby jí oznámil: „Jano,doplavali jsme dál než jsme měli a mi se zdá,že jsme to přetáhli i s časem.Pokud se nemýlím,tak nás už čekají v autobuse a určitě z toho není nikdo nadšený.Musíme teda rychle plavat zpátky.“

Oba dva dávali do plavby všechno.Tentokrát se rychlejší dařilo být Janě.Filip jí však brzy opět dohnal a plavali vyrovnaně.

Konečně se před nimi objevilo místo s jejich věcmi.Filip pomohl Janě z vody.Vzal si z batohu hodinky a zjistil,že již nastává

ten nejvyšší čas,aby šli do autobusu.Filip osušil sebe ručníkem a pomohl Janě.

Popoháněl jí,aby se ještě převlékli.Šli jak nejrychleji mohli.Naštestí na toaletách nemuseli čekat v žádné frontě.Když vyšli,tak Filip Janu stále popoháněl.

K autobusu se dostali na poslední chvíli.Nastoupili jako poslední,když se již po nich začal průvodce shánět.Filip se mu omluvil a posadili se na svá místa.Mohli se tedy rozjet do Pargy¹⁴.

Filip s Janou ještě vydechovali,jak se honili,aby stihnutí autobus.Dana seděla opět vedle své kamarádky.Filipa napadlo,jestli si také zaplavala,když nezůstávala s nimi.Cesta jim ubíhala velmi rychle.Filip i Jana se již cítili unaveně.Jana zavřela oči a opřela se o sklo,aby mohla podřimovat.Filipovi se také již k moři moc nechtělo.Uvažoval,jestli to teda nechají až na zítřek,nebo jestli půjdou ještě dneska,ale reálněji viděl až zítřek.Tak jim ubíhala cesta.

Pokročili v cestě.Filip s Janou se dívali z okna a pozorovali krajinu.

Přiblížili se opět do Pargy.Jana už poznávala místa.Pod nimi se ukázaly útesy a moře.Zanedlouho zastavovali a museli vystoupit.Filip s Janou šli na pokoj. „Dnešní výlet byl moc pěkný.“pochvalovala si Jana.Filip jenom přikyvoval.

Na pokoji si lehnuli do postele.Vtom si Filip uvědomil: „Kde je Dana?“ „To já nevím.“ „Kdy jsme jí viděli naposledy?“ „V autobuse.“ „Jak jsme jenom mohli na ní zapomenout.“ „Tak se po ní musíme podívat.“ „Ale kde jí máme hledat?“ „Já si myslím,že šla asi nejspíše někam se svou kamarádkou.“napadlo Janu. „Co když ale ona hledá nás,protože jsme s ní už dlouho nebyli?“ „To je hloupost.Určitě je se svou kamarádkou.Zajdeme se podívat do kempu a tam jí určitě najdeme.“

Oblékli si zase oblečení a vydali se ke kempu.Oba dva si přáli,aby Danu uviděli cestou nebo alespoň v kempu. „Ale kde jí tam najdeme?Přece nebudeme prolézat každý stan.“přemýšlela Jana. „To máš pravdu.My nevíme,kde je ta její kamarádka.“musel uznat Filip.Oba pociťovali stále větší nervozitu.

Došli ke kempu a uviděli,že je docela velký.Uznali,že prohledávat jej nelze.Prošli kolem něho,ale nikde Danu neviděli.Uvažovali co mají dělat,ale nemohla je vůbec nic napadnout.Jestě několikrát kolem kempu prošli,ale nenašli jí. „Kdybychom alespoň znali jméno té její kamarádky,ale ani to

¹⁴ Parga-místo v Řecku,kam jeli Filip s Janou a Danou na dovolenou.

nevíme.Potom by šlo nějak zjistit,ve kterém stanu bydlí.“uvažoval Filip nahlas. „Asi nám nezbude nic jiného,než se vrátit na pokoj a tam zůstat a počkat než se Dana vrátí,protože je určitě někde s tou kamarádkou.“dodala celkem rozumně Jana. „Ale co když se jí něco stalo a my o tom nic nevíme.“bál se Filip.

Nezbylo jim teda nic jiného,než se vrátit zpět na pokoj.Cestou se rozhlíželi,aby Danu zahlédli,ale nedostalo se jim takového štěstí.

Na pokoji si lehnuli do postele a Filip přemýšlel,kde by Danu mohli najít.Nevydržel takhle nečinně moc dlouho.Musel vstát a vytáhnul si modelování.Posadil se ven ke stolku a začal z papíru vyřezávat díly další částí jeho oblíbené MPR.Nepodařilo se mu přestat myslet na Danu.Cítil na ní ale také vztek a rozhodoval se,že až se Dana vrátí,tak jí pěkně vyčiní.Čas jim utíkal pomalu a Dana se nevracela.

Filip pokročil v přípravě dílů.Jana si vzala knížku,aby se nějak zabavila a nemusela pořád na Danu myslet.Slunce se již přiblížilo k západu.Filip přestal z modelování a ulehnu vedle Jany.Oba dva pociťovali velkou tíseň.

Rozhodli se,že se ještě jednou zajdou podívat ke kempu,že snad dostanou větší dávku štěstí a Danu najdou.

Vyšli před studia,zahnuli doprava směrem ke kempu.Moc chtěli Danu uvidět.Míjeli pěkné hotely.Na ně se ale nedívali,protože mysleli jenom na Danu.Filipa se začal zmocňovat strach,co když se Daně přece jenom něco stalo.

Dostali se opět ke kempu,ale Dana se jim nikde neukázala.Filip i Jana se již cítili velmi bezradně.Nevěděli co mají dělat.

Jana dostala ještě nápad,že se zajdou podívat na městskou pláž,jestli tam jí neuvidí.Filip jí přikývnul.Šli velmi rychle,jak jenom mohli. „A co když jí ani tam nenajdeme?“napadlo Filipa. „Potom se vrátíme zase na pokoj a ještě chvilku počkáme.“ „A když se nevrátí,tak budeme muset jít za průvodcem a nechat jí hledat.“ „Ale já si myslím,že jí tam určitě najdeme.“doufala Jana.

Prošli kolem Gyrosů,ale nezlákaly je.Blížili se již k městské pláži.Vtom Jana uviděla,jak se Dana prochází před nimi se svou kamarádkou.Hned to ukázala Filipovi.Ten se stejně jako Jana zaradoval,že se jí nic nestalo,ale zároveň dostal velký vztek.

Došel k ní a počkal než se rozloučila a když pooděšli,tak jí řekl: „Proč si nám neřekla,že jdeš se svou kamarádkou?!!Copak si myslíš,že bychom ti to zakazovali,že sis prostě šla jak tě to

napadlo?!!!Stačilo jenom říct,že strávíš odpoledne s ní,jako si strávila celý den!!!“ „Já jsem myslela,že vás to napadne.Vy jste šli příliš rychle a mi se nechtělo vás dohánět.Přece jste viděli,že jsem s ní.“bránila se nevinně Dana. „Jenomže my jsme se o tebe báli!!Ani nevíš,jaký si nám nahnala strach!!Mohla si za námi přijít,že jdeš a mohla si s ní být třeba do rána!!Měla si udělat jenom jedno a to nám to říct!!!Copak to se dělá,abys jenom tak bez řečí zmizela?!!Co kdyby se ti třeba něco stalo,tak příště o tom nemusíme vůbec vědět!!“ „Co by se mi tady stalo?Šla jsem jenom do města.Vždyť bych se zase vrátila.Chtěli jsme se už jenom společně projít po několika obchodech.“ „Dokonce!!A to tě doopravdy vůbec nenapadlo,že se o tebe může někdo bát?!!Za trest se s ní dva dny nebudeš moct sejít a dneska večer zůstaneš na pokoji,zatímco já s Janou půjdeme do města.“dodal už klidněji Filip. „To teda ne.Já půjdu taky.“odmítala Dana. „To si se měla chovat jinak.“odvětil Filip. „Vždyť sem přece zase tolik neudělala.Stejně mě tam neudržíte.Jestli to uděláš,tak mě do konce dovolené neuvídíte.Budu se svou kamarádkou.“vzdorovala Dana. „To neuděláš.Zůstaneš dneska na pokoji,nebo tě tam zamknu a zařídím,abys z něho nevyšla ani zítra.“opáčil Filip. „To teda ne.Jdu za svou kamarádkou.“rozhodla se Dana. „Jak chceš,ale v tom případě se stav k nám na pokoj a vezmi si všechny svoje věci a už se tam do konce dovolené neukazuj.A domů se také vrať k ní.“přidal na důrazu Filip. „Já to všechno zavolám mamince a ta mi dá zapravdu.“ „Jestli chceš,tak klidně.“řekl s úsměškem Filip.

Dana přemýšlela co bude mít nejlepší.Rozhodně nechtěla do konce dovolené zůstat u své kamarádky.Proto se vydala vzdorovitě před Filipem a Janou.Šli velmi rychle.Dana cestou uvažovala jak Filipovi dnešek oplatí,ale nic se v její hlavičce nemohlo zrodit.

Na pokoji si Filip s Janou oblékli pohodlnější věci.Když odcházeli,řekl Daně: „Máš teď čas nad dneškem uvažovat a velmi bych ti doporučoval,aby ses nám omluvila.Protože jinak zůstaneš i zítra na pokoji.“Zamknul dveře a nechal Danu samotnou.

Venku se naklonil k Janě: „To se mi ulevilo.“Cesta jim ubíhala už rychle.Oba dva se těšili co dobrého si dají k večeři.Měli obchod s potravinami a tak dostali chuť na něco chlazeného.

Gyros si tentokrát nedali.Došli až k molu.Opřeli se o zídku a zadívali se na moře. „Kdy nás čeká další výlet?“zamyslel se Filip. „V pátek.“odpověděla Jana. „Tak to je dobře.Podívej se jak je to moře krásné a ty lodičky tam vzadu,co z nich jsou vidět jenom ty

malé světýlka.“ „To jsou asi rybářské.Také by se mi líbilo na některé sedět a kolem sebe mít jenom moře.To je určitě něco úplně jiného než stát na palubě trajektu.Tak si úplně sám v malé lodičce a kolem sebe máš jenom naprosté ticho, které nic neruší.To je prostě nádhera.“snila nahlas Jana. „Také by se mi to líbilo.Že bychom si nechali přidělat k naší lodi také takový člun a potom bychom na něm mohli plavat v moři.“ „To ještě uvidíme,ale špatný nápad to není.“souhlasila Jana.Zůstali stát na místě ještě delší dobu.

Filip pobídnul Janu,aby pokračovali v cestě.Procházeli kolem přístavu.Jana zahrula na molo,aby se mohli zase podívat na lodičky.Jana si některé natočila na video.

Dále procházeli po uličkách, které předešlý den nestihnuli projít.Moc jim jich nezbylo.Ještě vešli do některých obchodů.

Brzy se vrátili na pobřeží a tam se posadili do taverny.Obsluha je čekala velmi rychlá.Filip s Janou mohli odsud pozorovat noční moře.Jana si vzpomněla na Danu: „Kdoví co asi teď Dana dělá?“ „Určitě spí a doufám,že se nám omluví.“ „To nevím.Asi moc ne.“ „Jestli bude vzdorovat,tak zítra zůstane také doma.“ „Já bych na tom zase tak moc netrvala.Vždyť se přece zase tak moc nestalo.“ „To si už zapomněla jak jsme se o ni moc báli?“ „To máš pravdu.“musela uznat Jana.

Dostali předkrm a tak přestali mluvit.Zanedlouho dostali i ostatní jídlo.

Když dojedli,tak se začali vracet domů,protože se jim začínalo chtít spát.Domů dorazili docela pozdě,protože šli pomalu.

V pokoji našli Danu,jak již spí.Filip s Janou se také převlékli do pyžama a za chvíli již spali také.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Podíval se na hodinky a vstal.Nejprve se potichu převléknul do plavek a vzal si snídani.Snědl si jí před pokojem na stolečku.

Přitom se probudily i Jana s Danou.Dana přišla za Filipem: „Jak jsem nad tím včera večer uvažovala,tak mi došlo,že jste asi měli pravdu,když jste se na mě naštváli.Já se vám teda omlouvám.Měla jsem vám to říct.“ „To je dobře,že jsi to uznala.My jsme se o tebe totiž hodně báli.Šli jsme tě několikrát hledat,ale nikde jsme tě nemohli najít a mohlo se ti také něco stát.Co bychom dělali potom.“řekl jí Filip. „Já vím,udělala jsem hloupost.“uznala Dana.

Společně všichni dojedli snídani.Dana přitom navrhla: „Včera mi říkala moje kamarádka,že je tady docela pěkná procházka na další ještě pěknější pláž.To bychom měli jít opačným směrem než chodíme normálně.Cesta vede přes pěkný olivový háj.“ „To bychom

mohli.“otočila se Jana k Filipovi. „Ale spíše zítra.“ „Já chci hned dneska.Tady ta pláž není nic moc a tam si určitě více užijeme.“prosazovala Jana.Filip se ještě chvilku nechal přemlouvat až přistoupil.

Po jídle Filip odnesl do kuchyně všechno nádobí,aby jej Jana mohla umýt.Filip si prohlédl věci a uvažoval co všechno by měli sebou vzít.To mu netrvalo moc dlouho.

Sluníčko,ještě mělo velkou část své dopolední pouti před sebou,když vyrazili a proto ještě tolik také neřálo.Šli docela rychle a než se nadali,ocitli se pod korunami olivovníků.Filip vzal kameru a začal natáčet.Pod stromy viděli natažené obrovské sítě.Ty je všechny naprosto fascinovaly.Přemýšleli kolik to asi dalo práce všechny sítě natáhnout.

Čekali je prudší stoupání.Filipovi se moc nelíbilo.Myslel na to,že o tom čase se mohli koupat u nich na pláži a místo toho se musí drápat do toho kopce.Čím dále šli,tím méně se mu chtělo.Nejraději by se vrátil domů. „Na to,abych chodil po kopcích jsem nemusel jezdit do Řecka.Takových máme u nás doma hodně.“myslel si,ale na venek na sobě nic nedával znát.

Vyšli již nahoru a horko stouplo.Cestou potkali jenom několik lidí,jinak šli sami.Dana promluvila: „A zpátky už můžeme jet lodičkou.Ta nás doveze až do města.“ „Proč jsme s ní nejeli hned?“ozval se Filip. „Protože ta procházka je moc pěkná a určitě stojí za to.“odpověděla mu Dana. „Tak já se tady trmácím a zatím jsme se mohli projet na lodi a teď se už koupat v moři.Ty jsi to tajila,že?“zeptal se Filip. „To ne,ale mi to nedošlo,že jsem o tom neřekla.“bránila se Dana.

Dostali se na konec háje a před nimi se otevřela silnice.Filip si oddechnul.Zde se na chvilku zastavili. „Už by to nemělo být daleko k moři.“oznámila Dana. „To jsem rád,když si uvědomím,že jsme už v něm mohli plavat.“oddechnul si Filip.

Pokračovali po silnici,kteřá se začala svažovat k moři.Cestou viděli několik hotelů.Filip již spěchal.

Ocitli se na pláži.Janě s Danou se po ní šlo špatně,protože jim po písku velmi klouzaly berle,ale nakonec došli do jejího prostředku,kde se uložili.

Filip roztáhl jejich karimatky a vytáhl opalovací krém.Všichni se namazali a položili.Jana pozorovala pláž a zjistila,ke svému potěšení,že zde moc lidí neleží.Líbila se jí o hodně více než ta jejich.Rozhodla se,že už nikdy nepůjdou na žádnou jinou pláž.

Jana se posadila,aby si jí lépe prohlédla.Slunce již pálilo docela dost.Jana si sundala tričko a krátké kalhoty,zůstala jenom v plavkách.Filip s Danou podřimovali.Jana by již ráda šla do vody,ale věděla,že to sama nedokáže a Filipa nechtěla budít s jeho spánku.Podívala se jenom smutně na zbytek své nohy a uložila se také na karimatku.

Přemýšlela co by měla udělat,aby nemusela být odkázaná jenom na Filipa a mohla jít do moře,kdy se jí zachce,ale nic jí nenapadlo.Proto na to přestala myslet a nechala se také vyhřívat sluníčkem.

Do vody se rozhodli jít později.Filip Janě s Danou pomohl a vrátil se ještě pro potápěcí potřeby.Ve vodě Filip postrčil Janu s Danou,takže do vody spadly a musely plavat.Voda je náramně osvěžila.Hned se cítili o moc lépe.Plavali jak nejrychleji uměli.Jana však brzy Filipa s Danou nechala a pozorovala raději rybičky a mořské dno.Připadalo jí o mnoho pěknější než to jejich.

Dohnala zase Filipa s Danou a také je předechnala.Filip si to však nenechal líbit a Janu doplaval.Do šnorchlu jí nalil vodu a přidal na rychlosti,aby jej Jana hned nedohnala.Jana se pokusila vodu vyfouknout,ale nepodařilo se jí to.Musela se zastavit a šnorchl si sundat.Netrvalo jí to ale dlouho a už Filipa doháněla.Dana se držela uprostřed.Jana se dostala opět před Filipa.

To se ale dostali na konec pláže a museli se otočit a plavat zpátky.Rozhodli se,že doplavou až na konec pláže, která se dost táhla.Filip se po chvilce zastavil a naznačil Janě s Danou,že mají udělat totéž: „Ted' si dáme závod,schválně,kdo doplave jako první na konec pláže.Nebudeme se zastavovat ani si provádět žádné schválnosti,jo?Budeme prostě normálně plavat.“Jana s Danou na znamení souhlasu přikývly.

Všichni si lehli na vodu,Filip dal znamení a začali plavat.Filip i Jana s Danou dávali do plavání všechnu svou sílu.Plavali vedle sebe.Žádné rozdíly se ještě neprojevily.Filip se snažil dostat se co nejvíce dopředu,ale moc se mu to nedařilo.Jana s Danou jej hned dohnali.

Dostali se k prvnímu můstku pro loď.Ted' plavali opatrněji,protože museli plavat kousek ve hloubce.Vrátili se opět na mělčinu a zrychlili.Filip trochu zvolnil tempo.Jana s Danou toho rychle využily a přidaly.Plavaly již o dost dál než Filip, který přidal,ale dohnat se mu je nedařilo.Jana se otočila za sebe a uviděla,že Filip je začíná dohánět.Zase přidala tempo a podařilo se jí dostat se do čela.Dana plavala jako druhá.Napadlo jí,že ted' nechá

Filipa s Janou před sebou a nakonec vyvine všechno úsilí a doplave jako první.Jana mījela další molo,ještě měla před sebou jedno a potom už její plavbu nic nemělo rušit.

Jana se podívala za sebe a zjistila,že Filip i Dana plavou hodně vzadu.Ještě ale dávala do plavání všechnu svou sílu.Chtěla zvolnit až na konec.Uvažovala nad tím,kolik plavby jí ještě zbývá,ale nad vodu se nepodívala,aby nepřišla o svůj náskok.Plavala se všech sil dále.Filip se začal přibližovat,ale Janu nedoháněl.Plaval jak nejrychleji mohl,ale nedařilo se mu.Dana zůstala o hodně vzadu.Podívala se nad hladinu a zjistila si,že jsou teprve v polovině pláže.Pomyslela si,že ji ještě zbývá dost času.Dokonce se i zastavila a plavala jenom v kolečku.Brzy však zase začala plavat ke konci pláže.Trošku zrychlila,aby dohnala alespoň Filipa.

Musela vydat hodně úsilí,protože Filip se za její odpočinek dost vzdálil.Nakonec se jí to ale přece podařilo.Cítla se šťastná.Raději již neodpočívala a plavala k Janě.Ta teď zpomalila.

Dostali se za tři čtvrtiny trati.Jana pociťovala únavu,rozhodně se ale nechtěla vzdát.Filip jí doháněl,ale blíž se přece jenom podařilo dostat Daně.Jana si zjistila kolik jí ještě zbývá do konce.Když uviděla,že moc ne,tak ještě přidala.Dana jí ale nemilosrdně doháněla.Jana nakonec zvolnila,protože již neměla dost sil a Dana se dostala do čela.Jana se snažila,aby zůstala alespoň před Filipem,ale i ten jí už předháněl.

Sebrala v sobě všechny své zbývajcí síly a předplavala Filipa a přiblížila se i k Daně.Na poslední chvíli se před ní dostala a ke skále jako k cíli doplavala jako první Jana.Na konec se Filip doplaval těsně za Danou.

Zůstali ve vodě chvíli na místě,ale pak se otočili,protože z pod skály vyvěrala hodně studená voda.Pomalů plavali na teplejší místo.Tam se zastavili a posadili se na písek.Všichni vydechovali.Jana pociťovala velkou radost z toho,že dosáhla tak dobrého výsledku: „Už jsem myslela,že se mi to ani nepodaří.“ „Jak jsi to,Jano dokázala?“divila se Dana. „Snažila jsem se.“odpověděla Jana. „Já jsem si v polovině odpočinula s tím,že na konci budu mít více síly a Filip,ten nevím co dělal,že doplaval jako poslední.“ „Já to také nechápu,prostě jste měly více štěstí.Příště se mi to určitě musí podařit a dostanu se jako první.“umiňoval si Filip. „Ale zpátky už poplaveme normálně,jo?“zeptala se Jana.Filip i Dana přikývli,protože nikomu nezbývalo dost sil na další závod.

Ještě nějakou dobu odpočívali až dal Filip povel k plavbě zpátky.Už nabrali více sil.Jana už dostávala pořádný hlad a těšila se

na oběd v některé taverně na pobřeží.Nyní již plavali vedle sebe,ale nikomu se nechtělo zlobit toho druhého.Všichni už se totiž viděli na jejich místě na pláži.Věděli,že mají před sebou ještě dlouhou plavbu než se tam dostanou.Jana se často dívala nad hladinu,aby zjistila kolik cesty jim ještě zbývá.Pomyslela si: „Kdybych byla zdravá,tak jsme to mohli přejít po pláži a dostali bychom se tam mnohem rychleji.Tak musíme plavat i celou cestu zpět.Bez těch berlí už nebudu moci rychle chodit.“

Na tyto myšlenky ale musela rychle zapomenout,aby udržela tempo s Filipem a Danou.Pod vodou také viděla jak se prohání rybičky.

Připlavali k prvnímu molu.To už se zaradovali,protože již poznali,že jsou skoro u cíle.Museli dávat pozor,aby se nedostali do cesty žádné lodi.

Na konci plavby se již cítili velmi unaveni.Filip pomohl Janě s Danou ven z vody.Všichni padli na jejich místa a nechali se opalovat sluníčkem.Cítili se správně unavení.Proto netrvalo dlouho a všichni usnuli.

Probudili se o něco později.Jana se podívala na hodinky a zjistila,že poledne již minulo. „Nezajdeme si na něco dobrého?“navrhla Jana.

Filip s Janou a Danou vstali a vydali se na cestu k taverně.Filip Janu s Danou jistil,aby nespadli.Vyšli po schůdcích nahoru a ocitli se uvnitř.Posadili se na volná místa a čekali na obsluhu.

Zanedlouho dostali jídelní lístek. „Rozhodně bych vám doporučovala dát si mečouna.To je prý výborná ryba a nemá vůbec kosti.“promluvila Dana. „A proč si to myslíš?“zeptala se Jana. „Protože mi to přece říkala moje kamarádka.Jmenovat se to má nějak jako swordfish.Velmi si to pochvalovali.“Jana ještě chvíli uvažovala až se rozhodla,že si dá rybu také.Filip se nenechal přemluvit.Nadiktovali obsluze svá přání a čekali.

Přitom pozorovali moře a lidi,kteří se v něm koupali.Nezůstalo jich v něm moc.Všichni leželi buď pod deštníkem anebo se schovali na své pokoje.

Jako první dostali pořádně chlazenou vodu.Napili se rádi,protože je to osvěžilo.Netrvalo dlouho a dostali i hlavní chod.Dana dávala Filipovi ochutnat,ale Filip stále odmítal.Dana to nakonec vzdala.

Filip dojedl nejdříve.Podíval se ještě do jídelního lístku.U zákusků našel řecký jogurt s medem.Ukázal jeho fotku i Janě

s Danou.I jim se zalíbil.Všichni si jej objednali. „Udělal si,Filipe,chybu,že sis nedal také toho mečouna.“řekla Jana,když číšník odešel.Filip jenom zavrtěl hlavou.

Horko ještě nepolevilo.Filip přemýšlel,kam by se měli schovat,protože návrat na pokoj považoval za hloupost.Zákusek jedli jenom velice pomalu.

Po zaplacení se vrátili pomalu na pláž a Filip nastavil jejich slunečník tak,aby na ně nesvítlo slunce.Natáhli se a rozhodli se podřimovat.Jana myslela na jejich dopolední závod.Těšila se na to,že si jej zítra zopakují.Jana se snažila nespát,ale i jí spánek přemohl.

Když se probudili,nastalo pozdní odpoledne.Filip vstal a šel zjistit,kolik jim ještě zbývá času,než pojede poslední lodička.Vrátil se spokojený,protože před sebou ještě měli více než dvě hodiny.Probudil i Janu s Danou a pomohl jim do vody.

Plavali zase stejným směrem jako dopoledne,ale tentokrát se otáčeli u posledního mola.Tak jim utíkalo odpoledne.

Nastala doba odjezdu.Filip s Janou a Danou se museli vrátit na břeh.Počkali chvílku na pláži než oschnou a oblékli si na sebe tričko a kraťasy.Přes pláž přišli k lodičce.Již na ní nastupovali lidé.Nejprve nastoupil Filip.Loď se více kymácela.Filip uvažoval,jak pomoci Janě s Danou,aby nespadly.Řidič ale Janě s Danou pomohl.Ty se posadily vedle Filipa.Ozvalo se zazvonění zvonu na znamení poslední možnosti nástupu.Ještě přišli poslední opozdilci.

Motor začal hučet a loď se od mola začala vzdalovat.Filip s Janou a Danou pozorovali pláž. „Zítra se tady vrátíme,že?“otočila se Jana k Filipovi.Filip nic nenamítal.Jana se zaradovala.Mezitím se již dost vzdálili od pláže a ocitli se na moři.Loď jela docela rychle.Napravo viděli pěkné skály.Tady lodička zpomalila na minimum.Řidič je vezl jak jenom nejbliže to šlo.Skoro si mohli skály osahat.Kolem skal zahrnuli až se ocitli po obou stranách jimi obklopeni.Filip přemýšlel,kdy do některé z nich narazí a loď se potopí.Řidič,ale vedl loď opatrně.Jana si přála,aby se tak plavili ještě dlouho.Pokusila se na jednu skálu sáhnout,ale nepodařilo se jí to.

Vtom řidič otočil lodičku a před nimi se otevřel jejich přístav.Filip i Jana s Danou pochopili,že nastal konec jejich nádherné jízdy.Od skal se začali vzdalovat.

Zanedlouho zastavovali u mola.Všichni postupně s loďky vystoupili.Filip pomohl Janě s Danou na břeh.Všichni se již těšili na zítřek až se opět dostanou na nádhernou pláž.Nikdo z nich nechtěl o té,kde chodili nejdříve ani slyšet.

Vydali se pomalým krokem ke studiím. „Dneska se nám ten dšen pěkně vydařil,že?“zetpal se Filip.Jana s Danou pokývaly hlavou. „Zítra tam půjdeme zase,že?“promluvila Dana. „Snad pojedeme.Lodičkou to je nejlepší.Rozhodně se po druhé už tím lesem prodírat nebudu.“namítnul Filip. „Já bych se teda prošla ještě i několikrát,ale abys neřeknul,tak zítra pojedeme lodičkou jak chceš ty a zase někdy jindy půjdeme.“ustoupila Dana. „Nekoupíme si nanuk?“prohodila Jana,když procházeli kolem jednoho obchodu.Filip nic nenamítal a stavil se pro jejich oblíbenou značku.

Kolem kempu docházeli k domovu.Moc se těšili až se na chvilku natáhnou,aby načerpali síly.

Na pokoji otevřeli hned dřevěné žaluziové dveře,aby se zde dostal čerstvý vzduch.Nejdříve se šel osprchovat Filip a Jana s Danou ulehly do postele.Netrvalo dlouho a začaly podřimovat.Tak jim pěkně utíkal podvečer.

Filip se posadil na chvilku na židle před pokoj,ale nakonec také dal přednost posteli vedle Jany s Danou.Pokoušel se podřimovat,ale nepodařilo se mu to.Vzal si tedy svou vystřihovánku a pokračoval na místě,kde přestal.Na posteli seděl opatrně,aby Janu s Danou neprobudil.

Jana se probudila až před západu slunce.Překvapeně se zeptala: „Proč už je skoro tma?“ „Protože už je dost pozdě.Už je devět hodin skoro pryč.“odpověděli jí Filip. „Cože,tolik?“divila se Jana.Filip na to přikývnul a pokračoval: „Půjdeme ještě dneska vůbec do města?“ „Mi se už vůbec spát nechce.Rozhodně půjdeme a dneska se nebudeme muset vracet brzo.Můžeme tam zůstat hodně dlouho.“rozhodla se Jana. „Ale mi se už začíná chtít spát.“prohlásil Filip. „A proč si teda odpoledne nespál?“promluvila Dana, která se již také probudila. „Protože jsem neusnul.“

Jana s Danou se postupně umyly a poté již mohli vyrazit do nočního města.Filipovi se vůbec nechťělo,ale nepřipustil,aby Jana s Danou šly samy.

Vyšli z hotelu a cestu již osvětlovaly jenom lampy.Míjeli kemp i další pěkné hotely.Jana s Danou si v duchu plánovaly co všechno dneska asi podniknou.

Dostali se na hlavní cestu.Jana s Danou si to mířily rovnou ke stánku s gyrosoy.Filip je následoval.Když se dostali na řadu,Filip objednal pro každého po jednom.Jana s Danou se posadily ke stolečkům a počkaly na Filipa než jim je přinese.Janě i Daně moc chutnalo.Filipovi se již začínaly stále více klížit víčka a přál si,aby se už vrátili na pokoj.

Jana s Danou však měly zcela jiné plány.Kolem městské pláže šli do města.Filip řekl: „Co říkáte tomu,že bychom si už zašli na večeri a procházení po městě nechali na jindy.“ „My se chceme procházet ještě dlouho.Jestli se ti nechce,tak se už vrať na pokoj a my to samy tady zvládneme.“navrhla Jana. „To nejde.Zítřka to bude určitě o hodně lepší.“ještě se pokusil Filip,ale opět bez úspěchu.Musel Janu s Danou následovat ať se mu to líbilo či nikoliv.

Zastavili se na molu,aby si prohlédli noční moře.Dana zalitovala,že si sebou nevzali kameru,aby toto natočili.Pozorovali noční rybáře.Janě s Danou se to moc líbilo a proto zde zůstali docela dlouho.

Pak se zanořili do uliček města.Filip Janu s Danou následoval,ale už skoro usínal.Uvažoval,jestli je přece jenom nemá nechat samotné,ale vždycky došel k tomu,že to nejde.

Konečně se Jana s Danou rozhodly,že zasednou do taverny k večeri.

Po ní se již vydali na cestu domů.To už Filip v chůzi téměř spal.Zato Jana s Danou ještě měly velmi mnoho energie.

Na pokoji Filip se ještě stačil převléct do pyžama a zanedlouho usnul.

Jana s Danou se usadili na židlích před pokojem a dýchaly noční vzduch. „Dneska se nám ten den doopravdy pěkně povedl.“prohodila Dana.Jana s ní souhlasila a napadlo jí: „Nezahrajeme si nějakou hru,třeba šachy?“Daně se ale nechtělo.Zůstaly teda sedět potichu.Kolem se skoro nic nehýbalo.Ještě v jednom okně jejich studií se svítilo,ale i toto světlo uhaslo.

Jana s Danou také začaly pociťovat únavu.V posteli usnuly ihned.

8. Smutná zpráva

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Venku nádherně svítilo sluníčko.Zůstala ale ještě ležet a čekala až se probudí i Filip s Danou.Vstát ani nemohla,protože ležela uprostřed mezi Filipem a Danou.Podívala se ven a viděla,že již nastalo dopoledne.

Zanedlouho se probudil i Filip.Dana ještě spala.Filip s Janou potichu vstali a šli se posadit ven.Jana si libovala: „Dneska je moc pěkný den.Už se moc těším až budeme na pláži,pojedeme zase lodičkou,že?“Filip souhlasil.

Vtom uviděli zdálky přicházet jejich průvodce.Filip i Jana šli před studia.Když průvodce došel,spatřili,že nese noviny.Poznali na něm,že je moc smutný.I další lidé vyšli ven.Průvodce jim řekl: „Mám pro vás jednu smutnou zprávu.Autobus s předcházejícím zájezdem měl nehodu krátce před Znojmem.Bohužel jedna dívka nehodu nepřežila.Mám o tom noviny.“

Filip s Janou zůstali stát smutně,protože je mrzelo,co se stalo.Průvodce podal noviny.Filip se postavil do řady,aby si také mohl přečíst jak se to stalo.Ke konci článku narazil na jméno Nely.Jednalo se totiž o oběť té nehody.Filip strnul a ještě několikrát si přečetl řádek s oznámením její smrti.Ukázal Janě,aby za ním přišla.Jana to učinila.Filip jí ukázal místo s Nelou.Jana tomu také nedokázala uvěřit.

Oba odešli smutně do svého pokoje.Filipovi se vybavila věta,ktou Nela říkala před odjezdem,že by raději umřela,než aby je ještě jednou viděla: „Tak se jí to splnilo,ale v žádném případě jsem jí nic takového nepřál.Rozhodně jsem nechtěl,aby jí potkal takový osud.To se nemuselo stát.“

Dana se zeptala: „Co se děje,že jste takoví zaražení?“ „Právě přišel průvodce a řekl nám,že autobus, který se vracel měl nehodu a dočetl jsem se,že Nela tu nehodu nepřežila.“odpověděl jí bez nálady Filip. „Je to pravda?“ „Ano.“zakývala hlavou Jana. „To je smůla.A jak se to mohlo stát?“nechápala Dana. „Běž se tam podívat.“odkázal jí Filip.

Vyšla za před hotel a našla tam ještě průvodce.Vzala si také noviny a dala se do čtení.Ve článku zjistila,že Nela seděla přesně na jejich místě a také si prohlédla fotku zničeného autobusu.Vrátila se opět za Filipem a Janou.

Jana zrovna vytáčela číslo maminky.Ta se jí v telefonu hned ozvala. „Mami,ted' jsme se dověděli o nehodě autobusu.“

„Viděla jsem to ve zprávách,to byl váš autobus?“ „Ano a to ještě není to nejhorší.Před odjezdem jsme potkali Nelu.Ona jela do Řecku před námi.Ona byla v tom autobuse.Seděla na našem místě.“ „Já vím,nepřežila to.“ „Já jsem jí to vůbec nepřála.I když se k nám nechovala pěkně,tak si něco takového nezasloužila,vždyť měla ještě všechno před sebou.Proč jenom musela umřít.“začala plakat Jana. „Je to neštěstí.“ „Stačilo málo a mohla jsem na tom místě sedět já,nebo Filip s Danou.My jsme měli takové štěstí.Stačilo,abychom jeli jenom o jeden termín dříve a mohlo se to stát komukoli z nás.Já nechci,aby byla Nela mrtvá.Já jsem si myslela,že se spolu ještě časem usmíříme a budou z nás zase dobré kamarádky jako dříve.Vůbec jsem nechtěla,aby naše setkání tady v Řecku bylo to poslední.“ „Já vím.Kdybys teď byla tady se mnou,nebo raději s námi,tak bych tě k sobě přivinula.Tak to alespoň udělám na dálku.“ „To jsi hodná mami.“uklidnila se trošku Jana.

Když domluvila,napadlo Filipa: „Neměli bychom také zavolat Dorotce?“ „To asi jo.“souhlasila Jana.Dana vzala telefon a vytočila Dorotku: „Ahoj,Filipe,jak se tam máte?“promluvila smutně. „To jsem já,Dana.Právě jsme se dověděli o Nele.“ „Proč jste nevolali dříve?Já jsem teď dost u jejich rodičů.Sice jsme se úplně nekamarádili,ale proč se jí toto stalo.Já chci,aby zase žila.Když jsem se to dověděla,tak to byl hrozný okamžik.Je to hrozné,že už jí nikdy neuvidím a neomluvím se jí za špatné věci,kté jsem jí třeba řekla.Je tu i cítit větší prázdno.Ona byla jediná,se kterou jsem si mohla trošku popovídat.Její maminka teď pořád pláče a já se tam také necítím vůbec dobře,ale nemůžu jí nechat o samotě.“ „My jsme z toho také moc smutní,protože jsme jí tady v Řecku potkali a nechovala se k nám moc pěkně,ale to jsme jí nikdo nepřáli.Jana říkala,že čekala,že se zase usmíří.Ted' už se to nikdy nestane.Já bych se s ní také docela ráda skamarádila.“ „Proč se jí to jenom muselo stát?“zeptala se smutně Dorotka.

Filip si vzal telefon: „Jak se tam máš.Hned jak se z Řecku vrátíme,tak tě pozveme k nám do Petrovic,nebo za tebou přijedeme.Nejraději bych jel co nejrychleji domů,ale to nejde,njak se tam nedostaneme.Budeme tu muset zůstat do konce,ale přejeme si,aby už nastal.Kdy bude mít pohřeb?“ „V sobotu odpoledne.“ „Budeme na tebe a ostatní myslet a je nám doopravdy moc líto,že na něm nemůžeme být,abychom jí mohli prokázat tuto poslední službu.Vyříd' jejím rodičům,že s nimi cítíme a rozhodně nám není jedno co se jí stalo.“ „Vyřídím.“slíbila Dorotka.Poté se již Filip s Dorotkou rozloučil.

Posadil se vedle Jany s Danou na postel. Zůstali tak nějakou dobu sedět a mysleli na Nelu a její rodiče. Pociťovali velký smutek. Janu napadlo: „Co říkáte tomu, že bychom se vrátili z dovolené dříve, abychom mohli zajít na její pohřeb. Já bych se zeptala průvodce, jestli to nejde zařídit, abychom se nějak domů dostali.“ Filip však zakýval hlavou: „To by bylo zbytečně složité. Raději tady zůstaneme a zajedeme na Zákoutí až potom.“ „Já bych tam jela hned. Copak si nepamatuješ co jsme všechno s Nelou prožili?“ namítla Jana. „Určitě postačí, když tam pojedeme až se vrátíme z dovolené.“ zamítnul Filip.

Jana vzpomínala na pěkné chvílky, které společně s Nelou prožili. Také se jí vybavovaly i ty ošklivé, kdy museli kvůli ní utíkat. Živě se jí vybavilo co se stalo před rokem a také jak je teď urážela, ale to všechno jí Jana odpustila. Kladla si otázku: „Proč se to muselo stát právě Nele? Vždyť si to nijak nezasloužila. Sice se chovala hloupě, ale ještě byla mladá a za čas by si jistě uvědomila jakou dělala hloupost, že mě odmítla, protože se stala ta nehoda.“

Filip protřnul mlčení: „Co říkáte tomu, že bychom se zvedli a šli si zaplavat. Tím, že tady tak budeme sedět, tak jí život rozhodně nevrátíme.“ Janě ani Daně se však vůbec nechtělo. Filip je nakonec ale přece jenom přemluvil.

Než se obě připravily, nachystal věci na pláž. Venku již teplota stoupla. Jako poslední se přichystal i Filip. Když vyšli před studia, zeptal se Filip: „Pojedeme, na ty vzdálenější pláže, že?“ Jana s Danou neodpovídaly, proto Filip rozhodnul: „Ano, pojedeme. Je sice ještě dost horko, ale do města to zase není až tak moc daleko.“

Trošku přidali do kroku. Rychle jim začal stékat pot z čela. Přiblížili se již ke hlavní silnici, ale nikdo nedostal chuť na gyros.

Došli až k molu. Stihnu-li to na poslední chvíli. Lodička se právě chystal k odjezdu. Na další by museli čekat celou půlhodinu, což se nikomu vůbec nechtělo.

Řidič pomohl Janě s Danou nastoupit a lodička se mohla vydat na cestu. Filip pozoroval moře, ale Jana musela pořád myslet jenom na Nelu. Nemohla se smířit s tím, co se jí stalo. Vzpomínala na škaradé věci, které jí řekla a kterých teď litovala. Trýznilo jí vědomí, že se jí za ně už nikdy nebude moci omluvit.

Lodička se již dostala do půli cesty. Zahýbala kolem skal a netrvalo dlouho a před ní se otevřela pláž.

Zastavovali před pláží.Filip s Janou a Danou vystoupili na břeh.Filip našel nejvhodnější místo a roztáhnul slunečník,protože slunce již dost zářilo.

Uložili se na pláž.Dana pozorovala lidi kolem.V moři moc lidí neplavalo.Dana však dostala chuť si zaplavat.Řekla to Filipovi,který se zvednul a pomohl jí do vody.Poté se opět lehl a nechal se vyhřívat sluníčkem.

Dana pozorovala moře pod sebou.Často zastavovala,aby si lépe prohlédla podmořské ryby.Snažila se opět i nějakou chytnout,ale vůbec se jí to nedařilo.Ryba vždycky odplula rychleji než po ní Dana hmátla.Proto pokračovala v plavbě.

Filip s Janou na pláži začínali podřimovat.Jana ale pořád ještě musela myslet na Nelu.Ještě pořád zvažovala,jestli se nemají nějak vrátit dříve na její pohřeb: „Mohla bych jet domů i sama a Filipa s Danou tady nechat.To by se ale Filipovi asi nelíbilo.Jenomže já bych tak ráda byla na tom jejím pohřbu,aby viděla,že jsem jí i přes to všechno měla ráda.Škoda,že jsem jí to neřekla tady v Řecku,když ještě žila.Třeba by se potom chovala jinak a pochopila by,že nejsem jiná než před tou nehodou a mohly se z nás stát ještě před její smrtí kamarádky.“Tak jim utíkalo dopoledne.

Filip se probral s dřimoty a jako první se rozhlížel po Daně.Nemohl jí nejprve najít,ale po chvílce jí uviděl ve vodě,jak na něj mává,aby šel také do vody.Filip promluvil k Janě: „Co říkáš tomu,že by jsme šli do vody.“Janě se moc nechtělo,ale nakonec se nechala Filipem přemluvit..

Filip jí chytil pod paží a vedl jí do vody.Když se dostali dost hluboko,tak jí Filip pustil.Zůstali ve vodě stát,protože je studila,jak se na pláži rozežřáli.Dana za nimi doplávala: „Tak pojd'te plavat.Už jsem se tady začínala docela nudit.Ještě,že jste připlavali.“Janu voda dost studila: „Já asi,Filipe,půjdu na pláž a počkám než se voda ještě ohřeje.“ „Tak se ale načekáš.Voda už teplejší nebude,zato my jsme moc rozežřátí.“řekl jí na to Filip.Dana jí obeplavala ze zadu a strčila do ní,takže do vody spadla.Hned měla v očích sůl,protože si ještě nestačila dát na oči brýle.Zvedla se a musela počkat než mořská sůl přestane štípat.

Mezitím Filip s Danou již začali plavat.Jana je následovala a brzy se k dostala.Filip se postavil: „Budeme zase dneska plavat celou trasu až na konec pláže?“Jana i Dana zakývaly svorně hlavou.

Začali plavat jenom k prvnímu molu a zpět.Sluníčko svítilo jak jenom mohlo.Jana plavala vždycky pozadu za Filipem a Danou.Nepřestávala totiž myslet na Nelu.Zato Dana dávala do

plavání všechno,protože již se jí podařilo na Nelu zapomenout,neboť jí tak dobře neznala.

Přiblížilo se poledne a to už museli z vody ven,aby si nespálili záda a neměli zkažený zbytek dovolené.Filip pomohl Janě s Danou na pláž.

Netrvalo dlouho a začali usínat.Vtom se na obloze objevily první mráčky a ucítili na sobě první závany větru.Obláčky přibývaly stále rychleji a obloha se postupně zatahovala. „Jenom doufám,že nebude pršet dlouho.“promluvil Filip,když se i Jana s Danou probudily.

Začaly padat první kapky.Oblékli si na sebe oblečení a Filip sklidil věci z pláže.Naštěstí měli blízko jednu restauraci,do které se schovali.Posadili na židle.Dana upozorovala,že se jedná o samoobslužnou restauraci.

Postavili se do fronty.dívali se přes pult na co by měli chut'.Než došli k pokladně,tak si každý vybral svůj oběd.Filip všechno přinesl na stůl.

Venku již déšť zesílil až začal padat jedním proudem.Filip i Jana s Danou byli rádi,že jsou tak dobře schovaní.Jako zákusek si dali ještě jogurt s medem.Všem jim moc chutnal.

Déšť ale stále neustával.Filip s Janou a Danou se rozhodli počkat v restauraci,protože očekávali,že déšť brzy ustane.Jenomže žádné takové náznaky se nejevily.Jana nakonec navrhla: „Já bych už jela domů,co tomu říkáte?“ „Já bych ještě počkal.Ten déšť už musí každou chvíli ustát.To není možné,aby přšelo celé odpoledne.“mínil Filip. „To tak nevypadá.Pokud přestane,tak si zajdeme třeba na naši pláž,ale rozhodně se mi nechce tady čekat třeba až do večera,než se vyčáší.“souhlasila Dana s Janou.Filip to ještě zvážil a nakonec se tedy přidal k Janě s Danou.

Podíval se na hodinky.Zjistil,že lodička odplouvá každou chvíli.Rychle se zvedli a pospíchali na jí.Na mole už řidič zvonil na zvon,aby lidé nastoupili.Filip s Janou a Danou to stihnutí na poslední chvíli.

Posadili se pod stříšku.Řidič nastartoval motor a začali se od pláže vzdalovat.Filip se na ní smutně díval,protože se mu chtělo ještě plavat.Přemýšlel o tom,co do večera podniknou.Rozhodnul se,že asi pokročí v modelování.

Ve městě z loďky vystoupili a došli až do pokoje.Cestou se Filip zastavil v potravinách,aby nakoupil vody.Pršet stále nepřestávalo.

Všechny potěšilo,když před sebou uviděli stát jejich studia.Filip otevřel pokoj a vešli dovnitř.

Do koupelny nejprve vešla Jana.Dana si rychle ze sebe sundala mokré oblečení a zůstala jenom v plavkách.Pocíťovala zimu a přála si,aby se také už dostala do koupelny a zahřála se.

Filipa napadlo,že by mohl uvařit teplou polévku.Nejprve nalil do hrnce jednu neperlivou minerálku a postavil jí na kamna ve společné kuchyňce.Zůstal zde stát a počkal než začne vařit a poté do hrnce nasypal obsah sáčku.

Odešel do pokoje,kde již právě Jana vycházela z koupelny.Vystřídala jí tam Dana.Filip zůstal ještě tak. „Nepálí se tady něco?“ucítila Jana. „To asi ne.Za chvílku už bude hotová polévka.“odpověděl Filip. „Jaká polévka?“zeptala se Jana. „V kuchyni vařím polévku ze sáčku.“ „To jí ale nemůžeš nechat jenom tak.“namítla Jana. „Vždycky se přece instantní polévka jenom naleje do hrnce.“ „Ale to není instantní polévka.“

Jana se podívala do hrnce a spatřila,že je polévka již dost připálená.Filip tomu nemohl vůbec věřit,že je něco takového možné.Jana vypnula plyn: „Dneska si dáme jenom veku s něčím.“Otevřela lednici a vybrala z ní věci potřebné na přípravu jídla.Filip jí pomáhal.

Dana již přišla do kuchyně.Všichni se posadili ke stolku,který stál uprostřed kuchyně a najedli se.

Jana s Danou se uložily do posteje a Filip se ještě jako poslední se osprchoval.Venku stále přšelo.Do pokoje vál chladný vánek.

Po koupeli se Filip posadil na postel a vytáhnul si modelování.Jana si v posteli četla knížku a Dana podřimovala.Janě ale pořád utíkaly myšlenky k Nele: „Jak moc bych s ní chtěla ještě mluvit,abychom se usmířily.Kdyby to tak šlo ještě alespoň na chvílku,aby mohla pochopit,že já nejsem jiná,kvůli toho,že nejsem úplně zdravá.Kdyby se také ta loňská nehoda nikdy nestala,tak jsem mohla být zdravá a nikdy bych nepoznala její druhou tvář.Mohly jsme se pořád kamarádit a nikdo z nás nemusel prožít tak hrozný půlrok.Všichni jsme mohli být šťastní.Já jsem mohla dělat tolik věcí.Vždyť,kdybych si chtěla zaběhat,tak to nedokážu a do moře se také nedostanu.Prostě jsem už napořád na někoho odkázaná.Kdyby tak existovalo něco,jak bych se mohla opět uzdravit a být normální.To by pro mě byl druhý nejlepší dárek.První to byly loňské Vánoce,kdy jsem opět našla rodiče.“Tak jím utíkalo odpoledne.

K večeru přestávalo pršet.Filip pokročil v modelu.Už měl domeček skoro hotový,Díval se s radostí a pýchou na svoje dílo.Jana si pořád ještě četla. „Nepůjdeme už do města?“promluvil Filip, který dostal chuť na změnu činnosti.Jana s tím souhlasila,ale Daně se moc nechťelo,ale nakonec se nechala také přemluvit.

Převlékli se do městského oblečení.Než vycházeli,tak Daně došlo: „Vždyť přece zmokneme.Nemáme žádné deštníky.“ „To není pravda.V kufru je pro každého pláštěnka.“řekla Jana.Filip je vytáhl a podal Janě s Danou.Sám si jí nevzal,protože mu menší déšť nevadil. „Filipe,nemůžeš jít do města jenom tak.Zmokneš a ještě se nachladíš.Budeme chodit po městě.Celý večer promočený nevydržíš.“přemlouvala jej Jana. „To se nestane.Budeme chodit přece po obchodech a tak neprší.“namítal Filip. „Jenomže to už budeš mokrý.“

Filip se nakonec nechal přemluvit a obléknul si jí také.Ted' již mohli vyrazit do města.Filip si ještě překontroloval,jestli na nic nezapomněl a vyšli.

Obloha nad nimi se mračila.Janu napadlo: „I to nebe cítí s tím,že Nela umřela.To je také smutné.“Když procházeli kolem kempu,tak se Dana dívala po své kamarádce,ale neuvíděla jí.

Došli až do města.Na městské pláži leželo a v moři plavalo několik odvážlivců.Na mole si prohlídnuli lodičky, které zde stály.Za ním se na chvíli zastavili a pozorovali rozbouřené moře. „Jenom doufám,že zítra už bude lepší počasí,protože rozhodně bych si nechťela nechat tak zkazit výlet.“pronesla Dana. „Já také ne.“přítakal Filip.Janiny myšlenky patřily opět Nele,proto ani Filipa s Danou nevnímala.

Filip se rozhodnul pokračovat v cestě.Jana za ním bez nálady pokračovala.Procházeli zase jinými uličkami než dříve a naráželi na další obchůdky.Moc lidí nemíjeli.

Déšť již konečně ustal.Na nebi se ukázal bílý měsíc.Filip s Janou a Danou se stále ještě procházeli po obchodech.Dana přemýšlela, které věci sebou přivezou domů,aby jim připomínaly Řecko.Také chtěla nakoupit hodně dárků pro maminku s tatínkem,Klaudii a Svátu.

Viděla tolik věcí,že se nemohla rozhodnout, která se bude líbit nejvíce.Tak jim utíkal večer.

Po dlouhé době se rozhodli,že si zajdou na večeři.Posadili se do jedné taverny u moře.Filip s Danou si objednali mečouna.

Jana si dala jenom malé jídlo,protože stále cítila smutek ze smrti Nely.

Když dojedli,tak se ještě procházeli kolem pobřeží a dívali se na noční moře.Pozorovali nádherné mořské vlnky.Danu napadlo: „Co myslíš,Filipe,jaké by to asi bylo teď se vykoupat?“Filip se podíval: „Můžeme to vyzkoušet a konečně budeme mít ještě dost času.Když ne tady v Řecku,tak určitě na naší lodi.“ „Já bych zítra zůstala na pláži až do noci a tam bych to vyzkoušela,protože to musí být určité moc nádherné.“těšila se Dana. „Jenomže zítra jedeme na ten výlet.“upozornil jí Filip. „ To máš pravdu.“uznala Dana.

Vydali se již na cestu domů.Šli jenom pomalým krokem.Pláštěnky již nesli Filip v rukou,neboť pršet úplně přestalo.Filip s Danou se těšili na zítřejší výlet.

Na pokoji se uložili do postele a zanedlouho usnuli.Jana ještě před spaním myslela na Nelu.

Dalšího dne ráno se nejdříve probudil Filip.Podíval se na hodinky a zjistil,že mají ještě dost času.To jej potěšilo.Zůstal ještě ležet.Jana s Danou spokojeně oddychovaly.Filip v posteli ale dlouho nevydržel.

Potichu vstal,aby nevzbudil Janu s Danou a začal chystat věci,ktelé budou na výletě potřebovat.Zkontroloval také kameru,jestli je dost nabitá.Nezapomněl ani na fotoaparát.Nachystal pro sebe i Janu s Danou plavky,aby měli jak plavat v řece Stynx.Filip se plavby moc těšil.

Jana se již začínala probouzet.Potichu se zeptala: „Filipe,co to děláš?“ „Chystám věci na dnešní výlet.“odpověděl jí.Jana vstala,ale to se probudila i Dana.Hned si uvědomila,že je dneska čeká výlet.Velmi se zaradovala a rychle vyskočila z postele.Jana ale zůstala ležet,protože si vzpomněla na Nelu a stále pociťovala lítost.Nakonec ale také vstala.

Z pokoje vycházeli přesně včas.Jana už také dostala lepší náladu.Sluníčko svítily velmi silně,aby vynahradilo včerejšek.K autobusu dospíchali.

Když však došli na místo,zjistili,že do odjezdu ještě chvíle zbývá.Netrvalo ale dlouho a první lidé začali přicházet.Dana se dívala,jestli neuvidí někde svou kamarádku,ale ta nepřicházela. „Dneska teda jdeme na skok panen a také se podíváme do podsvětí,že?“těšila se Jana. „Tam asi ne,ale uvidíme řeku,ktelá tam vede.“řekl na to Filip. „Už se moc těším.Nejvíce se nemůžu dočkat té řeky.Jak asi taková řeka může vypadat.Máš sebou kameru?“zeptala se Jana.Filip přikývnul hlavou. „Maminka s tatínkem určité budou koukat,kde jsme všude byli.Na to se moc těším,až tam budu.“

Autobus přijel.Všichni do něj postupně nastoupili.Dana se ještě naposledy podívala,jestli neuvidí svou kamarádku,ale marně.Posadili se za Filipem a Janou.

Klimatizace autobus dobře vychladila.Dali se pohybu.V autobuse ještě zbývala prázdná místa.Filip z toho usoudil,že ještě zastaví.Jana seděla u okna a pozorovala okolní krajinu.Zrovna projížděli kolem místa,kde hned za cestou nastal příkrý sráz až k moři.Janě se moc líbil.

Z reproduktorů se ozval hlas průvodce, který je přivítal a popřál jim krásný den.Také jim přečetl dnešní program.Jana se dověděla,že řeka je čeká až odpoledne.O to více její nedočkavost stoupla.

Od moře vjeli do vnitrozemí.Jana si vzpomněla na loňskou dovolenou,když jeli na výlet k sopce.Pomyslela si: „Škoda,že tady taky nějaká sopka není.Docela ráda bych se na nějakou zase podívala.“Jeli celkem stejnou krajinou.Kolem cesty rostly stromy.Dana se pohodlněji uložila na sedadle.

Začali stoupat.Pod nimi se otevřelo městečko.Filip s Janou si jej prohlíželi.Filip vytáhnul kameru a začal natáčet.Dal jí také Janě.Město se jim ale rychle ztratilo za stromy,když začalo stoupat.

Přijeli ke kruhovém objezdu,za kterým uviděli stát hotely.Před jedním zastavovali.Podle toho co jim říkal na začátku průvodce věděli,že zde přiberou cizince.Ti nastoupili a promluvil cizí průvodce a přivítal je.V autobuse totiž jeli i z jiné země.

Zaplnily se poslední místa.Vedle Dany se posadila jedna paní.Dana se posadila k oknu.Další zastávka měla následovat až v cíli cesty.Reproduktory utichly.Zanedlouho však začala hrát hudba.Danu napadlo: „Rozhodně si musím domů koupit řeckou hudbu!!“

Jana pozorovala okolní nádhernou přírodu a pomyslela si: „Škoda,že nemůžeme v Řecku zůstat napořád.To by se mi moc líbilo,i když mohli bychom,ale Filip ani Dana by asi nechtěli a raději zůstaneme u nás v Petrovicích.Tam je také docela hezky.“

Přiblížili se k prvnímu cíli cesty,který nejprve oznamoval cizí průvodce a pak ten jejich.Dověděli se,že je čeká hodně schodů než se dostanou na vrchol kopce,odkud před svými pronásledovateli panny utekly a ze které skály skočily.Nejprve vystoupily Jana s Danou.Filip zůstal v autobuse,aby připravil všechno na výstup.Nezapomněl ani na kameru a fotoaparát.

Před autobusem se všichni sešli kolem průvodce,který jim vyprávěl pověst,která se k tomuto místu vázala a oznámil jim počet

schodů, který je čeká. Nechybělo ani upozornění, že se jim naskytnou také nádherné výhledy.

Již nic nebránilo tomu, aby se vydali na cestu. Nejprve šli po rovince až se dostali ke schodišti a před nimi se otevřela vysoká hora. Filip s Janou a Danou si pomysleli, že je čeká pěkně velký výstup. Slunce svítlo celou svou intenzitou. Měli na sobě jenom to nejlehčí oblečení a i přes to pocítovali velké horko. Filip nesl našťestí v batohu dvě velké flašky s minerálkou.

Začali s výstupem. Filip s Janou a Danou se drželi přibližně uprostřed. Filip pozoroval okolí a cestu natáčel. Počkal než se bude poslední a pak zase přidal tempo, aby Janu s Danou dohnal. Nejprve je čekal dlouhý výstup. Věděli, že je to nejdelší.

Konečně se mohli podívat na první výhled z vyhlídky. Viděli daleké okolí. Místa, která ležela nejdál jim zakrýval lehký opar. Filip zapnul kameru a všechno to natočil. Nechal také Janu, aby si natočila pohledy, které se jí nejvíce zamlouvají. Zůstali zde stát.

Průvodce dal pokyn k pokračování. Stoupali po dalších schodech. Jana si myslela: „To já bych nikdy ze skály neskočila, ani kdyby stálo za mnou hodně nepřátel. Raději bych bojovala, protože tak bych měla naději a rozhodně bych zbaběle neskočila, ani pokud bych měla tak jisté jako ony, že již neutečou a rozhodně bych to neudělala se svými dětmi. Určitě by se našlo i nějaké jiné řešení, než tak moc drastické.“

Vystoupali na další vyhlídku. Tentokrát na druhé straně. Viděli do vnitrozemí. Zůstali zde nějakou dobu zase stát, aby nabrali sílu na další pokračování výstupu. Slunce nepřestávalo svítit svou plnou intenzitou.

Tak postupně vystoupali až k vrcholu. Zastavovali na poslední vyhlídce. Nyní již měli velký rozhled do okolí a viděli i dost vzdálený ostrov i výběžky poloostrova. Filipovi i Janě s Danou se výhled moc líbil. Velmi rádi by zde zůstali ještě hodně dlouhou dobu, aby si mohli všechno dobře prohlédnout.

V moři se plavilo několik lodiček. Z této výšky vypadaly velmi miniaturně. Filip si vzal kameru, aby ten pohled natočil. Přiblížil si také lodičky. Lidé v moři vypadaly skoro jako tečky. Jana s Danou by se rády posadily, ale nic takového zde nenašly, protože už je od výstupu bolely dost ruce.

Museli zdolat poslední část výstupu. Janě s Danou se již vůbec nechťelo. Filip jim ale řekl: „To ještě zvládnete a nahoře budeme mít určitě dost času na odpočinek. Tam se posadíme a dáme

si naší svačinu.“ „Ty jsi jí vzal sebou?“překvapeně se zeptala Jana.Filip na souhlas pokýval hlavou.Filip s Janou a Danou již šli na konci.Jana s Danou se dívaly,kdy již konečně dosáhnou vrcholu,ale nikde jej stále neviděly.Uvažovaly o tom,jestli to nakonec nevzdají a nezůstanou už čekat na tom místě až se ostatní začnou vracet dolů.Filip je ale pobízел: „Už to je jenom kousek,to určitě zvládnete.“Jana s Danou daly do výstupu ještě poslední zbytky sil.Jana si pomyslela: „Já chci být zase zdravá.Vždyť pro ostatní je to hračka a nás dvě to úplně vyčerpává.Tak,když do toho musíme dávat více než ostatní,tak jsme o hodně více unavené.A čeho si ostatní ani nevšimnou,tak to je pro nás problém.

Čekali je posledních několik schodů a ocitli se na vrcholu,kde uviděli sochu skákajících panen.Udivila je její velikost.Dana řekla: „Já nechápu,jak lidé byli schopní vyšlapat ten kopec s tolika kamením.Protože tehdy ještě žádný stroj nebyl a ani teď nic takového neexistuje.To museli teda být hodně zdatní.“

Všichni se seskupili kolem vysoké sochy a průvodce jim ještě něco řekl a dal jim půlhodinovou pauzu.Jana s Danou se posadily na kámen.Filip zůstal stát a nachystal pro sebe i Janu s Danou svačinu.Vypili také celou poloviny flašek s pitím.

Seděli ve stínu a všichni cítili jak se jim ulevuje.Slunce hrálo ještě více než při tom,když vycházeli.Jana se ale cítila velmi šťastná,že tento výstup zvládla a nevzdala jej těsně před koncem.Pocit'ovala také velkou úlevu,že již může odpočívat.Myslela při tom na další část jejich cesty,ktará je čekala.Filip nezůstal na místě dlouho a šel si prohlédnout okolí.Od sochy měl nádherný pohled do údolí.Když se tam podíval,tak jej udivilo,jakou výšku zdolali.

Ostatní lidé z jejich autobusu také seděli a odpočívali.Filip se vrátil za Janou a Danou: „Dostali jsme se do pěkné výšky.Jak jsem se podíval dolů,tak se mi úplně zatočila hlava,jaká je tam hloubka.“ „Já bych dolů nikdy neskočila.Ani kdyby mi hrozilo nevím jaké nebezpečí.To bych se raději nechala zajmout a zabít.“prohlásila Jana. „To bys ještě viděla.“zasmál se Filip. „Ale nám už stejně nic takového nehrozí,protože žijeme už v jiné době.Takže to už je jedno.“řekla ještě Jana. „Máš pravdu a je to dobře.Dříve to bylo o hodně horší,když lidé museli utíkat,před těmi,kdo jim zabrali jejich vesnici.“mínil Filip.

Čas odpočinku se pomalu chýlil ke konci.Na nebi se objevily menší obláčky,za které se sluníčko schovávalo.Tak jim utíkalo dopoledne.

Půlhodina jim uplynula a museli vstávat, aby se vydali na cestu zpět k autobusu. Ta jim šla již lépe a rychleji. Ani Jana s Danou se necítily tak moc unavené a zůstávaly mezi prvními. Filip šel vedle nich. Mraků na nebi přibývalo a trochu se ochladilo. „To tak nemohlo být, když jsme sem šli. Ted' by to vůbec nevadilo.“ prohlásila Jana. „To máš pravdu. Mohl být takový chládek předtím. Hned by se nám šlo lépe a ted' by slunko vůbec nevadilo.“ přidala se Dana. Filip šel za nimi, aby je natočil. Dolů šli docela rychle.

Zanedlouho již stáli před autobusem a čekali na poslední. Filip nastoupil a dal na sedadlo batoh. Pak zase přišel ven za Janou a Danou. Všichni již k autobusu došli.

Nic již nebránilo tomu, aby nastoupili a pokračovali v cestě. Průvodce se ještě zeptal, jestli nikdo nechýbí a když dostal odpověď, že ne, autobus se mohl rozjet. Filip se díval z okna na vrchol hory, na které před nedávnem stáli. Díval se, jestli neuvidí sochu, ale to se mu nepodařilo.

Klimatizace foukala naplno, aby autobus ochladila. Mraky již měly jinou cestu než přes slunce a proto se opět oteplilo. Jana s Danou si opřely hlavu o okno a pozorovaly okolí. Jana uvažovala o tom, jak asi bude vypadat ona slavná řeka, kterou již brzy spatří na vlastní oči. Projížděli po menší cestičce. Zrovna vjeli do menší vesničky a od řidiče k Filipovi a Janě s Danou doléhala řecká hudba. Všichni tři jí rádi poslouchali. Jana si na sebe namířila klimatizaci a podívala se na hodinky. Zjistila, že se již přiblížilo poledne.

Z vesnice se dostali opět do přírody. Jana jí hltala. Vzala si od Filipa kameru, aby přírodu natočila. „Co myslíš, Filipe, za jak dlouho už budeme konečně u té řeky?“ promluvila Jana, když vypnula kameru. „Řekl bych, že už za chvíli.“ odpověděl jí Filip. „Já nechápu, proč se na obyčejnou řeku tak těšíš?“ nechápala Dana. „Prostě se těším, protože bude určitě moc pěkná.“ „To bych netvrdila. Co může být na obyčejné řece tak pěkného.“ „Určitě je, protože jinak by nebyl výlet.“ „Já bych se tolik netěšila.“ zakončila Dana a zaposlouchala se do řecké hudby.

Začali sjíždět do nížiny. Jana uvažovala, jestli už přijíždějí do vesničky k řece. Po stranách cesty se objevily domečky. Český průvodce si vzal mikrofon a řekl něco k organizaci. Jana se již nemohla dočkat, protože se dověděla, že už skoro přijeli na místo. Uslyšela, že nejprve je čeká oběd. Na závěr ještě promluvil cizí průvodce.

To již ale autobus zastavoval na parkovišti před restaurací.Všichni postupně z autobusu vystoupili.Věci si ještě mohli nechat v něm.Filip si vzal sebou jenom doklady a peníze.

Po vstupu na terasu restaurace uviděli jeden velký stůl přichystaný pro ně.Filip s Janou a Danou si našli místo na okraji.Průvodce podal české části jídelní lístek s několika jídly.Filipovi ani Janě s Danou se nic nezamlouvalo a tak si dali nakonec klasické kuře.

Skoro ihned začali číšníci jídlo roznášet.Dana se divila,jak to tak rychle dokážou zvládnout.

Když dojedli,tak Filip zašel do autobusu pro ostatní věci, které budou potřebovat.Vzal také kameru,aby mohl všechno natočit.Jana šla s ním,jak se nemohla dočkat.

Nebe pokrývaly jemné mráčky, které zadržovaly část slunečního tepla.Filip dal Janě s Danou plavky.Před toaletami si vystáli menší frontu,aby se do nich převlékli.

Všichni se postupně sešli před restaurací,kde se jim naskytnul první pohled na řeku Stynx.Jana si vzpomněla na Nelu. „Škoda,že tato řeka nevede skutečně do říše mrtvých,abych mohla navštívit Nelu a usmířit se s ní.Moc by se mi tím ulevilo.Zítřka bude mít pohřeb.Možná,že jsem se měla vrátit a jít na něj.Kdoví,jestli byla i na tomto místě a napadlo jí,že tak brzy přijde do tohoto světa.Jenom doufám,že se něco podobného nestane také nám a že domů dojedeme v pořádku.Snad se nebude něco takového dvakrát hned po sobě opakovat.“

Protože už všichni přišli,tak průvodce začal vyprávět báji o této řece.Filip i Jana s Danou jí pečlivě poslouchali,aby jí nezapomněli.

Následovala cesta proti proudu této řeky.Šli po pěšince.Trošku se od této řeky i odklonili.Janě se cesta zdála nekonečná.Chtěla už vstoupit do této řeky.Řeku jim zaclonily stromy.

Konečně se dostali ke vstupu.Uviděli,že řeku obklopují tmavé a vysoké skály.Jana si pomyslela: „Už se nedivím tomu,že tuto řeku považovali za přístup do podzemí.Je to tady takové smutné.“Průvodce začal nafukovat člun,aby si všichni měli kam odložit fotoaparáty a další věci.

Filip zapnul kameru,aby natočil okolí.Jana si jí také vzala a natočila vstup z jejího pohledu.Filip přemýšlel jak to udělat,aby Jana s Danou cestu řekou zvládly.Nic ho nenapadlo a přitom nechtěl,aby o to přišly.Věděl,že jednu by mohl držet. „Kdyby tu byl tak ještě

někdo,kdo by pomohl Daně.Tak to asi vypadá,že Jana,nebo Dana budou muset zůstat na břehu.To ale vůbec nechci.Jak to mám udělat.Obě dvě zároveň držet neovládnu.“Filip již propadal beznaději a rozhodoval se to říct.

Vtom přišla jedna paní a řekla Daně: „Pojď já ti pomůžu.“ „Proč,já to zvládnu sama.“bránila se Dana. „Jenom se nebraň.Sama to nedokážeš.Loni tady byli příbuzní a ti říkali,že je to dost těžké.“ „Já ale nechci.“ „Ale nestyď se.“ „Dano,nechej si pomoct.Sama bys to neovládla a bylo by škoda,abys o to nakonec přišla.“přidal se Filip.Dana ještě přemýšlela a nakonec se poddala.

Filip chytil Janu pod paži a všichni společně vstoupili do řeky Stynx.Filipa i Janu s Danou otřepala zima,jak voda studila.Poposli několik kroků.Jana se pevně držela Filipa,aby nespadla.Berle vezl průvodce na člunu.Voda jim prozatím sahala jenom po pás.

Jana se rozhlížela kolem sebe a spatřovala do jaké výšky skály ční.Cítila se moc šťastná.Jenom jí bylo líto,že to nemůžou natočit,aby tuhle krásu mohli ukázat i mamince s tatínkem.Dívala se,aby si to co nejvíce zapamatovala a mohla to co nejlépe mamince povědět.Dana s pomocnicí šli za Filipem a Janou.Daně se také řeka zalíbila.

Hloubka se začala zvětšovat až měli vodu ke krku.Filip držel pevně Janu,aby se jí nic nestalo.Zanedlouho už mohli plavat.Jana se Filipa pustila.Filip také začal plavat.Voda jim stále připadala studená,ale již si částečně zvykli a chlad tolik nepocíťovali.Přes vysoké skály,ktelé po obou stranách čněly moc slunečního svitu na ně nedopadalo.

Zanedlouho už museli začít plavat.Janě s Danou se bez šnorchlu plavalo docela špatně.Naštěstí po chvílce se dostali opět do mělčí vody a Jana s Danou se mohly opět postavit.Filip i Jana s Danou se rozhlíželi kolem sebe a dívali se na skály,ktelé se jim moc líbily.Nemohli se na ně vynadávat.Filip si pomyslel,že je škoda,že kamera se veze až dál vpředu ve člunu a nemohou si tuto nádhru natočit na video.

Opět museli pokračovat v cestě.Filip chytil pevně Janu.Dno řeky pokrývaly nerovnoměrné kameny,takže se Janě šlo velmi špatně a proto se vši silou držela Filipa.Ten jí také nepouštěl a dával pozor,aby ani on nespádl.

Skály nad nimi se již skoro uzavřely a dolů pronikalo již velmi málo světla.Jana stále více chápala,proč byla tato řeka považována za vstup do říše mrtvých.Připomněla se jí opět i Nela a

padl na ní smutek: „Byla jsi také na tomto výletě,Nelo?Napadlo tě,že za chvilku se tam doopravdy dostaneš?Proč jsi se s námi nemohla ještě před svou smrtí udobřit?Snad sis svůj omyl uvědomila alespoň před svou smrtí.Já jsem ti už všechno odpustila.“

Dostali se na jednu vyvýšeninu.Filip držel Janu.Průvodce jim zase něco pověděl a zůstali zde chvíli na místě.Jana se raději posadila na zem.Filip ale zůstal stát.Na nebi se začalo hromadit více mráčků i vzduch se ochladil.

Pokračovali dále.Filip pomohl Janě vstát a vejít opět do vody,která se opět o něco ochladila.Filip s Janou se již těšili až se vrátí zpět na souš a trochu se zahřejí.

Hloubka ve vodě se začala zvětšovat až Filip s Janou již pod sebou necítili zem.Pochopili,že se musejí již vrátit,protože bez šnorchlu v takové hloubce nedokážou plavat.

Vrátili se na malou vyvýšeninu,kde se rozhodli,že počkají na ostatní.Nevydrželi zde ale moc dlouho,protože pociťovali chlad.

Museli se vrátit do vody a plavat k začátku.Snažili se tam dostat co nejrychleji.Jana plavala ještě rychleji než Filip.

Konečně doplávali až na začátek.Filip pomohl Janě z vody ven.V tu chvíli si uvědomili,že budou muset počkat na ostatní,protože berly Jany leží v loďce průvodce.

Posadili se tedy na břeh,kde na ně alespoň trochu svítlo sluníčko a rozehrívalo je. „Ta řeka snad skutečně vedla do podsvětí.“poznamenal Filip.Jana jej ani moc nevnímala.Podívali se k nebi a zjistili,že mráčků je na obloze již docela dost.Jana se dívala na řeku jestli se již ostatní nevracejí.Připomnělo se jí opět,jak je bezmocná: „Kdybych byla zdravá,tak jsem o tom čase mohla už jít s Filipem k autobusu a dát si něco teplého.Tak musím teď čekat než dostanu berle,bez kterých se nejsem schopná pohybovat.Jsem tak bezmocná.Kdybych je neměla tak nemůžu ani chodit.Já bych chtěla být zase tak moc zdravá.Jenomže vím,že to již nikdy nebude možné.Už navždy budu odkázaná na ty dřeva.Už nikdy se bez nich neobejdu.Kdyby tak existovala alespoň nějaká možnost,abych se mohla uzdravit,ale to nejde.Jak bych pak byla šťastná.To by byl můj druhý nejšťastnější den.první byl,když jsem opět uviděla rodiče.“

Po řece se již vraceli ostatní.Filip vstal a šel již naproti ke člunu.Průvodce jako první přistál u břehu.Filip podal Janě berle a vzal si kameru.Jana vstala a společně s Filipem se vraceli k autobusu.Šli napřed.

Spěchali velmi rychle,ale cesta se jim zdála moc dlouhá.Připadalo jim,že nikdy neskončí.Konečně před sebou uviděli tavernu.Filip zašel do autobusu pro suché věci sobě i Janě s Danou.

Jana se šla převléct nejdříve.Měla štěstí toalety ještě byly prázdné.Filip udělal totéž.Pak vyšel ven a rozhlížel se po Daně.Když jí spatřil,tak jí šel naproti. „Kde jste byli?Já jsem vás už dlouho neviděla.“zeptala se ihned. „Voda byla hluboká a tak jsme se museli vrátit.A jak ty jsi vydržela tu zimu?“obrátil Filip. „Tobě se zdálo,že ta voda je studená?“divila se Dana.

Filip jí podal její věci a ona se postavila do fronty.Pak se porozhlédl po Janě.Skoro ihned jí uviděl.Přišel za ní a zeptal se jí: „Je už ti teplo?“Jana přisvědčila.

Společně šli k autobusu a posadili se do něj.Mráčků na obloze přibývalo. „Dneska se ten výlet vydařil.Mi se moc líbil.“promluvil Filip. „Mi také.Jenom kdyby ta voda nebyla tak moc studená.“přítakala Jana. „Mohla by být teplejší,nebo alespoň pokud by svítilo sluníčko,tak by to bylo lepší.Tak jsme se mohli zahřát hned jak jsme vylezli.“

Zanedlouho přišla i Dana a posadila se za Filipa s Janou. „Dnešní den byl moc prima a i počasí se vydařilo.“řekla spokojeně Dana. „Také si myslím,jenom to sluníčko mohlo vydržet ještě o něco déle.Pak bych byl ještě spokojenější.“reagoval Filip. „Voda mě krásně ochladila.Kde jste zůstali?“pokračovala Dana. „Když začala být už větší hloubka,tak jsme bez šnorchlu už nedokázali plavat a proto jsme se museli vrátit zpátky.“odpověděl Filip. „To jste udělali velkou chybu,protože tam dál to bylo ještě o moc krásnější.“ „A jak ty jsi to dokázala?“divil se Filip. „Ta paní mi pomohla,že mě držela.“

Autobus se stále více zaplňoval lidmi.Venku začalo poprchávat. „Vyšlo nám to úplně přesně.“prohlásil Filip.Do autobusu nastoupil i průvodce a tak se mohli vydat na cestu domů.

Filip s Janou se pohodlně opřeli v sedadlech.Jana se již zahřála.Dívali se ven z okna autobusu,kde jim ubíhala krajina.Dana také seděla i okna.Janu pohled velmi brzy začal nudit a proto zavřela oči a vzpomínala na dnešní výlet na jeho krásné okamžiky.Přitom si uvědomila,že se jim již začíná krátit pobyt v Řecku: „Filipe,už nám tady zbývá jenom několik dní a budeme muset jet domů.Nezůstaneme tady ještě další dobu?“ „Víš,že to nejde.Všechno je již obsazeno a nás čeká plavba na naší lodi.A to teprve bude něco.Uvidíme velký kus světa.“reagoval Filip. „Máš pravdu.Lod' bude taky dobrá.Ale stejně to nebude Řecko.“musela souhlasit Jana.

Přiblížili se k domovu.Děšť již částečně ustal.Autobus zastavil na stejném místě,kde ráno nastupovali.Dana promluvila: „Škoda,že je tak škaredě.Mohli jsme se ještě koupat na naší pláži.Doufám,že zítra bude zase stejně pěkně jako předtím.“Filip s Janou souhlasili.

Došli k jejich pokoji.Filip otevřel dveře a potom také vchod na terasu,aby šel dovnitř čerstvý vzduch.Nejprve se šla okoupat Jana.

Filip s Danou nachystali večeři.Zjistili,že už v lednici skoro nic nemají.Když Jana vyšla z koupelny,posadili se na postel a snědli večeři.

Jana se zeptala: „Co budeme dělat teď?Na spaní je ještě moc brzy.“ „Zahrajeme si třeba karty.“navrhla Dana.Filip souhlasil a přinesl karty.

Jana je zamíchala a rozdala.Ve hře se nejprve dařilo Daně.Velmi jí to těšilo a usmívala se.Později se ale štěstí začalo přiklánět k Filipovi,který vyhrával až do konce.

Před spaním se ještě okoupali Filip s Danou.Jana mezitím začala usínat.Jako poslední usnul i Filip.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Podíval se ze dveří ven a spatřil jasnou oblohu.Velmi jej to potěšilo.Ještě ale zavřel oči a čekal než se probudí i Jana s Danou.Nakonec ale ještě usnul.

Jana se probudila až později a uvědomila si,že dneska je pohřeb Nely.Cítila se z toho smutná.Nepotěšilo jí ani sluníčko,které svítilo velmi silně do jejich pokoje.Ted' se probudili i Filip s Danou a Dana se zeptala: „Co budeme snídat?“ „To je otázka.Musíme jít nejdříve nakoupit,protože už nemáme vůbec nic k jídlu.“pronesl Filip a pokračoval: „Vy tady zůstaneme a já zajdu nakoupit.Za chvílku budu zpátky.“Jana s Danou nic nenamítaly.

Filip se rychle obléknul a spěchal do obchodu.Dana promluvila k Janě: „Já už se dneska těším zase do moře.A co ty?“ Jana jí však vůbec nevnímala,protože její mysl se toulala kolem Neliny smrti.Dana řekla ještě hlasitěji: „Těšíš se dneska k moři?“ „Ani ne.“trhla sebou Jana. „Na co myslíš?“ „Dneska je pohřeb Nely,tak na to musím myslet.Nejraději bych tam byla.Alespoň musíme zavolat Dorotce hned jak Filip přijde.“Na to Dana nic neříkala a těšila se raději na moře.

Jana se šla posadit ven,aby Dana neviděla její slzy,které jí vytékaly z očí.Nemohla přestat ne Nelu myslet.Vzpomínala na

krásné chvílky, které společně prožily, dokud se ještě nestala ta nehoda, která je rozdělila. Tak jí smutně ubíhal čas.

Do pokoje vstoupil Filip. „Kde je Jana?“ divil se. „Sedí venku.“ odvětila Dana. Filip položil nákup na postel a šel se za Janou podívat. Uviděl její slzy v očích. Hned si vzpomněl na to co je dneska za den. Posadil se vedle Jany a hladil jí po vlasech. Jana se na něj podívala svýma uplakanýma očima. Filip jí chytil za ruku a cítil s ní. Jana jej také rozesmutněla. Filip Nelinu smrt tolik nepocíťoval, protože se s ní tolik nekamarádíl jako Jana.

Dana zůstala sedět v pokoji. Podívala se co Filip koupil ke snídani a sama si vzala na co měla největší chuť. Jana se již trochu uklidnila. Filip jí navrhnul: „Co říkáš, kdybychom se nasnídali s šli na pláž?“ „Běž ty s Danou a já dneska zůstanu sama na pokoji.“ „Jenom půjdeš pěkně s námi. Na pláži tě to přejde.“ „To není dobře. Dneska jsme měli být doma a jít na pohřeb. Já se nebudu dneska veselit na pláži, když má Nela pohřeb. To nikdy, protože ona si to nezaslouží. Ani hlad nemám. Já tady doopravdy zůstanu a zavolám Dorotce.“ „Ještě si to rozmysli, protože děláš chybu.“

Filip zůstal ještě u Jany chvílku sedět, ale pak se rozhodnul, že nachystá snídani. Když vcházel do pokoje, všimnul si, že Dana již snídala. Schoval potřebné věci do ledničky a nachystal snídani.

Vzal oba dva talíře a přinesl je k Janě ven, ale ta neměla vůbec chuť snídat. Pokusil se jí ještě přemluvit, ale Jana se nedala.

Dana vyšla nedočkavě ven: „Tak půjdeme už na pláž?“ Filip vstal od Jany a šel do pokoje nachystat věci na koupání.

Před odchodem se ještě jednou zeptal Jany: „Tak nepůjdeš s námi na pláž?“ Jana jenom zavrtěla hlavou. Vzala si od Filipa telefon, aby mohla zavolat Dorotce. Nakonec jí Filipe řekl: „Kdyby sis to rozmyslela, tak nás najdeš na naší pláži.“

Filip s Danou vyšel z pokoje. Sluníčko svítilo velmi silně. Dana se již nemohla dočkat toho, až konečně poplave v moři. Snažila se jít jak jenom nejrychleji mohla. Procházeli kolem krásných hotelů.

Zanedlouho zahýbali odbočkou na jejich pláž. Ještě zbývalo přejít mostěček, který vedl přes pramínek a ocitnuli se na pláži.

Našli si pěkné místo, kde Filip rozložil karimatku, na kterou si Dana hned lehla. Filip jí po chvíli následoval. Oba se nechali vyhřívat a cítili se šťastní a spokojení.

V pokoji ležela mezitím na posteli Jana a nemohla přestat myslet na Nelu. Když se trochu uklidnila, tak vytočila na telefon

číslo Dorotky.Po chvilce vyzvánění uslyšela Dorotčin hlas: „Haló,kdo volá?“ „To jsem já Jana.“ „Jak se tam máte?“ „Filip s Danou šli na pláž a já jsem zůstala na pokoji,protože myslím na Nelu.Ty dneska odpoledne půjdeš na její pohřeb,že?“ „Ano.Dneska také jsem s jejími rodiči,abych je alespoň trochu utěšila.Je to tu teď moc smutné.Všechno jim Nelu připomíná.Já se musím moc držet,abych je alespoň trochu utěšila.“ „Ani nevíš,jak ráda bych tam byla s tebou a šla na její pohřeb.Ted' toho lituji,že jsem se Filipem nechala přemluvit,abychom tady zůstali.Měla jsem se vrátit a jít na její pohřeb.Tak na ní alespoň nepřestávám myslet.Řekni to i jejím rodičům.Taky jim řekni,že jsem jí už dávno odpustila,jak se k nám chovala.“ „Já jim to řeknu.Na to nezapomenu.To je určitě potěší.“ „A řekni jim,že je mi moc líto,že tam s nimi nemůžu být.“ „Ani na to nezapomenu.“ „Tak to je dobře.Budu na vás všechny po celý den moc myslet a určitě se ještě ozvu.“rozloučila se Jana.

Podívala se ven z okna a viděla jak svítí sluníčko,ale vůbec jí nerozveselilo.Stále ještě uvažovala o tom proč musela Nela zemřít.Pocítovala velký smutek. „Jak ráda bych si s tebou zase hrála a usmířila se s tebou.Byla bych moc šťastná,kdybych se dověděla,že Nela žije a tohle jenom nepodařený žert,ale opak je pravdou.Už se s ní nikdy neuvidím a také neusmírím.Kdyby šlo alespoň vrátit čas a já si mohla s Nelou opět hrát.Jenomže to již nikdy nepůjde.Už Nelu nikdy neuvidím.Už jí budu moct navštívit jenom na hřbitově a tam si jenom zbudovat jak vypadala předtím než umřela.Už mi na ní jenom zbudou vzpomínky.To je jediné co mi na ní zůstalo.Jenom škoda,že ta poslední vzpomínka byla škaredá.Tak budu vzpomínat jenom na to co bylo dříve.Budu myslet na krásné okamžiky, které jsme spolu zažili.To bude asi nejlepší.“

Filip s Danou leželi na pláži a pozorovali moře.Sluníčko na ně pěkně svítilo.Filip navrhnul Daně: „Co říkáš,že bychom šli do vody?“Dana nic nenamítala.Filip jí chytil pod paži a vedl jí do vody.

Ve vodě Dana začala plavat.Filip ještě zašel na pláž a přinesl šnorchl a brýle.Oba dva si je nasadili.Filip začal rychle plavat a Dana jej následovala.Filip plaval jak nejrychleji mohl.Dana se pokoušela dostat se dopředu,ale nedařilo se jí to.Filip zvolnil tempo a Dana konečně doplávala Filipa.Pak ale zvolnila a dívala se do moře a pozorovala rybičky.Snažila se některé chytit,ale nedařilo se jí to.Zůstávala ale na místě a pozorovala dále.Také si prohlížela kamínky pod vodou.Pod jedním našla maličkou mušličku.Chytila jí do ruky,aby jí neuplávala.Podívala se po Filipovi.Hned jej spatřila a plávala za ním.Celou dobu pozorovala moře, které se jí moc

líbilo.Napadlo jí,že to rozhodně namaluje až přijedou domů. „Na pokoji si to namaluji fixem.“

Opět dostihla Filipa a zastavila se.Když se podívala nad hladinu zjistila,že již doplávali na konec pláže.Obrátila se a plavala s Filipem k jejich místu na pláži.Sluníčko stále svítilo velmi silně.

Jana na pokoji ležela stále v posteli a myslela na Nelu.Čas jí ubíhal velmi pomalu.Každá minuta jí připadala nekonečná.Přála si,aby již konečně Filip přišel a zmizela její samota,protože samotná se cítila mnohem více smutná.Uvažovala jestli by neměla jít za Filipem a Danou na pláž,ale pak si uvědomila,že tohle Nele udělat nesmí,když je dneska její pohřeb.Podívala se na své hodinky a zjistila,že se již blíží poledne a také doba pohřbu Nely.Uvažovala jestli by neměla ještě zavolat Dorotce,ale nakonec se rozhodla,že ještě počká a zavolá ji až před pohřbem.Tak ji pomalu utíkal čas.

Filip si také vzpomněl na Nelu a tím také na Janu. „Asi bychom se už měli vrátit na pokoj,aby tam nebyla sama.Ale mohla by přijít za námi.Ještě chvilku zůstaneme na pláži a pak se vrátíme.“myslel si Filip.Dana si opět prohlížela podmořský život a nechávala Filipa plavat ve předu.

Doplávali opět ke svým věcem.Filip počkal na Danu,aby jí pomohl ven z vody.Společně se uložili na pláž.Dana zanedlouho začala podřimovat.Filip se díval na oblohu.Tak jim pěkně ubíhal čas.

Filip se podíval na hodinky a zjistil,že poledne již minulo.Uvažoval jestli má probouzet Danu,ale nakonec se rozhodnul,že ano.Daně se moc z pláže nechtělo,ale nakonec se nechala Filipem přemluvit.Filip chytil tašku s věcmi na pláž a vydali se na pokoj.

Našli Janu jak leží v posteli a spí.Filip za sebou tiše zavřel dveře,aby jí neprobudil.Uviděl,že drží v ruce mobil.Dana také šla v tichosti a lehla si do postele.Filip se posadil na židli před pokoj a pomyslel na Dorotku.Dana vedle Jany brzy také usnula.

Sluníčko hřálo velmi silně a Filipa velmi rychle ukolébalo ke spánku.

Odpoledne se nejprve probudila Jana.Když se kolem sebe rozhlédla,zjistila,že vedle ní leží Dana.Nejprve si nemohla uvědomit co se stalo,když před chvilkou ještě byla sama.Pak ale z hodiněk zjistila,že nejspíš usnula.Také si uvědomila,že pohřeb již začal a ona nezavolala Dorotce.Vstala a šla se podívat ven.Tam našla Filipa jak spí.

Když se vrátila do postele zjistila,že Dana se již také probudila. „Co tady děláte?“zeptala se Jana. „Vrátili jsme se z pláže

na pokoj a ty jsi spala,tak jsme si také lehnuli.“odpověděla Dana. „A proč jste mě neprobudili.Já nemůžu spát v den,kdy má Nela pohřeb.“ „Nechtěli jsme tě budít,protože ty si spánek potřebovala.“ „Já jsem ještě chtěla zavolat Dorotce před tím než půjde na pohřeb a tak jsem nemohla.“

Do pokoje vešel Filip,kterého rozhovor Jany s Danou probudil. „Tak už jsi se probudila.“prohodil hned. „Také jsi mě Filipe mohl probudit.V době,kdy má Nela pohřeb rozhodně spát nemůžu.“ „Určitě ti je teď o hodně lépe,když jsi se vyspala.“reagoval Filip. „Teď musíme na Nelu myslet,protože právě teď má pohřeb.“řekla tiše Jana.Filip se ztišil a vzpomněl si také na Nelu.

Dana se Filipa zeptala: „Co si dáme k jídlu?Já už mám hlad.“Filip jí na to neodpovídal a Jana jí ani nevnímala.Teprve po chvíli se Filip probral ze zamyšlení: „Co jsi to řkala?“ „Ptala jsem se tě čeho se najíme.“odpověděla Dana. „Já ani nemám hlad.Vezmi si něco z ledničky.Jana totiž určitě také nebude jíst,že?“Jana na to zavrtěla hlavou.

Dana odběhla do kuchyňky a Filip s Janou zůstali na pokoji sami.Filip se posadil na postel vedle Jany a přitisknul jí k sobě.Dana se vrátila do pokoje s jídlem. „Půjdem už na pláž,jo?“zeptala se ihned.Filip tiše odmítnul: „Teď tady zůstaneme s Janou.“

Jana myslela na Dorotku,že teď již určitě sedí v kostele.Cítila také s rodiči Nely.V duchu s nimi v kostele byla.Filip zůstával stále sedět vedle Jany.

Dana si vzala pastelky a posadila se venku ke stolu.Začala kreslit podmořský svět.Tak jim utíkalo odpoledne.

Přiblížil se večer.Dana již domalovala svůj obrázek.Ráda se na něj podívala a schovala si jej.Pak již zůstala sedět na židli venku protože pochopila,že Filipa dneska již na pláž nedostane.Přece jenom se pokusila zeptat: „Filipe,půjdem na večeři.“Ten jí ale vůbec neodpověděl.

Šla si teda znechuceně vzít večeři z ledničky,ale nic nenamítala.Vzala si také knížku a opět se pohodlně usadila na židli.

Filip již pociťoval také hlad a proto si vzal jenom něco malého.Jana začala usínat.Filip uložil do postele vedle ní a zanedlouho usnul také.Dana šla spát nejpozději.Vydržela si číst až do setmění.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Podíval se z okna a uviděl,že nádherně svítí sluníčko.To jej velmi

potěšilo. Vedle něj spala ještě Jana s Danou. Potichu se zvednul z postele a šel se podívat na terasu před pokoj.

Vál chladivý větříček. Filip tam na chvíli zůstal stát a pak se rozhodnul, že překvapí Janu s Danou a nachystá jim snídani.

Potichu přešel pokoj a vstoupil do kuchyňky, kde připravil snídani a prostřel jí na kuchyňském stole.

Vrátil se do pokoje a našel ještě Janu s Danou spící. Vyšel tedy opět na terasu a posadil se na židli. Pozoroval nádhernou oblohu a slunce, které se po ní šplhalo nahoru. Začalo se oteplovat.

Protože se Jana s Danou ještě neprobudily rozhodnul se Filip, že pokročí v modelování. Potichu si vzal z pokoje své věci a venku si všechno nachystal. Práce mu šla velmi dobře od ruky. Těšil se na to až dokončí další domečky do svého městečka.

Jana se probudila. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že Filip vedle ní neleží. Vstala a šla se podívat na terasu a tam jej uviděla. „Proč ještě, Filipe, nespíš?“ Filip se otočil: „To spíš proč vy ještě spíte.“ „Vždyť je ještě brzy.“ „To bych ani neřeknul. Podívej se na hodinky a zjistíš proč.“ „Tak nachystáme snídani, ne?“ navrhla Jana. „Ta už je dost dlouho nachystaná v kuchyni.“ „To je dobře.“ potěšilo Janu.

Filip vstal od modelování a šel s ní do kuchyně. Dana se již v pokoji začínala také probouzet. Filip pomohl Janě se posadit a sám se také ke stolu posadil. Do kuchyňky přišla i Dana a posadila se.

Po snídani šel Filip na pokoj nachystat věci na pláž. Jana s Danou se mezitím vysprchovaly. Filip měl mezitím ještě čas posadit k modelování.

Když se připravila i Jana, mohli vyrazit k pláži. „Tak jak ti dneska je, Jano?“ zeptal se Filip. „Už je to lepší. Musím ještě zavolat Dorotce. Měla jsem jí zavolat hned po pohřbu. Ještě, že jsi mi to připomněl.“ „Mobil mám našťestí sebou, ale necháme to až na pláži.“ reagoval Filip.

„A zítra půjdeme už zase na tu druhou pláž, že?“ vmísila se Dana. „Určitě.“ souhlasil Filip.

Cesta na pláž jim velmi rychle utekla. Na pláži si našli místo a tady Filip nachystal jejich věci. Jana s Danou se uložily na zem. Filip ještě rozložil karimatku pro sebe a rozhlíželi se kolem.

Jana si vzala mobil od Filipa a vytočila číslo Dorotky. V telefonu se ozvalo: „Haló.“ „Ahoj, Dorotko, to jsem já Jana. Je mi moc líto, že jsem ti včera už nezavolala. Tak ti volám dneska. Jaký byl včerejší pohřeb?“ „Bylo na něm moc smutno a ani já jsem se neudržela. Její rodiče jsou ještě pořád moc smutní. Dneska jsem za

nimi ráno byla a teď jsem od nich na chvílku odskočila. Pomáhám jim z úklidem pokoje Nely.“ „Já jsem včera také na Nelu moc myslela. Také bych si přála, aby ještě žila. A budu na ní ještě myslet. Hned jak přijedeme domů, tak tam přijedu.“ „Já se teď snažím jejím rodičům co nejvíce vynahradiť Nelu, ale moc to nejde.“ „To ani nepůjde. Ty jsi prostě ty a Nela je Nela, našťestí. Tak jsi moje kamarádka. I když jsem pořád tajně doufala, že se spolu jednou usmíříme.“ „Já ti zase zavolám.“ rozloučila se Jana.

Telefon si vzal kuchu ještě Filip. „Tak, jak se máš, Dorotko?“ „Jak jsi slyšel, tak moc dobře ani ne.“ řekla po pravdě Dorotka. „Já jsem odpoledne zůstal s Janou na pokoji a také jsem na Nelu myslel. Přijedeme za tebou všichni. Musíš být teď hodně statečná.“ zakončil Filip.

Ještě se uložil na pláž a nechal se zahřívát letním sluníčkem. Jana s Danou ležely vedle něj a obě podřimovaly. Dana se jej po chvílce zeptala: „Nepůjdeme už do vody?“ „Ještě chvílku zůstaneme.“

Dana se rozhlížela po moři a čekala velmi netrpělivě až se Filip rozhodne jít do moře. Čas se jí zdál nekonečný. Pocítila smutek, že sama jít do moře nedokáže. „Jak ráda bych byla zdravá a nemusela čekat na někoho jiného až mi pomůže. Dříve bych tohle dokázala a nikdy by mě ani nenapadlo, že budu potřebovat někoho jiného, aby mi pomohl jít do vody. A tak už to bude napořád.“

Filip vstal z pláže a pomohl Janě s Danou do vody. Voda je nejdříve chladila, ale po chvílce si zvykli a začali plavat. Jana plavala trochu vzadu a pozorovala vodu. Filip s Danou plavali vpředu. Dana se snažila ze všech sil se dostat dopředu, ale nejdříve se jí to moc nedařilo. Filip se snažil doplavat jako první, ale poté se rozhodnul, že tentokrát nechá vyhrát Danu. Dana se zaradovala, že se jí to podařilo. Filip zpomalil a podíval se po Janě. Zanedlouho jí našel a plaval za ní. Když k ní doplaval, tak se zastavil a díval se jak mu Jana ukazuje kamínky. Pro některé se potápěla. Poté je ukázala Filipovi. Tomu se také líbily. Jana menší držela v ruce a společně s Filipem plavali za Danou. Tak jim pěkně utíkalo dopoledne.

Krátce před polednem se začali cítit unavení. Filip pomohl Janě s Danou na pláž. Uložili se na své místo a nechali se zahřívát sluníčkem. Cítili se velmi dobře. Jana si ještě vzpomněla Nelu a to jí rozesmutnělo. Dana pozorovala moře a lidi, kteří v něm plavali. Sluníčko je za chvíli osušilo. Dana zavřela oči a myslela na maminku s tatínkem co asi teď právě doma dělají. Rozhodla se, že jim večer zavolá a zeptá se jich co je doma nového.

Filip začal pociťovat hlad a Jana s Danou se probudily a Jana navrhla: „Co říkáte tomu, že bychom šli domů?“ Filip i Dana souhlasili.

Jana s Danou se zvedly z pláže a Filip sklídl karimatky a šnorchly s brýlemi. Vzal tašku a společně odcházeli na pokoj. Cestou se stavili do obchodu nakoupit.

Na pokoji připravili Filip s Janou oběd. Filip je přinesl ven na stůl. Všichni se najedli.

Filip poté navrhnul: „Nezahrajeme si karty?“ Dana souhlasila, ale Janě se nechtělo. „Zahrej si taky s námi.“ přemlouvala jí Dana. „Mi se chce spát.“ „Tak zahrej si. Vyspíme se potom.“ „Mi se chce spát teď.“ odmítla Jana a šla si lehnout do postele.

Filip přinesl karty a rozmíchal je. Rozdal je pro sebe Danu. Dana se zaradovala jaké má pěkné karty a začala hrát. V ruce držela skoro celou kanastu. Tak jim pěkně ubíhalo odpoledne.

Slunce již přestalo tak moc pálit a Jana se probudila. Ještě si na chvíli četla časopis. Všichni se postupně připravili na pláž.

Nic jim již nebránilo v tom, aby vyrazili. Cesta jim uběhla jako obvykle docela rychle. Na pláži leželo již mnoho lidí. Filip s Janou a Danou si našli místo, kde Filip rozložil věci.

Tentokrát šli do moře ihned. Voda již po horkém dni tolik nechladila. Hned začali plavat. Jana se tentokrát rozhodla, že bude závodit a plavala jako první. Filip s Danou plavali za ní. Pak se ale Dana rozhodla, že si také zazávodí a přidala v rychlosti. Filip zůstal za nimi a pozoroval, které se podaří doplat na konec pláže jako první. Nejdříve měla náskok Jana. Dana plavala se všech sil a podařilo se jí přiblížit se Janě, ale ta opět zrychlila. Dana se snažila, aby Janu dostihnula, ale vůbec se jí to nedařilo. Jana plavala pořád jako první. Pak na chvíli Jana zvolnila a Dana toho využila a přiblížila se k ní. Konečně se jí podařilo dostat se dopředu. Jana však rychle vyrazila dopředu a Dana opět zůstala vzadu.

Dostali se až na konec pláže a Janě se nepodařilo dostat se do cíle jako první. Jana tam na ní počkala. Dana za ní doplávala. Filip stále vše pozoroval z povzdálí. Tak jim pěkně utíkalo odpoledne.

Na pláži zůstávali i když se začalo stmívat. Hodně lidí již odešlo. Filip s Janou a Danou zůstali ležet na pláži. Rozhodli se, že opět půjdou do vody. Filip pomohl Janě s Danou do vody, kde hned začali plavat.

Plavali pomalu a všímali si světa, který viděli pod sebou. Viděli jej stále méně, protože slunečních paprsků již začalo ubývat. To se jim ale moc líbilo. Z taverney k nim doléhal zvuk

hudby, což je také těšilo. Všichni se cítili moc šťastní a večer se jim velmi líbil.

Na nebi se objevil měsíček, ale Filip s Janou a Danou stále plavali a prohlíželi si mořský svět. Jana se zastavovala nejdéle a dívala se jak rybičky pod vodou plavou. Napadlo jí, že je škoda, že sebou nemají podvodní kameru, aby mohli natáčet i pod vodou. Rozhodla se, že si jí rozhodně pořídí, aby na lodi již mohli natáčet i rybičky.

Dostali se opět k jejich místu. Jana vstala a řekla: „Co říkáte, že bychom už šli na pláž a domů?“ Filip souhlasil, ale Daně se ještě z vody nechtělo. Nakonec se ale nechala přemluvit a šla také na pláž.

Od vodní hladiny se odráželo již velmi málo slunečních paprsků. Filip s Janou a Danou ještě zůstávali na pláži a dívali se na nebe, kde se již začaly objevovat první hvězdičky. Po pláži již vál chladný větříček. Na pláži již zůstali úplně sami. To jim ale vůbec nevadilo, právě naopak.

V žaludku již začali pociťovat hlad. To je donutilo zvednout se z pláže a jít na pokoj. Cestou Janu napadlo: „Poslední den zůstaneme také u nás na pláži, že? Zůstaneme až do večera ještě déle než dneska, jo?“ „To bude prima.“ zaradovala se Dana. Filip nic neříkal.

Na pokoji zjistili, že se již přiblížila velmi pozdní hodina. Uvažovali jestli má cenu jít ještě na večeri. Nakonec se rozhodli, že nepůjdou, protože se jim již začaly zavírat oči.

Každý si vzal něco z lednice. Ještě se okoupali a postupně si lehli do postele. Ihned usnuli.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana. Podívala se z okna ven a uviděla, že venku svítí nádherně sluníčko. To jí rozradostnilo. Zůstala ještě ležet v posteli a přemýšlela o programu na dnešní den. Těšila se, jak pojedou opět lodičkou na pěknější pláž.

Filip s Danou ještě spali. Jana ležela mezi nimi a přála si, aby se již probudili, aby mohla vstát. Oknem vcházel dovnitř čerstvý vzduch. Jana si představovala, že již plave v moři. Také si vzpomněla na rodiče. Už se na ně těšila. Také se již nemohla dočkat jejich nového sourozence. „Kdoví jestli to bude kluk nebo holka?“ zamyslela se.

V tu chvíli se probudil i Filip. Oba dva vstali z postele. Jana pomohla Filipovi se snídání. Když jí společně nachystali, tak jí Filip odnesl na venkovní stůl. Přitom se probudila i Dana. Vstala a šla se posadit ke stolu.

Po snídani se připravili na pláž.Filip ještě nachystal tašku s brýlemi a šnorchly.

Cestou na pláž prohodila Jana: „Tak se nám už ta dovolená docela krátí.“ „Ještě máme před sebou čtyři dny.“opáčila Dana. „To už je dost málo,ale na lodi to také bude pěkné.Už se na ní moc těším.“reagovala Jana.

Procházeli kolem odbočky na pláž.Netrvalo dlouho a dostali se do města.Na křižovatce si koupili gyrosy.Docela na ně dostali už chuť.Posadili se na lavičky před stánkem.

Když dojedli,tak pokračovali v cestě k lodičkám.Filip se podíval na hodinky a zjistil,že si už musejí pospíšet,nebo jim loďka ujede.Přidali do kroku.Zahýbali kolem městské pláže.Uviděli i přístav.

K lodičce dorazili právě včas.Filip zaplatil a nastoupili na ní.Filip pomohl Janě a Daně.Posadili se do lodičky a cesta mohla začít.

Začal se ozývat motor loďky a oni se vzdalovali od břehu.Kolem sebe měli již moře.Filip s Janou a Danou se naklonili nad bok lodičky a dívali se do moře.To se jim moc líbilo.Pozorovali pěnu, která od loďky jde.Cesta jim rychle obíhala.

Přistávali u pláže.Všichni postupně vystoupili.Filip začal hledat vhodné místo,kde se uloží.Netrvalo dlouho a našel je.Filip rozložil karimatky a Jana s Danou se na ně uložili.Filip se posadil a porozhlédl se po pláži.Pak se také uložil.Sluníčko nádherně hřálo.

Jako první se rozhodla jít do moře Jana.Filip vstal a pomohl jí i Daně do vody.Voda je chladila,protože je slunce dost rozehřálo.Začali plavat.Filip plaval ze všech sil,ale Jana s Danou zůstávaly na místě.Jana se otočila na záda a nechávala se nadnášet mořskou vodou.Dana si vzpomněla,že chtěla zavolat včera večer rodičům co se děje nového doma. „Dneska rozhodně nesmím zapomenout.Třeba už se mamince narodil náš sourozenec a my nic nevíme.Tak to rozhodně nejde.Nebo zavolám hned z pláže,abych pak zase nezapomněla.“pomyslela si Dana.

Jana se podívala po Filipovi a nemohla jej nikde najít.Plavala ke druhému konci pláže.Dana ještě zůstávala na místě,ale po chvíli Janu následovala.Plavali kolem několika mol.Jenom zde se Jana s Danou pouštěly do hluboké vody,aby obeplavaly čluny.Někde molo mohly podplavat.Když z jednoho vyplavaly,tak Jana chytla šnorchl od Dany a strčila jej pod vodu.

Dana ucítila v puse vodu a proto se postavila a musela si vodu vylít.Rozhodla se,že to hned Janě odplatí.Další molo musely

obeplavat.Když plavaly nejdál od mělčiny tak Dana strhla Janě šnorchl i s brýlemi.Jana hned ztratila orientaci,kde je a v očích ji štípala sůl.Snažila se plavat ke břehu,ale vlny jí odnášely dál od něj.Dana plavala dál,ale po chvíli se všimla,že Janu vedle sebe nemá.Dívala se po ní a uviděla,že dost daleko od břehu.Jana se snažila co nejusilovněji plavat.Dana se polekala a uvažovala co má dělat.Dívala se po Filipovi,ale nikde jej nemohla spatřit.

Rozhodla se,že poplave za Janou.Uvažovala jak jí dostane ke břehu.Jana měla plnou pusu vody a stále se jí nedařilo dostat se ke břehu.Sůl jí v očích štípala,takže je nemohla otevřít,aby se podívala,kde břeh je.Dana se dostávala za Janou.Viděla,že je stále dál od břehu.Pod sebou už viděla velkou hloubku.Toho si ale vůbec nevšímala.Sledovala jenom Janu.

Když se k ní skoro dostala konečně uviděla Filipa.Ten Janu chytil a plaval s ní ke břehu.Dana si oddechla a plavala za Filipem a Janou.

Na mělčinu se dostali docela rychle.Jana s Danou se posadily do písku a Filip si sundal šnorchl a brýle. „Co to bylo?!“zeptal se ihned. „Dana mi sundala brýle,když jsme plavali kolem čunu.“odpověděla Jana. „A proč jsi jí to udělala?!Copak nevíš,mže to mohlo špatně skončit?!Kdybych zrovna náhodou neplaval blízko,tak to mohlo dopadnout velmi špatně!!!“ „Já jsem nechtěla.Já jsem si to vůbec neuvědomila.Ona mi také předtím dala do šnorchlu vodu,tak jsem jí to chtěla oplatit.“snažila se ospravedlnit Dana. „To jsi jí měla udělat ale na mělčině a ne ve chvíli,kdy jste plavali po hloubce!“ „Já jsem doopravdy nechtěla.Příště už to určitě neudělám,to si dám pozor.“ „To bych ti doporučoval!“trošku se uklidnil Filip a pokračoval: „Ted' poplavete vedle mě a ani na krok se nehnete.“Dana ho ujišťovala,že to tak udělá.

Pokračovali v plavání.Janu už přestala sůl v očích štípat.Plavali skutečně vedle sebe.Dana se od Filipa vůbec nevzdalovala a stále ještě si oddychovala,že to tak dobře dopadlo.Jana cítila také úlevu,že jí Filip zachránil a ani ona se nepouštěla moc daleko.Tak jim utíkalo dopoledne.

Ve vodě zůstali skoro až do doby,kdy slunce vystoupá na obloze nejvýše.To už se cítili unavení a tak Filip pomohl Janě s Danou z vody ven.

Uložili se na pláži a nechali se vysoušet sluníčkem.Jana pozorovala malé mráčky, které pluly po obloze.Snažila se za každým něco vidět.Přitom si vzpomněla na loňskou dovolenou v Řecku,kdy nad nimi letěli a pomyslela si: „Doufám,že příští rok zase někam

poletíme.Nejraději bych do jela zase do Řecká.To už pojedeme s maminkou a tatínkem a našim malým sourozencem.Už se na to moc těším.Bude to velká legrace.Loni jsme to měli o hodně horší,to jsme neměli ani rodiče.Letos bych byla docela ráda,kdyby tady na dovolené byli s námi.Už se těším až je zase uvidím.“Dále si Jana představovala jak asi bude jejich malý bráška vypadat.Už se na něj moc těšila.Uvažovala jestli mají jet lodí,když se už má narodit,ale nakonec se rozhodla,že rozhodně pojedou.Zanedlouho začala podřimovat.

Filipovi se usnout nepodařilo a dostal chuť na řecký jogurt s medem.Vstal a šel si jej do restaurace koupit.Dana jenom lehce podřimovala a proto na něj hned zavolala: „Filipe,kam jdeš?“ „Dostal jsem chuť na jogurt s medem.“ „Počkej,tak to já půjdu s tebou.“

Společně se v restauraci usadili a Filip šel k pultu dobrotu objednat a přinést jí.Filip i Dana se velmi oblizovali jak moc jim to chutnalo.Když dojedli,tak se Dana zeptala: „Nedáme si ještě jeden?“ „Raději si zajdeme zase později.Ještě máme dost času.“ „Před odjezdem musíme nakoupit hodně jogurtů.“ „A proč?“divil se Filip. „Abychom si mohli toto dělat i doma a také nezapomeň,že z jogurtu se dělá i tzatziki¹⁵.“ „Jenomže ty se nám zkazí,takže to nepůjde,ale můžeme domů přivést alespoň řecký med a nejlépe ten s ořechy,ten je nejlepší.“ „To určitě.Nakoupíme ho plnou tašku.“zaradovala se Dana. „A kam jí asi dáš?“ „Přece do autobusu.“nechápala Dana. „Jenomže to ti nevezmou.Můžeme si koupit jenom několik sklenek.“ „Já si myslím,že vezmou.“trvala si na svém Dana. „To bychom kupovali zbytečně.Koupíme jenom několik sklenek.Co bychom pak s tím dělali,když by nám to do autobusu nevzali.To bychom pak museli celou tašku nechat tady pro někoho jiného.“ „Ještě uvidíme.“zakončila Dana.

Oba dva se vrátili zpět na pláž.Jana ještě stále podřimovala.Lehnuli si na svá místa a nechávali se zahřívát sluníčkem.Dana přemýšlela nad tím,co všechno musejí domů nakoupit: „S tím jogurtem má asi Filip pravdu a je to škoda,protože bych docela ráda dala mamince s tatínkem,nebo Klaudii se Svátou ochutnat.Ale asi doopravdy to nepůjde.“Tak jim pěkně utíkalo odpoledne.

Když se Jana probudila,Filip s Danou leželi vedle ní.Vzala si hodinky,aby zjistila jak pokročil čas.Zjistila,že se můžou ještě

¹⁵ Řecká omáčka z jogurtu,okurky a další zeleniny

jednou v moři vykoupat a potom už se přiblíží doba,kdy odjede poslední lodička.Řekla to Filipovi s Danou.

Filip vstal a pomohl Janě i Daně do vody,chytil je pod paží a každou vedl po jedné straně.Ve vodě je pustil a vrátil se pro šnorchl a brýle.Jana se již pokoušela ve vodě plavat,ale čekala ještě na Filipa.Dana zůstávala stát.Když jim Filip přinesl potřebné věci,tak začali plavat.

Nejdříve museli obeplout mola.To se Janě s Danou moc líbilo.Nejraději pluli pod nimi.Když se dostali do volnějšího prostoru,tak se Dana rozhodla potápět.Filip s Janou pluli dále a Dana zůstávala na místě.Potápěla se a sbírala při tom kamínky a snažila se chytat rybičky.Jenomže ty jí vždycky zpozorovaly rychleji.Daně se potápění moc líbilo.Nechávala si šnorchl v puse a když se vynořila,tak z něj vyfrkovala vodu.Filip s Janou plavali již více vepředu.

Filip se po Daně podíval a hned jí nemohl najít až po chvílce jí uviděl jak se vynořuje.To jej uklidnilo.Ted' se totiž snažil na Janu i Danu dávat větší pozor,aby se nestalo něco podobného jako dopoledne.Filip plaval za Danou.Ta mu ukázala kamínky, které z vody vylovila.Filipovi se také líbily.Daně bylo líto,že je musí hodit zpátky do vody.Nejraději by si je nechala domů.Plavala s Filipem za Janou.Tak jim pěkně utíkalo odpoledne.

Zůstávali stále ve vodě a plavali.Filip plaval jako první směrem k začátku pláže a Jana s Danou jej následovaly.Obě se potápěly a ukazovaly jedna druhé kamínky, které vylovily.Všechny musely zase pustit zpět ke dnu.Místy zůstaly stát,aby si prohlédly rybky, které pluly pod hladinou.Některé se zastavily,ale po chvílce opět pokračovaly ve své cestě.Jana jednu pozorovala a plavala za ní.Po Filipovi ani Daně se nedívala.Pozorovala jenom rybku a přemýšlela kam asi plave.Jana plavala dál za rybkou.Vtom se podívala pod sebe a zjistila,že se pod ní objevila hloubka.Rychle se vracela zpátky k Filipovi a Daně.Když vykoukla nad hladinu,tak je nikde neviděla.Dostávala strach a snažila se co nejrychleji plavat ke břehu,ale nedařilo se jí moc hýbat z místa.Snažila se plavat ještě rychleji,ale břeh se přibližoval jenom pomalu.

Filip se rozhlédl kolem sebe a Janu nikde nespatořoval.Postavil se na dno a díval se kolem sebe,ale nikde jí neviděl.Uvažoval,kdy jí viděl naposledy.Jana se snažila mezitím přiblížit co nejvíce ke břehu.Filip plaval zpátky.Cestou se rozhlížel na všechny strany.Stále jí však neviděl.Janě se dostala do šnorchlu voda.Snažila se jí vyfouknout,ale moc se jí to nedařilo.O to více

zrychlovala.Když se podívala nad hladinu,zjistila,že se břeh již o něco přiblížil.Zaradovala se.Pohledem také hledala Filipa,ale toho nikde neviděla.

Podívala se pod hladinu,jestli se může už postavit,ale dno leželo dost hluboko.Jana přidala tempo.Filip se opět podíval po Janě a konečně jí uviděl.Plaval co nejrychleji za ní.Chytil jí za ruku a plaval s ní ke břehu.

Když se tam dostala,tak jí posadil. „Co jsi zase dělala na hlubině?“zeptal se Filip hned „Když já jsem se dívala na rybičku a plavala jsem za ní a najednou jsem se ocitla na hlubině.Já jsem si to neuvědomila.“ „Dneska teda máte den.To už je podruhé co jsi se dostala kam jsi neměla.Ted' už poplavete doopravdy za mnou a nikam jinam se ani nehnete.Nechci potřetí zase některou z vás zachraňovat z hluboké vody.“Jana jej tichým kývnutím hlavou ujistila,že ho poslechne,protože už také měla dobrodružství za ten den dost.Filip již nic neříkal.

Společně doplávali za Danou.Ta plavala zpátky kolem mol k jejich místu na pláži.Filip s Janou jí brzy dostihnuli.Dana se zastavila a zvědavě zeptala: „Kde jste byli?“ „Já jsem se zase dostala na hlubinu a Filip mě tam našel.“odpověděla Jana. „Už bychom se měli ale vrátit na pláž,protože jinak nám ujede lodička.“připomněla Dana. „To už je tolik hodin?“divil se Filip. „Asi jo.“potvrdila Dana.

Dostali se až k místu,kde měli věci.Filip pomohl Janě s Danou z moře ven a posadili se na svá místa.Filip si vzal hodinky a zjistil,že se vrátili právě včas,protože zanedlouho pojede poslední lodička.

Ještě se na chvilku natáhli na pláži,aby oschnuli.Vyrušilo je až zazvonění zvonu na znamení odjezdu.Filip s Janou a Danou rychle vstal a začal sklízet věci,protože na sluníčku jim čas ubíhal příjemně rychle.V rychlosti si oblékli kratásy a trička a už spěchali na loď.Filip se ještě podíval na pláž,jestli tam nic nezapomněli.

Na loďku došli v poslední chvílce.Řidič již odvažoval lano.Filip pomohl Janě s Danou nastoupit a usadit se na loď.Motor loďky zabručel a začali se vzdalovat od břehu.

Přiblížili se opět k městskému přístavu.Všichni z loďky postupně vystoupili.Filip ještě za převoz zaplatil.Kolem přístavní zdi už stály stánky naplněné zbožím a připravené na večer.Filip s Janou s Danou spěchali,aby se co nejdříve mohli do přístavu opět vrátit.

Na pokoj došli zanedlouho.Tam se vysprchovali.Filip byl hotový jako první.Vzal si věci potřebné pro modelování a rozložil si je na venkovním stolku,aby něco slepil než půjdou zpět do

města.Docela se do toho zabral.Přemýšlel co ještě podniknou v následujících dnech v Řecku.Také vzpomínal na předcházející dny tady co všechno mohli podniknout.Také se již těšil na maminku s tatínkem.

Když se Jana s Danou připravily na večer do města,Filip ještě vymyl věci z pláže a také si vzal pěkné oblečení.Ještě si přidal do peněženky peníze a už mohli vyrazit na cestu.

Ta jim netrvala moc dlouho.Cestou Jana promluvila: „Nepůjďme už nakoupit něco domů?“ „To bychom mohli.“nadšeně souhlasila Dana. „Já bych to nechal až na zítřek.“navrhnul Filip. „Já chci hrozně už dneska.“žadonila Dana. „Ale nejprve si zajdeme na večeri.“rozhodnul Filip a pokračoval: „Já už mám totiž hrozný hlad a potom půjdeme nakoupit třeba až do noci.“Jana s Danou nic nenamítaly i když Dana by raději šla nakoupit hned.

Cestou míjeli občerstvení s gyrosoy.Každý si dal jeden.Posadili se na lavičky a Jana si povzdychla: „Škoda,že nikde neseženeme recept,abychom si mohli doma také udělat nějaký.“ „To by ti brzy přestalo chutnat.“reagoval Filip a Jana musela uznat,že má pravdu. „Ale už teď se těším až zase pojedeme příští rok do Řecka.“řekla ještě.

Pokračovali kolem stolku se suvenýry.Filip s Janou a Danou si je prohlíželi a uvažovali co si asi koupí domů.Janě by se líbilo hodně věcí.

Zaujala je jedna restaurace,ktou osvětlovaly petrolejové lampy.Posadili se k jednomu stolku a zanedlouho přišel číšník s jídelním lístkem.Filip s Danou už měli jasno,chtěli si dát mečouna.Jana se ještě podívala do jídelního lísku a nakonec si dala špagety.

„Já bych si domů rozhodně koupila jednu takovou petrolejku.“napadlo Janu při pohledu na stoly osvětlené petrolejovými lampami. „To bychom mohli.Mi se také moc líbí.“souhlasila Dana.Ani Filip nic nenamítal.Dále seděli mlčky a pozorovali moře.V dále svítila světla rybářských loďek.Slunce již úplně zašlo a nad mořem se rozprostírala naprostá tma.Místy slyšeli vlny, které se valily na pláž.Tak jim pěkně utíkal čas.

Po hlavním chodu si dali ještě Banana split¹⁶.Ten měli všichni také moc rádi.Snědli jej rychle.Filip si nechal přinést účet a zaplatil.

¹⁶ Banán se zmrzlinou a šlehačkou servírovaný v podobě lodičky.

Vstali od stolku a šli uličkou, kde stálo nejvíce obchůdků. Filip s Janou a Danou všechny procházeli a uvažovali co si mají nejlépe koupit domů. Líbilo se jim skoro všechno, ale věděli, že to není možné. V jednom z nich Jana našla petrolejku, která se jí tolik líbila. Hned si jí koupila a cítila se šťastná, že jí našla. V obchodech také uvažovali co by se líbilo doma. Tak došli až na konec uličky.

Cestou zpátky uvažoval Filip: „Já bych si koupil rozhodně karty s obrázky Pargy a také nějaké leporelo.“ „Já si koupím rozhodně jednu mušli a mořskou hvězdu.“ těšila se Dana. Jana si potichu přemýšlela co si asi koupí.

Vrátili se až k moři. Tam potkali Daninu kamarádku. „Jak se máte?“ volala z dálky. „Máme se dobře.“ odpověděla Dana a pokračovala: „Co děláš pořád ty? Už jsme se dost dlouho neviděly.“ „My chodíme na městskou pláž a také jsme byli na pláži za městem ta je moc dlouhá a dobře se na ní plave.“ „Ta, na kterou jezdí lodičky?“ „Ne, je tady ještě jedna. To musíš jít uličkou nahoru a do kopce. Až ho přejdeš tak ji uvidíš. Určitě se ti bude líbit.“ „Tak to je škoda, že jsem se to nedověděla dříve. Ráda bych na ní šla. Tak na to máme poslední dva dny.“ litovala Dana. „Rozhodně na ní běžte, protože se vám bude určitě líbit. Je na ní také málo lidí.“ „To je prima a je písčitá?“ „Většinou je na ní písek, ale místy jsou kamínky, ale to skoro není poznat.“ „Tak taková se mi líbí, hned zítra na ní půjdeme.“ rozhodla se Dana.

Filip s Janou šli popředu a čekali na Danu. Dana jim hned oznámila co se od kamarádky dověděla. Filip souhlasil, aby šli na novou pláž, ale Janě se moc nechtělo. Ta přemlouvala Filipa, aby si raději zajeli lodičkou na jejich známou pláž, ale Filip souhlasil s Danou. Tak došli až k jejich hotelu.

Na pokoji se ještě převlékli do pyžama a hned šli spát. Všichni usnuli skoro ihned.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Dana. Těšila se jak dneska půjdou na novou pláž. Z okna na ní svítilo sluníčko. To jí velmi potěšilo. Vstala a šla se protáhnout na čerstvý vzduch. Vál chladivý vánek. Posadila se na židličku a vdechovala čerstvý vzduch. „Dneska je ale nádherný den.“ řekla si pro sebe potichu. Cítila se moc šťastná.

Vrátila se do pokoje, ale Filip s Janou ještě vstali. Dana si teda vzala pastelky a papír. Dala si je na stůl a malovala oblohu, kterou viděla. Když kresbu dokončovala, tak se ve dveřích ukázal Filip: „Ty už jsi vstala?“ „Ano. Dneska je moc pěkný

den.Musíme hodně spěchat,abychom stihnuli jít na novou pláž.“
„Tak dobře.“řekl Filip a šel nachystat do kuchyně snídani.Jana mu šla pomoci.

Dana se v pokoji již také probouzela.Vstala a šla za Filipem a Janou do kuchyňky.Dívala se jak Filip s Janou chystají snídani a také jim pomáhala.

Filip nakonec všechno odnesl na venkovní stůl,kde se nasnídali. „Musíme jít na tu novou pláž,když tu jsme předposlední den?“ptala se Jana. „Mi se tam moc chce.Určitě bude pěkná.“reagovala hned Dana. „Já si myslím,že bychom to měli vyzkoušet.Potom by nám to bylo líto,že jsme jí nevyzkoušeli.“dodal Filip. „Tak teda jo.“souhlasila Jana.

Po snídani Filip odnesl nádobí do kuchyně a Jana jej umyla.Filip mezitím nachystal všechny potřebné věci na pláž.Daně dal do batohu flašky s pitím na pláž.Ještě se postupně v koupelně postupně převlékli do plavek a již jim nic nebránilo,aby vyrazili na cestu.

Slunce již dávalo docela dost tepla.Filip s Janou a Danou měli na sobě jenom to nejtenčí oblečení a přesto pociťovali velké horko.Všichni se těšili až si lehnou na pláži.Šli proto co nejrychleji.

Procházeli kolem nádherných hotelů a také kolem kempu.Dana vyhlížela svou kamarádku,ale její místo bylo prázdné.Pokračovali dále kolem městské pláže.Ani tentokrát si nezapomněli koupit gyrosy.

Když je dojedli,tak pokračovali v cestě.Dostali se až do uličky,ktará vedla na kopec.Když ji Jana uviděla,tak se zeptala: „A musíme tam jít?“ „Vyzkoušíme to.“odpověděl Filip.Slunce vydávalo ještě tepla.Filip s Janou a Danou šli ještě pomaleji.Cestou mījeli další obchůdky.Prohlíželi si je a uvažovali co si koupí domů.Rozhodnuli se,že si rozhodně něco koupí cestou zpátky.

Dívali se do kopce a před sebou měli ještě velký kopec.Janě se do něj moc stoupat nechťelo: „Musíme tam jít?Nevrátíme se raději na pláž,kde nás zaveze lodička?“Filip s Danou to zamítli.

Dostali se do stínu,kde se jim o něco ulevilo.Procházeli kolem dalšího obchůdku.Také se do něj podívali.I zde se jim mnoho věci líbilo.Janě se líbilo bylinkové mýdlo.Přemýšlela jestli si ho má koupit.Nakonec usoudila,že ano: „Koupím ho jako dárek pro maminku.“

Dosáhli vrcholu kopce.Odsud se jim naskytlá nádherná vyhlídka na přístav.Filip vytáhnul fotoaparát a začal fotit.Udělal několik fotek.Vzal si i kameru natočil tu nádheru.Lodičky odsud

vypadaly velmi pěkně.Filip si některé přiblížil a natočil lidi,kteří kolem nich procházeli.

Na druhé straně se jim naskytnul výhled na pláž,ktou jim včera doporučovala kamarádka Dany.Filip jí také natočil.Vpravo šli kolem odbočky na hrad. „Nepůjdeme se tam podívat?“navrhovala Jana.Filip s Danou souhlasili.

Tady je čekal ještě malý kopeček.Vystoupali po něm nahoru a dostali se pryč s kamenné cesty.Šli po lesní pěšince.Kolem ní rostly stromy,kté je zahálily do stínu a chladu.To je hned vzpružilo.

Zanedlouho před sebou uviděli zříceninu hradu.Prošli branou a prohlíželi si jednotlivé ruiny.Jana uvažovala co asi kde dříve stálo.Janě se zřícenina moc líbila.Vzala si od Filipa foťák a udělala několik fotek.Filip jí přitom natočil kamerou.Také natočil okolí zříceniny.Mezi stromy viděl cestu k pláži.Filip procházel kolem zříceniny.Jana s Danou si prohlíželi zříceniny uvnitř.

Našli si kámen,na který se mohli posadit.Filip vytáhnul z Danina batohu vodu a všichni se napili.Pak dal flašku zpátky.Na kameni zůstali sedět a prohlíželi si zříceninu.

Zanedlouho vstali a šli zpátky po lesní cestičce na cestu.Pokračovali dále na pláž.Po levé straně měli zábradlí a sestupovali z kopce.Pláž se k nim stále přibližovala.

Na pláži si našli místo,kde si rozložili věci.Velmi je potěšilo,že na pláži skoro nikdo neležel,protože takové pláže měli nejraději.Sundali si tričko a nechali na sebe svítit sluníčko.Jana se po pláži rozhlížela.Těšila se,že budou moct hodně dlouho plavat.Nemohla se již dočkat až půjdou do vody.Uvažovala také nad tím co všechno včera viděli v obchodech a co z toho koupí sobě a domů.Rozhodovalo se jí velmi špatně.Tak ji utíkal čas.

Filip se rozhodnul,že půjdou plavat.Pomohl Janě s Danou do vody.Voda je nejdříve studila,ale zanedlouho si zvyknuli.Filip plaval jako první.Jana s Danou jej následovaly.Filip zastavil a řekl: „Budem plavat,kdo doplave na konec pláže jako první,jo?“Jana s Danou souhlasily.

Nejdříve nechaly plavat Filipa vepředu a samy zůstávaly za ním.Filip se za nimi díval a nechápal proč ony také neplavou.Když se přiblížily k polovině pláže,Jana s Danou začaly plavat rychleji,aby Filipa dohnaly.To jim netrvalo moc dlouho.Dostaly se až těsně za něj.Když to Filip zpozoroval,tak přidal a Janě s Danou se vzdálil.Jana s Danou také přidaly a opět Filipa dohnaly.Filip na chvíli zpomalil,aby si odpočinul.Jana s Danou se ihned dostaly před

něj.Filip zůstával chvilku vzadu,ale pak zase zrychlil a dostal se před Janu s Danou.Jana se podívala nad hladinu,aby zjistila,kolik trasy mají ještě před sebou.Zvolnila tempo,protože ještě zbývalo čtvrt pláže.Dana plavala ještě ze všech sil,aby dohonila Filipa a docela se jí to dařilo.Již plavala vedle něj a dostávala se před něj.Filip to nezpozoroval a proto plaval stále stejně rychle.

Vtom Jana zrychlila a už doháněla Filipa a dokonce předešla Dany.Filip se rozhlédl kolem sebe a zjistil,že plavě jako poslední.Snažil se přidat,ale Jana s Danou plavaly rychleji.Dana se snažila opět se dostat do čela,ale nepodařilo se jí to.

Blížili se ke konci pláže a Jana doplávala nejrychleji k cíli.Tam počkala na Danu a Filipa,kteří doplávali skoro ihned.

Tady zastavili,aby si odpočinuli.Filip se zeptal Jany: „Jak se ti podařilo dostat se tak dopředu,vždyť jsi byla přece nejprve vzadu s Danou a já jsem plaval jako první?“ „Já jsem si nechala sílu na konec.Proč jsem jí měla plýtvat na začátku,aby mi pak na konci chyběla?Prostě jsem si všechnu sílu nechala na konec.“odpověděla.Tak jim utíkalo dopoledne.

Plavali zase zpátky k jejich místu.Tentokrát již pomalu a prohlíželi si moře.Janě s Danou se zase líbily kamínky.Jana se pro ně potápěla a ty nejhezčí vynášela nad hladinu a ukazovala se Filipovi s Danou.Dana se také pro některé potápěla.Jana zůstala na místě a několikrát se potápěla.Nechávala si šnorchl v puse a když se vynořila,tak z něj vyfukovala vodu.To se jí moc líbilo.

Filip s Danou plavali mezitím dál.Jana stále zůstávala na místě a potápěla se.Pak zase doháněla Filipa s Danou.Tak se dostali až k jejich místu na pláži.

Na pláži se nechali osušit sluníčkem,které svítilo velmi silně.Chytili se za ruce. „Já už se těším na maminku.“promluvila Jana. „Já bych tady ještě klidně déle zůstala.“reagovala Dana. „Mi to tady tak stačilo.Už se těším na naši loď až poplujeme kam budeme chtít.“těšil se Filip. „Já se na ní také těším,ale v Řecku je stejně nejlépe.“mínila Jana. „Doma zajedeme za Dorotkou na několik dní a potom už hned na naši loď.“navrhoval Filip. „Zůstaneme u ní tak týden,že?“uvažovala Jana. „Já ale zůstanu u nás doma.“rozhodla se Dana. „Měla bys jet s námi,Dorotka si to zaslouží a rodiče Nely také.Musím jim být teď moc smutno.“přemlouval Filip. „Ještě si to rozmyslím,ale raději bych zůstala doma.“zakončila Dana.

Před polednem se rozhodli,že půjdou ještě do vody.Filip Janě s Danou pomohl opět do vody.Voda je nádherně ochladila,protože je slunce již dost rozežrálo.Jana se hned potopila a

udělala pod vodou kotrmelec.Když se jí podařil,tak udělala hned druhý a třetí a další.Teprve až se jí začala točit hlava,tak toho nechala a plavala za Filipem a Danou.Plavala jak jenom nejrychleji mohla.Proto netrvalo dlouho a Filipa s Danou dostihнула.

Ve vodě vydrželi dost dlouho.Slunce již před delší dobou překonalo svůj nejvyšší bod na nebeské pouti,když se vrátili na pláž.Ulehali celí rozesmátí.

Jana vytáhla z batohu karty a rozmíchala je.Také je rozdala Filipovi a Daně a mohli začít hrát.Danu hra ale moc dlouho nebavila,místo toho si vzala písek a hloubila jamku.Ve hře se dařilo nejvíce Janě.Filipovi se jí podařilo porazit jenom několikrát.Ke konci se k nim zase přidala Dana a štěstí se usmálo na ní.Hlad vůbec nepocíťovali i když již odpoledne pokročilo.

Když Filip delší dobu nevyhrál,tak jej hra přestala bavit a prohlásil: „Já bych už šel do vody,co vy na to?“Jana by ráda ještě nějakou dobu hrála,aby vyhrála jako poslední,ale voda jí zlákala nakonec více.

Filip jim pomohl do vody a hned začali plavat.Cítili v sobě hodně energie a proto se rozhodli,že si ve vodě zase zazávodí.Tentokrát všichni plavali ze všech sil hned od začátku.Tak jim utíkalo odpoledne.

Z pláže odcházeli až ve chvíli,kdy již slunce začalo zapadat.Museli vystoupat vysoký kopec,což se nikomu z nich nechtělo,po tak náročném dni.Janu cestou napadlo: „Já mám nápad.“ „A jaký?“zajímala se Dana. „Mohli bychom ten kopec obeplavat až k městské pláži.“ „To raději ne,protože tam určitě bude hloubka.“odmítl Filip. „Stejně až budeme na naši lodi,tak kolem ní bude jenom hloubka a nebude nám zbývat nic jiného než plavat v hloubce.“připomněla Jana.Filip s ní musel souhlasit: „Ale budeme si muset dávat pozor.“Tak v řeči došli až na vrchol kopce.Rozhlédli se ještě na obě strany.

„Kam půjdeme zítra?“uvažovala Dana. „Zítra chceme zůstat na pláži až do setmění,takže máme na výběr mezi naší pláží a tady tou.“řekl Filip. „Já bych šla na tu novou.“chtěla Dana. „Já taky.“souhlasila i Jana.Filipovi se to také zamlouvalo.

Došli do městečka,kde již svítily obchůdky a z restaurací zněla řecká hudba. „Musíme koupit domů i řeckou hudbu.“napadlo Filipa. „To je pravda,protože je moc pěkná.Kolik cédeček koupíme?“zajímala se Jana. „Já bych koupil čtyři.“uvažoval Filip. „No uvidíme,já bych to nechala na večer až budeme v obchodech a

tam se rozhodneme.Cédečka jsou malé,tak se nám jich vleze do tašky spousta.“myslela Dana.

Přiblížili se k obchůdku,který měli cestou.Filip se do něj stavil,pro další vody.Jana s Danou šly s ním,aby si koupily nějaký nanuk na osvěžení.Filip na něj zrovna neměl chuť.Jana s Danou si jej před obchodem snědly.

Na pokoji se všichni postupně osprchovali.Filip si vzal modelování a pokračoval ve slepování domečků než se Jana s Danou postupně osprchují.Filip stihnul dokončit další domeček.Pečlivě si jej schoval do krabice,aby se mu za cestu domů nezničit a mohl jej připojit k již hotové části městečka.Představoval si jak asi teď bude městečko vypadat.

Nakonec se osprchoval i Filip.Jana vytáhla z tašky peníze a dala je Filipovi do peněženky,aby sebou měli dost na útraty a mohli nakoupit co nejvíce věcí.Dana se posadila na židli,ale Jana čekala netrpělivě na Filipa,protože se již nemohla dočkat nakupování.

Když se připravil i Filip,tak mohli vyrazit.Jana s Danou šly vedle něj. „Já už se nemůžu vůbec dočkat až budeme v obchodě.Já chci tolik věcí.“říkala Jana.Dana se podívala po své kamarádce,když procházeli kolem kempu,ale nenašla jí tam. „Asi šli také nakupovat.“pomyslela si.

Procházeli kolem stánku s gyrosoy.Ani tentokrát jej neminuli bez zastavení.Gyrosy jedli ale tentokrát rychle,aby už mohli nakupovat.

Hned za nárožím Filip narazil na obchůdek s pohlednicemi a kartami s řeckými motivy.Filip si je prohlížel.Karet měli několik druhů,Filip si koupil od každého jeden.Jana pomohla Filipovi s výběrem pohlednic.Na všechno dostali malý sáček.Filip jej nesl.

Pokračovali dále kolem mola.Tam stály stolky s dalšími suvenýry.Dana se u některých zastavila a prohlédla si je.Uvažovala o některých věcech jestli si je nemá koupit,ale nakonec si nic nekoupila.Procházeli kolem taveren,ale ještě se v žádné nezastavili.

Došli až k uličce plné obchůdků.Do každého vstoupili a prohlíželi si věci.Skoro s každého si nějakou maličkost odnesli.Jana se těšila až to všechno ukáže doma.Danu zaujala lastura jako sponka do vlasů.Hned si ji koupila a dala na hlavu.Ukázala se v ní Filipovi a Janě.Tak jim pěkně utíkal večer.

Krátce před půlnocí skončili s nakupováním a usadili se v taverně.Jako první dostali vodu s předkrmem.Vody se žíznivě napili.Nepohrdli ani s předkrmem.Každý si dneska objednal něco jiného.Všichni si ale pochutnali.

Z města odcházeli až po půlnoci.Jana ještě navrhl: „Nezajdeme ještě do nějakého obchůdku?“Filip s Danou ale odmítli.Místo toho se vraceli rychle domů.

Na pokoj došli již velmi unavení.V koupelně se postupně převlékli postupně do pyžama a ulehli do postele,kde všichni ihned usnuli.Dana ještě v polospánku myslela na svého nového sourozence,ale zanedlouho usnula úplně.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Zůstala ještě ležet a myslela na to,že to je jejich poslední den v Řecku.Přála si,aby jejich dovolená ještě pokračovala,ale věděla,že toto přání se jí nikdy nesplní.Utěšovala se tím,že je ještě čeká dovolená na jejich vlastní lodi.Začínala se na to těšit.Představovala si,jak asi prožijí dovolenou na lodi a co všechno udělají.Těšila se na to,že každé ráno budou moci vyskočit z lodi a vykoupat se v moři a to pokaždé na jiném místě.Také uvažovala kolik míst navštíví a uvidí.

Vedle ní se začal probouzet Filip.Když se probudil úplně,všimnul si,že Jana je už vzhůru,proto se jí zeptala: „Nevstaneme,už?“Jana nic nenamítala.Dana ještě spala,ale již se také začala pomalu probouzet.

Filip s Janou nachystali v kuchyni snídani.Jana obrátila na Filipa: „Na kterou pláž dneska půjdeme?Já bych si docela ráda ještě naposledy zajela lodičkou.Zpátky se pak můžeme vrátit olivovým hájem.“ „Zeptáme se ještě Dany.“odpověděl Filip. „Já chci rozhodně jít na tu pláž za kopcem.“ozval se hlas ode dveří.Jana se otočila a uviděla Danu. „Ty už jsi vstala.Já si myslím,že bychom měli na tu pláž lodičkou a potom se v noci vrátit zpátky potmě olivovým hájem.Uvidíš,že to bude nádherné.“přemlouvala Jana.Dana se zamyslela a řekla: „Ještě uvidíme,ale asi zůstaneme na nové pláži.“

Dana cestou ke stolu uvažovala o nápadu Jany a stále více se jí zamlouval.Filip přinesl ven jídlo a všichni se nasnídali.

Po snídani se Dana rozhodla: „To je dobrý nápad.To bychom tak mohli udělat.“ „A je to rozumné tak pozdě v noci chodit po lese?“váhal Filip. „Určitě ano.Tady jsme v Řecku.Tady se nám nic nestane.“přesvědčovala horlivě Jana. „Asi půjdeme na novou pláž,tam bude přece jenom více lidí,to se budeme vracet nočním městem.“nepovoloval Filip. „V lese se nám také nic nestane,Tam také bude bezpečno.Co by kdo dělal v noci v lese?“přidala se i Dana a Jana přišla s novým nápadem: „Anebo bychom mohli plavat v noci z té pláže vodou až na naší pláž.To by teprve bylo něco.“ „To už ani náhodou.To se raději vrátíme v noci tím lesem.“uvolil se nakonec Filip. „To je prima.“zaradovala se Jana s Danou.

Filip odnesl nádoby do kuchyně a Jana je umyla.Filip s Danou nachystali věci pláž.Ještě se v koupelně postupně převlékli do plavek a obléct si tričko a kraťasy a mohli vyrazit.

Dana si přála,aby cestou potkala svou kamarádku a mohla jí vzít sebou,protože věděla,že toto by se jí také určitě líbilo.Když procházeli kolem kempu,tak se Dana dívala na stan své kamarádky.Uviděla jí tam. „Já jdu za Klárou,abych se jí zeptala,jestli nechce jít s námi.“řekla Filipovi a odběhla.

Filip s Janou na ní počkali.Viděli jí u stanu,jak se domlouvá s rodiči své kamarádky.Zpátky se vracela sama. „Její rodiče mi to nedovolili,prý už mají jiný program.Ona chtěla.“oznámila smutně Filipovi.

Pokračovali kolem pěkných hotelů do města.Jana si je prohlížela velmi pozorně,protože věděla,že touto cestou jdou naposledy.Každým pohledem se s místy, kterými procházela loučila.Tak došli až ke křižovatce s gyrosovým stánkem.Samozřejmě i tentokrát se tam zastavili.Filip objednal tři gyrosy.Jana si uvědomila,že je jí už naposledy.Snažila se je co nejvíce si vychutnat.

Došli až do přístavu,kde u mola stála lodička.Filip do ní pomohl Janě s Danou nastoupit a zaplatil.Ještě zbyla chvilka času,ale Filip s Janou a Danou se již posadili.V lodičce sedělo několik lidí.Filip vytáhnul kameru a natočil přístav a moře z loďky.

Motor loďky naskočil a začali se vzdalovat od břehu.Filip zapnul kameru a natáčel jejich cestu po moři.Jana se cítila smutná,když si uvědomovala,že toto je jejich poslední den tady.Také si vzpomněla na to,že až přijedou,tak musejí jet za Dorotkou,kde je také moc veselí nečeká.Loďka jela velmi blízko kolem skal.Jana se jich mohla rukou dotknout.Filip stále natáčel.Těšil se až toto ukáže doma.

Zastavovali u mola.Filip pomohl Janě s Danou vystoupit z loďe a nakonec vystoupil i on sám.Po molu došli na pláž.Nešli moc daleko a našli si vhodné místo na sluníčku.

Filip rozložil jejich věci.Ještě nakrémoval sebe a Jana s Danou udělali totéž,aby se ještě poslední den nespálili.Lehnuli si na karimatky.Dana se dívala na pláž.Jana uvažovala co je asi čeká zítra o tom čase.Z pokynů věděla,že již musí vyklidit pokoj a asi se budou procházet jenom tak po okolí do odpoledne.Na slunci se cítila moc příjemně.Začala podřimovat.Dana si vytáhla z batohu knížku a četla si ji.Filip se díval na oblohu a pozoroval obláčky.Tak jim příjemně utíkalo dopoledne.

Když se již dost vyhráli,navrhla Dana: „Já bych už šla do vody,co vy?“Filip nic nenamítal,ale Janě se ještě ze sluníčka nechtělo.

Filip chytil Danu za ruku a vedl jí do moře.Tam jí pustil,protože se již udržela sama.Filip jako první začal plavat.Dana ještě zůstala ve vodě stát a zvykala si na ní,protože ji hodně studila.Nakonec ale nadskočila a dala se do plavání.Přitom se začala zahřívát.Filip plaval před ní a Dana se držela pozadu.Raději si prohlížela moře.Snažila se chytat rybky,ale ty jí vždycky uplávaly.

Jana zůstávala stále ještě na pláži a nechávala se vyhřívat sluníčkem.Myslela na to,že je to naposledy,protože zítra již odjíždějí.Také myslela na Dorotku: „Kdoví co asi teď dělá?Asi je s rodiči Nely a je jim tam smutno.Kdo by něco takového řekl,co se za rok a něco může stát.Před rokem a něco jsme ještě byly kamarádky a já jsem ještě byla úplně zdravá a stačí tak málo a ona už je mrtvá a já jsem postižená a to na celý život.Kdyby tak šel vrátit“čas,tak bych nikam nejela na dovolenou a mohla jsem být zdravá a také bych varovala Nely,aby letos nejela do Řecka a mohli bychom být šťastní na Zákoutí.Nic z toho by se nestalo,ale to nejde.Tak jsem alespoň poznala jaká je Dorotka prima kamarádka.“

Janě se již zachtělo do vody.Rozhlížela se po Filipovi,aby na něj zavolala,ale nikde jej nemohla spatřit.Tak se ještě uložila na sluníčko a čekala.Filip s Danou plavali již za moly.Filip si vzpomněl na Janu,že již asi chce jít do vody a proto se zastavil a řekl Daně: „Zůstaň tady na místě a já jdu pro Janu.Nikam neplav,zvláště ne na hloubku,rozumíš.“Dana přikývla.

Filip plaval zpátky kolem mol a lodiček pro Janu.Našel jí jak leží na pláži. „Nechceš už jít do vody?“zeptal se jí.Jana souhlasila: „To je dobře,že jsi už přišel.Už jsem chtěla dříve.“Filip jí pomohl a společně plavali za Danou.Jana plavala jako první a dávala do plavání všechnu svou sílu.Filip se jí snažil dohnat,ale vůbec se mu to nedařilo.

Dostali se až k Daně,ktará poslušně zůstala na místě.Společně pokračovali dále ke konci pláže.Filip plaval jako první a Jana s Danou zůstávaly pozadu.Tak jim utíkalo dopoledne.

Z vody vylezli až krátce před polednem.Cítili se náležitě unaveni.Filip pomohl Janě s Danou ven z vody na pláž.Všichni si hned lehnuli na karimatky a nechali se prohřívat sluníčkem.Jana myslela na cestu domů a už se začínala těšit na cestu trajektem,jak zase poplují v noci a uvidí nádherný měsíc.Chtěla na palubě zůstat až do rána a vyspat se přes den v autobuse.Přitom začala

podřimovat.Filip uvažoval nad tím,co se dočte v novém čísle časopisu,který již doma leží.Těšil se také na nové vystřihovánky historického městečka.Uvažoval jaké domečky ho asi čekají.

Poledne již minulo.Filip s Janou a Danou podřimovali na pláži.Dana se trochu probrala a uvažovala co dál o prázdninách udělá,protože jí se s Filipem a Janou na loď nechtělo.Rozhodla se,že pozve Dorotku a spolu něco v okolí podniknou.Na její návštěvu se moc těšila.

Podívala se také na pláž a pozorovala lidi.V moři plavalo ještě hodně lidí.Dana se na sluníčku cítila moc dobře.Filip s Janou spali.Dana uvažovala co by teď měla dělat a nic jí nenapadalo.Nakonec také zavřela oči a představovala si,že je doma s Dorotkou a společně si užívají v okolí Petrovic.

Když se Filip probudil a podíval se na hodinky,zjistil že je ještě brzy odpoledne.Posadil se a rozhlédl se po pláži.Hned si všimnul,že Dana nespí. „Dano,nepůjdeme do moře?“zeptal se jí.Jana se probudila a odpověděla: „To je dobrý nápad.“Dana se otočila a řekla: „To se ale Filip ptal mně.“ „Jo?“divila se Jana.

Filip chytil Janu s Danou za ruku a pomohl jim do vody.Sám se ještě vrátil na pláž,když ucítil jak moc voda studí.Jana s Danou plavaly směrem k molům a lodičkám.Filip ještě na ně zavolal: „Neplavte moc daleko.“Ale Jana s Danou jej neslyšely.Voda je ještě dost studila a proto se snažily plavat co nejrychleji,aby se co nejdříve zahřály.

Zanedlouho se tak stalo.Jana se začala potápět.Dana plavala vedle ní a potopila se také.Ve vodě se cítily obě moc dobře.Když se Jana vynořila,tak začala co nejrychleji plavat.Dana ještě zůstala na místě,ale dala se za Janou a brzy jí doplávala.Jana se zase potápěla,ale Dana plavala dopředu.

Filip zůstával na pláži a pozoroval Janu s Danou,brzy se mu ale ztratily s očí.Pomyslel si: „Jenom doufám,že zase neudělají žádnou další hloupost.“Zavřel oči a nechal se hřát sluníčkem.

Jana s Danou se již dostaly za mola a před sebou měli již jenom moře.Jana začala plavat jak jenom nejrychleji mohla.Dana zůstávala za ní.Nakonec také zrychlila.Tak jim utíkalo odpoledne.

Filipa již slunění přestalo bavit a proto šel také do moře.Voda jej nejprve moc studila,ale zanedlouho se zahřál a plaval ke konci pláže.Jana s Danou zůstávaly mezi moly a koncem pláže.Filip je skoro ihned našel.Doplavali na mělčinu a Filip se otázel: „Tak kolik jste toho uplavalý?“Jana s Danou mu to ukázaly a Jana plavala zpátky na moře a potápěla se.Filip navrhnul Daně: „Co

kdybychom plavali kdo doplave nerychleji na konec pláže?“Daně se ale vůbec nechtělo.Filip teda plaval sám ke konci pláže.Dana zůstala vedle Jany a plavala kolem ní.

Jana se potápěla a lovila kameny.Některými se zatěžovala,aby vydržela pod vodou co nejdéle.Filip se mezitím k nim vrátil a když uviděl Janu,jak vytahuje kameny,dostal nápad: „Počkejte tady chvílku,hned se vrátím.“a plaval zpátky k jejich místu na pláži.Dana uvažovala co tím Filip mínil,ale po chvílce na to zapomněla a plavala ke konci pláže.

Když se Filip vracel,Jana se zrovna potopila.Filip jí pod vodou ukázal igelitový sáček.Jana se vynořila a zeptala se: „K čemu?“ „Do toho můžeš sbírat kamínky a můžeme je tak dovézt domů.“ „To je dobrý nápad.“zaradovala se Jana.Tentokrát se potopila již se sáčkem a nabírala do něj kamínky.Filip plaval za Danou na konec pláže.Tak již ale plavala zpátky.V polovině cesty se potkali.Filip se otočil a plaval s ní za Janou.Tam Dana doplavala na mělčinu,aby si na chvíli odpočinula.

Odpoledne již pokročilo,ale Filip s Janou a Danou stále zůstávali v moři a vůbec se jim z něho nechtělo o to více,když si uvědomili,že se v něm koupou naposledy o této dovolené.Filip s Janou závodili ke konci pláže.Dana plavala kolem mol a podplavávala je.Jana se cestou potápěla,protože se jí to moc líbilo.Někdy se také otočila na záda a nechala se vodou jenom nést.Brzy však přidala tempo a dohonila Filipa.

Přiblížil se večer a oni pocítili ve svých žaludcích hlad.Doplavali k jejich místo na pláži.Filip pomohl Janě s Danou na pláž.Nechali se ještě osušit zapadajícím sluníčkem, které již tolik nehrálo.

„Kam si zajdeme na večeři?“ptala se Jana. „Mohli bychom jít do té restaurace,vypadá pěkně.“navrhovala Dana.Jana ukázala ještě na jednu další: „Ta je lepší a jde z ní krásná hudba.“ „Mí se líbí,ale tato.“stála si na svém Dana. „Já chci jít do této.“trvala také na své volbě Jana.

Filip je chvíli pozoroval a nakonec rozhodnul: „Půjdeme do té, kterou vybrala Dana.“Janě se to moc nelíbilo,ale také se jí nechtělo dohadovat se.

Na pláži ještě chvíli zůstali.Filip pomohl Janě s Danou se postavit a společně šli do restaurace.Slyšeli zde řeckou hudbu.Slunce stále více zapadalo a začalo se šerit.

Číšník přišel zanedlouho.Dostali jídelní lístek.Jana v něm dlouho listovala a uvažovala co si jako poslední večeři v Řecku dá,protože si uvědomila,že zítra o tom čase již poplují na lodi domů.

Když si objednali,tak Jana promluvila: „Zítra o tom čase už budeme na lodi.To ta dovolená utekla.“ „Máš,pravdu Jano.A pozítří pojedeme autobusem už blízko našemu domovu.“souhlasil Filip. „A další večer už budeme spát u nás doma a uvidíme se s maminkou a tatínkem.“pokračovala Dana. „A potom nás bude čekat plavba na lodi do konce prázdnin,já už se těším.“mluvila Jana. „Já už se také moc těším.Už abychom na ní byli a potom poplaveme kam budeme jenom chvít a kolem sebe neuvidíme nic jiného než moře a tak to bude hodně dlouho.To bude tak nádherné.“těšil se Filip.

Jejich rozhovor přerušil příchod číšníka, který jim přinášel jejich objednané jídlo.

Když dojedli,tak Filip ještě objednal řecký jogurt s medem pro sebe a Janu s Danou.Netrvalo dlouho a dočkali se jej. „Zítra ještě musíme zajít koupit do města ten řecký med.“uvědomila si Jana. „To máš pravdu.Na to budeme mít celé dopoledne a ještě část odpoledne.takže nebude kam spěchat.“uvažoval Filip. „Dopoledne se prospíme,když jdeme dneska tak pozdě spát a zítra abychom v noci nebyli ospalí.“plánovala Dana. „Jenomže do desíti hodin musíme uvolnit pokoj.“připomněla Jana.

Při dalším příchodu číšníka Filip si dále doporučil banana split.Jana s Danou se k němu připojily.I tohle jejich přání bylo splněno a brzy před nimi stálo.

Po snědení tohoto poháru již měli břich úplně plný.Filip ještě zaplatil a odešli na pláž.Hrana moře na obzoru propouštěla již jenom velmi málo paprsků.Po pláži pofukoval vlahý větérek a všude kolem nich cvrčeli cvrčci.Filip s Janou a Danou se uložili na pláži a pozorovali oblohu,na které se již objevil měsíc.

Filip vytáhnul kameru a celou pláž natočil.Jana si vzala fotoaparát a udělala několik fotek.Poté se jenom leželi a sledovali jak se postupně objevovaly hvězdy. „Ta obloha je tak moc nádherná.Ani zde moc nedoléhá světlo s taverny.“pochvalovala si Jana. „A k tomu ta pěkná řecká hudba.Kdyby tak dnešní večer nikdy neskončil.To by se mi moc líbilo.“přidala se i Dana.Filip zavřel oči a poslouchal hudbu.Všichni se cítili moc nádherně a šťastně.Chytili se za ruce a slyšeli jenom nádhernou hudbu smíchanou se šploucháním moře. „Dneska je tak nádherný večer.“promluvila tiše Jana.Tak jim pěkně utíkal čas.

Slunce již úplně zapadlo a kolem sebe měli již jenom úplnou tmu. Nikdo z nich se na hodinky ani nepodíval. Na pláži již zůstali úplně sami, ale vůbec jim to nevadilo. „Nezůstaneme tady do rána?“ napadlo Danu. Nikdo jí na to však neodpověděl.

Po delší době do ticha promluvila Jana: „Co říkáte, kdybychom si šli ještě zaplavat?“ „To bychom mohli.“ souhlasil Filip a pomohl Janě s Danou do vody.

Ještě se vrátil na pláž pro šnorchl a brýle, které si všichni nasadili. Plavali těsně vedle sebe, aby se náhodou neztratili. Pod sebou v moři vůbec nic neviděli. Filip plaval nejbližše břehu a stále si kontroloval, že se od něj nevzdalují a nedostávají se do hloubky. Plavali kolem mol, kde již nekotvila ani jedna loďka. Janu napadlo, že se trochu od Filipa s Danou vzdálí a poplave kousek na moře. Plavala také napřed. Noc se vodě se jim také moc líbila. Dana se otočila na záda a nechala se mořem nadnášet. Přitom se dívala na noční oblohu.

Jana se vrátila za Filipem a Danou. Filip je obě pozoroval, aby je nemusel opět zachraňovat. Jenom na maličké chvilky je spouštěl z očí. Jana zase plavala kousek dopředu a Filip s Danou nechala za sebou. Filip ale hned plaval za ní. Pak se zase vrátil za Danou a plaval mezi nimi.

Dostali se již za mola a měli před sebou jenom moře až ke konci pláže. Jana plavala dál a představovala si, že je na širém moři a kolem sebe má jenom moře a nic jiného. Zavřela oči a na nic jiného nemyslela. Při tom se stočila a plavala na hloubku.

Filip si toho hned všimnul a drcnutím jí z jejího snění vytrhnul. Jana se vrátila opět na mělčinu a zůstala stát. Začala se potápět. Cítila napětí, protože pod sebou nic neviděla. Skoro hned se ale dotkla dna. Zjistila, že je docela na mělčině, proto zamířila kousek na hloubku a opět se ponořila. Tentokrát jí trvalo déle než se dotkla dna. Uvažovala jak asi hluboko pod ní je. Začala se opět vynořovat a chtěla se postavit, ale zjistila, že dno necítí.

Podívala se nad hladinu, ale pláž neviděla. Filip, ale již u ní plaval a pomohl jí zpátky na mělčinu. Jana si oddechla a plavala s Filipem a Danou dál.

Filip vyhlédl z vody, aby zjistil, kolik moře jim ještě zbývá než se dostanou ke konci pláže, ale tmou nedohlédl. Vrátil se za Janou a Danou a plaval s nimi. Jana také pocítovala zvědavost jak daleko jsou ještě vzdálení od cíle.

Všichni tři již čekali, kdy se dostanou na konec, protože plavba jim připadala už dlouhá. Konec však stále nenastával a tak

Filip s Janou a Danou plavali stále dál.Světla pláže měli stále stejně daleko.

Konečně se před nimi ukázaly skály označující konec pláže a ze spodu ucítili studený proud vyvěrající někde z pode skal.Plavali kousek dál,a tam se zastavili.Jana se uložila na hladinu a nechala se nést vlnami.

Vraceli se zpátky k jejich místu.Ted' jim již plavba nepřipadala tak moc dlouhá.

Na pláži se utřeli do ručníků,ale ještě se uložili na karimatky.Oblékli si již trička a kratásy,protože již pociťovali chlad.Na pláži ještě zůstali.

Oči se jim začaly stále více zavírat až Filip prohlásil: „Už je čas,abychom se vydali na cestu na pokoj.“ „Zůstaňme tady ještě chvíli.“žadonila Jana.Filip ale zůstal neoblomný.Jana s Danou vstaly a Filip sklídil všechny věci.Hudba v taverně již začala utíchat.Filip si dal na ruku hodinky a když si na ně posvítil,tak zůstal překvapením stát: „Už bude půlnoc.“ „Tolik?“nechtěly věřit Jana s Danou.

Filip nechal rozsvícenou baterku a společně odcházeli z pláže.Nejprve vyšli na asfaltovou cestu a po ní šli do kopce.Janě s Danou se cesta moc líbila.

Netrvalo dlouho a dostali se do olivového háje a oblohu jim zakryly stromy.Pokračovali rychle dále.Jana s Danou se držely Filipa,protože pociťovaly strach a napětí.Filip šel hrdinsky napřed.Stále ještě stoupali do kopce.Kolem sebe viděli jenom tajemné stíny olivových stromů.

Nikdo z nich ani nepromluvil.Slyšely tajemné zvuky, které jim naháněly strach.Jana si začala přát,aby již konečně došli na pokoj.Šla ještě blíže Filipovi,který na sobě nenechával nic znát.

Přeletěl nad nimi pták.Jana s Danou se polekaly.Za chvíli zase uslyšeli zapraskání a Jana s Danou se zastavily a vylekaně se kolem sebe podívaly.Nic dalšího neuslyšeli a tak pokračovali.Nikdo z nich nepromluvil.

Dostali se ne nejvyšší bod kopce.Filip myslel jenom na jedinou věc,aby šli správně.V tom mu pípnuły hodinky. „Je půlnoc.“oznámil Filip.

9. Návrat domů

Filip s Janou a Danou již překročili nejvyšší bod kopce. Jana s Danou se stále držely Filipa a přály si jenom, aby již dorazili na pokoj. Kolem sebe viděli jenom tmou a olivovníky, které vrhaly jenom stíny. Z jednoho houknul pták. Filip pokračovala dále, ale Jana s Danou se zastavily a dívaly se kolem sebe. Filip na ně zavolal: „Nebojte se, vymyslely jste si to vy.“ Jana s Danou se zase rozešly. Tak jim ubíhala cesta.

Přiblížili se na konec olivového háje. Jana s Danou si oddechly. Pokračovali po lesní cestě až se dostali k jejich hotelu. Všude kolem sebe měli jenom tmou.

Filip stále svítil baterkou. Našli vchod do jejich studií. Filip potichu odemknul a vešli dovnitř. Filip ještě otevřel jejich pokoj.

Když si lehli do svých postelí, za chvilku usnuli. Jenom Filipovi ještě chvíli trvalo než usnul úplně.

Ráno se nejprve probudil Filip. Podíval se na hodinky a zjistil, že jim zbývá již jenom málo času. Rychle probudil Janu s Danou. Ani jedné z nich se ještě nechtělo vstávat. „Rychle musíme už balit, protože za něco přes dvě hodiny musíme uvolnit pokoj.“ pospíchal Filip.

Jana s Danou vstaly a mezitím než se postupně umyly, tak Filip začal balit věci. Zvláště opatrně uložil své modely. Jana nachystala snídani a Filip jí odnesl na stůl před pokojem. V rychlosti jí snědl a pokračoval v balení.

Slunce začalo prohřívát vzduch. Filip se již blížil ke konci s balením. Ještě zbývalo nachystat příruční tašku na cestu. S tou Jana Filipovi pomohla.

Přiblížil se čas jejich opuštění pokoje. Filip již dokončil balení. Ještě nafilmoval jejich pokoj. Jana se s ním pohledem loučila. Dana se ještě posadila na postel a zeptala se: „Co budeme dneska dělat?“ „Nejdříve zajdeme ještě naposledy do města a nakoupíme ten řecký med a potom uvidíme, asi si dáme oběd.“ uvažoval Filip.

Filip vzal tašky a nesl je před studia. Jana s Danou šly s ním, aby u tašek počkaly. Filip přinesl i ostatní tašky. Na stejném místě se kupily i tašky ostatních lidí ze zájezdu.

Když vycházeli z brány studií, potkali právě lidi, kteří přijeli. Jana si vzpomněla na to, když oni přijeli a míjeli se s ještě

živou Nelou. Trošku jí přitom zaslzely oči. Vzpomněla si také na to co je po příjezdu domů čeká, že pojedje na Zákoutí za Dorotkou.

Procházeli kolem kempu. Dana se podívala po své kamarádce a uviděla ji. Šla za ní a zeptala se jí: „Těšíš se už domů?“ „Raději bych tady ještě zůstala, ale už musíme.“ „Já se domu i těším, ale bylo to tady pěkné.“ „Také se mi ta dovolená líbila. Nejvíce se mi líbila pláž za městem. Další dovolená bude až za rok. To je dlouhá doba.“ „Vždyť ještě máš před sebou celé prázdniny a to si určitě užiješ.“ „To máš pravdu, ale dovolená je dovolená.“ „Je to tak. Sejdeme se zase v autobusu.“ loučila se Dana. „A kam jdete?“ „Jdeme do města, abychom nakoupili řecký med a potom si zajdeme na oběd a pak ještě uvidíme.“ „Mi taky moc chutnal, ale maminka mi ho nechce koupit, že je moc drahý.“ „To je škoda. Tak já už jdu. Ahoj v autobuse.“ rozloučila se Dana. „Ahoj.“ odpověděla kamarádka.

Dana se přidala k Filipovi a Janě a pokračovali na cestě do města. Došli ke křižovatce s gyrosovým stánkem. Naposledy se posadili na lavice a Filip naposledy objednal gyros.

Procházeli kolem městské pláže. Jana si půjčila foťák, aby jí vyfotila. Filip jí natočil také na kameru.

Ve městě zahrnuli uličkou s obchůdky až se dostali do poloviny. Tam vešli do obchůdku a nakoupili řecký med.

Přiblížilo se poledne a Filip s Janou a Danou zasednuli ke stolu pod slunečníkem v restauraci. Zanedlouho dostali jídelní lístek a vybrali si jídla, která si nejvíce za svůj pobyt v Řecku oblíbili.

Na závěr si dali ještě jeden banana split a Filip zaplatil. Zvednuli se a Dana uvažovala: „Filipe, co budeme dělat do odjezdu?“ „Asi se budeme procházet po městě.“ odpověděl jí Filip. „To se mi nechce.“ ohradila se Jana. „A co jiného můžeme dělat. Do pokoje stejně nesmíme. takže nám nic jiného nezbyvá. Máme ještě poslední necelé tři hodiny času. Tak si je musíme užít.“ tvrdil Filip. Jana s ním musela souhlasit. „Ale kam půjdeme. Vždyť nemáme kam.“ myslala Jana a dodala: „A navíc se mi chce spát. Nejraději bych si někde lehnula a prospala se.“ „To nejde. Musíš to vydržet do autobusu.“ mínil Filip.

Procházeli se kolem městské pláže a prohlíželi si lodičky. Filip je filmoval. Prošli se několika uličkami. Tak jim utíkalo odpoledne.

Přiblížil se čas jejich odjezdu. Filip s Janou a Danou se pomalu vraceli ke kempu, kde odbočovala cesta k čerpací stanici, kde měl stát autobus. Nikomu z nich se ještě odjíždět nechtělo. Jana se loučila s každým místem.

U kempu se Dana potkala se svou kamarádkou. Společně došli až k místu, kde měl stát autobus. Filip se podíval na hodinky a zjistil, že jim zbývá posledních deset minut. Janě se chtělo stále více spát a už se těšila na to až přijede autobus, aby se v něm prospala. Dana se rozhlížela po okolí.

Jana se jako první uviděla autobus. „Už přijíždí.“ oznamovala. Autobus zastavil a z něj vystoupil průvodce, stejný jako je přivázel. Měl jenom několik odřenin. Na dveřích byl vyvěšen rozpis sedadel. Filip našel jejich. Seděli opět na podobném místě, jako když do Řecka přijížděli.

Nastoupili si do autobusu. Ihned ucítili velké teplo, jak se autobus vyhříval. Posadili se na svá místa. Filip ještě dal nahoru příruční tašku. Jana seděla u okna a ještě naposledy se rozhlížela po Parze.

Autobus se rozjel. Jana zamávala na rozloučenou. V rozhlase se ozval průvodce, který je vítal na cestě zpátky domů a dával k této cestě pokyny. Vyjeli z Pargy. Ještě uviděli sráz do moře již se ocitnuli mimo město.

Jana zavřela oči a začala podřimovat. Filip si vytáhnul autoatlas a sledoval cestu. Z okna Filip vyhlížel přístav. Projížděli vesničkou. Dana se bavila se svou kamarádkou o zážitcích z dovolené.

Přiblížili se k přístavu. Jana se probudila. Z okna jej uviděla. Také viděla potopenou loď ve vodě. Přístav se jí jevil jako velmi malinký. Sjížděli k němu z větší výšky.

Zanedlouho zastavovali v přístavu. Slunce již zapadalo. Průvodce jim ještě oznámil, že si můžou objednat párky na další den ráno. Filip i Jana s Danou si je objednali.

Dívali se po lodičkách a uvažovali, kterou asi pojedou domů. „Doufám, že nepojedeme tou samou jako jsme přijížděli.“ pronesla Jana. „To by se mi také nelíbilo. Chtěl bych jet nějakou pěknou.“ přidal se i Filip. Procházeli se po přístavu, ale nechodili moc daleko.

Filip vytáhnul kameru a natáčel přístav. Viděli jak lidé nastupují do lodí a jak některé právě odjíždějí a jiné zase přijíždějí.

Do odjezdu jim zbývaly necelé dvě hodiny. Jana se posadila na jeden sloupek. Dana myslela na jejich návrat domů a jak na tom je jejich maminka. „Kdoví jestli se nám už nenarodil sourozenec. To by bylo něco, kdyby se to stalo. Já bych ale raději byla u toho až se narodí náš nový bráška nebo sestřička. Mohla by to být sestřička, aby nás holek bylo více. To by bylo nejlepší.“ myslela si Dana.

Do přístavu přijížděla loďka, kterou sem dojeli. Filip s Janou a Danou se vraceli k autobusu a ihned jí uviděli. „Tak asi nepojedeme jinou. Čeká nás zase ta stejná.“ pronesla ironicky Jana. Ani Filipovi s Danou se to moc nelíbilo.

Filip z autobusu vzal jejich příruční tašku s věcmi, které budou v noci na lodi potřebovat. Z lodi začaly vyjíždět auta a vystupovat lidé. Filip se ještě přitočil k průvodci: „To je ta naše?“ Průvodce mu odpověděl kladně. Filip ti hned řekl Janě s Danou.

Když se celá loď vyloďila, tak ještě zbývalo jí vyčistit. Přitom do ní začaly najíždět dopravní prostředky. Filip s Janou a Danou to pozorovali. Viděli jak najíždí i jejich autobus.

Zanedlouho mohli nastoupit i oni. Nejprve vyšli po sklápěcí části lodi a poté vystoupili po schodech na palubu. Filip dal jejich věci do společenské místnosti, sebou vzal jenom to nejdůležitější, a hned vystoupili na nejvyšší palubu a odsud pozorovali přístav.

Jana si vzpomněla na jejich včerejší večer, jak ještě leželi na pláži a přála by si, aby dneska zase mohli prožívat podobný večer a nemuseli plavat lodí.

Začala se zvedat příď a loď opouštěla přístav. Filip s Janou a Danou všechno sledovali z příde paluby. Jana si vzpomněla na Nelu, že asi také tak odjížděla a netušila, že jsou to poslední okamžiky jejího života. Přitom posmutněla.

Přístav se začal stále rychleji vzdalovat až z něj zbývaly jenom malá světla. Dana se šla posadit na lavičku, ale Filip s Janou ještě zůstali stát na přídi. Slunce se již téměř celé ponořilo do moře ke své večerní koupeli.

Filip s Janou se posadili vedle Dany. Jana se pohodlně uložila a začala podřimovat. Totéž udělal i Filip. Jenom Dana ještě zůstala vzhůru.

Na nebi se objevil měsíc a osvětloval loď. Dana se na něj dívala a těšila se už domů. Přála si, aby alespoň Filip ještě nespál, protože jí to samotnou vůbec nebavilo a cítila se sama. Šla se podívat k okraji paluby na moře. Od lodi vycházely stříbrné vlnky. Nějakou dobu je pozorovala, ale pak jí to přestalo bavit a šla se posadit vedle Filipa a Jany. Zanedlouho také usnula.

Když se Jana probudila, zjistila, že slunce již začíná vycházet. Mrzelo jí, že prospala půlnoc. Vstala a šla se protáhnout k zábradlí. Kolem lodi viděla jenom moře. Zůstala tam chvíli stát. Pak se posadila na lavičku a pozorovala východ slunce. Filip s Danou ještě tvrdě spali. Jana je nechtěla budit.

V mysli se jí vybavila vzpomínka na Nelu a také to, že pojede na Zákoutí za jejími rodiči. Cítila se z toho smutná. Uvažovala jak to asi tam projíždějí. Pociťovala lítost nad rodiči Nely, že jim tuto ztrátu nic nenahradí: „Kdyby alespoň Nela měla sourozence, tak by její rodiče ještě měli jedno dítě a tak jim už nezbylo žádné. Mají to teď těžké. Vůbec bych se nechtěla někdy dostat do jejich situace, to ani náhodou. Stačí mi, že mám zkušenost, jaké to je když jsme přišli o rodiče my. To bylo hrozné. My jsme navíc měli to štěstí, že se nám rodiče vrátili, ale toto se rodičům Nely stát nemůže.“

Na lavičce se probudil Filip. Podíval se kolem sebe a zjistil, že již nastalo ráno. Za ním seděla Jana a myslela na Nelu. Filip vstal a šel se posadit vedle ní. „Jak dlouho už nespíš?“ promluvil. „Probudila jsem se před chvilkou.“ trhla sebou a odpověděla Jana. „Já zajdu pro něco ke snídani, chceš?“ navrhnul Filip. Jana na to nic neodpověděla, protože její myšlenky se opět toulaly kolem Nely.

Filip teda vstal a šel do podpalubí. Tam otevřel tašku a vzal snídani pro sebe a také Janu s Danou. Když se vrátil, našel Danu také probuzenou. Posadil se na lavičku a podal jim snídani.

Dana vstala a šla se projít po palubě. Slunce již vystoupilo na začátek své denní pouti. Jana zůstala s Filipem sedět na lavičce a odsud pozorovali moře. Dana si všimnula své kamarádky, jak vychází z podpalubí a sešla jí naproti po schodech. Společně šli do společenské místnosti.

Jana také vstala a šla se projít. Filip jí následoval. „Co budeme dělat doma?“ uvažoval Filip. „Asi tam takové dva dny zůstaneme a potom pojedeme za Dorotkou. Tam zůstaneme několik dnů a potom pojedeme na naši loď.“ plánovala Jana. „Asi tam zůstaneme týden.“ navrhnul Filip. Jana s ním souhlasila a pokračovala: „Je to smutné, když se něco takového musí stát. Představ si, že Nela také jela touto lodí a vůbec netušila, že zanedlouho už bude mrtvá. Že ji zbývá již jenom jeden den života. Představ si, kdyby se něco takového stalo nám.“ „Nám se to nestane. To by byla moc velká náhoda. My dojedeme určitě v pořádku. Nám se to nestane.“ ujišťoval Janu Filip.

Vzduch se začínal oteplovat. Na palubě ještě moc zvuků neslyšeli. Jana se šla posadit na lavičku a pozorovala moře. Filip se postavil k zábradlí vedle ní a také jeho pohled směřoval k moři.

Dana se vrátila na palubu. „Co tady děláte?“ zvědavě se ptala. „Nic, jenom se díváme po okolí.“ odpověděl Filip. „Nevíš, kdy už přistaneme?“ chtěla vědět Dana. „To nevím, ale asi někdy dopoledne.“ myslel Filip. „To je ještě za dlouho, co budeme celou tu

věčnost dělat? Já bych chtěla už přistávat do přístavu.“ nelíbilo se Daně. „Tak se posad' vedle nás a budeme si společně povídat.“ navrhla Jana. „A o čem?“ nevěděla Dana. „Něco se už najde.“ řekla jí na to Jana. Dana se posadila na chvilku vedle Jany a zůstala potichu, poté začala vyprávět co všechno jí pověděla její kamarádka. Tak jim utíkalo ráno.

Když se Jana postavila k zábradlí, uviděla medúzy. Hned to oznámila ostatním. Filip s Danou se šli také podívat a zjistili, že má pravdu. Jana si vzala fotoaparát a rozhodla se je vyfotit. Udělala několik snímků. Pak jí napadlo, že by bylo lepší je nafilmovat. Vzala si od Filipa i kameru a natočila je. Kolem lodi jich plulo stále více. Jana je pozorovala nacházela i některé velmi velké. Ty také fotila a moc se jí líbily. Těšila se až je doma ukáže. Dana se šla posadit, ale po chvilce se rozhodla, že zajde za svou kamarádkou. Filip s Janou zůstali na palubě a dívali se do moře. „Už brzy se tak budeme dívat z naší vlastní lodi, já už se na to těším a budeme se moct okoupat kdy jenom budeme chtít.“ těšil se Filip. „Ale ještě před tím musíme jet na Zákoutí za Dorotkou.“ nechťelo se Janě. „To musíme, nezavoláme teda teď Dorotce a domů?“ navrhoval Filip. „To bychom mohli. Nejdříve zavoláme Dorotce.“ souhlasila Jana.

Filip vytáhnul mobil a Jana vytočila číslo Dorotky. Zanedlouho s ní mluvila: „Ahoj Dorotko, jak se máš? My už jsme na lodi na cestě domů.“ „Tady to moc dobré není. Rodiče Nely jsou pořád moc smutní a pláčou. Její maminka o něco více než tatínek. Kdy přijedete?“ „Zítra se vrátíme domů a zůstaneme asi jeden nebo dva dny. V úterý přijedeme a zůstaneme do neděle.“ „To je dobře, už se na vás docela těším, protože i já jsem moc smutná.“ natahovala Dorotka. „To ti věřím. Když si uvědomím, že taky plula stejnou lodí domů a čekal jí již jenom poslední den, tak je to hrozné.“ „Ano. Já tomu také pořád ještě nemůžu uvěřit, že je Dorotka mrtvá. Je mi ji také moc líto. Teď už nemám tady v domě za kým zajít a popovídat si.“ „Tak vydrž než přijedeme. Už to nebude trvat moc dlouho.“ „Také se na vás těším.“ rozloučila se Dorotka.

Filip vytočil na mobilu jejich číslo domů. Telefon však nikdo nebral. Filip to vyzkoušel ještě jednou a se stejným výsledkem. „To nechápu. Vždyť to se ještě nikdy nestalo.“ otočil se k Janě. „A co?“ „Přece, že nikdo doma ten telefon nebere.“ „To je pravda.“ Filip na to nepřestal myslet.

Jana se šla postavit k zábradlí lodi a dívala se do moře. Pozorovala vlnky, které se táhly od lodi. Podívala se před sebe a zavolala na Filipa: „Už vidím na obzoru pevninu.“ Filip za ní

šel a musel uznat, že má pravdu: „Blížíme se k Itálii. Ted' nás čeká již jenom cesta autobusem.“ Dana se vrátila na palubu a Jana jí ukázala výhled. Pevnina se stále více přibližovala. Voda také obsahovala stále více medúz. „Tady bych teda na dovolenou nikdy jet nechtěla.“ prohlásila Jana. „Já taky ne.“ reagoval Filip.

Když se již přiblížili k pevnině natolik, že již rozeznávali jednotlivé předměty, Filip s Janou a Danou sešli do podpalubí a vzali si své věci. Dana se potkal se svou kamarádkou. Společně čekali ve společenské místnosti než přistanou úplně.

Scházeli po schodech dolů. Ještě prošli kolem vyjíždějících aut a již stáli na pevnině. Jana vyhlížela jejich autobus. Brzy uviděla jak vyjíždí z nákladního prostoru lodi. Dana se dívala na loď jak vysoko na palubě stáli. Jana pocítila lítost, že se dovolená chýlí již ke konci.

Autobus zastavil v přístavu a otevřely se jeho dveře. Filip s Janou a Danou nastoupili dovnitř a posadili se na svá místa. Autobus se brzy zaplnil.

Průvodce popřál všem v rozhlase dobré ráno a pověděl jim něco k organizaci toho dne. Autobus se mezitím rozjel a začali opouštět přístav. Dana se cítila smutná z toho, že jejich dovolená již končí. Jana myslela na Nelu a Dorotku. Filip vytáhnul telefon a pokusil se zavolat ještě jednou domů, ale opět se stejným výsledkem. Pocíťoval strach co se asi doma mohlo stát.

Jana zavřela oči a začala podřimovat. V již zastavovali u čerpací stanice. Všichni z autobusu vystoupili. Řidiči začali připravovat snídani. Filip se zašel podívat do obchůdku a nakoupil vody na pití. Koupil také pro sebe Coca Colu.

Když se vracel, Jana již přišla na řadu a vzala si párek. Filip se rychle postavil vedle ní a vzal si také svou porci. Dana přišla na řadu jako poslední.

Všichni se posadili na lavičku a nasnídali se. Vzduch se otepleval. Jana si sundala svetřík a zůstala jenom v kalhotách a tričku. S chutí se napila chlazené minerálky.

Zanedlouho opět odjížděli. Filip s Janou a Danou se posadili na svá místa. Jana se dívala ven z okna a pozorovala okolní krajinu. Filip ještě jednou vytočil číslo domů, ale nepodařilo se mu nikoho zastihnout. Dana se bavila se svou kamarádkou. Tak jim ubíhala cesta.

Projížděli mezi dlouhými lány pole, které přerušovaly jenom mostíky přes cestu. Obrazovka televizoru se rozzářila a začal běžet film. Jana se na něj dívala. Filip trochu podřimoval a mezi tím také

z něj něco vnímal.Když se probudil zavolal znovu domů,ale dostával stále stejný výsledek.To se mu vůbec nelíbilo a začínal dostávat strach.Janě s Danou nic neříkal,aby je zbytečně nezatěžoval. „Co se jenom mohlo stát?Vždyť vždycky ten telefon někdo bral a teď najednou vůbec nic.To si nedokážu vysvětlit.Jestli se doma něco nestalo,protože to přitom kolik je doma lidí není možné,aby nikdo ten telefon neslyšel a nevzal ho.Co se jenom mohlo stát.Jestli se našim rodičům něco stalo,tak by to bylo hrozné.To bych nedokázal zvládnout.Snad se jim nic nestalo.Ale proč v tom případě nikdo ten telefon nebere.Jsem z toho už dost nervózní.Doufám,že se jim co nejdříve dovolám.“uvažoval Filip.

Pokusil se ještě jednou zatelefonovat domů,ale nikdo telefon nezvednul.Filip se raději díval na film,aby na svůj strach zapomněl.Jana na vedlejším sedadle pospávala.Filip se také podíval z okna,ale spatřil jenom stále stejnou krajinu plnou lánu polí.To jej moc neuspokojovalo.Raději sledoval film.Dana se na něj také dívala.Tak jim ubíhala cesta.

Dopoledne již pokročilo.Stále pokračovali mezi lány pole.Filip domů již nevolal,protože tušil,že by to bylo stejně zbytečné.Těšil se na okamžik až opět maminku s tatínkem uslyší.Představoval si jenom to nejhorší a z toho cítil velký strach,protože by nedokázal opět přijít o rodiče.

Filip již skončil a místo něj se začala z reproduktorů ozývat hudba.Jana jí poslouchala.Filip zavřel oči,ale strachu se nedokázal zbavit.V hlavě se mu stále honila ta strašná myšlenka,ktou nedokázal ničím zahnat.Napadlo jej,že třeba je jenom telefon porouchaný a to je vše.To jej ale vůbec neuklidňovalo,jeho strach zůstával stále stejný.Nedokázal vůbec myslet na něco jiného.Uvažoval jestli se nemá pokusit ještě jednou zavolat domů,ale po chvilce to zavrhnul.Nenapadalo jej žádné rozumné vysvětlení.

Přiblížilo se poledne,ale lány pole nekončily.Filip již domů nevolal,ale nedokázal se zbavit strachu.Bál se telefonovat,že by telefon opět nikdo nevzal.Jana se dívala ven z okna a pozorovala okolní krajinu.Danu napadlo,že by mohla namalovat obraz s krajinou,ktou právě projíždějí.Těšila se na to až tak doma udělá.

Po poledni zastavovali u čerpací stanice.Všichni z autobusu vystoupili.Filip šel nejdříve do prodejny,aby koupil něco chlazeného.Koupil také nanuky pro sebe i Janu s Danou,kté se těšily,že z autobusu konečně vystoupily,protože horko v autobuse již nedokázaly snášet.Posadili se na trávu.

Z autobusu vystoupil řidič v rukavicích a otevřel motor.Jana se zvedla a šla se za průvodcem zeptat.

Když se vracela,tak na Filipa s Danou zavolala: „Dále už bude cesta lepší.Je pokazená klimatizace.Ted' se bude opravovat.“ „To je prima.“zaradovala se Dana a pokračovala: „To už bylo hrozné.Já jsem myslela,že se snad roztopím.“Filip nic neříkal a stále přemýšlel o rodičích.Janu s Danou ani nevnímál.Jana pozorovala řidiče, který se hrabal v motoru.Když dojedla zmrzlinu,šla se podívat blíže.Filip seděl pod stromem a díval se do země.

Dana jej chvíli pozorovala: „Co ti je,Filipe?Pořád jsi potichu a nic nemluvíš?“Filip jí na její otázku neodpověděl a proto jí Dana ještě jednou zopakovala a žduchla do něj. „Co se děje?“leknul se Filip.Dana ještě jednou řekla svou otázku. „Nic se neděje.Uvažuji co budeme dělat doma.“ „To není pravda,s tebou se určitě něco děje.Tak mi to řekni.“ „Dooopravdy se nic neděje,jsem jenom unavený a těším se domů.“ „To není pravda.Dneska se chováš nějak divně.“ „Nechovám.“ „Tak já se s tebou nebudu bavit dokud mi neřekneš o co jde.“ „Dooopravdy o nic.“pokusil se zasmát Filip.V duchu cítil stále sílící úzkost a představa toho,že již opět nemají rodiče mu připadala děsivá.

Jana se podívala na hodinky a zjistila,že na parkovišti stojí již docela dlouhou dobu.Měla už chuť pokračovat v cestě domů.Posadila se vedle Filipa a Dany.Oba dva seděli nemluvně. „Co myslíte,kdy už pojedeme?“protrhla ticho Jana. „Copak tobě tady není dobře?“otázala se Dana. „Už mě to nebaví.Raději bych pokračovala v cestě domů.tady mě to už nudí.“ „Mi je tady moc dobře,ale Filip je dneska nějak potichu.A mi nechce za žádnou cenu říct co se s ním děje.“ „Tak co je s tebou,Filipe?“Ten jí vůbec nevnímál.Stále přemýšlel o důvodu proč doma nikdo nebere telefon.

Konečně nastupovali do autobusu.Když se Filip posadil na své místo vzal telefon a znovu zavolal domů.Každé pípnutí jej více děsilo.Uslyšel v telefonu hlas Klaudie: „Dobrý den...“ „Ahoj,co se celý den děje,že se nemůžu dovolat?“přerušil jí Filip a přitom si oddechnul. „To vám řekne vaše maminka až přijedete zítra domů.“ „Proč?“divil se Filip. „Vlastně vy za ní budete muset jít.“ „Kam?“nechápal Filip. „Má pro vás jedno velké překvapení a říkála mi,abych vám nic neříkala,že ona vám to chce říct.“ „Už se nám narodil náš sourozenec.Řekni co je to?“ „Nechejte se do zítřka překvapit.“ „Tak nenapínej nás.A kdy se narodil?Dneska dopoledne?“žadonil Filip.

Jana přistrčila ucho co nejbliže telefonu,protože pochopila co se stalo.Dana si povídala se svou kamarádkou a proto Filipův telefon vůbec nepostřehla.

„Už jsi to,Filipe,uhodnul.Dneska ráno jsme kolem toho měli zařizování,tak proto jsi se asi nedovolal.Všichni jsme z toho měli hodně starostí,ale nakonec je všechno v pořádku.“ „Prozrad' nám,jestli máme bratříčka nebo sestřičku.“naléhal Filip. „To vám neprozradím.Už to,že jste se dověděli,že se to stalo,jste měli mít jako překvapení.“ „My budeme dělat jako,že to nevíme,ale prozrad' nám to.My nevydržíme čekat až než přijedeme domů,to budete muset.“nedala se oblomit Klaudie. „Ty jsi teda.Tak nás napínat.“ „Alespoň se máte na co těšit.“

Filip pochopil,že Klaudie mu nic neřekne a tak se s ní rozloučil.Velmi si oddechnul.Jana hned vyzvíдалa co se dověděl a Filip jí všechno pověděl.Jana řekla tu novinu Daně.Danu to velmi překvapilo a začala se na nového sourozence těšit.Přála si,aby již přijeli domů a mohla jej vidět.Dana přistrčila hlavu k Filipovi a Janě a společně si vykládali o sourozenci.Tak jim ubíhalo odpoledne.

Slunce již se začalo sklánět k západu,když je čekala další přestávka.Vystoupili z autobusu a zjistili,že začal pofukovat vlahý větérek.Ten se jim velmi líbil.Filip i Jana s Danou se cítili moc šťastní a nemohli se dočkat až dojedou domů a podívají se na sourozence.

„Jaké mu dáme jméno?“napadlo Janu. „Já bych ho pojmenoval asi Vojta.“hned vysypal Filip. „Ale jenom jestli to bude kluk,pokud to bude holčička tak co?“řekla Dana a pokračovala: „Já bych jí jestli to bude sestřička dala jméno Adéla.“ „Já ji dám jméno Bára.“chtěla Jana. „Třeba ho už maminka pojmenovala,takže naše starosti jsou zbytečné.“překvapil Filip a Jana s Danou musely uznat,že má pravdu.

Čas určený pro odpočinek na parkovišti se blížil ke konci.Filip s Janou a Danou nastoupili do autobusu a posadili se na svá místa.

Motor naskočil a oni pokračovali v cestě domů.Jana zavřela oči a představovala si svého nového sourozence.Přála si sestřičku: „Ano,sestřička to musí být.“Představovala si ji jako velmi krásnou princeznu.Filip se díval z okna a pozoroval okolní krajinu.Dana poslouchala hudbu,ktérá zněla z reproduktorů.Janu cesta začala uklébávat až začala podřimovat.

Filip dostal hlad.Sundal jejich tašku a vytáhnul pro každého svačinu.Sám jí snědl,ale Janu nechtěl budit.Když si Dana všimnula,že Filip jí,tak si také řekla o večeři.

Po jejím snědení se také nechala ukolébávat ke spánku.Filip stále pozoroval okolní krajinu. „To jsem si oddechnul,že je všechno v pořádku.Já jsem se tak moc bál,že se zase něco stalo.Naštěstí se stalo něco moc pěkného a to je dobře.Také to mohla být obyčejná telefonní porucha a nic víc a já jsem se hned tak vyplašil.Ted' už je zase všechno v pořádku.“přemýšlel Filip.

Slunce již téměř úplně zapadlo a po okolí začalo přibývat tmy.Auta, která míjeli již měla rozsvícené reflektory.Zanedlouho opět zastavovali u čerpací stanice.

Všichni z autobusu vystoupili.Filip objednal pro sebe a Janu s Danou čaj.Venku se již docela ochladilo.Když jej dostali,tak poodešli od autobusu. „Zítřa už budeme o tom čase doma.“promluvila Jana. „To máš pravdu a také už uvidíme naši sestřičku.“nemohla se dočkat Dana. „Já si myslím,že brášku.Ted' se domů těším,když nás čeká takové překvapení.“myslel Filip. „Ještě dobře,že s námi maminka s tatínkem nejeli,protože tak by to moc dobře nedopadlo,kdyby se naše sestřička narodila na cestě.“řekla Jana. „To máš pravdu.Jenom je mi líto,že jsem u toho nemohla být.Mamince se určitě po nás už stýská.Měli jsme s ní zůstat doma a tak bychom o nic nepřišli.“mínila Dana. „Tak jsme ale zase viděli Řecko a neříkej,že se ti nelíbilo.“otočil se na Danu Filip. „Ale být u narození našeho nového sourozence je ještě lepší.Měli jsme zůstat doma.Tak bychom o tu velikou věc nepřišli.“stála si na svém Dana.

Dopili čaj.Filip šel vyhodit kelímky.Společně se procházeli kolem autobusu.Nechali se ovívat chladným větříkem,který je osvěžoval.Jana pozorovala lidi kolem sebe.Dívala se také na oblohu,kde již hvězdy rozsvěcovaly své lampičky.

Přiblížil se čas,kdy opět nastupovali do autobusu.Filip s Janou a Danou se posadili na svá místa a zanedlouho se autobus opět rozjel.Jana se dívala z okna a pozorovala auta,jak kolem nich projížděly.Vyjeli z prostoru čerpací stanice a vjeli opět na dálnici.Autobus jel velmi rychle.Jana za chvíli začala usínat.Filip se také pohodlně uložil.Jana při usínání myslela na to,že zanedlouho uvidí svou sestřičku,na kterou se moc těšila.Nakonec usnula úplně.

Jana se probudila o něco později a viděla,že stále pokračují cestou po silnici.Na nebi viděla spoustu hvězd.Zanedlouho opět usnula.Autobus dále pokračoval svou cestou.Jana místy slyšela hluk motoru autobusu což jí ukolébávalo k dalšímu spánku.

Následovala další zastávka.Filip s Janou a Danou se probírali ze svého spánku.Z reproduktorů se nejprve ozvalo její oznámení a potom se v autobuse silněji rozsvítily světla.

Filip se podíval z okna a uviděl,že se blíží na další odpočívadlo.Když autobus zastavil,Filip s Janou a Danou vystoupili.Ucítili noční chlad.Každý se postavil do své fronty u toalet.

Filip koupil sobě a Janě s Danou teplý čaj.Sám ho již popíjel.Zanedlouho se objevila Jana a za ní Dana.Měli na sobě lehký svetříček.Jana se cítila ospalá,ale noční přestávka jí docela osvěžila.

Opět museli nastupovat do autobusu.Autobus se rozjel a Filip s Janou se pohodlně usadili.Jana si opřela hlavu o okno a chvilku pozorovala okolní cestu.Skoro ihned začala spát.

Když se Filip probрал ze spánku zjistil,že půlnoc již minula.Pohleděl z okna a stále projížděli stejnou cestou.Zrovna jeli přes nějaké městečko.Filip se zamyslel a uvědomil si,že asi projíždějí přes Rakousko.

Další zastávka se konala nad ránem.Jana se probudila a zjistila,že slunce již vychází na oblohu.Autobus právě zastavoval.Průvodce jim popřál dobré ráno.Na čerpací stanici viděli již rakouské nápisy.

Filip s Janou a Danou vystoupili z autobusu.Pocítili chlad.Jana se již nemohla dočkat až konečně spatří jejich nového sourozence.Dana pociťovala lítost,že jejich dovolená se nachyluje k definitivnímu konci.

Jana šla za průvodce a dověděla se,že stojí blízko českých hranic.Hned to Filipovi s Danou oznámili.Dana vzpomínala na včerejší ráno,kdy ještě pluli na lodi.

Přestávka skončila a nastupovali do autobusu.Ujeli několik kilometrů a stáli na rakousko-českých hranicích.Filip nachystal pasy a počkal než přijdou celníci a vysbírají si je.Na hranicích nemohli vystoupit.Jana ještě podřimovala.Filip si vzal autoatlas a díval se kudy asi v noci projížděli.Zastávka na celnici netrvala vůbec dlouho.

Přejeli i české hranice.Janě se připomněla Nelina smrt,že taky tady ještě projížděla a netušila,že to jsou její poslední okamžiky v životě. „Také se asi těšila domů a vůbec netušila,že tam už vůbec nikdy nedejde.Ještě jí zbývalo jenom několik hodin.My tím místem určitě pojedeme.I když hodin asi ne,protože nehoda se stala před Znojmem a to je už velmi blízko.Ještě několik desítek minut ji zbývalo.“přemýšlela Jana a ucítila ve svých očích slzy.Nedokázala je zadržet.Vzala si sluneční brýle,aby nikdo neviděl,že pláče.

Pozorovala smutně cestu.Filip si všimnul slz, které jí tekly po tvářích: „Co je ti, Jano?“ „To nic není.“ „Neříkej, já vím, že to něco je.“ „Tak dobře, vzpomněla jsem si na Nelu, že tady to byly její poslední chvíle.“ „To máš pravdu, ale to jí už život nevrátí.“ „To sice ne, ale je to hrozné projíždět tady těmito místy a přitom vědět, že tady Nela umřela.“ Filip jí hladil po vlasech, ale Jana stále plakala. Filip to chápal a také pociťoval trochu smutek. Držel jí za ruku a stále jí hladil po jejich vlasech. Jana se dívala z okna a nepřestávala na Nelu myslet.

Autobus se blížil ke Znojmu. Dana si opět vykládala se svou kamarádkou a začínala se s ní loučit, protože zanedlouho měla jejich cesta končit, aby si stihli navzájem co nejvíce povědět.

Jana hledala z okna místo, kde havaroval předchozí autobus. Věděla, že se nehoda stala na nějaké křižovatce blízko Znojma. Na žádné z nich, ale nenacházela žádné stopy po nehodě. Myslela na to, že právě nastávaly poslední chvíle Nelina života.

Projeli cedulí s nápisem Znojmo. Jana si představovala co asi Nela po havárii autobusu prožívala a za jak dlouho po ní asi umřela. Svůj pláč teď nedokázala vůbec zadržet. Filip chytil její hlavu a přitisknul jí na svůj hrudník. Nepřestával hladit Janu po jejich vlasech.

Proplétali se uličkami Znojma. Brzy zastavovali. Jana se cítila velmi smutná. „Tady už Nela nedojela.“ řekla šepem.

Pokračovali v cestě až vyjeli ze Znojma. Jana se začala teprve teď trochu uklidňovat. Filip jí nepřestával hladit po jejich vlasech.

Začali se blížit k Brnu. Jana se skoro úplně uklidnila, ale UV brýle si nechávala na očích. Filip sundal jejich cestovní tašku a schoval do ní všechny potřebné věci, které na cestu vytáhnul. Dana se loučila se svou kamarádkou a přála jí hezké prázdniny.

Vjeli do Brna a proplétali se jeho uličkami. Filip měl všechny věci sbalené a společně s Janou pozoroval cestu a vyhlížel autobusové nádraží. Jana přestala plakat.

Zastavili na nádraží. Všichni z autobusu postupně vystoupili. Filip s Janou vystupovali jako poslední. Dana si ještě povídala se svou kamarádkou a na závěr jí dala řecký med. Pak přišla za Filipem a Janou.

Společně našli jejich mikrobus, který je měl odvézt až do Petrovic. Filip podal řidiči jejich kufrы a posadili se na volná

místa.Dana se definitivně loučila s dovolenou a myslela na nového sourozence,kterého zanedlouho uvidí.Jana začínala dělat totéž.

Opustili Brno a dostali se na dálnici.Filip s Janou a Danou se nebavili již i nikom jiném než o jejich sourozenci a přáli si,aby jejich cesta definitivně skončila,protože se jim zdála nekonečná.Zastavovali v několika městech.

Když se přiblížili k domovu,zavolal Filip domů.V telefonu se ozvala Klaudie.Filip jí řekl své přání a Klaudie slíbila,že je vyřídí.

Filip již poznával cestu a odhadoval za jak dlouho dojedou domů.

Konečně zastavili na parkovišti.Filip s Janou a Danou vystoupili a Filip si nechal vytáhnout zavazadla.Poté již vyhlížel Svát'u.Uviděl přijíždět jeho auto.Nechal kufry u Jany s Danou a běžel mu naproti.

Auto zastavilo a Svát'a z něj vystoupil.Filip se s ním přivítal.Svát'a šel hned pro kufry a naložil je do auta. „Kam chcete zavést?“zeptal se hloupě. „No přece za maminkou.“vykřikli najednou Filip s Janou a Danou. „Tak si nastupte.“zavelel Svát'a.To Filip s Janou a Danou ochotně udělali.

„Tak řekni nám co je to?“vyzvídal Filip. „To se už za chvílku dozvíte.“napínal je Svát'a. „Tak řekni nám to.“snažila se zjistit Jana.Svát'a ale opět zavrtěl hlavou. „Ty jsi teda.“řekla nakonec Jana.

Filip vyhlížel nemocnici.Janu napadlo: „Svát'o a kdy se maminka vrátí domů.“ „Ve čtvrtek.“odpověděl Svát'a. „Za tak dlouho.“řekla zklamaně Jana a pokračovala: „Proč tak dlouho? Vždyť miminko už přece má.Tak kde je problém.“ „Všechno se dozvíte od maminky až za ní za chvílku přijdete.“nechtěl nic prozradit Svát'a.

Dojeli před nemocnici.Filip s Janou a Danou rychle vystoupili a spěchali za maminkou. „Vy nevíte,kam máte jít.“volal na ně Svát'a.Filip s Janou a Danou se zastavili,protože museli uznat,že Svát'a má pravdu.

Vešli do prostoru nemocnice.Svát'a je vedl k výtahu.Jeli do čtvrtého patra.Pokračovali chodbou až se dostali do propojovací chodby.Na jejím konci se dostali na začátek oddělení.Filip s Janou a Danou se už vůbec nemohli dočkat až uvidí svého sourozence.Otevřeli dveře a pospíchali dál.

„Je to na konci a doprava.“volal na ně Svát'a.Když tam došli,zjistili,že stojí přede dveřmi intenzivní péče.Velmi je to zarazilo a zůstali před nimi stát. „Jenom běžte.“nabádal je Svát'a.

Filip s Janou a Danou vešli nesměle dovnitř. Svát'a je dovedl až k posteli jejich maminky. Velmi je polekalo, když vedle ní uviděli přístroje. „To nic není. Teď už jsem v pořádku.“ řekla jim tišeji. „A co se ti stalo?“ ptala se Jana. „Měla jsem trochu horší porod, ale teď už je všechno zase dobré.“ „A jak těžký.“ zajímala se Dana. „Prostě stačí, že je všechno už v pořádku a brzy se za vámi zase vrátím domů.“ „Tak to je dobře, ale vylekala jsi nás.“ pověděla Jana. „Tak proto včera nikdo nebral telefon.“ řekl Filip. „A kde je naše sestřička?“ rozhlížela se Dana. „To není sestřička, ale bráška a leží tady v postýlce.“ nepotěšila maminka. „Jak to? Já jsem chtěla sestřičku.“ cítila se zklamaně Dana. „A jaké má jméno?“ tázala se Jana. „Já chci, aby se jmenoval Vojta.“ vyhrknul hned Filip. „To je dobré jméno. Také jsme o něm s tatínkem uvažovali.“ potěšila Filipa maminka. „To si mi nelíbí. Já jsem chtěla sestřičku.“ protestovala Dana. „Co se dá dělat, je to bráška. Tak se na něj podívejte.“ pobídla maminka.

Jana s Danou se naklonili nad postýlkou a uviděly jejich brášku. Filip se podíval také. Všem se bráška zalíbil. „Je moc pěkný. A jaký má pěkný nosánek. Je tak roztomilý. Jenom je ještě moc malý.“ chválila si Dana. Jana si také sourozence prohlížela a také se jí zamlouval. Zapomněla na to, že chtěla sestřičku. Nad postýlkou zůstali ještě nějakou dobu.

Pak se vedle maminky posadili. Jana se zeptala: „A jaké to bylo?“ „Co?“ divila se maminka. „No přece porod.“ odpověděla Jana. „Na tom není nic k vykládání.“ „Já už se tak moc těším až už budete doma.“ nemohla se dočkat Dana a pokračovala: „Já se o něj budu pořád starat.“ „To tě brzy přejde.“ ujišťovala ji maminka. „Tu určitě ne.“ trvala si na svém Dana. „Jenom uvidíš až bude plakat a polezou mu zoubky, tak uvidíš.“ vykládala jí maminka. „To bude za dlouho.“ „Ani ne. Už brzy a to pak bude v noci plakat. Uvidíš, že dokáže docela pěkně křičet.“ „Já si ho chci dát do svého pokoje. Udělám mu tam jeho koutek.“ chystala se Dana. „To ještě uvidíme. Nejdříve musí být stejně s námi v ložnici a potom se uvidí, kde bude. Asi bude v pokoji s Filipem.“ plánovala maminka. „To je dobrý nápad. My tam jsme stejně dvě a Filip je sám. Kde bude on to bude teda klučičí pokoj a náš pokoj bude holčičí.“ souhlasila Jana. „Nejdříve chci, ale aby byl u moji postele.“ namítala Dana a pokračovala: „Až trochu vyroste tak půjde za Filipem.“ „Na to je ještě hodně času. Teď bude se mnou a až za dlouho se bude rozhodovat, kam půjde.“ zakončila maminka.

Dále seděli potichu. Jana se šla ještě podívat na malého jak spí. Zůstala nad ním delší dobu skloněná a prohlížela si ho.

Vzpomněla si na Nelu. „Mami,jak se stala ta nehoda,při které umřela Nela?“ „Autobus dostal smyk a přitom se převrátil na bok.Podívej se doma do novin.Tatínek je má doma.“ „Je to moc smutné.Je mi jí moc líto.Představ si,že jsme se v Řecku potkali a ona se se mnou ani pěkně nerozloučila.Kdybych tak tušila,že už se spolu nikdy nesetkáme.“ „Je to smutné.Také nás to zaskočilo.“potvrdila maminka. „V úterý chce s Filipem je na Zákoutí za Dorotkou a rodiči Nely.Zůstane tady s tebou Dana.“ „Tak dobře.Oni vás tam potřebuji.Jenom jed'te.“souhlasila maminka. „To jsem ráda,že ti to nevadí.“cítila se potěšena Jana a pokračovala: „V neděli se vrátíme zase domů,jo?“ „Dobře.Budeme se na vás těšit.“

Dovnitř vešel Svát'a a řekl: „Pojd'te už a nechejte maminku si na chvílku odpočinout.Filip s Janou a Danou jenom neradi poslechnuli,ale šli,protože uznali,že Svát'a mluví pravdu.Ještě se s ní rozloučili. „Však za mnou můžete zase odpoledne přijít.“zavolala na ně při odchodu maminka.

Vyšli na chodbu. „To muselo být hodně složité,že,když nikdo včera nebral telefon,že?“tázal se Filip. „Ale nakonec to dopadlo dobře.“ „Proč nám o tom nechceš říct více,Svát'o?“vyzvíдалa Jana. „Protože není třeba.Všechno skončilo dobře.“nechtěl nic prozradit Svát'a.Filip s Janou se již na nic neptali,protože pochopili,že jim toho Svát'a nic neřekne.

Nastoupili do auta a vydali se na cestu k domovu. „Odpoledne nás tady zase zavezeš,že?“optala se Jana.Svát'a souhlasil.Filip s Janou a Danou se dívali z okna a pozorovali okolní krajinu,ktou již dobře poznávali.

Zastavovali před jejich domkem.Vstoupili dovnitř.Z kuchyně vyšel tatínek a Klaudie. „Tak jak jste se měli?“uvítala je Klaudie. „Dobře.“odpověděl Filip.Jana s Danou si sundali botu a společně vešli přes kuchyni do jídelny,kde se posadili.Svát'a mezitím vynesl jejich zavazadla.

Klaudie se je na celou dovolenou vyptávala a doplňoval jí tatínek.Filip s Janou a Danou odpovídali na jejich dotazy.Filip se těšil až jim ukáže co všechno nakoupili a nafilmovali.Rozhodnul se ale nechat promítání videa a fotek až se vrátí maminka z nemocnice a oni ze Zákoutí.

Přerušila je kuchařka oznámením o hotovém obědu.Filip s Janou a Danou si umyli ruce a nechali si přinést jídlo na stůl.Dostali již docela velký hlad.S chutí snědli všechno co jim kuchařka uvařila.

Po obědě šli do svých pokojů, aby si vybalili věci, které z Řecku přivezli. Jana si vzpomněla na Nelu a napadlo jí, že by mohli zavolat Dorotce.

Když vytočila její číslo, tak se ze sluchátka ozval Dorotčin hlas: „Už jste doma, že?“ „Ano a představ si jakou máme velkou novinu?“ „Jakou?“ „Už se nám narodil náš bratříček.“ „A kdy?“ „Včera.“ „Tak to je dobře. To asi za mnou nepřijedete.“ „Přijedeme, maminka nám to dovolila. Přijedeme v to úterý. Tak už se na nás těš.“ „To jsem ráda. Tady je to pořád to samé. Maminka s tatínkem jsou pořád moc smutni vstoupit do jejího pokoje a také do bytu se jim chodí moc špatně. Já za nimi pořád chodím, ale moc jim to nepomáhá. Společně na Nelu vzpomínáme. Její maminka se snaží chodit co nejpозději z práce, aby nemusela zůstat v bytě, který ji Nelu tolik připomíná.“ „Snad jí trochu pomůžeme. Na tebe už se těším. Také je snad rozveselíme, když jim popovídáme o Řecku.“ „To asi ne, oni tam byli také.“ „Máš pravdu, tak snad najdeme způsob, jak alespoň trochu zmírnit ten smutek.“ „To se ti asi nepodaří.“ „Alespoň se pokusíme. Teď ti dám Danu, chce s tebou také mluvit. Tak ahoj.“ „předala Jana telefon.“ „Já jsem to chtěla říct, abys přijela v neděli s Filipem a Janou tady k nám. Oni pojedou na loď a my si tady společně užijeme.“ „Já tady zůstanu, protože Nelini rodiče mě potřebují. Zůstanu tady až do konce prázdnin.“ „To je škoda, já jsem se tak moc těšila. Přijed' alespoň na týden. Já bych tady s tebou alespoň na krátkou dobu byla.“ „To nejde. Zůstanu tady. Je mi to líto. Jindy bych ti bez váhání řekla, že ano, ale teď to doopravdy nejde.“ „Ještě si to rozmysli, času na to máš dost. Měj se tam co nejlépe. Pak ti po Filipovi a Janě pošlu co jsme ti koupili v Řecku.“ „rozloučila se Dana.

Filip mezitím dokončil vybalování suvenýrů a do jeho pokoje vešel tatínek. Jana mu hned ukázala co mu koupili a také co přivezli mamince: „Mám jí to přivést do nemocnice?“ „To počká než přijede domů, ale vlastně ukázat jí to můžete.“ „A pojedáš s námi tati?“ „tázala se Dana. „Pojedeme všichni.“ „To je prima, za jak dlouho pojedeme?“ „zajímala se Jana. „Mohli bychom jet k večeru. Teď necháme maminku se vyspat.“ „A nepojedeme hned?“ „chtěla Dana. „Teď je ještě moc brzy. Však se dočkáte.“ řekl tatínek a odešel.

Zanedlouho přišla Klaudie. Dana jí hned dala dárek a Jana se zeptala: „Řekneš nám alespoň ty, co se s maminkou stalo, že jsme se včera nemohli dovolat?“ „Já sice nemám, ale já vám to teda řeknu.“ „Tak nenapínej.“ „pospíchala Jana. „Včera se ráno udělalo vaší mamince moc špatně a tak jsme hned volali do nemocnice. Ti

přijeli naštěstí moc rychle.Mamince bylo mezitím stále hůř a dostala porodní bolesti.Dokonce omdlela a neprobírala se.Když sanitka odjela,tak jsme za ní všichni jeli se Svát'ou.V nemocnici na tom byla ještě hůř.Vypadalo to,že to dopadne špatně.Nakonec jí museli porod udělat císařským řezem a ještě ani potom nebylo vůbec nic jisté.Všichni jsme tam zůstávali,přijela dokonce i kuchařka a přáli jsme si,aby to všechno dopadlo dobře.Vypadalo to,že to nepřežije.Všichni jsme z toho měli strach.Až před polednem se jí ulevilo a začalo to vypadat nadějně.Já jsem si uvědomila,že jste mohli volat vy a proto jsem se rozhodla,že půjdu domů a budu čekat na váš telefon.Dále jsem čekala na informace od ostatních a pořád jsem se modlila,aby to všechno nakonec dobře dopadlo.Vtom jste zavolali vy.Nechtěla jsem vás děsit a proto jsem dělala jako,že se nic neděje.Ale měli jsme ještě velký strach.Vaše maminka se po operaci ještě neprobudila.Tak to trvalo celé odpoledne.Až večer se jí začalo dělat lépe a v noci se probudila.Nahnala nám všem velký strach.Nakonec byly ale moje a asi nejenom moje modlitby vyslyšeny a mamince se ulevilo.“ „A proč jsi nám to neřekla.My jsme o tom měli vědět.“cítla se Jana našťvaná.“ „Vždyť jsem vám to říkala,nechtěla jsem vás lekat,protože vy byste se jenom báli a rychleji byste se domů stejně nevrátili.Nic byste tomu nepomohli,tak to bylo určitě nejlepší řešení.“ „Ale stejně,je to naše maminka,tak jsme to měli vědět.“stála si na svém Jana. „Klaudie má pravdu,kdyby nám něco řekla,tak by tomu vůbec nepomohla.Udělala jsi dobře,Klaudie.“Jana také musela uznat,že má Filip pravdu.

„A jak to vypadalo dál?“zajímala se Dana. „Dál už se jí stále ulevovalo až jste jí vy viděli.Ted' už se jí nic nestane,můžete být klidní.“ „A doopravdy?“uklidňovala se Jana. „Je to pravda,vždyť už jste jí viděli.“ „Ale stejně budu nejraději až bude doma.To už bude naprosto jasné,že je v pořádku.Budu jí s malým co nejvíce pomáhat.“chystala se Dana.Jana přemýšlela o tom,kdo jí potřebuje více jestli maminka anebo Dorotka. „Ale mamince neříkejte,že to více.Ona vůbec nechtěla,abych vám to vyprávěla.Všichni jsme dostali přísný zákaz vám něco vyprávět,dokonce i váš tatínek.“ „Neřekneme.“souhlasili Filip s Janou a Danou.“Klaudie s nimi ještě chvíli zůstala a prohlížela si jejich dárek.

Odpoledne se náchýlilo.Filip šel za tatínkem,jestli už můžou jet za maminou.Tatínek se zamyslel a po chvílce řekl: „Tak teda pojedeme.Zajdi ještě za Svát'ou a řekni mu to.“Filip hned tatínkovy přání splnil a běžel za Janou a Danou.

Jana se rozhodla, že mamince koupí květiny, aby viděla, že jí mají všichni moc rádi. Filip s Danou souhlasili.

Když se posadili, řekli svůj nápad tatínkovi. Ten se zasmál: „Tak s tím si budete muset počkat až maminku dají na normální pokoj. Na jednotce intenzivní péče vám květiny nedovolí.“ „To je škoda.“ cítila se smutná Jana.

Dojížděli k nemocnici. Filip s Janou a Danou rychle vystoupili a auta a spěchali za maminkou, protože se moc na ní těšili, zvláště potom co se dověděli od Klaudie. Cestu již znali.

Vešli do dveří a uviděli maminku ležet na posteli. „My jsme se tě nemohli, maminko, vůbec dočkat. Konečně jsme u tebe.“ mluvila Dana a všichni jí dali pusinku. „Co najednou tolik lásky?“ divila se maminka. „To jenom, že jsme byli tak dlouho pryč.“ nic neprozradila Jana.

Hned se šli podívat na sourozence a viděli, že se probudil. Pozorovali jeho pohyby. „Už umí něco říct?“ zajímala Dana. „To byste od něho chtěli moc. Vždyť má teprve dva dny.“ odpověděla tichým hlasem maminka.

Posadili se vedle její postele a dívali se na maminku. Měli jenom jedno přání, aby z nemocnice nemuseli vůbec odejít a mohli tady zůstat s maminkou. Maminka začínala usínat. Filip s Janou a Danou seděli dále u její postele. Tatínek vedle nich stál. Když maminka usnula, tatínek Filipovi s Janou a Danou ukázal, aby šli pryč a nerušili ji. Nikdo z nich ale nechtěl odejít. Tatínek jim to potichu nařídil, ale ani nemohlo. Nakonec je nechal. Filip s Janou a Danou se chovali velmi tiše, aby maminku neprobudili. Celou dobu jí pozorovali a cítili štěstí, že je naživu. Jana si vzpomněla na Nelu, že ta tolik štěstí neměla. Stále ještě nevěděla, jestli má zůstat doma, nebo jet za Dorotkou.

Jana se dívala na maminku a zdála se jí najednou nějaká bledá. Uvnitř pociťovala strach, že se mamince ještě může něco přihodit a to raději se na ní dívala. Při tom přemýšlela, jestli má jet za Dorotkou. Stále více se přikláněla k tomu, že asi zůstanou doma, ale pak jí napadla Dorotka, že ta je také potřebuje.

Slunce již začalo zapadat. Dana si vzpomněla na včerejší večer, kdy ještě seděli v autobuse a čekala je ještě dlouhá cesta domů a také vůbec netušili, jak je o tom čase mamince. Teď se ale cítila moc šťastná, že je s maminkou. Úplně nejraději by jí objala a držela ji u sebe, ale věděla, že toto není možné, tak se na ní jenom dívala.

Maminka se probudila až večer. Jana to hned zpozorovala: „Jak ti je mami?“ „Dobře. Jenom jsem ještě unavená. Vy tady jste

celou dobu co já spím?To jste nemuseli.Měli jste jít domů,jste jistě po cestě unavení.“ „To nevadí.My jste s tebou moc rádi.Zůstaneme tady s tebou celou dobu až do té doby než tě pustí domů.“plánovala Dana. „To nejde,protože na noc se nemocnice zavírá.“zklamala je maminka. „A to je pravda?“nechtěla věřit Dana. „Je to tak.A navíc se také musíte vyspat,protože ani nevydrželi,což já budu potřebovat až se vrátím z nemocnice.“ „Je to škoda,protože my bychom s tebou moc rádi zůstali.Tak s tebou zůstaneme až doby než budou zavírat nemocnici a zítra ráno za tebou co nejdříve přijdeme a zůstaneme s tebou do večera.“uvažovala Jana. „Vy děláte,jako bych byla po těžkém úraze,nebo na tom byla moc špatně a já jsem za tím jenom měla porod.To je úplně normální.Za několik dnů se vrátím zase domů a budeme spolu pořád.“ „Jenomže bude až za několik dnů a to je moc dlouho a my si chceme užít každý okamžik s tebou,když jsme o ...“zarazila se Jana a hned pokračovala: „s tebou tak dlouho nebyli.“V duchu si pomyslela: „Ještě štěstí,že jsem včas zarazila.Málem jsem to prozradila.“ „Jenom už běžte domů,určitě tam na vás čeká večere a vy už musíte mít hlad.“ „Ani ne.“řekla Dana a Filip se přidal: „Ještě nemáme vůbec hlad.“

Tatínek však rozhodnul: „Musíte jít už domů.Je to můj příkaz.Ted' už doopravdy.“Filip s Janou a Danou jej poslechnuli a s maminkou se rozloučili. „Však se zítra zase uvidíme.“řekla na konec maminka.

Vyšli z nemocnice a posadili se do auta.Sváťa je dovezl k jejich domku,kde si vystoupili.V síni si sundali boty a v koupelně si umyli ruce.

Poté vešli do kuchyně.Našli tam kuchařku, která jim řekla: „Dneska jsem vám nachystala jenom studenou večeři,protože jsem nevěděla,kdy přijdete.Hned vám jí přinesu.“Nikdo nic nenamítal.

Filip pomohl Janě s Danou se posadit ke stolu a kuchařka jim večeři přinesla.

Když jí snědli,tak se Filip s Janou a Danou postupně vykoukali.

Jana poprosila tatínka o noviny,aby si přečetla něco o nehodě,při které přišla Nela o život.Četla je velmi pozorně.

Pustila si také zprávy,aby se dověděla nějaké další informace o nehodě.Celou dobu čekala velmi napjatě,ale nedověděla se vůbec nic.To jí zklamalo.Když skončily,zeptala se tatínka: „Tati,kdo byl teda viníkem té nehody?“ „Řidič autobusu,jel moc rychle a proto se nedokázal na křižovatce vyhnout autu.Jak se snažil,tak se autobus rozkýval a převrátil se.“ „To jsem

nečekala. „zarazila se Jana a po chvíli promluvila: „Já jsem si myslela, že to zavinil ten řidič toho auta.“ „Zavinil to ten řidič autobusu. Nevěnovali jsme tomu vůbec pozornost dokud jsme neuviděli v televizi fotku Nely.“ řekl tatínek. „Když si uvědomím, jaké jsme měli štěstí. Mohli jsme jet o týden dříve a mohlo se to stát třeba zrovna nám. Teď jsem na místě Nely mohla být já, nebo Filip, nebo Dana. To by bylo hrozné. Seděli jsme totiž přesně na to místě, kde seděla Nela. Stačilo tak málo a mohlo se to stát nám. Měli jsme i tentokrát tolik štěstí.“ mluvila Jana.

Do obývacího pokoje vešel Filip a posadil se vedle Jany. Ta mu hned oznámila co se dověděla o nehodě. „To není možné, aby náš řidič způsobil tu nehodu. Vždyť přece jezdil dobře.“ nechťelo se věřit Filipovi. „Ale tak to je. Mi se tomu také nechťelo věřit, ale je to tak.“ řekla na to Jana. „Jak to mohl udělat? To nechápu.“ stále nemohl uvěřit Filip.

Janě se začalo chtít spát a tak popřáli tatínkovi dobrou noc a šli do svých pokojů. Zanedlouho usnuli.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Dana. Podívala se kolem sebe a zjistila, že jsou opět doma. To jí potěšilo. Uvažovala co budou ten den dělat. „Nejdříve asi zajdeme do kostela a potom hned za maminkou. Odpoledne budu do večera malovat nějaké obrázky Řecká, těch namaluji hodně. Možná ještě k večeru zajdeme zase za maminkou a večer bych ještě něco namalovala. Jenom je škoda, že za námi nemůže přijet Dorotka, docela ráda bych si s ní užila prázdniny a tak tady budu sama, ale budu mít brášku a o toho se budu starat. Ten mě zabaví.“ těšila se Dana.

Filip se již také ve svém pokoji probudil. Zůstal ale ještě ležet a čekal až něco uslyší z pokoje Jany a Dany. Vzal si časopis a četl si jej. Také si nalistoval stránky s pokračováním Městské Památkové Rezervace III. Dneska v ní chtěl pokračovat až se vrátí od maminky z nemocnice.

Když jej časopis přestal bavit, tak vstal a potichu vešel do pokoje Jany a Dany. Uviděl, že Dana se již probudila, ale Jana ještě spí. Dana vstala a šla s Filipem do přízemí.

Nejdříve se šli podívat do kuchyně, jak to vypadá s dnešní snídaní. Ta se již připravovala. Dana se podívala, že se dneska připravují míchaná vejce. Hned na ně dostala chuť a neodolala, aby neochutnala ještě z hrnečku.

Pak se šli posadit do jídelny a čekali na tatínka a Janu. „Je škoda, že s námi není maminka. Je tady bez ní smutno.“ posteskla si Dana a Filip jí na to přikývnul. Do jídelny přišla Jana. „Ty sis dneska

ale nějak pospala.“přivítal jí Filip. „Ale vy jste vstávali nějak brzo.Hned pojedeme za maminkou,že?“ptala se Jana. „Dneska je ale neděle a proto musíme nejdříve do kostela.“připomněl Filip. „To máš pravdu,úplně jsem zapomněla co je dneska za den.“uznala Jana. „Neřekneme si už o snídani?“dostal hlad Filip. „Počkáme ještě na tatínka.To se nesluší.“mínila Jana.

Filip ještě počkal,ale pak se rozhodnul,že za tatínkem zajde.Zaklepal na dveře jeho pokoje a tatínek jej pozval dál. „Pojď už na snídani.“řekl Filip. „Ještě chvilku počkejte a přijdu.“zívnuł si tatínek.Filip se vrátil zpět do jídelny a vyřídil to Janě s Danou.

„Dneska je venku pěkné počasí.To bychom se měli jít vykoupat do rybníku.“napadlo Janu. „Mi se ani nechce.Já už toho moře mám doopravdy dost.Na rybník ještě budeme mít času dost.“nechtělo se Daně. „Já se zase na vodu těším,ale nejvíce se těším na to,až poplujeme na naši lodi.Jano,těšíš se taky?“tázal se Filip. „A pojedeme vůbec.Nezůstaneme raději s maminkou a mimínkem,když jsme o ní málem přišli.“mínila Jana.

Do jídelny vcházel tatínek: „Tak jak jste se po dlouhé době doma zase vyspali?“ „Dobře.“odpověděli všichni a Filip šel do kuchyně,aby jim kuchařka připravila snídani.

Brzy měli snídani na stole.Když dojedli,tak se všichni připravili do kostela.

V síni se obuli a mohli vyrazit.Šli jenom v lehkém oblečení.Vyšli kousek na kopec do kapličky.

Nejprve se požehnali a pak se posadili na volná místa.Poslouchali pozorně celou mši.Zvláště promluva se jim moc líbila.

Po mši se vrátili domů a Filip zašel pro Svát'u,aby je odvezl za maminkou.

Tatínek se v autě posadil do předu a Filip s Janou a Danou zůstali vzadu.Jana seděla uprostřed a pozorovala celou cestu.

Dojeli před nemocnici.Filip s Janou a Danou pospíchali,aby co nejdříve viděli maminku.

Maminku našli ještě na jednotce intenzivní péče. „Ahoj mami.“přivítala se jako první Dana. „Tak jak jste se měli?“zajímala se maminka. „V noci jsme spali a ráno jsme byli v kostele a pak jsme hned jeli za tebou.“přispěchala hned s odpovědí Jana a šla se podívat k postýlce.Miminko spalo. „To je škoda,že spí.Docela ráda bych ho viděla vzhůru.“posteskla si Jana. „Však doma si ho užijete ještě hodně a budete rádi,až bude spát.“smála se maminka. „Já ho budu hned přebalovat a budu se o něj starat.Hned

jak,maminko,přijedeš domů.“nabízela se Dana. „To se ještě uvidí.Ono vás to brzy přejde,ale nejdříve mi s ním budete stejně muset pomoci.Protože jak jsem se dověděla dneska ráno,tak než zase budu silná,tak to ještě takové dva týdny potrvá.“promluvila maminka. „Já ti budu celou dobu pomáhat.“slibovala Dana a šla se podívat na brášku a pohládila ho po tvářičkách.

Pak se posadili vedle maminky. „Já se už tak moc těším až zase budeš doma.Je nám tam po tobě smutno.“povídala si Dana. „Však mi se už po vás také stýskalo a také se už na vás těším.Kdybych mohla,tak bych jela za váma domů hned,ale doktoři mi to ještě nedovolí.“ „Určitě se dočkáš.Je to jenom několik dní.Už jenom čtyři a potom zase budeš doma a my budeme mít nového sourozence.Já se už moc těším až si s ním budu hrát.“těšila se Jana. „Na to si ale ještě budete muset počkat nějaký ten rok.“zklamala maminka. „A proč?“divila se Jana. „Ty jsi také hned neběhala.Za takové tři roky si teprve bude hrát.“vysvětlovala maminka. „Doopravdy?“ „Jo,ale i tak si s ním dost užijete.“ujišťovala maminka.

Před polednem od maminky odešli.Svát'a je dovezl do jejich domu.

V síni se vyzuli a šli přes kuchyň,kde se již dokončoval oběd rovnou do jídelny a posadili se ke stolu.Zanedlouho dostali polévku.

Když dojedli,tak šli do svých pokojů.Dana si nachystala malování a začala kreslit obrázek z Řeka.Filip se posadil ke svému stolu a připojil domečky,ktelé vyrobil na dovolené do hotové části Městské Památkové Rezervace III.Po dokončení začal vystřihovat nový domeček.Jana si lehla do své postele a četla si knížku.Při tom usnula.Tak jim utíkalo dopoledne.

Filip se posadil k počítači a spustil si textový procesor,kde si začal vyrábět svoje vizitky.Při tom zkoušel vlastnosti tohoto programu.Dana ještě stále malovala obrázek Řeka.

Do Filipova pokoje vešel tatínek:„Tak jak se máte?“ „Dobře.“odpověděl Filip. „Nechcete jít ven se vykoupat?“ „Trošku si od vody odpočineme.“mínil Filip.Tatínek se u něj na chvíli posadil na židli a pozoroval jej.Pak zase odešel.

Jana se v pokoji probudila a napadlo ji,že by si mohla jít číst na lehátko před dům.Vzala si knížku a udělala tak.Dana zůstávala před plátnem a při malování vzpomínala na Řeko.

Filip si všimnul Jany: „Kam jdeš?“ „Jdu si ven číst.“odpověděla Jana.Filip si vzal časopis a následoval ji.

Venku se nechali zahřívát sluníčkem. „Takové jako v Řecku to není,co?“prohodil Filip a Jana mu na to přikývla.Tak jim utíkalo odpoledne.

Když se přiblížil večer,tak se Filip s Janou vrátili do svých pokojů,aby se připravili na návštěvu maminky.Tatínek tentokrát zůstal doma.

Svát'a se nachystal během chvilky a mohli vyrazit.Jana seděla na kraji a otevřela si okno,aby jí ovíval vítr.

Zastavovali před nemocnici a Svát'u nechali v autě.Sami pospíchali za maminkou.Cestu již znali velmi dobře.

Ještě před vchodem na oddělení si museli obléknout ochranné oblečení a nyní již mohli k mamince vejít.Našli jí spící.Proto se potichu posadili na židle a čekali než se maminka probudí.Ticho přerušovalo jenom pípání přístrojů.

Maminka se začala probouzet.Jana jí pozorovala a proto si to hned zpozorovala:„Ahoj,mami,jak se máš?“ „Kdy jste přišli,že jsem si vás vůbec nevšimnula.“ „To jsi spala a my jsme tě nechtěli budít.“přispěchala s odpovědí Dana. „A kde máte tatínka?“zajímala se maminka. „Ten zůstal dneska doma.“řekl Filip. „Tak co jste dneska dělali?“zeptala se maminka a Filip s Janou a Danou jí odpoledne popsali.Řekli jí dokonce i co dostali k obědu.

Také se podívali na brášku.Ten se také probudil a měl se k světu.Filip i Jana s Danou si ho pozorně prohlíželi.Jana uvažovala na koho je podobný jestli na maminku a tatínka.

U maminky zůstali až do doby než dostala večeři.Rozloučili se s ní a šli za Svát'ou do auta.Ten na ně před nemocnici čekal.

Když se posadili do auta,Svát'a se rozjel a vezl je k jejich domovu.

Domů dojeli přesně v čase večeře.V koupelně si umyli ruce a zasednuli v jídelně.Kuchařka jim naservírovala večeři.

Po večeři se Jana šla ještě uložit na lehátko a pozorovala západ slunce.Filip šel do svého pokoje a pokračoval ve vysílání domečku.Dana si pustila počítač a zkoušela tabulkový program.Tak jim utíkal večer.

Filip přišel ven za Janou,když slunce téměř zapadlo.Společně pozorovali oblohu a měsíc na ní. „Vzpomínáš si,Filipe,na ten poslední večer v Řecku?“ „Ten byl moc krásný.Udělali jsme dobře,že jsme nakonec na té pláži až do noci zůstali.“ „Docela bych si to ráda ještě jednou zopakovala.Je škoda,že jsme to tak udělali jenom ten poslední večer.Měli jsme to dělat častěji.“ „Však si toho užijeme na naší lodi ještě dost.Tam se

budeme moct dívat na hvězdy a měsíc každý večer.“ „A pojedeme vůbec na ni teď,když máme nového sourozence a maminka je ještě slabá?“ „Já si myslím,že určitě jo.Brášku budeme mít pořád a maminku snad také,takže bychom si náš výlet na lodi neměli nechat ujít.Uvidíš,že Dana bude mamince stačit.“ „Já bych raději zůstala s maminkou.Když jí teď není dobře a málem jsme o ní podruhé přišli,tak si myslím,že bychom s ní přece jenom měli zůstat.“ „Na lodi to budeme mít určitě lepší.Vždyť nejedeme na dlouho.Za dva měsíce budeme zase zpátky doma a budeme s maminkou už pořád.“ „Jenomže potom už nás nebude tolik potřebovat jako teď.“ „Uvidíš,že stejně a stále více,takže bychom rozhodně měli jet.“ „Tak teda dobře,asi pojedeme.Asi máš pravdu.Koneckonců Dana zůstává doma,tak se o ní bude mít kdo starat.“ „Určitě to tak je správně.Pojedeme pryč jenom na necelé dva měsíce.To není zase tak moc dlouho a potom budeme s maminkou už pořád.Také jí budeme každý den z lodi telefonovat a natočíme zase spoustu videa a uděláme hodně fotek a to se bude mamince moc líbit až jí to ukážeme.“ „Tak teda pojedeme.Až se vrátíme od Dorotky,tak hned v úterý pojedeme ať stihneme co nejvíce světa uvidět.“ „To je správná řeč.“zaradoval se Filip. „Nejdříve si ale ještě musíme naplánovat kam všude pojedeme.“ „To uvidíme až budeme na lodi.“ „Já bych jela z Německa na jih kolem Francie a pak k Americe a dále bychom viděli podle času.Mohli bychom se zajet podívat i do Austrálie.To bude určitě nejlepší.“plánovala Jana. „Ještě uvidíme,ale možná,že by to šlo.Zpátky bychom se vrátili kolem Afriky a po středozemním moři bychom se vrátili domů.Zastavili by jsme se ještě v Řecku na jeden den.Tak to asi uděláme.“těšil se Filip.

Venku se již ochladilo a na nebi již nezůstalo vůbec nic ze slunečního svitu.Janě se již začalo chtít spát.Zvednuli se z lehátek a šli do domu.

V posteli velmi rychle usnuli.Jana ještě přemýšlela o jejich plavbě ale nakonec také úplně usnula.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Dana.Podívala se z okna a uviděla slunečnou oblohu.To jí potěšilo.Vstala z postele a šla potichu do přízemí.Vyšla před dům,aby se nadýchala čerstvého letního vzduchu.Ucítila také nádhernou vůni jehličí.To se jí moc líbilo.Cítila se moc šťastná.Zůstala tak stát nějakou dobu.

Ve svém pokoji procitnul i Filip.Šel se podívat do pokoje Jany a Dany,ale v posteli našel jenom Janu.Ta se již také probírala. „Kde je Dana?“ „Já nevím.Ještě jsem spala,když odešla.“Jana také vstala a šla s Filipem do jídelny.

Tam na ně již čekala snídaně.Tatínek ještě seděl v obývacím pokoji.Filip vstal a šel se podívat po Daně.Když se vracel zpět do jídelny,tak se s ní potkal:„Kde jsi byla?“ „Šla jsem na chvilku na čerstvý vzduch.“ „Tak pojď už honem do jídelny,už je připravená snídaně.

„Zítra pojedeme za Dorotkou do Petrovic.Ani se na to tentokrát moc netěším.Raději budu až se vrátíme,ale nemůžeme v tom Dorotku nechat samotnou.“posteskla si Jana. „To musíme,zvláště po tom co pro nás udělala.Nemůžeme jí nechat samotnou a rodiče Nely si to také nezaslouží i přes to co nám Nela udělala.Třeba to nebude tak moc hrozné.“řekl Filip.

Po snídani šli do svých pokojů.Filip se posadil ke stolu a vystříhoval další díly domečku a Dana malovala.Jana se posadila k počítači ve Filipově pokoji a plánovala cestu na lodi.

Před polednem za nimi přišel tatínek: „Půjdeme za maminkou,tak se rychle připravte.“Filip i Jana s Danou všeho nechali a hned se převlékli.

Zanedlouho mohli vyrazit.Svát'a již čekal v autě.Všichni se dovnitř posadili.Teplota vystoupala dost vysoko.Filip a Janou,kteří seděli na kraji měli otevřená okna,aby proudící vzduch ochlazoval horko v autě.

Když zastavili před nemocnicí,Filip s Janou a Danou nečekali ani na tatínka ani na Svát'u a spěchali co nejrychleji za maminkou.Šli jako předtím na intenzivní péči,ale maminku tam nenašli.Velmi je to překvapilo.

Vrátili se zpátky ke vchodu na oddělení.Jana se na maminku zeptala na sesterně a tam se dověděli,že maminka je na pokoji.

Našli jí přesně tam,kde jim sestřička řekla.Dovnitř vstoupili s tatínkem a Svát'ou,kteří je mezitím dohnali.S maminkou se přivítali.Potom se šli podívat na brášku,který opět spal.Jana jej jenom pohladila po nosíku.

„Kdy ses dostala na normální pokoj?“zajímala se Dana. „Dneska ráno při vizitě mi doktor řekl,že už můžu jít na normální pokoj,že už jsem se dost uzdravila a je docela prima,když už nemusím poslouchat pípání těch přístrojů.Tak je to o hodně lepší,také se můžu podívat ven z okna.“ „Taky jsem ráda,že už jsi na normálním pokoji.Za čtyři dny už budeš doma.Ráda bych v tu dobu byla také doma,ale Dorotka nás potřebuje.Ani nevíš jak ráda bych tě uvítala.“litovala Jana. „Jenom za ní běž a na to nemysli.Je to tak

naprosto správné,nemusíš se vůbec bát.Však mě uvidíš až přijedete zase domů.“

„Co jsi dneska dělala,mami?“ptala se Dana. „Jako předešlé dny,jsem jenom ležela na pokoji a pospávala.Co jiného se dá dělat.Proto se také už těším zase domů.“ „Já ti zítra přinesu něco na čtení,aby ses nenudila.“vložil se do řeči tatínek.Maminka s tím souhlasila. „A nemůžeš mít na pokoji televizi?“tázal se Filip. „Proč?“ „Protože bychom ti ukázali video, které jsme na dovolené natočili,třeba ještě dneska večer,protože zítra už budeme pryč.“nabízela se Jana. „To já vydržím.Mi bude naprosto stačit ta knížka a ten malý.To mě do čtvrtka určitě zabaví.A potom se na to podívám doma.Všechno mi pěkně ukážete.To mě zabaví doma,kdy ještě budu muset ležet.“ „Tak dobře,jak chceš mami.“řekla nakonec Jana.

Dále seděli s maminkou potichu.Odcházeli až když maminka dostávala oběd. „My se ještě přijdeme ukázat večer.“sliboval Filip.

Společně sešli do přízemí a nasedli do auta.Sváťa nastartoval motor.V autě pocítili velké horko.Brzy po tom co se rozjeli je vítr ochladil.

Když dojeli domů.vystoupili z auta a vešli do domu přes síň,kde se přezuli do papučí.Z kuchyně ucítili vůni oběda.Ještě si v koupelně umyli ruce a už se posadili do jídelny.

Kuchařka jim hned začala servírovat oběd.Snědli jej velmi rychle,protože již cítili velký hlad.

Po obědě šla Jana před dům a lehnula si do lehátka.Nechala na sebe svítit sluníčko, které jí společně s vůní jehličí ukolébávalo ke spánku.Při usínání přemýšlela o jejich plavbě.

Filip se ve svém pokoji posadil k modelování a Dana malovala.Měli v obou pokojích otevřená střešní okna.Filip také promýšlel jejich plavbu.Uvažoval kam všude pojedou a kolik toho uvidí.Také by docela rád sebou vzal i Dorotku,ale věděl,že to její maminka nedovolí a to jej mrzelo.Představoval si jak by si tam s ní užili. „Možná někdy příště.Však to určitě není naše poslední plavba.Třeba společně poplaveme o příštích prázdninách a to už jí to maminka dovolí a nebude to také taková situace jako teď,kdy je těsně po smrti Nely a jsou tam všichni moc smutní.Však rok není zase taková dlouhá doba.“myslel si Filip.Tak jim utíkalo odpoledne.

Venku se Jana probudila.Vstala a šla se podívat do domu.Vyšla za Filipem do jeho pokoje.Filip stále modeloval a tak se Jana posadila k počítači a pokračovala v plánech plavby.Otevřela si

obrázek s mapou světa a kreslila do něj trasu jejich plavby. Rozhodla se, že toto bude i jejich vlajka.

Jana dokončila mapu a zavolala k počítači Filipa. Ten se na mapu podíval: „Jenom jestli tohle všechno za tak krátkou dobu zvládneme.“ „Ale uvidíš, že jo. Když si trochu pospíšíme tak bychom to měli zvládnout.“ „No ještě uvidíme. Já bych spíš řekl, že tu Austrálii nestihneme, ale ještě uvidíme. Uvědom si také, že plout můžeme jenom ve dne. V noci budeme muset stát na jednom místě.“ „Ale i tak.“ stála si na svém Jana.

Přiblížil se večer. Filip dokončil vystřihování dalšího domečku a nastal čas, kdy měli jít zase navštívit maminku do nemocnice.

Nastoupili do auta a nechali se Svát'ou odvézt. Zanedlouho zastavovali před nemocnicí.

Filip s Janou a Danou spěchali jako předtím, aby k mamince dorazili jako první a podařilo se jim to.

Zaklepal na dveře a vstoupili do pokoje. „Už jsem vás čekala.“ „Jak ses celé odpoledne měla, už jsme se na tebe moc těšili?“ říkala Jana. „Však já na vás také.“ „Zítřka už se neuvidíme, ale budeme na tebe myslet a také ti zavoláme, vždyť tady máš telefon.“ plánoval Filip. „Budu se na to těšit.“

Z postýlky se začal ozývat jejich bráška. Filip s Janou a Danou se na něj šli hned podívat. „Asi bude chtít přebalit, nechcete to někdo udělat?“ poznala maminka. „Necháme to až na doma, tady by to bylo moc složité.“ odmítla Jana. Maminka zazvonila na sestřičku, která hned přišla a jejich brášku si odnesla. Jana s Danou se posadily na mamčinou postel a Filip s tatínkem zůstali stát.

„A jak se dneska cítíš, mami?“ zajímala se Jana. „Dneska se cítím ještě slabá, ale to už brzy bude dobré. Ještě takové dva týdny a bude všechno zase v pořádku.“ „Jenom se šetři, mami, abys zase byla v pořádku.“ radil Filip. Tak jim utíkal čas.

Přiblížil se čas večere. Filip s Janou a Danou se s maminkou rozloučili a dali jí pusy. „Tak se mějte s Dorotkou co nejlépe.“ řekla maminka na rozloučenou Filipovi a Janě.

Před nemocnicí nastoupili do auta a Svát'a nastartoval motor. Vzduch se již ochladil, ale v autě si ještě nechali otevřená okna.

Zanedlouho zastavovali před jejich domem. Filip s Janou a Danou vystoupili z auta a spěchali domů. V síni se přezuli a přes kuchyň spěchali do jídelny, aby se navečeřeli.

Po večeři šli Filip s Janou do svých pokojů, aby si nachystali věci na zítřejší odjezd na Zákoutí. Janě se přitom vybavovaly vzpomínky na Nelu: „Hned zítra se zajdu podívat na Nelin hrob. Už jí uvidím jenom tak. Je mi tak moc líto, že už se nikdy neusmíříme. Když jsme se viděli naposledy, tak jsme se zrovna museli hádat. Tak škaredě se se mnou rozloučila. Kdybych tak tehdy tušila, že je to naposledy. Až budu zítra u hrobu, tak jí řeknu, že jsem jí už odpustila, jak se ke mně chovala.“

Dana zůstala ještě s tatínkem v jídelně, ale po chvilce se šla podívat ven. Slunce již zapadalo. Dana vyšla na vrcholek kopce ke kapli a odsud jej pozorovala. Posadila se do trávy a poslouchala zurčení vody, která stékala dolů. Také měla výhled na silnici, kde jezdila auta. Cítila se velmi šťastná. Přemýšlela co o všechno o prázdninách podnikne. Pociťovala trochu smutek z toho, že je stráví sama a nebude mít nikoho s kým by je prožívala. „Asi budu chodit sama tady po lesích, je tu tolik nádherně, že snad nikdy toho tady nebudu mít dost. Jenom kdybych tak měla někoho s kým bych se tady mohla procházet a vykládat si. Samotnou mě to určitě nebude bavit. Co tady budu dělat. Snad se mi podaří přesvědčit Dorotku, aby tady přijela alespoň na krátkou dobu, hned by mi bylo veseleji. Asi budu hodně malovat. Tím se sama na dlouho zabavím a také se budu starat o svého bratříčka a pomáhat mamince. Nakonec to nebudou zase tak špatné prázdniny.“ uvažovala Dana.

Slunce již téměř úplně zapadlo, když se Dana rozhodla vrátit domů. Vešla přes síňku a po schodišti vyšla do pokoje Filipa. Našla jej jak spí. Když se ocitla ve svém pokoji, Jana tam již také spala. Dana se uložila do své postele a ještě přemítala o prázdninách: „Budu se procházet po okolí a své zážitky budu malovat. Když budu sama, tak budu vnímat více okolí a o to více se mi podaří namalovat pěkných obrázků. Takže to nakonec zase nebude tak moc špatné, že zůstanu sama. Už se moc těším na čtvrtek až maminka přiveze z porodnice brášku...“

10.Smutek na Zákoutí

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Podívala se na hodiny a zjistila,že je ještě dost brzy.Pak si ale uvědomila,že dneska odjíždějí na Zákoutí a pocítila velký smutek: „Kdyby mi toto někdo vyprávěl dříve,tak bych mu nevěřila.Ještě o něco více než rok jsme žili na Zákoutí a s Nelou jsem se normálně kamarádila a vůbec jsem netušila jak se ke mně zachová a že nakonec umře a já už uvidím jenom její hrob.Za rok se toho tolik stalo.Úplně nejraději bych byla,kdyby zase všechno mohlo být jako dříve.Tak bych žila na Zákoutí,byla bych zdravá a kamarádila se s Nelou.Vůbec bych nepotřebovala tolik peněz,kolik jsme vyhráli.Ráda bych žila v prostém životě,pomáhala mamince s tatínkem.Ráda bych se pro to vzdala všeho svého majetku jenom,aby všechno bylo zase jako dříve.Jenomže to se už nikdy nestane a já už Nelu nikdy neuvidím.Všechno zůstane už tak jak je a já na to nic nezměním.Za chvilku budeme muset vstávat a pojedeme za Dorotkou.“

Ve svém pokoji se probudil i Filip.Vstal a šel do pokoje,kde spala Jana.Ta hned potíchu vstávala,aby nevzbudila Danu.Společně sešli do přízemí a přes síňku a obývací pokoj vešli do jídelny,kde se nasnídali.

Poté se připravili k odjezdu.Filip nakonec zašel pro zavazadla a snesl je do přízemí.Když vyšli ven ze síňky,čekal na ně již v autě Svát'a,aby je odvezl na nádraží.Ještě jim pomohl s kufrý do auta.Filip s Janou se posadili do zadu.

Svát'a sjel kopec a ocitnuli se před nádražím.Do odjezdu vlaku jim ještě nějaký čas zbýval.Zůstali sedět u Svátí v autě,protože venku ještě panoval ranní chlad.

Když se čas příjezdu vlaku přiblížil,Svát'a jim k vlaku přinesl kufr a Filip si dal na záda batoh.Filip s Janou nastoupili do vlaku a při odjezdu na Svát'u mávali.

Filip ani Jana se moc šťastní necítili.Jana nepřestávala myslet na Nelu.Projeli lesíkem a již opustili Petrovice.

„Vzpomínáš si,Jano,jak jsme tady před necelým rokem právě před Nelou utíkali a teď se kvůli ní vracíme na Zákoutí.“ „Je to ironie.Ještě před rokem jsme byly kamarádky.Co takový rok dokáže změnit.Já bych si,Filipe,moc přála,aby všechno zase bylo jako dříve.Ráda bych se bez všech těch peněz obešla.“ „Jenomže to se nikdy nestane.Musíme se smířit s tím co se stalo.“ „Já bych tak moc ráda viděla Nelu zase živou a nejela se tam podívat na její

hrob.Ona si to v žádném případě nezasloužila i když se ke mně tak škaredě chovala.Tohle jsem jí nikdy nepřála.Udělala bych cokoliv jenom,aby zase žila a nemuseli jsme jet do takového smutku.“ „Ale život už jí ničím nevrátíš.Raději se dívejme z okna.“navrhnul Filip.

Jana jej poslechnula a pozorovala krajinu, kterou projížděli.Zrovna zastavovali v jedné vesničce.Janin pohled směřoval na lidi,kteří nastupovali a vystupovali.Zanedlouho se vlak opět rozjel.Dostali se do lesa.Tak jim utíkala cesta.

Zastavovali na Zákoutí.Filip pomohl Janě s vystoupením a pak ještě sundal kufr.Oba dva se po nádraží rozhlíželi a připadali si jako před rokem,když museli tato místa opustit.Janě začaly z očí stékat slzy.Rychle si nasadila sluneční brýle,aby to nikdo nezpozoroval.

Vyšli z budovy nádraží a našli si tramvajovou zastávku.Všechno vypadalo naprosto stejně jako si to pamatovali.Filip vytáhnul mobil a vytočil číslo Dorotky,která se v telefonu ozvala. „Ahoj,Dorotko,už jsme tady.Ještě dojedeme tramvají,tak nás už vyhlížej.“ „Tak dobře.Už pomalu vyjdu před dům.“

Jana viděla okolí tramvaje a všechno jí připomínalo dřívější dobu.Představovala si,že je zdravá a vracejí se do jejich bytu,kde je čeká maminka s tatínkem a odpoledne si půjde hrát s Nelou.

Přiblížila se zastávka,kde dříve vždycky vystupovali.Filip se rozhlížel po Dorotce.Skoro ihned jí uviděl.Vystoupili z tramvaje a přivítali se s Dorotkou. „Já jsem vás už tak dlouho neviděla.Pořád jsme se slyšeli jenom v telefonu.Vy jste se za tu dobu tak změnili.“ „Ty také.Tak nejdříve s tebou domů a potom se zajdeme ubytovat.“vítal se Filip. „To teda ne.Už jsem s maminkou mluvila a můžete zůstat u nás v bytě.Už je tam pro vás všechno připravené.“zvala je Dorotka. „To jsi hodná.Tak my teda zůstaneme,alespoň s tebou budeme moct být déle.“cítila se potěšena Jana. „Maminka Nely se zrovna dívá na video,které natočili na dovolené a je smutná.“vykládala Dorotka.

Vstoupili do panelového domu.Janě se opět vybavily její dřívější vzpomínky a už nedokázala proud slz zadržet,přesto ale pokračovala za Dorotkou.

Dorotka odemkla dveře svého bytu.Jana se po něm rozhlédla. „Vůbec nic se tady nezměnilo.Všechno je tady jako jsme chodili před rokem.“Dorotka zavřela dveře a ukázala Filipovi s Janou pohovku,na kterou se mají posadit.

„Tak jak ses tady měla?“ zajímal se Filip. „Je to tady hrozné. Jak jsem říkala, maminka se dívá na video z Recka, kde mají ještě Nelu živou. Tatínek teď odešel na chvilku ven a všechno jim tady pořád připomíná Nelu. Buďte rádi, že jste nebyli na tom pohřbu, byl moc smutný. Maminka s tatínkem skoro pořád plakali a já jsem se také neudržela. I mi tady hodně věcí připomíná Nelu. Teď necháme její maminku chvilku samotnou a potom za ní zajdeme. Dám vám něco napít a také najíst, jo?“ „My ani hlad nemáme. Nám bude stačit, když nám přineseš něco na pití.“

Dorotka odběhla a Filip a Janou zůstali v pokoji sami. Nikdo z nich ale nepromluvil. Brzy však přiběhla Dorotka. „A jak se ti daří jinak?“ zajímal se Filip. „Jinak to je normální. Každý den jsem chodila do školy a do doby, než jsem se dověděla o tom, že je Nela mrtvá, jsem si užívala prázdnin. Procházela jsem se po okolí a tak různě. Také jsem se těšila jak pojedeme s maminkou a tatínkem na dovolenou. Měli jsme jet příští týden, ale teď jet rozhodně nechci. Moc jsem se na ni těšila, ale v takové situaci rozhodně rodiče Nely neopustím. Letos o prázdninách na dovolenou vůbec nepojedu.“ „To je hloupost. Rozhodně na dovolenou jed’ . Tak přijdeš na jiné myšlenky. Tím, že tady po celé prázdniny zůstaneš, tak si vůbec neprospeješ. Rozhodně pojeděš. Když si odpočineš na týden někde pryč, tak budeš mít více síly, abys byla oporou pro Neliny rodiče. Tak ji mít nebudeš. Poslechni mě, radím ti dobře.“ radila Jana. „Já raději zůstanu. Teď mě nejvíce potřebují. Já je o samotě rozhodně nechat nemůžu. Však uvidíš. Před polednem tam zajdeme.“ odmítala radu Dorotka. Tak jim utíkalo dopoledne.

Přiblížilo se poledne a Dorotka pobídla Filipa s Janou, aby šli za rodiči Nely. Když přišli k jejímu bytu. Dorotka zaklepala. Zevnitř se ozvalo: „Pojd’ dál.“ Dorotka potichu otevřela a vešla dovnitř. „Vedu sebou také Filipa a Janu.“ „Ahoj, jak se máte. Je tady sice nepořádek, ale ten se mi nedaří uklidit. Do jejího pokoje jsem ještě nevstoupila. Z dovolené také nedokážu vybalit, protože v zavazadlech jsou také Neliny věci. Posad’te se tady někde.“ přivítala je maminka Nely.

Filip s Janou si našli místo a usadili se. Jana potichu vzpomínala na Nelu a Filip se k ní také ve vzpomínkách vracel. „Je mi moc líto co vám Nela udělala, jak před rokem, tak teď na dovolené. Moc se vám za ní omlouvám. Určitě by se vám omluvila sama.“ říkala maminka Nely. „To je v pořádku, já jsem jí už odpustila. Každý někdy uděláme nějakou chybu. To se nic nedá dělat. Já na to už vůbec nemyslím. Já vzpomínám jenom na ty pěkné

okamžiky, které jsme společně prožili a přála bych si moc, aby ještě žila. Tohle jsem jí rozhodně nepřála, to mi věř. „mluvila Jana. „Já ti věřím a vím, že ty jsi hodná holčička, ale proč jenom musela umřít zrovna Nela, proč jsem si na to místo nesedla třeba já. Tak mohla být ještě naživu. O mě už tolik nejde, ale ona ještě byla mladá a všechno měla ještě před sebou. Jí se nikdy nic takového nemělo stát. Proč jsem jí jenom k tomu oknu pouštěla. „naříkala Nelina maminka.

„To jsi nemohla vědět. Ty jsi nic nezavinila. To je prostě hrozná smůla a neštěstí. Nemohla jsi vůbec tušit, že se něco takového přihodí. „snažila se Jana pomoci. „Já jsem tušila, že to je nebezpečné místo. Ještě jsem říkala, aby si tam nesedala, že si tam sednu raději já, ale ona chtěla mít výhled a já jsem jí to nakonec dovolila, když tak prosila. Měla jsem tam zůstat sedět. „ „Kdyby se to stalo tobě, tak by to sice Nelu zachránilo, ale pak by prožívala ten smutek ona. A je to špatné přijít o rodiče, zvláště o maminku. To ti říkám z vlastní zkušenosti. Tak už má klid. „mluvila Jana. „Jenomže ten smutek by přece jenom někdy přešel a potom by mohla žít dál, ale tak už jí nic život nevrátí. „ „Dooopravdy jsi to nemohla tušit. „chtěla Jana maminku uklidnit. „Ted' se mi vybavují okamžiky, kdy jsem se k ní chovala špatně a mohla jsem se chovat líp. Jak ráda bych se jí za to omluvila, ale už to nejde. Ten pohled na ní, mrtvou, byl hrozný, ten nikdy v životě nezapomenu. Ještě, že jsem si ní mohla být poslední chvílky jejího života. Ale ten její konec to byla taková hrůza. „plakala Nelina maminka. „My ti tady tento týden pomůžeme a dáme všechno do pořádku, souhlasíš? „navrhovala Jana. „To nebude třeba. My už uklízet nebudeme, zůstaneme tak jak to je. Dveře do jejího pokoje zamkneme a už do něj nikdy nevtrčíme, aby zůstal, tak jak jej naposledy před dovolenou opustila. “

Poledne minulo. Filip s Janou a Dorotkou stále ještě seděli v bytě Nely a snažili se uklidnit maminku, ale moc se jim to nedařilo. Maminka si vzala fotku Nely a prohlížela si jí. Jana se posadila k ní blíže. Do bytu přišel tatínek Nely, také hodně smutný.

Filip s Janou jej skoro nepoznávali. „Vy jste k nám přijeli, to jste moc hodni. “řekl na přivítanou. „Nela byla také naše kamarádka a proto jsme vás tady nemohli nechat o samotě. “ vysvětlovala Jana. Tatínek se posadil do křesla naproti maminky, pak ale vstal a šel do skříňky, ze které vytáhnul kazetu a pustil video, na kterém byla Nela natočená. Všichni jej pozorovali.

V Nelině bytě zůstali až do večera, kdy se vraceli z práce rodiče Dorotky. Filip s Janou se rozloučili a vrátili se do bytu Nely, kde je přivítali Dorotčini rodiče.

Po přivítání následovala příprava večeře,se kterou Dorotka mamince pomáhala.

Filip s Janou se mezitím posadili na pohovky a opět vzpomínali na Nelu,ale pak se jejich vzpomínky stočili k jejich dřívějšímu životu na Zákoutí,na který velmi rádi vzpomínali.

Když Dorotka s maminkou dokončily večeři,tak ještě Dorotka slavnostně prostřela a již mohli začít večeřet.Filip s Janou si na večeři moc pochutnali.Po jídle si Jana vzpomněla: „Filipe,vždyť jsme chtěli jít dneska ke hrobu Nely a úplně jsme na to zapomněli.Musíme jít rozhodně zítra hned ráno,jo?“Filip souhlasil.

Večer se společně ještě podívali na zprávy a poté se již Filip s Janou odebrali ke spánku.Filip usnul rychle,ale Jana ještě vzpomínala na Nelu a nakonec po delší době usnula také.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Kolem sebe uviděl jenom tmu.Uvědomil si,že je v bytě Dorotky.Na dnešní den se moc netěšil.Přál si,aby se již vraceli do Petrovic a zanedlouho odjížděli na moře.Jana ještě spala,ale Filipovi se již usnout nepodařilo.Snažil se,aby jí neprobudil a proto nerozžíhal.

Přemýšlel o jejich plavbě na lodi.Venku uviděl,že se začíná již rozednívat a oblohu pokrývají mraky.Také slyšel jak kapky deště bubnují do oken.

Jana se začala probouzet.Jako první slyšela déšť a vzpomněla si na smrt Nely.Cítila se velmi smutně.Vůbec se jí nechtělo vstávat.Nejraději by ležela v posteli celý den a vůbec nevstávala,ale chtěla se podívat na hrob Nely a proto se probírala úplně.

Všimnula si,že Filip je už vzhůru. „Tak co budeme už vstávat?“zeptala se Filipa. „Ještě počkáme až se probudí i Dorotka a její rodiče,abychom je nebudili.“řekl na to Filip tiše a Jana s ním souhlasila. „Jako první se půjdeme dneska podívat na Nelin hrob a potom už zůstaneme u jejich rodičů,jo?“plánovala Jana. „To můžeme udělat,ale měli bychom je nějak rozptýlit.Přijít na něco co by je přišlo na jiné myšlenky.To by jim určitě pomohlo.“mínil Filip.

Světla venku přibývalo stále více.Jana už vstala a šla se podívat k oknu.Pak se ale zase uložila a zůstala ležet.Přitom stále myslela na Nelu a její rodiče.

Do pokoje potichu vstoupila Dorotka. „Vy už jste se probudili?To jste vzhůru dřív než moji rodiče,kterí chodí brzo do práce.“řekla jim na přivítanou. „My už jsme dlouho vzhůru,ale nechce se nám vstávat.Zavedeš nás ke hrobu Nely teď ráno,jo?“zajímala se Jana. „To určitě,ale počkáme než se ještě více

rozední a pak vás tam hned zavedu.“souhlasila Dorotka a pokračovala: „Jestli chcete,tak já bych už nachystala snídani.Tak už můžete vstát a jít se posadit ke stolu.“

Filip s Janou její nabídku přijali a šli za ní do kuchyně,kde se posadili ke stolu.Dorotčina maminka a tatínek se právě chystali do práce. „Nechceš,abych ti s tou snídaní pomohla?“nabízela Jana. „To je v pořádku,já to zvládnu dobře sama.“odmítla Dorotka.

Zanedlouho snídani dokončila.Ještě se rozloučila s maminkou a tatínkem,kteří právě odcházeli právě do práce a posadila se ke stolu.Filipovi i Janě snídaně chutnala. „To víte,takové jako u vás od kuchařky to není,ale snažila jsem se.“promluvila Dorotka. „Náhodou se ti to moc podařilo.Už jsem dlouho toužila po normální snídani a ne jenom pořád samé dobroty.Těším se až na lodi si budeme snídat zase normální jídla a až se vrátíme,tak asi řeknu mamince,aby dala kuchařce dovolenou,abych zase mohla něco uvařit sama.Už jsem tak dlouho nevařila.“chutnalo Janě. „Jestli chceš,tak můžeme vařit spolu dneska zítra i v pátek.Docela by se mi to líbilo.“navrhovala Dorotka. „To můžeme.Jenom doufám,že jsem to už nezapomněla,protože už jsem tak dlouho nestála u kamen.“přijala nabídku Jana.

Po snídani si ještě Filip šel lehnout a Jana pomohla Dorotce s nádobím.Jana jej umývala a Dorotka je utírala a schovávala.Velmi rychle měly práci hotovu.

Dorotka se posadila do obývacího pokoje a Filip s Janou se posadili k ní. „Dneska je takový smutný den.Asi i to počasí tuší jaký máme smutek,že prší.“přemýšlela Jana. „To máš pravdu,ale předtím tady bylo pořád jenom horko a vůbec nepršelo,takže dnešní déšť je vlastně úlevou.Protože jinak je tady v bytě docela nesnesitelně.Ani když otevřu okno,tak to vůbec nepomůže a je to ještě horší,tak jsem raději u zavřeného okna.Tak sem alespoň nejde do horko z venku.Docela ráda bych si lehnula někde do stínu,ale tady to nikde nejde.“stěžovala si Dorotka. „Tak bys měla přijet k nám do Petrovic a tam máš stín všude.“řekl Filip. „To mi přece nabízela i Dana,ale v takové situaci to doopravdy nejde.Musím zůstat s rodiči Nely a pomáhat jim.“nechtěla Dorotka.

„Já jsem dostala nápad.“vykřikla Jana. „A jaký?“zajímala se Dorotka. „Že bychom něco vymysleli a odlákali nějak její rodiče ven z bytu a ty s Filipem byste jim to tam mezitím nějak uklidili i Nelin pokoj.“vykládala Jana. „To se ti asi nepodaří,protože její maminka ještě od její smrti z bytu nevyšla,je tam celou dobu zavřená.“zklamala Dorotka. „Něco se nám musí podařit

vymyslet.Jsme na to tři,tak jí nějak z jejího bytu na několik hodin dostat musíme.“přemýšlela Jana.Tak jim smutně utíkalo dopoledne.

Filip s Janou se rozhodnuli,že nastal čas se jít podívat na hrob Nely.Tepleji se oblékli a Dorotka sebou vzala deštník.Filip s Janou si vzali nepromokavé větrovky a vyšli ven.Dorotka za sebou ještě zamknula byt.

Dostali se před panelák.Mířili k tramvajové zastávce,aby je tramvaj dovezla na okraj města,kde stál hřbitov.Nemuseli čekat dlouho a již nastoupili.

V tramvaji nejelo moc lidí.Všichni tři se posadili a pozorovali jak déšť omývá skla tramvaje.Jana se pozorně dívala,protože touto trasou moc často nejezdili,ale i tak jí připadala známá.Napadlo jí,že se zajdou podívat i na hrob jejich rodiny.

Dojeli na kraj města a vystupovali.Déšť stále neustal.Přešli cestu a šli po kousek po chodníku až před sebou uviděli schody,po kterých vyšli nahoru.

Dorotka jako první vstoupila na území hřbitova.Panoval zde klid a ticho i Filip s Janou a Dorotka si dávali pozor,aby toto ticho žádným způsobem nenarušili.Dorotka je vedla k čerstvému hrobu Nely.Janě začaly stékat po tvářích slzy.V duchu si říkala: „Já snad nedokážu dojít k hrobu Nely.Já se na něj nedokážu podívat.To přece není možné,aby byla Nela mrtvá.Ona musí žít a v budoucnosti se z nás musí zase stát kamarádky.Ještě nesmí být mrtvá,vždyť ještě byla tak moc mladá.Ona si to ještě nezasloužila.“

„Toto je hrob Nely,“ukázala Dorotka.Filip s Janou se podívali a uviděli na náhrobním kameni již uviděli čerstvě vytesané jméno Nely.Jana se dala do hlasitého pláče.Na hrobě ještě ležel smuteční věnec z pohřbu.Filip si četl nápis na něm.Také pociťoval smutek a lítost nad Nelou. „Nelo,odpouštím ti všechno co jsi mi naposledy řekla i to jak ses ke mně zachovala.Jsem si jista,že by si určitě někdy přišla na to,jakou si udělala chybu.Jenomže jsi na to už neměla čas.Ještě jednou ti Nelo odpouštím.“říkala potichu Jana.

Dorotka začala společnou modlitbu za Nelu.Filip s Janou se k ní přidali.

Když odcházeli od Nelina hrobu,oznámila Jana: „Ještě se s Filipem zajdeme podívat na hrob naší rodiny,protože jsme tady už tak dlouho nebyli.“Dorotka nic nenamítala a následovala je.

Filip s Janou se u hrobu pomodlili a Janě se vybavily vzpomínky,jak tady chodili s rodiči a ještě netušili jaká je čeká budoucnost.Při těchto vzpomínkách začala pociťovat ještě větší smutek.Filip jí hladil po jejích vlasech,aby jí trochu uklidnil.

Pomalou odcházel ze hřbitova až došli na tramvajovou zastávku. Postavili se na ní a Filip se šel podívat, za jak dlouho jim jede tramvaj. Zjistil, že mají štěstí, protože tramvaj právě přijíždí.

Nastoupili do ní a posadili se na volná místa. Cesta jim velmi rychle uběhla a z tramvaje vystupovali.

Došli až do bytu Dorotky, kde si nechali uvařit teplý čaj a vypili jej.

Poté šli za rodiči Nely. Dorotka tiše zaklepala a všichni vstoupili dovnitř. Uviděli maminku Nely, jak si prohlíží staré fotky a vybírá z nich ty, na kterých je vyfocená Nela a pečlivě si je ukládá do zvláštní krabičky. Celou pohovku pokrývaly vyspané fotografie.

„Co to děláš?“ zajímala se Dorotka. „Vždyť vidíš, hledám fotky s Nelou, abych si je mohla neustále prohlížet a mít jí alespoň tak nablízku.“ odpověděla v pláči maminka. „To ti už Nelu nevrátí, raději se pusť do nějaké práce při tom alespoň trochu zapomeš.“ radil Filip. „To nejde. Já namůžu na Nelu zapomenout. To prostě nejde. Já na ní musím pořád myslet.“ odmítla maminka Nely a dále si prohlížela fotografie. „Pojď se alespoň trochu projít ven ne čerstvý vzduch, to ti prospěje.“ snažila se Dorotka, ale maminka Nely ani s tímto nesouhlasila.

Filip s Janou se posadili do křesel a potichu tam seděli. Dorotka zůstala stát a přemýšlela jak Nelině mamince pomoci, ale nic jí nenapadalo. Jana zase vzpomínala na Nelu.

Do místnosti přišel i tatínek. „Vy jste zase přišli, to jste moc hodní. Je to tady teď tak moc prázdné a smutné a vy to alespoň trochu dokážete zaplnit.“

Dorotka pooděšla s Neliným tatínkem dále: „My jsme přemýšleli, jak dostat maminku ven, ale nic nás nenapadá. Vždyť je už tak dlouho zavřená. Nevíš ty o něčem?“ „Mě také nic nenapadá. Pokoušel jsem jí nějak z toho smutku vytrhnout, ale vůbec se mi to nedaří. Ani já se z něj nemůžu vzpamatovat.“ nevěděl nic ani tatínek Nely. „Tak to je škoda, protože nás také nic nenapadá a chtěli bychom také pomoci.“ smutně konstatovala Dorotka. „To jste moc hodní, ale asi se vám to nepodaří. Asi to spraví jedině čas. Já jsem také moc smutný z toho co se Nele stalo, ale alespoň já musím vypadat silně, abychom maminku podržel. Musím se moc přemáhat, abych se nezačal chovat jako ona.“ řekl na to tatínek. „Já vím, musí to být určitě pro vás moc těžké, ale vždycky máte mě a Filip s Janou vám také rádi určitě pomohou.“ „Já vím, ale teď nám nikdo nepomůže. Snad se to časem zase spraví.“ zakončil tatínek.

Dorotka se vrátila za Filipem a Janou. Pozorovali maminku Nely jak si dále hledá její fotky. Nikdo nic nepromlouval, protože věděli, že by to stejně ničemu nepomohlo. Filip s Janou také vzpomínali na Nelu. Jana na ní myslela mnohem více než Filip. Snažila se, aby se nerozplakala, ale moc se jí to nedařilo. Nakonec z jejich očí začaly také vytékat slzy, vůbec se jim nedokázala obránit.

Šla se posadit za maminkou Nely a společně s ní si prohlížela fotky. Ani jedna z nich nemluvila. Filip s Dorotkou všechno pozorovali opodál.

Přiblížilo se poledne. Dorotka pobídla Filipa s Janou: „Nepůjdeme na chvilku za k nám, něco tam pro vás mám?“ Filip souhlasil, ale Janě se moc nechtělo, ale nakonec se jí podařilo Dorotce přemluvit. Ještě se rozloučili a slíbili, že odpoledne se zase vrátí.

Přešli do Dorotčina bytu. „Co pro nás máš?“ zajímala se ještě uplakaná Jana. „Nic, jenom jsem vás chtěla na chvilku odtamtud dostat a chtěla jsi přece uvařit oběd.“ odpověděla Dorotka. „To je ono.“ zaradovala se Jana. „A co?“ nechápala Dorotka. „Pozveme rodiče Nely na oběd. To určitě musí přijmout. Já se s nima naobědvám a ty s Filipem jim mezitím uděláte pořádek.“ vysvětlovala Jana. „Pokusit se o to můžeme.“ souhlasila Dorotka.

Jana pomáhala Dorotce s vařením oběda. Dorotka vytahovala hrnce a věci z ledničky a Jana připravovala oběd. Práce jim šla rychle od ruky. „To jsem ráda, že konečně můžu zase uvařit něco k jídlu.“ pochvalovala si Jana.

Filip stál u okna a pozoroval počasí. Z nebe pořád padaly kapky k zemi. Otevřel okno a nechal jich několik dopadnout na svou dlaň. Zůstal tak nějakou dobu stát.

Přiblížilo se poledne a Jana s Dorotkou dokončovaly oběd. Chvilku po poledni už Dorotka servírovala na stůl a Jana šla za rodiči Nely.

Když zaklepala, za chvilku přišel tatínek Nely a pozval ji dál. „Já jsem vás přišla pozvat k nám na oběd. Zrovna jsme s Dorotkou dokončily a je moc dobrý. Potřebujete se též někdy pořádně najíst.“ vyhrllila ze sebe Jana. Maminka Nely však na to nic neříkala. Jana přišla ještě blíž k ní a zopakovala nabídku, ale ani tentokrát jí maminka Nely vůbec nevnímala.

Jana jí chytla za ruku a pokusila se jí ještě jednou přesvědčit, ale ani tentokrát se úspěch nedostavil a maminka Nely nepromluvila. Stále si prohlížela fotky Nely.

Tatínek Nely odvedl Janu do vedlejší místnosti: „Tak je to s ní od smrti Nely, skoro pořád na ní vzpomíná a stále více se do těch vzpomínek zavírá. Snažte se na něco přijít jak jí z toho dostat, protože já si už nevím rady. Přišel jsem o dceru a teď ještě kdybych měl přijít o svou ženu, tak bych to už nezvládnul.“ „My bychom vám strašně rádi pomohli, ale také nás vůbec nic nenapadá.“ reagovala Jana.

Vrátila se za Dorotkou. „Tak co, přijde?“ vyzvídala Dorotka. „Nepodařilo se mi to. Stále tam sedí na posteli a prohlíží si fotky Nely. Tatínek mě prosil, abychom jí z toho nějak dostali, protože si už nevím rady a maminka je na tom moc špatně.“ řekla všechno Jana. „Tak to bychom měli na něco přijít, ale na co. Oni si to zaslouží.“ chtěla pomoci Dorotka a pokračovala: „Ale nejdříve se naobědváme.“

Filip s Janou a Dorotkou se posadili ke stolu a začali jíst oběd. Janě moc chutnal o to více, že jej mohla uvařit sama.

Když dojedli, tak se posadili na pohovku a přemýšleli co mají udělat, aby Nelinu maminku dostali ven z toho smutku. Všichni seděli potichu a snažili se na něco přijít, ale vůbec se jim to nedařilo. Jana se snažila ze všech sil. Při tom vzpomínala na Nelu a vybavovaly se jí zážitky spojené s ní.

Odpoledne již pokročilo a Filip s Janou a Dorotkou nic nevymysleli. Mlčení prolomila Dorotka: „Tak asi na nic nepřijdeme a proto uděláme nejlépe, když tam zase na chvíli zajdeme, abychom je alespoň trochu rozptýlili.“

Maminka Nely pořád ještě seděla na posteli a prohlížela si fotky. Srovnávala je na hromádku do pak si prohlížela jednu za druhou. Jana s Dorotkou se posadily vedle ní a Dorotka na ní promluvila: „Nechceš se jít třeba projít ven? Procházka by ti udělala dobře. Tím co teď děláš, tím jí život nevrátíš a ona by určitě byla moc ráda, kdybys šla na čerstvý vzduch. To co děláš jí určitě radost nedělá.“ Dorotka se nedočkala žádné odezvy. Jana chytila maminku Nely za ruku a snažila se jí nějak rozptýlit, ale ani jí se to nedařilo. Dorotka se jí snažila fotky dostat z ruky, ale maminka Nely je držela tak pevně, že se jí to vůbec nepodařilo.

Filip mezitím dostal nápad a potichu se přiblížil ke skřínce s videokazetami. Velmi tiše a opatrně jí otevřel a začal vytahovat videokazety jednu po druhé začal vytahovat ven. Toho si všimnul tatínek Nely a chtěl se ho na jeho počínání zeptat, ale Filip si položil prst na ústa.

Neslyšně zavedl tatínka Nely do vedlejší místnosti a tam mu položil otázku: „Nemáš tady nějakou větší krabici?“ „A proč?“

„Abych do ní dal ty videokazety a odnesl je pryč.Všechny obrázky s Nelou totiž musí na nějakou dobu zmizet.Jedině tak se z toho maminka dostane.“ „To je dobrý nápad,ale vždyť přece stačí schovat klíč,aby se tam nedostala.“ „To mě nenapadlo.Ale nemůže se tam nějak dostat i bez klíče?“ „To se jí nepodaří.“ „Tak já sebou vezmu klíč a tobě se musí podařit zabavit v noci až usne všechny fotky a dej je taky na chodbu a já je k nám schovám.Nesmí jí zbýt ani jedna.“ „Tak dobře,já to tak udělám a snad se nám to podaří.Jestli ano,tak vám všem budeme neskonale vděční.“

Vrátili se opět do pokoje za maminkou Nely a Filip schoval téměř neslyšně videokazety na své místo a zamknul skříňku.Klíč si dobře schoval do své kapsy.Postavil se k Janě a Dorotce a pozoroval maminku Nely.Pak se vedle Jany s Dorotkou posadil.Tak jim smutně utíkalo odpoledne.

Přiblížil se večer.Děšť venku ustal,ale mraky stále pokrývaly oblohu.Filip s Janou a Dorotkou seděli vedle maminky Nely,která si stále prohlížela fotky s Nelou.Jana se na ně také dívala a na Nelu vzpomínala.Začínala pociťovat únavu.Zůstávala ale stále na stejném místě.

Filip prolomil ticho: „Co říkáte,že bychom zase na chvilku zašli k nám?“Jana by ještě zůstala,ale Dorotka jí přemluvila.

Vrátili se do Dorotčina bytu,kde již Dorotka našla svou maminku s tatínkem.Hned se s nimi přivítala. „Mám pro vás něco dobrého k jídlu.Oběda jsme dneska s Janou udělali hodně a tak zbylo i pro vás.Hned vám to ohřeju?“oznamovala Dorotka. „Tak ty jsi dneska vařila,to jsi šikovná a co u rodičů Nely?“pochválila jí maminka. „Tam je to pořád stejné.Její maminka je na tom pořád stejně špatně.Nás vůbec nic nenapadá,jak bychom jí pomohli.“vykládala Dorotka a Jana se přidala: „Tatínek Nely nás už prosil,abychom její mamince nějak pomohli,že on už si neví rady a byl by nás za to moc vděčný.“ „Já už jsem na něco přišel.Možná,že se nám to podaří.Rozhodli jsme se schovat klíč od videokazet a tatínek slíbil,že až její maminka usne,tak schová i všechny fotky s Nelou na chodbu a my je odneseme.“oznamil Filip. „To je dobře.“zaradovala se Dorotka. „Jste moc hodní,jak se snažíte.“pochválil je tatínek Dorotky.

Dorotka se postavila ke kamnům a začala připravovat mamince s tatínkem jídlo.

Filip s Janou se posadili pohovku. „To je dobře,že jsi,Filipe,konečně na něco přišel.Jenom,aby se nám to podařilo a zachránili jsme maminku Nely.Kdyby nás toto všechno ještě před

rokem někdo vyprávěl,tak bychom mu to nevěřili,co všechno může rok a něco málo přinést.Jak se všechno může změnit.“mluvila Jana a Filip na to jenom přikyvoval.

Maminka Dorotky připravila Filipovi s Janou večeři.Všichni se posadili kolem stolu a navečeřeli se.

Hned po večeři se Filip s Janou uložili do svých postelí.Oba skoro ihned usnuli.Jana si ještě před spaním uvědomila,že zítra se jejich maminka vrátí z nemocnice domů společně s jejich novým brášskou.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Pohledem z okna zjistila,že slunce začíná vycházet.Viděla i na budík, který ukazoval pět hodin a dvacet minut.Pokusila se ještě usnout,ale nepodařilo se jí to.

Proto začala vzpomínat na Nelu a také přemýšlela jak asi Filipův nápad dopadne. „Doufám,že to dopadne dobře a maminka Nely se zase uzdraví a bude zase v pořádku.Musí to dopadnout dobře,protože její rodiče si nezaslouží,aby tak dopadli.Pokud se nepodaří Filipův nápad,tak mě už nic nenapadá.Dneska se vrací naše maminka domů z nemocnice.Večer jí musím zavolat,jak to tady vypadá a snad pro ní budu mít dobrou zprávu,že je už zase skoro všechno v pořádku.Kdoví,kdy se naše maminka asi vrátí domů.Doufám,že jí Dana připravila nějaké pěkné uvítání.Já bych to rozhodně udělala,když už máme tolik peněz.“uvažovala Jana.

Filip se začal také probouzet.Podíval se na Janu a popřál jí dobré ráno.Filip i Jana vstali a šli se podívat do kuchyně.Našli tam rodiče Dorotky.Ti je přivítali do nového dne.

Jana se zeptala na Dorotku. „Ještě spí.“řekla jí maminka Dorotky. „Můžeme si vzít něco ke snídani?“otázal se Filip. „Samozřejmě,ale dneska už toho tam moc nemáte.Snad si něco ke snídani vyberete.Připomeňte Dorotce,že má jít dneska nakoupit.“dovolila maminka.

Jana otevřela ledničku a našla tam něco pro sebe a Filipa, který nachystal na stůl talíře a pečivo.

Po snídani se Filip s Janou vrátili do postelí a ještě podřimovali.Ani jeden z nich se ale nemohl dočkat toho,jak Filipův nápad dopadne.Nejraději by šli hned za rodiči Nely,ale nechtěli je budit.Čekali také na Dorotku až se probudí,ta ale ještě dlouho vstala.

Přiblížila se osmá hodina ranní.To už Filip s Janou nevydrželi a šli se podívat do pokoje Dorotky. „Dobré ráno,Dorotko.“promluvila Jana.

Dorotka otevřela oči a podívala se na Janu: „Co mě budíš,tak brzy ráno.“ „Už není brzo,už je osm hodin.Už bychom měli vstávat a jít za rodiči Dorotky.“řekla Jana.Dorotka se protáhla a pomalu vstala.

Šla do kuchyně a otevřela ledničku. „Vždyť tady už skoro nic nemáme.“podivila se. „Maminka říkala,že ti mám vyřídít,abys šla nakoupit.“oznámila Jana. „A vy už jste snídali?“ „Jo.“zakýval hlavou Filip.

Když Dorotka dosnídala,tak Filip s Janou nedočkavě stáli u dveří,aby viděli jak to všechno dopadlo.

Přiblížili se ke dveřím do bytu Nely.Filip si vzpomněl na to,že měl schovat krabici.Naštěstí stála u dveří.Filip jí vzal a vrátil se do Dorotčina bytu,aby jí tam schoval.

Jana s Dorotkou na něj u dveří počkali.Dovnitř vstoupili všichni společně. „Maminka ještě spí.“pošeptal jim Nelin tatínek.Filip s Janou a Dorotkou se potichu posadili do kuchyně.

„Nechcete teplý čaj?“nabízel jim tatínek Nely.Filip i Jana s Dorotkou odmítli.Zůstali sedět v kuchyni. „Tak jsem udělal,jak jste chtěli teď jenom doufám,že to dobře dopadne.“prohodil tatínek Nely.Tak jim pomalu utíkal čas.

Tatínek Dorotky odešel z kuchyně.Filip s Janou a Dorotkou zůstali sami.Nikdo z nich nemluvil.Jana vzpomínala na chvílky,které tady zažila s Nelou.Zdálo se jí,že je nemožné,aby toto všechno byla pravda. „Kéž by se tak mohl čas o ten jeden rok a něco vrátit zase zpět a já mohla být zdravá,Nela naživu a také jako moje kamarádka.To by mi udělalo největší radost.Jenomže toto se mi nesplní.Musím být vděčná alespoň za to,že se nám vrátili naši rodiče,že se mi toto splnilo.“říkala si v duchu Jana.

Filip vstal a šel se podívat k ložnici.Tatínek Dorotky z ní právě vycházel: „Maminka se už probouzí,tak za ní potichu běžte.“Filip se vrátil ještě pro Janu s Dorotkou a přišli za maminkou Nely.Ta šáhala na noční stolek po fotkách,ale nemohla je tam najít.

„Kde jsou?“zeptala se polekaně. „A co?“odpověděla otázkou Jana. „No přece fotky s Nelou.Včera večer jsem je tady pokládala.“ „O tom nic nevíme.“zakroutila hlavou Jana. „To přece není možné.Nemohly se jenom tak ztratit.Někdo je musel někam schovat.Samy zmizet nemohly.Já je chci,abych se mohla dívat na Nelu.Já je chci zpátky!!“Filip ani Jana s Dorotkou na to nic neříkali.Tatínek Nely stál tiše v pozadí. „Tak kde jsou ty fotky,já je potřebuji.Já je moc potřebuji.Když je Nela mrtvá,tak jí chci mít živou alespoň na těch fotkách.Vraťte mi ty fotky,vraťte mi je!!!“

Maminka Nely chvílku čekala, ale nikdo jí nic neříkal. „Proč jste tak potichu, to mi k tomu nemáte nikdo co říct?!! Já chci rozhodně zpátky fotky Nely, když už jí nemůžu mít živou, tak jí chci mít alespoň na fotkách!!! Tak, kdo mi je schoval?!!!“ nařikala maminka Nely. Jana dostávala chuť zajít pro fotky a vrátit jí je. Filip to na ní však poznal a očima jí zahrozil. Maminka Nely se dala do pláče. „Tak já si pustím video a tam mám Nelu ještě živou.“ přerušila pláč najednou.

Vstala a šla ke skřínce s videokazetami. Když chtěla otevřít, zjistila, že chybí klíč. „Kde je ten klíč?!! Bud' mi vrátíte klíč, nebo já tu skříňku rozbiju!!!! Já se nenechám omezovat!!!! Já musím Nelu vidět!! Já ji moc potřebuji!!!! Vraťte mi ty fotky i ten klíč, jinak já to udělám, jenom, abych se k Nele dostala!!!“ vyhrožovala v zoufalství maminka Nely.

Filip s Janou a Dorotkou i tatínek Nely však zůstali neoblomní a stále mlčeli. Jana měla chuť toto ukončit a vrátit mamince Nely fotky i klíč, ale Filip jí to nedovoloval. Tak jim utíkalo dopoledne.

Maminka Nely se trochu uklidnila a uložila se do postele a začala plakat: „Vraťte mi mou Nelu. Já jí chci zpátky. Já nechci, aby byla mrtvá. Já jí chci zase živou. Já nedokážu žít bez ní. To nejde. Je to moje dcera, moje dítě. Já jí chci mít zase u sebe. Vraťte mi jí někdo. Ona nemůže být mrtvá. To není pravda. Zdá se mi jenom nějaký zlý sen, ze kterého se probudím a zase budu mít Nelu u sebe. Je to všechno jenom zlý sen. Doufám, že se z něj co nejdříve probudím. Ted' s tím nic nenadělám. Musím jenom čekat až se probudím. Zůstanu ležet a počkám až se probudím.“ trochu se uklidnila maminka Nely.

Jana pociťovala smutek s ní. Také pocítili na svých tvářích slzy. Přemýšlela jak by mohla mamince Nely pomoci, ale vůbec nic jí nenapadalo a to jí naplňovalo ještě větším smutkem. Nejraději by utekla ven, ale nechtěla maminku Nely opustit v takovém stavu. To nedokázala. Pohled na maminku Nely už také nemohla zvládnout. Uvažovala co má dělat a nic jí nenapadalo.

Dorotka stála vedle Jany a všechno pozorovala se zatajeným dechem. Filip s tatínkem stáli v rohu místnosti. Jana se přiblížila k mamince Nely a podala jí ruku, jenomže ta to nepřijala. Tatínek s Janou se posadili na postel maminky Nely.

Dopoledne se již dostalo do své druhé části. Maminka Nely usnula. Filip odešel do kuchyně, ale Jana s Dorotkou a tatínkem Nely zůstali v pokoji, jenom se posadili o kousek dále, aby maminku Nely

nerušili.Jana vzpomínala neustále na Nelu v hlavě se jí honily všechny vzpomínky, které s ní zažila: „Já bych si tak moc přála, aby se čas zase vrátil a tady tomu abych mohla zabránit.Kdyby se tak stalo něco, čím bych se zase vrátila o rok zpět a potom bychom nejeli na tu dovolenou, kde se stalo to neštěstí a Nela by se se mnou dál kamarádila.Také bych zabránila, aby Nela jela do toho Řecka a pak by byla naživu.Jenomže to všechno není možné.Všechno už musí zůstat napořád tak jak to je teď a to je hrozné.Já se chci tak moc vrátit zase o rok zpátky do doby, kdy všechno ještě bylo v pořádku.Co mám udělat, aby se mi to podařilo?Co?Jenomže to je všechno nemožné.Čas se už nikdy nevrátí zpět.Klidně bych se obešla bez všech těch peněz i domu v Petrovicích, jenom kdybychom zase mohli být všichni jako dříve.“přála si Jana

Přiblížilo se poledne a maminka Nely se probudila.Jana s tatínkem seděli na křeslech a Dorotka šla za Filipem do kuchyně. „Kde je Nela?“zeptala se maminka Nely.Jana ani tatínek jí na to nedokázali odpovědět. „Já za ní jdu do parčíků, aby tam nemusela být sama.Jenom se obleču.Jak to, že jsem se dneska probudila tak pozdě.Musím se rychle obléct a jít za Nelou.“mluvila maminka Nely.

Do místnosti vešla Dorotka.Jana se na ní žalostným pohledem podívala.Tatínek Nely už také situaci nedokázal zvládnout.Jana uvažovala jak má zasáhnout.

Maminka Nely vstávala z postele.Když se připravila, tak mířila ke dveřím ven.Tatínek Nely jí řekl: „Tam Nelu nenajdeš, ona je přece mrtvá.“ „To není pravda.To si ze mě nemůžeš dělat takovou legraci.Ona na mně čeká v parčících.Ona je živá.“

Tatínek Nely vzal klíče a zamknul dveře. „Ty nikam jít nemůžeš, protože je Nela doopravdy mrtvá.Ona už je navždy mrtvá a to nijak nezměníš.“snažil se přesvědčit tatínek Nely. „To není pravda, to se mi jenom zdálo.Ve skutečnosti je naživu a ty si ze mě děláš jenom legraci.To si od tebe nezasloužím.“ „Já si nedělám vůbec legraci.Toto není sen.Nela je doopravdy mrtvá a život jí už nic nevrátí.“ „Tak já se jdu přesvědčit a ty mi dej ty klíče.Nemůžeš mě tady pořád držet.Musíš mě pustit ven, nebo rozbiju ty dveře!!!“ „Nedělej to.Nele už nikdy život nevrátíš ať budeš dělat co budeš chtít, tak Nela už je mrtvá.“

Maminka Nely začala bušit do dveří a snažila se je otevřít, ale nedařilo se jí to.Filip s Janou a Dorotkou stáli opodál a všechno to pozorovali.Maminka Nely jim začala nahánět hrůzu. „Co se to s ní stalo.Vždycky byla tak hodná a mírná a teď se chová úplně

jinak.To přece není možné,aby se zbláznila.Vždyť ona se chová hrozně.Jak mám jenom Nele vrátit život,aby se zase její maminka uzdravila.Klidně bych se vzdala všech těch peněz,jenom kdyby to Nele zachránilo život.Jenomže už vůbec nic nepomůže.“potichu uvažovala Jana.

Poledne již minulo a maminka Nely se částečně uklidnila a nechala se přemluvit k tomu,aby se vrátila do ložnice.Tam velmi brzy usnula.

„My si jenom na chvilku skočíme k nám a brzy zase přijdeme.“rozhodnul Filip. „Jenom si skočte a raději tam zůstaňte,protože toto není pro vás.Tato podívaná rozhodně není pro takové děti.“nabídnul zničeně tatínek Nely. „My tě tady v tom samotného rozhodně nenecháme.Zase přijdeme.“řekl rozhodně Filip.

Filip s Janou a Dorotkou vyšli z bytu Nely a spěchali do bytu Dorotky.Všichni se cítili ořesení tím co během dopoledne viděli.Nikdo z nich ani nepromluvil.

Dorotka tiše otevřela dveře svého bytu a všichni vstoupili dovnitř.Nikdo z nich neměl na jídlo ani pomyslený.Posadili se na pohovku a dívali se z okna.Při tom uvažovali o tom co právě viděli.

Jana si vzpomněla,že se maminka už asi vrátila z nemocnice,ale nedokázala jí zavolat a povědět jí všechno co se tady dělo.Telefonování domů odkládala na večer.Nikdo z nich se nedokázal přinutit,aby se vrátili do bytu Nely.Stále měli před očima dopolední divadlo.Tak jim smutně utíkalo odpoledne.

Přiblížila se polovina odpoledne,kdy Dorotka pronesla: „Já nevím jak vy,ale já se tam jdu zase podívat.“Filip s Janou jí následovali.

Dorotka tiše zaklepala na dveře a ve dveřích se ukázal tatínek Nely.Tiše je pobídnul,aby šli dál: „Pojďte,maminka ještě spí.“

Posadili se do kuchyně a tatínek Nely tam s nimi zůstal. „Tak jak se dařilo?“zajímala se Jana. „Celé odpoledne našťestí spí.To je dobře,snad se spánkem z toho dostane.“odpověděl tatínek Nely.Všichni zůstali potichu sedět v kuchyni.

Před večerem uslyšeli hluk v ložnici a tak se tam vydali.Maminka Nely se právě probouzela.Jana s tatínkem se posadili vedle ní na postel.

„Jak se máš?“tázala se Dorotka,když se maminka Nely probudila. „Co se děje,kde to jsem?Před chvilkou jsem přece byla u nehody a Nela mi umřela?“nemohla si uvědomit maminka Nely. „To byl jenom sen.Od té nehody už jsou více než dva týdny.“řekl na to

tatínek. „Tak ona je doopravdy mrtvá.To není jenom sen?“ptala se maminka Nely. „Je to tak.Ona už je mrtvá.“odpověděl jí tatínek. „Ne to není možné,i toto je sen a ona je naživu.Já se z něj musím už co nejdříve probudit.Musím se rozhodně probudit.Už to nepotrvá moc dlouho.Asi se mi při té nehodě něco stalo ted' jsem v nemocnici v bezvědomí.Za nějakou dobu se proberu a bude zase všechno v pořádku.“ „Ty nejsi v žádné nemocnici.Toto je pravda.Nela je doopravdy mrtvá a život jí už nic nevrátí.Pochop to už konečně.Udělej to.“snažil se tatínek Nely. „Nela by si určitě nikdy nepřála,aby ses tak trápila.Smíř se už konečně s tím,že toto je pravda.Smíř se už konečně s tou pravdou,že Nela je mrtvá.Ona by tě tak rozhodně nikdy nechtěla vidět.“vložila se Jana. „Už brzy se z toho proberu.Už brzy.“uklidňovala se maminka Nely.

Dorotka se posadila vedle Jany a také chytila maminku Nely za ruku.Tatínek vedle nich stál a díval se na maminku Nely.Nikoho nenapadalo jak by jí mohli pomoci.

Do oken začal bušit déšť. „Nelo,neumírej mi.Ty to musíš přežít.Uvidíš,že brzy to bude zase v pořádku.Jenom vydrž už brzy určitě přijde pomoc.Ještě chvilku vydrž,Nelo,ty mi nesmíš umřít!To mi nesmíš udělat.Ještě chvilku,slyšíš už jedou.Ještě chvilku.“říkala maminka Nely.

Jana už nedokázala udržet své slzy a dala se do pláče.Tatínek se posadil vedle nich na postel maminky.Ta se dívala na Dorotku a pokračovala ve své řeči: „Tak vidíš,Nelo,že jsi to nakonec zvládla.Tak ses mi nakonec uzdravila.Nakonec jsi naživu.To jsi mi nemohla udělat,abys umřela.Zítřka společně pojedeme na výlet.Už se na něj těšíš,že?Proč nic neříkáš?Tak se mnou mluv.“Dorotka jí pozorovala a nevěděla co by měla říct.

Všichni pociťovali velký smutek ze smrti Nely a z toho co se děje s její maminkou,která opět usnula.Filip z ložnice odešel,ale Jana s Dorotkou a tatínek Nely zůstali u maminky Nely.

Venku se již setmělo.V místnosti,ale nikdo nezapíнал světlo.Filip se vrátil a pošeptal Janě: „Volal jsem mamince.Říkala,že jí je moc líto,že sem nemůže přijet.Jinak je už doma s našim bratříčkem a Dana jí pomáhá jak jenom může a už se na nás moc těší.“ „To je dobře a říkal jsi jí co všechno se tady děje?“šeptala Jana. „Jo,ale ani ona neví,jak mamince Nely pomoci.Ptala se nás,jestli se nechceme vrátit domů.Já jsem říkal,že tady zůstaneme,že?“ „To určitě.Nemůžeme jí tady tak nechat.Zůstaneme dokud se alespoň trochu neuzdraví.“

Tatínek Nely ukázal Filipovi a Janě s Dorotkou, aby šli ven z ložnice a tam jim řekl: „Běžte už spát. Já už se o ní nějak postarám. Když půjdete spát, tak uděláte nejlépe. Na zítřek potřebujete být silní.“

Janě se moc poslechnout nechtělo, ale Filip jí nakonec přesvědčil.

V bytě našla Dorotka rodiče a hned jim všechno vyprávěla. Maminka s tatínkem jí pozorně poslouchali.

Na Filipa s Janou padla velká únava a tak se s rodiči Dorotky rozloučili a uložili se do postelí. Ihned usnuli.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana. Zjistila, že obloha je bez mráčků a slunce se snaží vynahradit to, co zameškalo. Zavolala na Filipa: „Rychle, už musíme vstávat a jít se podívat za rodiči Nely.“

Filip otevře oči a podíval se ospale na Janu: „Co mě budíš?“ Hned ale vstal. Dorotka je už v kuchyni čekala se snídaní. „Zapomněla jsem ti říct, že ti maminka odpustila, když jsi nešla nakoupit. Řekl jsem jí totiž co se děje u Nely.“ vzpomněl si Filip. „Maminka mi to včera všechno řekla.“ reagovala Dorotka.

Po snídani spěchali do Nelina bytu. Když zaklepali, tak jim přišla otevřít maminka Nely. Filip s Janou a Dorotka se na ní překvapeně dívali. „Dneska už mi je lépe. Moc se omlouvám za to, co se včera dělo.“ přivítala je. Filip s Janou i Dorotka si oddechli, že jí zase vidí v lepším stavu.

Vešli dovnitř a maminka si šla ještě lehnout. Viděli, že slzy nad smrtí Nely nedokázala zadržet. „Když si vzpomenu na poslední okamžiky jejího života. To jsou hrozné vzpomínky a pořád se mi to ve snech vrací. Pokaždé, když zavřu oči, tak se mi odehrává všechno od doby, kdy se převrátil náš autobus. Neustále se mi to vrací a já se toho nedokážu zbavit.“ vzlykala maminka Nely.

„Ještě tady máš nás a my ti budeme vždycky k dispozici. My tě všichni máme rádi a Dorotka za tebou může kdykoli přijít, aby ti nebylo smutno, že Dorotko?“ obrátila se Jana. Dorotka jenom přikývla. „To jste moc hodní. Jste také moc hodní, že jste neodešli, když jsem tak vyváděla. Za to jsem vám moc vděčná.“ děkovala maminka Nely. „To za nic nestálo. My jsme to rádi udělali. Tady vidíš, že stále ještě máš někoho, kdo tě má rád a komu na tobě moc záleží. Tak si toho važ.“ vykládala jí Jana. „Zítřka tady začnu uklízet, protože už tu je velký nepořádek. Dneska jsem na to ještě moc slabá.“ rozhodovala se maminka Nely.

„To nemusíš,půjdeš se mnou na vycházku a já jsem už domluvená s Filipem a Dorotkou,že oni ti tady uklidí.“nabídla Jana. „To od vás nemůžu přijmout.Já musím ještě být schopná udělat pořádek.Tak na to ještě nejsem.“odmítla maminka Nely. „My ti ho rádi uděláme.To nesmíš odmítnout.Musíš přijít na jiné myšlenky a k tomu ti pomůže právě procházka.Vzpomeň si,jak ti bylo ještě včera.Ty bys to ještě nedokázala.Půjdeš s Janou na procházku a já s Filipem a tatínkem ti tady pomůžeme.To prostě nesmíš odmítnout.My bychom se moc zlobili,kdybys to odmítla.“přinutila jí Dorotka. „Tak teda dobře,když jinak nedáte,tak já vaši nabídky přijmu.“povolila maminka Nely.

Filip s Janou a Dorotka se posadili na židle u postele maminky a tatínek se posadil na postel. „Ty jsi nám teda nahnala strachu.Už jsme se o tebe moc báli.Je dobře,že ti už je dneska lépe.“řekla Dorotka a Jana pokračovala: „Nechceš už dneska jít na procházku?Určitě by ti udělala moc dobře.“ „Dneska se ještě cítím moc slabá.Dneska ještě budu ležet,ale vy mi můžete něco vykládat a já vás budu poslouchat.“

Jana začala vyprávět,ale maminka Nely zanedlouho usnula.Jana zastavila své povídání.Cítila se šťastná z toho,že je mamince Nely dneska už lépe.Všichni u ní zůstávali.Tak jim utíkalo dopoledne.

Maminka Nely se s trhnutím probudila. „Už zase se mi zdálo o té nehodě.To je hrozné,že je Nela mrtvá.“naříkala maminka. „To je dobré.Už ses probudila.“uklidňoval jí tatínek. „Ale Nela je mrtvá doopravdy a to není sen.“plakala maminka Nely.Na to jí nikdo nic neřeknul.Maminka začala vzpomínat na Nelu.Filip s Janou a Dorotka jí poslouchaly a doplňovaly.

Jana nedokázala skrýt svůj smutek ze smrti Nely a rozplakala se také.Dorotka se k ní přidala.Společně až do poledne na Nelu vzpomínali.

Filip,který seděl trochu vzadu,promluvil k mamince Nely: „Nemáš hlad?My bychom ti připravili něco dobrého k jídlu.Vždyť ty už jsi tak dlouho pořádne nejedla.“ „Docela i mám.“souhlasila maminka Nely.

Jana od ní vstala a společně s Filipem a tatínkem Nely šli do kuchyně a připravovali jídlo.Dorotka zůstala s maminkou Nely sama a povídala si s ní o zážitcích s Nelou.Mamince se pořád vracela vzpomínka na nehodu,při které přišla o Nelu.Velmi často Dorotku vyrušovala.

Filip s Janou se vrátili do ložnice a nesli velký obložený talíř. Filip ho podal mamince Nely do postele. „To jste moc hodní, že jste tak snažili. Moc vám za to děkuji.“ „To nestálo za řeč. Udělali jsme to pro tebe moc rádi. Teď to jenom všechno sněž, protože to moc potřebuješ, abys zase nabrala sílu. Tak se budeš Nele moc líbit.“ pobízela maminku Nely Jana.

Po obědě maminka Nely zase usnula. Filip s Janou a Dorotkou u ní zůstali. Tatínek odešel do kuchyně.

Dorotka dostala nápad: „Já bych zašla do obchodu mamince Nely nakoupit, protože už určitě nic v ledničce nemá.“ „To je dobrý nápad, já půjdu s tebou.“ nabídla se hned Jana.

Obě se potichu z bytu Nely vytratili. Dorotka ještě zašla do svého bytu pro peníze. Janě se vybavily vzpomínky na dřívější chvíle, kdy ještě žili na Zákoutí a ona chodila nakupovat do obchodu.

Vyšli z domu po chodníčku došli k hlavní silnici přešli jí a dostali se do obchodu. Jana zjistila, že vypadá naprosto stejně, jako když jej posledně navštívil, že se v něm nic nezměnilo. Procházeli obchodem známou cestou.

U pokladny Dorotka zaplatila a vraceli se zpátky. Zanedlouho stáli u dveří Nelina bytu. Dorotka zaklepala a Filip jim přišel otevřít. Vešli dovnitř.

V kuchyni nikoho nenašli a proto Dorotka schovala všechny věci do lednice. Pak se vrátili do ložnice.

Filip s tatínkem Nely seděli vedle maminky Nely. Jana se posadila na vedlejší postel a Dorotka se posadila vedle Filipa. Všichni zůstávali v naprosté tichosti, aby maminku Nely neprobudili. Tak jim utíkalo odpoledne.

Dorotka se posadila vedle Jany a společně šeptem vzpomínaly na Nelu. Filip se postavil k oknu a pozoroval okolní ruch.

Maminka Nely se probudila s trhnutím. „Co se děje?“ hned se naklonila Dorotka. „Zase se mi zdál ten sen o té nehodě.“ Jana s Dorotkou si přisednuli blíže k ní a s tatínkem se k ní naklonili a uklidňovali jí. To se jim po chvílce podařilo.

Jana poslala Filipa pro pomerančovou šťávu pro maminku Nely. Filip jí poslechnul a zanedlouho se vracel. Maminka Nely vypila celou sklenici a poděkovala.

„Jak se cítíš?“ zajímal se tatínek Nely. „Už je mi lépe, ale pořád je to moc hrozné, když si uvědomím, že Nelu už nikdy neuvidím. To je tak hrozné. Já chci, aby zase byla živá.“ plakala maminka Nely. „To bude chtít čas a uvidíš, že to bude zase

lepší.“snažila se Jana. „To lepší už nikdy nebude.Už nikdy jí u sebe nebudu mít živou a život bez ní si nedokážu představit.Všude kam se podívám,tak se mi připomíná.Já si život bez ní nedokážu představit.To prostě vůbec nejde.“zoufala si maminka Nely. „Časem si určitě zvykneš,uvidíš.Chce to jenom čas.“říkala Dorotka.Čas mi jí už nikdy nevrátí.Proč jsme jenom jeli do toho Řecka,kdybychom zůstali tady doma a jeli raději někde na hory,tak se toto nikdy nemuselo stát.Mohli jsme všichni žít.“ „Nemohla jsi to vědět,že se něco takového může stát.Prostě jste si jeli k moři,na to jste měli nárok.Tomu nešlo zabránit.Stalo se to a to už nikdy nezměníš.Budeš se s tím muset smířit.Já vím je to hrozné.Pro nás také nebylo lehké smířit se s tím,že nemáme rodiče,ale museli jsme to nějak zvládnout.“uklidňovala maminku Nely Jana. „Jenomže vám se rodiče vrátili,kdežto mi se Nela nikdy nevrátí.Ona už je jistě mrtvá,protože jsem jí mrtvou viděla.“oponovala maminka Nely.

Pak utichla a raději potichu vzpomínala na okamžiky prožité s Nelou.Přehrávala si celý její život.

Přiblížil se večer.Maminka Nely na svou dceru stále vzpomínala a při tom plakala.Jana s Dorotkou na tom byly stejně.Maminka Nely místy,některou svou vzpomínku pronesla nahlas a Jana s Dorotkou se k ní přidali.

Dorotka odešla z pokoje,aby připravila mamince Nely večeři.Brzy se s ní vracela k mamince Nely do postele.Jídlo jí nachystala do nejhezčího talíře.Maminku Nely to velmi potěšilo.

Když dojedla,tak se Filip s Janou a Dorotkou rozloučili a přešli do Dorotčina bytu.Tam je již čekali Dorotčini rodiče.Dorotka se s nimi přivítala a hned jim všechno vykládala.Rodiče to potěšilo.

Jana vytočila číslo domů.Telefon zvednula Klaudie.Jana jí všechno pověděla a nechala si přepnout telefon na maminku,které jejich uplynulé dny vyličila.

Mezitím Dorotka pomohla mamince s naservírováním večeře. „Pojďte máto hotovou večeři.“zavolala Dorotka zrovna když Jana dotelefonovala.

Posadili se ke stolu a Jana se podívala co dobrého mají nachystaného k večeři.Večeře jí moc chutnala.Po večeři ještě zůstali sedět u stolu,protože se jich Dorotčini rodiče vyptávali,jak se mají v Petrovících.

Filip s Janou jim všechno podrobně vyprávěli co prožili od jejich odchodu ze Zákoutí.

S výkladem skončili až pozdě večer,kdy již začali cítit únavu.Rozloučili se s rodiči Dorotky a odešli do pokoje,který měli

připravený ke spaní.Filip usnul ihned,ale Jana ještě vzpomínala na Nelu.Začaly jí stékat po tvářích slzy,ale po chvílce také usnula.

Dalšího dne ráno se nejdříve probudila Jana.Zůstala ještě ležet,ale nevydržela to moc dlouho a vstala.Šla se podívat do kuchyně,ale nikoho tam ještě nenašla.Uvažovala proč nejdou rodiče Nely do práce a pak si uvědomila,že je vlastně sobota a proto jsou doma.

Vrátila se do postele a čekala až něco uslyší.Přemýšlela o tom co dnešní den udělají.Vzpomněla si,že má jít s maminkou Nely na procházku.Na tu se začínala těšit.Pocítila ale opět smutek z toho,že Nela je mrtvá a ona se s ní před její smrtí nemohla usmířit.

Ve vedlejší posteli se probudil i Filip. „Konečně,Filipe,že ses probudil.Už jsem se začala nudit.“promluvila na něj tiše Jana a pokračovala: „Dorotka a její rodiče ještě spí,dneska je sobota.Co budeme teďka dělat?“ „Zůstaneme ještě ležet a počkáme než se probudí.Necháme je,aby se vyspali.“logicky odvodil Filip.

„Vzpomínáš si na to jak jsme hráli s Nelou na hřišti fotbal a jak Nela pořád prohrávala a vůbec se jí to nelíbilo?Ať dělala co chtěla,tak jsme byli silnější.“ „To bylo tehdy prima.Tehdy jsme se ještě měli dobře.“potvrdil Filip. „A jak jsme s ní jezdili na výlety,jak jsme tehdy byli ještě šťastní a neměli jsme před sebou to všechno co máme.Jak bych chtěla,aby se toto všechno mohlo zase vrátit jenomže to nejde.“ „Co se dá dělat,ale teď máme před sebou ještě celé prázdniny a nádhernou plavbu před sebou a rodiče už taky máme.“ „To máš sice pravdu,ale stejně už nikdy nebude zdravá a Nela také už nebude naživu.“ „Máme také našeho nového bratříčka.Na něj také myslí a těš se na něj.“ „Na něj jsem málem zapomněla.Už se těším až ho zase uvidím.Kdoví o kolik za tu dobu,co jsme ho neviděli vyrostl.“těšila se Jana.

Dveře se otevřely a Dorotka promluvila: „Už jste vzhůru?“ „Už dávno.Čekáme jenom na tebe až se také probudíš.“odpověděla Jana. „Tak pojďte do kuchyně čeká tam na vás už snídaně.“pozvala je Dorotka.

Filip s Janou vstali z postele a následovali Dorotku ke stolu.Z hrnečku ucítili vůni bílé kávy.Rychle se ke stolu posadili a začali jíst.

Hned po snídani spěchali za Nelinými rodiči.Filip zaklepal.Otevřel jim tatínek Nely.

Uvnitř našli maminku Nely už pěkně upravenou a oblečenou. „Tak ti to sluší mnohem lépe než předtím.“pochválila jí Dorotka.

„V tom případě můžeme jít hned na procházku.“ pobídla Jana. „Já si to zvládnou už uklidit sama.“ odmítala maminka Nely. „To v žádném případě. Pěkně půjdeme. Já jsem se už na to moc těšila a ty potřebuješ moc na čerstvý vzduch. Tak prostě půjdeš.“ nedala se Jana. „To doopravdy nejde. Já dneska chci uklidit. Já to chci dokázat a vy mi při tom můžete třeba pomoci.“ stála si na svém maminka Nely. „Tak jak chceš, ale můžeme jít kdykoliv na procházku, stačí říct.“ trvala na nabídce Jana.

Jako první začala maminka Nely s vybalováním věcí z dovolené. Filip s Dorotkou jí pomáhali. Jana se také připojovala k pomoci. Zanedlouho měli všechny věci vybalené. Nelina maminka pokaždé, když brala do rukou věci své dcery, utrousila několik slz. Všechny její věci ukládala na své místo.

„To nedělej, to nemá smysl, musíš se rozloučit i s jejími věcmi. Udělej to raději hned teď. Dávej je do nějaké tašky a tu si třeba někde sklíd', nebo je někomu dej. Potom se jich budeš těžko zbavovat.“ radila Dorotka. „To nejde. Musí zůstat na svém místě, kde je Nela mívala. Nemůžu je vyhodit.“ nedokázala maminka Nely. „Jestli to nedokážeš ty, tak já ti s tím pomůžu. Běž s Janou na procházku a nechej mě, abych to udělala za tebe.“ nabízela Dorotka. „Já ty věci skutečně nechám na jejím místě a po obědě uklidím i její pokoj, aby byl pěkně hezký tak jak jej opustila.“ „To ti Nelu už nikdy nevrátí, jenom to bude prodlužovat tvoje utrpení. Musíš to dokázat ty, nebo to nechej na nás.“ přesvědčovala Jana.

Maminka Nely se posadila a přemýšlela. Nakonec prohlásila: „Já to nedokážu. Půjdu se teda s Janou projít a vy to teda uklid'te.“ „To je rozumné rozhodnutí.“ zaradovala se Dorotka.

Když Jana s Nelinou maminkou opustila byt, začali Filip s Dorotkou a tatínkem Nely uklízet věci. Dorotka pociťovala smutek a při práci na Nelu vzpomínala.

Venku svítilo sluníčko velmi silně. Jana vedla maminku Nely po chodníku směrem k okraji města. Maminka Nely jí následovala, ale nedokázala zadržet pláč. Společně si o Nele vykládali. Tak jim smutně utíkalo dopoledne.

Domů se vrátili až kolem poledne. To už měli Filip s Dorotkou a tatínkem Nely práci hotovou.

Maminka Nely se šla jako první podívat do pokoje své dcery. „Co jste to udělali se všemi jejími věci?“ strnula maminka Nely a pokračovala: „Hned je dejte zpátky na jejich místo!!“ „Museli jsme je uklidit, aby ti ji nepřipomínali. Nechej to tak jak to je. Už jsou pryč stejně jako Nela a tak to nechej.“ řekla na to Dorotka. Maminka

Nely se posadila na židli u stolu,kde Nela sedávala a dala se do hlasitého pláče.

Jana s Dorotkou a tatínkem Nely jí uklidňovali,ale ona se nedala. „Nechtejte mě teď o samotě.“oháněla je maminka Nely.Jana nakonec pošeptala ostatním: „Já si myslím,že jí to pomůže,když se vypláče a zůstane chvíli sama.“Dorotka i tatínek uznali,že má pravdu.

Všichni odešli do vedlejšího pokoje.Vtom se ozvalo zaklepání.Filip spěchal otevřít a ve dveřích uviděl Dorotčinu maminku. „Teď počkej zrovna je v pokoji Nely a chtěla být o samotě.“vysvětlil jí Filip. „Já jsem se jenom přišla zeptat,jestli nechcete všichni pozvat k nám na oběd,protože už je hotový.“ „Určitě všichni přijdeme,ale teď musíme nechat nějakou dobu maminku Nely o samotě.“ „Tak dobře,já přijdu zase později.“Filip za ní zavřel dveře a vrátil se k ostatním.

Jana se hned zvědavě ptala: „Kdo to byl?“ „Jenom maminka Dorotky,chtěla vědět jestli přijdeme na oběd.“ „ A co jsi jí řekl?“ „Že později.Ted' necháme maminku na pokoji a potom jí to řekneme.“ „Já teď půjdu na chvílku ven.“oznámil tatínek Nely.

Filip s Janou a Dorotkou zůstali v místnosti sami.Jana šla ke dveřím do Nelina pokoje a uvažovala jestli má jít dovnitř.Nakonec se zase vrátila za Filipem a Dorotkou.Tak jim pomalu utíkalo odpoledne.

Nelina maminka vyšla z pokoje.Všichni na ní poznali,že plakala.Dorotka jí hned oznámila: „Maminka říkala,že k ní máme zajít na oběd.“ „Tak já teda půjdu,kde je tatínek?“souhlasila maminka Nely. „Šel se na chvílku projít.“odpověděla Jana.

Všichni přišli do bytu Dorotky. „Ještě musím oběd ohřát.Jak se máš?“přivítala maminka Dorotky Nelinu maminku.

Filip s Janou a Dorotkou se posadili k prostřenému stolu.Dorotka ale ještě vstala a šla mamince pomáhat s dokončováním obědu.Přitom poslouchala rozhovor s maminkou Nely.

Dorotka dávala oběd na stůl,když do bytu vstoupil tatínek Nely.Všichni zasednuli.

Po obědě zůstali v kuchyni všichni kromě Filipa,Jany a Dorotky,kteří šli na čerstvý vzduch.Slunce stále ještě hodně svítilo.Na sobě měli jenom lehké oblečení. „Kam půjdeme?“zeptala se Jana. „Já bych řekl,že bychom se mohli jít projít do parčíků.“navrhnul Filip. „Tak dobře,půjdeme tam.“řekla Jana.

Cestou se jí vybavovaly vzpomínky na předešlý život, do kterého by se tak moc ráda vrátila. Když tam došli, prohodila Jana: „Nevrátíme se zase na Zákoutí a neprodáme všechno v Petrovicích?“ „To už nejde v našem bytě teď už bydlí někdo jiný, takže už musíme zůstat v Petrovicích. Vždyť je nám tam moc dobře.“ řekl na to Filip. „Ale nemáme tam Dorotku a další věci, které známe odsud. Tady nám bylo o moc lépe.“ „To už nejde. Zůstaneme v Petrovicích. Vždyť to koupil tatínek naší mamince.“ „To je pravda. Ale stejně, tady nám bylo mnohem lépe než v tom přepychu v Petrovicích.“ „Bylo, ale teď už je to jinak, však uvidíš, že se ti tam bude líbit stejně jako tady na Zákoutí.“ „Ale stejně nemáme tam naší Dorotku.“ polichotila Jana. „Však já tam za vámi můžu vždycky přijet a já tam jezdím moc ráda.“ vložila se Dorotka. „Ale stejně bych byla nejraději, kdybychom tě měli neustále nablízku a ne jenom s tebou mluvit po telefonu.“ „Jinak to nejde. Já zase o podzimních prázdninách přijedu, tak se na mně můžeš těšit. Teď o prázdninách přijet nemůžu tak se na mně můžeš těšit.“ „Tak to se teda budu. Hlavně určitě přijed' . Uděláme si zajímavý program.“ „Můžeme si taky psát a to bude ještě lepší než telefonování. Každý měsíc ti budu psát co je nového tady na Zákoutí a ty mi napišeš zase co se děje u vás a jak vám vyrostl bráška. Můžeme si posílat také fotky.“ „To je dobrý nápad. Tak to uděláme, ale telefonovat si budeme také. Jenomže s tím můžeme začít až po prázdninách, protože příští týden asi odjíždíme na cestu lodí a vracíme se až v Září.“ „Tak jo. Já ti začnu dopis psát hned příští týden a pak ti ho pošlu najednou v Září.“ „My ti budeme psát co všechno se děje na naší lodi a jak přijedeme tak ti všechno pošleme i s fotkami.“ „Už se na to moc těším.“ zakončila Dorotka.

Začali se vracet k domovu. Jana si zase vzpomněla na Nelu a ucítila pálení v očích. Šla trochu napřed, aby jí Filip s Dorotkou neviděli. Cesta k paneláku jim uběhla velmi rychle.

Když přišli k Dorotčině bytu, Dorotka vytáhla klíče a otevřela. Zevnitř uslyšeli hovor rodičů Dorotky s Nelinými rodiči. Filip s Janou a Dorotkou šli do pokoje Dorotky a posadili se tam. Filip s Janou si jej pořádně prohlédli a posadili se na pohovku. Dorotka si zapnula počítač.

Filip se k ní posadil: „Co vlastně na počítači děláš?“ „Ale jenom tak si hraju. Jestli chceš tak si můžeme společně zahrát šachy.“ „To bychom mohli.“ souhlasil Filip.

Jana zůstala sedět a vzpomínala na Nelu. Také se již těšila na jejich cestu na lodi. Představovala si jak bude vypadat nádherně. „Každé ráno se probudíme a kolem sebe budeme mít jenom moře, do

kterého hned skočíme a zaplaveme si.To bude prostě nádhera.Na to se už moc těším.Už vyrazíme dny.To bude tak moc nádherné.Už jenom čtyři dny.Maminka a tatínek Nely tolik štěstí nemají.Budou muset prožívat smutek nad ztrátou Nely.Jak já jim to nepřeju,ale co se dá dělat.Nelu jim už nikdo nevrátí.Oni budou smutní a nás čeká tolik radostného.Budeme je asi také zvát k nám do Petrovic společně s Dorotkou,abychom je alespoň trochu rozveselili.Musí to být hrozné přijít o dceru.Když si vzpomenu jak jsme si dříve užívali a zažívali jsme společně s Nelou tolik radosti a už je tomu navždy konec.Nikdy se už neusmívíme.Už jí nikdy neuvidím.“přemýšlela Jana.

Odpoledne již pokročila a maminka Dorotky přišla do jejího pokoje: „Pojď mi pomoci s umýváním nádobí.“Dorotka se hned zvednul a šla s maminkou do kuchyně.Rodiče Nely tam již nenašla.

„Kdy odešli?“zajímala se Dorotka. „Před chvilkou.“odpověděla jí maminka. „A jak se maminka Nely cítila?“ „Říkala,že je jí už lépe,ale pořád ještě byla smutná z toho co se jí stalo.Také byla moc vděčná za vaši pomoc.“ „To byla naprostá samozřejmost.Až douklízím to nádobí,tak za ní zase půjdeme,jo?“ „Tak dobře.“

Dorotce práce netrvala dlouho.Když jí dokončila,šla za Filipem a Janou.Společně zaklepali přede dveřmi Nelina bytu.

Otevřela jim maminka Nely.Filip s Janou a Dorotkou poznali podle jejího obličeje,že plakala.Vstoupili dovnitř.Ucítili svěží vzduch. „To je dobře,že jsi konečně otevřela okna a vyvětrala,už to bylo třeba.“zpozorovala Jana.Všichni přišli do obývacího pokoje a posadili se na pohovku. „Nechceš s něčím pomoci?“zajímala se Dorotka. „Teď ani nepotřebuju a také si uklízím už sama.Je mi při tom trochu lépe,ale pořád ještě nedokážu zapomenout na Nelu a smířit se s tím,že je mrtvá.Při všem co dělám se mi stále připomíná,jak mi s hodně věcmi pomáhala.Teď už mi s ničím nepomůže.Už jí ani nikdy neuvidím.To,že si všechno musím dělat sama mi nevádí,ale vadí mi,že se mi to při té práci tolik připomíná.Já chci,aby zase žila.Klidně bych jí odpustila všechnu tu práci jenom,aby žila.Dala bych nevím co za to,aby žila.Já chci zase vidět svou Nelu živou a šťastnou.“naříkala maminka Nely.Filip s Janou ani Dorotka jí nedokázali ničím pomoci.Zůstali s ní potichu sedět.

Po delší době promluvila Jana: „Já vím,že je to moc špatné přijít o dceru a žádná slova ti nepomůžou.Moc s tebou cítíme.Jestli

chceš,tak můžeš za námi kdykoliv přijet do Petrovic i s tatínkem a můžete tam zůstat jak dlouho chcete.“ „To jste moc hodní a jsem vám za to moc vděčná,ale to mi nepomůže.Možná,že někdy přijedu,ale teď ještě ne.“poděkovala maminka Nely.Tak jim utíkalo odpoledne.

Přiblížil se večer a Filip s Janou a Dorotkou se rozloučili a šli do Dorotčina bytu.Tam je přivítala maminka Dorotky.

Večeři již měli připravenou.Všichni se posadili ke stolu a začali jíst.

Když dojedli pocítili Filip s Janou již únavu a proto se omluvili a šli se uložit do postele.Zanedlouho oba usnuli.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Pohledem na hodiny zjistil,že je právě tak akorát. „Co je dneska za den?“položil si otázku a po chvilce přemýšlení na ní odpověděl: „Dneska je neděle.Tak to půjdeme do kostela.Už je to tak dlouho co jsme tady na Zákoutí byli v kostele.Zdá se to jako vděčnost a je to zatím jenom rok.Kdoví jestli se tady něco změnilo,nebo je všechno stejné jako při našem odchodu.Docela se na to těším.Za týden o tom čase již budeme daleko od domova.Kdoví co bude zase za rok.“

Vstal z postele a šel se podívat do kuchyně.Našel tam Dorotku. „Tak,co?Dneska jste tady poslední den.Zítra už zase odjedete.“řekla mu na přivítanou. „Je to pravda,ale jestli chceš,tak můžeš jet s námi.“ „Víš,že to nejde.Musím tady zůstat s rodiči Dorotky,protože mě moc potřebují.“ „Ale stejně.Byli bychom docela rádi,kdyby ses s námi vrátila.“

V kuchyni si objevila Jana:„Filipe,ty už jsi se probudil?“ „Jak vidíš,tak ano.Nepamatuješ si ještě,kdy je tady v neděli kostel?“ „To přesně stihneme,abychom přišli na mši včas.Nasnídejte se a potom půjdeme.“odpověděla na Filipovu otázku místo Jany Dorotka.

Ke stolu přišli i Dorotčini rodiče.Všem snídaně moc chutnala. „Ještě se musíme zeptat rodičů Nely,jestli nechtějí jít s námi do kostela.“napadlo Dorotku.Všichni dosnídali.

Jana šla k bytu rodičů Nely a zaklepala.Otevřel jí tatínek Nely a Jana se ho zeptala: „Nechcete jít s námi do kostela?“ „Už jsme od pohřbu Nely nebyli.Zeptám se ženy.“Jana vstoupila do bytu a čekala na odpověď.

Zanedlouho se vracela maminka Nely: „Dneska ještě do kostela nepůjdu,přilíš mi tam všechno připomíná Nelu.Snad už příští týden.Dneska ale ještě doopravdy ne.“ „Pojď,měla bys jít.Uvidíš,že ti to udělá dobře.Rozhodně s námi půjdeš.“ „Omluvte mě,ale dneska nejsem schopna.Cestou bych si musela pořád uvědomovat,že se

mnou není Nela a to nedokážu.“ „Ale budeme s tebou my a to tě rozveselí.“ „Vy nejste Nela.Zůstanu doma.“odmítla maminka Nely.Jana pochopila,že přemlouvání je zbytečné a proto se rozloučila a šla za Dorotkou,aby jí to oznámila.

Tu zpráva moc nepotěšila.Filip s Janou se rychle připravili do kostela.Dorotka šla jako poslední a zamknula byt.

Do kostela dorazili přesně včas.Posadili se na volná místa a sledovali pozorně mši.Všechno zůstalo stejné jako při jejich odchodu z Petrovic i schola¹⁷ zůstala identická.

Když mše skončila,Filip s Janou se po kostele rozhlédnuli a neshledali žádné změny.Společně vyšli před kostel.

„Co říkáte tomu,že bychom si zašli do cukrárny,když jste tady na návštěvě a zítra už zase odjždíte.“navrhla Dorotka. „To není třeba,my si můžeme kdokoliv zajít sami.“odmítala Jana. „To musíte,jinak bych se urazila.Já mám také na něco sladkého chuť.“ „Tak dobře.“připustil Filip. „A já s tatínkem vám už půjdeme mezitím připravit něco dobrého k jídlu.“rozhodla maminka.Nikdo proti tomu nív nenamítal.

Společně se posadili do cukrárny.Všichni si něco vybrali.Jana by snědla nejraději všechno,ale věděla,že to není možné. „Musíte už zítra odjždět?“nadhodila smutně Dorotka. „Však my zase můžeme přijet a nebo přijedeš ty k nám.Dana bude celé prázdniny doma a jistě bude moc ráda,kdybys za ní přijela.“reagoval Filip. „Jenomže ty víš,že to není možné.Musím tady zůstat s rodiči Nely.“ „Taky si to ještě rozmysli s tou dovolenou,protože potřebuješ načerpat trochu sil,abys jim byla o to větší oporou.Měla bys jet.“radila Jana. „Já je neopustím.Možná na konci prázdnin přijedu za Danou,ale teď mě ještě moc potřebují.“ „Jak myslíš,ale lepší bys měla poslechnout Janu a jet někam teď i třeba na konci prázdnin.Vždyť to nejsou žádné prázdniny bez dovolené.“

Na závěr ještě Dorotka přinesla pro každého Coca-Colu.Když jí vypili,vydali se na cestu k domovu.

Doma na ně čekal již připravený oběd,ale nikdo z nich na něj neměl moc chuť,protože se dost najedli zákusků.Filip s Janou,ale nechtěli maminku Dorotky zklamat a tak všechno snědli.

Po jídle šli za rodiči Nely.Otevřela jim maminka Nely.Vstoupili dovnitř.Posadili se v obývacím pokoji na pohovku.

„To jste moc hodní,že jste zase za mnou přišli.Moc to pomáhá zahnat tu samotu,ktará tady po smrti Nely je.“promluvila

¹⁷ Schola-zpívající u varhan.

k nim maminka Nely. „My jsme s tebou také moc rádi.“řekla na to Jana. „Co říkáte,že bychom si všichni zahráli karty?“dostala Dorotka nápad. „Dneska se mi nechce.Budeme tady raději jenom tak sedět a vzpomínat na Nelu.“zamítla maminka Dorotky. „A proč ne?Já bych si je ráda zahrála.“snažila se Dorotka přemluvit maminku Nely. „Ještě je příliš brzy po smrti Nely,abych se mohla takovým způsobem bavit.To si Nela nezaslouží.Daleko lepší bude,když si o ní budeme povídat.“nenechala se zviklat maminka Nely. „Já bych si také ráda zahrála a Nela by byla ráda právě,kdybychom si ty karty zahráli a nerada bude,když na ní budeme vzpomínat.“přidala se i Jana. „Doopravdy ne.Ještě na ní budeme vzpomínat a bavit se o ní.“neuspěla ani Jana.

Maminka Nely začala vyprávět okamžiky,na které si vzpomínala a které se k Nele vztahovaly.Přitom Jana i Dorotka ucítily v očích pálení.Maminka Nely se pláči také neubránila.Jedině Filip zůstal klidnější.Tak jim smutně ubíhalo odpoledne.

Nastalo pozdější odpoledne.Filip s Janou a Dorotkou stále ještě seděli v bytě Nely a společně na ní vzpomínali.Dorotka s Janou se také přidaly se svými zážitky s Nelou. „Proč už jenom Nela nemůže být tady s vámi?Proč se jí to jenom muselo stát?Proč zrovna a právě jí?Ona si to nezasloužila.Pořád mám její obraz před očima a stále si více vzpomínám na chvíle,kdy jsem jí třeba ukřivdila.Tak ráda bych se jí za to omluvila,ale nejde to.To je tak hrozné.Proč jsem jenom nemohla být mírnější.“začala naříkat maminka Nely. „To se prostě stává.Každý dělá v životě chyby a s tím nic nenaděláš.Ona ti to určitě už dávno odpustila.Ona už se má určitě moc dobře.Nikdo nemůže být dokonalý.I kdyby ses snažila sebevíc,tak to nezměníš.“uklidňovala jí Dorotka.

Do bytu přišla maminka Dorotky.Otevřít jí šel tatínek Nely.Posadila se do křesla vedle své dcery.Také se přidala ke vzpomínkám na Nelu.

Přiblížil se večer.Filip s Janou a Dorotkou se rozloučili a vrátili se do Dorotčina bytu.Dorotka se ještě posadila k počítači.Filip s Janou zůstali v jejím pokoji.Filip jí pozoroval.Jana se ponořila do vzpomínek na Nelu.Tak jim utíkal večer.

Maminka Dorotky dokončila večeři a zavolala Filipa s Janou a Dorotku ke stolu.Dorotka ještě vypnula počítač a také přišla.

Po večeři zůstali všichni v kuchyni.Filip s Janou ještě vyprávěli mamince Dorotky co je nového v Petrovicích.Také

pověděli něco o tom co chystají o letošních prázdninách.Maminka Dorotky se tomu divila,ale nic neříkala.

Seděli tak ještě dlouho do noci.Až pozdě se odebrali do postele.Nejprve usnul Filip a po něm Jana.

Dalšího dne ráno se nejprve probudil Filip.Pohledem na hodiny zjistil,že nastal nejvyšší čas pro vstávání.Zavolal na Janu: „Rychle,už musíme vstávat,abychom se včas vrátili do Petrovic.“

Jana otevřela oči a podívala se na Filipa: „Proč mě budíš?“ „Podívej se na hodiny,už je nejvyšší čas,abychom vstávali.Nezapomeň,že musíme být včas doma,abychom se stihнули vypravit na naší loď.“Jana vstala a společně šli do kuchyně.Tam našli Dorotku,jak chystá snídani.Jana se k ní přitočila a pomohla jí.

„Tak dneska už mi odjedete.“řekla smutně Dorotka. „Už jo,ale ty nám můžeš kdykoliv zavolat a popovídat si s námi,také můžeš přijet do Petrovic za Danou.“reagoval Filip. „Asi až na konci prázdnin,dřív to nepůjde.“

Filip donesl jídlo na stůl a v rychlosti se nasnídali.Po snídani si připravili věci na odjezd.Filip sbalil všechno oblečení.Netrvalo dlouho a mohli opustit Dorotčin byt.

Ještě šli za rodiči Nely.Otevřel jim tatínek Nely.Všichni vešli dovnitř.Maminka Nely uklízela kuchyň. „Mějte se o prázdninách dobře,rozhodně o hodně lépe než se budeme mít tady my a načerpejte hodně sil do nového školního roku.“popřála jim maminka Nely. „My ti přejeme,ať ti už je lépe a abys už neměla tolik smutku.“vrátila přání Jana. „To jste moc hodní.“poděkovala maminka Nely.

Vrátili se do bytu Dorotky a Filip vzal jejich věci.Dorotka je vyprovázela před panelák.Šla s nimi až k tramvajové zastávce,na které nemuseli čekat moc dlouho a přijela jim tramvaj.

Nastoupili do ní.Filip s Janou se posadili na sedadla a zamávali Dorotce.Ta jim také zamávala.Tramvaj zavřela dveře a Filipovi s Janou Dorotka zmizela z očí.Ještě viděli panelák,ale i ten brzy ztratili z dohledu.

Dívali se z okna a pozorovali jak jim ubíhá cesta.Pocítili smutek z toho,že opět opouštějí Zákoutí.Nejraději by se vrátili za Dorotkou a zůstali už na Zákoutí navždy.Jana si přála,aby Dorotka byla zase naživu a ony si mohly opět hrát,tak jako dříve.

Zastavili u nádraží.Filip s Janou opustili tramvaj.Filip spěchal rychleji a postavil se do fronty u poklady.Koupil jim jízdenky na vlak.Jana šla za ním.Podívala se na ceduli s odjezdy

vlaků.Zjistila,že za dvacet minut ten jejich odjíždí.Posadila se na lavičku v nádražní hale.

Filip k ní přišel: „Tak co jsi zjistila?“ „Že bychom už měli asi jít na nástupiště.“odpověděla Jana.Filip s tím souhlasil a přesunuli se na nástupiště.

Jana netrpělivě vyhlížela jejich vlak.Sledovala ceduli,jestli se na ní neobjeví náhodou zpoždění,ale žádné se neukázalo.

Vlak přijel přesně včas.Filip nastoupil jako první a pomohl Janě.Společně procházeli vagónem a Filip hledal volné místo.Když jej našli,tak se pohodlně usadili.Jana seděla u okna a pozorovala ubíhající cestu.Filip zavřel oči a přemýšlel o jejich plavbě.Už se zítřka vůbec nemohl dočkat.Přemýšlel jak přemluví maminku s tatínkem,aby jim cestu dovolili.Tak jim ubíhala cesta.

Přiblížili se k Petrovicím.Filip uviděl lesík před Petrovicemi.Jana se zaradovala.Rychle mířili ke dveřím.Filip nesl zavazadla.Napadlo jej,že mohli zavolat Svát'ovi,ale to už vlak zastavoval.Filip pomohl Janě vystoupit a pak vynesl ven jejich zavazadla.

Vytáhnul si mobil a zavolal domů.V telefonu uslyšel jako obvykle Klaudii.Hned jí řekl,aby vyřídila Svát'ovi,že pro ně má již přijet.Klaudie se divila,že tak brzy dorazili do Petrovic.

Svát'a dorazil na nádraží velmi brzy.Filip s Janou se posadili na zadní sedadla. „Maminka se už na vás moc těší.Ještě ale leží a je slabá.Dana jí pomáhá jak může.“oznámil jim Svát'a na přivítanou.

Skoro ihned uviděli jejich domeček.Filip s Janou spěchali ke dveřím.Filip otevřel dveře a přivítala je jejich známá síň.

Spěchali ke schodům a rychle je vyšli.Vešli přes pracovnu rodičů do jejich pokoje.Uviděli tam maminku jak spí.Tiše se podívali na jejich bratříčka.Ten také spal.Vyšli ven z pokoje do svých pokojů.Jana našla Danu ve jejím pokoji. „To už jste zpátky?“divila se Dana. „Už jsme doma.Co je tady nového?“zajímala se Jana. „Maminka se vrátila z nemocnice,ale je ještě moc slabá.Už jsem jí za vás přemluvila,abyste mohli jet na tu loď.Nejprve to maminka ani tatínek nechtěli dovolit,ale nakonec se mi to podařilo.“odpověděla Dana. „Ty jsi moc hodná,že jsi to pro nás udělala.Moc ti za to děkujeme.“zaradovala se Jana a pokračovala: „A nechceš jet přece jenom s námi?“ „Někdo musí zůstat s maminkou a pomáhat jí,takže to nejde a mi se ani jet nechce.Raději zůstanu doma.“ „Jak chceš,ale ještě jednou ti moc děkuji.“zopakovala Jana.

Svát'a jim donesl jejich kufry.Filip se posadil k počítači a zapnul jej.Zanedlouho před sebou uviděl pracovní plochu.Spustil si plán jejich cesty.Jana se posadila vedle něj a společně s Filipem ještě dokončovali drobnosti.

Filip po chvilce nechal dokončení plánu na Janě a sám šel s Klauidií připravovat všechny věci, které budou cestou potřebovat.Nezapomněl si sbalit ani poslední vydání svého oblíbeného časopisu a několik knih.Také přidal do kufru modelování,karty,šachy a další věci,které považoval za potřebné.Klaudií přenechal na starost oblečení.

Jana vstala od počítače a šla se podívat za maminkou,jestli se už probudila.Zjistila,že ano. „Vy už jste přijeli?Jak to,že o tom nevím?“neskrývala překvapení maminka. „Hned jsme šli za tebou,ale zrovna jsi spala,tak jsme ještě s Filipem pracovali na naší cestě lodí.“ „Dana mi už o vašem plánu vyprávěla.Nejprve jsem to nepovažovala za moudré,ale pak mě přemluvila.Tak zítra zase odjedete.Ale užijte si to.Budete to mít určitě hezké prázdniny.“ „To jsi moc hodná mami..Příští rok si už budeme moct udělat podobné prázdniny i s tebou,tatínkem a našim bratříčkem.“ „Ještě uvidíme,ale později než druhý týden v Září se nevracejte.“Na to Jana nic neříkala.Místo toho řekla: „Já zajdu pro Filipa,jo?“Maminka zakývala hlavou.

Filip šel za maminkou ihned.Také se s ní přivítal.Podíval se na svého bratříčka a pohládl jej. „Kdy se probudí on?“zajímal se Filip. „On ještě bude hodně spát,ale až se vrátíte z vaší plavby,tak už bude méně spát a více si ho užijete.“Vtom bratříček otevřel oči.Filip rukou přivola Janu.

Oba dva se mu podívali do očí.Bratříček se na ně také podíval.Jana mu před obličejem zamávala chrástítkem.Bratříček je chytil a začal si s ním hrát. „On je tak moc roztomilý.Nejvíce je podobný na tebe,mami.“rozplývala se Jana.Zůstali ještě chvilku stát u kolébky.

Po chvilce odešli do Filipova pokoje a pokračovali v chystání cesty.Jana vytiskla jejich plán a dala je Filipovi do kufru.Dále šla do svého pokoje a sama si nachystala věci,které ona potřebovala.

Filip si zavola Svát'u a domluvil se s ním na zítřejší cestě k jejich lodi.Ukázal mu i itinerář,který si nechal na počítači připravit.Svát'a si jej vzal sebou a odešel.Vyrazit měli brzy ráno.

Dana přišla za Filipem do pokoje: „Tak jak vám jdou přípravy?“ „Už jsme skoro hotovi.Zítra brzy ráno už vyrazíme na

cestu a pojedeme až do severního Německa,kde kotví naše loď.“ „A nezapomeňte často volat domů,abych věděla,kde právě jste.“ „Dorotka mi říkala,že na konci prázdnin by za tebou mohla přijet.“ „To je prima.“zaradovala se Dana.Tak jim utíkalo odpoledne.

Přiblížil se večer a kuchařka volala na večeri.Filip s Janou a Danou přišli ke stolu.Zanedlouho dorazil i tatínek.Kuchařka nachystala jídlo na stůl.Mamince donesla kuchařka jídlo do pokoje,protože ještě nemohla vstát.

Po večeri šli Filip s Janou a Danou do svých pokojů.Filip ještě překontroloval,jestli mají všechny věci na cestu připravené.Zjistil,že všechno je v pořádku.

Filip ani Jana ale nemohli usnout,jak moc se těšili na zítřejší začátek jejich plavby. „Já už se tak moc nemůžu dočkat.Kdyby tak už bylo zítřejší ráno.Ještě několik hodin a naše dobrodružství může začít.Už jenom devět hodin a budeme zítra vstávat.Rychle se nasnídáme a potom hned vyjedeme,abychom do přístavu dorazili jak jenom to půjde nejdříve.Já už chci stát na palubě naší lodi a mít kolem sebe jenom moře.Budeme tam naprosto sami jenom já a Filip,jinak nikdo jiný.To bude taková nádhera.Ted' už musím co nejrychleji usnout,aby už byl zítřek.“uvažovala Jana a při tom začala usínat.Nakonec usnula úplně.

11.Odjezd

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Podívala se na hodiny a zjistila,že ještě moc hodin neukazují.Pokoušela se ještě usnout,ale vůbec se jí to nedařilo.Musela myslet jenom na jejich odjezd na loď.Na nic jiného nedokázala myslet.Dana na vedlejší posteli ještě klidně oddychovala.Jana by už nejraději vstala a začala se chystat na cestu,ale věděla,že ostatní ještě také spí.Dívala se z okna na oblohu, kterou pokrývalo značné množství hvězd.Jana si je prohlížela. „Ještě chvilka a budeme už vstávat a odjíždět.Už se nemůžu vůbec dočkat.Čím kratší doba zbývá do odjezdu tím mi to připadá nekonečnější.Já bych nejraději jela hned.Dneska večer už možná budeme usínat na naší lodi i když do přístavu je to dost daleko,ale uvidíme.Já už asi vstanu a půjdu se nasnídat,abych byla včas připravená a Filip na mně nemusel nakonec čekat.I když stejně ještě snídaně ani nebude nachystaná.Tak co tam budu dělat.Kdybych tak uslyšela alespoň nějaký zvuk z Filipova pokoje,abych mohla jít za ním,ale ten taky spí.“myslela si Jana.Tak jí utíkalo ráno.

Filipa probudil zvuk budíku.Hned otevřel oči a protáhnul se.Vstal z postele a tiše vešel do pokoje Jany.Ta,když jej zpozorovala,tak se postavila také.

Po schodech scházeli do přízemí. „To je dost,že už jsi se konečně probudil.“řekla Filipovi Jana. „Kdy ty ses vzbudila?“ „Už hodně brzy.Já už bych nejraději seděla v autě.Představ si to,že dneska večer už asi budeme usínat na naší lodi.“ „To bychom mohli,ale vyplujeme až zítra.Dneska přijedeme pozdě a budeme hodně unavení,tak ještě zůstaneme v přístavu.“ „Je to škoda,ale asi máš pravdu,že hned v noci nebudeme schopni vyplouvat.“uznala Jana.

V kuchyni už našli kuchařku se Svát'ou. „Jste vzhůru přesně včas.Tak se rychle nasnídejte,abychom už mohli vyrazit.“pobídnul je Svát'a.

Filip s Janou se posadili ke stolu v kuchyni a snědli co jim kuchařka nachystala.Filip ještě dal do batohu svačinu.Se Svát'ou pak snesli všechny jejich zavazadla do přízemí.Dana ještě ve svém pokoji spala.

V síni si obuli boty a naposledy se rozloučili s domovem.Jana se posadila do auta.Slunce právě vycházelo.Janě se ten pohled moc líbil.Filip se posadil vedle Jany.Svát'a nastartoval auto a začali sjíždět Petrovický kopec.

Dostali se k nádraží a zanedlouho z Petrovic vyjeli. Filip s Janou se pohodlně usadili a pozorovali cestu. Janu začala zmáhat únava, ale spát nechtěla, aby nepřišla ani o kousek cesty. Všichni jeli mlčky. Filip s Janou pociťovali napětí, před tím co je očekávalo a cítili se moc šťastní, že můžou prožít tak moc nádherné prázdniny.

Projížděli různými vesničkami a městy. Jana pootevřela okno. Východ slunce již pokročil. Filip promluvil: „Kdoví co se asi teď děje u nás doma v Petrovicích, jestli se už Dana nebo maminka s tatínkem probudili? Ani jsme se s nimi nerozloučili, protože jsme je nechtěli budít.“ „Je to škoda, protože je už tak dlouho nevidíme, ale raději, aby se maminka vyspala, když je ještě slabá. Však jí dneska večer určitě zavoláme. Bude to z lodi.“ „Zanedlouho se zase vrátíme a potom se s maminkou uvidíme skoro pořád mimo to, co budeme ve škole.“ „To máš pravdu. Jedeme pryč jenom na dva měsíce a to není zase tak moc dlouhá doba.“ „Ale jenom, aby utíkala pomalu, abychom si co nejvíce užili, protože potom celých devět měsíců nás bude čekat jenom škola.“ „To budu také ráda. Nejvíce se těším na dnešní večer. Já se už tak moc těším. Nemůžeš jet rychleji, Svát’o?“ ptala se Jana. „To nejde. Kdybychom se nabourali, tak by vám to k ničemu nebylo. Raději pojedeme pomaleji, ale bezpečně, než rychle.“ odpověděl Svát’a.

Jana zavřela oči a odpočívala. Filip se díval z okna a pozoroval jak jim ubíhá dálnice, po které jeli. Také se díval na cedule, které označovaly exity s dálnice do okolních měst. Vzal si autoatlas a v něm sledoval cestu. Díval se jak dalekou jsou ještě od německých hranic. Zjišťoval, že ještě dost daleko. Tak jim ubíhala cesta.

Jana se probudila a zjistila, že dostala hlad: „Svát’o, až budeš mít, kde tak bychom si udělali přestávku.“ Svát’a na to jenom přikývnul.

Netrvalo dlouho a zastavovali u čerpací stanice. Svát’a vstal z auta a šel se projít do čerpací stanice. Filip otevřel kufr a vytáhnul z něj svačinu pro sebe i Janu. Když se najedli, Jana dostala ještě chuť na nanuk. Filip jí nechal v autě a šel pro sebe a Janu vybrat.

Zpátky se vracel se Svát’ou. Jana si nanuk s chutí snědla. Potom se šla také projít po parkovišti, aby se nadýchala čerstvého vzduchu. Filip šel s ní.

Posadili se opět do auta a Svát’a nastartoval motor. Vyjeli z čerpací stanice zpět na dálnici. Jana pozorovala okolní krajinu, ale moc k vidění toho neměla. Proto si vzala plán jejich plavby a pozorně

jej procházela.Představovala si,že již jsou na lodi a kolem sebe mají jenom moře.

Filip pozoroval autoatlas a opět sledoval jak se blíží ke hlavnímu městu.Dělal si tužkou čáru kam až dojeli.Napadlo jej,že by všechno mohl dělat na notebooku,ale nechťelo se mu jej vybalovat a také měl raději klasický autoatlas.

Zrovna přijeli k jednomu místu,kde se dálnice opravovala a proto museli zpomalit.Slunce již svítilo z velké výšky a proto Filip s Janou pocíťovali horko a přáli si,aby se už dostali zase k rychlejší jízdě,aby na ně mohl foukat studený vítr.Jana otevřela okno jak jenom nejvíce mohla,ale to vůbec nestačilo.Sváťa také pustil větrání na největší stupeň.Tak jim ubíhala cesta.

Přiblížilo se poledne a Filip s Janou se již přiblížili ke hranicím s Německem.Cítili velké napětí,že opouštějí jejich republiku a vrátí se do ní zpět až po dvou měsících.

Sváťa jim zastavil u restaurace.Filip s Janou vystoupili a vstoupili dovnitř.Sváťa zůstal v autě,protože zrovna neměl hlad.

Filip s Janou si našli volné místo a posadili se.Nemuseli čekat dlouho a dostali jídelní lístek.Nevybírali si dlouho.V restauraci se jim ulevilo,protože zde panoval příjemný chlad.Jako první si objednali chlazenou colu.Hned jí celou vypili.

Po obědě si ještě nechali přinést zmrzlinový pohár. „Nezajde pro Svát'u,aby si ten pohár dal s námi?“napadlo Filipa. „To by jsme mohli,když s námi jede tak moc daleko až na sever Německa.“Filip šel pro Svát'u do auta a přednesl mu svou nabídku,ale Svát'a reagoval: „Jenom si ho snězte sami.Moc vám děkuji,ale teď doopravdy na něj nemám chuť.Počkám na vás tady v autě.“ „Ale pojď s námi.Musíš jít.Je to nás příkaz pro tebe.Chceme tě tam mít jako společnost.Tak hned zamkneš auta a půjdeš.“ „Když teda tak moc chcete,tak já půjdu.“nechal se Svát'a přemluvit.

Vrátili se do restaurace a Jana již svůj pohár jedla. „Tak si objednej.“volala na Svát'u vesele. „Já si dám jenom kávu.Na poháry už můj žaludek není.Káva mi udělá moc dobře.“ „Udělej nám radost a ten pohár si s námi dej.Jenom to neodmítej.“přemlouvala jej Jana. „Tak dobře dám si zmrzlinu,tak ti to už bude stačit?“Jana přivolala vrchního a Svát'a si nakonec objednal dva kopečky zmrzliny a jednu kávu.

Když dojedli,tak se vrátili do auta.Sváťa pustil větrání a po chvilce pokračovali v cestě.

Zastavovali ve frontě před Německými hranicemi.Filip začal hledat v tašce cestovní pas.Nemohl jej ale najít. „Co

hledáš?“zajímala se Jana. „Jenom nemůžu najít naše pasy.“odpověděl jí Filip. „To přece nejde.Doma jsme je nechat nemohli.“ „Já je ale nemůžu vůbec najít.“ „Tak dělej,já se domů vracet nechci.“znervózňela Jana.Filip prohledával svou taštičku,ale pas neviděl.

Fronta před hranicemi se zmenšovala.Filip ale nemohl pas najít.Jana cítila stále větší zklamání,že se dneska nedostanou na jejich loď. „Jano,podívej se jestli ty pasy nemáš náhodou u sebe.“řekl Filip.Jana se podívala,ale pasy také nenacházela. „Co budeme dělat,Svát'o?“otočila se na Svát'u zkroušeně Jana. „Asi se budeme muset vrátit domů.“ „To ne.“reagovala Jana ještě více nešťastněji.

Před sebou měli již jenom jedno auto. „Tak mám to obrátit?“tázal se Svát'a. „Asi ano.“odpověděl Filip. „Víte co,vystupte.“řekl najednou Svát'a.Filip s Janou jej beze slova poslechnuli.Svát'a poté vlezl na zadní sedadla a díval se kolem nich,

Přišla na ně řada.Svát'a se posadil za volant a otočil auto na cestu k domovu.Jana přemýšlela jak to zařídít,aby se dneska nemuseli vracet opět domů,ale vůbec nic jí nenapadalo. „Já jsem se tak moc těšila,že dneska budeme už na naší lodi.To přece není možné,abychom se museli vracet domů.Takovou smůlu přece nemůžeme mít.“natahovala Jana. „Ale,tak vyjedeme zítra a to už pas nezapomeneme.Ten jeden den už toho zase tolik nezmění.“snažil se jí utěšit Filip. „Já se dneska rozhodně nechcu vracet domů.“ „Nic jiného nám nezbude.Jak jsme jenom mohli ty pasy zapomenout doma.“nechápal Filip.

Od hranic se stále více vzdalovali.Svát'a slyšel Janu a sledoval,kde se naskytne nějaké odbočka z hlavní cesty aby na ní mohl odbočit a pomoci Filipovi s Janou najít jejich pasy.Určité tušení,kde by se mohly nacházet měl,ale nechtěl dávat Filipovi s Janou zbytečnou naději.

Jana smutně pozorovala ubíhající cestu.Svát'a konečně uviděl polní cestu a odbočil na ní. „Co to děláš,Svát'o?“divil se Filip. „Jenom dělám menší přestávku.“odpověděl Svát'a a pokračoval: „Teď z auta vystupte.“Filip s Janou se jej na nic neptali.

Svát'a odklopil sedadla a díval se kolem nich,ale pasy neviděl.Filip s Janou jej napjatě pozorovali.Jana již necítila žádnou naději,že se dneska nevrátí domů.Svát'a sedadla důkladně prohmatával a nic nenacházel.

„Tady jsou!!!“vykřiknul.Filip s Janou se podívali a skutečně ve Svát'ových rukou uviděli jejich pasy.Svát'a zaklopil

sedadla a Filip s Janou se posadili do auta.Velmi se zaradovali.Svát'a nastartoval motor a rozjel se.

Vtom se ozvala rána a auto se naklonilo. „Co to je?“polekala se Jana.Svát'a vystoupil z auta: „Právě jsme píchнули pneumatiku.“ „Cože?“divila se Jana a pokračovala: „Takže se přece jenom budeme muset vrátit domů?“ „Asi nám něco nepřeje,ale v autě je ještě náhradní pneumatika a s tou snad dojedeme až do přístavu.Cestou zpátky se potom stavím do servisu,abych jí vyměnil za novou.Naštěstí to pro nás bude znamenat jenom určité zdržení.“vysvětloval Svát'a.Jana si oddechla.

Musela společně s Filipem vystoupit z auta.Filip se nabídnul: „Svát'o,já ti s tím pomůžu.Společně nám to půjde lépe.“ „To zvládnu sám.“odmítal Svát'a. „Ale já ti chci pomoci.Tak také budeme rychleji hotovi.“ „Tak teda dobře.“nakonec přijal Svát'a.

Filip se Svát'ou museli vyložit ven všechna zavazadla z kufru,protože potřebné věci pro výměnu kola ležely na dně kufru.Jana se posadila do trávy a poslouchala cvrčení vycházející z trávy.Po chvíli se do ní uložila a zavřela oči.

Zavazadla již ležela vedle auta a Svát'a odkryl kobereček kufru.Filip hned vytáhnul kufřík s nářadím a společně se Svát'ou položili na zem kolo.Svát'a Filipovi vše kolem výměny kola vysvětloval.

Filip nasadil hever na bok auta a začal jej zvedat. „Tak a teď mi řekni,jak se to kolo mění a já to udělám.“chtěl Filip. „To raději nechej na mně.To je na tebe moc složité a chceš přece,abychom tam už v pořádku dojeli.“ „Ale já to dokážu.“nechtěl se Filip nechat přemluvit.

Nakonec ale musel uznat,že Svát'a má pravdu a nechat jej,aby kolo vyměnil.Při tom jej neustále pozoroval.K autu přišla Jana: „Ještě do pořádku děláte?“ „Jo,jak vidíš.“řekl Filip a Svát'a pokračoval: „Ještě chvíli a budeme moci pokračovat v cestě.“Jana se také dívala.

Filip odvalil od auta špatné kolo a dovalil ke Svát'ovi kolo náhradní.Práce jim šla rychle od ruky.Jana se posadila k autu na zem a dívala se na Filipa a Svát'u. „Škoda,že jim nemůžu pomoci.Také bych se to ráda naučila.“posteskla si Jana.

Výměna kola byla dokončena.Filip ještě sklídl špatné kolo a společně se Svát'ou uklídl nářadí.Ještě zbývalo naložit zpátky zavazadla.Jana se již posadila do auta.

Svát'a opět seděl za volantem a nastartoval motor.Vyjeli z polní cesty na silnici.Jana se těšila,že dneska dojedou k jejich lodi.

„Dneska přijedeme asi hodně pozdě.“promluvila Jana. „To máš pravdu.Na lodi se ale vyspíme a zítra hned brzo ráno vyplujeme.“ „Já už se tak nemůžu dočkat.Ještě,že jsme ty pasy nakonec našli a kolo se také zpravilo.Ted' už nás snad budou čekat jenom dobré věci a dobře dojedeme.“ „Také doufám.Bude to nádhra až budeme stát na naší vlastní lodi.“ „Ale ještě před sebou máme dlouhou cestu.“poznamenala Jana.

Přijeli k hraničnímu přechodu.Nemuseli zde čekat dlouho.Všichni předali celníkům své pasy.Ti je zkontrolovali a po chvilce mohli pokračovat v cestě.Ještě projeli druhým přechodem a ocitnuli se v Německu.

Jako první je uvítala tabule s předepsanými rychlostmi.Filip si otevřel autoatlas a díval se,kterým městem jako prvním pojedou.Jana dala hlavu co nejbliže k oknu,aby cítila co nejvíce větru.

Odpoledne již pokročilo.Stále projížděli Německem.Filip podle atlasu věděl,že je čeká ještě dlouhá cesta.Všichni si chtěli odpočinout a tak Svát'a odbočil na odpočívadlo.

Filip s Janou vystoupili s auta a šli se podívat do obchodu na co mají chuť.Vybrali si colu,nanuk a bagetu.Cestou k autu si Filip vypil svou colu.Když posadili do auta,tak si snědli nanuk a Jana se také napila.

Poté se šli projít po prostoru odpočívadla.Prohlíželi si jej a líbilo se jim.Slunce ještě stále dost svítlo.Snažili se hledat stín. „Dneska už večer budeme konečně spát na naší lodi.Dovedeš si to,Filipe,představit.Už nám zbývá jenom tak moc málo.“promluvila Jana. „Jo,bude to nádherné.Já už se taky nemůžu dočkat.Dneska večer bude loď jenom naše a zítra už se ocitneme na moři,ale ještě raději budu až se dostaneme na oceán a zemi budeme mít daleko.“ „To bude ještě lepší.Do velké dálky nás bude obklopovat jenom moře a už je to tak moc blízko.Už zbývá jenom tak málo.Už to vypadalo,že se tam dneska nedostaneme a nakonec se nám to přece jenom podaří.Já jsem,Filipe,tak moc šťastná.Už jenom několik hodin.“zasnila se Jana.

Vraceli se k autu.Svát'a stál u něho.Filip s Janou si nasednuli a mohli pokračovat dále v cestě.Filip pozoroval kudy projíždějí.Přibližovali se stále více k Berlínu.Prohlídnout si jej ale nechtěli,protože spěchali na jejich loď.Tak jim utíkalo odpoledne.

Slunce se začalo chystat ke spánku.když se přiblížili k Berlínu.Filip s Janou si je prohlíželi alespoň z dálky,když se do něj nestavovali.

„Za jak dlouho dojedeme do přístavu?“ zajímala se Jana. „Za tři hodiny bychom tam měli být.“ odpověděl jí Filip. „To už bude tak moc brzy. Už jenom tři hodiny. Snaž se trochu přidat, Svát’o.“ obrátila se Jana na Svát’u. „To nejde. Jedu jak jenom nejrychleji můžu abychom při tom dojeli v pořádku.“ řekl Svát’a.

Jana se nemohla dočkat a sledovala na svých hodinkách každou minutu. Stále se také dívala k Filipovi do autoatlasu, kolik jim ještě zbývá do přístavu.

Nakonec zavřela oči a začala podřimovat. Cítila se moc šťastná, že už mají plavbu tak moc blízko. Obličej si nechala ofukovat vzduchem proudícím kolem auta. Připadala si, že již pluje na lodi.

Filip pozoroval jak slunce schází z oblohy a také pocítil únavu. Vytáhnul si z tašky večeri a najedl se. Jana vedle něho spala. Když dojedl, tak také zavřel oči a odpočíval, protože se po dnešní cestě cítil také unavený.

Blížili se stále více k přístavu, kde kotvila jejich loď. Jana se probudila a hned se zajímala, jak dlouho ještě pojedou. Podívala se k Filipovi do autoatlasu a zjistila, že už jim zbývá jenom malý kousek cesty a zaradovala se.

„Ještě si uděláme jednu přestávku, protože už jsem unavený a potřeboval bych si dát kafe a potom už dojedeme rovnou až k vaší lodi.“ rozhodnul Svát’a. „A nemůžeme to zvládnout bez přestávky?“ žadonila Jana. „To nejde. Už jsem příliš unavený.“ odmítnul Svát’a. Jana musela uznat, že má Svát’a pravdu.

Dojeli k dalšímu odpočívadlu, kde Svát’a zastavil na parkovišti. Všichni z auta vystoupili a šli do restaurace.

Našli si volná místa a usadili se na ně. Číšník jim donesl jídelní lístek a Filip s Janou a Danou si jej prohlíželi. Svát’a si objednal kávu. Filip s Janou názvům v jídelníčku nerozuměli. „Svát’o umíš, Německy?“ zeptala se Jana. Svát’a na to kývnul. „Tak nám přelož ty názvy, protože my Německy neumíme.“ požádala jej Jana.

Svát’a si vzal jídelní lístek a říkal Filipovi s Janou co dobrého v něm restaurace nabízí. Filip s Janou si vybrali velmi rychle.

Ani na jídlo nemuseli čekat. Svát’a si nic nedal, jenom popíjel svou kávu a pozoroval Filipa s Janou jak jí. Filipovi i Janě moc chutnalo.

Po jídle se velmi rychle vrátili do auta. Pokračovali poslední částí jejich cesty. Slunce se přiblížilo k obzoru a cestu již osvětlovaly lampy. Filip si rožnul světlo, aby viděl do atlasu. Jana vedle Filipa

spala.Filip také cítil únavu,ale spát ještě nechtěl.Tak jim utíkala cesta.

„Jsme tady.“oznánil Svát’a,když vjeli do přístavního města.Jana se hned probrala a podívala se kolem sebe: „Kde jsme?“ „No přece u přístavu.Za chvílku budeme v něm.“reagoval Svát’a. „To je prima.“zaradovala se Jana.

Filip i Jana již byli velmi netrpěliví a každá minuta jim připadala nekonečná.Filip schoval autoatlas do tašky.

Před nimi se rozevřel přístav.Filip hledal jejich loď.Viděl tady hodně lodí většinou nákladních.Konečně spatřili jejich plachetnici.Filip s Janou pocítili velkou radost.Svát’a zastavoval těsně před ní.

Filip s Janou vyskočili z auta hned k můstku.Svát’a otevřel kufr a začal z něj vytahovat věci.Filip s Janou hned stoupali po můstku na loď.

Dostali se na palubu.Dívali se z ní na břeh,kde stál Svát’a s jejich zavazadly.Filip se za ním vrátil a společně je všechny vynesly na palubu. „S vodou už nebudete mít nikdy problémy,protože máte na lodi zařízení na výrobu pitné vody z moře.“řekl jim Svát’a.Filip odnesl zavazadla do jejich pokoje a posadil se vedle Jany na palubu.

Svát’a s nimi zůstal. „Neměli byste zavolat mamince a tatínkovi,že jste dobře dojeli?“připomněl jim Svát’a.Filip s Janou museli uznat,že má pravdu a proto Filip hned přinesl mobil a vytočil číslo domů.

V telefonu uslyšel hlas Klaudie. „Ahoj,už jsme na lodi.“pozdravil jí Filip. „Ráno jste se s nikým ani nerozloučili.“ „Moc jsme spěchali a také jsme nechtěli nikoho budit.“ „Maminka se na vás za to zlobila.“ „To je mi líto.Tak mi jí dej a já jí řeknu,že už jsme na naší lodi.“

„Ahoj,tak už jste dojeli.“uslyšel Filip maminku. „Ano,právě jsme na naší lodi a těšíme se jak zítra vyplujeme.Dneska už půjdeme za chvílku spát a zítra už budeme na moři.“ „Tak ať se vám ta dovolená moc líbí.Budeme na vás myslet a vždycky jednou za dva dny zavolejte domů,abychom věděli,že jste v pořádku.“ „To se neboj,mami.“ujišťoval Filip. „A jakou jste měli cestu?“ „Než jsme vyjeli z naší republiky tak jsme měli problémy.Nejprve jsme nemohli najít naše pasy a potom jsme píchnuhli hned kolo.“ „Tak to se vám teda povedlo.“smála se maminka. „To jo.Pak jsme ale už jeli bez problémů.Zítra se ti vrátí Svát’a.Dneska ho necháme přespat u nás na lodi.“ „To jste hodní.“ „Teď se těšíme až budeme v Paříži a

uvidíme Eiffelovku.Až z ní uvidíme celou Paříž.“ „Tak mi udělejte nějaké fotky.“ „To se neboj mamí,určitě nezapomeneme.“

Maminku si vzala Jana. „Na lodi s vámi spát nebudu,protože mám z lodi mořskou nemoc.Mi se bude o moc lépe spát v autě tady na parkovišti.“ „A nechceš si to rozmyslet?“snažil se Filip přemluvit Svát'u. „Mi se bude lépe spát v autě.Moc ti děkuji za tvou nabídku,ale tak mi bude lépe.“ „Jestli budeš chtít,tak se můžeš i v noci vrátit k nám na loď.“ „To neudělám.Jenom jestli budete chtít,tak se s vámi přijdu ráno ještě rozloučit.“ „Tak jo.“souhlasil Filip.

Jana domluvila s maminkou a Svát'a odcházel z lodi.Filip s Janou zůstali sami. „Nepůjdeme už spát?“zeptala se ospale Jana.Filip jenom souhlasil.

V lodní ložnici se uložili do peřin a skoro ihned usnuli.Jana ještě při usínání myslela na to,že už se jim splnil jejich velký sen.

Dalšího dne ráno se probudila jako první Jana.Nemohla si hned uvědomit,kde se nachází a po chvílce jí došlo,že spí na jejich lodi.Zaradovala se a vstala z postele.

Jako první šla na palubu.Uviděla kolem lodi přístav se spoustou lodí.Pod nimi se na zemi procházelo hodně lidí.Některé lodi odplouvaly,jiné zase naopak přistávaly u břehu.Jana také pohledem hledala Svát'u,ale nikde jej neviděla.Posadila se na palubu a také pohled otočila k moři a čekala na Filipa.

Vdechovala nosem mořský vzduch.Ten se jí také moc líbil.Nikdy ještě předtím nepocítila takovou radost,jako dneska.Přála si,aby ten okamžik nikdy neskončil.

Svát'ovo auto zastavovalo před jejich lodi. „Ahoj,Jano,kde je Filip?“překvapil Janu Svát'a. „Ten ještě spí.“otočila se s leknutím Jana. „Tak já jsem se přišel s vámi rozloučit.“ „Tak se posad' a já ti zajdu připravit něco dobrého do podpalubí.“ „To nemusíš,Jano.Já si něco koupím cestou a já už také spěchám,abych co nejdříve dojel domů.“ „Zůstaň ještě chvílku s námi.Počkej alespoň než ještě zajdu pro Filipa.“žadonila Jana. „Tak dobře.“souhlasil Svát'a.

Jana seběhla do podpalubí a šla do ložnice.Filip se právě probouzel. „Jano,ty už jsi vzhůru?“divil se Filip. „Pojď na palubu,už přišel Svát'a a spěchá.“oznámila mu Jana.

Filip vstal a šel s Janou na palubu.Tam našel Svát'u. „Ahoj,Svát'o,tak jak se dneska máš?“přivítal Filip Svát'u. „Docela to ujde,ale těším se už zase domů.Za jak dlouho budete vyplouvat?“zajímal se Svát'a. „Ted' si ještě uděláme snídani a potom hned vyplujeme.“odpověděl Filip. „Tak já vám přeji šťastnou plavbu

a hodně pěkných zážitků.“ „Ty už odcházíš?“ nelíbilo se Filipovi. „Už jsem říkal Janě, že před sebou mám ještě dlouhou cestu.“ „To je škoda. Tak my ti také přejeme, abys dobře dojel domů.“ popřála Jana a Filip se přidal: „Dneska večer zavoláme domů, abychom zjistili, jestli jsi dobře dojel.“ „To asi ještě nebudu doma, protože zpátky pojedu pomaleji. Možná se domů vrátím až zítra.“ „My ale stejně dneska večer zavoláme domů.“ rozloučili se Filip a Jana se Svátou.

Postavili se až k zábradlí a pozorovali jak Svátá schází z lodi. Mávali mu dokud jim jeho auto nezmizelo z dohledu.

Poté šli Filip s Janou do lodní kuchyně a připravili si snídani, Filip odnesl talíře na palubu. Najedli se velmi rychle.

Teď jim již nic nebránilo v tom, aby vypluli. Filip šel na pevninu, aby odvázal lano. Pak se opět vrátil na loď a natočil lano. Ještě musel jí do podpalubí, aby nastartoval motor.

Jana se postavila ke kormidlu. Filip jí hlídal a začali se vzdalovat ode břehu. Filip i Jana zamávali pevnině.

Nejprve pluli pozpátku, až když měli dostatek prostoru, tak se otočili. Teď se ujal kormidla již Filip. Jana se postavila na příď a dívala se na moře. Také se otáčela dozadu a pozorovala jak se přístav neustále vzdaluje a zmenšuje.

Pomaloučku jej ztráceli z očí a začínalo je obklopotvat jenom moře. Filip i Jana se cítili moc šťastní a těšili se na všechno co budou moci prožít během následujících dvou měsíců užít. Jana si vzpomněla také na maminku a na jejich malého brášku: „Kdoví co asi ti teď právě dělají. Maminka už je asi vzhůru a Dana jim pomáhá. Škoda, že nejela také s námi, ale někdo musí doma pomáhat mamince. Tatínek asi také pomáhá. Dneska večer se dozvíme co se doma stalo. Po obědě také musíme začít psát deník, abychom měli nějakou památku na všechno co tady prožijeme. Jenom doufám, že Filip vzal dost filmu do kamery, abychom mohli hodně natáčet.“

Filip nechal motor běžet velmi pomalu a posadil se vedle Jany: „Na co myslíš?“ „Ale vzpomněla jsem si na domov. Svátá už je teď určitě na cestě domů. Nezavoláme mu?“ „To ne, jenom bychom ho rušili.“ „To máš pravdu a co budeme dopoledne dělat?“ „Teď zůstaneme třeba sedět na palubě a pozorovat okolí, vždyť to je nádherné.“ „A nezaplaveme si?“ „To je ještě moc brzy. Počkej až se dostaneme k oceánu, to bychom mohli už zítra nebo pozítří, tak potom. To teprve bude moře. Ještě docela čistě.“ zakončil Filip.

Společně se dívali na moře a pozorovali také oblohu. Jana čichala se všech sil mořský vzduch. Nad hlavami jim létala hejna ptáků. Poslouchali také jejich zvuky. „Je to dobře, že jsme se nakonec

na naší plavbu vydali.Docela si tady užijeme.Příští rok si to rozhodně zopakujeme s maminkou,tatínkem a našim bratříčkem.“ „A Danu sebou nevezmeš?“ptal se Filip. „Tu samozřejmě také.Bude tu mít hodně inspirace na malování a obrazy.Příští rok bychom mohli plout kolem Asie,tam to musí být také moc pěkné.“zasnila se Jana. „To musí.Škoda,že to nestihneme už letos.Tu Austrálii,také asi nestihneme.Asi doplaveme jenom na jih Ameriky a potom se vrátíme kolem Afriky zpátky domů.“ „Ale to bude až za dva měsíce.“ „To je pravda.“souhlasil Filip.

Následovalo ticho.Jana si na palubu lehnula a dívala se jenom na oblohu.Filip jí po chvílce následoval.Tak jim ubíhalo dopoledne.

„Filipe,já jsem dostala chuť.“přerušila ticho Jana. „A na co?“ „Na rybu.Jdu se podívat jestli je v podpalubí něco na chytání ryb.“ „To můžeme.Také jsem na to dostal chuť,jak jsi mi to řekla.“

Nejprve šli do lodní kuchyně a dívali se do skříněk s nádobím,jestli v nich něco nenajdou,ale marně.Přemýšleli oba,kde by něco takového mohli najít.Janu napadla lodní spížirna.Tam našli na jedné polici rybářský prut se vším co potřebovali.

Filip vynesl potřebné věci na palubu a dal na háček návnadu a vyhodil vlasce z lodi.Jana jej následovala.Dívali se napjatě do moře,jestli nějakou rybku neuvidí,ale vůbec se jim nedařilo.Jana dostávala stále větší chuť a těšila se až si vlastnoručně chycenou rybu dají k obědu.Jana také viděla,jak za jejich lodí pění voda a brázda jak se táhne za nimi.

Přiblížilo se poledne,ale Filip s Janou žádnou rybu nechytily.To je oba dva zklamalo.Nakonec vytáhli vlasce i s návnadou zpátky do lodi a šli do podpalubí,aby si připravili k obědu něco ze zásob, které si přivezli ještě z domů.

Naobědvali se v kuchyni.Po jídle Jana myla nádoby a Filip ho utíral a uklízel. „Filipe,to už je tak dávno,co jsem tuhle práci dělala.Měli jsme na to naší kuchařku a my jsme nic takového nedělali.Tady si budeme muset zase všechno dělat sami.Všechno uklízet a čistit,ale jsem ráda,že to zase budeme dělat,co ty?“ „Já už jsem málem na to také zapomněl,ale snad se to zase brzy naučím.“

Dále se vrátili na palubu a Filip si sebou přinesl notebook a zapnul jej. „Měli bychom si začít psát deník z naší výpravy.“vzpomněla se Jana. „Právě proto ho zapínám.“

Když naběhnul operační systém,tak Filip spustil textový editor.Jana si vzala počítač a začala psát deník.Filip jí pozoroval a přitom jej napadlo,že vždycky nejprve nechá napsat deník Janu a

potom pod její zápis napíše něco on.Jana přemýšlela co všechno má do deníku napsat.

„Ale stejně s počítačem to není ono.Nejlepší je klasický papírový deník.“povzdechla si Jana. „Na počítači to je zase moderní.Já mám raději počítače.“nesouhlasil Filip a vzal si počítač.

Dopsal svůj záznam a pak počítač vypnul a nechal jej ležet na palubě. „Nezaplaveme si?“dostala chuť Jana. „Tak dobře.Ale vezmeš si rukávky,aby ses neutopila.“Jana raději s Filipem souhlasila.

V podpalubí se připravili do moře.Jana si vzala rukávky podle Filipa a vrátili se na palubu.Filip ještě zastavil motor a nyní už mohli z lodi vyskočit do moře.

Nejprve se potopili,ale to netrvalo dlouho a vynořili se.Jana se snažila vyfouknout ze šnorchlu vodu a podařilo se jí to.Začala hledat směr,kde stála jejich loď.Nešla jí také.Filip se objevil vedle Jany a společně plavali kolem jejich lodi.

Pozorovali,že mají pod sebou velkou hloubku.Jana dostávala strach,ale uklidňovalo jí,že poslechnula Filipa a vzala si vzduchové rukávky.Přesto se raději držela blízko Filipa.

Filip cítil napětí a také se trochu bál,ale před Janou na sobě nedával nic vědět.Plaval kousek od lodi a Jana jej následovala.Oběma se pohled pod mořskou hladinu velmi líbil.Jana se trošičku osmělila a plavala dál od Filipa.Na dno vůbec nedohlédli,ale mohli pod sebou pozorovat mořské ryby. „Tolik jich tady je a nám se k obědu nepodařilo ani jednu chytit.To je smůla.“pomyslela si Jana.

Filip se podíval na hladinu,kde stojí jejich loď a vydal se směrem k ní.Jana ještě zůstávala na místě a svůj pohled měla upřený pod hladinu.Oběma se odpoledne moc líbilo.Ani Filipovi ani Janě se z vody vůbec nechtělo a tak tam zůstávali.Jana se pokoušela chytit nějakou rybkou,ale nepodařilo se jí to,protože rybka jí zaregistrovala rychleji.Tak jim utíkalo odpoledne.

Dana ve svém pokoji malovala obrázek.Těšilo jí,jak moc se jí daří.Při tom přemýšlela o tom co bude v následujících dnech dělat: „Je tu docela prázdnno,když jsou Filip s Janou pryč.Už se moc těším až se vrátí domů.Ted' jsem tady jenom já s rodiči.Škoda,že se nemám s kým kamarádit.Docela ráda bych se s někým procházela a ne jenom sama,jak asi budu muset.Ted' si nemám ani s kým popovídat.Maminka by si se mnou sice vykládala,ale to není ono.“

Vtom ucítila bolest v pravé noze.Vůbec si toho ale nevšímal a pokračovala v malování.Uslyšela hlas tatínka: „Pojď

mamince pomoci s bratříčkem.“Zvedla se od plátna a šla za maminkou.

Filip s Janou stále ještě plavali v moři.Vydali se ale zase jiným směrem od lodi.Filip často kontroloval jestli se příliš nevzdálili od lodi.Pak dostal chuť rychle si zaplavat a také to udělal.Jana plavala za ním a také zrychlila.Po chvílce jej dohonila a dokonce se dostala před něj.

Odpoledne se dostalo do své druhé poloviny.Filipa s Janou plavání konečně unavilo a tak se vrátili k lodi a vylezli po žebříku na loď.Filip pomohl Janě nahoru.

Na palubě si lehnuli a nechali na sluníčku,aby je osušilo.Z únavy začali podřimovat až úplně usnuli.

Když se probudili,tak již slunce sestupovalo z oblohy do moře.Filip s Janou vstali a Filip spustil motor a loď se pohnula z místa.Postavil se ke kormidlu a Jana stála vedle něj.Společně pozorovali slunce.Cítili se moc šťastní,že toto mohou prožívat a že je ještě čeká hodně takových západů slunce.Tak jim ubíhal čas.

Slunci již zbývaly jenom poslední krůčky.Filip s Janou stále stáli na palubě a Filip kormidloval loď.Jeli docela pomalu.Filip pozoroval moře, které měli před sebou,aby do něčeho nenarazili.

Na nebi se začaly objevovat hvězdičky a Jana se posadila na palubu a dívala se na ně.Filip již zastavil motor a spustil kotvu.Umístil se vedle Jany.

Položili se na palubu a své oči upřeli na hvězdy a nebe.Oba dva se cítili moc šťastní. „Já jsem tak moc ráda,že jsme jeli na tu dovolenou a můžeme toto všechno společně prožívat.“promluvila Jana. „S tím s tebou souhlasím.Poslouchej jak kolem nás šplouchají ty vlny,ale ten vítr už začíná být dost studený,asi už za chvílku půjdeme do podpalubí,abychom se nenachladili.“ „Mi se nechce.“ „Ale potom bychom o hodně takových večerů přišli.Když si jich teď několik odřekneme,tak nás jich ještě mnohem více bude čekat.“ „Máš pravdu.“uznala Jana.

Sešli do podpalubí a v lodní kuchyni si připravili večeři.Jana k tomu rozsvítila petrolejku a zhasnula elektrické světlo.Filipovi se taková večere v šeru líbila.

Po večeři šli rovnou do ložnice,kde se uložili do postele a zanedlouho se jim oběma podařilo usnout.Filip ještě před tím,než úplně usnul myslel na zítřek co všechno podniknou.

Dalšího dne ráno se nejprve probudila Jana.Hned si uvědomila,že jsou na lodi.Také si vzpomněla na to,že včera večer

chtěli zavolat mamince s tatínkem.Proto hned vstala a šla pro telefon.

V posteli vytočila číslo domů.V telefonu uslyšela Klaudiin hlas a představila se.Zanedlouho uslyšela hlas maminky: „Tak jak se na lodi máte?“ „Docela prima.Je tu moc nádherně.Jenom je škoda,že tu nemůžeš být také s námi,ale příští toto podnikneme už společně.“ „Tak dobře.“ „A jak se má bráška?“ „Ještě spí a proč voláte tak brzo ráno?“ „To je ještě tak brzo?“divila se Jana a podívala se na hodinky: „Vždyť už je sedm hodin a to už není tak moc brzy.My jsme ti chtěli zavolat včera,ale úplně jsme na to zapomněli.“ „Však se nic neděje a co Filip?“Jana se otočila a uviděla,že Filip se probouzí: „Ještě spí,my ti zavoláme zase dneska večer a povíme ti co jsme dneska všechno prožili.Dneska bychom mohli navštívit Londýn a prohlídnout si ho.Uvidíme jestli ještě nepůjdeme do Paříže.“ „To byste toho chtěli za jeden den zvládnout moc.Dneska zvládnete akorát tak Londýn a to ještě budete rádi.“smála se maminka. „Tak dobře.Pošleme domů z Londýna také pohled.“ „Ale musíte se tam také domluvit.Tak si jenom co nejlépe procvič svou angličtinu.“ „To je pravda,ale my to s Filipem nějak už zvládneme.“rozloučila se Jana.

„Proč tak brzy budíš?“ohradil se Filip. „Chtěla jsem zavolat mamince,protože jsme včera zapomněli.“odpověděla Jana. „Ale nemusíš mě kvůli toho budit.“ „Tak promiň.“omluvila se Jana.

Společně vstali a šli se podívat na palubu.Spatřili,že na obloze nepoletuje ani jediný mráček a slunce právě vychází.Posadili se na palubu,ale velmi brzy je vyhnal ranní chlad.

V kuchyni se nasnídali.Po snídani Filip nastartoval motor a vytáhnul kotvu.Lod' se dala do pohybu.Tentokrát se ke kormidlu postavila Jana a Filip na ní dával pozor.Před kormidlem měl vytištěnou mapu začátku jejich cesty, kterou pozorně sledoval.

Přiblížili se do úžiny La Manche¹⁸.Ucítili také studený vítr.Jana natočila kormidlo směrem k pevnině.Orientovala se přitom podle kompasu a mapy.Filip zvolnil chod motoru.

„Já už vidím ty bílé útesy.“zvolala Jana.Filip se podíval do dálky a uviděl totéž co Jana, která zrychlila jejich lod',aby dorazili ke břehu co nejdříve.

Filip seběhnul do podpalubí pro kameru,aby jejich příjezd do Anglie mohl natočit.Nejprve natáčel Janu od vchodu do

¹⁸ Úžina La Manche-úžina mezi Francií a Velkou Británií.

podpalubí a pomalu se k ní přibližoval a nasměroval kameru ke břehu. Také si břeh přiblížil a útesy se mu ukázaly jasnější.

Kameru zase vypnul a šel za Janou, která ještě více loď zrychlila, aby stihli jejich oba dva dnešní cíle. Tak jim utíkal čas.

Doplouvali do přístavu a Filip se díval po místě, které měli domluvené. Zapnul si notebook a s jeho pomocí nakonec zastavil na správném místě.

Ještě shodil lano na břeh a spustil můstek. Na pevnině mu přístavní pracovník mezitím přivázal lano. Filip zastavil a vypnul lodní motor.

S Janou sešli do podpalubí pro potřebné věci. Jana nachystala do batohu jejich doklady a Filip přidal dostatek filmu pro kameru. Nezapomněli ani na teplé oblečení.

Již jim nic nebránilo ve vstupu na pevninu. Nejprve ale ještě museli k pasové kontrole. Filip měl pas svůj i Jany připravený v kapse. Naštěstí nemuseli čekat moc dlouho.

Filip hned hledal nejbližší zastávku dálkového autobusu. Našel jí zanedlouho. Z jízdního řádu se snažil vyčíst za jak dlouho jim pojede autobus do Londýna. „Autobus nám přijede za pět minut.“ ohlásil Filip. Jana se zaradovala, ale hned si uvědomila: „Filipe a neměli bychom si přetočit hodinky?“ Filip se zamyslel: „Asi jo. Tak to je prima, v tom případě máme o hodinu více času.“ „To máš pravdu.“ „V tom případě nám autobus pojede za patnáct minut.“

Procházel se kolem autobusové zastávky. Filip přitom schoval do batohu, který nesl jejich pasy a připravil si česko-anglický slovník. Pociťoval napětí jak dneska jejich výlet dopadne, protože ještě nikdy s nikým anglicky nemluvil.

Autobus přijel a Filip s Janou do něj nastoupili. „Please, two tickets to London.“ požádal Filip řidiče autobusu a oddechnul si, když je dostal. Zaplatil anglickými librami.

Po zaplacení se posadil s Janou na volná místa a pozoroval z okna Anglii. Vytáhnul si fotoaparát, aby to vyfotil. Autobus se dal do pohybu a kolem oken jim začala ubíhat anglická krajina. Filip s Janou se cítili moc šťastní ale zároveň v sobě pociťovali napětí jak celý dnešní den dopadne.

Připadalo jim nezvyklé, že jezdí po opačné straně cesty než u nich doma. Filip se pořád musel přesvědčovat, že nejedou v protisměru. Jana sledovala cedule kolik kilometrů jim ještě do Londýna zbývá. Tak jim ubíhala cesta.

Filip ani Jana se již nemohli dočkat až vstoupí na území Londýna. „Co myslíš, Filipe, uvidíme dneska anglickou

královnu?“přála si Jana. „To bychom museli mít hodně velké štěstí,aby se nám to podařilo.Ale myslím si,že spíše ne.“ „Ale já bych to tak moc chtěla.To by bylo něco vidět anglickou královnu.To by mi nikdo ve škole neuvěřil.“ „To je pravda,ale to se nám nepodaří.Také by se mi to líbilo.Budme rádi,že alespoň uvidíme hodně pěkných míst z Londýna.Uvidíme určitě i její palác.“ „A svezeme se také v tom jejich dvoupatrovém autobusu,že?“ „To jo a mohli bychom se projet i v jejich taxíku, které jsou také slavné.“ „Mi bude úplně stačit autobus.Je jenom škoda,že tady nemůže být s námi také Dorotka.Té by se to určitě moc líbilo.“ „Ale víš,že nemohla.Příště,když s námi budou i naši rodiče,tak jí to maminka možná už také dovolí.“zakončil Filip.